ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Γιατί βλέπουμε ἐφιάλτες

Οἱ βιωτικὲς συνθῆκες καὶ τὰ ὄνειρα

Ποῦ ὀφείλονται οἱ ἐφιάλτες ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι βλέπουν στὸν ὕπνο τους; Ἄλλοτε ὁ κόσμος πίστευε ὅτι τὰ κακὰ πνεύματα ἐπισκέπτοντο τοὺς ἀνθρώπους στὸν ὕπνο τους καὶ τοὺς προκαλοῦσαν ἐφιαλτικὰ ὀνειρα. Ἀργότερα μερικοὶ γιατροὶ ἔδωσαν τὴν ἐξήγησι ὅτι ὅταν παρατρῶν κανεὶς κι' ἔχη λόγοι ἔδωσαν τὴν ἐρμηνεία ὅτι οἱ ἐφιάλτες ἀναπαριστοῦν ἁπλῶς στὸν ὕπνο τραγικὰ περιστατικὰ τοῦ παρελθόντος.

«Ἡ σύγχρονος ὅμως ψυχιατρικὴ — ὑποστηρίζει σ' ἕνα ἄρθρο του ὁ Οὐάλτερ Οὐῶκερ — δὲν παραδέχεται τὶς ἐξηγήσεις αὐτὲς καὶ διαπιστώνει ὅτι οἱ ἐφιάλτες ἀντικατοπτρίζουν τὴν κατάστασι καὶ τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωή του. Τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καὶ ἡ καρδιὰ καὶ τὸ στομάχι του, λειτουργεῖ ὅλες τὶς ὧρες τοῦ 24ώρου, εἴτε ζύπνιος εἶνε κανεὶς εἴτε κοιμᾶται. Ὅταν εἶνε ζύπνιος τὸ μυαλὸ ἐλέγχει τὶς σκέψεις του. Ὅταν κοιμᾶται, ἐλεύθερο ἀπὸ κάθε δέσμευσι, προσπαθεῖ νὰ λύση τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωή του.

»Μ' ἄλλα λόγια, ὁ ἐφιάλτης εἶνε ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἐσωτερικῆς ψυχικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου».

«Γιὰ νὰ πειισθῆτε — προσθέτει ὁ Οὐῶκερ — προσέξτε τὶς τρεῖς ἀκόλουθες περιπτώσεις: Ἕνα παιδὶ ὀχτὼ ἐτῶν, ὀνειρεύτηκε ὅτι, δυὸ μεγάλα φεῖδια τὸ ἀπειλοῦσαν. Ἔκανε γι' ἀρπάξη ἕνα ξύλο γιὰ νὰ τὰ χτυπήση, ἀλλὰ τὸ ξύλο ἔγινε σκόνη...

»Ὁ φυσίατρος ποὺ ἐξήτασε τὸ παιδάκι αὐτό, διαπίστωσε ὅτι τὰ δυὸ φεῖδια ἦσαν οἱ γονεῖς του(!) ποὺ τὸ παραμελοῦσαν καὶ δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν φιλία καὶ ἀγάπη. Τὸ ξύλο ἦταν ἕνας καλὸς δάσκαλος, ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνη καὶ ποὺ τὸ παιδὶ τὸν ἐθεωροῦσε μοναδικὸ στήριγμα στὴ μοναξιά του.

»Τὴν ἡμέρα, ποὺ τὸ παιδὶ εἶδε τὸν ἐφιάλτη ὁ δάσκαλος αὐτὸς τὸ εἶχε ἀποχαιρετήσει γιατὶ μετετίθετο σὲ ἄλλη περιοχή».

»Ἔτσι τὸ παιδὶ ὀνειρεύτηκε ὅτι τὸ στήριγμά του, τὸ ξύλο εἶχε θρυμματισθῆ κι' ἐμενε ἀπροστάτευτο μπρὸς στὰ δυὸ φεῖδια — τοὺς γονεῖς του.

»Μὲ τὶς συμβουλὲς τοῦ ψυχιάτρου, οἱ γονεῖς τοῦ μικροῦ ἄλλαξαν τακτικὴ ἀπέναντί του. Τὸ παιδὶ εἶδε ὅτι τὸ ἀγαποῦσαν καὶ ὅτι ἦσαν οἱ ἀληθινοὶ προστάτες του καὶ ἔπαψε νὰ βλέπη ἐφιάλτες. Τὸ καταπληκτικὸ δὲ εἶνε ὅτι ἀργότερα ὀνειρεύτηκε ὅτι πῆγε στὴν ἐξοχὴ κι' ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα βρῆκε δυὸ φεῖδια ψόφια, ποὺ τὰ ἔπισαε μὲ τὰ χέρια του χωρὶς καθόλου νὰ φοβηθῆ».

Στὴ Μπούν πάλι ἕνας πρώην ἀεροπόρος ὀνειρεύτηκε ὅτι ἦταν σ' ἕνα βομβαρδιστικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ἔπιασε φωτιά. Τρομαγμένος αἰσθανόταν νὰ πνίγεται ἀπὸ τοὺς καπνοὺς κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη στὸν ὕπνο του, πρὸς τοὺς ὑποτιθεμένους συντρόφους του: «Πηδῆστε μὲ τὰ ἀλεξίπτωτα νὰ σωθῆτε!». Οἱ φίλοι του, στοὺς ὁποίους διηγήθηκε τὸ ὄνειρο ἔδωσαν τὴν ἐξήγησι ὅτι «συμόταν» ἀκόμη τὶς τραγικὲς περιπέτειες ποὺ πέρασε ὅταν βομβάρδιζε διάφορους στόχους στὴ Γερμανία. Ὁ ψυχίατρος ὅμως ποὺ τὸν ἐξέτασε εἶχε διαφορετικὴ γνώμη. Ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποὺ ἔκανε, διεπίστωσε ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ ὀνειρευθέντος δὲν εἶχε μείνει πιστὴ στὸ σύζυγό της, ὅταν αὐτὸς ἦταν στὸ μέτωπο ὅτι ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας μέθυσος, ὅτι ἡ μητρυιά του ἦταν μιὰ ἄθλια ὕπαρξις κι' ὅτι τέλος ὁ πρώην ἀεροπόρος ἦταν χωρὶς δουλειά. Ἡ κατάστασις του ἦταν τραγικὴ — σὰν νὰ βρισκόταν δηλαδὴ σ' ἕνα φλεγόμενο βομβαρδιστικὸ καὶ νὰ κινδύνευε νὰ σκοτωθῆ.

"Οταν ὁ πρώην ἀεροπόρος ἔπιασε δουλειά, ἡ κατάστασις του βελτιώθηκε καὶ ἀνάπτυσε μιὰ νέα συμπαθητικὴ κοπέλλα, ἔπαψε νὰ βλέπη ἐφιάλτες.

Τρίτη, τέλος, περίπτωσις εἶνε μιᾶς κακοαναθρεμμένης κοπέλλας ποὺ πιντρεύθηκε ἕνα χυλικό. Εἶδε στὸν ὕπνο της ὅτι τὰ στρώματα τοῦ κρεββατιοῦ ποὺ κοιμόταν μὲ τὸν ἄντρα της ἔπιασαν φωτιὰ καὶ οἱ φλόγες ἀρχισαν νὰ γλύφουν τὰ σκεπάσματά της.

Ὁ ψυχίατρος ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξέτασι ποὺ ἔκανε διαπίστωσε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε τὴν ἀντίληψι ὅτι ἄξιζε νὰ τὴ μεταχειρίζωνται τουλάχιστον σὰν... βασίλισσα καὶ δὲν ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ συζυγική της ζωή. Ἦταν μάλιστα ἕτοιμη νὰ πάρη διαζύγιο. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ψυχιάτρου ἄρχισε νὰ βλέπη πιὸ ρεαλιστικὰ τὴ ζωή, νὰ ἐκτιμᾶ τὴν ἀγάπη καὶ τὶς θυσίες τοῦ ἀνδρός της καὶ στὸ τέλος ἔπαψε νὰ βλέπη ἐφιάλτες.

«Θὰ μποροῦσε — καταλήγει ὁ Οὐῶκερ — ν' ἀναφέρη κανεὶς κι' ἄλλες πολλὲς περιπτώσεις ποὺ ὅλες ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ἐφιάλτες ποὺ βλέπουμε στὸν ὕπνο μας, ἀντικατοπτρίζουν σύγχρονες καταστάσεις τῆς ζωῆς μας καὶ ψυχικὰ προβλήματα, ποὺ μιὰ καλὴ ἀνάλυσις τους μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὴν ἀντιμετώπισι καὶ τὴ λύσι τους».

Τὸ ἀνώνυμο γράμμα

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Ἀντρὲ ἦταν στὴν τραπεζαρία ὅταν μπῆκε ὁ πατέρας του.

—Τί κάνεις ἐδῶ, Ἀντρέ; Ἔλα νὰ σὲ παρουσιάσω στὴ νέα σου μητέρα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπῆκε μέσα στὴν τραπεζαρία «ἐκείνη». Ἦταν μιὰ γυναίκα τριάντα πέντε χρονῶν, σ' ὅλη τὴ λάμψι τῆς ὥριμης ὁμορφιᾶς της. Μὰ ὁ Ἀντρὲ ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε ξερά:

—Κυρία...

Ἔπειτα βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

—Ἡσύχασε, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της. Θὰ σὲ συνηθίσῃ. Συχώρα τον, γιατὶ λάτρευε τὴ μητέρα του.

—Τὸ ἐλπίζω, Ζάν, μὰ φοβᾶμαι.

Ὁ Ἀντρὲ εἶχε πάει στὸν κῆπο.

—Τὴ μισῶ, ἔλεγε μοναχός του.

Ἔξαφνα γύρισε καὶ εἶδε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν ἕνα θελκτικὸ κορίτσι, μὲ μεγάλα καστανὰ κι' ἐκφραστικὰ μάτια.

—Ποιὰ εἶστε; ρώτησε ὁ Ἀντρέ.

—Εἶμαι ἡ Πωλέτα Ντεγουτέν. Ἡ θεία μου παντρεύτηκε τὸ μπαμπά σας, εἶπε φοβισμένα ἡ νέα. Εἶμαι ὀρφανὴ κι' ἐκείνη μ' ἀνάθεψε.

—Ἄ! ἔτσι; εἶπε ὁ Ἀντρέ. Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι.

★

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ ἦταν γιὰ τὸν Ἀντρὲ καταθλιπτικὴ ἀπὸ τότε ποὖχε μπῆ ἐκεῖ μέσα αὐτὴ ἡ «ξένη». Μονάχα ἡ Πωλέτα, ποὺ ἦταν δέκα ἕξη χρόνων, μποροῦσε νὰ τὸν δαμάζη μὲ τὴ φρεσκάδα της καὶ τὰ νιάτα της. Γι' αὐτὴν ὁ Ἀντρὲ αἰσθανόταν κάποιαν τρυφερότητα. Τὴν ἄλλη τὴ μισοῦσε κι' ἐρχόνταν στιγμὲς ποὺ μισοῦσε καὶ τὸν ἴδιο τὸν πατέρα του. Ἡ μητρυιά του, ἡ Ζερμαίν, μάταια εἶχε προσπαθήσει νὰ μαλάξη τὴν καρδιά του.

Στὸ σπίτι τώρα εἶχε προστεθῆ, ἐδῶ καὶ λ γες μέρες, ἀκόμα ἕνας ξένος: Ὁ Ζὼρζ, ἕνας ὡραῖος ἄντρας, σαράντα χρονῶν, εὔθυμος, ποὺ τοῦ ἄρεσαν τὸ κρασὶ καὶ οἱ γυναῖκες, ἐξάδελφος πρώτος τῆς Ζερμαίν. Ὁ Ἀντρὲ ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἐγκαθίσταται στὸ σπίτι τους, σκέφθηκε νὰ θέση σὲ ἐφαρμογὴ ἕνα διαβολικὸ σχέδιο. Ἤξερε ἄλλωστε πὼς ὁ πατέρας του ἦταν πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴ νέα του γυναίκα.

—Εἶνε πολὺ ὡραῖος ἄντρας αὐτὸς ὁ Ζώρζ, δὲν βρίσκεις πατέρα; τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Ἔχει μεγάλες ἐπιτυχίες στὶς γυναῖκες καὶ ἡ Ζερμαὶν τρελλαίνεται γιὰ τὸν ξάδελφό της. Δὲν βρίσκεις πὼς εἶνε πιὸ χαρούμενη ἀπὸ τότε ποὖρθε αὐτός;

—Γιατί μοῦ τὰ λὲς αὐτά, Ἀντρέ;

—Ἔτσι, γιὰ νὰ πῶ κάτι.

Ἀπόψε ὁ Ἀντρὲ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῆ. Μόλις γύρισε ἀπὸν χορό, Ἐκεῖ φλερτάρισε πολὺ κι' ἤπιε γιὰ νὰ ξεχάσῃ. Τὸ κεφάλι του εἶνε ζαλισμένο. Κι' ἀσυναίσθητα παίρνει χαρτὶ καὶ γράφει:

«Κύριε,

»Ἴσως νὰ σᾶς εἶνε ἀδιάφορο τὸ ὅτι ἡ γυναῖκα σας σᾶς ἀπατᾶ, πιθανὸν ὅμως νὰ μὴ τὸ ξέρετε. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ τὴν παρακολουθήσετε, καθὼς καὶ τὸν ξάδελφό της, τὸν Ζώρζ. Ἔτσι θὰ μάθετε πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

"Ενας φίλος»

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ - πρωῒ ἔρριξε τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο. Οἱ ὧρες του πέρασαν μέσα σὲ μιὰν ἀγωνία. Κατὰ τὶς ἕξη τ' ἀπόγευμα, καθὼς βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα του, τὸν ἄκουσε νὰ γκρινιάζη μὲ τὴ Ζερμαίν. Αὐτὸ τὸν εὐχαρίστησε. Ὁ πατέρας του θὰ τὴν ἔδιωχνε χωρὶς ἄλλο.

Χαρούμενος ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἔτρεξε γιὰ νὰ πάῃ στὸν κῆπο. Μὰ ξαναπερνῶντας ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Πωλέτας καὶ στάθηκε γ' ἀκούσῃ.

—Δὲν ἤξερα τί ἔκανα, ἔλεγε ἡ νέα κλαίοντας. Πάντα μισοῦσα τὸν ξάδελφό μου τὸ Ζώρζ. Γι' αὐτὸ ἔγραψα αὐτὸ τὸ γράμμα. Φαντάστηκα πὼς θὰ τὸν διώχνατε. Δὲν σκέφθηκα τὴ θεία μου.

—Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πιστέψω, Πωλέτα. Ἐσὺ δὲν θἄκανες μιὰ τέτοια πρᾶξι. Λὲς ψέματα, Πωλέτα.

—Πιστέψτε με, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι. Ἐγὼ φταίω. Τιμωρῆστε με. Ἡ θεία μου εἶνε ἄθῶα. Σᾶς λατρεύει.

—Καλά, καλά, Πωλέτα. Θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ μάθω.

Ὁ Ἀντρὲ ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω. Ὅλα γύριζαν μπροστά του. Πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ;

Ἂν ἔφευγε ἡ Ζερμαίν, θἄφευγε μαζί της καὶ ἡ Πωλέτα. Ὄχι, ἡ Πωλέτα, ἡ τόσο γλυκειά, ἡ τόσο ὁμορφη, δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Τὴν ἀγαποῦσε, τώρα τὸ καταλάβαινε. Σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν εἶδε μπροστά του.

—Γιατί διηγήθηκες στὸ μπαμπὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία; ρώτησε.

—Ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω αὐτό, Ἀντρέ. Ἡ θεία μου ἦταν πάντα τόσο καλὴ μαζί μου κι' ἀγαπᾶ τόσο πολὺ τὸν πατέρα σου.

—Μὰ γιατί νὰ κατηγορήσῃς τὸν ἑαυτό σου, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ...

—Ὁ πατέρας σου θὰ λυπόταν βαθειὰ ἂν μάθαινε τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ εἶμαι ἄλλο. Δὲν τοῦ δόθηκε ἀκόμα πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ αἰσθανθῆ στοργὴ γιὰ μένα...

—Πωλέτα! φώναξε ὁ Ἀντρὲ κλαίοντας. Γλυκειά μου Πωλέτα!

Τότε, σὰ νὰ τὸν ἔσπρωχνε κάτι, ὥρμησε στὴν κάμαρα τῆς Ζερμαίν. Ὁ πατέρας του καὶ ἡ γυναίκα του κουβέντιαζαν σιγά.

—Ἡ Πωλέτα κυρία μου, εἶπε μέσα, φώναξε. Δὲν ἔγραψε αὐτὴ τὸ γράμμα. Τὸ γράμμα, τὸ ἔγραψα ἐγώ. Σᾶς μισοῦσα καὶ ἤθελα νὰ φύγετε ἀπ' τὸ σπίτι. Ἡ Πωλέτα κατάλαβε πὼς ἐγὼ ἤμουνα ὁ δράστης καὶ θέλησε νὰ θυσιασθῆ. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, γιὰ ὅ,τι ἔκανα.

Καὶ γυρίζοντας στὸν πατέρα του, τοῦ εἶπε:

—Κι' ἀπὸ σένα, μπαμπᾶ, ζητῶ συγγνώμη. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα.

Ἡ Ζερμαὶν πλησίασε τὸν Ἀντρέ,

—Μετανοιώνεις εἰλικρινά, Ἀντρέ; τὸν ρώτησε.

—Ναί.

—Θέλεις νὰ φύγω λοιπόν;

—Ὄχι...

—Τότε θέλεις νὰ μὲ φιλήσῃς καὶ νὰ γίνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι;

—Μὲ χαρά! ἀπάντησε ὁ Ἀντρὲ καὶ φίλησε τὴ Ζερμαὶν στὸ μάγουλο.

Ἐκείνη τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ φίλημα.

—"Αν θέλετε πρόσθεσε δελά, ὁ νέος, θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σᾶς φωνάζω μητέρα.

★

Εἶνε ἀργὰ ἀπόψε. Ὅπως κάθε βράδυ, ὁ Ἀντρὲ καὶ ἡ Πωλέτα πῆγαν περίπατο κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία. Σιωπηλά, ὁ Ἀντρὲ κυττάζει τὴν Πωλέτα. Εἶνε τόσο ὁμορφη! Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὸν κυττάζει μὲ τὰ μεγάλα της μάτια καὶ τοῦ χαμογελάει. Δειλά, ὁ Ἀντρὲ τὴν ἀγκαλιάζει, τὴν φιλεῖ καὶ τῆς ψιθυρίζει:

—Πωλέτα... σ' ἀγαπῶ... Πωλέτα... θὰ γίνῃς γυναίκα μου;...

—Ναί, ἀντροῦλη μου! τοῦ λέει ἡ Πωλέτα καὶ γελάει μὲ τὴν καρδιά της, γιατὶ εἶνε εὐτυχισμένη.

ΜΑΡΚΕΛΑ ΝΤΑΒΕ

ΕΤΟΣ Ι'. ● ΑΘΗΝΑΙ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1948 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 486

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Χωρὶς ἐλαφρυντικὰ

Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε δίκαιο κάπου-κάπου νὰ μεταφέρουμε στὴ σελίδα αὐτὴ τὰ παράπονα καὶ τοῦ δικοῦ μας φύλου; Φυσικὰ ἔτσι ὅπως εἶνε ἡ κοινωνική μας ζωὴ καὶ ἡ παράδοσι ποὺ ἔχει δημιουργήσει ἡ περίοδος τοῦ γυναικωνίτη, οἱ διαμαρτυρίες τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ πιὸ πυκνὲς καὶ περισσότερο ἔντονες ἀπὸ τὶς ἀνδρικὲς διαμαρτυρίες. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ὁ ἀνδρικὸς πληθυσμὸς ἀφίνει λευκὴ τὴ στήλη τῶν παραπόνων του. Νὰ παρακολουθοῦμε τὰ πρῶτα καὶ νὰ ἀγνοοῦμε τὰ δεύτερα θὰ ἐσήμαινε μεροληπτικὴ στάσι καὶ ἐλλειψι ἀντικειμενικότητος. Ἕνα κάποιο ποσοστὸ ὑποχωρητικότητος ἀπέναντι τῶν συντρόφων μας, εἶναι βέβαια ἐκδήλωσι ἀβροφροσύνης ποὺ ἐπιδάλλεται τόσο περισσότερο ὅσο τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῆς νομοθεσίας καὶ τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας. ἄντρες — γιὰ τὴν Ἑλλάδα μιλοῦμε — τὸ κρατοῦμε στὰ χέρια. Ἀλλὰ καὶ στὸ γραπτὸ λόγο ἡ συντριπτικὴ πλειονότης ἀνήκει στοὺς ἀνδρικοὺς κονδυλοφόρους. Ζήτημα λοιπὸν στοιχειώδους ἀβρότητος ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης εἶνε νὰ γίνωνται κάποιες παραχωρήσεις στὴ γυναίκα. Οἱ παραχωρήσεις ὅμως αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ θίγουν τὴν οὐσία τῶν θεμάτων ποὺ συζητοῦμε. οὔτε νὰ πνίγουν κάθε ἀνδρικὴ φωνή.

Ἀπὸ ἄντρα προέρχεται ἡ σημερινὴ διαμαρτυρία. Διαμαρτύρεται γιὰ μιὰ ἐκδήλωσι ἑλληνικῆς μορφῆς.

Ἀληθεια σὲ ἄλλη χώρα εἶνε ποτὲ σπάνιο νὰ συναντήσετε περιπτώσεις σὰν αὐτὴ ποὺ καταγγέλλει ὁ ἐπιστολογράφος μας. Κάποτε, λέει βράδυ τῆς Ἀποκριᾶς, συνάδευε μιὰ γνωστή του κυρία σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας. Ποιὲς σχέσεις ἔχει μὲ τὴν κυρία αὐτὴ καὶ πῶς βρέθηκε ἔξω μαζί της, εἶνε λεπτομέρειες ποὺ δὲν τὶς ἐξιστορεῖ καὶ οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Μὲ χαρούμενη διάθεσι παρέλαβε τὴν κυρία ἀπὸ τὸ σπίτι της. Πολὺ συμπαθητικὸ τὸ κέντρο. Καὶ ἀπεριόριστη ἡ ἐπιθυμία νὰ τῆς χαρίση μιὰ βραδιὰ εὐχάριστη. "Η, ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο δυσάρεστη. Περιποιητικὸς ὁμιλητικὸς (γκαλάντης) μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅ,τι ἐνδιέφερε τὴ ντάμα του. μὲ ὅλα τὰ προσόντα ἑνὸς καλοανατεθραμμένου κυρίου. Ἔφαγαν, ἤπιαν, τὸ βιολὶ τῆς ὀρχηστρας πλησίασε τὸ κάθισμα τῆς κυρίας καὶ ἐξετέλεσε τὶς παραγγελίες της.. Δὲν παρέλειψε τίποτα ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἱκανοποίηση.

Κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τοῦ γεύματος αὐτοῦ συνέλαβε τὰ βλέμματα τῆς κυρίας ν' ἀντεπικρίνωνται στὶς ἐκδηλώσεις τῶν ἄλλων τραπεζιῶν. Δὲν ἔμενε κανεὶς παρατηρημένος. Αὐστηρὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου: βλέμμα ἀντὶ βλέμματος. Ὅπως τὴν ἐκύτταζε δεχόταν σὲ ἀπάντησι τὰ ματιά της. Ἤ. τὰν δὲ καὶ οἱ τυχεροὶ στοὺς ὁποίους ἐστήλωνε τὰ μάτια της μὲ περισσότερη ἐπιμονὴ ἢ τοὺς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ μειδίαμά της.

Ἔτσι, ὁ συνοδὸς εἶδε τὸ τραπεζάκι του νὰ γίνεται στόχος στὸν ὁποῖο ἐρριχναν μὲ τὴν ψυχή τους τὰ γύρω πυροβολεῖα. Οὔτε ζήλεια — μᾶς βεβαιώνει — οὔτε ἐγωϊσμός. Δὲν ἦταν ἐρωτικὸς οἱ σχέσεις τους γιὰ νὰ δυσαρεστηθῆ καὶ νὰ δυσανασχετήσῃ. Οὔτε ἀνήκει στοὺς Ὀθέλλους γιὰ νὰ κατοπτεύῃ τὴν κάθε κίνησι τῆς γυναίκας ποὺ συνοδεύει. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ ὅρια ποὺ ὅταν τὰ περνᾶ κανεὶς θίγει τὸ φιλότιμο καὶ τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ ἄλλου. Τὰ ὅρια αὐτὰ τὰ εἶχε περάσει ἡ κυρία. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρέθηκε σὲ ἀμηχανία χωρὶς νὰ τῆς ἀποδείξη τίποτα προφασιστικὸ μιὰ αἰφνιδία ἀδιαθεσία, πλήρωσε τὸ λογαριασμό, πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ ἄφισε τὴν κυρία στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχε παραλάβει.

Φωνάζει τώρα. Μὲ ὅλο του τὸ δίκιο. Βρίσκει τὴ συμπεριφορὰ κυδαία καὶ πρόστυχη.

Πόσο φαίνεται ὅτι τοῦ λείπει ἡ πεῖρα... Γιατί, ὑπάρχουν καὶ χειρότερα. Ἡ ντάμα του, τουλάχιστον δὲν προχώρησε πέρα ἀπὸ κεῖ ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια : ν' ἀπαντᾶ μὲ βλέμματα στὰ βλέμματα. Ἐκδήλωσι κακῆς ἀνατροφῆς, φυσικὰ κι αὐτό. Τί θἄλεγε ὅμως ὁ ἐπιστολογράφος μας, ἂν ἡ γυναίκα ποὺ συντρόφευε δεχόταν μὲ τρόπο τὸ μπιλιετάκι ποὺ τῆς στέλνει τὸ ἀντρικὸ τραπεζάκι καὶ τῆς ὁρίζει ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἑπομένη ; Τί θὰ ἔλεγε ἂν ἡ συνεννόησι τῶν βλεμμάτων ἔφτανε ὡς τὸ σημεῖο ὥστε νὰ προσποιηθῆ ἐκείνη πὼς ἔχει κάποια ἀνάγκη πῶς ἐλησμόνησε τὴν πουδριέρα στὴ γούνα της καὶ νὰ βγῆ. ἀσυνόδευτη στὸ βεστιάριο. ὅπου προηγήθηκε ὁ ἄλλος καὶ ἂν τὴν περιμένει γιὰ νὰ γνωριστοῦνε ; Τί θὰ ἔλεγε ἂν τὴν ἔβλεπε νὰ ὑψώνη τὸν τόνο τῆς φωνῆς της γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ τὸ πρόσωπο ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει καί, μιλώντας δῆθεν στὸ σύνοδό της, νὰ δίνῃ στὸν ἄλλον πληροφορίες καὶ συνθήματα ;

Ἀτέλειωτη σειρὰ τεχνασμάτων. Τεχνάσματα ποτισμὰ ποὺ μύριον στὴ λάσπη δόες τὰ χρησιμοποιοῦν. Δὲν θὰ τὰ συναντήσετε σὲ ἄλλες χῶρες. Ρωτῆστε τοὺς τεξιδευέτους. Γυναίκες τοῦ πεζοδρομίου ποὺ διαθέτουν στὸν πρῶτο τυχόντα τὰ κάλλη τους περιορίζουν σ' αὐτὸν τὴν ι.ρασοχὴ τους κατὰ τὶς λίγες ὧρες ποὺ διαρκεῖ ἡ ἐπικαιρωνία τους. Τὸ θεωροῦν ἐπαγγελματικὴ ὑποχρέωσι νὰ μὴ στρέψουν σὲ ἄλλη κατεύθυνσι τὰ βλέμματά τους. Ἐδῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Θὰ δῆτε κορίτσια, καὶ ἀπὸ σπίτι ἀκόμα, γυναίκες ποὺ δὲν εἶνε ὅπ τέλουσ τοῦ δρόμου νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ ἕνα καὶ νὰ φλερτάρουν μὲ ἄλλον.

Δὲν ζητεῖ κανεὶς τὸν πουριτανισμό. Κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσι νὰ προσκυνῇ στὸ πρόσωπο τῆς ντάμας του τὴν ἁγία Μαρία. Οὔτε γιὰ τὶς δυνατὲς ἀνάγκες προκειται. Οὔτε γιὰ τὶς ἐρωτικὲς καταστάσεις ποὺ δὲν ἀνέχονται τρίτους. Οὔτε γιὰ μονοπώλια. Οὔτε γιὰ τὴν εὐέλικτη συζυγικὴ ἀξιοπρέπεια. Ἄλλη ὑπόθεσι αὐτὰ ὅλα. Ἐδῶ μιλοῦμε γιὰ πολὺ ἁπλούστερα πράγματα. Γιὰ ζητήματα στοιχειώδους ἀνωνῆς. Μιλοῦμε γιὰ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ σᾶς καλεῖ νὰ περάσῃ μαζί σας τὴ βραδιά του. Σᾶς καλεῖ καὶ δέχεσθε. Δὲν σᾶς ζήτησε νὰ τὸν ἐρωτευθῆτε. ν' ἀπαρνηθῆτε τὶς ἀγάπες σας νὰ χτυπηθῆτε κατακέφαλα ἀπὸ τὴ γοητεία του. Δὲν ζητεῖ ποσὰ τὸ λιγώτερο ποὺ μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἕνας κύριος ἀπὸ μιὰ κυρία ; Νὰ μὴ τὸν ντροπιάσῃ. νὰ μὴ τὸν φέρῃ σὲ ἀμηχανία νὰ μὴ τὸν κάνῃ νὰ ζητῇ τὴν ἔξοδο κινδύνου. Τὴν σκοπιμότητα ζητεῖ ἡ εὐπρέπεια θέλει. Νὰ καταλάβῃ ὅτι συνοδεύει κυρίο καὶ ὄχι λατέρνα ποὺ ἀντοποκρίνεται σὲ κάθε παραγγελία.

Βρίσκετε νὰ εἶνε μεγάλη ἡ ἀπαίτησις ; Ἐν τούτοις δὲν τὴν ἱκανοποιοῦν ὅλες. Καὶ νομίζω ὅτι ἂν ὅλα ἔχουν τὰ ἐλαφρυντικὰ τους προστυχιὰ τέτοιας ὁλκῆς οὔτε ἐλαφρυντικὸ ἔχει, οὔτε συνήγορο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Καὶ στὸ ἐρχόμενο τεῦχος του τῆς 25ης Μαρτίου ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ

Ο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Σελίδες

100

Λυρικὰ τραγούδια

Ἄνοιξις

Τοῦ ἥλιου τ' ἀνοιξιάτικο τὸ θάμπος,
τ' ἀπέραντο λειβάδι τὸ πρασίνισε,
ζεστάθηκε ὁ ἀνέρας καὶ ὁ κάμπος
ζωντάνεψε κι' αὐτὸς καὶ ξαναγίνησε,
νὰ βάλῃ κάθε ἀτίμητο στολίδι
στὸ φρέσκο. φουντωμένο του νιασίδι.

★

Ὁ ἥλιος θὰ τσαβρίξῃ τὸ ζευγάρι
στὴν ἔξοδο τὴν πρώτη τὴ δειλὴ
κι' ἐκεῖ πάνω στὸ πράσινο γοργάδι
θὰ δώσουν τ' ἀνοιξιάτικο φιλί.
Καὶ τότε μέσ' τοῦ κάμπου τὴ φαμίλια
θ' ἀρχίσουνε νὰ λὲν τὰ γαυσυήλια
κυττώντας τὸ ζευγάρι γαρωπά:
—Τὴν ἀγαπᾶ... τὸν ἀγαπᾶ
καὶ τὰ λοιπά!..

★

Θὰ τρέξουν, θὰ πηδήσουν καὶ θὰ νοιώσουν
τὶς γάρες τῆς ἀγάπης τὶς τρελλὲς
κι' ἂν τύχῃ τὸ φιλὶ νὰ δευτερώσουν
τότε κι' οἱ παπαροῦνες ντροπαλὲς
κι' αὐτὲς θὰ καταλάβουν τί σπαίρει
ἀγάπη. σὲ μιὰν ἀνοιξιάτικη ἀγκαλιά!..

★

Ἀκόμα γελιδόνια δὲν πετάξανε
τὰ βοῦνε τὶς φωλιὲς τὶς πεσσινὲς τους.
ἀλλὰ οἱ συγχαλιὲς αὐτὲς ἀλλάξανε
καὶ βάλανε τὶς ἄστοχες φορεσιές τους
καὶ ντύσανε τὸ κάθε τους κλαδὶ
στὰ κάτασπρα σὰν γύφτη δροσιά...

★

Ἀκόμη κι' ὁ ἀγ

Τά δράματα τῆς καρδιᾶς

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Η Ραϋμόνδη ἔπλεκε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ περίμενε τὸν Ἰάκωβο ποὺ ἐδῶ καὶ ὀχτὼ μῆνες πήγαινε ταχτικὰ κάθε Βοάδυ στὸ σπίτι της.

Σήμερα ὅμως ἡ ἀγωνία της μεγάλωνε καθὼς οἱ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ φαίνεται ἐκεῖνος. Κάθε τόσο σήκωνε τὸ κεφάλι καὶ κάρφωνε τὸ βλέμμα της στὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου ποὺ γέμιζε τὸ δωμάτιο μὲ τὸν μονότονο ρυθμικό του ἦχο.

Γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, προσπαθοῦσε νὰ ξαναφέρῃ στὴ μνήμη της διάφορες παληὲς ἀναμνήσεις.

Ἡ Ραϋμόνδη δὲν θυμόταν νὰ τῆς εἶνε συμβῆ κανένα σπουδαῖο περιστατικὸ μέχρι τῶν δεκαοχτὼ χρόνων τῆς ἡλικίας της. Ἀνῆκε κι' αὐτὴ στὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ τοὺς λησμονεῖ ἡ ἀπόλυτη εὐτυχία καὶ τοὺς ἀγνοεῖ ἡ μεγάλη δυστυχία.

Στὰ δεκαοχτώ της χρόνια, ἡ ζωή της πῆρε ἄλλη τροπή. Γυρνώντας ἕνα Βοάδυ ἀπὸ τὴ δουλειά της, βρῆκε τὴ μητέρα της βαρειὰ ἀρρωστη στὸ κρεββάτι. Ἔτσι ἐπὶ τρεῖς μῆνες δὲν ἀπομακρύνθηκε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ προσκέφαλό της. Ἐργαζόταν κοντά της, προσπαθοῦσε νὰ μαντεύῃ τὶς ἐπιθυμίες της καὶ ὑπόμενε κάθε ἰδιοτροπία της.

Κι,' ἐνῶ ὁ θάνατος τοιγυρνοῦσε ἀπειλητικὸς μέσα στὸ φτωχόσπιτό τους, ἡ Ραϋμόνδη, μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη ἔφτιανε γιὰ νὰ συντηροῦνται τεχνητὰ λουλούδια ποὺ ἀνθοῦσαν, θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανείς, μέσα στὰ ὀόδινα δάχτυλά της.

Μιὰ μέρα ἡ μητέρα της πέθανε καὶ ἡ Ραϋμόνδη μόνη κι' ἔρημη στὸν κόσμο, χωρὶς φίλους καὶ συγγενεῖς, δὲν εἶνε κανένα γιὰ νὰ μοιράσῃ τὴ θλῖψι της κι' οὔτε περίμενε ἀπὸ κανένα παρηγοριά.

Ἡ μοναξιὰ ὅμως στὴν ὁποία εἶνε καταδικάσει τὸν ἑαυτό της, κόντευε νὰ τὴν φέρῃ στὴν ἔσχατη ἀπόγνωσι καὶ γι' αὐτὸ σκέφτηκε πῶς ἔπρεπε νὰ τὴν ἐξοδετερώσῃ μ' ἕνα ἄλλο αἴσθημα.

Ἔξαφνα ἕνα Βοάδυ συνάντησε τυχαία τὸν Ἰάκωβο, ἕναν ὡραῖο καὶ συμπαθητικὸ νέο ποὺ τὸ τουφερὸ βλέμμα του μπῆκε ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της νεμίζοντάς την συγκίνησι. Ἡ νέα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ Ἰάκωβος τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἡ ὕπαρξίς της ζωογονήθηκε ἀπὸ μιὰ πρωτογνώριστη συγκίνησι.

Τὸν συναντοῦσε πιὰ τακτικὰ στὸ δρόμο, καὶ ἦταν πάντα τουφερὸς καὶ αἰσθηματικός, ἀλλὰ καὶ δειλὸς σὰν παιδί.

Ἔτσι ἡ ζωὴ τῆς Ραϋμόνδης κυλοῦσε γεμάτη χαρὰ κι' ἔρωτα. Ὁ Ἰάκωβος τὴν ἐπισκεπτόταν τώρα κάθε Βοάδυ στὸ σπίτι της. Πήγαιναν συχνὰ μαζὶ στὴν ἐξοχὴ ὅπου περνοῦσαν ὧρες πραγματικῆς εὐδαιμονίας, πλάθοντας ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον, σφιγγυαγκαλιασμένοι πάνω στὰ γοστάκια.

Ἡ Ραϋμόνδη εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη στὸν ἀγαπημένο της καὶ ἤξερε τόσο λίγο τὴ ζωή, ὥστε πίστευε πὼς ἡ εὐτυχία αὐτὴ θὰ παρατείνοταν αἰώνια καὶ πὼς ποτὲ κανένα νέφος δὲν θὰ σκίαζε τὸν οὐρανὸ τῆς ἀνάπης της.

Καὶ τώρα, σκύβοντας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἡ φτωχὴ Ραϋμόνδη αἰσθανόταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ πὼς ὅλος ὁ κόσμος γι' αὐτὴν συγκεντρωνόταν στὸν Ἰάκωβο.

Πέρασε ὅμως ἡ νύχτα, πέρασαν μέρες ἑβδομάδες καὶ ὁ Ἰάκωβος δὲν ξαναφάνηκε στὸ σπίτι της. Ἡ δυστυχισμένη Ραϋμόνδη πήγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της. Μόνη μέσα στὰ λουλούδια της ἄφηνε τὸ βλέμμα της νὰ πλανιέται πάνω στὰ χρωματιστὰ φύλλα τους ποὺ δὲν θ' ἀποκτοῦσαν ποτὲ ἄρωμα ὅπως κι' αὐτὴ δὲν θἄβλεπε ποτὲ ποαγματοποιούμενο τὸ ὄνειρό της.

Ὁ λόγος ποὺ ἔκανε τὸν Ἰάκωβο νὰ μὴ τὴν ἐπισκεφθῇ ἐσνά, ἦταν ὅτι ὁ πατέρας του τὸν ὑποχρέωσε νὰ παντρευτῇ μιὰ πλουσία ὀρφανή.

Ὅταν ἐνημέρωσε ἡ μέρα ποὺ εἶνε ὁριστὴ γιὰ τὸ γάμο τους ἡ Ραϋμόνδη ἀποφάσισε νὰ παρευρεθῇ στὴν τελετὴ γιὰ νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια της τὴν εὐτυχία ἐκείνης ποὺ εἶνε πάρα πολὺ τὴ θέσι της καὶ νὰ θάψῃ βαθιὰ μέσα στὴν πληγωμένη της καρδιὰ τὸ ποσδοκώμενο αἴσθημά της.

Φόρεσε τὰ μαῦρα ροῦχα της ποὺ εἶνε ποαναγγέλει μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας της καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησία. Τὸ γοῦμα τῶν φορεμάτων της καὶ ὁ μαῦρος πέπλος ποὺ περιέβαλλε τὸ ποόσωπό της ἔκαναν πιὸ ντυπτὴ τὴ χλωμάδα της. Τὰ μάτια της ὅμως εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψι κι' ἔδιναν μιὰ τοαγικὴ ἔκφοασι στὴ φυσιογνωμία της.

Ἔξαφνα, οἱ μεγάλες πόοτες ἀνοίξαν καὶ ἡ νυφικὴ πουπὴ προχώρησε ἀργά.

Ἡ Ραϋμόνδη δὲν αἰσθανόταν στὴν ψυχή της καμμιὰ κακία, καμμιὰ ζήλεια. Ἡ καοδιά της εἶνε συγχωρησέι τὸν ἀγάποιστο ποὺ τῆς τὴν εἶνε συντοίψει.

Σὲ λίγο ὁ ἱερεὺς πλησίασε νὰ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς νεονύμφους. Ἡ Ραϋμόνδη τότε σηκώθηκε μηνανικά, ποοχώρησε ποὸς τὸ μέοος τους καὶ ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ποόφερε τὴν ἱεοὴ καὶ στεοεότυπη φοάσι ποὺ ἑνώνει γιὰ πάντα διὸ νέους ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ γεμάτη τουφεοότητα καὶ πόνο ἡ φωνὴ τῆς δυστυχισμένης Ραϋμόνδης:

— Ἰάκωβε μου εἶνες δοκιμὴ πῶς μόνο ὁ θάνατος θὰ μᾶς χώριζε. Ἐσὺ λησμόνησες τὸν ὅοκο σου, ἐνῶ ὅμως ὄχι... Σὲ συγχωρῶ καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ εὐτυχήσῃς... Ἀντίο γιὰ πάντα!...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ σωριάστηκε νεκοὴ πάνω στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ παοισταμένοι ἔμειναν ἀποθωμένοι. Ὁ Ἰάκωβος μὲ βλέμμα ἄγοιο καὶ ἔκφοασι τοελλοῦ, οἰντήκε πάνω στὸ ἄψυχο σῶμα της κραυγάζοντας:

— Ὦ, Θεέ μου!... Γιατί ν' ἀκούσω τὸν ποτέρα μου καὶ νὰ σ' ἐγκαταλείψω, ἀγαπημένη μου; Σοῦ εἶχα ὁοκιστῆ. Ραϋμόνδη, πῶς ποτὲ δὲν θὰ γνωίζαμε. Θὰ ποαγματοποιήσω τὴν ὑπόσχεσί μου.

Καὶ ποὶν ποοφτάσουν νὰ τὸν συγκοατήσουν ἄοπαξε ἕνα μαγαίοι καὶ τὸ βύθισε στὴν καοδιά του.

Ἄφθονο αἷμα ἔβαψε τὸ πουκάμισό του. Καὶ σωριάστηκε νεκρὸς κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του μὲ τὴν ὁποία ὁ θάνατος τὸν ἕνωσε τώρα γιὰ πάντα!...

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

✪✪

Τὰ ἀπρόοπτα τῆς ἐθνικοποιήσεως

Ἀπὸ τότε ποὺ ἐθνικοποιήθηκαν οἱ ἀγγλικοὶ σιδηρόδρομοι, τὸ ἀγγλικὸ Ὑπουργεῖο τῶν σιδηροδρόμων ἔχει κατακλυσθῆ ἀπὸ ἕνα σωρὸ περιεργες αἰτήσεις.

Γιατί πολλοὶ Ἄγγλοι πιστεύουν ὅτι, μετὰ τὴν ἐθνικοποίησι, οἱ σιδηοόδοομοι ἀνήκουν σὲ ὅλους καὶ συνεπῶς καὶ στὸν καθένα.

Ἔτσι, ποὸ ἡμεοῶν, στὸ σταθμὸ τοῦ Κίνγκς Κοὸς στὸ Λονδῖνο, ἕνας ἡλικιωμένος κύριος ἀνέβηκε σ' ἕνα βαγόνι ποὺ ἦταν δεμένο σ' ἕναν ἐμποοικὸ συομὸ καὶ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι. Τοῦ κακοῦ, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐξήγησαν ὅτι αὐτὸ τὸ βαγόνι ποοοοίζεται γιὰ τὴ μεταφοοὰ τῶν ἐφημεοίδων.

— Ἐμένα ἐδῶ μοῦ ἀοέσει, ἀπάντησε. Βάλτε ἀλλοῦ τὶς ἐφημεοίδες.

— Ἐνετε τούλάχιστον εἰσιτήοιο; τὸν οωτησαν.

Ὁ ἡλικιωμένος κύοιος ἐκαοδίστηκε στὰ γέλοια.

— Πάνε πιὰ αὐτά, ἀπάντησε στοὺς ὑπαλλήλους. Τώοα τὰ τοαῖνα εἶνε δικά μας καὶ ποοοῦμε νὰ πηγαίνωμε ὅπου θέλουμε... Αὐτὸ ἔλειπε νὰ πληοώνωμε καὶ εἰσιτήοιο!

Στὸ τέλος ἀναγκάσθηκαν νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ βαγόνι καὶ ὁ συομὸς ξεκίνησε σὲ λίνο.

Ὁ ἡλικιωμένος κύοιος ἔγινε τότε ἔξω φοενῶν κι' ἔστειλε στὸν ὑπουονὸ τῶν σ.δηοοδοόμων μιὰ ὑβοιστικὴ ἐπιστολή στὴν ὁποίαν τὸν ἀποκαλοῦσε κοινὸν ἀπατεῶνα καὶ κατανεσατὴ τῆς πεοιουσίας τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ!

Μιὰν ἄλλη πεοίεογη ἀναφοοὰ ἔλαβε ὁ σταθμάοχης τοῦ Χάστινγκς. Ποοεογόταν ἀπὸ μιὰ κυοία ποὺ τὸν ποοσκαλοῦσε νὰ... στέλνη κάθε ποωῒ, στὶς ὁ καὶ 20', μιὰ ἀτμομηχανὴ ποὸς τὸ μέοος τῆς σιδεοόδοομιας γεφύοας τοῦ Ἀσφοδιὸτ καὶ νὰ δώσῃ ἐντολὴ στὸ μηχανικὸ νὰ σφυρίξῃ δσο μποοεῖ πιὸ δυνατά, ὅταν φτάνη σ' αὐτὸ τὸ μέοος.

«Μὲ τὴν ἐθνικοποίησι, ἐτόνιζε ἡ κυοία, τὸ ποᾶγμα αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο. Καὶ πρέπει νὰ ξέοετε ὅτι θὰ γλυτώσετε ἀπὸ πολλὰ πρόστιμα τὸν ἄντρα μου, ποὺ εἶνε πολὺ ὑπναρὰς καὶ πηγαίνει πάντα καθυστεοημένος στὴ δουλειά του».

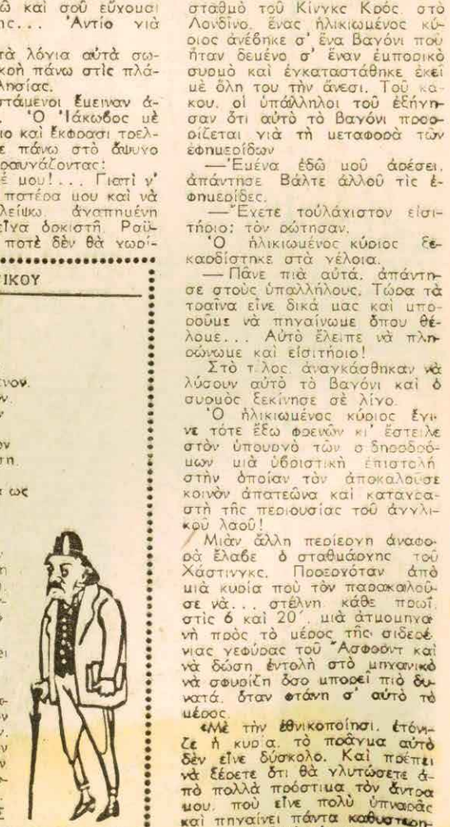

Ψυχρολουσία

Εἰς κατοικίαν φιλικὴν ἦμην προσκεκλημένος
ὑπὸ θηλέων στρουμβουλῶν περιτριγυρισμένος
καὶ οὕτω πως ἐτύγχανον κατὰ τὸ δεῖ λεγόμενον
ἐρωτιδεὺς πρωτοφανὴς καὶ γόητος φαινόμενον.
ἦγουν, τουτέστιν, δηλαδὴ ἑκάστη τῶν θηλέων
προσπάθειαν κατέβαλλεν ἵνα μὲ προσελκύσῃ
καὶ στεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἐκ δροσερῶν γειλέων
καὶ ἠγωνίζοντο σφοδρῶς ποιὰ νὰ μὲ κατακτήσῃ.
Ἐκλέξας οὖν ἐξ ἁπασῶν ἕανθόν τι θηλυκὸν
ὡραῖον, ζουμπουλούδικον, προκλητικὸν μοιοα ὡς
ἐπιτηδείως πλεύσιρα κι' ὡς ἦτο φυσικόν.
κατέκτησα τὴν νεαοὰν καὶ δὴ ἀκαοιαίως

— Ἐπιθυμῶ διακαῶς ἐδήλωσεν ἐκείνη.
»ποὶν ἡ ἀνάψωμεν δυοῦ ἐοωτικὴν λαμβάδαν
»τοὐτέστιν ποὶν ὁ ἔοως μας μᾶς ποοκαλέσῃ
(δίνη.
»ν' ἀκούσω ἀπ' τὰ γειλη σου νυκτεοινὴν καν-
(ντάδαν»

Εἰς οἶκον ὅθεν τῆς μικοᾶς μετέβην ἐν νυκτὶ
μβανίζων μετὰ ποοσοχῆς καὶ ἀσκαοδαμυκτει
καὶ φάλλων ἐν ἀσμάτιον κεκιθαοοειδῶς.
μετὰ φωνῆς ἠδυπαθοῦς καὶ ντιζεοοειδῶς.
Ἔξαφνης ἤνοιξεν γοογγὸς ἐν ἐκ τῶν ποσα-
(θύρων
κ' ἀνέμενον ἐκδήλωσιν ἀπὸ τὸ δεσποινίδιον.
πλὴν ἀπηλλάγην δυστυχῶς ἐκ τῶν τοελλῶν
(ὀνείοων
καθ' ὅσον μὲ κατέβοεξαν καὶ ἔγινα... μου-
(σκίδιον!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὁ ἄστειος τῆς παρέας

Σὲ κάθε μία συντροφιά, τυχαίως καὶ μοιραῖα,
ὑπάρχει τύπος πάντοτε, διασκεδαστικός,
ποὺ κάνει φάρσες διαρκῶς κι' «ἀστεῖα» στὴν παρέα,
κι' εἶνε ὁ ἀπαραίτητος, νὰ ποῦμε, κωμικός.
Κατὰ κανόνα, εἶνε σαχλός, μὰ ὅλοι μ' αὐτὸν γελάνε
κι' ἡ συντροφιὰ χωρὶς αὐτόν, οὔτε στιγμὴ δὲν ζῇ.
καὶ ποιθενὰ δὲν ξεκινοῦν, ἀληθινά, νὰ πάνε
ἂν ὁ ἀστεῖος φίλος τους δὲν βρισκεται μαζί!...

Τὰ κωμικά του εἶνε πολλά. Ποτέ, δὲν ἔχουν ὅριο
καὶ οὔτε εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ σταματήσουνε
ἔχει ἀπὸ ἀνέκδοτα, μεγάλο ρεπερτόριο
καὶ πάντα λέει κάτι τί, ποὺ οἱ ἄλλοι νὰ εὐθυμήσουνε.
Μὲ τὴν παρέα του, ποτέ, κανεὶς δὲν βαλαντώνει
κι' ἂν ἐξυπνάδα βέβαια, δὲν ἔχει καὶ μεγάλη,
γιὰ σύνηθες ἀστεῖο του, θὰ βάλῃ ἕνα... σεντόνι
νὰ κάνῃ καὶ τὸ φαντασμα, γιὰ νὰ τρομάξουν οἱ ἄλλοι.
Αὐτό, σὲ μιὰ νυκτερινὴ θὰ γίνῃ ἐκδρομὴ
καὶ πάντα, κάποια θὰ βρεθῇ ποὺ τὶς φωνὲς θὰ βάλῃ
ξυπνάνε κι' οἱ ὑπόλοιποι καὶ τότε αὐτοστιγμεὶ
ἡ φάπα πέφτει σύννεφο κι' ἡ καρπαζιὰ... τσουβάλι!...

Ἀστεῖα κάνει πάντοτε σ' ἀμφότερα τὰ φῦλα,
γεμάτες εἶνε οἱ τσέπες του, μὲ σύνεργα ποικίλα
καὶ ἄλλο ἀστεῖο «ἔξυπνο» καὶ σύνηθες κι' ἐκεῖνο,
εἶνε νὰ ρίξῃ στὸ φαΐ τοῦ διπλανοῦ... κινίνο!...
Τότε κι' αὐτὸς σηκώνεται καὶ μ' ἔξαψι μεγάλη,
τοῦ περιχύνει ὁλόκληρο τὸ πιάτο στὸ κεφάλι!...
Ἔχει καὶ ἄλλα «ἔξυπνα» νὰ κάνῃ ὁ ἀστεῖος
λέει καὶ διφορούμενα, οἱ φίλοι του ν' ἀκοῦνε
κι' ἂν στὴν παρέα πάντοτε ἀποκαλεῖται «κρῦος»
δὲν τὸν πειράζει καὶ πολὺ ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ ποῦνε.

Πάντοτε μέσ' τὴ συντροφιά, αὐτὸς θὰ τραγουδήσῃ
κάποια ντιζὲς πολὺ γνωστή, αὐτὸς θὰ μιμηθῇ,
τὴν παχουλὴ τῆς συντροφιᾶς μὲ τρόπο θὰ τσιμπήσῃ
ἔστω κι' ἂν ξέρῃ πῶς μπορεῖ χαστοῦκι νὰ τοῦ ρθῇ...
Εἶν' ὁ «ἀστεῖος» βέβαια καὶ δὲν παρεξηγεῖται
κι' ἂν ἴσως παρεξηγηθῇ καὶ φάῃ καὶ σκαμπίλι,
εἶνε παιδὶ καλόβολο καὶ δὲν παραπονεῖται
σὲ μιὰ παρέα φυσικὰ ποὺ εἶνε ὅλοι «φίλοι...»,
Τ' ἀστεῖα του ἀτέλειωτα. Κανένας δὲν τὸν φτάνει
αὐτὸς σὲ μιὰ συγκέντρωσι θὰ βάλῃ καὶ φουστάνι
νὰ μιμηθῇ τῆς συντροφιᾶς, συνήθως, τὶς κυρίες,
καὶ στὴν παρέα τὰ γνωστὰ προσόντα του, νὰ δείξῃ
ἀλλά, τὸ κάθε ἀστεῖο του μὲ καρπαζιὲς θὰ λήξῃ!...

Μιμεῖται καὶ τὸν κόκορα, τὸν σκύλο καὶ τὴ γάτα,
κάνει μὲ μιὰ τῆς συντροφιᾶς καὶ τὸν ἐρωτευμένο,
σ' ἕνα τραπέζι πάντοτε, θὰ γλείψῃ καὶ τὰ πιάτα
κι' ἐν τέλει κάνει ἄριστα, τὸν ψευτομεθυσμένο.
Εἶν' ὁ ἀστεῖος τῆς βραδυᾶς, κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει
ποὺ πάντοτε προσφέρεται γιὰ νὰ γελοῦν οἱ ἄλλοι.
Ὅλοι τὸν βρίσκουνε σαχλό, κι' ὅλοι τὸν κοροϊδεύουνε
μὰ εἶνε περιζήτητος σὲ κάθε συντροφιά.
κι' ἂν λείπῃ, εἶνε βέβαιον, τρέχουν καὶ τὸν γυρεύουνε
νὰ σπάσῃ κι' ἡ ρωμέϊκη συνήθως, συννεφιά.
Τὸ κέφι του ἀδιάπτωτο, στιγμοῦλα δὲν μπορεῖ
νὰ κάμῃ λίγο ἡσυχος. Τὸ κέφι του, τὸν τρέφει.
καὶ πάντα οἱ νεοελληνες, οἱ ψευτοσοβαροί
τοῦ λένε: Πᾶψε ἀδερφέ!... Ποῦ βρίσκεις τόσο κέφι;

Εἰσηγράφησε ὁ Διογράφης Σ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα αντρόγυνο ΧΩΡΙΖΕΙ

13ον

Η Λίλια δε σάλεψε από τη θέση της. Έμεινε έτσι άκινητη, χλωμή σαν να μην είχε ακούσει.

— Πότε παντεύονται; ρώτησε η Άννελα.

— Μα, τον άλλο μήνα. Ή ίσως κιόλας στο τέλος αυτού του μηνός, του Απρίλη, αποκρίθηκε η Ματίνα και κατέβασε τα μάτια της σαν ένοχη.

— Α παντρεύονται κιόλας! έκανε μ' έναν αναστεναγμό ο ποτέας.

— Παντρεύονται, τα παλιόπαιδα, αποκρίθηκε η θεία Ματίνα μ' ένα ύφος σαν να αποδοκίμαζε τάχα την κόρη της. Τι να γίνει; Άφου το θέλουν...

— Μα δεν φαντάζομαι νάχης αντίρρηση, έτσι έκανε είρωνικά ο Σούφας. Δε βρίσκεις τον γιατρό Πιέρη κατάλληλο γαμπρό για τη Μαίρη;

— Δεν λέω αυτό... Μα... να... δεν ξέρω αν τα σκέφθηκαν καλά...

Κι' έβριξε μια κλεφτή ματιά στη Λίλια. Ο πατέρας δεν κατάλαβε τίποτε, κι' άρχισε να ανεβάζη στα ουράνια τον Φάνη.

Η Άννελα όμως δεν τολμούσε να κυτάξη την κόρη της όλη αυτή την ώρα.

Καθόταν στα κάθουνα και σε πώτη ευκαιρία άλλαξε συζήτηση. Έπειτα, σε λίγο, σηκώθηκε να φύγη η Ματίνα...

Κι' έμεινε μόνη η μικρή οικογένεια.

Νιέπαντρει!

Δεν τους έκανε καλιά στους δυο νονείς ν' αφήσουν τη Λίλια μόνη και να τραβηχτούνε στο δωμάτιό τους εκείνο το βράδυ. Το ύφος της κοπελλίτσας ήταν πασάδενο. Γελούσε μιλούσε ζωηρά κι' όμως μέσα στα μάτια της έβλεπε καθαρά ο Πάνος και πιο πολύ η Άννελα κάποια άπελπισία.

— Είσαι ευτυχισμένη Λίλια; τη ρώτησε σε μια στιγμή ο πατέρας.

Πέρασε τα νέρια της στο λαιμό του, και αποκρίθηκε δυνατά δομπτικά:

— Όσο παίρνει, πατέρα.

— Λες αλήθεια; Δε σου λείπει τίποτε;

— Τι θέλεις να μου λείπη, πατέρα! Αυτή είνε η μόνη μου ευτυχία, να είσαστε ανάπαυτοι.

— Κι' όμως δεν είσαι τόσο χαρούμενη, είπε μαλακά η μητέρα.

Η Λίλια γέλασε δυνατά.

— Τι ιδέα! Πώς δεν είμαι χαρούμενη! Άφου όλο γελάω..

Και ξανάγελασε πάλι άφύσικα δυνατά. Έμειναν πολλή ώρα μαζί της οι γονείς. Στο τέλος όμως περασμένα μεσάνυχτα την καληνύχτισαν και την άφησαν μόνη.

Όταν έκλεισε η πόρτα πίσω τους στο δωμάτιό τους ο Πάνος κι' η Άννελα κυτάχτηκαν στα μάτια. Άρχισε να πονά το θάνατο την έσφιξε στην αγκαλιά του ο άντρας.

— Άννελα, είπε βραχνά, θάβδινα είκοσι χρόνια της ζωής μου, για να μην είχαν συμβή όλα αυτά.

Έγνοιασε το κεφάλι της στο στήθος του.

— Δεν ξέρεις τι εύτυχισμένη που είμαι πάλι, φιθύρισε άγνά.

— Αλήθεια λες; ρώτησε ανήσυχα ο Σούφας. Για κύτταξέ με στα μάτια. Ναι, είσαι εύτυχισμένη. Όχι όμως όπως άλλοτε. Πίσω από τη ναοά. Βλέπω το σύννεφο της λύπης. Όπως είδα το ίδιο σύννεφο στα μάτια της κορούλας μας. Τι έγινε η Λίλια, Άννέλα;

— Άφησέ την αποκοίθηκε η μάνα αναστενάζοντας. Δεν έγνε τίποτε. Είνε η συγκίνησι... η ταραχή τόσου καιρού. Ποεπεί να της κάνουμε τη ζωή εύτυχισμένη. Πάνο. Να της την κάνουμε σωστό παράδεισο, ώστε να ξεχάση.

— Αχ, Άννέλα, δεν ξέρω ποιά θυσία πρεπει να κάνω γι' αυτό το παιδί. Θά ήθελα να δώσω τη ζωή μου για την ευτυχία της, μετά αυτά που την έκανα να περάση από το φταιξιμό μου.

— Πάνο... υπάρχουν πράγματα που δεν χαρίζονται με θυσίες. Άφησέ την, σου λέω. Ο γρόνος θα τη γιατρέψη. Κι' η ευτυχία που θα της δημιουργήσουμε εμείς με την αγάπη μας.

— Σ' αγαπώ. Άννέλλα, φιθύρισε ο Πάνος.

Τον κύτταξε με μάτια βουρκωμένα. Μαλακά στοργικά τον ρώτησε:

— Πές μου την αλήθεια, δε σούγνει μείνει κανένας καϋμός κανένας πόθος;...

Γέλασε ο άντρας πικρά.

— Άνδια και μονάχα άνδια για τη γυναίκα έκεινη και για τον εαυτό μου. Έγνει μείνει μέσα μου. Άννέλα. Γι' αυτό το ζήτημα δεν πρέπει πιά να βασανίζεσαι. Όποιος είδη μια φορά το Χάος με τα μάτια του, έξει και τον φοβάται. Κι' ένώ που είδα τη δυστυχία από τόσο κοντά τη γνωρίζω πιά, κι' έννοια σου, δεν θα την ξαναζυγώσω.

Και με τα λόγια αυτά οι νειόπαντροι φιλήθηκαν σφαγίζοντας με το φιλί αυτό την αρχή μιας νέας ζωής.

Οι κακές μέρες είγαν περάσει.

Το δράμα είνε τελειώσει.

Τα σύννεφα αποσύρθηκαν από τον ουρανό τους.

Ο Σούφας σφίγνει τη γυναίκα του στην αγκαλιά του και της λέει:

— Αναπηνέν μου, θα σε κάνω να ξεχάσης τις πίκρες που τράβηξες.

— Μή μιλάς, του λέει εκείνη, φράζοντας με το νέρι της το στόμα του. Μή μιλάς. Το παρελθόν ξενάστηκε. Δεν θυμούμαι πιά τίποτα.

Εκείνος κουνάει λυπημένος το κεφάλι του.

— Δεν ξενιούνται εύκολα μερικά πράγματα, ψιθυρίζει.

— Ποέπει να με πιστέψης. Δεν θυμούμαι τίποτε δεν συνέβη τίποτε μεταξύ μας.

Το θύμα

Στο κρεββατάκι της η Λίλια στριφογύριζε κι' έννοιωθε το κορμί της να καίη. Ανάβλυζαν τα δάκρυα στα μάτια της κάθε τόσο, αλλά τα σκούπιζε βιαστικά, πει-

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Αρχίζει ένα από τα ωραιότερα αθηναϊκά μυθιστορήματα του

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Δυό γυναίκες ΠΕΡΑΣΑΝ

Είναι η πονεμένη αισθηματική ιστορία της τρυφερής και αφοσιωμένης αγάπης μιάς ευγενικής νέας, που βλέπει με σπαραγμό να περνούν από την καρδιά του αγαπημένου της δυό άλλες γυναίκες και να ορθώνεται μπροστά της η έχθρα της μητέρας του. Ο νέος πού λατρεύει φθάνει μια ημέρα στο χείλος της καταστροφής και κινδυνεύει να πεθάνη. Αλλά η μεγάλη αγάπη μιά αγάπη πιό δυνατή κι' από το θάνατο δίνει μιά απρόοπτη λύση στο δράμα πού συγκλονίζει αυτές τις δυό πονεμένες καρδιές.

σωμένη, και φιθύρισε με χείλη πανισσωμένα:

— Είμαι άγάριστη... Είμαι κακή κι' άγάριστη. Δεν πρέπει να σκέπτωμαι τίποτε άλλο, παρά την ευτυχία των γονέων μου. Θεέ μου, σε παρακάλεσα θερμά, έκλαψα τόσες φορές για τους γονείς μου... σού ζήτησα τόσες φορές να δώσης σ' εκείνους εύτυχία, χωρίς να με συλλογιστής εμένα. Και τώρα, τώρα που έγιναν όλα όπως έπρεπε να γίνουν πάλι κλαίω. Μή με συγχωρέσεσαι, Παναγία μου γλυκεία. Είμαι μιά άγάριστη μονάνα.

Προσπαθούσε να κρατήση το μυαλό της καθωμένο στην ίδια πάντα σκέψι, στην ίδια εικόνα: Στο ευτυχισμένο πρόσωπο της μητέρας της καθώς χαμογελούσε στον πατέρα και στο σοβαρό, ήσυχο πρόσωπο του πατέρα.

Αθελά της όμως έτσεγαν τα δάκρυα. Και μιά φωνή βασανιστική σαν κάποιες επίμονες μελωδίες που τσιγκάνες στο μυαλό και το τυραννούνε της τραγουδούσε ναιφέκακα:

— Η Μαίρη παντρεύεται με το Φάνη! Η Μαίρη παντρεύεται με το Φάνη.

Πάλεψε η Λίλια, πάλεψε ώρες ολόκληρες. Έπειτα νικημένη άφησε τα δάκρυά της να τρέξουν ελεύθερα. Έκλαιγε νωμένη στα σκεπάσματα. Μονάχα κάθε τόσο έλεγε μέσα της:

— Εύτυχώς μέσα είναι εύτυχισμένοι. Κι' ας κλαίω ενώ.

Πέρασαν έτσι πολλές ημέρες. Ζύγωνε το Πάσχα. Ο Πάνος κι' η Άννέλα συμήθιζαν στην καινούρια τους εύτυχία. Είγαν κάθε λόγο να είναι εύτυχισμένοι. Γιατί, σκλαβωμένοι παιδαγωγημένοι από τη συμφορά που τους ρύσε, προσπαθούσαν τώρα να είνε εύνάριστοι ο ένας στον άλλον χίλιες φορές πιό πολύ παρά στα πρώτα χρόνια του γάμου τους. Κι' η προσπάθεια αυτή τους έδωκε καινούργιες πρωτόγνωστες χαρές.

Μιά μέρα, η Λίλια, περπατώντας με το άρνό, θλιμένο περπάτημα που είνε τον τελευταίον καιρό, βρέθηκε άντιμέτωπη με το γιατρό Φάνη Πιέρη.

Είνε νά τον ίδη μήνες πάλι, από τον καιρό των διπλωματικών της εξετάσεων.

Πρώτος αυτός σταυάτησε μόλις την είδε. Της έδωσε το νέρι της τόσο θερμά.

— Λίλια, της είπε με φωνή παλλόμενη. Τί έγινες; Γιατί γάθηκες; Γιατί δεν φαίνεσαι πουθενά;

Κόκκινη φωτιά η κοπελλίτσα αποκοίθηκε παίονοντας ένα ύφος φυσικό, όσο μπορούσε:

— Μά... είγαμε στο σπίτι, διάφορα. Θά τάμαθες... Εξ άλλου κι' εσείς ένετε δουλειές ετοιμαζόσαστε. Πότε γίνονται οι γάμοι σας;

— Μεθαύριο την Κυριακή αποκοίθηκε ο Φάνης, σιγά, όπως μιλάει κανείς σ' ένα παιδί πονεμένο.

— Α!... Βλέπεις: ψιθύρισε η Λίλια. Είνατε τόσες δουλειές...

— Μόλις τακτοποιηθούμε, είπε ο Φάνης θερμά, θά σε παίρνουμε περίπατο συγνά. Σάν άδύνατη είσαι Λίλια. Πολύ άδύνατη. Τί έγνες;

— Ένώ; έκανε με τόαιρ η κοπέλλα. Τίποτε. Απολύτως τίποτε. Τί θέλεις νά ένω;

— Ξέρω κι' ένώ: Πάντως είσαι σάν άρωστη. Αλήθεια κι' οι γούφτες σου καίνε. Μάτως έγνεις δέκατα;

— Τί λές! Φαντασία σου, φώναξε η Λίλια και γέλασε νευρικά, δυνατά.

Δεν της άφησε το νέρι από τη γούφτα του.

— Θέλεις να περπατήσουμε λίνο μαζί; την παρακάλεσε.

— Γιατί όγι! Όπως θέλεις.

Προγώρησαν μαζί βουβοί κάμποση ώρα. Κι' έπειτα ξαφνικά ο Φάνης σταυάτησε.

— Λίλια, της είπε σιγά. Παλεύω τόσον καιρό μέσα μου... και τώρα που σε είδα όλο αυτό σκέπτομαι. Ήθελα να σού κάνω μιά ερώτησι. Μπορώ να στην κάνω;

— Ποιά ερώτησι; ρώτησε η κοπέλλα με τρελλή άνησυχία στα μάτια.

— Θά ήθελα πρώτα να μού άκριστής πώς θά μού πής την αλήθεια.

— Εξαρτάται του άποκρίθηκε σφίγγοντας πειραματικά τα γείλη της.

— Λίλια, θά ήθελα τόσο πολύ να μού πής την αλήθεια. Άκουσε. Μού είπε η μητέρα μου, ότι πήγε η μητέρα σου να την επισκεφθή και της είπε άφισμένα πράγματα. Μονάγα ένα πράγμα εγώ δεν κατάλαβα ποτέ. Γιατί, άν, όπως λέει η μητέρα σου, ένοιωθες κάποια συμπάθεια για μένα, είπες εκείνα που είπες για μένα στη Μαίρη;

Τα μάτια της κοπέλλας άνοιξαν με τρόμο.

— Ποιά πράγματα;

— Άκουσε Λίλια. Εγώ, όπως ξέρεις, σε συμπαθούσα, κι' είνα στείλει τη μητέρα μου να σε ζητήση. Δείξατε τότε αδιαφορία, ψυχρότητα εσύ εξαφανιστήκες άπο μπροστά μου και πίστεψα πώς ο τρόπος αυτός ήταν μιά ευγενική άρνησι. Τότε η Μαίρη έδειξε μεγάλη επιθυμία να γνωριστούμε καλύτερα... Δεν αρνήσαμε να συνδεθούμε πιό πολύ. Εγώ όμως άκόμα δίσταζα. Δεν μπορούσα να σε ξεγράψω από τη ζωή μου, ούτε να σε βγάλω από την καρδιά μου. Κι' αποφάσισα να ρωτήσω τη Μαίρη άπροίφραστα για σένα.

— Μπορείς να μού πής, τη ρώτησα μιά μέρα, πώς να ξέγνήσω τη στάση της Λίλιας;

Και της ωμολόγησα:

— Το ξέρεις πώς σκεπτόμουν να την παντρευτώ;

Η Μαίρη ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Τη Λίλια; φώναξε. Τί τρελλά! Μά αυτή δεν σκέπτεται καθόλου να σε παντρευτή. Αυτή είνε τρελλά ερωτευμένη μ' ένα συμπαθητό μας στο Όδειον.

Και μού άνέφερε μάλιστα και τ' όνομα κάποιου συμπαθητού σας.

Τα μάγουλα της Λίλιας πετούσαν σπίθες.

— Σού είπε η Μαίρη ένα τέτοιο ψέμμα; φώναξε.

— Ώστε είνε ψέμμα: Καλά το μάντεψα. Ήταν όμως πιά άργά. Είχαμε άρραβωνιαστή.

Κυττάχτηκαν στα μάτια. Μά την άλήθεια στιγμή κατέβασαν τα μάτια τους νοιώθοντας μιά άνείπωτη ένοχή άνάμεσά τους.

— Σ' ευχαριστώ, Λίλια, για την ειλικρίνεια σου, είπε ο Φάνης. Τώρα σ' αφίνω. Ένε γειά.

Το ύφος του ήταν σκοτεινό, άπειλητικό.

— Φάνη φώναξε βραγνά η κοπέλλα. Στάσου. Πώς φεύγεις έτσι: Σ' εξοκείζω, μήν πής τίποτε στη Μαίρη. Σ' αναπούσε κι' αυτή έτσι φαίνεται, γι' αυτό μετανειρίστηκε το ψέμμα.

— Ξέρω, ξέρω, έκανε ο Φάνης.

— Και μεθαύριο θά γίνουν οι γάμοι σας, απωσδήποτε, έ Φάνη:

— Ναί, απωσδήποτε αποκοίθηκε ο νέος.

Και την καληνύχτησε άπότομα άφίνοντάς την σαστισμένη.

Γύρισε σπίτι της η Λίλια τρικλίζοντας. Τώρα που τον είγε ξαναϊδή, καταλάβαινε πιό πολύ πόσο τον αγαπούσε. Τώρα που είνε ήσυνάτει από τον καϋμό του σπιτιού της ένοιωθε πιά αμοίραστο το δικό της πόνο κι' ώρες-ώρες εύγόταν μέσα της να πεθάνη για να γλυτώση από τον καϋμό.

Το μόνο που την κρατούσε στη ζωή, ήταν η σκέψι των γονιών της.

Της είναν καταστρέψει την ευτυχία της, άλλα αυτή δεν ήθελε με τη δική της δυστυχία να ρίξη ούτε μιά σκιά στις βασανισμένες τους καρδιές.

Επίλογος

Πέρασαν έτσι έξη μήνες. Ο Πάνος κι' η Άννέλα δε μπορούσαν πιά να γελαστούνε. Έβλεπαν την κόρη τους να μαραίνεται μέρα με την ημέρα. Κι' ο πόνος του παιδιού τους, ήταν σα μιά φωνή που τους έλεγε:

— Δε σάς συγγώρεσε ο Θεός. Το κακό που κάνατε είνε από τα άγιάτρευτα. Πιστεύατε πώς έτσι, χωρίς τιμωρία, μπορείτε να παίζετε κορόνα-γράμματα άπάνω στην εύτυχία σας, άπάνω στην εύτυχία του παιδιού σας: Πόσο γελαστήκατε! Κυττάγτε τώρα τη μοναγοκόρη σας. Στο γλυκό προσωπάκι της είνε γραμμένη όλη η θλιβερή σας ιστορία. Στις δικές σας τις μοιφές τα γνη δεν είνε τόσο βαθειά. Σκληνμένες οι φυγές σας σκληνμένες κι' οι μοιφές σας. Βάσταξαν. Λίγες άσπρες τρίγες πάρα πάνω, λίγες ρυτίδες πιό βαθειές τί σημασία έγει: Η Λίλια όμως: Πού είνε το τσιντάφυλλα στα μάγουλά της: Πού είνε η φλόγα στα μάτια της: Πού είνε το γέλιο στο γείλι της: Πού είνε το ξενείλισμα της νιότης: Μαράθηκαν πρόωρα, πρίν άνθίσουν όλα. Της φαρμακώσατε τη ζωή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Οι αδελφές ΣΠΕΣΤΑΪΟΒΑ

Οι περιπέτειες της ωραίας Κάτο

Οι δυό γυναίκες που έβρασαν στα παρασκήνια της ιστορίας με το ρωσικό αυτό όνομα δεν ήσαν ούτε Ρωσαίδες, ούτε κάν αδελφές. Η μοίρα σε μιά στιγμή καπρίτσιου, τις είχε φέρει τη μιά κοντά στην άλλη κι' από τότε τις ώδήγησε μαζί στην επιτυχία, τους κοσμικούς θριάμβους, τις πολιτικές μηγανορραφίες και το θάνατο.

Η μιά από αυτές ήταν Πολωνίδα. Η ιστορία ελάχιστα πράγματα διάσωσε γι' αυτήν. Η άλλη ήταν Βιεννέζα και μπορούμε να παρακολουθήσωμε τη ζωή της από τις πρώτες νεανικές τρέλλες της ως τη στιγμή του μυστηριώδους και τραγικού θανάτου της.

Η οικογένεια Βάϊμπεργκ ήταν πολύ γνωστή στη Βιέννη. Από τρείς ή τέσσερις γενεές όλα τα μέλη της είχαν καταλάβει ανώτερες θέσεις στο δικαστικό κλάδο και μερικά είχαν διακριθή σ' αυτές. Ο Κλώτιους Βάϊμπεργκ είχεν ακολουθήσει κι' αυτός τη σταδιοδρομία των προγόνων του και όνειρευόταν μιά ανάλογη εξέλιξι για τα δυό αγόρια του. Όσο για την Κατερίνα, την αγαπημένη του Κάτο, όπως συνήθιζε ν' αποκαλή την κόρη του, φαντάζονταν πώς δεν θά δυσκολευόταν να της βρή έναν καλό σύζυγο, γιατί λογάριαζε να την μορφώση, όπως ταίριαζε σε μιά νέα καλής κοινωνικής τάξεως και να την προικήση με μιά εξιδιλογη προίκα. Η Κάτο φαινόταν, άλλωστε, πώς θά γινόταν πολύ όμορφη. Έτσι, ο πατέρας της δεν θά είχε παρά να διαλέξη μεταξύ των υποψηφίων γαμπρών, που θά παρουσιάζονται, όταν θά έφτανε η κατάλληλη στιγμή.

Αλλ' η τύχη είχεν αποφασίσει διαφορετικά. Και καμμιά από τις προσδοκίες του γέρω Βάϊμπεργκ δεν πραγματοποιήθηκε.

Ο πρωτότοκος από τους γιούς του Ιωσήφ-Ροδόλφος, άντι ν' ακολουθήση το δικαστικό στάδιο, προτίμησε να γίνη χορευτής. Και τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε, έπειτα από έξη μήνες παραμονής του στο αυτοκρατορικό θέατρο της Βιέννης, είχεν άχρηστεύσει ολόκληρο το μπαλέττο. Οι μπαλαρίνες, που είχαν γίνει όλες έρωμένες του, βρέθηκαν πολύ γρήγορα σ' ένδιαφέρουσα κατάστασι, σε τρόπο που ήταν άδύνατον πιά να έμφανισθούν στη σκηνή.

Ο δεύτερος, που τον έλεγαν Φρειδερίκο-Αύγουστο, ξεμυάλισε τη φίλη ενός άρχιδουκός και έξεδιώχθη κακήν κακώς από τη Βιέννη.

Όσο για τη μικρή Κάτο, είχε την πρώτη ερωτική της περιπέτεια από την ηλικία των 13 χρόνων. Συνδέθηκε με ένα Ρώσσο άξιωματικό, που ήταν περαστικός από τη Βιέννη κι' έφυγε μαζί του για την Πετρούπολι.

Σε λίγο, όμως, άντικατέστησε τον άξιωματικό μ' έναν πρίγκηπα και συνδέθηκε διαδοχικά μ' ένα στρατηγό, μ' ένα μεγάλο δούκα και στο τέλος μ' έναν ξένο πρεσβευτή.

Ο τελευταίος σύνδεσμός της φαίνεται ύποπτος στην τσαρική άστυνομία. Την κατηγόρησαν τότε για κατασκοπεία και της έταξαν προθεσμία 48 ωρών για να φύγη από το ρωσσικό έδαφος.

Η Κάτο πήγε τότε στη Γερμανία. Έμεινε έκεί ήρωΐς δύο ή τριών ερωτικών σκανδάλων, πέρασε κατόπιν στην Αγγλία και, στο τέλος, κατέληξε στο Παρίσι.

Εκεί, έφταναν σε λίγο και οι δυό αδελφοί της.

Από τη στιγμή αυτή, οι δυό αδελφοί Βάϊμπεργκ και η Κάτο αποφάσισαν να συνεργασθούν μεταξύ τους. Είχαν, άλλωστε, όλα τα προσόντα γι' αυτό. Γιατί είχαν διακόψει και οι τρείς κάθε δεσμό με την ήθική και ήσαν πανδη-

—Μά τί έπαθαν αυτοί;
—Κυλήσανε στο τραπί...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

σμένοι στις τυχοδιωκτικές επιχειρησεις.

Η συνεργασία των αύτή άπέβη πολύ καρποφόρος. Είχαν τώρα ένα πολυτελές μέγαρο στη διάθεσί των, άμάξια, ύπηρέτες μέ λιβρέα καί δέχονταν τόν καλύτερο κόσμο στά σαλόνια τους.

Τό «τρίο» είχεν έλθει έπίσης σέ σχέσεις μέ τόν περίφημο Φουσέ, τόν ύπουργό τής άστυνομίας τοῦ Ναπολέοντος καί ήσχολεῖτο μέ ἔργα κατασκοπείας εἰς βάρος τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας, ποὺ ἦσαν τότε ἡ Αὐστρία, ἡ Πρωσσία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ρωσσία κτλ.

Τήν ἐποχή ἐκείνη, οἱ στρατοί τοῦ Ναπολέοντος ἐμάχοντο ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν καί τῶν Πρώσσων καί ὁ πολυμήχανος Φουσέ εἶχε μιά μεγαλοφυῆ ἔμπνευσι: θά ἐγκαθιστοῦσε τούς κατασκόπους του μέσα στήν καρδιά τοῦ ἐχθρικοῦ συνασπισμοῦ, ποὺ ἦταν ἡ Βιέννη. Τό μυαλό του πῆγε ἀμέσως στήν Κάτο καί τούς δυό ἀδελφούς της.

Τό «τρίο» δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμό αὐτή τήν ἀποστολή.

Η Κάτο, ὅπως πάντα, εἶχε τό γενικό πρόσταγμα. Παρέλαβε μιά Πολωνίδα φίλη της καί οἱ δυό γυναῖκες, ἔπειτα ἀπό ἕνα σύντομο ταξίδι στή Γερμανία καί τή Ρωσσία, ἐμφανίσθηκαν στή Βιέννη μέ τό ὄνομα τῆς Μαρίας καί Φραγκίσκας Σπεσταϊόβα. Μιά κατάλληλη προπαγάνδα τίς παρουσίασε σάν διάσημες Ρωσσίδες χορεύτριες. Ἔτσι, δέν δυσκολεύθηκαν νά προσληφθοῦν σ' ἕνα ἀπό τά ἀριστοκρατικώτερα καμπαρέ τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης, στήν ὁδό τῆς Μαρίας—Θηρεσίας.

Ἐκεῖ τίς συνάντησαν σέ λίγο οἱ δύο ἀδελφοί Βάϊμπεργκ, ποὺ ἔπαιζαν τό ρόλο ὑπηρετῶν κοντά τους.

Οἱ ἀδελφές Σπεσταϊόβα ἀναστάτωσαν ἀμέσως τούς κοσμικούς κύκλους τῆς Βιέννης μέ τούς ἐξωφρενικούς καί προκλητικούς χορούς των. Ἦσαν ἀπό τίς γυναῖκες, ἄλλωστε, ποὺ παρείχαν πολύ εὔκολα τήν εὐνοιά των. Μόνο ὅτι διάλεγαν γιά φίλους των πρόσωπα ποὺ κατεῖχαν ἀνώτερες θέσεις στή διοίκησι, τό στρατό ἤ τήν πολιτική.

Σέ λίγο, οἱ ἀδελφές Σπεσταϊόβα κατώρθωσαν νά κλέψουν τά σχέδια τοῦ αὐστριακοῦ ἐπιτελείου γιά τήν ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος. Ἀλλά, γιά κακή τους τύχη, ὁ πράκτωρ ποὺ τά μετέφερε ἔπεσε στά χέρια τῶν Αὐστριακῶν.

Ἔπειτα ἀπό μερικές ἡμέρες, ἕνας κομψός κύριος ἐμφανιζόταν στό σπίτι τῶν ἀδελφῶν Σπεσταϊόβα.

— Θά ἤμουν εὐτυχής, εἶπε, ἄν θά θέλατε νά τιμήσετε τή γιορτή ποὺ δίνω ἀπόψε στό σπίτι μου μέ τήν εὐκαιρία τῶν γενεθλίων μου.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἀπέθεσε μπροστά τους μερικά χρυσᾶ νομίσματα.

Οἱ ἀδελφές Σπεστανόβα δέχτηκαν.

Στίς 11 τή νύχτα, μόλις τελείωσαν τά νούμερά τους, μπῆκαν σ' ἕνα κλειστό ἀμάξι ποὺ τίς περίμενε.

Ἀπ' αὐτή τή στιγμή, κανείς δέν τίς ξανάειδε.

Τό τραγικό τέλος τῶν ἀδελφῶν Σπεσταϊόβα ἔγινε γνωστό λίγον καιρό ἀργότερα. Οἱ αὐστριακοί ἀστυνομικοί τίς ἔβαλαν μέσα σέ δυό σακκιά καί τίς ἔριξαν στό Δούναβι.

Ὅσο γιά τούς δυό ἀδελφούς τῆς Κάτο, φαίνεται ὅτι κάτι μυρίστηκαν καί κατώρθωσαν νά φύγουν ἀπό τή Βιέννη, προτοῦ ἡ αὐστριακή ἀστυνομία ἀνακαλύψῃ τά ἴχνη των. Σέ λίγο, ἔφτασαν καί οἱ δυό στό Παρίσι, ὅπου ἀνέμεναν στόν Φουσέ τό τραγικό τέλος τῆς Κάτο καί τῆς Πολωνίδος φίλης της.

Ὑπάμενα ἀεροπλανοφόρα

Θά κατασκευάσῃ ἡ Ἀμερική γιγαντιαῖα ἀερόπλοια;

Θά κατασκευάσῃ ἡ Ἀμερική, νέα γιγαντιαῖα ἀερόπλοια τοῦ τύπου «Ζέππελιν»; Τό ζήτημα αὐτό εἶχε συζητηθῆ καί ἄλλοτε κατά τή διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου, ἰδίως μετά τό Πέρλ Χάρμπορ, ὁπότε πολλοί εἰδικοί ὑποστήριζαν, ὅτι ἄν οἱ Ἡν. Πολιτεῖες εἶχαν ὡργανωμένες περιπολίες μέ ἀεροπλοια, ἡ φοβερή ἐκείνη καταστροφή θά μποροῦσε ἴσως νά εἶχε ἀποφευχθῆ ἡ τοὐλάχιστον νά εἶχε περιορισθῆ ἐκτασις της.

Σήμερα ὑπάρχουν πολλοί ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι ἐκτός ἀπό τά ἀεροπλάνα, πρέπει ἡ Ἀμερική νά κατασκευάσῃ καί ἀεροπλοια. Ὁ Ρ. Πότερ, γράφει σχετικῶς ὅτι θά τῆς εἶνε χρησιμώτατα, τόσο ἐν καιρῷ εἰρήνης, ὅσο καί σέ περίπτωσι πολέμου. Γιά τήν εἰρηνική τους χρησιμότητα, κανένας σχεδόν δέν ἀμφιβάλλει. Ἐξασφαλίζουν ἄνετο ταξίδι καί τό μειονέκτημα τῆς μικρῆς ἐν συγκρίσει μέ τά ἀεροπλάνα ταχύτητός των, ἰσοφαρίζεται ἀπό τό πλεονέκτημα ὅτι μποροῦν νά μεταφέρουν μεγάλα φορτία σέ μακρυνές ἀποστάσεις.

Ἀλλά καί γιά τήν περίπτωσι πολέμου παρουσιάζουν πολλά πλεονεκτήματα. Ἐν πρώτοις, ἐνῶ ἕνα βομβαρδιστικό ἀεροπλᾶνο μπορεῖ ὡρισμένες ὧρες μόνο νά μείνῃ στόν ἀέρα, ἕνα ἀερόπλοιο μπορεῖ νά μείνῃ ἡμέρες ὁλόκληρες. Ἐξ ἄλλου τό ἀερόπλοιο ἱπτάμενο ὑπεράνω τῶν ὠκεανῶν ἤ μακρυά ἀπό ἐχθρικές βάσεις, εἶνε ἀπρόσβλητο ἀπό τά καταδιωκτικά ἀεροπλᾶνα, ποὺ ἡ ἀκτίνα δράσεώς τους, εἶνε σχετικῶς μικρή. Ἐκτός αὐτοῦ ὅμως ἕνα ἀερόπλοιο μπορεῖ εὔκολα νά μεταφέρῃ καί 15 ἀκόμη καταδιωκτικά, ποὺ σέ δεδομένη περίπτωσι θά τά ἐξαπολύσῃ καί θά δώσουν μάχη μέ τά ἐχθρικά ἀεροπλᾶνα. Χάρις στά νεώτερα συστήματα ἀγγιστρώσεως καί ἀπαγγιστρώσεως, τά καταδιωκτικά αὐτά μποροῦν εὐκολώτατα ὄχι μόνο νά «ἀπογειωθοῦν» ἀπό τό ἀερόπλοιο ἀλλά καί ἀσφαλέστατα νά ἐπανέλθουν σ' αὐτό.

Ἡ ἀπαγγίστρωσις—ἄφεσις καί ἡ ἐκ νέου ἀγγίστρωσις—ἐπάνοδος στή βάσι τους γίνονται εὐκολότερα ἀπό ὅσο γίνονται σ' ἕνα ἀεροπλανοφόρο. Καί καθένας ἀντιλαμβάνεται πόσο μεγάλο πλεονέκτημα εἶνε αὐτό, γιατί μεταβάλλει τό ἀεροπλάνο σέ ἱπτάμενο ἀεροπλανοφόρο, τό κάνει πολύ λιγώτερο, ἀπό ὅ,τι εἶνε τά βομβαρδιστικά ἀεροπλᾶνα, εὐπρόσβλητο, γιατί τά βομβαρδιστικά, ἄν δέν συνοδεύωνται ἀπό καταδιωκτικά, ἀχρηστεύονται εὐκολώτατα.

Ἀλλά καί μόνο του ἕνα ἀερόπλοιο μπορεῖ νά γίνῃ ἕνα ἱπτάμενο ἀληθινό ὑπερφρούριο. Πρῶτα-πρῶτα μπορεῖ νά σηκώνῃ καί νά μεταφέρῃ σέ ἀπόστασι 10.000 μιλλίων, βάρος εἴκοσι τόννων. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἐκτός ἀπό τά 15 ἐλαφρά καταδιωκτικά, μπορεῖ νά εἶνε ἐφωδιασμένο καί μέ πολυβόλα, μικρά πυροβόλα καί ἄλλα ὅπλα, τοποθετημένα σ' ὅλες τίς πλευρές καί σέ ὅλα τά εὐπαθῆ σημεῖα, ὥστε ν' ἀμύνεται πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις.

Ἔπειτα, ὅταν βρίσκεται ἀνυψωμένο εἶνε δυνατόν νά προστεθοῦν σ' αὐτό κι' ἄλλα ἀεροπλάνα. Γιατί τά 15 καταδιωκτικά μπορεῖ νά τά σηκώσῃ μέ μόνη τήν ἀνυψωτική, λόγω τῆς ἐλαφρότητός τους, δύναμι, ἐνῶ ὅταν θέσῃ στόν ἀέρα σέ κίνησι καί τίς μηχανές του, ἀποκτᾶ πρόσθετη δύναμι καί μπορεῖ νά μεταφέρῃ μεγαλύτερο φορτίο.

Τρίτον, ἀμυντικό καί ἐπιθετικό ταυτοχρόνως, πλεονέκτημά του, εἶνε ὅτι μπορεῖ νά πετᾶ ἀθέατο πάνω ἀπό τά σύννεφα καί συγχρόνως μέ ἕνα «περισκοπικό» σύστημα—ἕνα καλαθάκι κρεμασμένο μέ καλώδιο καί ἐφωδιασμένο μέ σύγχρονα μηχανήματα παρατηρήσεως—νά «βλέπῃ» τί γίνεται κάτω ἀπό τά σύννεφα.

«Τέλος, λέγει ὁ Πόπερ, εἶνε πλάνη νά νομίζῃ κανείς ὅτι τό ἀερόπλοιο εὔκολα καταρρίπτεται λόγῳ τοῦ μεγάλου του ὄγκου. Στήν πραγματικότητα τά 18% μόνον τῆς ἐπιφανείας του εἶνε τρωτά. Οἱ σφαῖρες μόνον τρύπες μποροῦν ν' ἀνοίξουν στό μπαλλόνι του καί οἱ τρύπες αὐτές εἶνε εὔκολο νά φραχθοῦν ἀπό τό πλήρωμα τοῦ ἀεροπλοίου».

Ὅλα αὐτά φυσικά ὑπό τήν προϋπόθεσι ὅτι τό ἀερόπλοιο εἶνε γεμᾶτο μέ ἀέριο ἡλίου, τό μόνο ἀέριο, ποὺ ἔρχεται δεύτερο μετά τό ὑδρογόνο σέ ἐλαφρότητα καί εἶνε ἄφλεκτο. Ἡ καταστροφή τοῦ «Ζέππελιν» καί τό ὁλοκαύτωμα τοῦ «Χίντεμπουργκ», δέν θά συνέβαιναν ἄν εἶχαν πληρωθῆ μέ ἀέριο ἡλίου. Καί τό σπουδαιότερο εἶνε ὅτι μόνον ἡ Ἀμερικη διαθέτει σέ σημαντικές ποσότητες τό πολύτιμο καί μοναδικό αὐτό ἀέριο. Ἥλιο, ὑπάρχει καί σ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ἀλλά πουθενά ἄλλοῦ ἐκτός ἀπό τήν Ἀμερική, δέν εἶνε ἱκανό νά δώσῃ τίς ἀπαιτούμενες μεγάλες ποσότητες ἀερίου. Τό ἥλιον ἡ Ἀμερική εἶνε ἡ μόνη χώρα ποὺ ἔχει στά Ἀμαρίλλο τοῦ Τέξας, εἰδικό ἐργοστάσιο ἐξαγωγῆς ἡλίου ἀπό τόν ἀέρα. Μέ τό οὐσιαστικό αὐτό μονοπώλιο τοῦ ἡλίου ἡ Ἀμερική εἶνε σέ θέσι νά κατασκευάσῃ ὁλόκληρο στόλο ἀπό ἀφλεκτα ἀεροπλοια. Τώρα, γιατί παρά τά παραπάνω αναφερόμενα πλεονεκτήματα δέν τόν φτιάχνει, παραμένει μυστήριο. Ἐκτός ἐάν τόν ναυπηγῆ ἤδη, χωρίς νά ἔχῃ πάρει κανείς ὡς τώρα εἴδησι, γιά νά παρουσιάσῃ ἔτσι μιά ἀκόμη ἔκπληξι στούς ἀντιπάλους της, ἡ χώρα αὐτή τῶν μεγάλων ἐκπλήξεων.

oo

Μιά... ἀδενιχή σύζυγος

Ἡ κυρία Γκόλντι Σιούτον, στό Σάν Φρανσίσκο κατώρθωσε ν' ἀποδείξῃ στό δικαστήριο ὅτι ὁ ἀντρας της εἶχε κάμει τά ἑξῆς ἐναντίον της: 1) Τήν εἶχε πετάξει σ' ἕνα γκρεμνό, ὅπου εἶχε σπάσει τόν ἕνα ὦμο της. 2) Σ' ἕνα καυγά τους, τήν εἶχε ποδοπατήσει. 3) Ἄλλοτε πάλι τήν εἶχε περιχύσει μέ πετρέλαιο καί τῆς εἶχε βάλει φωτιά. 4) Εἶχε ἐπιχειρήσει νά τῆς κόψῃ τό λαιμό μ' ἕνα ξυράφι. 5) Εἶχε προσπαθήσει νά πετάξῃ πάνω της βραστό λάδι.

Ἐμπρός σέ τέτοιες ἀποδείξεις, τό δικαστήριο ἀθώωσε τήν κ. Σιούτον, ποὺ δικαζόταν γιατί εἶχε ἀποκάμει πιά κι' εἶχε σκοτώσει τό σύζυγό της!

Ο ΚΙΤΣΟΣ καί ἡ Βασιλική

Ἡ ζωή, ὁ ἔρως καί ὁ θάνατος ἑνός ἥρωος

Τοῦ Κίτσου καί τοῦ Ζυγούρη Τζαβέλα ἡ μάνα, ἡ Δέσπω — θυμᾶστε ἀκόμα ἀπό τούς πολέμους τοῦ Σουλιοῦ, μέ τόν Ἀλήπασά, πρίν ἀπ' τά 1821 — ἅμα ἄρχισε ἡ Ἐπανάστασις δέν λογάριαζε πιά γιά ζωή τά παιδιά της. Ὅταν, κάθε τόσο, μάθαινε πώς τά δυό «λιονταρόπουλά» της εἶνε καλά, ἔλεγε:

— Δοξασμένη ἡ χάρι σου Χριστέ μου, ποὺ μοῦ τά φυλᾶς... μά ἐγώ πάντα τά ἔγω ξεγραμμένα!...

Τό ἕνα της παιδί, ὁ γενναῖος Ζυγούρης, σκοτώθηκε τό 1823 στήν Καλιακούδα. Ὁ ἄλλος ἔζησε ἀφοῦ ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τίς ἀνεμοζάλες τῆς Ἐπαναστάσεως στή Δυτική Ἑλλάδα.

Στήν ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου, τή στιγμή ποὺ ἀκούστηκε ἡ ἀπαίσια κραυγή «πίσω!», ὁ Ἱπποκόμος τοῦ Μεσολογγίτη στοατηγοῦ Δ. Μακρή, τά ἔχασε, μαζί μέ ἄλλους, κι' αὐτός καί ἐναγκάλισε πόδι τήν πόλι σέροντας ἀπό κοντά καί τ' ἄλογο τοῦ στοατηγοῦ του, ποὺ Κύριος οἶδε, πῶς εἶχε γλυτώσει κατά τήν πολιορκία ποὺ οἱ πολιορκημένοι εἶχαν φάει ἀκόμα καί σκυλιά καί γάτες καί κάθε ζωντανό!

Καθώς, λοιπόν, μέσα στή σύγχυσι, ἔσερνε ὁ σεΐζης τ' ἄλογο ἀπό τό γαλινάρι, συναντήθηκε μέ τόν Κίτσο Τζαβέλλα ποὺ εἶχε μαζί του καί τήν ἀγαπημένη του Βασιλική. Τῆς εἶχε κάνει ὅρκο ἀν σωζόντουσαν στήν ἔξοδο νά τήν στεφανωθῆ. Ἡ Βασιλική ἦταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι, μέ παιδί 18 μηνῶν στήν ἀγκαλιά. Ὅμως μέ τό σπαθί στό χέρι, ἀκολουθοῦσε τόν Τζαβέλα. Ἀλλά φαινότανε πώς δέν θά μποροῦσε νά προχωρήσῃ.

Ὁ Κίτσος ζήτησε τό ἄλογο ἀπό τόν Ἱπποκόμο τοῦ Μακρή γιά τή Βασιλική. Αὐτός ὅμως ἀρνήθηκε καί τότε ὁ Κίτσος τοῦ τό ἁρπαξε διά τῆς βίας. Ἔβαλε ὕστερα πάνω στ' ἄλογο τή γυναῖκα μέ τό παιδί, ἀνέβηκε κι' αὐτός στά πισινά καί γλύτωσαν. Τό παιδί ὅμως, ποὺ τό λέγανε Δημήτρη, ἔπεσε στήν ὥρα τῆς φυγῆς τους κι' ἀργότερα τό ἐξανοράσανε ἀπό τούς Τούρκους ἐλευθερώνοντας σαράντα αἰχμαλώτους.

Ὁ γάμος τοῦ Κίτσου μέ τή Βασιλική ἔγινε ἀργότερα στό Ναύπλιο. Τό παιδί τους, ὁ Δημήτρης — πολύ ζωηρό, ἀπ' τήν κληρονομική τρελλή τόλμη τῶν Τζαβελέϊκη — περίφημο στούς πετροπόλεμους ἀνάμεσα στά Σουλιωτόπουλα καί τά ντόπια παιδιά τῆς Ναυπάκτου. Ἅμα μεγάλωσε ἔφυγε ἀπό τό σπίτι του καί γάμησε... Ὕστερ' ἀπό πολλά χρόνια, ἕνας περίεργος ἄνθρωπος μέ διάστικτο ὅλο του τό σῶμα ἀπό ποικιλόχρωμες γοργόνες, φίδια κι' ἄλλα σχέδια («κατάστικτο ἄνθρωπο» τόν ἔλεγαν) παρουσιάστηκε στήν Ἀθήνα, λέγοντας πώς αὐτός ἦταν τό παιδί τοῦ Κίτζου Τζαβέλα.

Ὕστερα ὅμως ἔφυγε γιά τήν Εὐρώπη καί κανείς δέν τόν ξαναείδε.

★

Ὁ Κίτσος Τζαβέλας στά 1844 ἔγινε ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν στήν Κυβέρνησι Κωλέτη. Εἶδε δόξες εἶδε τιμές! Ἀλλά καί πολλά ἔδωσε καί πολλά δέχθηκε, γτυπήματα ἀπό τούς πολιτικούς καί στρατιωτικούς ἀντιπάλους του! Τόν ἴδιο ἐκείνο καιρό. Ὅταν στή Βουλή τοῦ 1845 ἤρθε σέ ρήξι μέ τόν Βούλευτή Ν. Μαυρομάτη, ὁ τελευταῖος τοῦ εἶπε πῶ:

— Ἔ, κύριε Τζαβέλα, τίνος τά λές αὐτά καί τίνος τά πουλᾶς; Ἡ ποντριά σου μέ κάνει νά θυμηθῶ μιά παλιά ἱστορία. Ἐπειδή κι' οἱ δυό μας, στρατηγέ, εἴμαστε παιδιά τοῦ Ἀλῆ πασᾶ θά θυμᾶσαι ὅταν μιά φορά ἔβαλε τό Δούκα νά δείρῃ ἕναν ἄνθρωπο. Ὁ δαρμένος εἶνε πάει ὕστερα στόν Ἀλῆ πασᾶ νά παραπονεθῆ καί ὁ Ἀλῆ πασᾶς φώναξε τό Δούκα κι' ἄρχισε νά τόν μαλώνῃ καί νά τόν ρωτᾶ πῶς τό ἔκανε αὐτό! Ἀλλά ὁ Δούκας ἀμέσως τοῦ ἀπάντησε:

— Καί μέ ἔδειρες καί σέ ἔδερα, καί σέ ἔδειρα καί μέ ἔδειρες καί τά ἔδειρες καί τά ἔδερα, καί τά ἔδερα καί τά ἔδειρες.

Τώρα καί σύ στρατηγέ θέλεις νά μᾶς παρασταίνῃς τόν Ἀλῆ πασᾶ; Ὑπάρχει ψηφισμα κύριε Τζαβέλα γιά τούς ἀξιωματικούς, ποὺ ὅλους τούς ἔδειρες καί ὤφειλες νά τό ἐκτελέσῃς. Ὄχι νά μάς λές δέν σοῦ τό ζήτησαν. Οἱ ἀξιωματικοί τῆς Σεπτεμβριανῆς Ἐπαναστάσεως (1843) δέν εἶνε ἐπαίτες γιά νά ἔσγωνται νά ζητάνε δῶρο ἐκεῖνο ποὺ μεγαλοπρεπῶς ὅλο τό ἔθνος τοῦ δώρησε!

Τό τέλος τοῦ Τζαβέλα, ἔτσι καθώς τοῦ ἦρθε δέν τό περίμενε κανένας. Πέθανε ἀπό τήν πίκρα του μετά τό ἄθλιο τέλος τῆς ἐκστρατείας τῆς Ἠπείρου στά 1854 καί ὕστερ' ἀπό τήν καταστροφή τοῦ Πέτα. Ὅλα τά βάσανα τῆς ἀτυχης ἐκείνης ἐκστρατείας ποὺ τήν εἶχε ἐμπνεύσει ἡ «μεγάλη ἰδέα» γιά τήν ἀπελευθέρωσι τῆς Θεσσαλίας καί τῆς Ἠπείρου, τά ἔριξαν ξέξυπνοι πολιτικάντηδες στόν Τζαβέλα, γέροντα πιά. Ἄκουσε τόν κατηγόρησαν πῶς καταχράστηκε τά λεπτά τοῦ Ἀνῶνα, φτάσανε μάλιστα νά τόν ὑποπτεύθοῦν καί γιά προδότη!

Τόν συκοφάντησαν δηλαδή πῶς πῆρε ἀπό τούς Τούρκους 4 βασιλικά γεμάτα κάλπικες λίρες σκεπασμένες ἀπό πάνω μέ γνήσιες, γιά νά ἐγκαταλείψῃ τόν ἀνῶνα καί νά γυρίσῃ στό ἐσωτερικό.

Ὁ ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν Δ. Καλλέργης τῆς νέας κυβερνήσεως τοῦ Μαυροκορδάτου (1854) — ποὺ στήν ἱστορία μνημονεύεται ὡς «κυβέρνησις κατοχῆς» — εἶχε παραγγείλει τοῦ Κίτσου νά μήν ἔσθη καθόλου στήν Ἀθήνα, ἀλλά νά μείνῃ ἐκεῖ ποὺ βοισκόταν τότε, στή Ναυπακτο, στό σπίτι του.

Ὁ ἴδιος ὁ Ὄθων, ποὺ δέν θεωροῦσε ποτέ τόν Τζαβέλα ἱκανό γιά παρόμοια πράγματα, εἶχε καλέσει κάποτε τά χρωματιστά τοῦ Κίτσου, τόν Α. Σκουπίτσα, καί τόν ρώτησε ἂν πίστευε στίς διαδόσεις ὅτι ὁ στρατηγός του πρόδιδε.. Ὁ Σκουπίτσας εἶχε ἀντικρούσει τίς κατηγορίες δλες μέ ἀνανάκπαι. Τότε καί ὁ Ὄθων, ἀφοῦ τόν ἄκουσε, εἶπε σοφαρός:

— Ἔγεστε δίκηο. Αὐτή εἶνε καί ἡ δική μου γνώμη.

Ὁ Κίτσος Τζαβέλας ἔπεπτα τό ἔοριξε στό πιστό. Γιά νά ληγουπήση τίς πίκρες του ἔπινε συνέχδε δακί. Κι' οἱ ἐνθοοί του, τοῦ εἶναν κολλήσει τό παρατσούκλι:

«Ὁ Κίτσο - Πανούρας»!

Παρατσούκλια εἶχαν κολλήσει στούς πιό παλιούς ἀνωμίστας τοῦ 21.

Πέθανε στίς 9 Μαστίου τοῦ 1855, σάν αὐτό τό μῆνα, πριν ἀπό 93 χρόνια.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

oo

Ἀμερικανικός πουριτανισμός

Οἱ πουριτανικές ἑνώσεις τῆς Ἀμερικῆς ὑπογραφουν τή διεύθυνσι τοῦ ὑπονείου σιδηροδρόμου τῆς Ν. Ὑόρκης ν' ἀφαιρέσῃ 3.500 διασημιστικά πανώ ποὺ ἀπεικονίζουν ἕνα Ταρζάν μέ μπουϋτίνο κορμί, ποὺ μάθαινε κολύμπι σέ μιά ἔκδοση Ἀφροδίτη. Τά πανώ αὐτά θεωρήθηκαν ὡς ἄσεμνα.. γιατί τά νέοια τοῦ Ταρζάν ἀκουμποῦσαν πάνω στά στή θη τῆς μαθήτριάς του.

ΔΙΚΑΙΑ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

— Βαρέθηκα πιά τίς σύρες!...

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Ἀθηναϊκά ἐπίκαιρα

Καθαρή Δευτέρα

Τῆς τελευταίας Κυριακῆς, ἡ ἑπομένη μέρα εἶναι σέ ὅλους μας γνωστή ὡς... Καθαρή Δευτέρα μέ τήν ἔλλειψι νεροῦ, καθένας ἀπορεῖ τό πῶς μπορεῖ ἡ Δευτέρα αὐτή, νά εἶναι... καθαρή.

★

Ὅμως τό πρᾶγμα εὐκολα νομίζω πώς ἐλύθηκε καί σ' ὁποιον πῆγε τό νερό. Δευτέρα εἰς τό σπίτι ἐώρτασε πραγματικά καί μπόρεσε καί πλύθηκε ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὡς Καθαρή γιορτάσανε τήν Τρίτη.

Πλῆξις

Ἡ περασμένη ἑβδομάς, ἐπέρασε μέ ἀνία σύτε καμμιά ἀπαγωγή, σύτε κι' αὐτοκτονία. Ὁ ἔρωτας μᾶς ζέχασε καί δέν μᾶς συγκινεῖ κι' οὔτε καμμία κλέβεται, οὔτε αὐτοκτονεῖ.

★

Πεζή ἡ ζωή μας ἔγινε. Ἀμφιβολία δέν μένει πως χάθηκαν ὁριστικά κι' οἱ λόγοι τῆς τιμῆς... Γιά κουνηθῆτε μιά στολιά, καλοί μου ἐρωτευμένοι, δεῖξτε μας δρᾶσι... γάκωμε νά γράφωμε κι' ἐμεῖς.

Τό ἐπίδομα

Καί πάλιν οἱ δημόσιοι Ὑπάλληλοι οἱ καϋμένοι κινδυνεύται καί μας φαίνονται πολύ ἀπελπισμένοι ἐφ' ὅσον οἰκονομικά σπάνανε, ξεδίδομα τι θά τούς κόψῃ ἄραγε κι' ἂν πάρουν τό ἐπίδομα;

★

Ὅμως, αὐτό τό ἐπίδομα εἶναι Πασχαλινό, καί ἂν τό πάρουν πρίν στίνμην τό πρόβλημα νά λύ- (σουν, θά φανε τήν Σερακοστή.... πασχαλινό δυνό κι' ἔτσι τό Πάσχα, θά ζητοῦν... ἐλπίς γιά νά σου- (βλίσουν.

Δῆξις

Τέλειωσε πιά τό Καρναβάλι
καί πλέξεν ἡ Σαρακοστή
κι' ἠσύχασεν μικροί μεγάλοι
ποὺ εἶχαν ἐκτροχιάσῃ...
Θ' ἀρχίσωμε τήν προσευχή μας
δίχως τίς τρέλλες τίς παλιές
καί θάναι μοναχή τροφή μας
ὁ ταραπίας καί οἱ ἐλπίες...
Ἔτσι λοιπόν, μακρυά ἀπό τρέλλες
δέν ἐπιτρέπονται φιλιά
παρά μονάχα σέ κοτέλλες
ποὺ κουν στό μάγουλο... ἐλπίδα.

Τό δίσεκτον

Ἔτος πέρνωμε δίσεκτον, ποὺ γάμοι δέν μπορεύονται ὅπως τό θέλει ἡ προλήψις νά λέῃ ἡ λαϊκή.
Μά μ' ὅλη αὐτή τήν πρόληψιν οἱ ἄνθρωποι πανπαν- (τρεύονται
κι' οἱ γάμοι, ἔχουν κίνησιν ὑπερεκπληκτικήν.
Πάν κι' οἱ προλήψεις μας λοιπόν. Κανείς δέν τίς (κρατᾶ
Ξοφλήσανε σάν νάτανε πολιός λογαριασμός
Στίν νέαν ἐφευρέσεων τόν τόσο σαματᾶ
καί οἱ προλήψεις κάνονται σάν ἀναχρονισμός.
Τώρα μιά μόνο πρόληψις πραγματικά ὑπάρχει
καί τήν προσέχουν οἱ γαμπροί μέ πεῖσμα καί μέ (πίκα:
ἂν εἶνε κόρη ἐφοπλιστοῦ ἡ ἐργοστασιάρχη
τό δίσεκτον δέν πιάνεται... φτάνει νά ὑπάρχη (προῖκα.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ζάν-Πιέρ-Ωμόν
Μαρία Μοντέζ

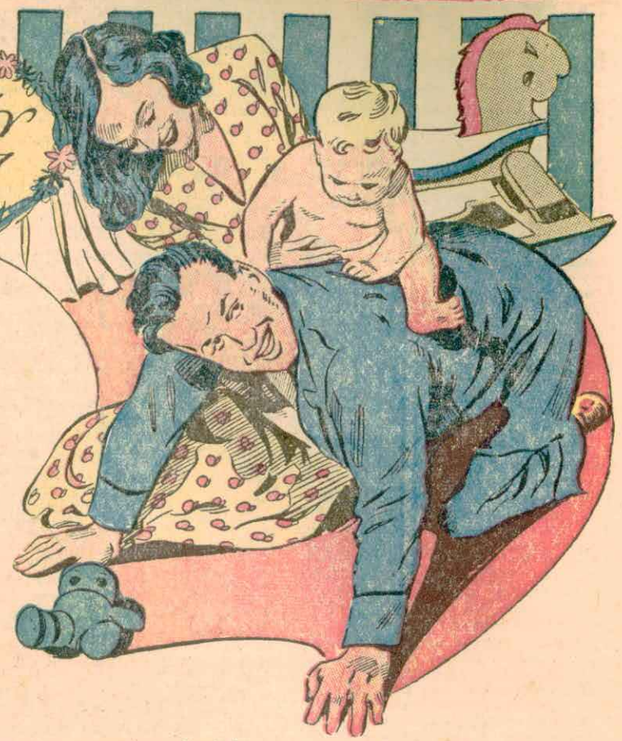

ΤΗΝ εἶσθε θαυμάστρια τοῦ Ζὰν Πιὲρ Ὠμόν, μποφεῖτε βέβαια νὰ τοῦ γράψετε μὴν τοῦ ζητήσετε ὅμως ν' ἀπαντήσῃ στὸ γράμμα σας. Δὲν ἀπαντᾶ ποτὲ στὰ γράμματα τῶν θαυμαστριῶν του. Καὶ νὰ ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία :

Μετὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ φίλμ «Λὰκ ὦ ντάμ» στὸ σπίτι τοῦ Ζὰν Πιὲρ Ὠμὸν ἔφτασαν βροχὴ τὰ γράμματα ἀπ' ὅλες τὶς θαυμάστριές του ὅλων τῶν γωνιῶν τῆς γῆς. Τοῦ ἔγραφαν τουφερὰ αἰσθηματικὰ γράμματα καὶ ἀφοῦ τοῦ δήλωναν πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν μακρυά του τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τὶς δεχθῇ ἔστω καὶ γιὰ μερικὰ μόνο λεπτὰ στὴ Βίλλα του. Τὰ πιὸ φλογερὰ ὅμως γράμματα τοῦ τὰ ἔστελνε κάποια ποὺ ὑπογραφόταν «Νινόν». Τὰ γράμματα αὐτὰ ἦταν γραμμένα μὲ τόση μαεστρία ὥστε ὁ Ζὰν-Πιὲρ ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὰ καὶ μιὰ μέρα ἀφοῦ διάβασε τὸ δωδέκατο γράμμα τῆς ἄγνωστης πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὴν καλέσῃ στὴ Βίλλα του.

Τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι του μιὰ πολυτελεστάτη λιμουζίνα ἀπ' τὴν ὁποία κατέβηκε μιὰ κυρία μάλλον ἡλικιωμένη. Προγώρησε θιαστικὰ ντύπησε τὴν πόρτα κι' ὅταν βοέθηκε μπροστὰ στὸν «μικρὸ Ζάν» ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του ξεφωνίζοντας :

— Ζάν ἀγαπημένε μου, δὲν χαίρεσαι, λοιπόν, ποὺ βλέπεις τὴν Νινόν σου :

Ὅταν ἐκεῖνος συνῆλθε καὶ κατάλαβε τί ἀκριβῶς συνέβαινε ξέσπασε στὰ γέλια κοατῶντας συγχρόνως τὴν κοιλιά του. Ὕστερα ἐξήγησε στὴν θαυμάστριά του μὲ κάποια διπλωματία :

— Μὲ συγγωρεῖτε κυρία μου δὲν γελῶ μὲ σᾶς ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀφέλειά μου. Πίστεψα πὼς εἴσαστε μιὰ νέα δμορφη καὶ ἔξυπνη ὅσο καὶ τὰ γράμματά σας καὶ δὲν σκέφθηκα πὼς γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς τόσο ὡραῖα πράγματα γιὰ τὸν ἔρωτα πρέπει νὰ ἔγη πεῖρα. τὴν πεῖρα μάλιστα μιᾶς ἀκοετὰ ὡοιμης γυναίκας.

Ἀπὸ τότε ὁ Ζὰν Πιὲρ Ὠμὸν διαβάζει μὲν τὰ γράμματα τῶν θαυμαστριῶν του, ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾶ σὲ κανένα.

Ὁ Ζὰν Πιὲρ Ὠμὸν γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὶς 5 Ἰανουαρίου 1912. Ἴσως νὰ μὴν ὑπάογη στὸ Παρίσι Λύκειο ἀπ' τὸ ὁποῖο νὰ μὴ πέρασε. Μεσικὲς ἑβδομάδες ὅμως μετὰ τὴν ἔννοαφή του στὰ καθένα ἀπ' αὐτά. ὁ πατέρας του λάβαινε ἕνα σπειώωμα τοῦ διευθυντοῦ του μὲ τὸ ἑξῆς πεοίπου πεοιεγόμενο :

«Κύοιε. Βοισκόμαστε στὴ δυσάοεστη θέσι νὰ σᾶς ἀνανγείλωμε πὼς τὸ πειθαγικὸ συμβούλιο τῆς σγολῆς συνελθὸν ἀποφάσισε νὰ μὴν ἐπιτοέψῃ τὴν πεοαιτέοω φοίτησιν τοῦ γυιοῦ σας στὸ λύκειό μας».

Καὶ ὁ δυστυγισμένος πατέρας του βλέποντας πὼς ὅλες οἱ παοατηοήσεις. καὶ ἀπειλὲς πήγαιναν γαμένες τὸν ἔκλεισε τέλος ἐσωτεοικὸ σὲ μιὰ σγολὴ τοῦ Μεντόν ὅπου ὁ Ζὰν-Πιὲρ ἔμεινε ἑπτὰ ὁλόκληοα γοόνια.

Ὁ πατέρας του πίστεψε τότε πὼς θὰ εἶνε κάπως λογικευθῇ καὶ τὸν ξανάφεοε στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ ὁ Ζὰν-Πιὲρ δὲν εἶνε ἀλλάξει καθόλου καὶ ξανάογισ- τὸν πάλι οἱ ἔγγοαφ καὶ ἀποβολὲς ἀπὸ τὰ διάφοοα γυμνάσια τῆς πρωτευούσης. Πὰρ' ὅλα αὐτὰ πῆρε μιὰ μέρα πρὸς γενικὴν κατάπληξιν τὸ ἀπολυτήριό του καὶ μὲ ἀρκετὰ καλὸ βαθμὸ μάλιστα. Αὐτὸ τὸ ἀποσδόκητο συμβὰν ἐνεθουσίασε τόσο τὸν πατέρα του ὥστε ὅταν ὁ Ζὰν Πιὲρ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία του νὰ παρακολουθήσῃ τὰ μαθήματα μιᾶς δραματικῆς σγολῆς τὸ ἐνέκοινε.

Στὴν τάξι του. ὁ Ζὰν-Πιὲρ σγημάτισε ἀμέσως ἕνα μικρὸ δμιλο γεμᾶτο εὐθυμία. γειᾶτα καί... ταλέντο. Σήμερα τὰ μέλη τοῦ ὁμίλου αὐτοῦ εἶνε ὅλα διακεκοιμένοι ἠθοποιοὶ τοῦ γαλλικοῦ θεάτοου καὶ κινηματογράφου : ἡ Ἐντὶζ Φενγέο ὁ Πιὲο Ντυὲ ἡ Ἐλὲν Πεοντοιέο. ὁ Κλὼντ Ζενιὰ καὶ ἡ Ἀννὺ Ντυκό.

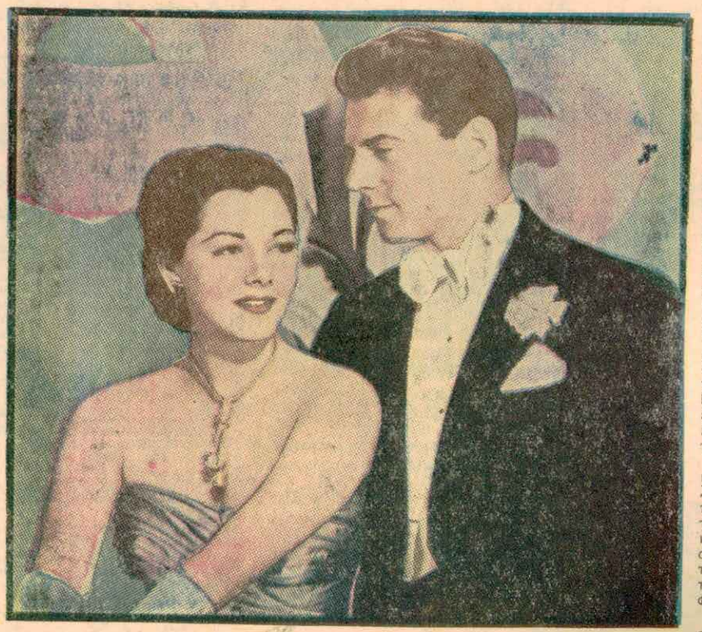

Ἡ Μαρία Μοντὲζ καὶ ὁ Ζὰν-Πιὲρ Ὠμόν.

Ὁ ἄνθοωπος ποὺ πρῶτος ἀνακάλυψε τὸ ταλέντο τοῦ Ζὰν Πιὲο Ὠμὸν εἶνε ὁ διάσημος ἠθοποιὸς καὶ σκηνοθέτης τοῦ γαλλικοῦ θεάτοου Λουῒ Ζουβέ. Ὁ Ζὰν Πιὲο ἦταν 16 ἐτῶν ὅταν πρωτοπαοουσιάστηκε μποοστά του. Ἔκαναν δὲ τόση ἐντύπωσι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ὥστε ἔνιναν ἀμέσως φίλοι. Ἡ φιλία αὐτὴ ὠφέλησε πολὺ τὸν Ζὰν Πιὲρ καὶ τὸν βοήθησε ἀογότεοα νὰ ἐμφανισθῇ στὸ θέατοο καὶ νὰ ἐπιβάλη τὴν ποοσωπικότητά του.

Μιὰ δεύτεοη γνωοιμία ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Ζὰν Πιὲρ ὠφελήθηκε πολὺ εἶνε ἡ γνωοιμία του μὲ τὸν Μισὲλ Σιμὼν ποὺ τὸν ἐπέβαλε στὸν κινηματογράφο ποοτείνοντάς του νὰ παίξῃ μαζί του σ' ἕνα φίλμ.

Ἡ πρώτη παγκόσμιος ἐπιτυχία τοῦ Ζὰν Πιὲρ Ὠμὸν εἶνε ἀναμφιβόλως τὸ «Λὰκ-ω-ντάμ» (Ἡ λίμνη τῶν κυριῶν). Στὸ φίλμ αὐτὸ ἔπαιξε μὲ παοτεναίο του τὴν Σιμόνη Σιμὼν — ποὺ ἀνεδείχθη κι' αὐτὴ μὲ τὸ ἴδιο φίλμ—ἕνα ὁόλο ποὺ διεκδικοῦσαν πολλοὶ Γάλλοι ζὲν-πρεμιὲ. Ἀκολούθησαν πολλὰ ἄλλα φίλμ μεταξὺ τῶν ὁποίων «Τὸ πλήσωμα».«Τάρας Μπούλμπα». «Μαμὰν Κολιμποί» «Ξενοδοχεῖο τοῦ Βοοιᾶ». Ὁ Λιποτάκτης». «Ὁ λιποτάκτης» ἦταν τὸ τελευταῖο φίλμ ποὺ γύοισε στὴ Γαλλία. Ἐποόκειτο νὰ γυοίση τὴν «Μανὸν Λεσκὼ» καὶ τὸ καλοκαίοι ἐκεῖνο τοῦ 1939 ἐνῶ παοαθέοιζε στὸ Κὰπ Νέγκο μελετοῦσε τὸν ὁόλο του. Ἔξαφνα ὅμως ἐξεοάγη ὁ πόλεμος καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη παοαθεοισμὸ καὶ μελέτη καὶ νὰ φοοέση τὸ γακί.

Ἡ τύγη θέλησε ν' ἀποβιβασθῇ ὕστεοα ἀπὸ μεοικὰ γοόνια στὴν ἴδια αὐτὴ πλάζ μαζὶ μὲ τὶς δυνάμεις τῶν Ἐλευθέοων Γάλλων ποὺ ἐογόντουσαν τώοα ν' ἀπελευθεοώσουν τὴν πατοίδα τους.

Τότε ὅμως τὰ ποάγματα ἦσαν διαφοοετικά. Ὁ Ζὰν Πιὲο ἀγῆκε στὴν δύναμι τῆς 3ης Θωοακισμένης Μεοαογίας ποὺ πολέμησε στὶς Ἀοδέννες. Εἶνε γνωστὴ ἡ τύγη τοῦ ἐκεῖ γαλλικοῦ στοατοῦ τὴν ὁποία συμμεοίστηκε καὶ ὁ Ζὰν Πιὲο Ὠμόν. Ἐπέδειξε τέτοιον ηοωϊσμὸ κατὰ τὴν ὑπογώοησι. Ὥστε τοῦ ἀπενεμήθη ὁ πολεμικὸς σταυοός.

Σὰν νὰ μὴ ἔφταναν ὅλα αὐτά. ὁ Ζὰν Πιὲο Ὠμὸν δοκίμασε στὶς 13 Μαΐου τοῦ 1940 καὶ μιὰ ἄλλη συμφοοά : Ἔχασε τὴν μητέοα του.

Ἔφυγε τότε γιὰ τὴν ἐλεύθεοη ζώνη τῆς νοτίου Γαλλίας καὶ κατώοθωσε ἐκεῖ μαζὶ μὲ ἄλλους συναδέλφους του νὰ σγηματίση ἕνα θίασο ποὺ γύοιζε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι ποοσπαθῶντας νὰ κάνη τοὺς συμπατιώτες του νὰ ξεχάσουν τὸν φοικτὸ ἐφιάλτη ποὺ ἔζησαν. καὶ ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν Ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ θιάσου του ἦταν καὶ ὁ Ρομπὲο Λύνεν. ποὺ ἀογότεοα συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Γεομανοὺς καὶ τουφεκίσθηκε ὕστεοα ἀπὸ φοικτὰ βασανιστήοια.

Καὶ τώοα ἂς δώσωμε τὸν λόγο στὸν Ζὰν Πιὲο Ὠμὸν γιὰ νὰ μᾶς μιλήση ὁ ἴδιος γιὰ τὴν φυγή του καὶ τὴν ζωή του στὴν Ἀμεοική.

Ἡ ἀπόδρασίς μου

«Ἕνα πλαστὸ διαβατήοιο καὶ μιὰ ψεύτικη θεώοησις μὲ βοήθησαν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλία καὶ νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμεοικὴ μέσω Λισσαβώνος.

Φτάνοντας στὴν Νέα Ὑόοκη τὸ ποῶτο ποόσωπο ποὺ συνάντησα ἦταν ὁ Ἀνοὺ Μπεονστάϊν ὁ ὁποῖος ἔνοασε τότε ἕνα ἔογο ἐπὶ τῆς γαλλικῆς καταστάσεως ποὺ ἐποόκειτο νὰ παιγθῇ ἀπὸ τὸν θίασο τῆς Κάθλην Κόονελ στὸν Ἅγιο Φοαγκίσκο.

Ὁ Ἀνοὺ μοῦ δήλωσε ὅτι ὑπῆοχε ἕνας ὁόλος γιὰ μένα κι' ἔτσι μεοικοὺς μῆνες μετὰ τὴν ἄφιξί μου στὴν Ἀμεοικὴ. ὅταν πιὰ εἶναι ξοδεψει καὶ τὴν τελευταία μου δεκάοα ἐμφανιζόμουν μὲ τὸν θίασο τῆς Κάθλην Κόονελ ἀπὸ ἕνα θέατοο τοῦ Ἁγίου Φοαγκίσκου στὸ ἔογο «Ῥόζα Μποῦρκε» τοῦ Μπεονστάϊν.

Ὡς γνωστὸν τὸ Χόλλυγουντ Βοίσκεται πολὺ κοντὰ στὸν Ἅγιο Φοαγκίσκο κι' ἔτσι τὴν ποεμιέοα μας παοακολούθησαν ἐκποόσωποι διαφόοων κινηματογοαφικῶν ἑταιοιῶν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦοθαν μετὰ τὴν παράστασι στὸ καμαοίνι μου γιὰ νὰ μοῦ κάνουν διάφοοες ποοτάσεις. Ἐγὼ ὅμως εἶχα πάοει μιὰ ἄλλη ἀπόφασι. Μόλις θὰ κατέβαζε τὸ ἔογο αὐτὸ ὁ θίασος Κόονελ. θάφευγα γιὰ τὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ τεθῶ στὴ διάθεσι τοῦ Στοατηγοῦ ντὲ Γκώλ.

Μὲ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ξαναγύοισα ὕστεοα ἀπὸ μεοικὲς βδομάδες στὴν Νέα Ὑόοκη καὶ ἐκκυστηοεύθηκα τὶς ποοθέσεις μου στὸν λογαγὸ Μαγζωλὺ ἀντιποόσωπο τοῦ Ντὲ Γκώλ στὴν Νέα Ὑόοκη. Ἐκεῖνος εὐγαοιστημένος ἀπὸ τὴν ἀπόφασί μου μοῦ εἶπε :

— Νομίζω πὼς ποοτοῦ φύγετε γιὰ τὸ Λονδῖνο θὰ μποφούσατε νὰ ποοσφέοετε μιὰ μεγάλη ὑπηοεσία στὴν πατοίδα μας γυοίζοντας ἕνα ποοπαγανδιστικὸ φίλμ. εἴτε σγετικὰ μὲ τὴν ἀντίστασι. εἴτε μὲ τὴν δοᾶσι τῶν δυνάμεων τῶν ἐλευθέοων Γάλλων.

«Γύοισα ἔτσι στὰ στούντιο τῆς Μέτοο Γκόλντουϊν δυὸ φίλμ «Ἐκγώοησι στὴν Ἀγγλία» καὶ «Σταυοὸς τῆς Λοοοαίνης» κι' ἔφυγα κατόπιν ὄχι γιὰ τὸ Λονδῖνο. ἀλλὰ γιὰ τὴν Β. Ἀφοική.

Δὲν ἤμεινα ἐκεῖ πολὺν καιοό. Πέοασα στὴν Ἰταλία μὲ μιὰ μονάδα θωακισμένων καὶ ἔλαβα μέοος στὶς μάγες τοῦ Κασινκλιάνο. τοῦ Ποντεκόοβε. τῆς Ῥώμης τῆς Σιέννας κ. ἀ.

Χάοις στὸν στοατηγὸ Μποοσσέ. ἤμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς ποώτους ποὺ ἀποβιβάστηκαν στὴν Γαλλία στὶς 15 Αὐγούστου 1944. Ἔλαβα μέοος στὶς μάγες ποὺ δόθηκαν γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Τουλώνος καὶ τοαυματίστηκα ἔξω ἀπ' τὴ Μασσαλία Ξαναβοῆκα τὴν μονάδα μου στὴ Λυὼν καὶ μ' αὐτὴν βοισκόμουν σὲ λίγο στὰ Βόσγια ὅπου συναντοῦσα τὸν Κλὼν Ντωφέν ποὺ ἔφτασε ἐκεῖ μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ στοατηγοῦ Λεκλὲο ποὺ εἶναν ἀποβιβασθῆ στὴ Νοομανδία.

Τότε συνέβη ἕνα τοομεοὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύγημα. Τὸ τζὶπ τοῦ στοατηγοῦ Μποοσσὲ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινα κι' ἐγὼ ἐκείνη τὴν ἡμέοα. ἔπεσε μέσα σὲ μιὰ γαοάδοα Ὁ στοατηγὸς σκοτώθηκε. ἐνῶ ὁ σωφὲο κι' ἐγὼ γλυτώσαμε ὡς ἐκ θαύματος. Ἐνῶ ὅμως εἶνα σπάσει τὸ νέοι μου καὶ τὸ παλιό μου τσαῦμα στὸ γόνατο ξανάνοιξε. Αὐτὸ ἔγινε ἀφοομὴ γιὰ μοῦ δοθῇ μιὰ ἀναοοωτικὴ ἄδεια τεσσάοων ἑβδομάδων ποὺ τὶς πέοασα στὸ Παοίσι.

Ὕστεοα ξαναγύοισα στὴ μονάδα μου ποὺ βοισκόταν στὴν Ἀλσατία καὶ ἔλαβα μέοος στὴν μάγη τοῦ Κολμάο. Τὸν Μάοτιο Βοισκόμουν στὸν Ῥῆνο.

Μιὰ μέοα μὲ κάλεσαν στὴ Μασσαλία καὶ μοῦ ἀνέθεσαν τὴν διοογάνωσι μιᾶς φωτογοαφικῆς ἐκθέσεως τῆς «Ἐμπολέμου Γαλλίας» ποὺ θὰ γινόταν στὸν Ἅγιο Φοαγκίσκο. Ἔφτασα ἐκεῖ τὴν ἡμέοα ἀκοιβῶς τῆς καταπαύσεως τῶν ἐνθοοποσειῶν στὴν Εὐόωπη. Ἡ ἐκθεσις ἦταν πιὰ πεοιττὴ καὶ ἡ ἀποστάτευσίς μου. ὕστεοα ἀπὸ μεοικὲς ἑβδομάδες. μοῦ ἐπέτοεψε νὰ ξαναγύοισω στὸ σπίτι μου καὶ στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ».

Ὁ γάμος του

Στὸ σπίτι του! Παρασυρόμενος ἀπὸ τὸν πατοιωτικὸ ἐνθουσιασμό του. ὁ Ζὰν Πιὲο Ὠμὸν δὲν μᾶς μίλησε καθόλου γιὰ τὴν γνωοιμία του καὶ τὸν γάμο του μὲ τὴν Μαοία Μοντέζ.

Ὅταν ἔφτασε γιὰ πρώτη φοοὰ στὸ Χόλλυγουντ τὸ 1943. Βοῆκε ἐκεῖ πολλοὺς γνωστοὺς συμπατιώτας του : τὸν Ρενὲ Κλαίο τὸν Σὰολ Μπουαγιέ. τὴν Ἀνναμπέλλα. τὴν Μισὲλ Μοογκὰν καὶ ἄλλους. Ἕνα Βοάδυ σ' ἕνα κέντοο ὁ Μπουαγιὲ τὸν παοουσίασε σ' ἕνα ἀστέοι ποὺ μόλις ἄογιζε ν' ἀνατέλλη στὸ Χόλλυγουντ. Ἦταν λίγος καιοὸς ποὺ εἶγε φτάσει ἐκεῖ ἀπ' τὴν πατοίδα της. τὸ Σὰν Ντοιέγγο.

Ἡ νεαοὰ αὐτὴ ἠθοποιὸς ποὺ μιλοῦσε ἀγγλικὰ μὲ ἐλαφοὰ ἱσπανικὴ ποοφοοά. ἦταν ἡ Μαοία Μοντέζ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ Ζὰν τὴν ἀγάπησε τοελλά.

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν στὶς 13 Ἰουλίου τοῦ 1943 κι' εὐθὺς κατόπιν ὁ Ζὰν ἔφυγε γιὰ τὴν Β. Ἀφοικὴ.

Τὸν Ἀποίλιο τοῦ 1945 ὁ Ζὰν γύοισε καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξαναγώοισαν.

Ἡ Μαοία γεννήθηκε στὶς 16 Ἰουνίου 1920 ἀπὸ Μπαοαγούα τῆς Ἀοακοπικῆς δημοκοατίας τοῦ Σὰν Ντομίνγκο.

Ἦταν 18 ἐτῶν ὅταν οἱ γονεῖς της μὲ τὰ δέκα τους παιδιὰ ἡ Μαοία ἔγει πέντε ἀδελφοὺς καὶ 4 ἀδελφὲς ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἰοαλανδία. Τὸ μέοος ὅμως δὲν ἄοεσε τόσο στὴν Μαοία κι' ἔτσι τὸ 1942 τὴν βοίσκομε στὴν Νέα Ὑόοκη. Ἐκεῖ της ποωτοπῆοε ἡ ἰδέα νὰ παίξη στὸν κινηματογοάφο.

Ἕνας στενὸς φίλος τοῦ πατέοα της φοοντίδε γιὰ μιὰ δοκιμὴ στὰ στούντιο τῆς «Ἰουνιβέοσαλ». ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆοξε ἡ ὑπογοαφὴ συμβολαίου.

Ἡ Μαοία εἶνε ἰδεώδης σύζυγος. Ὄγι μόνο γιατὶ εἶνε δμοοφη. ἔξυπνη καὶ ἔγει ταλέντο. ἀλλὰ καὶ γιατὶ εἶνε πεοίφημη νοικοκυοὰ καὶ ἀσυναγώνιστη μαγείοισσα.

Στὶς 25 Μαοτίου 1945 οἱ Ὠμὸν ἔγιναν τοεῖς. Ἀπόγτησαν μιὰ κόοη. τὴν Μαοία Χοιστίνα. ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

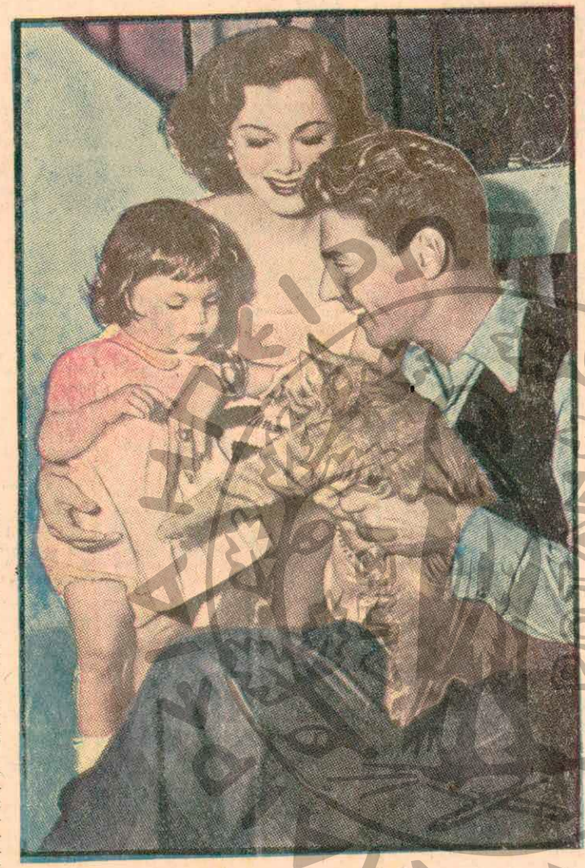

Ἡ γοητευτικὴ Μαοία καὶ ὁ Ζὰν-Πιὲο λατοεύουν κυριολεκτικὰ τὴν ὁμοοφη κοοούλα τους Μαοία-Χοιστίνα.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Οι στίχοι τοῦ παρελθόντος

(Ἐκεῖνος ταχτοποιεῖ ἕνα παλιὸ συρτάρι, γεμᾶτο ἄγνωστα πράματα. Ἐκείνη πλέκει δίπλα του σιωπηλή, μὲ τὰ πρεσβυωπικὰ γυαλάκια της, τ' ἄσπρα μαλλάκια της περιποιημένα, τὶς ρυτίδες της εὐθύγραμμες... Καὶ οἱ δυό τους πολὺ συμπαθητικὰ γεροντάκια).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαφνικά, κρατῶντας ἕνα κιτρινισμένο χαρτί στὸ χέρι του, συγκινημένος): Γιὰ κύτταξε τί βρῆκα!

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ κατεβάζει λίγο τὰ γυαλιά της καὶ τὸν κυττάζει): Τί βρῆκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στίχους!...

ΕΚΕΙΝΗ: Στίχους; Πῶς τόπαθες; Ἐσὺ ἔχεις προσχωρειωθῆ ἀπὸ καιρό... Ἔπαψες τὶς κακὲς συνήθειες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ δὲν εἶναι σημερινοὶ οἱ στίχοι..

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλλά: Τί εἶναι; Χτεσινοί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄκουσέ τους καὶ θὰ καταλάβῃς... (Διαβάζει μὲ τὴ φωνή του κουμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση):

«Δεκαπέντε χρόνια! Μιὰ ζωὴ (χαμένη...
— Ρόδο μαραμένο ποὺ φύλλορ- (ροεῖ...—
Κι' ὅμως, κάποια μέρα, κάπο- (τε ἐνωμένοι
Φύγαμε — θυμᾶσαι;... — ἐμ- (πρὸς γιὰ τὴ ζωή...»

ΕΚΕΙΝΗ (σκουπίζει ἕνα φευγαλέο δάκρυ της, ποὺ ξεγελίζει ἀπὸ τὴν πρεσβυωπία της): Ὡραῖοι στίχοι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ τὸ πιὸ συγκινητικό, ἡ ἡμερομηνία τους: 27 Ἀπριλίου 1913!

ΕΚΕΙΝΗ: 27 Ἀπριλίου! Ἡ ἡμερομηνία τοῦ γάμου μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἔχει πλησιάσει ἀπὸ πίσω καὶ τῆς χαϊδεύει τ' ἄσπρα της μαλλιά): Ἤτανε κι' ἡ ἡμερομηνία ἑνὸς μεγάλου καυγᾶ μας, ποὺ γιὰ τὴν ἀφέλεια νὰ τὸν νομίζουμε γιὰ ὀριζικὸ κι' ἀνεπανόρθωτο... Καί, τότε, ἀπάνω στὴ δεκαπενταετία τῆς παντρειᾶς μας ποὺ μᾶς εἶχε βοῆ γνωρισμένους, ἐξάλλους ἀπὸ λύπη καὶ νοσταλγία, ἕκατσα καὶ σοῦρσαμα αὐτοὺς τοὺς στίχους...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Τοὺς θυμᾶμαι!... Τοὺς ἔπρεπε τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων μας στὸ πατρικό σπίτι μου, ὅπου εἶχα γυρέψει πεισματωμένη καταφύγιο... Τὸ ἀποτέλεσμα: Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατά, κι' ἔτοιξα ἀμέσως μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα στὴν ἀγκαλιά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ συζυγική μας ζωὴ εἶχε μόνο δεκαπέντε χρόνια τότε στὴν πλάτη της... Μπορούσαμε λοιπόν, θεωρούμενοι, εὐέξαπτοι κι' ἐπιπόλαιοι, νὰ πιστεύουμε πὼς ἤτανε δυνατὸν νὰ ζήσουμε γνωρισμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον... Ἀπὸ τότε ὅμως, προστεθήκανε τ' ἀσήκωτα βάρη ἄλλων τοιανταπέντε χρόνων, ποὺ μᾶς καθηλώσανε στὸ ἴδιο μέρος — τὸν ἕνα πλάϊ στὸν ἄλλον!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τοιαντα πέντε ἀκόμα χρόνια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ δεκαπέντε: Πενῆντα!... Πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια εἴμαστε παντρεμένοι!..

ΕΚΕΙΝΗ (ἔχει ἀφίσει τὸ πλέξιμο στὴν ποδιά της, κι' ἔχει στηλώσει τὰ δακρυσμένα μάτια της ἀτὸ κενό): Πενῆντα χρόνια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν σοῦ φαίνονται σὰν μιὰ πολὺ σύντομη στιγμή;... Ἐγὼ, τουλάχιστον, νομίζω πὼς εἶναι σὰν χτὲς ποὺ σὲ βλέπω νὰ γέρνῃς γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐρωτευμένη γειτνική ἀγκαλιά μου τοῦ 1898, καὶ νὰ δένεσαι νὰ τραβήξῃς στὸ πλευρό μου τὸ δρόμο τῆς ζωῆς... Ἤσουν ἕνα τόσο συμπαθητικὸ κορίτσι!... Τὰ ξανθά σου μαλλιά, ἐλαφρότατα κατσαρωμένα, σχηματίζαν ἕνα φωτοστέφανο γερουδείου πλαισιώνοντας τὰ δυὸ ὁλογάλαζα πελάγη τῶν ἀκύμαντων ματιῶν σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Μή μιλᾶς γιὰ ξανθὰ μαλλιὰ σήμερα πιά! Εἶνε ντροπὴ γιὰ τὰ γιόνια, ποὺγουνε σκεπάσει τώρα τὰ κεφάλια μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, ἴσως ἔχεις δίκιο!... Μὰ εἶνε τόσο σκληρὸ νάνῃ κανεὶς τόσο μεγάλο παρελθόν, κι' ἡ φαντασία του νὰ διανύῃ μὲ φοβερὴ ταχύτητα τὰ χρόνια πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ φτάσῃ καὶ γ' ἀράξῃ ἤσυχα, κάτσυχο καὶ γ' ἀφίσῃ τὴν τσακισμένη του ψυχὴ νὰ ξαποστάσῃ!... Πόσο ὅμορφο, μὰ καὶ πόσο τραγικό... Γιατί, τὸ γύρισμα στὸ παρὸν ποὺ πραγματοποιεῖται σὲ μιὰ στιγμή, εἶνε τόσο βάναυσο, τόσο δραματικὰ ὀδυνηρό...

ΕΚΕΙΝΗ (ἔχει ξαναπιάσει τὸ πλέξιμό της): Ἔλα, ἄσε τὶς ἀναδρομὲς ποὺ κουβουνε κινδύνους κι' ὀδυνηρὲς προσγειώσεις καὶ φτιάξε τὸ συρτάρι σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί, τοὺς στίχους:...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂν σοῦ πῶ νὰ τοὺς πετάξῃς στὴ φωτιά, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σούδινα τὴν πιὸ σοφὴ συμβουλή. Ξέρω ὅμως ὅτι κι' ἂν στὴ δώσω, τὸ πρῶτο ποὺ θὰ κάνῃς, θἄνε νὰ μήν τὴν ἐκτελέσῃς... Λοιπόν, κρύψτους στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ συρταριοῦ σου, καὶ ξέγασέ τους γι' ἄλλα τοιανταπέντε χρόνια... Τότε, ἴσως κάποιος γερασμένος ἀπόγονός μας νὰ τοὺς βρῇ νὰ τοὺς διαβάσῃ καὶ νὰ συγκινηθῇ γιὰ λογαριασμό μας... (Ἐκεῖνος τὴν ἀκούει πειθήνια: Διπλώνει προσεκτικὰ τοὺς στίχους καὶ τοὺς ξαναθάβει στὸ κεντάφιο τοῦ παλιοῦ συρταριοῦ...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ Κροῖσοι κάνουν μπάνιο...

Μπανιέρες ποὺ στοιχίζουν περιουσίες

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, πωλοῦνται κάθε χρόνο στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες 1.800.000 μπανιέρες. Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς εἶνε κοινὲς ποσελάνινες ἢ μεταλλίνες. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὲς, ποὺ προορίζονται γιὰ ἐκκεντρικοὺς Κροισους καὶ ποὺ ξενοιάζουν μὲ τὸ σνῆμα τους ἢ μὲ τὸ ὑλικὸ ποὺ εἶνε φτιαγμένες.

Ὅταν π. χ. ὁ βαθύπλουτος Χοῦμπερτ Πάσσον ἐγκατέστησε τὸ 1927 στὸ μέγαρό του 36 λουτρά, θέλησε νὰ νιώθῃ καθένα τὸ στὺλ μιᾶς ὡρισμένης ἱστορικῆς ἐποχῆς. Πλήρωσε δὲ 180.000 δολλάρια γιὰ τὶς μπανιέρες κι' ἄλλες 120.000 γιὰ τὴν ἐγκατάστασι, τὰ ὑπόλοιπα ἐξαρτήματα, κλπ.

Στὸ σπίτι τοῦ Τζὼτζ Μπλούμενταλ, στὴ Ν. Ὑόρκη, ἡ μπανιέρα εἶχε σχῆμα ὠοειδὲς κι' ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα σκαμμένο μονοκόμματο ἀφρικανικὸ μάρμαρο, μαῦρο καὶ γκρίζο, ποὺ μετέφερθη μὲ πλοῖο στὴν Ἀμερική. Στοίχισε 25.000 δολλάρια — ἐκτὸς ἀπ' τὰ ἐπίχρυσα ἐξαρτήματά της. Ἐπὶ πλέον, ὁ Μπλούμενταλ πλήρωσε ἄλλα τόσα γιὰ δυὸ προηγούμενες ἀποτυχημένες ἀπόπειρες κατασκευῆς τῆς μπανιέρας ἀπὸ ἄλλους ὄγκους μαρμάρου.

Σήμερα λοιπὸν ἡ πανάκριβη αὐτὴ μπανιέρα ἔχει καταλήξει σ' ἕνα κατάστημα μεταχειρισμένων εἰδῶν καὶ προσφέρεται μόνο γιὰ 5.000 δολλάρια, χωρὶς νὰ βρίσκῃ ἀγοραστάς. Γιατὶ οἱ πλούσιοι προτιμοῦν νὰ πληρώσουν περισσότερα καὶ νὰ πάρουν κάτι πρωτότυπο, ποὺ δὲν χρησιμοποιήθηκε προηγουμένως ἀπὸ ἄλλον.

Συχνά, οἱ ἀπαιτήσεις τους φέρνουν σὲ δύσκολη θέσι τοὺς προμηθευτὰς των, ποὺ μεταχειρίζονται τότε τεχνάσματα καὶ πονηριὲς γιὰ νὰ τοὺς μεταπείσουν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς π. χ. ἤθελε νὰ ἐπενδυθῇ ἐσωτερικῶς ἡ μπανιέρα του μ' ἕνα σπάνιο καὶ δυσεύρετο μέταλλο. Ὁ προμηθευτὴς του λοιπὸν τοῦ ὑπέδειξε ὅτι θὰ χρειαζόντουσαν εἰδικὲς ἔρευνες, γιὰ νὰ βρεθῇ ἕνα μίγμα κατάλληλο γιὰ τὸ στίλβωμα αὐτοῦ τοῦ μετάλλου, κι' ὑπολόγισε ὅτι αὐτὸ θὰ τοῦ στοίχιζε 25.000 δολλάρια. Ἡ ὑπέροχη δαπάνη ἔκαμε τὸν ἰδιότροπο πελάτη νὰ περιορισθῇ σὲ μιὰ μπανιέρα ἀπὸ ποσελάνη.

Κάποιος τραπεζίτης πάλι ἀπ' τὴν Καλιφορνία ζητοῦσε μιὰ μπανιέρα, ὅπου νὰ τρέχῃ συνεχῶς καὶ νὰ φεύγῃ τὸ νερό, σὰν τεχνητὸς καταρράκτης. Παρατηρήθηκε ὅμως ἀπ' τὴν ἰδέα του. ὅταν εἶδε ἕνα λεπτομερὲς σχεδιάγραμμα, ποὺ τὸν ἔπεισε ὅτι ὁ «καταρράκτης» του θὰ ἦταν πολὺ κατώτερος σὲ ὡραιότητα ἀπ' τὸ Νιαγάρα!...

Μιὰ κυρία τῆς Πάλμ Μπὶτς ἔχει μπανιέρα φτιαγμένη ἀπὸ καθρέφτες. Ἀλλὰ καὶ τὸ ταβάνι, οἱ τοῖχοι, ἡ πόρτα καὶ τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου τοῦ λουτροῦ της σκεπάζονται ὁλότελα ἀπὸ καθρέφτες!

Ἡ μπανιέρα ἑνὸς Καναδοῦ, στὸ Τορόντο, εἶνε ἐπίχρυση καθὼς κι' ὅλα τὰ ἐξαρτήματά της οἱ σωλῆνες τοῦ νεροῦ κλπ.

Ἕνας ἐπιχειρηματίας τοῦ Σικάγου ἔχει στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ του ἕνα μεγάλο κιβώτιο. Ὅταν ἀνοίξῃ κανεὶς τὸ σκέπασμά του βρίσκει ἕνα ἀσημένιο μὲ σνῆμα καθίσματος τὸ ὁποῖο μεταφέρει τὸν ἰδιοκτήτη του ὡς μέσα στὴ μαρμάρινη μπανιέρα του, ποὺ βρίσκεται στὸ κάτω πάτωμα.

Στὸ Σικάγο ἐπίσης ὑπάρχει ἡ μόνη μπανιέρα ἀπὸ «ὄνυχα». Κατασκευάσθηκε τὸ 1929 γιὰ ἕνα βαθύπλουτο, ἀπὸ ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς ἡμιπολύτιμης αὐτῆς πέτρας. Ἔχει νοῶμα ροζ μὲ γκρὶ φλέβες καὶ εἶνε ἡμιδιαφανής. Ζυγίζει δὲ περισσότερο ἀπὸ 1 τόν...

Σατυρικὰ ἐπιγράμματα

Σ' ἕναν μοχθηρὸ

Γιὰ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ στραβὰ γελάει μὲ τὴν καρδιά (του
μὰ καὶ ὁ κόσμος διαρκῶς γελάει μὲ τὰ δικά του.

Σ' ἕναν... διόλου ἐχέμυθο

Φυλάει τὰ ζένα μυστικὰ, μὰ κι' ἂν τὰ πῇ γιὰ χάζι,
μόνο «ὑπὸ ἐχεμύθειαν» ρητὰ τὰ ξεσκεπάζει.

Σὲ ἄσωτο

Ἂν ἤσουνα φιλάργυρος — λογαριασμὸς δικός σου,
θὰ ἔκλεβες, κακόμοιρε, μόνο τὸν ἑαυτό σου,
μὰ τώρα ὅπου τὰ σκορπᾶς μέσα στοὺς πέντε δρόμους,
δὲν νοιώθεις τοὺς κακόμοιρους πῶς κλέβεις κληρο- (νόμους;

Σ' ἕναν κρύο ἀστειολόγο

Τόσο κρύα τ' ἀστεία του ποὺθελε νὰ σκορπάῃ,
ὅπου κι' ὁ ἴδιος ποὺντιασε τὰ τίναξε καὶ πάει!...

Σὲ χαρτομάντη

Σ' εἶδα νὰ ρίχνῃς τὰ χαρτιὰ ἐχτὲς μέσ' στὸ σαλόνι
κάθε κοπέλλα καὶ κυρὰ νὰ σὲ περικυκλώνῃ
καὶ νὰ ζητᾶ ἀπ' τὴν τέχνη σου κι' ἀπ' τὴ πολλή σου γνῶσι
τὰ μυστικὰ τ' ἀπόκρυφα νὰ τῆς τὰ φανερώσῃ.
Καὶ δόστου ἐσὺ παντρέματα δόστου ἀποκαλύψεις,
ἐσκόρπιζες χαμόγελα, κρυφὲς χαρὲς καὶ θλίψεις...
Ὅλες τὶς ἐστεφάνωνες μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρόνο
καὶ ἕναν δὲν ἐπάντρεψες... τὸν ἑαυτό σου μόνο!...

Ιδού και μία μουσουλμανίδα που δέν άσπάζεται τις περί φερετζέ αντιλήψεις τής έγγονης τού Χαμήτ. Είναι και αύτή Πριγκήπισσα άλλά τών... δολλαρίων.

Μιά έγγονή τού Χαμήτ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις τού συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ένα άνοιξιάτικο άπόγευμα τού 1927 έφτασε άσθμαίνων στά γραφεία τού «Ελεύθερου Τύπου» ό παλαίμαχος Κωνσταντινουπολίτης δημοσιογράφος και Ιστορικός συγγραφεύς Γ. Σκαλιέρης, γιά νά μού άναγγείλη μιά σπουδαία — γιά τήν εύτυχισμένη έκείνη έποχή — είδησι.

—Άπώμεινε μού είπε έμπιστευτικά, φτάνει στάς 'Αθήνας μέ τό Σεμπλόν μιά έγγονή τού Σουλτάν Χαμήτ κόρη τού πρίγκηπος Σαμπανεδδήν. Ή πρίγκηπισσα Φετγιέ. Σέ είδοποίησ γιά νά τή δής πρώτος καί νά τής πάρης μιά συνέντευξι. Θά είνε μεγάλη έπιτυχία...

Άσφαλώς κατά τά είρηνικά έκείνα χρόνια τό κοινόν ένδιεφέρετο περισσότερο νά πληροφορηθή τίς γνώμες καί τίς κινήσεις τής έγγονής τού Χαμήτ, παρά τίς γνώμες τού Μπριάν ή τού Στρέζεμαν περί τής Κοινωνίας τών Εθνών. Ή άφιξις λοιπόν τής ώραίας Φετγιέ ήταν ένα σπουδαίο γεγονός. Γιά νά διαλύση τίς τυχόν άμφιβολίες μου ό Σκαλιέρης μού έδειξε καί ένα τηλεγράφημα τού πατέρα της, μέ τόν όποίο συνεδέετο φιλικά άπό τήν Κωνσταντινούπολι καί ό όποίος τόν παρακαλούσε νά τής ύποδεχθή στό σταθμό καί νά φροντίση γιά τήν έγκατάστασί της.

Τήν είδα τό ίδιο βράδυ στό ξενοδοχείο «Ξενίας Μελαθρον». Ήταν πολύ ωραία, άλλά δέν θύμιζε τίποτε άπό τά μυστηριώδη ούρί τών χαρεμιών τού Γιλδίζ. Ήταν άπλούστατα, μιά κούκλα Εύρωπαία, ή όποία δέν έδινε μεγάλη σημασία στόν πρίγκηπικό τίτλο της καί στή στενή συγγένεια πού είχε μέ τόν Έουθδά Σουλτάνο. Μιλούσε θαυμάσια γαλλικά καί άγγλικά. Είχε σπουδάσει σ' ένα κολλέγιο τού Λονδίνου κι' ήταν ή πρώτη όθωμανίς — καί μάλιστα πρίγκηπισσα — πού είχε έπαναστατήσει κατά τών φερετζέδων καί τών καφασιών. Ό πατέρας της ό πρίγκηψ Σαμπανεδδήν, ζούσε στήν Έλβετία. Ή φιλελεύθερη δοξασία του τήν έποχή της ναμπτικής τουρκοκρατίας τόν είχε καταστήσει ύποπτο. Τόν συνέλαβαν κατ' έπανάληψιν κατ' έντολήν τού Χαμήτ καί τόν έφυλάκισαν. Άν ξμενε στήν πόλη θά είχε τό κοινό τέλος πού είχαν όλα τά ύπόπτων προθέσεων μέλη τής σουλτανικής οίκογενείας. Θά βοισκόταν ένα πωΐ «αύτοκτονήσας» στό κοσβδάτι του, χωρίς νά μάθη ποτέ κανείς ποιός τόν... αύτοκτόνησε. Άπέδρασε δμως έγκαίρως, πέρασε άπό τήν Ελλάδα κι' έγκαταστάθηκε στήν Έλβετία. Αύτού λοιπόν τού πρίγκηπος Σαμπανεδδήν κόρη ήταν ή άφιχθείσα στάς Άθήνας πειρικαλλής Φετγιέ.

Τί ήθελε δμως ή ώραία νανούμ στήν Ελλάδα:

— Ήλθα νά πουλήσω τουαλέττες, μενάλων παρισινών οίκων μού είπε στή συνέντευξι πού μού έδωσε στό ξενοδοχείο της. Θά κάνω μιά μικρή έκθεσι. Θά καλέσω τίς κυρίες τής αθηναϊκής κοινωνίας νά δούν τήν τελευταία παραγωγή τής παρισινής μόδας καί ν' άγοράσουν ό,τι τούς άρέσουν.

—Μά σείς μιά πριγκήπισσα, ή έγγονή τού Χαμήτ, ή κόρη τού Σαμπανεδδήν...

— Σάς φαίνεται περίεργο αύτό; Όλος ό κόσμος μένει μέ τήν έντύπωσι τών χαρεμιών, τών εύνούχων, τών φερετζέδων καί τής ανατολίτικης γλιδής. Αύτά όλα, όπως ξέρετε, άνήκουν τώρα στήν Ιστορία όσον άφορά τήν Τουρκία. Μολονότι δέν μού έπιτρεπουν νά έπιστρέψω στήν Κωνσταντινούπολι καί νά τακτοποιήσω τά κτηματικά ζητήματα τής οίκογενείας μου, είμαι θαυμάστρια τών μεταρρυθμίσεων τού Μουσταφά Κεμάλ. Άπό μικρό παιδί, όταν πήγαινα στό Γιλδίζ ή στό Ντολμά Μπαζέ κι' έβλεπα τά σουλτανικά χαρέμια γεμάτα δυστυχισμένα πλάσματα ύποδουλωμένα στίς δορές τού παππού μου, τού Χαμήτ, έπαναστατούσα. Έτσι μέ είπε μάθει κι' ό πατέρας μου. Οί ιδέες του ήταν έπαναστατικές. Γι' αύτό καί τόν καταδίωξαν.

Τό νανουμάκι, στίς φλέβες τού όποίου κυκλοφορούσε αίμα τής δυναστείας τών Όσμανιδών, ήταν έτοιμο νά τά βάλη μ' όλους τούς προνόμους του. Άλλά... είνε δουλειά. Έπρεπε νά έτοιμάση τίς τουαλέττες, νά άνοίξη ένα σωρό βαλίτσες πού ήσαν παραταγμένες μέσα στό σαλόνι, νά κάνη έμπόριο. Έπρεπε νά έργασθή γιά νά βοηθήση τόν πατέρα της πού ζούσε φτωχός καί λησμονημένος σέ μιά μικρή πόλι τής Έλβετίας. Τά μέγαρά τους καί όλη ή περιουσία τους στήν Κωνσταντινούπολι είναι έπιταγθή.

— Μ' άρέσει ή έργασία, μού είπε. Μ' άρέσει ίδιαιτέρως τό έμπόριο. Άπό τότε πού κερδίζω μόνη μου τό ψωμί μου νοιώθω πώς είμαι ένας πραγματικά έλεύθερος άνθρωπος. Έγω πρωτοβουλία. Έχω αύτοπεποίθησι. Δέν μέ τρομάζει ή ζωή. Καί δέν έγω άνάγκη νά έκμεταλλεύωμαι τήν ίδιότητά μου ώς πριγκήπισσης καί έγγονής τού Χαμήτ γιά νά προκαλώ τή συμπάθεια καί τό ένδιαφέρον τού κόσμου. Στό Παρίσι κερδίζω 1000 φράγκα τήν έβδομάδα. Είνε ένας καλός μισθός. Άντιμετωπίζω τά έξοδά μου καί στέλνω καί λίγες οίκονομίες στόν πατέρα μου. Μάλις ξεπουλήσω τά λίγα έμπορεύματά μου θά έπιστρέψω στό Παρίσι κι' άπ' έκεί θά πάω στήν Αίγυπτο γιά τήν ίδια δουλειά. Όπως καταλαβαίνετε είμαι ένα είδος πλασιέ.

Πλασιέ, άλλά καί έγγονή τού Χαμήτ. Έφ' ω καί ή πειρικαλλής Φετγιέ δέν έπέστρεψε άμέσως στό Παρίσι δπως ύπελόγιζε. Μυρίσθηκε ότι έδώ στήν Ελλάδα ύπήρχαν κτήματα τής Σουλτανικής οίκογενείας πού θά μπορούσε ίσως νά τά διεκδικήση. Μερικοί άνοιχτομάτηδες συμπατριώτες μας καί μιά άγγλική έταιρεία τής έδοιξαν τή σχετική ιδέα. Έτσι ή πολυπράγμων πριγκήπισσα άντί νά έπιστρέψη στό Παρίσι μπήνε στά... Γιάννενα καί στήν Καβάλλα. Έκανε βόλτες στά άπέραντα γτήματα πού ύπέθεσε πώς τής άνήκαν. Έφανε όλα τά έμπορικά της κέρδη καί άσκετά δανεικά πού τής έστειλαν άπό τήν Άγγλία οί έκεί παράγοντες τής μυθιστορηματικής έπιγειρήσεως τών κτημάτων τού Χαμήτ καί τελικά έγρεωκόπησε. Ζητούσε άπό τό έλληνικό δημόσιο κάτι λίγα... έκατομμύρια λίρες. Καί κατέληξε νά μήν ξνη νά πληρώση τό λογαριασμό τού ξενοδογείου της. Όταν είδε νά διαλύωνται τά όνειρά της ξανάνοιξε φυσικά, στίς άγολίες τής Μόδας.. Καί ίσως νά διευθύνη τώρα κανένα έργαστήριο ραπτικής στό Παρίσι, ή τότε πειρικαλλής καί πολυπράγμων πριγκήπισσα Φετγιέ, έγγονή τού Έουθοού Σουλτάνου Άβδούλ Χαμήτ...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΟΟ

Τά άπομνημονεύματα τής Εδας Μπράουν

Στήν Άμερική δημοσιεύτηκαν τελευταία τά άπομνημονεύματα τής Εύας Μπράουν σ' ένα τόμο άπό τριακόσιες περίπου σελίδες.

Πρόκειται γιά ένα ήμερολόγιο, πού ή αύθεντικότης του, κατά τό Γερμανό δημοσιογράφο Χανς Χάμπε, στενό φίλο άλλοτε τής Εύας, δέν μπορεί ν' αμφισβητηθή.

Ή άνηθικότης αύτού τού βιβλίου είνε κάτι τό άφάνταστο. Γιατί ή Εύα μιλάει σ' αύτό μέ πολύ ώμά λόγια γιά τά διεστραμμένα γούστα τού «Άντι», όπως άποκαλεί χαϊδευτικά τόν Άδόλφο Χίτλερ.

Ή Εύα άφηγείται, μεταξύ άλλων, πώς έπρόδωσε τόν Χίτλερ μέ ένα νεαρό Αύστριακό ζωγράφο.

«Ό "Αντι, λέει, έμαθε αύτή τήν περιπέτεια καί τήν τερμάτισε μ' ένα τρόπο πολύ άπρόοπτο. Μιά νύχτα, κατά τίς τρείς, μέ ξύπνησε, ξαφνικά καί μού είπε νά ντυθώ γρήγορα, γιατί θά φεύγαμε. Πραγματικά, μπήκαμε σ' ένα αύτοκίνητο, καί, έπειτα άπό άρκετή ώρα, φτάσαμε σ' ένα έξοχικό σπίτι, σέ άπόστασι πολλών χιλιομέτρων άπό τό Μόναχο. Έκεί, μέ ύποχρέωσε νά παραστώ στήν «έκτέλεσι» τού νεαρού ζωγράφου. Κατόπιν, έδωκε έντολή νά σκοτώσουν τόν πατέρα, τή μητέρα, τόν άδελφό καί τήν άδελφή αύτού τού δυστυχισμένου.

»Μ' αύτό τόν τρόπο, καταλήγει ή Εύα, ό "Αντι έξάγνισε άπό κάθε μίασμα τήν άγάπη μας».

Τό όνειρο τής Εύας ήταν νά γίνη ήθοποιός καί νά παίξη στό Χόλλυγουντ. Γι' αύτό, είχε πάντα κοντά της τόν ήθοποιό τού κινηματογράφου Λουδοβίκο Τρεύκερ, πού τής χορηγούσε ώς δάσκαλος στά μυστικά τής έβδόμης τέχνης.

Τά άπομνημονεύματα τής Εύας Μπράουν έγιναν άνάρπαστα στήν Άμερική.

Τηλεφωνικό νανούρισμα

Όταν τά μωρά, στό Ούέτσιστερ τής Ν. Υόρκης, δέν θέλουν νά κοιμηθούν, οί μητέρες τους ζητούν στό τηλέφωνο τόν «Άνθρωπο πού νανουρίζει». Έπειτα άφίνουν τό άκουστικό κοντά στό αύτί τού παιδιού, καί ό «Άνθρωπος πού νανουρίζει» τού τραγουδάει ώς όταν άποκοιμηθή. Ή έξυπηρέτησις αύτή προσφέρεται δωρεάν άπό μιά είδική ύπηρεσία. Μπορούν δέ νά νανουρισθούν τηλεφωνικώς μέχρι 20 μωρά κάθε ώρα.

ΑΝΕΞΟΔΟΙ ΟΥΛΑΚΕΣ

Ή διατροφή ένος σκυλιού στοιχίζει πολύ άκριβά σήμερα. Γι' αύτό, μερικοί Άμερικανοί άντικατέστησαν τά σκυλιά μέ... μεγάλες φωτογραφίες, πού τίς βάζουν στήν πόρτα τών μικρών σπιτιών πού χρησιμεύουν ώς κατοικία τών πιστών αύτών τετραπόδων. Ή ουσιότης είνε καταπληκτική!

Σαντανέζες Σμυρνιές

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ρωξάνδρα Στούρτζα

Ή... να άπ' τά ώραιότερα ρωμαντικά είδύλλια τών προεπαναστατικών χρόνων ύπήρξεν άναμφιβόλως καί ή νεανική άγάπη τής ώραιοτάτης Έλληνοδος τής Ρουμανίας Ρωξάνδρας Στούρτζα μέ τόν πρώτο Κυβερνήτη τής Έλλάδος, τόν άείμνηστο Ίωάννη Καποδίστρια.

Όταν πρωτοπήγε άπ' τήν Κέρκυρα στήν Πετρούπολι ό Καποδίστριας (1809) γνωρίστηκε μέ τήν Ρωξάνδρα πού ήταν, τότε, 23 έτών. Ή οίκογένεια τής νέας ήταν έγκατασταθημένη στήν τότε Ρωσσική πρωτεύουσα. Ό άδελφός της Άλέξανδρος ύπηρετούσε ώς γραμματεύς στό Ύπουργείο τών Έξωτερικών καί ό Καποδίστριας γνωρίστηκε πρώτα μ' αύτόν καί φιλοξενήθηκε στό σπίτι του, όπου ή οίκογένειά του τόν περιποιήθηκε μέ μεγάλη στοργή κι' ένδιαφέρον.

Ό Καποδίστριας, τότε, δέν είχε πάρει άκόμη καμμιά θέσι στή Ρωσσία. Άλλά είχε έργαστή, προηγουμένως, στήν Ρωσσοκρατουμένη Έπτάνησο ώς γραμματεύς τής Έπικρατείας, μέ τόν κόμητα Μοντσενίγο Άρμοστή τής Ρωσσίας.

Δέν ήταν, έπομένως, ό Κερκυραίος πολιτικός άγνωστη προσωπικότης στή Ρωσσία. Άλλ' όταν πήγε στήν Πετρούπολι, έμεινε κάμποσον καιρό στό περιθώριο τής έπίσημης Ρωσσικής ζωής καί περίμενε νά χρησιμοποιηθή, φιλοξενούμενος στό μεταξύ άπ' τήν οίκογένεια Στούρτζα.

★

Ή οίκογένεια Στούρτζα ήταν κλάδος τής όμωνύμης ήγεμονικής οίκογενείας τής Μολδαυίας. Είχεν, άπό χρόνια, έγκατασταθή στή Ρωσσική πρωτεύουσα, ή δέ νεαρωτάτη τότε Ρωξάνδρα Στούρτζα ήταν άκόλουθος, έπί τών τ.μών, τής Αύτοκρατείρας Έλισάβετ, συζύγου τού Αύτοκράτορος Άλεξάνδρου Α'.

Μητέρα της ήταν ή περίφημη Έλληνίς Κωνσταντινουπολίτισσα Σουλτάνα Μουρούζη καί πατέρας της ό πρώτος γυιός τού παληού ήγεμόνος τής Τρανσυλβανίας Μιχαήλ Στούρτζα.

Ή Ρωξάνδρα καί ό Άλέξανδρος γεννήθηκαν (1786 καί 1791) μέ γνήσιες καρδιές έλληνικές, έλάτρεψαν κυριολεκτικά τήν Έλλάδα, προσέφεραν στό ελληνικό γένος σπουδαίες ύπηρεσίες πρό καί μετά τόν άπελευθερωτικό Άγώνα καί γι' αύτό οί προτομές καί τών δυό αύτών έξαιρετικών προσωπικοτήτων, πήραν διακριτική θέσι, έδώ καί πολλά χρόνια, στό Πανεπιστήμιο τών Άθηνών.

Στ' άπομνημονεύματα του ό Άλέξανδρος Στούρτζας άναφέρει δτι πρώτος αύτός έγνώρισε κοινωνικώς τόν Καποδίστρια στήν Πετρούπολι. Καί κατάλαβεν άμέσως δτι πρόκειται περί έξαιρετικού άνδρός πού προκαλούσε έκ πρώτης όψεως, τό ένδιαφέρον τών άκροατών του.

«Πολύ σύντομα — γράφει ό Άλέξ. Στούρτζας στ' άπομνημονεύματά του — δσοι τόν γνώριζαν έγοητεύοντο μέ τούς λεπτους καί άπροσποίητους τρόπους του, τόν άξιοπρεπή χαρακτηρα του καί μέ τήν έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα συντροφιά του. Γι' αύτό καί δέν άργήσαμε νά τόν άγαπήσουμε, σάν έκλεκτό φίλο, έγώ, καί όλη ή οίκογένειά μου...».

★

Στό σπίτι τού Στούρτζα όλοι μιλούσαν έλληνικά. Ό άρχηγός τής οίκογενείας δέν έπέτρεπε άλλη γλώσσα, παραμάννα δέ τών παιδιών του ύπήρξεν ή Συριανή Μαρία Σανταμούρη πού έμεινε καί άργότερα έπί πολλά χρόνια, στό σπίτι του ώς ύπάσπιστρια τής Ρωξάνδρας καί πιστή φίλη της.

Ή Σανταμούρη ύπεραγαπούσε καί τά δυό παιδιά. Καί όταν γνώρισε τόν Καποδίστρια δέν δίστασε νά πή στή Ρωξάνδρα έμπιστευτικά:

— Νά ένας σπουδαίος άντρας πού άν καί μεγαλείτερός σου, σού πρέπει γιά σύζυγός σου!

Ή Ρωξάνδρα είνε προσέξει τόν Καποδίστρια μέ ίδιαίτερο ένδιαφέρον. Πολλές φορές έμεναν, μετά τό γεύμα, στό τραπέζι καί κουβέντιαζαν οί δυό τους, ώρες όλόκληρες. Ό Καποδίστριας τής άνοιγε διάπλατα τήν ψυχή του καί τής μιλούσε γιά τά όνειρά του καί τούς στοχασμούς του γιά τήν άπελευθέρωσι καί τήν άνασύστασι τής Έλληνικής φυλής καί γιά τόν άσφαλέστερο τρόπο τής νέας έξορμήσεως τού Γένους. Άνοιγε καί ή ψυχή τής Ρωξάνδρας, έτσι, μέ τίς συζητήσεις αύτές.

Κρεμόταν άπ' τά χείλη του ή Ρωξάνδρα, πού συμφωνούσε άλλωστε άπόλυτα μέ τούς πατριωτικούς στοχασμούς του. Κι' όταν, τό φλογερό του πάθος τά ξύνεναν καρφωμένα στά δικά του, έκείνος, διακριτικός καθώς ήταν, χαμήλωνε τό βλέμμα του καί ψιθύριζε ταυτόχρονα μιά άπ' τίς γοητευτικές έκφράσεις πού τόσο τόν διέκριναν καί τόν ξεχώριζαν άπ' τούς άλλους άνδρες.

Έτσι, πλέχτηκε σιγά-σιγά τό είδύλλιό τους πού τό σεβάστηκαν όλοι οί οίκειοι καί οί γνώριμοι τής Ρωξάνδρας καί πού κράτησε, σχεδόν, πέντε χρόνια, ώς τήν έποχή τού κοσμοϊστορικού συνεδρίου τής Βιέννης.

ΡΩΞΑΝΔΡΑ ΣΤΟΥΡΤΖΑ

Στό μεταξύ, δμως, ό μεγάλος Έλληνας, συνηθισμένος καθώς ήταν άπ' τόν παράδεισο καί τό γλυκό κλίμα τής ίδιαιτέρας πατρίδος του, τής Κερκύρας, δέν μπορούσε νά συνηθίση τό βαρύ κλίμα τής Πετρουπόλεως. Ύπόφερε καί άδιαπέτευσε συχνά καί οί γιατροί του συνέστησαν ν' άλλάξη κλίμα.

Ή Ρωξάνδρα καί ό Άλέξανδρος φρόντισαν τότε καί τού προσεφέρθη μιά καλή θέσις στή Ρωσσική Πρεσβεία τής Ούάσιγκτων. Ή Ρωξάνδρα, ίδιως, πού είχεν άρχίσει νά ένδιαφέρεται γιά τήν ύγεία του, τόν παρακινούσε μ' έπιμονή νά πάη στήν Άμερική. Άλλ' ό Καποδίστριας ναιτολογούσε καί τής έλεγε:

— Τό βλέπω. Βιαζεσθε νά μέ διώξετε σείς καί ό Άλέκος. Όμως, σιγά-σιγά. Θά φύγω σέ λίγον καιρό, μόνος μου. Όταν θά μπορώ νά φύγω!

«Κάποιο άόρατο νέοι — γράφει ό Άλέξανδρος Στούρτζας στ' άπομνημονεύματά του — καί ή άγάπη πρός τήν πατρίδα τόν συγκρατούσαν στήν Πετρούπολι, γιατ' ήθελε νά έργασθή γιά τήν Ελλάδα καί γιά τούς Έλληνας...».

Ώστόσο, σέ λίγο, ή Ρωξάνδρα καί ό Άλέξανδρος, έπειδή ή ύγεία τού Καποδίστρια χειροτέρεψε, έπέμειναν καί κατώρθωσαν νά τόν πείσουν νά πρωτιμήση, έστω καί γιά λίγον καιρό ήπιότερο κλίμα. Κι' ό φιλοσθενος Κερκυραίος, δέχτηκε νά πάη στή Βιέννη καί νά ύπηρετήση προσωνικά, στήν έκεί Ρωσσική Πρεσβεία ώς ύπεράριθμος γραμματεύς, μέ τόν όρο ότι θά έπισκεπτόταν, μέ άδεια, τήν Πετρούπολι, δταν ήθελε.

— Τουλάχιστον, έλεγε, δέν θά μάς χωρίζη ώκεανός!

★

Έτσι, ό Καποδίστριας, πήγε, τότε (1811) στή Βιέννη, δπου άνέλαβε ύπηρεσία στή Ρωσσική Πρεσβεία.

Σέ λίγον καιρό ή Ρωξάνδρα κατάφερε ένα ταξειδάκι μέ τή μητέρα της στό Βουκουρέστι. Προειδοποίησε γι' αύτό μ' ένα γραμματέα της τόν Καποδίστρια ό όποίος πήρε άμέσως άδεια καί πήγε, έγκαίρως, στή βουκινική πρωτεύουσα. Μέσασαν έκεί, άσκετές ήμέρες πολύ εύχάριστες.

«Όταν συνήλθε τό περίφημο συνέδριο τής Βιέννης, μετά τήν πρώτη ήττα τού Μ. Ναπολέοντος, ή Ρωξάνδρα πήγε έκεί, μαζί μέ τήν Αύτοκρατοσική οίκογένεια. Λίγο πρό τής άφίξεως της ό Καποδίστριας τής έγραφε:

«Παραγορούμαι άπό μιά προσπάθεια, πού άργίζει νά γίνεται βεβαιότης. Μού φαίνεται πώς σέ λίγο θά εύρίσκωμαι κοντά σας πώς θά σάς διηγούμαι πολλά πράγματα καί σείς άπέναντί μου, θά μ' άκούτε. Είνε λίγο αύτό; Θά σάς πώ όλες μου τίς εύτυχίες γιατί όλες νομίζω παροσιάζονται γιά σάς. Δέν λείπετε αύτε μιά στιγμή άπ' την φαντασία μου!».

Άλλ' ή συνέχεια τού είδυλλίου αύτού ήταν, πραγματικά περίεργη καί άναπάντεχη. Τό διέλυσε ό σάλος τού συνεδρίου τής Βιέννης μετά τό όποίον ή Ρωξάνδρα Στούρτζα συντρεύτηκε τόν κόμητα Έντλίγκ. Κράτησε, δμως, τήν στενοτερη φιλία της μέ τόν μεγάλο Έλληνα καί συνάμωσε στά μεταξύ τό ένδιαφέρον της γιά τήν Ελλάδα καί γιά τούς Έλληνας, ίδιως γιά τούς νέους της Φιλομούσου. Έτσι ρε, πού πήγαιναν κατά τούς ποσεπανοστατικούς χρόνους, στήν Εύρώπη, γι' άνώτερες σπουδές.

Γι' αύτό, αύτή καί ό άδελφός της πήραν, άργότερα, μέ τίς προτομές τους, τίς πρέπουσες τιμές, στό Πανεπιστήμιο Άθηνών.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας κάτοικος τοῦ Ἄρεως ὅπως τον φαντάσθηκε ὁ Οὐέλς.

ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ Ο ΑΡΗΣ;

Ἕνα ἄλυτο μυστήριο

Ὑπάρχει στὸν πλανήτη Ἄρη κανένα εἶδος ζωῆς, ζωϊκῆς ἢ φυτικῆς; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπασχολοῦσε πάντοτε τοὺς ἐπιστήμονες, χωρὶς νὰ μπορῆ κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ μὲ βεβαιότητα.

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων λοιπόν, ὁ πλανήτης αὐτὸς πλησίασε πολὺ στὴ Γῆ, ἔφτασε σ' ἀπόστασι μόνο 100.000.000 χιλιομέτρων ἀπ' αὐτήν. Κι' ὁ ἀστρονόμος Τζέραλντ Κοὺϊπερ, τοῦ Ἀστεροσκοπείου Μάκ Ντόναλντ τοῦ Τέξας ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὶς φωτεινὲς ἀκτῖνες ποὺ φτάνουν ἀπ' τὸν Ἄρη, μ' ἕνα νέο καὶ ὑπερευαίσθητο «φασματόμετρο». Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ ἐξακριβώσῃ ἔτσι ἂν μποροῦ ν' ἀναπτυχθῆ στὸ κλίμα τοῦ πλανήτου αὐτοῦ ζωὴ ἀνάλογη μὲ τὴ γήϊνη.

Ὁ Ἄρης εἶνε πολὺ ψυχρότερος ἀπ' τὴ Γῆ. Ἡ μεσημεριανὴ θερμοκρασία στοὺς τροπικοὺς του βρίσκεται μόλις λίγους βαθμοὺς πάνω ἀπ' τὸ μηδέν. Τὴ νύχτα, πέφτει, κατὰ πάσαν πιθανότητα στοὺς 60 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡστόσο ὅτι ὑπάρχουν καὶ στὴ Γῆ ζωντανοὶ ὀργανισμοὶ ποὺ μποροῦν ν' ἀνθέξουν σὲ τέτοιες θερμοκρασίες.

Ἀντίθετα πρὸς τὴ Σελήνη, ὁ Ἄρης ἔχει μιὰ ἀτμόσφαιρα, ποὺ εἶνε πολὺ λεπτὴ (ἀντίστοιχη πιθανώτατα μὲ τὴ γήϊνη ἀτμόσφαιρα σὲ ὕψος 15.000 μέτρων ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης). Κάποτε, διακρίνονται μικρὰ ἄσπρα σύννεφα, ποὺ αἰωροῦνται μέσα σ' αὐτήν.

Στὶς κοιλάδες τοῦ Ἄρεως λυσσομανοῦν συχνὰ θύελλες ποὺ παρασύρουν μιὰ κιτρινωπὴ σκόνη.

Οἱ πόλοι του ἔχουν ἕνα ἄσπρο χρῶμα, σὰν νὰ σκεπάζωνται ἀπὸ πάγους, ποὺ κατεβαίνουν τὸ χειμῶνα ὡς τὸν 50ὸ παράλληλο, κι' ὅταν ὑπογωροῦν τὸ καλοκαῖρι ἀφίνουν πίσω τους ἐκτάσεις πρασινωπὲς σὰν σκεπασμένες ἀπὸ βλάστησι.

Ὅλ' αὐτὰ φαίνονται νὰ δείχνουν πὼς ὑπάρχει ζωὴ στὸν Ἄρη. Ἀλλὰ οἱ ἀστρονόμοι δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν στὴν ἀτμόσφαιρά του, τὰ ἀέρια ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ ζωή, ὅπως τὴν ξέρουμε στὴ Γῆ (δηλαδὴ διοξείδιον τοῦ ἀνθρακος, ἄζωτον καὶ ὀξυγόνον). Ἐξ ἄλλου, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει τὸ ἀπαραίτητο νερὸ κι' ὅτι οἱ «πάγοι» τῶν πόλων ἀποτελοῦνται ἀπὸ στερεὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ.

Ὁ δόκτωρ Κοὺϊπερ προσπάθησε νὰ διαφωτισῃ αὐτὰ τὰ μυστήρια μὲ τὸ «φασματόμετρόν» του, ἐξακριβώνοντας τὴν ὕπαρξι ὡρισμένων ἀερίων καὶ στερεῶν οὐσιῶν πάνω στὸν Ἄρη. Τὸ περασμένο φθινόπωρο, εἶχε βρῆ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἄρεως περιέχει μικρὴ ποσότητα διοξειδίου τοῦ ἀνθρακος (ποὺ εἶνε ἀναγκαῖον στὰ φυτά, στοὺς βασικοὺς δηλαδὴ ζωντανοὺς ὀργανισμούς). Ἂν δὲν βρισκόταν διόλου διοξείδιο τοῦ ἀνθρακος, ἀπεκλείετο ἡ ὕπαρξις φυτῶν. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀπεναντίας ὑπῆρχε πολὺ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀέριο, θὰ σήμαινε ὅτι δὲν ὑπῆρχαν φυτὰ ποὺ νὰ τὸ καταναλίσκουν.

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ὁ δόκτωρ Κοὺϊπερ μεταχειρίσθηκε καὶ πάλι τὸ «φασματόμετρον». Ἐξακρίβωσε δὲ μὲ τὴ βοήθειά του ὅτι ὁ ἄσπρος μανδύας τῶν πόλων τοῦ Ἄρεως εἶνε πραγματικὸς πάγος ἢ χιόνι.

Κατόπιν ἐξέτασε τὶς πράσινες ἐκτάσεις. Τὸ «φασματόμετρον» ἔδειξε ὅτι δὲν ἀποτελοῦνται ἀπὸ δέντρα ἢ χορτάρια. Μπορεῖ ὅμως νάναι λειχῆνες, κατώτερα δηλαδὴ φυτὰ — σὰν αὐτὰ ποὺ βλαστάνουν πάνω σὲ βράχους. Οἱ λειχῆνες δὲν χρειάζονται νερὸ μὲ ὑγρὴ μορφή. Οἱ ἀτμοὶ λοιπὸν τῶν πολικῶν πάγων τοῦ Ἄρεως — ποὺ ἐξατμίζονται χωρὶς νὰ λυώνουν — ἀρκοῦν γιὰ τὴ συντήρησί τους.

Οἱ παρατηρήσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ δόκτορος Κοὺϊπερ ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ. Δὲν προχώρησε περισσότερο, δὲν διετύπωσε τὴν ὑπόθεσι πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ζῶα ἢ λογικὰ ὄντα στὸν Ἄρη. Δὲν ἔπῆρε φωτογραφίες τοῦ πλανήτου, οὔτε καὶ εἶδε τὶς περίφημες «διώρυγές» του, γύρω ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔχουν γίνει τόσες συζητήσεις.

Διάφοροι ἀστρονόμοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶδαν αὐτὲς τὶς διώρυγες, ἐνῶ ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι πρόκειται περὶ ὀπτικῆς ἀπάτης. Σὲ καμιὰ ἀπ' τὶς φωτογραφίες τοῦ Ἄρεως δὲν διακρίνονται οἱ γεωμετρικὲς αὐτὲς γραμμὲς οἱ ὁποῖες — ἂν ὑπάρχουν — θἄδειχνε ὅτι ἀναπτύχθηκε στὸν Ἄρη ζωὴ ἀνωτέρου τύπου.

Τὸ ζήτημα θὰ λυθῆ ἴσως μετὰ 2 χρόνια, ὅταν ὁ Ἄρης θὰ ξαναπλησιάσῃ στὴ Γῆ, ὁπότε θὰ τὸν φωτογραφίσουν μὲ τὸ νέο τεράστιο τηλεσκόπιο τοῦ Ὄρους Παλόμαρ. Ἂν οἱ ὧρυγες φαίνωνται στὶ φωτογραφία, οἱ ἐπιστήμονες θὰ συμπεράνουν ὅτι ὁ Ἄρης κατοικεῖται — ἢ τουλάχιστον ὅτι κατοικήθηκε κάποτε — ἀπὸ λογικὰ ὄντα.

Ὁ ἀστρονόμος Πέρσιβαλ Λόουελ, ποὺ εἶδε περισσότερες «διώρυγες» ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὑποστήριξε ὅτι ἡ ζωὴ στὸν Ἄρη εἶνε παλαιότερη καὶ πολὺ πιὸ ἐξελιγμένη παρὰ στὴ Γῆ. Γιατί ὁ Ἄρης, σὰν μικρότερος ἀπ' τὴ Γῆ, ἐψύχθηκε κι' ἔγινε κατοικήσιμος πολὺ ἐνωρίτερα.

Κατὰ τὴ θεωρία αὐτή, οἱ Ἀρειανοὶ βρισκόντουσαν σ' ἕνα ἀνώτερο ἐπίπεδο ἐπιστημονικοῦ πολιτισμοῦ, ὅταν οἱ πρόγονοι τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς ἤσαν ἀκόμη... ψάρια ἢ ἑρπετά! Ἴσως λοιπὸν σήμερα νάχουν φτάσει σ' ἕνα στάδιο τελειοποιήσεως «ὑπερ-επιστημονικό», ἀσύλληπτο στὴ φαντασία μας.

Ἂν εἶν' ἔτσι, θὰ πρέπη συγχρόνως νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἀπεχθάνονται τὸν πόλεμο, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ εἶχαν φτάσει πρὸ πολλοῦ στὴ Γῆ καὶ θὰ τὴν εἶχαν κυριεύσει — ὅπως φαντάσθηκε σ' ἕνα μυθιστόρημά του ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Οὐέλς.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστό του ἔργο «Ὁ Πόλεμος τῶν Κόσμων» ποὺ ἡ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ ἑνὸς μέρους του στὴν Ν. Ὑόρκη προκάλεσε τὸν πανικὸ τῶν κατοίκων ποὺ νόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικότητος.

Θεατρικὰ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στὴ «Λυρικὴ Σκηνὴ» παίζεται ἀπὸ προχθὲς νιὰ τετάρτη τώρα φορὰ μιὰ παλιὰ μεγάλη ἑλληνικὴ ἐπιτυχία, ὁ «Πρωτομάστορας» τοῦ κ. Μ. Καλομοίρη. Τὸ ἴδιο ἔργο, πρωτοπαίχθηκε στὰ 1916, στὸ παλιὸ Δημοτικὸ θέατρο μὲ τὸν ἀξέχαστο τενόρο Μωραΐτη στὸν πρῶτο ρόλο κατὰ σκηνοθεσία τοῦ κ. Ροντήρη.

Ἐπανελήφθη στὰ 1942 ἀπὸ τὴ «Λυρικὴ Σκηνή», καὶ γιὰ τρίτη φορὰ στὰ 1944 κατὰ σκηνοθεσία τοῦ κ. Κασσαντινοῦ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ «Πρωτομάστορας» ἀνεβιβάσθη μ' ἕνα περίφημο σκηνικὸ τοῦ νέου σκηνογράφου κ. Ζωγράφου, ποὺ ἀναπαριστᾶ τὸ Ἱστορικὸ νεφοῦρι τῆς Ἄρτας.

— Δυὸ ἄλλες ἐνδιαφέρουσες πρῶτες ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ θέατρο ἀναγγέλλονται γι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ μ' α στὸ Δημοτικὸ Πειραιῶς μὲ τὸ γνωστὸ Ἰσπανικὸ ἔργο «Τὸ τραγοῦδι τῆς κούνιας» καὶ ἡ ἄλλη στὸ «Βασιλικὸ θέατρο» μὲ τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Ἐντμὸντ Ροστὰν «Συρανὸ Ντὲ Μπεζεράκ» μὲ τὸν Δ. Μυρὰτ στὸν κεντρικὸ ρόλο σὲ ἔμμετρη μετάφρασι τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη. Στὸ «Συρανὸ» θὰ ἐμφανισθῆ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἠθοποιὸς Δάφνη Σκούρα, καὶ στὸ «Τραγοῦδι τῆς κούνιας» ἡ Ἔλσα Βεργή, γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἐπίσης παίζεται καὶ ἕνα καινούργιο μουσικὸ ἔργο στὸ θέατρο «Παπαϊωάννου» μιὰ ἐπίκαιρη ἐπιθεώρησι τῶν κ. Εὐαγγελίδη — Γιαλαμᾶ.

Στὸ καινούργιο αὐτὸ ἔργο ξεχωρίζει ἕνα ὡραιότατο νοσταλγικὸ νούμερο μὲ τὸν τίτλο: «Ἀπουεινάρια τῆς Ἀποκριᾶς» στὸ ὁποῖο ἡ Ντιριντάρια, παρουσιάζεται μισὴ ἄνδρας καὶ μισὴ γυναίκα, μαζὶ μὲ τὴν Μαρίκα Νέζερ ποὺ ὑποδύεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ρόλο ἑνὸς ἀλητάκρυ.

Πολὺ ἐνδιαφέρον εἶνε ἐπίσης καὶ τὸ φινάλε τοῦ ἔργου ποὺ ἀναπαριστᾶ σύμφωνα μὲ μιὰ χορογραφία ποὺ μᾶς παρουσίασε τὸ γαλλικὸ μπαλλέτο Σὰν - Ἐλυζὲ ἕνα θίασο ποικιλιῶν (τσίρκο), μὲ πολλαπλὲς ἐμφανίσεις ὅλων τῶν ἠθοποιῶν τοῦ θιάσου.

Πολὺ ἐνδιαφέρον συγκεντρώνει ἐπίσης καὶ ἕνα κουϊντέτο πάλιν μὲ τὴν Ντιριντάρια καὶ τὸ Σταυρίδην, Δούκαν, Σταρένιον καὶ Μεντσόλην καὶ τὸν τίτλο «Ἀποστολὴ στὴν Ἀμερική».

— Αἱ εἰσπράξεις τοῦ Γαλλικοῦ μπαλλέτου στὴν Ἀθήνα, κατὰ τὰς 15 ἐν συνόλῳ παραστάσεις ποὺ ἔδωσεν στὸ Ρέξ ἔφθασαν τὰ 250 ἑκατομμύρια!

— Ὁ «Τρωϊκὸς πόλεμος» μετὰ τὴν ἀπουσία ποὺ ἐσημείωσε στὸ «Κεντρικὸ» παρὰ τὴν συνεχῆ «ρέντα» τοῦ θιάσου Λογοθετίδη ἀπέδειξε ἀνὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ πὼς τὰ ἔργα ποὺ ἔχουν ὑπόθεσι καὶ πρόσωπα ἀπὸ τὴν ἀθανασία, δύσκολα πιάνουν στὴ σημερινὴ ἐποχή.

— Ὁ θιασάρχης Μᾶνος Φιλιππίδης συμπληρώνει συνεχῶς τὸ θίασο ποὺ ἐτοιμάζει γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι, τὴν καλοκαιρινὴ περίοδο ἐξασφαλίσας καὶ τὴ συνεργασία τοῦ δημοφίλοῦς κωμικοῦ Νίκου Σταυρίδη μαζὶ μὲ τὴν Ξένη Δοάμαλη.

— Ὁ Μίμης Κοκκίνης, ἐξ ἄλλου κινεῖται διὰ τὴν συγκρότησι μουσικοῦ θιάσου γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

— Ὁ γνωστὸς μακετίστας Γιώργος Σκαλιντὸς ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι ἀπὸ ὅπου ἀργότερα θὰ μεταβῆ στὴν Ἀμερικὴ ὅπου σκοπεύει νὰ ἐγκατασταθῆ μονίμως.

— Σὲ ἕνα καινούργιο ἑλληνικὸ φίλμ ποὺ γυρίζεται τώρα μὲ τὸν τίτλο «Περιπολία στὴν Κρήτη» εὐφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ ὡς πρωταγωνιστὴς ὁ γνωστὸς τραγουδιστὴς Σώτος Σιδηρόπουλος.

— Ἡ γνωστὴ ντιζὲζ Καΐτη Παπᾶτση ἔφυγε προχθὲς μὲ συμβόλαιο γιὰ τὸ Κάϊρο, προκειμένου νὰ ἐμφανισθῆ στὸ ἐκεῖ ἑλληνικὸ κέντρο «Καρουσὰλ» ὅπου θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ ἀργότερα ἡ Κούλα Νικολαΐδου.

— Μετὰ τὸ κλείσιμο τῶν κέντρων, πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ μετατραποῦν σὲ καλλιτεχνικὲς «ὑπουάτ».

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ ἐγκατασταθῆ συγκρότημα «Γκρὰν - Γκινιόλ» μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς δυὸ γνωστοὺς καλλιτέχνες Τούλα καὶ Ἀνδρέα Εὐαγγελίου ποὺ γύρισαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Μπάστερ Κῆτον.

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ είναι... κόλασις!

Οἱ θαυμασταὶ τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ, καὶ γενικὰ οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου, ἔγουν συνηθίσει μιὰ ἐσφαλμένη ἰδέα γιὰ τὰ εἰδωλά τους. Τὰ θεωροῦν πλάσματα τοισεντυνισμένα ποὺ κολυμποῦν σ' ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ ποὺ ζοῦν μόνο γιὰ νὰ παίζουν στὸν κινηματογράφο καὶ νὰ χαίρωνται τὸν ἔρωτα. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶνε τελείως διαφορετική.

Γιὰ τὸν πολὺ κόσμο, τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἕνας ἐπίγειος παράδεισος, μιὰ μυθικὴ πόλις στὴν ὁποία μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ πιὸ τολμηρὰ ὀνειρα κάθε θυρόφυλλης γυναίκας. Καὶ γιὰ νὰ διατηρηθῆ αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις, οἱ ἄνθρωποι τῶν διαφημιστικῶν γραφείων, δὲν μιλοῦν ποτὲ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη ὅπως τοῦ Χόλλυγουντ ἀλλὰ μόνον γιὰ τὶς διασκεδάσεις του καὶ γιὰ τὰ ἀστέρια ποὺ μεσουρανοῦν ἢ ποὺ ἀνατέλλουν ὁλόλαμπρα.

Ὡστόσο στὸ Χόλλυγουντ συμβαίνουν καθημερινῶς δράματα. Δράματα ποὺ ἴσως νὰ μὴν ἔνη νὰ παρουσιάσῃ καμμιὰ ἄλλη πόλις στὸν κόσμο. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ εἶνε τόσο σκληὴ καὶ οἱ νυχτερινὲς διασκεδάσεις ἔνουν πολλὲς φορὲς τόσο ἀπρόοπτο καὶ τραγικὸ τέλος, ὥστε ἕνας ἕνας οἱ παληοὶ κάτοικοί του τὸ ἐγκαταλείπουν καὶ πηγαίνουν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὰ περίχωρα.

Οἱ πρῶτοι ποὺ τὸ ἐγκατέλειψαν ἦταν τὸ ζεῦγος Πίκφορντ - Ντούγκλας Φαίρμπανξ (πατήρ). Πῆγαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν σὲ μιὰ Βίλλα στὸ Μπέβερλυ Χίλλ γιὰ νὰ βροῦν λίγη ἡσυχία. Ὄχι δμως καὶ τὴν εὐτυχία γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πέθανε ὁ Ντούγκ ἀφίνοντας τὴ Μαίρη ἀπαρηγόρητη.

Ὅσο γιὰ τὸ παλιό τους σπίτι, δὲν εἶνε σήμερα παρὰ ἕνα ἄθλιο οἴκημα, ἐλεεινὸ καὶ ἐτοιμόρροπο στὸ ὁποῖο κάθεται ἕνας μισότρελλος Ἀμερικανός, παληὸς θαυμαστὴς τῆς Πίκφορντ.

Τὴν ἴδια τύχη εἶνε καὶ ἡ Βίλλα τοῦ δυστυχισμένου Μπάστερ Κῆτον. Οἱ μαρμάρινες σκάλες της ἔνουν χορταριάσει, τὰ δωμάτια εἶνε νεμάτα ἀράνιες καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἔρειπώθηκαν. Ἐκεῖ μέσα ἐξελίχθηκε τὸ δράμα τοῦ κωμικοῦ αὐτοῦ ἕνα δράμα ποὺ ἄρχισε μὲ τὴν ἐγκατάλειψι ἐξ ὁλοκλήρου τῆς γοητευτικῆς συζύγου του κι' ἔκλεισε μὲ τὴν τραγικὴ του τρέλλα. Ἡ γυναίκα τοῦ Μπάστερ παρὰ τὴν ἀγγελικὴ ὁμορφιά της ἦταν ἕνας σωστὸς διάβολος. Του εἶνε μεταβάλει τὴ ζωὴ σὲ ἀληθινὴ κόλασι. Ὅταν τὸν ἐγκατέλειψε γιὰ πρώτη φορά, ὁ Μπάστερ γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ ἐναγυοδιση στὸ σπίτι τους, τῆς γάρισε τὸ πιὸ ἀναπτημένο του πράγμα: τὴν περιφημη θαλαμηγό του «Νατάλια» ποὺ στοίχιζε δύο ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἐκείνη ὅμως νύρισε γιὰ ἕνα Βοάδυ στὴ συζυγικὴ ἑστία καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε μὲ τὴ θαλαμηγὸ γιὰ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, παίονοντας μαζί της ἕνα νέο φίλο της. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ὁ μεγάλος κωμικὸς ἔγανε τὸ λογικό του καὶ τὸ ἄστρο του ἔσβυνε γιὰ πάντα ἀπ' τὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ.

Τὸ σπίτι τῆς Μάρλεν Ντήτριχ ἔγει κι' αὐτὸ τὴν τραγικὴ του ἱστορία. Ὑπάρχει μέσα σ' αὐτὸ ἕνα σαλόνι ποὺ οἱ ἐγκληματολόγοι τοῦ Χόλλυγουντ ὠνόμασαν «τὸ σαλόνι τῶν αὐτοκτονούντων».

Μιὰ μέρα ἕνας ἀπογοητευμένος θαυμαστὴς τῆς καλλιτέγνιδος, ποὺ βοισκόταν τότε στὴν ἐποχὴ τῶν μενάλων θοιάμβων της αὐτοκτόνησε μέσα σ' αὐτό. Πέντε ἄλλοι ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν τὸ παοάδειγμά του. Ἡ Μάρλεν κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ φρίκη της. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν ἐφιάλτη αὐτὸ ἐγκατέλειψε τὴν πολυτελέστατη Βίλλα της καὶ πῆνε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ Σάντα Μόνικα.

Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὰ τὰ μόνα σπίτια τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ἔγουν τραγικὴ ἱστορία.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κουμψὲς καὶ πλούσιες Βίλλες τοῦ Χόλλυγουντ ἦταν καὶ ἡ Βίλλα τῆς Ράσσελ Χούδσον. Εἶνε μιὰ περίφημη πισίνα στὴν ὁποία ἡ δυοφυὴ Βεντέττα συνήθιζε νὰ παίονη τὸ μπάνιο της καὶ νὰ διασκεδάζη μὲ τὴν τρελλὴ συντροφιά της.

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ λάτσευε ἡ Ράσελ ἦταν τὸ γαριτωμένο ἀγοράκι της ὁ Τζώνυ. Αὐτὸς ἦταν ἡ γαρά της ἡ ἀδυναμία της.

Γι' αὐτὸ ἐργαζόταν, γι' αὐτὸ φρόντιζε ν' αὐξάνη τὴν περιουσία της.

Ἕνα Βοάδυ ὅμως ὁ Τζώνυ της τόσκασε ἀπ' τὸ κρεββατάκι του κι' ἔτρεξε στὴν πισίνα γιὰ νὰ παίξη μὲ τὸ καραβάκι ποὺ τοῦ εἶνε γαρίσει ἡ μπτέρα του στὰ γενέθλιά του.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἔγασε τὶς ἰσορροπία του κι' ἔπεσε στὸ νερό. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα οἱ ὑπηρέτες βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ Ἀπογοητευμένη Βαδιᾶ πλησμένη ἡ Ράσελ πούλησε τὴ Βίλλα ὅπου εἶνε βοη τόσο τραγικὸ θάνατο τὸ λατρευτό παιδί της. Ἔφυνε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ στὸ ὁποῖο ποτὲ πιὰ δὲν ξαναγύοισε καὶ πῆνε κι' ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα ἁπλὸ σπιτάκι τοῦ Μάλιμπου.

Μὰ δὲν ἔγουν μόνο τὰ σπίτια τῶν ἀστέρων τὶς τραγικὲς ἱστορίες τους. Κάθε δωμάτιο ξενοδογείου, κάθε διαμέρισμα οἰκογενειακῆς πανσιόν τοῦ Χόλλυγουντ ἔγει βαθὶ μὲ τὸ αἷμα κάποιας ὁμορφης γυναίκας ποὺ αὐτοκτόνησε ἀπογοητευμένη ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴν διάψευσι τῶν ὀνείρων της.

Ἀρκεῖ νὰ ζήση κανεὶς μερικὲς ἑβδομάδες στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ πὼς στὴν πραγματικότητα εἶνε μᾶλλον ἡ πόλις τῆς ἀπλόφας, τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ αἵματος. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ ἰδῆ αὐτὰ πρέπει νὰ τὸ θελήσῃ. Καὶ νὰ μὴ θαμπωθῆ ἀπὸ τὴ λάμψι τῶν ἀστέρων ποὺ ἀνατέλλουν ἢ μεσουρανοῦν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Δυὸ εὐγενικοὶ ἀντιπαλοί

Δυὸ καλοί μου φίλοι, δυὸ ἐξαιρετικὰ παιδιά, ὁ Κωστάκης κι' ὁ Γιαννάκης ἔτυχε ν' ἀγαπήσουν τὴν ἴδια γυναίκα.

Ὅταν εἶδαν πὼς ἔρριζαν τὴν καρδιά τους στὸν ἴδιο στόχο, δὲν ἀρπάχτηκαν. Κατέφυγαν σὲ μένα.

— Πλάτων ἐ... Ζοῦμε ἕνα μεγάλο δρᾶμα μοῦ εἶπε ὁ Κωστάκης.

— Ἀγαπήσαμε τὴν ἴδια γυναίκα εἶπε ὁ Γιαννάκης. Εἶνε ἕνα πλάσμα ὑπέροχο. Τὴ λένε Κάκια. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζί τους.

— Αὐτὴ ποιὸν ἀγαπάει;

— Καὶ τοὺς δυό. Ἡ μάλλον κανένα.

— Τῆς εἴπατε πὼς τὴν ἀγαπᾶτε καὶ οἱ δυό;

— Βέβαια! Τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι τὴν κάναμε μαζί. Καὶ ὄχι προφορική. Γραφτή. Καὶ τὴν ὑπογράψαμε καὶ οἱ δυό.

— Κι' ἐκείνη τί ἀπάντησε;

— Ὅτι ἔχει τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ γιὰ τοὺς δυὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταστάλαξη σὲ κανένα. Ν' ἀφήσουμε λέει, τὸν καιρὸ νὰ κρίνη...

— Σοφὴ ἀπάντησι.

— Ναί, ἀλλὰ ἔχουν περάσει πέντε μῆνες καὶ δὲν κατεστάλαξε. Πῶς νὰ κάνουμε νὰ καταστολάξη πρὶν γεράσουμε; Καὶ σημεῖωσε ὅτι ἔχουμε σοβαροὺς σκοπούς. Νὰ τὴν παντρευτοῦμε.

Ἔβαλα κάτω τὴ σοφία μου καὶ ξεφούρνισα μερικὲς λύσεις.

— Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Ναί, ἀλλὰ ποιός;

— Εἶνε εὔκολο. Ἐκεῖνος ποὺ τὴ γνώρισε δεύτερος.

— Τὴ γνωρίσαμε μαζί. Τὴν ἴδια ὥρα στὸ ἴδιο κέντρο.

— Ποιὸς τῆς εἶπε πρῶτος τὸ «Χαίρω πολύ»;

— Μοῦ τὸ εἶπαμε.

— Ποιανοῦ τὸ χέρι ἔφιξε πρῶτα;

— Καὶ τῶν δύο! Τοῦ ἑνὸς μὲ τὸ δεξί, τοῦ ἄλλουνου μὲ τ' ἀριστερό.

— Τότε νὰ πᾶτε κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ τῶν ὀνομάτων. Ἐσὺ Κωστάκη, λένεαι Ἰωαννίδης. Ἐσὺ Γιαννάκη λένεσαι Κωστόπουλος. Θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ Ἰωαννίδης.

— Καὶ γιατί νὰ πᾶμε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα; εἶπε ὁ Κωστόπουλος καὶ νὰ μὴν πᾶμε μὲ τὰ ὀνόματα; Νὰ ἐπικρατήσῃ ἐγὼ ποὺ λέγομαι Ἰωάννης καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ ὁ Κωστάκης ποὺ λέγεται Κωστάκης; Τὸ κάπα ἔπεται τοῦ γιώτα. Βλέπεις καὶ τὰ ἀρχικά μας εἶνε μπεοδεμένα.

— Ἔχετε δίκηο.

Ξανάβαλα κάτω τὴ σοφία μου καὶ εἶπα:

— Δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ προσπαθήσετε καὶ οἱ δυὸ νὰ συγκινήσετε τὴν Κάκια. Ὁποιος τὴ συγκινήση περισσότερο, αὐτὸς θὰ τὴν κερδίση. Καὶ μὲ τὸ σπαθὶ του μάλιστα.

— Καὶ τί μέσα θὰ μετακειρισθοῦμε;

— Ἕνα ἀποτελεσματικὸ μέσον, εἶνε ἡ ρωμαντικὴ μέθοδος τῆς καντάδος. Θὰ πηναίνετε τὶς νύχτες κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρά της μὲ μιὰ κιθάρα στὸ χέρι καὶ καθένας μὲ τὴ σειρὰ του θὰ λέη κι' ἀπὸ ἕνα τραγοῦδι. Ἡ φωνὴ καὶ τὸ τραγοῦδι ἔχει μαγικὴ ἐπίδρασι στὴ γυναικεία ψυχή. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν ἐρωτευθῆ αὐτὲς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τους. Καὶ μάλιστα πρὶν ἀκόμα τοὺς δοῦν στὸ πρόσωπο. Κάποια λοιπὸν ἀπὸ τὶς δυὸ φωνὲς σας θὰ μιλήση στὴν καρδιὰ της. Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ τυχερός. Κι' ὁ ἄλλος θὰ πάρη τὴ φωνὴ του καὶ θὰ φύγη.

Ἡ πρότασί μου τοὺς ἄρεσε καὶ μοῦ ὑποσχέθηκαν πὼς θὰ τὴν πραγματοποιοῦσαν τὴν ἴδια νύχτα. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ τους δὲν ἤξερε κιθάρα.

— Τὸ πρᾶγμα διορθώνεται εἶπα. Θἄρθω νὰ σᾶς ἀκομπανιάρω ἐγώ, μὲ τὴ δική μου.

★

Κατὰ τὶς ἑντεκα τὴ νύχτα, ἐπήγαμε καὶ οἱ τρεῖς καὶ σταθήκαμε κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι της. Ὁ δρόμος ἦταν οκοτεινός κ' ἔρημος. Κανένας περαστικὸς δὲν μᾶς ἐνοχλοῦσε γιατί, ὅποιος ἐρχόταν κατὰ μᾶς κι' ἄκουγε τὶς φωνὲς τῶν λαμπρῶν αὐτῶν παιδιῶν ἄλλαζε ἀμέσως δρόμο. Ἔλεγε ὁ Κωστάκης ἕνα τραγοῦδι, τὸ τελείωνε ἀρχίζε τὸ δικό του ὁ Γιαννάκης. Ἐπαιζα ἐνῶ κι-

ΛΑΘΡΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

θάρα. Αὐτὴ ἡ καλλιτεχνικὴ δουλειὰ κράτησε ὡς τὶς τρεῖς ἡ ὥρα. Ὕστερα ἔκλεισε ὁ λαιμός τους καὶ φύγαμε. Τὸ ἄλλο βράδυ, τὰ παιδιὰ κατάπιαν μερικὰ φρέσκα αὐγὰ γιὰ ν' ἀνοίξη ὁ λαιμός τους καὶ ξαναπήγαμε. Τέσσερις βραδυὲς κατὰ συνέχεια δουλεύαμε κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τόσο ποὺ ἐμένα μὲ πόνεσαν τὰ δάχτυλά μου ἀπὸ τὶς χορδές. Καὶ περίμενα τ' ἀποτελέσματα. Ἤρθ:αν καὶ οἱ δυὸ ἀπογοητευμένοι.

— Τί ἔγινε ;

— Τίποτα ! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Τῆς ἄρεσαν κι' οἱ δυὸ φωνές. Ἡ φωνὴ ἡ δική μου, μᾶς εἶπε τὴ συγκίνησε μὲ τὸ λεπτὸ της μέταλλο καὶ τὴν αἰσθηματικότητά της ποὺ εἶνε σὰν νὰ βγαίνη κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν καρδιά.

— Καὶ ἡ δική μου — εἶπε ὁ Κωστάκης — μὲ τὸ ὑποβλητικό της μπάσσο, ποὺ εἶνε σὰν νὰ βγαίνη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς.

— Πάει κι' αὐτό ! εἶπα ἀπελπισμένος. Θὰ μεταχειριστοῦμε ἄλλη μέθοδο. Θὰ μάθετε μερικὰ ποιήματα καὶ θὰ τῆς τὰ ἀπαγγείλετε. Ἡ ἀπαγγελία πάντα συγκινεῖ τὴ γυναικεία καρδιά. Ὁποιος θὰ πῆ καλύτερα τὰ ποιηματάκια του, αὐτὸς θὰ μιλήση καὶ στὴν καρδιὰ τῆς Κάκιας. Κι' ὁ ἄλλος θὰ ὑπαχωρήση καὶ θὰ πάη νὰ μάθη ἀπαγγελία.

Συμφώνησαν τὰ καλὰ παιδιά. Καὶ συμφώνησα κι' ἐγὼ νὰ πάω σ' αὐτὸ τὸ ρεσιτὰλ τῆς ἀπαγγελίας, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ θρίαμβό μου. Ἡ δουλειὰ κανονίστηκε γιὰ ἕνα Σαββατόβραδο. Ὁ Κωστάκης κι' ὁ Γιαννάκης εἶχαν μάθει στὸ μεταξὺ ἀπὸ τρία - τέσσερα ποιήματα. Ἐβαλα τὰ καλά μου καὶ πῆγα. Ἦταν πραγματικὰ ἀξιέραστο πλάσμα ἡ Κάκια. Τόσο, ποὺ παρὰ λίγο νὰ βάλω στὸ μυαλό μου ὅτι τὰ δυὸ λαμπρὰ παιδιὰ μπορούσαν νὰ γίνουν καὶ τρία σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἂς εἶνε. Ἡ Κάκια μᾶς περιποιήθηκε, ἔπαιξε λίγο πιάνο, ὑστερα ἔφερα ἐγὼ τὸ λόγο περὶ ποίησι. Ἔβγαλα τὰ μίλια φῶτα καὶ κάλεσα τοὺς δύο ἀντεραστάς ν' ἀρχίσουνε τὰ ρεσιτὰλ τῆς ἀπαγγελίας. Ἔλεγε ὁ ἕνας ἔλεγε ὁ ἄλλος. Καὶ στὸ τέλος ἡ Κάκια ἔδωσε τὰ βραβεῖα :

— Ἀπαγγέλλετε περίφημα κι' οἱ δυό !... Μπράβο.

— Ναί, εἶπα ἐγὼ ἀλλὰ ποιὸς εἶνε καλύτερος ;

— Καθένας ἔχει τὸ δικό του στύλ. Μὲ συγκινοῦν τὸ ἴδιο καὶ οἱ δυό !

Πῆρα τὰ λαμπρὰ παιδιὰ ἰδιαιτέρως καὶ τοὺς πρότεινα νὰ δοκιμάσουν ἄλλο μέσο, μιὰ ποὺ ἡ ἀπαγγελία δὲν ἔφερε ἀποτελέσματα :

— Θὰ κάνετε ἐπίδειξι ἐξυπνάδας καὶ πνεύματος. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν συγκινηθῆ ἀπὸ ἄντρες ποὺ λένε ἐξυπνάδες. Καὶ μάλιστα τώρα ἀμέσως.

Ἔγινε κι' αὐτό. Ἄρχισαν κι' οἱ δυὸ νὰ λένε ἐξυπνάδες, ἀνέκδοτα καλαμπούρια καὶ ἄλλα γελοῖα πράγματα. Ἡ Κάκια — εὔθυμος τύπος κατὰ βάθος — εἶχε ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια. Δυὸ ὧρες κράτησε αὐτὴ ἡ φάμπρικα καὶ ἡ Κάκια παρὰ λίγο νὰ λιποθυμήση ἀπὸ τὸ γέλια. Τότε ἔλαβα τὸ λόγο ἐγώ :

— Ποιὸς εἶπε τὰ ἐξυπνάτερα ἀπὸ τοὺς δυό, δεσποινὶς Κάκια ;

— Καὶ οἱ δύο ! ἀπάντησε ἐκείνη.

Τὰ καλὰ παιδιὰ μελαγχολήσαν ἀπελπισμένα. Τοὺς ἔδωσα θάρρος : Μὴν ἀνησυχῆτε. Θὰ λύσω ἐγὼ τὸ ζήτημά σας. Τὸ παίονω ἀπάνω μου.

★

Πρωῒ - πρωῒ παρουσιάσθηκα, μ' ὅλη μου τὴν ἐπισημότητα στὴν Κάκια. Ἄκου δῶ, κοπέλλα μου τῆς εἶπα. Αὐτοὶ οἱ δύο ἐξαιρετικοὶ νέοι δὲν ζέρω πόθανε καὶ σᾶς ἐρωτευθήκανε μέχρι τρέλλας. Ἐσεῖς δὲν ἔχετε ξεχωριστὴ προτίμησι σὲ κανένα, ἔτσι ; — Ἔτσι ! — Ὅμως κάποιον θὰ θέλετε νὰ διαλέξετε ἔτσι ; — Ἔτσι ! — Ἐγὼ τοὺς ἔβαλα νὰ συναγωνισθοῦν στὸ τραγούδι, στὴν ἀπαγγελία καὶ στὸ καλαμποῦρι ἀλλὰ τὸ βραβεῖο μοιράστηκε στὴ μέση. ἔτσι ; — Ἔ, ται ! — Τώρα τί θὲς νὰ γίνη ; Νὰ βάλουμε κλῆρο ; Δὲν εἶνε σωστὸ ν' ἀφήνουμε τὴν τύχη νὰ κανονίζη τὴ ζωή μας ἔτσι ; — Ἔτσι ! — Λοιπὸν ἔχω νὰ σοῦ προτείνω μιὰ λύσι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ποὺ πρέπει νὰ τὴ δεχτῆς. — Ποιὰ λύσι ;

— Νά. Θὰ τοὺς βάλουμε νὰ τσακωθοῦνε. Ὅποιος θὰ βάλη τὸν ἄλλον κάτω, θὰ εἶνε ὁ ἰσχυρὸς κι' αὐτὸς θὰ νικήση. Ἐσὺ θὰ πᾶς κοντά του, θὰ τὸν πάρης ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ τοῦ πῆς : (Ἐσένα θέλω». Ἔτσι ;

— Ἔτσι ! Αὐτὴ ἡ λύσι μ' ἀρέσει !...

Εἶπα τὴν πρότασί μου καὶ στὰ δυὸ λαμπρὰ παιδιά. Δέχθηκαν χωρὶς κουβέντα.

Τὸ μάτς ἔγινε τὸ ἄλλο ἀπόγευμα στὸν κῆπο τῆς Κάκιας. Ἐγὼ καὶ τὸ κορίτσι καθήσαμε σὲ δυὸ πολυθρόνες καὶ πίναμε ροσόλια. Θὰ ἤμαστε ἡ κριτικὴ ἐπιτροπή.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔβγαλαν τὰ σακκάκια τους καὶ χαιρετήθηκαν ἱπποτικά, φιλήθηκαν καὶ περίμεναν τὸ σύνθημα.

— Ἐμπρός ! φώναξε ἡ Κάκια.

Κι' ἁρπάχτηκαν. Μὲ εὐγένεια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγριάδα. Δὲν χρειάστηκε νὰ παλέψουν πολύ. Ὁ Γιανάκης ἐβούτηξε τὸν Κωστάκη ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν ζάπλωσε χάμω σὰν νὰ ἦταν σπουργίτι μ' ὅλο ποὺ εἶχαν τὰ ἴδια βάρη. Ὁ Κωστάκης ἔκανε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ τρεῖς φορὲς ὁ Γιανάκης τὸν στριφογύρισε σὰν σβοῦρα, τοῦ ἔκανε κεφαλοκλειδώματα τοῦ ἔστριβε τὰ χέρια καὶ τὸν ἔβαλε νὰ φάη ἡ πλάτη του χῶμα. Ὁ Κωστάκης ἦταν σχεδὸν πτῶμα.

Καὶ τότε ἡ Κάκια ἔτρεξε κι' ἀγκάλιασε τὸν Κωστάκη. Τοῦ σκούπισε κάτι αἵματα ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ τὴ μύτη του καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

— Ἐσένα θέλω, Κωστάκη μου ! εἶπε συγκινημένη.

Ὁ νικητὴς Γιαννάκης κύτταζε σὰν νὰ τάχε χαμένα. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ εἶχα σαστίσει. Περιμέναμε νὰ δώση τὸ βραβεῖο τῆς καρδιᾶς της στὸ νικητή. Κι' αὐτὴ τὸδινε στὸ ψοφῆμι! Τότε ἐπεφοίτησε μέσα μου τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχαίου Πλάτωνα κι' ἔδωσα τὴν ἐξήγησι : Ἡ τρυφερὴ αἰσθηματικὴ καὶ πονετικὴ γυναικεία καρδιά, συγκινήθηκε ἀπὸ τὸν ἡττημένο καὶ τὸν ἀδύνατο ! Συγκινήθηκα κι' ἐγὼ καὶ δάκρυσα. Κι' ἐνῶ ὁ νικημένος νικητὴς ξεσκονιζότανε καὶ ὁ νικητὴς νικημένος εἶχε σαστίσει ἐγώ, δακρυσμένος πῆγα κοντὰ στὴν Κάκια καὶ εἶπα :

— Δεσποινὶς Κάκια, εἶσθε ἡ πιὸ λεπτὴ γυναικεία ψυχὴ ποὺ ἔχω συναντήσει στὰ χρονικά μου. Καταλαβαίνω τί ἔγινε μέσα σας. Ξύπνησαν οἱ χορδὲς τῆς στοργῆς καὶ σᾶς ἐσπρωξαν στὸν ἀδύνατο...Αὐτὸν ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ χάδια σας ἀπὸ τὴν περιποίησί σας, ἀπὸ τρυφερότητα.

Ἡ Κάκια μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα νεμάτο κοροϊδευτικὴ διάθεσι καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Κύριε Πλάτων, εἶσθε πολὺ κορόϊδο ! Δὲν διάλεξα τὸν Κωστάκη ἀπὸ συγκίνησι καὶ τρυφερότητα καὶ στοργή.

— Ἀλλά ;

— Ἀλλὰ γιατὶ εἶνε τοῦ χεριοῦ μου ! Τὸν ἄλλον δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸν κάνω ζάφτι. Ἐνῶ ἐτοῦτον θὰ τὸν ἔχω σοῦζα μπροστά μου !...

Ὦ ! λεπτή, αἰσθηματικὴ ὑπέροχη, στοργικὴ γυναικεία καρδιά... Μόνο ἐγὼ σὲ καταλαβαίνω !...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 164

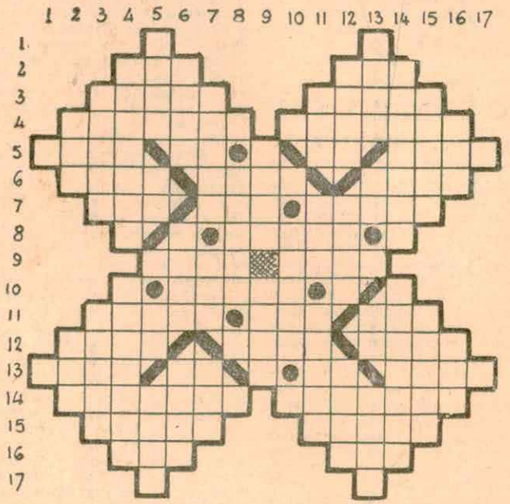

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

2) Θεὸς τῶν ἀρχαίων.— Θάλασσα (ἀρχ.).

3) Ναυτικὴ πολεμικὴ βάσις τῆς Ἰταλίας.—Ὁ Ναπολέων ἦταν τέτοιος.

4) Πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Πελοποννήσου.— Ἱερὰ τριήρης τῶν ἀρχ. Ἀθηναίων.

5) Τοπικὸν ἐπίρρημα (δημοτ.).— Νότα μουσικῆς ἀντεστραμμένη.—Ἄρθρο (πληθ.).— Θεὸς τῶν ἀρχαίων.

6) Ἡ διακοπὴ τῆς κυκλοφορίας του σημαίνει βέβαιον θάνατο.— Χωρίζουν δυὸ ἀγρούς. — Μέρος τοῦ σώματος (ὑπάρχουν δύο).

7) Χρονικὸς σύνδεσμος (δημοτ.).— Οἱ Ἀμερικανοὶ τὸν ἀποκαλοῦν μπάρμπα.—Θεραπεία.

8) Μικρόσωμος ἄνθρωπος.

9) Θὰ βρῆτε πολλὰ πάνω σ' ἕνα ψάρι ἐδῶ ὅμως μόνον ἕνα.— Μ' αὐτὰ διευθύνομε ἕνα ἅλογο.

10) Μορφὴ ὑπὸ τὴν ὁποία παρουσιάζεται ἑκάστοτε ἡ Σελήνη.

11) Διασχίζει τὸν ἀέρα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.— Στὴ μυθικὴ αὐτὴ χώρα βρίσκόταν τὸ περίφημο χρυσόμαλλο δέρας.— Γάλλος συγγραφεύς.

12) Πρόθεσις.— Λέξις ποὺ ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ στὰ λαϊκὰ τουρκικὰ τραγούδια.—Ἐκεῖ ζοῦν ἄνθρωποι ἀποτοιχισμένοι ἀπ' τὴν κοσμικὴ ζωή.

13) Διαλύουν τὸ σκοτάδι.— Ὑπάρχει, κινεῖται.— Νότα μουσικῆς ἀντεστραμμένη.— Ὄργανο αἰσθήσεως (δημ.).

14) Χώρα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς τὴν ὁποία μοιράζονται διάφορες εὐρωπαϊκὲς χῶρες.— Γύρω ἀπὸ ἕνα καλοστρωμένο τραπέζι... ἀλέθουν ἀγρίως.

15) Ἀρρώστεια.— Κακόβουλος πρᾶξις.

16) Σπόρ.— Ἀρχαία θεά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

2) Ναὶ τοῦ Αἰγαίου.— Ναὶ τῶν Δωδεκανήσων.

3) Ροπή, ἔξις.— Μονοπάτι ἀπ' τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ περάση (καθ.).

4) Μέγας Ἕλλην ποιητής.— Ξεκινᾶ ἀπὸ κάποια πηγή.

5) Πρόθεσις.— Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.— Νότα μουσικῆς.— Χρησιμοποιεῖται στὴ μεταφορὰ ὑγρῶν (δημοτ.).

6) Τὸ καθαρὸ διαυγὲς νερό. — Δὲν γίνεται γλέντι χωρὶς αὐτό.—Ἀπαντες.

7) Κλυδωνισμὸς τοῦ πλοίου ὀφειλόμενος σὲ τρικυμία.— Ὁ καθένας.— Ἰδεῶδες παραθεριστικὸ κέντρο τῆς Ν. Γαλλίας (ὅπως προφέρεται στὰ γαλλικά).

8) Σταλαγματιὰ (καθ.).

9) Πρωτεύουσα ποὺ εἶνε καὶ ἐργαλεῖο.— Φάρμακον.

10) Τὰ ὡραιότερα βρίσκονται στὸν Εἰρηνικό.

11) Ὄρος τοῦ σκακιοῦ.— Λουλούδι ποὺ κοσμεῖ ὅλα τὰ σταυρόλεξα.— Ξεκούραστα.

12) Σκορποῦσε τὸν πανικὸ στοὺς Ἰταλούς.— Ἤπειρος. — Τάσις. κλίσις.

13) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος —Τροπικὸν ἐπίρρημα.— Ἄνθρωπος (στὰ γαλλικά).— Χαϊδευτικὸς τύπος τοῦ πιὸ συνηθισμένου γυναικείου ὀνόματος.

14) Ἱστορικὸ νησάκι τοῦ Σαρωνικοῦ.— Δίδονται στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ τάχουν σ' ὅλη τους τὴ ζωή.

15) Σῶμα νεκροῦ ἀνθρώπου. — Γνωστὴ συμφωνία τοῦ Μπετόβεν.

16) Σκῶρος (καθ.).—Φωνῆεν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΧΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 163 στὴ σελ. 96

✪✪

Οἱ ἐγχειρήσεις τοῦ καρκίνου

Οἱ ἡλικιωμένοι καρκινοπαθεῖς μποροῦν συχνὰ νὰ ὑποβληθοῦν μὲ ἐπιτυχία σὲ ἐγχειρήσεις, ἀντίθετα πρὸς ὅ τι πιστεύεται συνήθως. Ἕνας γέρος 80 ἐτῶν ἔπασχε ἀπὸ ἐκτεταμένο καρκίνο τοῦ στομάχου. Ὁ χειρουργὸς τοῦ ἀφήρεσε ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ στομάχι, μαζί μ' ἕνα μεγάλο κομμάτι ἐντέρου. Ἔνωσε κατόπιν τὸ ὑπόλοιπο στομάχι μὲ τὸ ὑπόλοιπο ἔντερο. Σὲ 2 βδομάδες ὁ ἄρρωστος εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο. Κατὰ τὴ γνώμη ὡρισμένων χειρούργων, ἡ πρόοδος τοῦ καρκίνου στοὺς γέρους εἶναι βραδύτερη παρὰ στοὺς νέους, ἐπειδὴ ἔχει στερηθῆ πιὰ σ' αὐτοὺς ἡ αὔξησις τοῦ σώματος. Συνεπῶς, οἱ ἐγχειρήσεις σὲ ἡλικιωμένους καρκινοπαθεῖς δὲν χρειάζεται νὰναι τόσης ἐκτάσεως ὅσο στοὺς νέους.

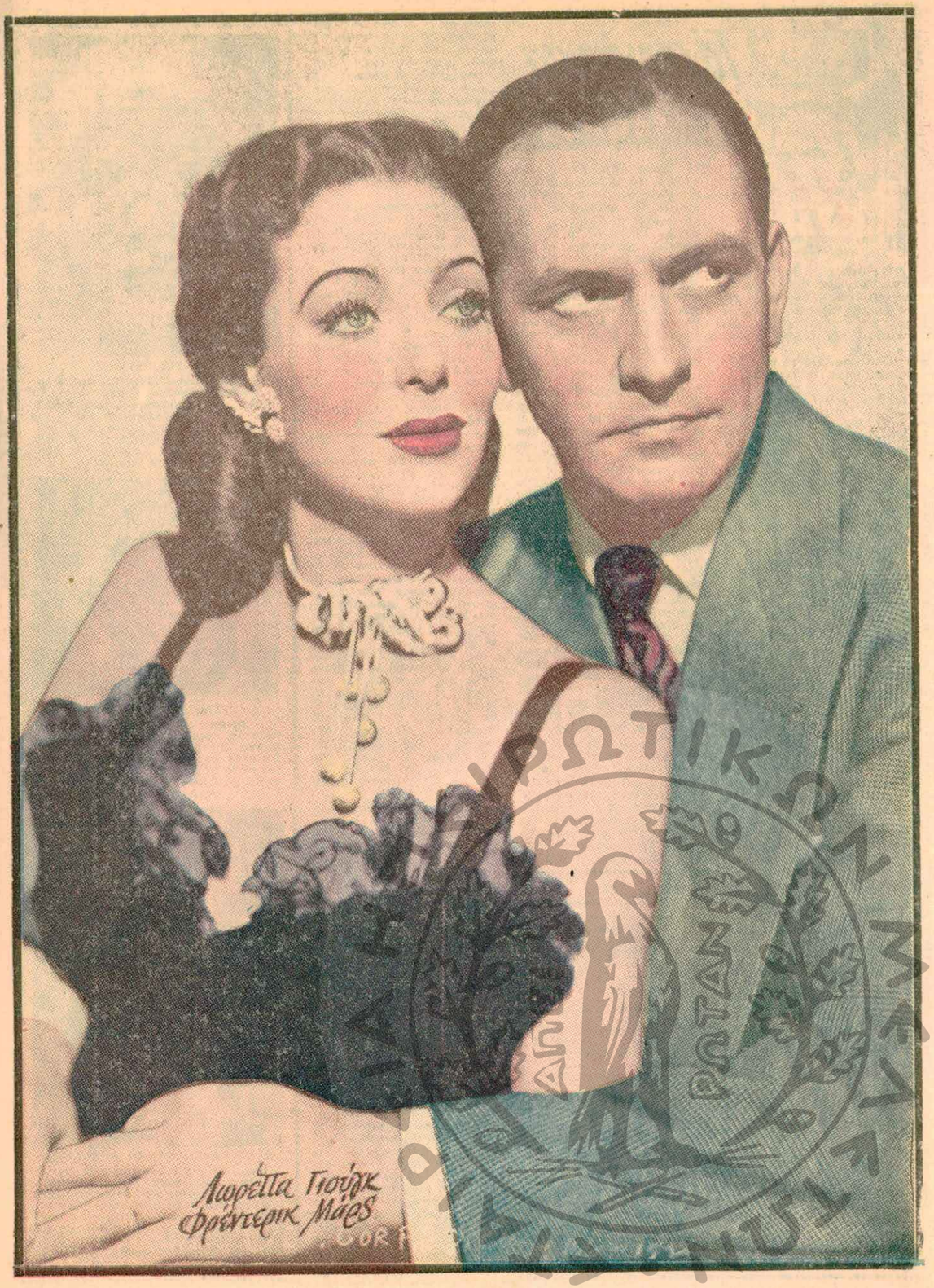

Τὸ μηχάνημα κατὰ τῆς ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Τὸ «πιλόμετρον» τοῦ δέκτου Κόπλεϋ

Θὰ σᾶς φανῆ ἴσως παράξενο ἂν σᾶς πούμε ὅτι οἱ μεγαλύτερες ἐλπίδες τῶν φαλακρῶν στηρίζονται τώρα σ' ἕνα μηχάνημα... ποὺ τραβάει καὶ ξεροιζώνει τὰ μαλλιά!

Πρόκειται γιὰ τὸ «πιλόμετρον», ὅπως τὸ ἔνει ὀνομάσει ὁ ἐφευρέτης του δόκτωρ Κόπλεϋ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ὁ δόκτωρ Κόπλεϋ ξεκίνησε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅτι οἱ τρίχες τῶν ἀνθρώπων ποὺ γίνονται φαλακροὶ δὲν εἶνε πολὺ νεοὰ στερεωμένες στὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ τους. Ἐπανάσκηκε λοιπὸν γιὰ νὰ ἐπινοήση μιὰ συσκευὴ ποὺ θὰ μετροῦσε ἀκριβῶς πόση δύναμι χρειάζεται γιὰ τὸ ξεροίζωμα μιᾶς τρίχας.

Σὲ λίγο καιρὸ εἶνε ἕτοιμο τὸ «πιλόμετρον», ποὺ λειτουργεῖ ὡς ἑξῆς: Μιὰ τρίχα, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὴ θέσι της στὸ κεφάλι, συλλαμβάνεται μ' ἕνα τσιμπίδι τοῦ μηχανήματος, τὸ ὁποῖο ἀνίζει νὰ τὴν τραβᾶη σιγὰ - σιγά. Μιὰ βελόνη δείχνει, πάνω σ' ἕνα ἀριθμημένο τόξο τὴ δύναμι ποὺ αὐξάνει λίγο - λίγο ὡς ὅτου ξεριζωθῆ ἡ τρίχα.

Μὲ τὸ «πιλόμετρον» μπορεῖ ἐπίσης νὰ μετρηθῆ ἡ δύναμις ποὺ χρειάζεται, γιὰ νὰ τεντωθῆ καὶ νὰ σπάση σὲ δυὸ κομμάτια μιὰ τρίχα (ξεριζωμένη βεβαίως). Ἀποδείχθηκε δὲ ὅτι ἡ πεσμανάντ κι' ἄλλες τέτοιες μέθοδοι «περιποιήσεως» τῶν μαλλιῶν κάνουν τὶς τρίχες νὰ σπάζουν πολὺ πιὸ εὔκολα.

Ὅπως ἀπέδειξαν οἱ μετρήσεις μὲ τὸ «πιλόμετρον», οἱ τρίχες ποὺ ἀπομένουν στὸ κεφάλι τῶν φαλακρῶν ξεριζώνονται μ' ἐξαιρετικὴ εὐκολία. Ἐξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Κόπλεϋ διαπίστωσε μὲ τὸ μηχάνημά του ὅτι οἱ τρίχες τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ στερεώτερα προσαρμοσμένες στὸ κεφάλι τους, παρὰ ὅσο τῶν ἀνδρῶν. Τὴν ἴδια ὑπεροχὴ παρουσιάζουν οἱ ἀσιατικοὶ λαοί, ἀπέναντι τῶν λευκῶν φυλῶν. Γι' αὐτό, οἱ γυναῖκες καὶ οἱ Ἀσιᾶται σπάνια κάνουν φαλάκρα.

Ἀλλὰ τὸ «πιλόμετρον» δὲν χρησιμεύει ἁπλῶς γιὰ τὴν πειραματικὴ ἀπόδειξι αὐτῶν τῶν γνωστῶν ἤδη πραγμάτων. Ὁ προορισμός του εἶνε ἄλλος: Νὰ βοηθήση στὴν ἀνακάλυψι τῶν λόγων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀογίζουν νὰ πέφτουν οἱ τρίχες καθὼς καὶ τοῦ καλυτέρου τρόπου, γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὴ στερεὴ προσαμονή τους στὸ τσιγωτὸ δέρμα. Ὅταν κατοροθωθῆ αὐτό, θᾶγη πιὰ λυθῆ κατ' οὐσίαν τὸ προβλημα τῆς φαλάκρας.

Μὲ τὸ «πιλόμετρον» θ' ἀποδεικνύεται θετικὰ κι' ἀναιφισβήτητα, ἂν ἕνα φάρμακο ποὺ διαφημίζεται κατὰ τῆς φαλάκρας, φέρνει πραγματικὸ ἀποτελέσματα. Ἐφ' ὅσον δηλαδὴ διαπιστωθῆ ὅτι, μετὰ τὴ χρησιμοποίησί του, οἱ τρίχες ξεροιζώνονται δυσκολώτερα ἀπὸ ποίν, θὰ σημαίνη ὅτι εἶνε ἀληθινὰ ὠφέλιμο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν ἀσχοληθῆ μὲ τὴ φαλάκρα κι' ἄλλοι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες. Ἕνας Ἀμερικανὸς δερματολόγος ἔκαμε πειραμάτα πειράματα πάνω σὲ φαλακροὺς φυλακισμένους: Μὲ τακτικὲς ἐνέσεις θηλυκῆς ὁρμόνης ξαναβύτωσαν τανύτατα τρίχες στὸ γυμνὸ κεφάλι τους! Συγχρόνως δμως ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζωνται στὸ σῶμα τους διάφορα γυναικεῖα χαρακτηριστικά! Ὅταν σταμάτησαν οἱ ἐνέσεις γάθηκαν τὰ ἀνεπιθύμητα αὐτὰ χαρακτηριστικά... ἀλλὰ κι' οἱ νεοφυτρωμένες τρίχες ἔπεσαν ὅλες!

Συνεπῶς, ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως, ἀποκλείεται, δμως νὰ ἐφαρμοσθῆ στὴν πρᾶξι.

Ἐπίσης ἀδύνατη εἶνε ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ μιᾶς ἄλλης μεθόδου, ποὺ ὑπέδειξαν οἱ δόκτορες Μάρτιν καὶ Σίλμπερμπεργκ. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐπιστήμονες ἄλειφαν τὸ δέρμα ἰνδικῶν χοιριδίων μὲ μιὰ οὐσία ποὺ λέγεται «μεθυλχολανθρένιον». Σὲ μικρὸ λοιπὸν χρονικὸ διάστημα, τὰ πειραματόζωα εἶναν ἀποτῆσει ἄφθονο καὶ πυκνὸ τρίχωμα. Δυστυχῶς δμως, τὸ «μεθυλχολανθρένιον» ἔνει τὴν ἰδιότητα νὰ προκαλῆ καρκίνο τοῦ δέρματος στὸν ἄνθρωπο καὶ σὲ πολλὰ ζῶα—ἐκτὸς ἀπ' τὰ ἰνδικὰ χοιρίδια, ποὺ φαίνονται ανετικῶς ἀπρόσβλητα. — Εἶνε βέβαιο λοιπὸν ὅτι κανεὶς φαλακρὸς δὲν θὰ τολμήση ποτὲ νὰ μεταγειρισθῆ αὐτὸ τὸ φάρμακο γιὰ νὰ ξαναποντήση μαλλιά..

Μιὰ ἀναγαία αἰνυπτιακὴ μέθοδος κατὰ τῆς φαλάκρας δὲν φαίνεται ἐπικίνδυνη... ἀλλὰ ἡ ἀποτελεσματικότης της εἶνε πολὺ ἀμφίβολη: Τὸ φαλακρὸ κρανίο τρίβεται γερὰ μὲ μίγμα ἴσων ποσοτήτων λίπους λιοντασιοῦ, ἱπποποτάμου, κροκοδείλου καὶ φειδιοῦ!...

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀποφανθῆ μὲ βεβαιότητα γιὰ τὰ αἴτια τῆς φαλάκρας. Σύμφωνα μὲ μιὰ νέα θεωρία, τὸ εὕρισμα δυναμώνει ἰδιαιτέρως τὶς τρίχες τοῦ προσώπου, εἰς βάρος τῶν μαλλιῶν ποὺ ἀδυνατίζουν καὶ πέφτουν. Γι' αὐτὸ οἱ γυναῖκες — ποὺ δὲν ξυρίζονται — δὲν γίνονται φαλακρές.

Ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων ἀποδίδει τὴ φαροά αὐτὴ στὸ ὅτι οἱ γυναῖκες ἔχουν παχύτερο στρῶμα λίπους ἀπ' τοὺς ἄνδρες κάτω ἀπ' τὸ δέρμα τοῦ κρανίου τὸ λίπος δὲ αὐτὸ συγκρατεῖ καλύτερα τὶς τρίχες.

Οἱ δόκτορες Ράτνερ καὶ Ὅσμπορν φρονοῦν ὅτι ἡ φαλάκρα εἶνε κληρονομική. Προσθέτουν δὲ ὅτι, κι' οἱ γυναῖκες μποροῦν νὰ μεταδώσουν στὰ παιδιά τους τὴν προδιάθεσι ποὸς τὴ φαλάκρα, γωρὶς δμως νὰ γίνωνται οἱ ἴδιες φαλακρές. Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται, μὲ τὴν ἀρρώστεια ποὺ λέγεται «αἱμοφιλία» καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ κληροδοτηθῆ ἀπὸ ἀρσενικοὺς κι' ἀπὸ θηλυκοὺς προγόνους, ἀλλὰ προσβάλλει μόνον τοὺς ἄνδρες.

Ὁ δόκτωρ Ράτνερ συμπληρώνει τὴ θεωρία του μὲ τὴν ἑξῆς νιουμουνιστικὴ καὶ ἀπογοητευτικὴ σύστασι: «Ὁ ποιος δὲν θέλει νὰ γίνη φαλακρός, ἂς διαλέγη μὲ μεγαλύτερη ἐπιμέλεια... τοὺς προγόνους του!»

Εὐτυχῶς ὁ δόκτωρ Κόπλεϋ ἔρχεται νὰ παρηγορήση τοὺς φαλακροὺς καὶ νὰ τοὺς δώση ἐλπίδες μὲ τὸ «πιλόμετόν» του.

Α. ΚΑΡΠΕΝΤΕΡ

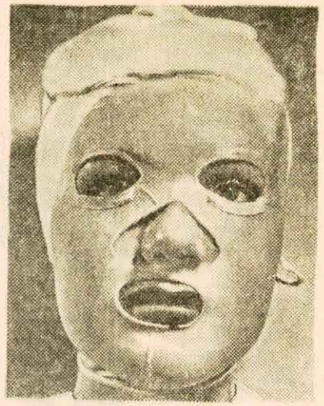

ΓΙΑ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ

Στὰ Ἀμερικανικὰ Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς χρησιμοποιεῖται σήμερα μιὰ νέα μάσκα γιὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ ἐξαφανίζει μ' ἕνα θαυματουργὸ τρόπο τὶς ρυτίδες. Ἡ μάσκα αὐτὴ εἶνε απο τζέρεϋ καὶ μουσκευετσι μὲ μιὰ εἰδικὴ λοσιὸν ποὺ τονώνει καὶ φρεσκάρει τὸ δέρμα.

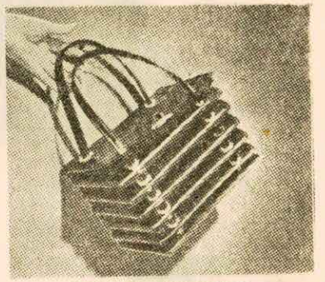

ΤΣΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἡ παρισινὴ μόδα στὶς γυναικεῖες τσάντες παρουσιάζει τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς ἰδιοτροπίες. Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε μιὰ τέτοια τσάντα σὲ σχῆμα ἀκορντεὸν ποὺ λανσαρίσθηκε ἐσχάτως μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ

Ἕνας Γάλλος ζωγράφος, ποὺ ἔγινε ἐσχάτως περίφημος, θηριοδαμαστὴς ἐπιδεικνύει σὲ τὶς ἡμέρες στὸ Παρίσι τὸ νέο... ταλέντο του ἐξαναγκάζοντας τὶς ἄγριες πολικὲς ἀρκοῦδες του νὰ κάνουν διάφορες ἀκροβατικὲς ἀσκήσεις. Κι' ὅπως βλέπετε, οἱ ἀρκοῦδες αὐτὲς τὸν ὑπακούουν σὰν ἥμερα ἀρνάκια !...

Γνωρίζετε ὅτι...

... Κατὰ τὸ 1850 στὸν Καναδᾶ ὑπῆρχαν μόνο 1.700 σχολεῖα ἐνῶ τώρα ὑπάρχουν περισσότερα ἀπὸ 19.000;

... Κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ στὶς Ἰνδίες οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων ἦσαν μόλις 150.000 ἐνῶ σήμερα ὁ ἀριθμός τους ἀνέρχεται σὲ 4 ἑκατομμύρια;

... Οἱ ἀποικίες καὶ οἱ διάφορες κτήσεις τῆς Ἀγγλίας εἶχαν πρὸ τοῦ πολέμου ἐπιφάνεια 27 φορὲς μεγαλύτερη ἀπ' αὐτήν;

... Τὸ πρῶτο καφενεῖο ἀνοίχτηκε στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 1551;

... Ὁ μεγαλείτερος καὶ μεγαλοπρεπέστερος σιδηροδρομικὸς σταθμὸς εἶναι τῆς Βομβάης κι' ὅτι γιὰ νὰ κτιστῆ χρειάστηκαν 10 χρόνια καὶ στοίχισε 4 ἑκατομμύρια λίρες;

... Τὰ γράμματα, σύμφωνα μὲ τὶς παραδόσεις ἐφευρέθηκαν πρῶτα ἀπ' τοὺς Φοίνικες, ἀπὸ αὐτοὺς μεταδοθήκανε σὲ διάφορες ἐπαρχίες τῆς Αἰγύπτου, οἱ Πεσγοὶ τὰ μετέφεραν στὴν Ἑλλάδα καὶ πολὺ ἀργότερα οἱ Φωκεῖς στὴ Γαλλία;

... Πρὶν ἀπ' τὴν ἐφεύρεσι τῶν γραμμάτων χρησιμοποιοῦσαν γιὰ γραφὴ μὲ σκήματα, ἀπ' τὴν ὁποίαν προέρχονται καὶ τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Αἰγυπτίων κι' ὅτι στὴν ἀρχὴ ἔγραφαν πάνω σὲ πλάκες μέταλλα ξύλα, φύλλα καὶ φλοῦδες δέντρων καὶ σὲ δέρματα ζώων, κατόπιν μετακειρίστηκαν τὰ ἔντερα τῶν ἐλεφάντων καὶ τέλος τὸν πάπυρο;

... Σὲ μία μάλιστα πυρκαϊὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως — καθὼς ἀναφερει ὁ Ἰώσηφος — κάηκε τὸ ἔντερο ἑνὸς δράκοντα, τὸ ὁποῖον εἶχε 120 πόδων μῆκος καὶ πάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένες μὲ χρυσὰ γράμματα ἡ Ἰλιάδα καὶ ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Ὁμήρου;

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ
ἡ χρησιμοποίησις ΧΗΜΙΚΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Ἀνθυγιεινὰ καὶ κακέγευστα προϊόντα

Ποιὸς κτηματίας δὲν χρησιμοποιεῖ σήμερα χημικὰ λιπάσματα; Κι' ὁ τελευταῖος σχεδὸν χωρικὸς, βλέποντας τὸ χωράφι του γειτόνα, νὰ παράγη μεγαλύτερους καὶ περισσότερους καρποὺς, σκέπτεται πῶς θὰ ἐξοικονομήση κι' αὐτὸς λίγο λίπασμα, γιὰ νὰ κάνη πιὸ εὔφορο, πιὸ ἀποδοτικὸ καὶ τὸ δικό του χωράφι.

Τὰ χημικὰ λιπάσματα εἶνε τόσο διαδεδομένα κι' ἔχουν ἀποδειχθῆ τόσο χρήσιμα ποὺ κανεὶς δὲν ἀμφισβητοῦσε ὡς τώρα τὴν ἀξία τους. Τελευταίως δμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες καὶ ἰδιαιτέρως οἱ διαιτολόγοι, ὄχι μόνο ἀμφισβητοῦν τὴν ἀξία τῶν λιπασμάτων, ἀλλὰ καὶ καταδικάζουν τὴ χρησιμοποίησί τους, ὡς ἐπικίνδυνη τόσο γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου ὅσο καὶ γιὰ τὴ γονιμότητα τοῦ ἐδάφους.

Τὰ χημικὰ λιπάσματα, λέγουν, περιέχουν κυρίως τρεῖς οὐσίες, νίτρο, φώσφορο καὶ ποτάσσα, συστατικὰ ποὺ θεωρητικῶς εἶνε ἀπαραίτητα γ' ἀ τὴν ἀνάπτυξι τῶν φυτῶν. Τὰ συστατικὰ δμως αὐτὰ στὴ χημική τους σύστασι δύσκολα ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν φυτῶν καὶ γι' αὐτὸ οἱ καρποὶ ποὺ παράγονται, ὅσο κι' ἂν εἶνε μεγαλύτεροι, εἶνε ὁπωσδήποτε ἐκφυλισμένοι καὶ πολὺ λιγώτερο περιεκτικοὶ σὲ μέταλλα καὶ σὲ βιταμίνες. Γι' αὐτό, μπορεῖ νὰ τηρῆτε, προσθέτουν αὐστηρότατα μιὰ κανονικὴ καὶ πλήρη δαιτα καὶ δμως ὁ ὀργανισμός σας νὰ μὴν παίρνη τὴν ἀπαραίτητη ποσότητα βιταμινῶν.

Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, ποὺ παρὰ τὴν προσοχὴ ποὺ δίδεται σήμερα ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας στὴ διαιτητικὴ οἱ ἄνθρωποι εἶνε οὐσιαστικὰ πιὸ κακεκτικοὶ καὶ πιὸ ἀδύνατοι ἀπὸ ἄλλοτε. Ἡ ἐπέκτασις τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν λιπασμάτων ἔχει φέρει κακὰ ἀποτελέσματα στὴν ἀνθρώπινη ὑγεία. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔδαφος, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι μὲ τὰ λιπάσματα πλουτίζεται, ἀντιθέτως, στιγὰ - στιγά, ἀχρηστεύεται, ἀπὸ τὴν ἔλλειψι ὀργανικῶν οὐσιῶν. Μπορεῖ γιὰ κάμποσα χρόνια νὰ φαίνεται πιὸ εὔφορο. Θἄρθη δμως στιγμή, ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς χρησιμοποιήσεως χημικῶν λιπασμάτων, θὰ καταντήση ἄγονο.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνη; Ἀντὶ τῶν χημικῶν, νὰ χρησιμοποιοῦνται, φυσικά, ὀργανικὰ, λιπάσματα. Τὸ καλύτερο λίπασμα γιὰ τὸ ἔδαφος εἶνε ἡ κοπριά, — ποὺ καὶ σήμερα βέβαια χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα ἀπὸ τοὺς γεωρικοὺς — καὶ τὰ φυτικὰ ὑπολείμματα, ὅπως τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ δέντρα, τὰ ἄχυρα καὶ οἱ καλαμιὲς, τὰ ξηραμένα ἀγριόχορτα, τὸ ξηρὸ χόρτο, τὰ στελέχη τῶν φυτῶν κλπ.

Ὅλα αὐτὰ σήμερα ὁ κόσμος τὰ θεωρεῖ ἄχρηστα. Τὰ φύλλα τῶν δέντρων, ποὺ πέφτουν στοὺς δρόμους τὰ μαζεύουν οἱ σκουπιδιάρηδες καὶ τὰ ρίχνουν στὸ κάρρο τῶν ἀπορριμμάτων, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἔδιναν στοὺς γεωργούς. Τόσο πολύτιμα εἶνε τὰ φυτικὰ ὑπολείμματα ὥστε χρυσὸς καὶ φύλλα, τοῦ ἴδιου βάρους, μποροῦν νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία.

Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἀηδῆ κοπριά, ποὺ καὶ ν' ἀκούση κανεὶς τὸ ὄνομά της καταλαμβάνεται ἀπὸ ναυτίαν— προκειμένου περὶ ἀνθρώπου τῶν πόλεων μάλιστα — καὶ σ' αὐτὴ λέμε τὴν κοπριὰ ὁ χωρικὸς δὲν δίνει τὴ σημασία ποὺ τῆς ἀξίζει. Τὴν ἀφήνει ἐκτεθειμένη στὸ ὕπαιθρο, ὅπου ἐξατμίζεται, γάνοντας ἔτσι πολὺ σὲ περιεκτικότητα ἀπὸ τὶς ζωογόνες γιὰ τὰ φυτὰ ἰδιότητές της.

Ὅπως προτείνει ὁ Ὄττο Κροκέ, ποὺ ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τὴ ζωή του, στὴ μελέτη τοῦ ζητήματος τῶν τροφῶν, οὔτε τὴν κοπριὰ πρέπει νὰ πετᾶμε, οὔτε τὰ φυτικὰ ὑπολείμματα, ἂν θέλουμε νὰ μὴν εἶνε ἐκφυλισμένοι, ἀποξηραινόμενοι καὶ ἀπομεταλλωμένοι οἱ καρποὶ τοῦ ἐδάφους. Κάθε κτηματίας πρέπει νὰ μαζεύη σὲ σωρούς τὰ ξηρὰ φύλλα καὶ χόρτα, νὰ τὰ ἀναμιγνύη μὲ τὴν κοπριὰ καὶ μὲ ἀσβέστη, ἔτσι ποὺ νὰ σαπίζουν καὶ νὰ γίνωνται μιὰ μᾶζα, σὰν τὸ παχύ, μαῦρο χῶμα. Ὅταν αὐτὸ τὸ χῶμα τὸ δῆξη ὁ ἀγρότης στὸ χωράφι του, ρίχνει τὸ καλύτερο λίπασμα: Ὅπως τὰ χημικά, περιέχει κι αὐτὸ νίτρο, φώσφορο καὶ ποτάσσα, ἀλλὰ σὲ ὀργανικὴ σύστασι, πρᾶγμα ποὺ κάνει ὄχι μόνο φαινομενικὰ εὐφορο, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὰ γόνιμο τὸ ἔδαφος τοῦ χωραφιοῦ. Πειράματα ποὺ ὁ ἴδιος ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα ἔκανε σ' ἕνα δικό του πειραματικὸ ἀγρόκτημα 63 στρεμμάτων, ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ παραγωγὴ αὐξάνει ἔτσι σημαντικά, τὸ μέγεθος καὶ ἡ ποιότης τῶν προϊόντων εἶνε καταπληκτική, ἡ περιεκτικότης των σὲ μεταλλικὲς οὐσίες καὶ βιταμίνες πολλαπλασιάζεται καὶ τὸ ἔδαφος, δὲν ἐξαντλεῖται ποτὲ σὲ γονιμότητα.

Καὶ στὴν Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα χρόνια ἔνει ὑποπέσει στὴν ἀντίληψι τοῦ λαοῦ ὅτι τὰ προϊόντα τῶν περιβολιῶν στὰ ὁποῖα χύνεται ἡ λίπανσις μὲ γνωικὰ λιπάσματα, κάθε ἄλλο παρὰ νόστιμα εἶνε, ἐν συγκρίσει μὲ τὰ τῆς παληᾶς καλῆς ἐποχῆς.

✿✿

Ἡ «νεκρὴ» ποὺ ζωντάνεψε

Ἕνα γυαλὶ ἀπὸ ἀπομεινὴ μπουκάλα τρύπησε τὸ μπροστινὸ λάστιχο ἑνὸς αὐτοκινήτου - νεκροφόρου, στὸ νεκροταφεῖο τῆς πόλεως τοῦ Μεξικοῦ. Τὸ αὐτοκίνητο «τσαπάρισε» καὶ γτύπησε σ' ἕνα δέντρο. Ὁ σωφὲρ σκοτώθηκε. Συγχρόνως, ἄρχισαν ν' ἀκούγωνται μέσα ἀπ' τὸ φέρετρο πνιγμένες φωνές: «Δὲν εἶμαι πεθαμένη!... Μὴ μὲ θάψετε!...» Ἡ «νεκρὴ», κάποια Τεοντομίρα Μαολν Ζαράτε, 43 ἐτῶν, εἶχε πάθει νεκροφάνεια, καὶ τὸ δυνατὸ τράνταγμα τὴν ξανάφερε στὶς αἰσθήσεις της καὶ τὴν ἔσωσε ἀπὸ θάνατο φριχτό.

Ἐρωταποκρίσεις

— Τί εἶνε ἡ ἐργασία;
— Ἡ τροφὴ τῶν δυνατῶν ψυχῶν.

★

— Ποιὸς εἶνε εὐτυχισμένος;
— Ἕνας ἀνθρωπος ποὺ ἀναπαύεται κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐπαψε ν' ἀναπαύεται.

★

— Τί εἶνε ἀξιοπρέπεια;
— Μιὰ λέξις ποὺ συχνὰ τὴν ἀκούμε, ἀλλὰ στὸν ἑρωτα εἶνε ἀνύπαρκτη σχεδόν.

★

— Τί δίνουν οἱ γυναῖκες στὴ φιλία;
— Ὅτι δανείζονται ἀπ' τὸν ἔρωτα.

★

— Τί εἶνε ἡ ὠμορφιά;
— Μιὰ παγίδα ποὺ ἡ φύσις ἔχει στήσει στὸ λογικό μας.

★

— Τί εἶνε ἔρως;
— Ἡ ἀπασχόλησις τῶν ἀεργων.

★

— Τί εἶνε τὸ ναί;
— Λέξις τὴν ὁποίαν οἱ γυναῖκες ποτὲ δὲν λένε ἐνῶ οἱ ἄντρες πάντοτε τὴν ἔχουν στὸ στόμα τους.

★

— Τί εἶνε ἡ τόλμη;
— Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ οἱ γυναῖκες πάντοτε συγχωροῦν.

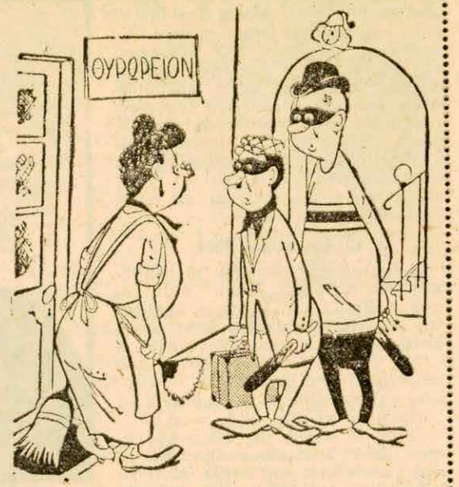

—Ὁ κύριος Παπαδόπουλος, παρακαλῶ; Τὸν θέλομε γιὰ μιὰ ὑπόθεσί του.

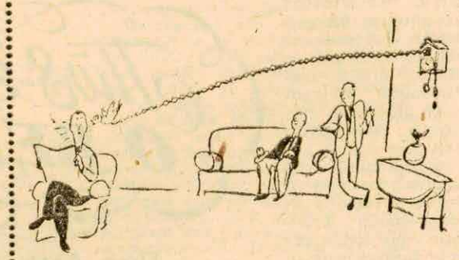

—Ξέρεις, ὁ θεῖος μου εἶνε λιγάκι βαρύκοος!...

ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΞΕΦΟΡΤΩΘΗ!...

—Νὰ βρέ Γιωργάκη! Πάρε ἕνα δεκαχίλιφρο καὶ πήγαινε τὴ μητέρα σου στὸ σινεμά!...

—Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφαγα ἐκεῖνον τὸν «γλασιὲ» μὲ τὶς «λοσιὸν» τὰ μαλλιά μου γίνανε σὰν πράσσα!...

Πῶς ξεκίνησε ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

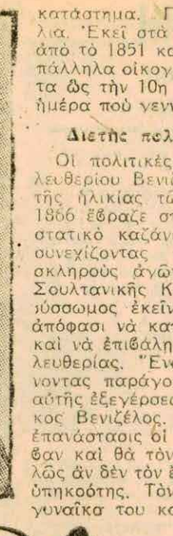

Παρ' ὀλίγον θὰ ἐγίνετο... ἔμπορος

Συμπληρώνονται τὴν 18ην Μαρτίου δώδεκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε στὸ Παρίσι ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ ζωὴ ἦταν γεμάτη ἀγῶνες, πάλη καὶ δράσι καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἡ ζωντανὴ ἔκφρασις τοῦ δυναμισμοῦ τῆς Φυλῆς μας, ἔπεφτε θῦμα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ θρόμβου αἵματος ποὺ παρέλυσε τὸ κυκλοφοριακό του σύστημα κι' ἔπεσε τὴ φλογερὴ καὶ ρωμαλέα καρδιά του.

10 Αὐγούστου 1864

Μυθιστορηματικὲς εἶνε οἱ συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες μπῆκε στὸν κόσμο ὁ Βενιζέλος. Τέσσερα ἀδέλφια του πρὶν ἀπ' αὐτὸν εἶχαν πεθάνει στὴ βρεφική τους ἡλικία. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς του κατείχοντο ἀπὸ συναισθήματα ἀνωνίας καὶ ταραχῆς ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ τὸ πέμπτο παιδί τους.

Ἦταν ἡ νύχτα τῆς 10ης Αὐγούστου 1864. Στὶς Μουρνιὲς — ἕνα μικρὸ χωριουδάκι ποὺ ἀπέχει λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ Χανιὰ — ὅλοι οἱ κάτοικοι ξενυχτοῦσαν, περιμένοντας τὸ μήνυμα: θὰ γεννιόταν ζωντανὸ τὸ παιδὶ τοῦ Κυριάκου Βενιζέλου ἢ θ' ἀκολουθοῦσε τὴν τραγικὴ μοῖρα τῶν τεσσάρων προηγουμένων;

Θὰ πλησίαζαν τὰ μεσάνυχτα ὅταν ἡ ἐπίτοκος ἄρχισε νὰ παρουσιάζῃ ἐνδείξεις ποὺ ἐσήμαιναν πὼς ἔφθανε ἡ μεγάλη στιγμή. Κοντά της ἀγρυπνοῦσε ἡ μαμμὴ τοῦ χωριοῦ. Τὰ παράξενα συναισθήματα ποὺ κατεῖχαν τὸν πατέρα τοῦ Ἐλευθερίου — συναισθήματα χαρᾶς καὶ ἀγωνίας μαζὶ — τὸν ἀνάγκασαν νὰ καταφύγῃ στὴ θρησκεία. Κάλεσε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ Μοναστῆρι τῆς Χρυσοπηγῆς δυὸ καλογήρους, οἱ ὁποῖοι ὁδηγήθηκαν στὸ δωμάτιο τῆς ἐπιτόκου καὶ προσευχήθηκαν στὸ Θεὸ νὰ γεννηθῇ ζωντανὸ τὸ παιδὶ ποὺ ἐπρόκειτο νάρθῃ στὸν κόσμο. Λίγο ἀργότερα ὁ Κυριάκος Βενιζέλος κάλεσε γιὰ τὴν ἴδια δουλειὰ καὶ τὸν... Χότζα τοῦ χωριοῦ. "Ἠνωσε κι' αὐτὸς τὶς εὐχές του πρὸς τὸν Ἀλλάχ. Καὶ λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα γεννιόταν στὸ φτωχικὸ ἐκεῖνο δωμάτιο, γερὸ καὶ ζωηρὸ τὸ παιδὶ ποὺ ἐπέπρωτο ἀργότερα νὰ γίνῃ ὁ Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος: ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

«Βρῆκα ἕνα παιδί»

Κατὰ τὰ ξημερώματα ὁ εὐτυχισμένος πατέρας πῆρε τὸ βρέφος, βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὶς Μουρνιές, καί, κατὰ τὰ τοπικὰ ἔθιμα, τὸ ἀπέθεσε στὴ ρίζα μιᾶς ἐλπίδας. Μόλις ἀπομακρύνθηκε λίγο, ἔφθασε ἐκεῖ ἕνα συγχωριανός — προειδοποιημένος βέβαια — ὁ ὁποῖος βρῆκε, τυχαίως δῆθεν, τὸ παιδί. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ φώναξε:

— Βρῆκα ἕνα παιδί. Ποιὸς τὸ θέλει;

— Ἐγὼ τὸ θέλω, ἀπάντησε ὁ Κυριάκος.

Καὶ ξαναπῆρε τὸ βρέφος. Αὐτὸ εἶνε ἕνα παληὸ κρητικὸ ἔθιμο, ποὺ ἐφαρμόζεται ἀκόμα στὶς ἡμέρες μας σὲ ὡρισμένα χωριὰ τῆς Μεγαλονήσου μὲ τὴν πρόληψι ὅτι τὰ παιδιὰ ἐξασφαλίζαν ἔτσι τύχη. Γιὰ τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο φυλάχιστον ἡ πρόληψις ἐπαλήθευσε. Μὲ τὴν περίεργη αὐτὴ διαδικασία ἐγκαινίασε τὴ ζωή του ὁ κατόπιν Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος...

Νουνὸς τοῦ Βενιζέλου ἦταν ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς Ἱερόθεος. Τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Ἐλευθέριος ἐπειδὴ εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἀναδεκτός του θὰ ἐλευθέρωνε μιὰ μέρα τὴν Κρήτη. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο...

Οἰκογένεια ἀγωνιστῶν

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Βενιζέλου κατάγεται ἀπὸ τοὺς Κρεββατάδες τῆς Σπάρτης, ποὺ ἔλαβαν ἐνεργὸ μέρος στὴν Ἐπανάστασι τοῦ Ὀρλὼφ τὸ 1790. Δυὸ ἀπὸ τοὺς Κρεββατάδες τότε ἐσφάγησαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἕνας τρίτος — ὁ Μπενιζέλος Κρεββατᾶς — διέφυγε στὰ Χανιὰ ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη. Ἐγγονός του ἦταν ὁ Κυριάκος Βενιζέλος, ὁ πατέρας τοῦ Ἐλευθερίου. Σὲ ἡλικία 16 μόλις ἐτῶν ὁ Κυριάκος ἔλαβε μέρος στὸν ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, καὶ τρία ἄλλα ἀδέλφια του ἔπεσαν μαγόμενοι κατὰ τῶν ὀθωμανῶν στοὺς Κρητικοὺς ἀγῶνες τοῦ 1821.

Ὁ Κυριάκος Βενιζέλος, ἐπειδὴ βρέθηκε στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς Ἀνεξαρτησίας, πῆρε τὴν ἑλληνικὴ ἰθαγένεια. Ὑπηρέτησε ἕνα μικρὸ διάστημα ὑπὸ τὸν Καποδίστρια καὶ κατόπιν ἐπέστρεψε στὰ Χανιὰ ὅπου ἐπεδόθη στὸ μικρεμπόριο. Ἀνεμιγνύετο ὅμως ζωηρὰ στὴν ἐπαναστατικὴ κίνησι. Οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐξώρισαν. "Εμεινε στὴν Ἑλλάδα — κυρίως στὸ Μεσολόγγι, στὰ Μέγαρα καὶ στὴ Σύρο — 19 συνεχῆ χρόνια. Κατόπιν πῆρε ἀμνηστεία κι' ἐπέστρεψε στὰ Χανιὰ ὅπου ἄνοιξε ἕνα μικρὸ ἐμπορικὸ κατάστημα. Πουλοῦσε λαμπογυάλια. Ἐκεῖ στὰ Χανιὰ τὸν βρῆκαν — ἀπὸ τὸ 1851 καὶ κατόπιν — τὰ ἀλλεπάλληλα οἰκογενειακὰ του ἀτυχήματα ὡς τὴν 10ῃ Αὐγούστου 1864, τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ὁ Ἐλευθέριος.

Ὁ Βενιζέλος σὲ ἡλικία 14 χρόνων.

Δίετὴς πολιτικὲς ἐξόριστος!

Οἱ πολιτικὲς περιπέτειες τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν... δύο ἐτῶν! Τὸ 1866 ἔβραζε στὴν Κρήτη τὸ ἐπαναστατικὸ καζάνι. Ὁ κρητικὸς λαὸς συνεχίζοντας τοὺς μακροὺς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας του κατὰ τῆς Σουλτανικῆς Κυριαρχίας ἐξηγέρθη ὡσσωμος ἐκεῖνο τὸ χρόνο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ καταλύσῃ τὴν τυραννία καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ καθεστὼς τῆς ἐλευθερίας. Ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαίνοντας παράγοντας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἐξεγέρσεως ἦταν καὶ ὁ Κυριάκος Βενιζέλος. Ὅταν κατεστάλη ἡ ἐπανάστασις οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ θὰ τὸν ἀπαγχόνιζαν ἀσφαλῶς ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ ἑλληνική του ὑπηκοότης. Τὸν ἐξώρισαν. Μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ δίετὲς παιδάκι του ὁ Κυριάκος κατέφυγε στὰ Κήθυρα, ἐγκαταλείποντας στὰ Χανιὰ ὅλη του τὴν περιουσία. Ἔτσι ὁ Ἐλευθέριος, νήπιο ἀκόμη, ἔγινε καὶ αὐτὸς... πολιτικὸς ἐξόριστος.

Ἡ προσφυγικὴ οἰκογένεια δὲν ἔμεινε στὰ φτωχικὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ Κύθηρα, παρὰ λίγους μῆνες. Κατέφυγε στὴν Ἑρμούπολι τῆς Σύρου ὅπου ἐγκαταστάθη μέχρι τοῦ 1872. Ὁ Κυριάκος Βενιζέλος ἀσχολήθηκε ἐκεῖ μὲ τὸ μικρεμπόριο. Τὸ 1869, σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν, ὁ Ἐλευθέριος ἐνεγράφη στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τῆς Ἑρμουπόλεως. Οἱ δάσκαλοί του δὲν ἄργησαν νὰ διαπιστώσουν ὅτι ἦταν μιὰ ἰδιοφυΐα. Τρία χρόνια ἀργότερα ὕστερα ἀπὸ τὴ γενικὴ ἀμνηστεία ποὺ ἔδωσε ὁ Σουλτᾶνος, ἡ οἰκογένεια Βενιζέλου ἐπέστρεψε στὰ Χανιά. Ὁ Ἐλευθέριος συνέχισε τὶς σπουδές του στὸ «Ἑλληνικὸν Σχολεῖον» τῆς Κρητικῆς πρωτευούσης. Μετὰ τὸ σχολειὸ πήγαινε στὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του, καθόταν κι' αὐτὸς μιὰ γωνιὰ καὶ διάβαζε.

«Νὰ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς!»

Διάβαζε, ἀλλὰ εἶχε τὸ νοῦ του καὶ στὶς συζητήσεις ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας του μὲ τοὺς φίλους του. Στὸ παιδικὸ μυαλό του ἐντυπώνονταν οἱ ἀπόψεις ποὺ ἐξέθεταν οἱ μεγάλοι γιὰ τὸ αἰώνιον «Ἀνατολικὸν ζήτημα», τὰ σχέδια τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, τὶς βλέψεις τῆς Ἑλλάδος, τὴν πολιτικὴ τῆς Αὐστροουγγρικῆς Μοναρχίας. Τοῦ ἔκαναν βαθυτάτη ἐντύπωσι ὅσα ἐλέγοντο περὶ τοῦ ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου καὶ τῆς εὐκαιρίας ποὺ παρουσιάζετο γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ἡ Ἑλλάς.

Ἦταν τότε 14 ἐτῶν. "Ενα ἀπόγευμα ἐπάνω στὴ βράσι τῆς πολιτικῆς συζητήσεως, παράτησε τὰ βιβλία του, προχώρησε μὲ καταπληκτικὸ θάρρος πρὸς τὸν ὅμιλο τοῦ πατέρα του καὶ τῶν φίλων του κι' ἄρχισε νά... ἐκθέτῃ τὶς ἀπόψεις του! Ὁ γερο - Κυριάκος ἦταν ἔτοιμος νὰ τοῦ τὶς βρέξῃ, παρενέβησαν ὅμως οἱ ἄλλοι «μεγάλοι» καὶ ἀπετράπη τὸ κακό. Παίρνοντας, τότε, θάρρος ὁ Ἐλευθέριος ἄρπαξε ἕνα κόκκινο μολύβι, ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ χάραξε ἐπάνω σ' ἕναν μεγάλο χάρτη ποὺ ἦταν κρεμασμένος στὸν τοῖχο τὰ ὅρια τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς Ἀδριανουπόλεως μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης. Δὲν εἶπε παρὰ μιὰ φράσι: «Νὰ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς.» Κανεὶς ἄλλος δὲν μίλησε. Ἀλλὰ καὶ κανεὶς, ἴσως, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γηραιοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Κρήτης ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνή, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ μικρὸς καὶ φαντασιόπληκτος μαθητὴς θὰ πραγματοποιοῦσε, ὕστερα ἀπὸ 42 χρόνια, τὸ ὄνειρό του ὡς Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος...

Θὰ ἐγίνετο... ἔμπορος!

Ὁ πατέρας τοῦ Βενιζέλου ἦταν γενναῖος μαχητής, ἀλλὰ δὲν συμπαθοῦσε τὴν πολιτική. Γι' αὐτὸ μοναδικὴ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ μὴ γίνῃ ὁ γιὸς του πολιτικός. Οὔτε νὰ σκεφθῇ κἂν τέτοιο πρᾶγμα. "Ηθελε νὰ τὸν κάνῃ ἔμπορο, νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν εἰδικὴ μόρφωσι, νὰ τὸν βάλῃ στὶς δουλειές του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργήσῃ μιὰ καλὴ κατάστασι, ἀσκῶντας ἕνα πρακτικὸ ἐπάγγελμα. Τὸν ἐνέγραψε, λοιπόν, στὸ ἰδιωτικὸ ἐκπαιδευτήριο Ἀντωνιάδου, τῶν Ἀθηνῶν, κι' ἀπ' ἐκεῖ στὸ δημόσιο Γυμνάσιο Σύρου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ πῆρε τὸ ἀπολυτήριό του τὸ 1881. Τότε προέκυψε ἡ πρώτη — καὶ μοναδικὴ — διχόνοια μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ὁ Ἐλευθέριος ζητοῦσε μὲ μεγάλη ἐπιμονὴ νὰ ἐγγραφῇ στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ γέρω Κυριάκος ἠρνεῖτο. — Θὰ συμπληρώσῃ τὴ μόρφωσί σου μὲ λίγα λογιστικά, τοῦ ἔλεγε, καὶ θὰ γίνῃς ἔμπορος. Τί τὰ θέλεις τὰ νομικά; Αὐτὰ θὰ σοῦ πάρουν τὰ μυαλά, παιδί μου...

Ἀνένδοτος ὁ Ἐλευθέριος. Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ περιπλέκωνται. Ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιμη στιγμὴ ἐπενέβη στὴ συζήτησι ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στὰ Χανιὰ Ζυγομαλᾶς, οἰκογενειακὸς φίλος τῶν Βενιζέλων. Ἐπέμεινε κι' αὐτὸς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νέου νὰ σπουδάσῃ νομικά.

— Ἀκόμη κι' ἂν πρόκειται νὰ γίνῃ ἔμπορος, εἶπε ὁ Ζυγομαλᾶς, τὰ νομικὰ δὲν θὰ τὸν βλάψουν. Ἀφησε τὸ παιδὶ νὰ σπουδάσῃ στὸ Πανεπιστήμιο.

Ὁ γέρο - Κυριάκος ἐπείσθη, ἀλλὰ ἔθεσε ὅρους συμβιβασμοῦ. Ὁ γιὸς του θὰ ἐνεγράφετο μὲν στὴ Νομικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν, ἀλλὰ κατὰ τὶς διακοπές του ποὺ θὰ τὶς περνοῦσε στὴν Κρήτη θὰ βοηθοῦσε τὸν πατέρα του στὸ ἐμπορικὸ κατάστημα.

"Ετσι κι' ἔγινε. Ὁ νεαρὸς Βενιζέλος δὲν διέθετε εἰδικὲς γνώσεις λογιστικῆς. Μ' ἕνα δικό του ὅμως ἁπλὸ σύστημα ἔβαλε σὲ τάξι τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ καταστήματος. Ἀσφαλῶς θὰ γινόταν ἕνας σπουδαῖος ἔμπορος ἂν ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλὴ τοῦ πατέρα του. Ἀλλά, εὐτυχῶς, δὲν τὴν ἀκολούθησε.

Τὸ 1886, σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, ἀναγορεύθηκε διδάκτωρ τοῦ Δικαίου. Ἐπέστρεψε στὰ Χανιὰ μὲ τὴν ἀπόφασι ν' ἀναμιχθῇ στοὺς ἀγῶνες τῆς πατρίδος του. Ὁ γέρο - Κυριάκος δὲν ἐπέμενε πειὰ στὶς παληὲς ἀπόψεις του. Τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα ν' ἀνοίξῃ ἕνα εὐπρεπὲς δικηγορικὸ γραφεῖο. Μὰ ὁ Βενιζέλος δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀσκήσῃ παρὰ τυπικὰ τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ νοῦς του ἔτρεχε στοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνες. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἴδιο χρόνο τῆς ἐπιστροφῆς του στὰ Χανιὰ ἐξέδωκε μαζὶ μὲ τὸ φίλο του Φούμη τὴν ἐφημερίδοῦλα «Λευκὰ Ὄρη». Ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς ἐρριξε τὸ σύνθημο τῆς Συμμαχίας τῶν χριστιανικῶν βαλκανικῶν Κρατῶν καὶ τῆς κοινῆς δράσεως των κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ Ἐλευθέριος ἄρπαξε ἕνα κόκκινο μολύβι ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ χάραξε σ' ἕνα χάρτη τὰ ὅρια τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

Εἰκοσιτέσσαρα χρόνια ἀργότερα πραγματοποίησε ὁ ἴδιος τὴν ἰδέα αὐτή, πρακτικὴ ἐκδήλωσις τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος βαλκανικὸς πόλεμος.

"Ετσι ξεκίνησε τὸ 1886, ἀπὸ τὸ μικρὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τῶν Χανίων κι' ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Λευκὰ Ὄρη» γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐθνικὴ του δρᾶσι ὁ μεγάλος Ἀγωνιστής, ποὺ ἐκάλυψε μὲ τ' ὄνομά του τὸ σημαντικώτερο μέρος τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ἱστορίας...

ΠΟΛ.

Ὁ Βενιζέλος τὸ ἔτος 1903.

Τὸ σκὶ καὶ ἡ πρόβλεψις ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ἡ μεγάλη σημασία τῶν παρατηρήσεων τῶν σκιέρ

Τὸ σκὶ δὲν εἶναι μόνον ἕνα θαυμάσιο χειμερινὸ ἀγώνισμα, ποὺ συγκέντρωσε μαλιὰ τὰ παγκόσμιο, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ἐνδιαφέρον στὴν τελευταία χειμερινὴ Ὀλυμπιάδα τοῦ Σαὶν—Μόριτς. Ὅπως εἶναι γνωστόν, στὶς σκανδιναυϊκὲς χῶρες χρησιμοποιεῖται καὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἀκόμη ποὺ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο ὡς μέσον συγκοινωνίας. Ἐξ ἄλλου πολλὲς χῶρες ἄρχισαν νὰ τὸ εἰσάγουν καὶ στὸ στρατό τους γιὰ τὴν περίπτωσι πολέμου σὲ χιονισμένες ἐκτάσεις.

Ἀσφαλῶς ὅμως, δὲν εἶναι γνωστὸν — ἐνῶ παρουσιάζει ἀσκετὸ ἐνδιαφέρον — τὸ ὅτι τὸ σκὶ χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὴν ποδιλεψι τοῦ καιροῦ. Αὐτὸ γίνεται στὴν Ἀμερικὴ καὶ συγκεκριμένως στὴν Καλλιφόρνια, στὸ Ὀρεγκὸν, στὴν Οὐάσινγκτων, στὸ Κολοράντὸ καὶ στὸ Νέο Μεξικό. Οἱ πολιτεῖες αὐτὲς, κάθε χειμῶνα, στέλνουν στὶς χιονισμένες κορυφογραμμὲς ὁμάδες σκιέρ ποὺ κάνουν διάφορες παρατηρήσεις ἐξετάζοντας τὸ χιόνι καὶ ἐξακριβώνοντας τὴν ἀπόδοσίν του σὲ νερά. Ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς βγάζουν ἀσφαλεῖς προβλέψεις γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι!

Τὸ σύστημα τῶν παρατηρήσεων εἶναι ἁπλό. Οἱ σκιὲρ ἀνεβαίνουν σὲ ὕψος 2500 καὶ 3000 πολλὲς φορὲς μέτοων πάντοτε κατὰ ὁμάδες 2—3 ἀτόμων—ποτὲ ἕνας ἕνας, γιὰ νὰ μὴ γαθοῦν στὰ χιόνια. Ἐκεῖ μ' ἕναν ἄξεστο σωλῆνα ἀπὸ ἀλουμίνιο μετροῦν τὸ ὕψος τοῦ χιονιοῦ, βυθίζοντας τὸν σωλῆνα σ' αὐτὸ ὡς ποὺ νὰ φτάσῃ στὸ ἔδαφος κι' ἔπειτα ζυγίζουν τὸ νερὸ ποὺ περιέχει τὸ χιόνι ποὺ νώρεσε στὸ σωλῆνα. Μὲ μαθηματικοὺς ἔπειτα ὑπολογισμούς, βρίσκεται πόσο νερὸ θὰ τσέξῃ ἀπὸ τὶς χιονοσκεπεῖς κορυφὲς στὰ ποτάμια καὶ πόσο θὰ εἰσοεύσῃ στὶς λίμνες μόλις ἀογίσῃ τὸ λιώσιμο τῶν χιονιῶν. Τόσο ἀσφαλεῖς εἶναι οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτοὶ ὥστε 99% δναίνουν ἀκριβεῖς.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ποσότητος τοῦ νεροῦ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν εἶναι χρησιμώτατη γιὰ τὴ λειτουργία τῶν ἐπιχειρησεων καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν κατὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἡ κατανοαφὴ τῆς ἀποδόσεως τοῦ χιονιοῦ σὲ νερό, δίνει τὴ δυνατότητα νὰ προβλεφθῇ πῶς θὰ εἶναι ὁ καιρὸς τὴν ἄνοιξι μὲ τὶς πλημμυρες καὶ τὶς βοργὲς ἀπὸ τὴν ἐξάτμισι τῶν νεοῦν. Πόση θὰ εἶναι ἡ γλωρίδα στὰ δάση καὶ συνεπῶς ἂν θὰ εἶναι πλούσιο ἢ φτωχὸ τὸ κυνήγι· πόση θὰ εἶναι ἡ ἐκτασις καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐποσιας καὶ συνεπῶς πότε θὰ εἶναι μεγαλύτεροι οἱ κίνδυνοι πυρκαϊῶν στὰ δάση· πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει νὰ ληφθοῦν μέτρα προφυλάξεως ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ἀκόμη μπορεῖ νὰ προβλεφθῇ ἂν θὰ ὑπάρξουν πολλὰ ἢ λίγα ψάρια στὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν μπορεῖ νὰ ωφεληθῇ ἀπὸ τοῦτο ἡ λειτουργία τῶν ὑδροηλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων κι' ἀφ' ἑτέρου νὰ προβλεφθῇ ἡ ἐξασφάλισις κατάστασις πραγμα ὠφέλιμο γιὰ τὴν παραγωγὴ. Γιὰ τοὺς κτηνοτρόφους ἰδίως τῶν περιοχῶν τοῦ Δελτα τῶν ποταμῶν Σακραμέντο καὶ Σὰν Χοακὶν, εἶναι ἰδιαίτερον σπουδαῖο ἂν θὰ εἶναι ἀρκετὰ τὰ νερὰ γιὰ νὰ ξεπλύνουν τὸ ἅλας ἀπὸ τὰ ἀλάτι ποὺ σωσωρεύουν ἐκεῖ οἱ παλίρροιες τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἀλλὰ καὶ γενικὰ ἡ πρόβλεψις τῆς ἐκτάσεως τῶν πλημμυρῶν δίνει τὴ δυνατότητα νὰ ληφθοῦν ἐγκαίρως ἀντιπλημμυρικὰ μέτρα. Γι' αὐτὸ ἡ πολιτεία τῆς Καλλιφορνίας ἀποδίδει ἰδιαίτερον σπουδαῖο στὴν ὑπηρεσία αὐτὴ τῶν σκιὲρ καὶ ἔχει ἐγκαταστήσει στὶς χιονισμένες κορυφὲς ἑβδομήντα σταθμοὺς γιὰ τὴν διαμονὴ καὶ τὴν παροχὴ βοηθείας στοὺς σκιέρ. Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο οἱ σταθμοὶ ἐφοδιάζονται μὲ τρόφιμα καύσιμα καὶ κλινοσκεπάσματα γιατὶ πολλὲς φορὲς οἱ σκιὲρ ἀποκλείονται **μέρες ὁλόκληρες ὁ' αὐτούς.**

Πῶς ξεκίνησε ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

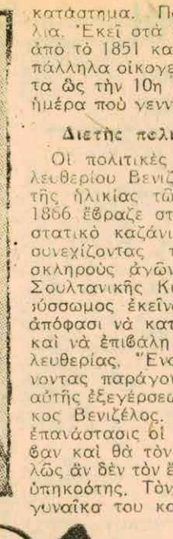

Παρ' ὀλίγον θὰ ἐγίνετο... ἔμπορος

Συμπληρώνονται τὴν 18ην Μαρτίου δώδεκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε στὸ Παρίσι ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ ζωὴ ἦταν γεμάτη ἀγῶνες, πάλη καὶ δράσι καὶ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἡ ζωντανὴ ἔκφρασις τοῦ δυναμισμοῦ τῆς Φυλῆς μας, ἔπεφτε θῦμα ἑνὸς μικροσκοπικοῦ θρόμβου αἵματος ποὺ παρέλυσε τὸ κυκλοφοριακό του σύστημα κι' ἔπληξε τὴ φλογερὴ καὶ ρωμαλέα καρδιά του.

10 Αὐγούστου 1864

Μυθιστορηματικὲς εἶνε οἱ συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες μπῆκε στὸν κόσμο ὁ Βενιζέλος. Τέσσερα ἀδέλφια του πρὶν ἀπ' αὐτὸν εἶχαν πεθάνει στὴ βρεφικὴ τους ἡλικία. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ γονεῖς του κατείχοντο ἀπὸ συναισθήματα ἀγωνίας καὶ ταραχῆς ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ τὸ πέμπτο παιδί τους.

Ἦταν ἡ νύχτα τῆς 10ης Αὐγούστου 1864. Στὶς Μουρνιὲς — ἕνα μικρὸ χωριουδάκι ποὺ ἀπέχει λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ Χανιὰ — ὅλοι οἱ κάτοικοι ξενυχτοῦσαν, περιμένοντας τὸ μήνυμα: θὰ γεννιόταν ζωντανὸ τὸ παιδὶ τοῦ Κυριάκου Βενιζέλου ἢ θ' ἀκολουθοῦσε τὴν τραγικὴ μοῖρα τῶν τεσσάρων προηγουμένων;

Θὰ πλησίαζαν τὰ μεσάνυχτα ὅταν ἡ ἐπίτοκος ἄρχισε νὰ παρουσιάζῃ ἐνδείξεις ποὺ ἐσήμαιναν πὼς ἔφθανε ἡ μεγάλη στιγμή. Κοντά της ἀγρυπνοῦσε ἡ μαμμὴ τοῦ χωριοῦ. Τὰ παράξενα συναισθήματα ποὺ κατεῖχαν τὸν πατέρα τοῦ Ἐλευθερίου — συναισθήματα χαρᾶς καὶ ἀγωνίας μαζί — τὸν ἀνάγκασαν νὰ καταφύγῃ στὴ θρησκεία. Κάλεσε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ Μοναστῆρι τῆς Χρυσοπηγῆς δυὸ καλογήρους, οἱ ὁποῖοι ὁδηγήθηκαν στὸ δωμάτιο τῆς ἐπιτόκου καὶ προσευχήθηκαν στὸ Θεὸ νὰ γεννηθῇ ζωντανὸ τὸ παιδὶ ποὺ ἐπρόκειτο νάρθῃ στὸν κόσμο. Λίγο ἀργότερα ὁ Κυριάκος Βενιζέλος κάλεσε γιὰ τὴν ἴδια δουλειὰ καὶ τὸν... Χότζα τοῦ χωριοῦ. "Ἤνωσε κι' αὐτὸς τὶς εὐχές του πρὸς τὸν Ἀλλάχ. Καὶ λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα γεννιόταν στὸ φτωχικὸ ἐκεῖνο δωμάτιο, γερὸ καὶ ζωηρὸ τὸ παιδὶ ποὺ ἐπέπρωτο ἀργότερα νὰ γίνῃ ὁ 'Οδηγὸς τῆς Ἑλλάδος: ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

«Βρῆκα ἕνα παιδί»

Κατὰ τὰ ἑπτὰ ἡμερώματα ὁ εὐτυχισμένος πατέρας πῆρε τὸ βρέφος, βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὶς Μουρνιές, καί, κατὰ τὰ τοπικὰ ἔθιμα, τὸ ἀπέθεσε στὴ ρίζα μιᾶς ἐλιᾶς. Μόλις ἀπομακρύνθηκε λίγο, ἔφθασε ἐκεῖ ἕνα συγχωριανὸς — προειδοποιημένος βέβαια — ὁ ὁποῖος βρῆκε, τυχαίως δῆθεν, τὸ παιδί. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ φώναξε:

— Βρῆκα ἕνα παιδί. Ποιὸς τὸ θέλει;

— Ἐγὼ τὸ θέλω, ἀπάντησε ὁ Κυριάκος.

Καὶ ξαναπῆρε τὸ βρέφος. Αὐτὸ εἶνε ἕνα παληὸ κρητικὸ ἔθιμο, ποὺ ἐφαρμόζεται ἀκόμα στὶς ἡμέρες μας σὲ ὡρισμένα χωριὰ τῆς Μεγαλονήσου μὲ τὴν πρόληψι ὅτι τὰ παιδιὰ ἐξασφάλιζαν ἔτσι τύχη. Γιὰ τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο τοὐλάχιστον ἡ πρόληψις ἐπαλήθευσε. Μὲ

Ὁ Βενιζέλος σὲ ἡλικία 14 χρόνων.

τὴν περίεργη αὐτὴ διαδικασία ἐγκαινίασε τὴ ζωή του ὁ κατόπιν Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος...

Νουνὸς τοῦ Βενιζέλου ἦταν ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοπηγῆς Ἱερόθεος. Τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Ἐλευθέριος ἐπειδὴ εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἀναδεκτός του θὰ ἐλευθέρωνε μιὰ μέρα τὴν Κρήτη. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο...

Οἰκογένεια ἀγωνιστῶν

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Βενιζέλου κατάγεται ἀπὸ τοὺς Κρεββατάδες τῆς Σπάρτης, ποὺ ἔλαβαν ἐνεργὸ μέρος στὴν Ἐπανάστασι τοῦ Ὀρλὼφ τὸ 1790. Δυὸ ἀπὸ τοὺς Κρεββατάδες τότε ἐσφάγησαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἕνας τρίτος — ὁ Μπενιζέλος Κρεββατᾶς — διέφυγε στὰ Χανιὰ ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη. Ἐγγονὸς του ἦταν ὁ Κυριάκος Βενιζέλος, ὁ πατέρας τοῦ Ἐλευθερίου. Σὲ ἡλικία 16 μόλις ἐτῶν ὁ Κυριάκος ἔλαβε μέρος στὸν ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, καὶ τρία ἄλλα ἀδέλφια του ἔπεσαν μαχόμενοι κατὰ τῶν ὀθωμανῶν στοὺς Κρητικοὺς ἀγῶνες τοῦ 1821.

Ὁ Κυριάκος Βενιζέλος, ἐπειδὴ βρέθηκε στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς Ἀνεξαρτησίας, πῆρε τὴν ἑλληνικὴ ἰθαγένεια. Ὑπηρέτησε ἕνα μικρὸ διάστημα ὑπὸ τὸν Καποδίστρια καὶ κατόπιν ἐπέστρεψε στὰ Χανιὰ ὅπου ἐπεδόθη στὸ μικρεμπόριο. Ἀνεμιγνύετο ὅμως ζωηρὰ στὴν ἐπαναστατικὴ κίνησι. Οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἐξώρισαν. "Εμεινε στὴν Ἑλλάδα — κυρίως στὸ Μεσολόγγι, στὰ Μέγαρα καὶ στὴ Σύρο — 19 συνεχῆ χρόνια. Κατόπιν πῆρε ἀμνηστεία κι' ἐπέστρεψε στὰ Χανιὰ ὅπου ἄνοιξε ἕνα μικρὸ ἐμπορικὸ κατάστημα. Πουλοῦσε λαμπογυάλια. Ἐκεῖ στὰ Χανιὰ τὸν βρῆκαν — ἀπὸ τὸ 1851 καὶ κατόπιν — τὰ ἀλλεπάλληλα οἰκογενειακὰ του ἀτυχήματα ὡς τὴν 10η Αὐγούστου 1864, τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε ὁ Ἐλευθέριος.

Διετὴς πολιτικὲς ἐξόριστος!

Οἱ πολιτικὲς περιπέτειες τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν... δύο ἐτῶν! Τὸ 1866 ἔβραζε στὴν Κρήτη τὸ ἐπαναστατικὸ καζάνι. Ὁ κρητικὸς λαὸς συνεχίζοντας τοὺς μακροὺς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας του κατὰ τῆς Σουλτανικῆς Κυριαρχίας ἐξηγέρθη ὁλόψυχος ἐκεῖνο τὸ χρόνο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ καταλύσῃ τὴν τυραννία καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ καθεστὼς τῆς ἐλευθερίας. "Ενας ἀπὸ τοὺς σημαίνοντας παράγοντας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἐξεγέρσεως ἦταν καὶ ὁ Κυριάκος Βενιζέλος. "Οταν κατεστάλη ἡ ἐπανάστασις οἱ Τοῦρκοι τὸν συνέλαβαν καὶ θὰ τὸν ἀπαγχόνιζαν ἀσφαλῶς ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ ἑλληνικὴ του ὑπηκοότης. Τὸν ἐξώρισαν. Μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ διετὲς παιδάκι του ὁ Κυριάκος κατέφυγε στὰ Κήθυρα, ἐγκαταλείποντας στὰ Χανιὰ ὅλη του τὴν περιουσία. Ἔτσι ὁ Ἐλευθέριος, νήπιο ἀκόμη, ἔγινε καὶ αὐτὸς... πολιτικὸς ἐξόριστος.

Ἡ προσφυγικὴ οἰκογένεια δὲν ἔμεινε στὰ φτωχικὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ Κύθηρα, παρὰ λίγους μῆνες. Κατέφυγε στὴν Ἑρμούπολι τῆς Σύρου ὅπου ἐγκατεστάθη μέχρι τοῦ 1872. Ὁ Κυριάκος Βενιζέλος ἀσχολήθηκε ἐκεῖ μὲ τὸ μικρεμπόριο. Τὸ 1869, σὲ ἡλικία 5 ἐτῶν, ὁ Ἐλευθέριος ἐνεγράφη στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τῆς Ἑρμουπόλεως. Οἱ δάσκαλοί του δὲν ἄργησαν νὰ διαπιστώσουν ὅτι ἦταν μιὰ ἰδιοφυΐα. Τρία χρόνια ἀργότερα ὕστερα ἀπὸ τὴ γενικὴ ἀνυπαρξία ποὺ ἔδωσε ὁ Σουλτᾶνος, ἡ οἰκογένεια Βενιζέλου ἐπέστρεψε στὰ Χανιά. Ὁ Ἐλευθέριος συνέχισε τὶς σπουδές του στὸ «Ἑλληνικὸν Σχολεῖον» τῆς Κρητικῆς πρωτευούσης. Μετὰ τὸ σχολειὸ πήγαινε στὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του, καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ διάβαζε.

«Νὰ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς!»

Διάβαζε, ἀλλὰ εἶχε τὸ νοῦ του καὶ στὶς συζητήσεις ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας του μὲ τοὺς φίλους του. Στὸ παιδικὸ μυαλό του ἐντυπώνονταν οἱ ἀπόψεις ποὺ ἐξέθεταν οἱ μεγάλοι γιὰ τὸ αἰώνιον «Ἀνατολικὸν ζήτημα», τὰ σχέδια τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, τὶς βλέψεις τῆς Ἑλλάδος, τὴν πολιτικὴ τῆς Αὐστροουγγρικῆς Μοναρχίας. Τοῦ ἔκαναν βαθυτάτη ἐντύπωσι ὅσα ἐλέγοντο περὶ τοῦ ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου καὶ τῆς εὐκαιρίας ποὺ παρουσιάζετο γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ἡ Ἑλλάς.

Ἦταν τότε 14 ἐτῶν. "Ενα ἀπόγευμα, ἐπάνω στὴ βράσι τῆς πολιτικῆς συζητήσεως, παράτησε τὰ βιβλία του, προχώρησε μὲ καταπληκτικὸ θάρρος πρὸς τὸν ὅμιλο τοῦ πατέρα του καὶ τῶν φίλων του κι' ἄρχισε νά... ἐκθέτῃ τὶς ἀπόψεις του! Ὁ γερο-Κυριάκος ἦταν ἕτοιμος νὰ τοῦ τὶς βρέξῃ, παρενέβησαν ὅμως οἱ ἄλλοι «μεγάλοι» καὶ ἀπετράπη τὸ κακό. Παίζοντας, τότε, θάρρος ὁ Ἐλευθέριος ἄρπαξε ἕνα κόκκινο μολυβάκι, ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ χάραξε ἐπάνω σ' ἕναν μεγάλο χάρτη ποὺ ἦταν κρεμασμένος στὸν τοῖχο τὰ ὅρια τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς Αὐλῶνος, διὰ τῆς Ροδόπης μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης. Δὲν εἶπε παρὰ μιὰ φράσι: «Νὰ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς.» Κανεὶς ἄλλος δὲν μίλησε. Ἀλλὰ καὶ κανεὶς, ἴσως, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς γηραιοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Κρήτης ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνή, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ μικρὸς καὶ φαντασιόπληκτος μαθητὴς θὰ πραγματοποιοῦσε, ὕστερα ἀπὸ 42 χρόνια, τὸ ὄνειρό του ὡς Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος...

Θὰ ἐγίνετο... ἔμπορος!

Ὁ πατέρας τοῦ Βενιζέλου ἦταν γεναῖος μαχητής, ἀλλὰ δὲν συμπαθοῦσε τὴν πολιτική. Γι' αὐτὸ μοναδικὴ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ μὴ γίνῃ ὁ γυιός του πολιτικός. Οὔτε νὰ σκεφθῇ κἂν τέτοιο πρᾶγμα. "Ηθελε νὰ τὸν κάνῃ ἔμπορο, νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν εἰδικὴ μόρφωσι, νὰ τὸν βάλῃ στὶς δουλειές του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργήσῃ μιὰ καλὴ κατάστασι, ἀσκῶντας ἕνα πρακτικὸ ἐπάγγελμα. Τὸν ἐνέγραψε, λοιπόν, στὸ ἰδιωτικὸ ἐκπαιδευτήριο Ἀντωνιάδου, τῶν Ἀθηνῶν, κι' ἀπ' ἐκεῖ στὸ δημόσιο Γυμνάσιο Σύρου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ πῆρε τὸ ἀπολυτήριό του τὸ 1881. Τότε προέκυψε ἡ πρώτη — καὶ μοναδικὴ — διχόνοια μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ὁ Ἐλευθέριος ζητοῦσε μὲ μεγάλη ἐπιμονὴ νὰ ἐγγραφῇ στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ὁ γέρω Κυριάκος ἠρνεῖτο. — Θὰ συμπληρώσῃς τὴ μόρφωσί σου μὲ λίγα λογιστικά, τοῦ ἔλεγε, καὶ θὰ γίνῃς ἔμπορος. Τί τὰ θέλεις τὰ νομικά; Αὐτὰ θὰ σοῦ πάρουν τὰ μυαλά, παιδί μου...

Ἀνένδοτος ὁ Ἐλευθέριος. Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ περιπλέκωνται. Ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιμη στιγμὴ ἐπενέβη στὴ συζήτησι ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος στὰ Χανιὰ Ζυγομαλᾶς, οἰκογενειακὸς φίλος τῶν Βενιζέλων. Ἐπέμεινε κι' αὐτὸς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νέου νὰ σπουδάσῃ νομικά.

— Ἀκόμη κι' ἂν πρόκειται νὰ γίνῃ ἔμπορος, εἶπε ὁ Ζυγομαλᾶς, τὰ νομικὰ δὲν θὰ τὸν βλάψουν. Ἀφησε τὸ παιδὶ νὰ σπουδάσῃ στὸ Πανεπιστήμιο.

Ὁ γέρο-Κυριάκος ἐπείσθη, ἀλλὰ ἔθεσε ὅρους συμβιβασμοῦ. Ὁ γυιός του θὰ ἐνεγράφετο μὲν στὴ Νομικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν, ἀλλὰ κατὰ τὶς διακοπές του ποὺ θὰ τὶς περνοῦσε στὴν Κρήτη θὰ βοηθοῦσε τὸν πατέρα του στὸ ἐμπορικό κατάστημα.

"Ετσι κι' ἔγινε. Ὁ νεαρὸς Βενιζέλος δὲν διέθετε εἰδικὲς γνώσεις λογιστικῆς. Μ' ἕνα δικό του ὅμως ἁπλὸ σύστημα ἔβαλε σὲ τάξι τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ καταστήματος. Ἀσφαλῶς θὰ γινόταν ἕνας σπουδαῖος ἔμπορος ἂν ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλὴ τοῦ πατέρα του. Ἀλλά, εὐτυχῶς, δὲν τὴν ἀκολούθησε.

Τὸ 1886, σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, ἀναγορεύθηκε διδάκτωρ τοῦ Δικαίου. Ἐπέστρεψε στὰ Χανιὰ μὲ τὴν ἀπόφασι ν' ἀναμιχθῇ στοὺς ἀγῶνες τῆς πατρίδος του. Ὁ γέρο-Κυριάκος δὲν ἐπέμενε πειὰ στὶς παληὲς ἀπόψεις του. Τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα ν' ἀνοίξῃ ἕνα εὐπρεπὲς δικηγορικὸ γραφεῖο. Μὰ ὁ Βενιζέλος δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀσκήσῃ παρὰ τυπικὰ τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ νοῦς του ἔτρεχε στοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνες. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἴδιο χρόνο τῆς ἐπιστροφῆς του στὰ Χανιὰ ἐξέδωκε μαζὶ μὲ τὸ φίλο του Φούμη τὴν ἐφημερίδουλα «Λευκὰ Ὄρη». Ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς ἔρριξε τὸ σύνθημα

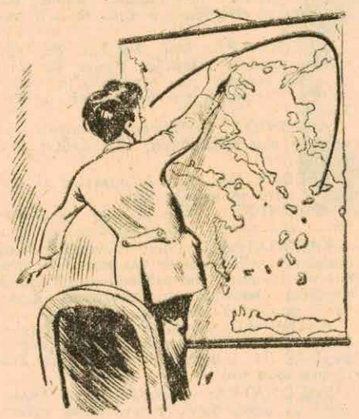

Ὁ Ἐλευθέριος ἄρπαξε ἕνα κόκκινο μολυβάκι, ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ χάραξε ἐπάνω σ' ἕναν χάρτη τὰ ὅρια τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

τῆς Συμμαχίας τῶν χριστιανικῶν βαλκανικῶν Κρατῶν καὶ τῆς κοινῆς δράσεώς των κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Εἰκοσιτέσσαρα χρόνια ἀργότερα πραγματοποίησε ὁ ἴδιος τὴν ἰδέα αὐτή, πρακτικὴ ἐκδήλωσις τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος βαλκανικὸς πόλεμος.

"Ετσι ξεκίνησε τὸ 1886, ἀπὸ τὸ μικρὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τῶν Χανίων κι' ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Λευκὰ Ὄρη» γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐθνικὴ του δράσι ὁ μεγάλος Ἀγωνιστής, ποὺ ἐκάλυψε μὲ τ' ὄνομά του τὸ σημαντικώτερο μέρος τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς ἱστορίας...

ΠΟΛ.

Ὁ Βενιζέλος τὸ ἔτος 1903.

Τὸ σκὶ καὶ ἡ πρόβλεψις ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ἡ μεγάλη σημασία τῶν παρατηρήσεων τῶν σκιέρ

Τὸ σκὶ δὲν εἶναι μόνον ἕνα θαυμάσιο χειμερινὸ ἀγώνισμα, ποὺ συγκεντρώσε μαλιστα τὰ παγκόσμια μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ἐνδιαφέρον στὴν τελευταία χειμερινὴ Ὀλυμπιάδα τοῦ Σαὶν—Μόριτς. Ὅπως εἶναι γνωστόν, στὶς σκανδιναυϊκὲς χῶρες χρησιμοποιεῖται καὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἀκόμη ποὺ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο ὡς μέσον συγκοινωνίας. Ἐξ ἄλλου πολλὲς χῶρες ὅρισαν νὰ τὸ εἰσάγουν καὶ στὸ στρατό τους γιὰ τὴν περίπτωσι πολέμου σὲ χιονισμένες ἐκτάσεις.

Ἀσφαλῶς ὅμως, δὲν εἶναι γνωστὸν — ἐνῶ παρουσιάζει ἀσκετὸ ἐνδιαφέρον — τὸ ὅτι τὸ σκὶ χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὴν πρόβλεψι τοῦ καιροῦ. Αὐτὸ γίνεται στὴν Ἀμερικὴ καὶ συγκεκριμένως στὴν Καλλιφόρνια, στὸ Ὀρεγκόν, στὴν Οὐάσινγκτων, στὸ Κολοράντο καὶ στὸ Νέο Μεξικό. Οἱ πολίτες αὐτὲς, κάθε χειμῶνα, στέλνουν στὶς χιονισμένες κορυφογραμμὲς ὁμάδες σκιέρ ποὺ κάνουν διάφορες παρατηρήσεις ἐξετάζοντας τὸ χιόνι καὶ ἐξακριβώνοντας τὴν ἀπόδοσίν του σὲ νερά. Ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς βγάζουν ἀσφαλεῖς προβλέψεις γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι!

Τὸ σύστημα τῶν παρατηρήσεων εἶναι ἁπλό. Οἱ σκιὲρ ἀνεβαίνουν σὲ ὕψος 2500 καὶ 3000 πολλὲς φορὲς μέτρων πάντοτε κατὰ ὁμάδες 2—3 ἀτόμων—ποτὲ ἕνας ἕνας, γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν στὰ χιόνια. Ἐκεῖ μ' ἕναν ἄθεο σωλῆνα ἀπὸ ἀλουμίνιο μετροῦν τὸ ὕψος τοῦ χιονιοῦ, βυθίζοντας τὸν σωλῆνα σ' αὐτὸ ὡς ποὺ νὰ φτάσῃ στὸ ἔδαφος κι' ἔπειτα ζυγίζουν τὸ νερὸ ποὺ περιέχει τὸ χιόνι ποὺ γώρεσε στὸ σωλῆνα. Μὲ μαθηματικοὺς ἔπειτα ὑπολογισμοὺς, βρίσκεται πόσο νερὸ θὰ τρέξῃ ἀπὸ τὶς χιονοσκεπεῖς κορυφὲς στὰ ποτάμια καὶ πόσο θὰ εἰσρεύσῃ στὶς λίμνες μόλις ἀρχίσῃ τὸ λιώσιμο τῶν χιονιῶν. Τόσο ἀσφαλεῖς εἶναι οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτοὶ ὥστε 99% δναίνουν ἀκριβεῖς.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ποσότητος τοῦ νεροῦ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν εἶναι χρησιμώτατη γιὰ τὴ λειτουργία τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν κατὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ ἡ κατανομὴ τῆς ἀποδόσεως τοῦ χιονιοῦ σὲ νερό, δίνει τὴ δυνατότητα νὰ προβλεφθῇ πῶς θὰ εἶναι ὁ καιρὸς τὴν ἄνοιξι μὲ τὶς πλημμυρες καὶ τὶς βροχὲς ἀπὸ τὴν ἐξάτμισι τῶν νερῶν. Πόση θὰ εἶναι ἡ ὑγρασία στὰ δάση καὶ συνεπῶς ἂν θὰ εἶναι πλούσιο ἢ φτωνὸ τὸ κυνήγι πόση θὰ εἶναι ἡ ἔκτασις καὶ ἡ διάκεια τῆς ἐποχῆς καὶ συνεπῶς πότε θὰ εἶναι μεγαλύτεροι οἱ κίνδυνοι πυρκαϊῶν στὰ δάση πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει νὰ ληφθοῦν μέτρα προφυλάξεώς τους ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ἀκόμη μπορεῖ νὰ προβλεφθῇ ἂν θὰ ὑπάρχουν πολλὰ ἢ λίγα ψάρια στὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν μπορεῖ νὰ συθιμισθῇ ἀπὸ πρὶν ἡ λειτουργία τῶν ὑδροηλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων κι' ἀφ' ἑτέρου νὰ προβλεφθῇ ἡ ἐδαφολογικὴ κατάστασις πρᾶγμα ὠφέλιμο γιὰ τὴν παραγωγὴ. Γιὰ τοὺς κτηματίες ἰδίως τῶν περιοχῶν τοῦ Δέλτα τῶν ποταμῶν Σακραμέντο καὶ Σὰν Χοακίν ἔνει ἰδιαίτερη σπουδαία ἂν θὰ εἶναι ἀσκετὰ τὰ νερὰ γιὰ νὰ ξεπλύνουν τὸ ἁλάτι ποὺ συσσωρεύουν ἐκεῖ οἱ παλίρροιες τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἀλλὰ καὶ γενικὰ ἡ πρόβλεψις τῆς ἐκτάσεως τῶν πλημμυρῶν δίνει τὴ δυνατότητα νὰ ληφθοῦν ἐγκαίρως ἀντιπλημμυρικὰ μέτρα. Γι' αὐτὸ ἡ πολιτεία τῆς Καλλιφορνίας ἀποδίδει ἰδιαίτερη σημασία στὴν ὑπηρεσία αὐτὴ τῶν σκιὲρ καὶ ἔνει ἐγκαταστήσει στὶς χιονισμένες κορυφὲς ἑβδομήντα σταθμοὺς γιὰ τὴν διαμονὴ καὶ τὴν παροχὴ βοηθείας στοὺς σκιέρ. Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο οἱ σταθμοὶ ἐφοδιάζονται μὲ τρόφιμα καύσιμα καὶ κλινοσκεπάσματα γιατὶ πολλὲς φορὲς οἱ σκιὲρ ἀποκλείονται μέρες ὁλόκληρες σ' αὐτούς.

Μιά τρυφερή αγάπη

Αἰσθηματικὸ διήγημα

ΠΑΡΕΘΗΚΑ πιὰ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μ' ἀκοῦς Φρανσουάζ;

— Ναί, μαμά...

—Ὁ Ραϋμὸν δὲν εἶναι γιὰ σένα! Συμφωνῶ μαζί σου πὼς εἶναι νόστιμος, εὐγενικός, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Ἔχει προτερήματα, δὲ λέω... Μ' ἀκοῦς Φρανσουάζ;

— Ναί, μαμά...

— Πιστεύω πὼς τὰ αἰσθήματά του εἶναι ἄμεμπτα. Φαντάζομαι πὼς θὰ σὲ σέβεται κι' ὅτι δὲ θὰ σοῦ ζήτησε νὰ γίνῃς φιλενάδα του. Ἔτσι δὲν εἶναι; Τέλος πάντων, σοῦ μιλῶ! Δὲν ἀπαντᾶς;

— Ναί, μαμά...

—Ἀναγνωρίζω πὼς ὁ Ραϋμὸν σ' ἀγαπάει. Καὶ μ' αὐτό, τί δηλαδή; Σ' ἀγαπάει, κι' ἔπειτα;... Μὰ εἶναι ἀπένταρος. Δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι. Σ' ἔχω ρωτήσει τόσες φορές: δὲ μοῦ λὲς πὼς θὰ ζοῦσατε ἂν σ' ἄφηνα νὰ τὸν παντρευτῆς; Θὰ ζοῦσατε μονάχα μὲ τὸ μισθό σου τῆς δακτυλογράφου. Ὡραῖο μέλλον, μὰ τὴν ἀλήθεια! Σοῦ μιλῶ, Φρανσουάζ!

— Ναί, μαμά...

— Κι' ἐπειδὴ φυσικὰ δὲ θὰ τὰ βγάζατε πέρα, θὰ πέφτατε στὴν πλάτη μου. Κι' ἂν γεννηθῇ καὶ κανένα παιδί, τότε χαιρετίσματα! Θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάσι νὰ τοῦ γράψῃς πὼς δὲν πρόκειται να τὸν ξαναδῇς. Ἀκοῦς, Φρανσουάζ;

— Ναί, μαμά...

—Ἔννοια σου καὶ τὰ ξέρω τὰ δικά σου τὰ «ναί, μαμά...». Εἶσαι πονηρή, ὑποκρίτρια. Βέβαια, ἡ δεσποινὶς εἶναι δέκα ἑφτὰ χρονῶν, ὄμορφη, κι' ἐπειδὴ κάποιος τῆς ἔκανε κόρτε, νομίζει πὼς συνάντησε τὸ μεγάλον ἔρωτα! Ἀφησέ με νὰ γελάσω, μικροῦλα μου! Ἡ μητέρα σου ξέρει καλύτερα τὴ ζωὴ ἀπὸ σένα... Ἀ! γιὰ νὰ σοῦ πῶ μὴν ἀρχίζῃς τώρα τὰ κλάματα. Γράψε του ἂν θέλῃς. Δὲ μὲ νοιάζει. Μὰ ἐδῶ στὸ σπίτι δὲν θὰ ξαναπατήσῃ ὁ Ραϋμόν σου! Οὔτε νὰ σὲ περιμένῃ πιὰ τὴν ὥρα ποὺ βγαίνεις ἀπ' τὸ γραφεῖο. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ τὸν ξαναδῇς, εἰδεμὴ θὰ τὰ πῶ στὸν πατέρα σου... Φτάνουν τὰ κλάματα! Ἀκοῦς ἐκεῖ, γιὰ ἕνα αἰσθηματάκι! Ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ μέρες θὰ τὸν ἔχῃς ξεχάσει, τὸ ἴδιο κι' αὐτός! Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ θέλῃς νὰ παντρευτῇς ἕναν ἀπένταρο! Δίχως θέσι! Ἔννοια σου καὶ θὰ σοῦ βρῶ ἐγὼ γαμπρό. Ἂν ἀποφάσισες ἀπὸ τώρα νὰ δοκιμάσῃς καὶ οὐ τὴ γλύκα τοῦ γάμου! Ἐμπρός! τράβα νὰ κοιμηθῇς! Καὶ μακρυὰ ἀπ' τὸ Ραϋμόν! Μ' ἀκοῦς, Φρανσουάζ;

— Ναί, μαμά...

★

Στὸ κρεββάτι της κλαίει ἡ Φρανσουάζ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της. Τὴν περίμενε ἀπὸ μέρες αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἡ μητέρα της δὲ χώνευε τὸ Ραϋμόν. Πολὺ ποὺ σκοτιζόταν ἂν εἶχε θέσι ἢ ὄχι. Ἐπὶ τέλους τί τὴν ἔννοιαζε ἂν δὲν ἦταν πλούσιος. Μήπως δὲν ἀγαπιόντανε παράφορα; Ἔπειτα τώρα ὅλα εἶχαν τελειώσει, δίχως ἡ μητέρα της νὰ τὸ ὑποπτεύεται κάν! Ἡ Φρανσουάζ τοῦ εἶχε δοθῆ ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες. Μὲ τὸ κεφάλι χωμένο τώρα στὰ μαξιλάρια της ἡ κοπέλλα ξαναζοῦσε τὸ ἐρωτικό της ρωμάντσο.

Εἶχε γνωρίσει τὸ Ραϋμὸν ἀπὸ μιὰ φίλη της. Γύριζε ἀπ' τὴν Ἀφρική, φορώντας ἀκόμα τὴν ἔνδοξη στολὴ τοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ. Μόλις ἄρχισαν νὰ βγαίνουν μαζί, ἡ Φρανσουάζ ὑπερηφανευόταν γιὰ τὸν καβαλιέρο της. Γιατὶ τὸ στῆθος του ἔλαμπε ἀπὸ πλῆθος παράσημα! Καὶ ἡ Φρανσουάζ ζήλευε καὶ χαιρόταν μαζὶ ὅταν οἱ γυναῖκες κύτταζαν τὸ ψηλὸ αὐτὸ παλληκάρι, μὲ τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικά.

Συνήθιζε νὰ τὴν περιμένῃ κάθε βράδυ στὶς 6, τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ γραφεῖο της. Τὸ Σάββατο τ' ἀπόγευμα καὶ τὴν Κυριακή, τὰ περνοῦσαν μαζί. Σφιχταγκαλιασμένοι, ἔτρεχαν ἀμέσως στὸ σπιτάκι τοῦ Ραϋμόν. Ἐνῷ ἡ μητέρα νόμιζε πὼς ἦταν ἀκόμα ἕνα ἀφελὲς κοριτσάκι, ἡ Φρανσουάζ εἶχε γίνει μιὰ γυναίκα ἐρωτευμένη, φλογερὴ καὶ τρυφερή, ποὺ ζοῦσε μ' ὅλο τὸ πάθος τῶν δέκα ἑφτά της χρόνων. Καὶ νὰ ποὺ τώρα ἡ εὐτυχία της κινδύνευε. Καταλάβαινε πὼς οἱ γονεῖς της δὲν θὰ τὴν ἄφηναν νὰ παντρευτῇ μὲ τὸ Ραϋμόν. Γι' αὐτὸ ἀνέβαλλε κάθε μέρα νὰ τοῦ πῇ τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε μὲ τὴ μητέρα της. Μὰ ὁ Ραϋμὸν τὴν ἐπίεζε.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη, τῆς ἔξηγοῦσε, νὰ τοὺς πῇς τὴν ἀλήθεια, νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃς τί μᾶς συνδέει. Πές τους πὼς ἀγαπιόμαστε καὶ πὼς θέλουμε νὰ παντρευτοῦμε. Κι' ἄλλες παντρεύτηκαν δέκα ἑφτὰ χρονῶν. Γιατὶ δὲ θὰ μὲ ἤθελαν γιὰ γαμπρό; Ἔχω ἕνα τίμιο ὄνομα κι' ἕνα στρατιωτικὸ παρελθὸν ἀρκετὰ ἔνδοξο!

Ἡ Φρανσουάζ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ πῇ πὼς δὲν τὸν ἤθελαν ἐπειδὴ ἦταν φτωχός! Ὁ Ραϋμὸν ἐπέμεινε νὰ μιλήσῃ στὴ μητέρα της. Καὶ νὰ ποὺ ἡ Φρανσουάζ τῆς εἶχε μιλήσει καὶ τώρα τὸ ἐρωτικὸ ρωμάντζο τῆς μικρῆς ἦταν συντρίμια!

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν τὴν ἄφηναν μόνη. Πότε ἡ μητέρα της, πότε ὁ πατέρας της πήγαιναν καὶ τὴν ἔπαιρναν ἀπ' τὸ γραφεῖο. Τὰ Σάββατα τ' ἀπόγεμα καὶ τὶς Κυριακές, ἡ Φρανσουάζ ἔβγαινε ἀναγκαστικὰ μὲ τοὺς δικούς της. Ἀντίο, οἱ ὡραῖες, οἱ εὐτυχισμένες ὧρες ποὖχε περάσει μὲ τὸν ἀγαπημένο τη! Ὁ Ραϋμὸν πάλι ἀπὸ μέρους του, στὴν ἀπελπισία του, τῆς εἶχε γράψει πολλὲς φορές, μὰ τὰ γράμματά του γύριζαν πίσω δίχως ν' ἀνοιχτοῦν. Ἀπογοητευμένος, τότε ὁ Ραϋμὸν συλλογίστηκε: «Τελείωσε! Μὲ ξέχασε! Ἀγαπάει ἄλλον!» Μὰ αὐτὸς δὲν ξεχνοῦσε. Θυμόταν πάντα τὴ μικρή του Φρανσουάζ. Πῶς νὰ τὴν κάνῃ νὰ γυρίσῃ; Πῶς νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ;

Ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσις. Θυμήθηκε τὸ δρόμο ποὺ ἔπαιρναν μαζὶ ὅταν πήγαιναν περίπατο στὸ πάρκο, θυμήθηκε ὅλο τὸ δρομολόγιό τους. Καὶ τότε ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα χοντρὸ μπλὲ μολύβι κι' ἀκολουθώντας τὸν ἴδιο δρόμο, ἄρχισε νὰ γράφῃ κάτω ἀπὸ κάθε κολλημένο πρόγραμμα στοὺς τοίχους, πάνω στοὺς στύλους καὶ στὶς ταμπέλες τῶν μαγαζιῶν, μὲ μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις: «Ξαναγύρισε Φρανσουάζ!» Οἱ διαβάτες ποὺ περνοῦσαν καὶ τὰ διάβαζαν δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τί ἐσήμαιναν αὐτὲς οἱ λέξεις!

Πέρασαν μέρες. Ὁ Ραϋμὸν ὅπου περνοῦσε ἔγραφε τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις «Ξαναγύρισε Φρανσουάζ» παντοῦ, στὶς πλατεῖες καὶ στὸ μετρό. Μάταια ὅμως περίμενε. Οἱ ἑβδομάδες, οἱ μῆνες περνοῦσαν, δίχως ἡ φίλη του νὰ ξαναγυρίσῃ. Ἐκεῖνο ποὺ ὁ Ραϋμὸν ἀγνοοῦσε ἦταν ὅτι ἡ Φρανσουάζ ἔπαιρνε τώρα τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ πηγαίνῃ στὴ δουλειά της. Πεπεισμένος πιὰ πὼς τὸν εἶχε γιὰ πάντα ξεχάσει, ὁ Ραϋμὸν κατατάχθηκε στὸ στρατὸ ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα καὶ σὲ λίγο ἐγκατέλειπε γιὰ πάντα τὸ Παρίσι...

Τὸ ἐγκατέλειψε μὲ μαύρη τὴν ψυχή, νοιώθοντας ἀπερίγραπτο σπαρανμό.

Τί φρικτὴ ἡμέρα αὐτὴ γιὰ τὸ Ραϋμόν. Ἐνῶ ἀπομακρυνόταν ἀπ' τὸ Παρίσι τὸ κύτταζε μὲ βουρκωμένα ματια.

—Φρανσουάζ, ἀγαπημένη μου Φρανσουάζ ἔχε γειά!... ψιθύριζε.

Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν τώρα ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἡ καρδιά του πονοῦσε, σπαράσσοταν. Δὲν θὰ ξανάβλεπε πειὰ τὸ Παρίσι, δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ γλυκειά του ἀγαπημένη. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται:

«Ὅλα ἔχουν τελειώσει γιὰ μένα. Ἡ καρδιά μου εἶνε βαρειὰ πληγωμένη. Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω βρῶ τὸ λυτρωμὸ ἀπ' τὸν πόνο ποὺ μὲ βασανίζει. Ναί, προτιμῶ τὸ θάνατο. Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιὰ κι' ὅλα θὰ τελειώσουν. Ἀχ! Φρανσουάζ, πολυαγαπημένη μου, λατρευτή μου Φρανσουάζ, πῶς μπόρεσες νὰ μὲ ξεχάσῃς; Μὲ λησμόνησες, μικροῦλα μου; Ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, ἀγαπημένη μου, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Κι' ὅταν ἀκόμα ἁπλώσῃ ἐπάνω μου ὁ θάνατος τὰ φτερά του θὰ πεθάνω ψιθυρίζοντας τὸ γλυκό σου ὄνομα, λατρευτή μου Φρανσουάζ...»

Τὸ Παρίσι δὲν φαινόταν πειά. Ὅλα εἶχαν τελειώσει.

☆

Μέσ' στὴ χαμηλὴ αἴθουσα τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου τοῦ Ἄνοι μεταφέρουν πάνω σὲ φορεῖα τοὺς τραυματίες τῶν τελευταίων μαχῶν. Εἶναι δυὸ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς φροντίζουν ἰδιαίτερα. Καὶ οἱ δυὸ του εἶναι ἀλεξιπτωτισταί. Ἡ γενναιότης τους καὶ ἡ τόλμη τους ἔκαναν ἐντύπωσι. Εἶναι φορτωμένοι ἀπὸ τραύματα καὶ ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς κάρφωσε στὰ στήθη τους τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Τώρα κοίτονται καὶ οἱ δυὸ σχεδὸν ἑτοιμοθάνατοι... Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Ζὰμπέρ, ὁ ἄλλος ὁ Ραϋμόν. Νά, κάποιο γράμμα ἦρθε γιὰ τὸν ἕνα ἀπ' τὴ Γαλλία. Εἶναι γεμάτο γραμματόσημα καὶ στρατιωτικὲς σφραγίδες. Θὰ πήγε σὲ πολλὰ μέρη. Ὁ Ραϋμὸν μισοσηκώθηκε στὸ κρεββάτι του:

—Ἀδελφή, λέει, στὴ νοσοκόμο, ἔχω ἕνα γράμμα. Ἄκουσα. Τὸ περίμενα τόσον καιρό! Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφή, νὰ μοῦ τὸ διαβάσετε. Γρήγορα, γιατὶ σὲ λίγο θάναι ἀργά, δὲν θὰ μπορῶ νὰ τ' ἀκούσω πιά. Εἶναι ἡ μόνη χαρά, ἡ τελευταία μου χαρά! Τὴν κέρδισα μὲ τὸ αἷμα μου. Ἐλᾶτε, ἀδελφή, γρηγορα!

Καὶ ἡ ἀδελφὴ κοκκινίζοντας ὑπάκουσε. Μὲ τρεμουσα φωνὴ διάβασε τὸ γράμμα, γρήγορα γιὰ νὰ προφτάσῃ:

«Ραϋμόν! Ραϋμόν! Ἀγαπημένε μου! Χθές, παίρνοντας τὸ μετρό, ὅταν ἔφτασα στὴν πλατεῖα Βιλλιέ, ἔπεσα πάνω σ αὐτὰ τὰ δυὸ λόγια ποὺ τόσες γράμμει στὸ διάδρομο: «Ξαναγύρισε, Φρανσουάζ!» Καὶ σὲ κάθε σταθμὸ τὸ ξαναδιάβασα. Ἀχ! πῶς ἔκλαψα, Ραϋμόν! Πῶς νὰ σοῦ περιγράψω τὴ συγκίνησί μου; Νόμιζα πὼς μὲ εἶχες ξεχάσει. Στὸ σπίτι σου μοῦ εἶπαν πὼς ἔφυγες γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα. Θέλω νὰ πιστεύω πὼς σ' ὁ δὲν εἶν' ἀλήθεια. Λατρευτέ μου, μόλις λάβῃς τὸ γράμμα μου, σὲ ἱκετεύω, ἐπαναγύρισε κοντά μου. Ἀρνήθηκα νὰ παντρευτῶ. Σὲ περιμένω! Ἐπὶ τέλους, ἡ μητέρα μου κατάλαβε. Γύρνα γρήγορα, Ραϋμόν. Χίλια φιλιὰ! Ἡ Φρανσουάζ σου!»

. . . . . .

Ἡ ἀδελφὴ σώπασε. Ὁ νεαρὸς ἀλεξιπτωτιστὴς ὁ ἄτυχος Ραϋμὸν δὲ ζῇ πιά. Μὰ στὰ χείλη του διαγράφεται ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας...

Πέθανε εὐχαριστημένος.

Ἡ ψυχή του πέταξε στὸ ἀκριβὸ χῶρο εὐτυχισμένη.

Ὥστε δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει, δὲν τὸν εἶχε ἀπαρνηθῇ ἡ πολυαγαπημένη του Φρανσουάζ. Τὴν εἶχε παρεξηγήσει. Ἡ μικροῦλα του ἀγαπημένη, ἡ λατρευτή του τὸν ἀγαποῦσε πάντοτε.

Καὶ τώρα τὸν περιμένε νὰ γυρίσῃ. Μὲ πόση λαχτάρα, ἀλήθεια, μὲ τί χτυποκάρδι!...

Μὰ ὁ Ραϋμὸν δὲν θὰ ξαναγύριζε. Ποτέ... ποτέ πειά...

Θὰ τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ θὰ ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν εὐτυχία της στὴ ζωή.

ΖΑΚ ΛΟΜΠΑΡ

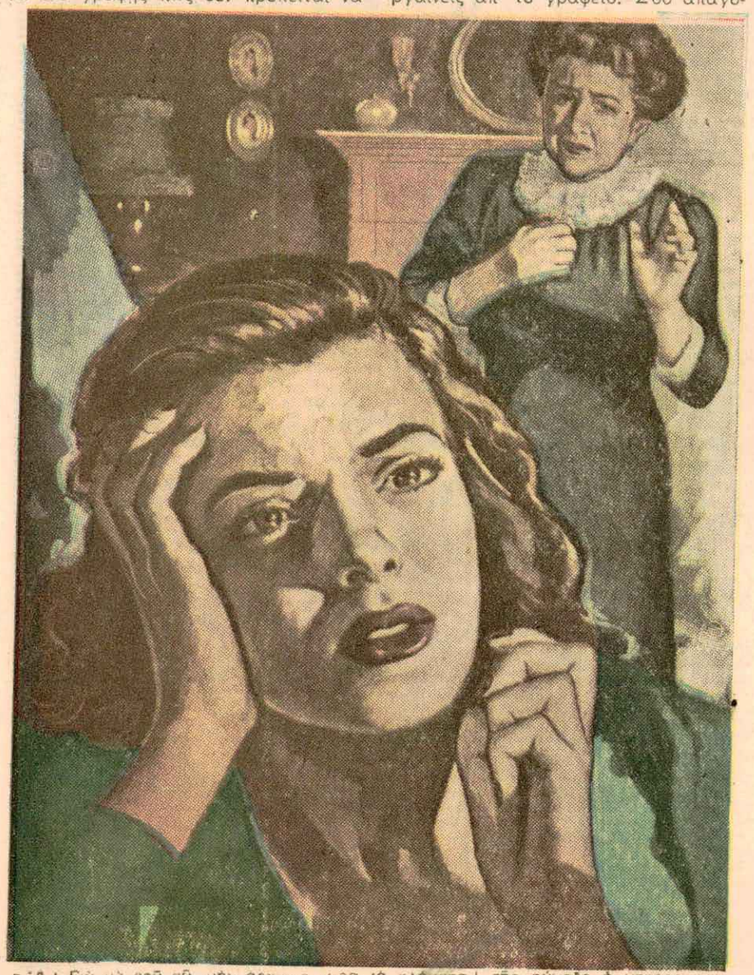

► "Α! Γιὰ νὰ σοῦ πῶ μὴν ἀρχίζῃς τώρα τὰ κλάματα! τῆς φώναζε ἡ μητέρα της.

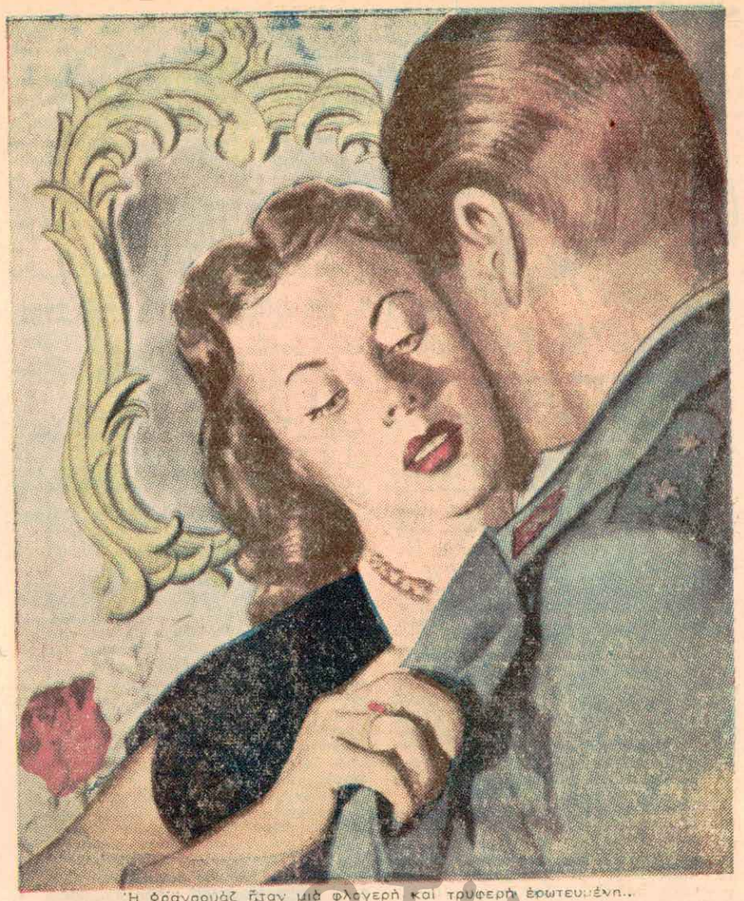

Ἡ Φρανσουάζ ἦταν μιὰ φλογερὴ καὶ τρυφερὴ ἐρωτευμένη..

Μιὰ σιωπηλὴ θυσία

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ Βαλυῆς φαινότανε πολὺ νευριασμένος. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἀμέσως ἡ Λίνα, ἡ δακτυλογράφος του, τὴν ὥρα ποὺ τῆς εἶπε:

— "Ἀργησες!.. Ἐννιάμιση ἡ ὥρα...

— Μὲ συγχωρεῖτε... δικαιολογήθηκε ἐκεῖνη. Σᾶς ζήτησα ὅμως γτὲς τὴν ἄδεια γιὰ ν' ἀργήσω... Εἶνε ἄρραστη ἡ μητέρα μου...

— Καλά... καλά... Ἔξω, δικαιολογίες... Ποιὸς ξέρει ποῦ ξενύχτησες γτὲς τὸ βράδυ μὲ τὸν ἀγαπημένο σου...

Κατακόκκινη ἡ Λίνα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλή, κι' ὕστερα ἄρχισε τὰ κλάματα. Ἀπότομα, ὁ Βαλυῆς τὴν ἀγκάλιασε ἀναστατωμένος:

—Μὲ συγχωρεῖς... τῆς μουρμούρισε πολὺ κοντὰ στ' αὐτί της. Εἶν' ἕνα κτῆνος... Σ' ἀγαπῶ ὅμως τόσο!...

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τῆς μιλοῦσε ἔτσι ξεκάθαρα. Ἡ μικροῦλα δακτυλογράφος ἔπαψε ἀμέσως νὰ κλαίη. Ἀπότομα ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ προϊσταμένου της, σπρώγνοντάς τον μακρυὰ μὲ δύναμη:

— Κύριε Βαλυῆ... Σᾶς παρακαλῶ... τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ τρεμε.

Ἐκεῖνος εἶνε πέσει τώρα σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ κεφάλι του γωμένο στὰ γέρια του.

— Ἔχεις δίκηο... ψιθύρισε σὰ νὰ μονολογοῦσε. Εἶμ' ἕνας γελοῖος... Ἤθελα ὅμως τὰ νειάτα σου, τὰ ὄμορφα δροσερά σου νειάτα, νὰ ζωντανέψουν μὲ φανταχτερὰ χρώματα τὴ μαυρίλα τῶν νερατειῶν μου...

Τὸν εἶδε τόσο συντετριμμένο, ποὺ τὸν πλησίασε καὶ τοῦ γάϊδεψε τὰ γκοίζα του μαλλιά. Στὰ γάδι της πετάχτηκε σὰν ἠλεκτρισμένος καὶ τῆς ἔπιασε τὰ γέρια:

— Λίνα, σὲ λατρεύω!...

Τσύκλεισε τουφερὰ τὸ στόμα μὲ τὴ γοῦφτα της, ποὺ αὐτὰς τὴ φίλησε μὲ πάθος...

. . . . . .

Στὸ σπίτι της, στὸ μικρὸ φτωχικὸ δωματιάκι της, ἡ Λίνα ἔκατσε νὰ βάλη κάποια τάξι στὶς ἀναστατωμένες σκέψεις της: "Ἦτανε φανερὸ πὼς ὁ προϊστάμενός της ὁ Βαλυῆς τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἡ ἀγάπη του αὐτὴ ἦταν πραγματική, κι' ὄγι μέσον γιὰ νὰ καμουφλάρη τοὺς γυβαίους του σκοπούς, γιατὶ τέτοιους σκοποὺς δὲν εἶγε... Τὴν ἀγαποῦσε. Κι' ἡ ἀγάπη του, κάτασπρη καὶ γωρὶς τίποτα βωμικο δὲν τὴν πρόσβαλλε καθόλου· ἀντίθετα, τὴ συγκινοῦσε... Ναί, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκότανε μόνη της ἐκεῖ, στὸ μικρὸ δωματιάκι της, ἡ Λίνα ἔνοιωθε πὼς κάτι τὴν ἔδενε μὲ τὸν γκοῖζο ἐκεῖνον ἄνθρωπο ποὺγε νεράσει στὴ δουλειά, προσπαθῶντας μὲ τὶς ἀθροίσεις τῶν ἀριθμῶν νὰ πετύγη τὸν ἰσολογισμὸ κάποιας μικροῦλας συμβατικῆς εὐτυγίας... Μὰ ἡ εὐτυγία αὐτὴ δὲν εἶνε ρθῆ. Ὁ Βαλυῆς εἶγε νεράσει, κι' ἑτοιμαζότανε τώρα νὰ κλείση τὸ κατάστιγο τῆς γωῆς του, γωὶς νὰ ζήση... Πόσες φορὲς τῆς τὸ εἶγε παραπονεθῆ. Παιδιὰ δὲν εἶγε κάνει. Ἡ σγέσις μὲ τὴ γυναῖκα του εἶνε γάνει τραγικὴ ρουτίνα. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ γι' αὐτὴ τὴν κάτασπρη γυναῖκα, ποὺ βάδιζε στὸ πλευρό του ἀλύγιστη κι' ἄψυγη τὸ δρόμο τῆς γωῆς, ὁ Βαλυῆς δὲν ἔνοιωθε τίποτε, οὔτε κὰν στοργή, οὔτε κὰν ἁπλὴ ἀνογή. Αὐτὰ ὅλα τάγε ἐμπιστευθῆ στὴ δακτυλογράφο του· καὶ ξαφνικά, μέσα ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν Ἱστορία τῆς ρουτίνας του, εἶνε ξεπεταγτῆ, σὰ φλόγα ζεστὴ κι' ἀστοαφτερή, ὁ ἔρωτάς του γι' αὐτήν, γιὰ τὴ μικροῦλα τῶν εἴκοσι γρόνων ποῦγε φτάσει γιὰ νὰ ζωντανέψη τὴ ζωή του... Ἤθελά της, μὴν της καθὼς ἦταν, ἡ Λίνα ξευολογιότανε στὸν ἑαυτό της, πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ γέρος, ὁ ἀσπρομάλλης, τὴ συγκινοῦσε... Ἡ συμπόνοια ποῦγε νοιώσει στὴν ἀρχὴ γι' αὐτόν, εἶγε ἐξελιγτῆ σιγὰ-σιγὰ — ναί, τὸ καταλάβαινε μέσα της... — σ' ἔρωτα!...

Ἕνα γτύπημα ἀκούστικε στὴν πόρτα. Ἡ Λίνα πετάγτηκε — οἱ σκέψεις της σκορπίσανε —, κι' ἔτοσξε ν' ἀνοίξη. Βρέθηκε φάτσα μὲ μιὰ κάτασπρη γυναίκα.

Βλέποντάς την ἡ Λίνα ὑποχώρησε ἕνα βῆμα. γλωμή!...

— Κυρία Βαλυῆ!...

Ἡ γοπὰ προγώρησε σιωπηλὴ μέσ' στὸ δωμάτιο, κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα. Ἡ Λίνα ἀκολούθησε σιωπηλή, μὲ τὰ μάτια γαμηλωμένα μπροστά της σὰν ἔνοηση — αὐτὴ ποὺ δὲν εἶγε φταίξει σὲ τίποτα...

—Ἄκουσε, μικρή μου, ἄργισε ἡ γοπά, ἤοθα σήμεσα γιὰ νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια...

— Σᾶς ἀκούω, κυρία... ψέλλισε ἡ Λίνα.

— Ὁ ἄντρας μου σ' ἀγαπάει!...

Μ' ὅλο ποὺ τὸ περίμενε, ἡ Λίνα γλώμιασε ἀκόμα πιὸ πολύ, κι' ἔσκυψε ἀκόμα πιὸ γαμηλὰ τὰ μάτια της...

— Ὁ ἄντρας μου σ' ἀγαπάει... συνέγισε πιὸ σιγὰ ἡ γοπά. Κι' αὐτὸ εἶν' ἐπικίνδυνο, μικρή μου· ἐπικίνδυνο γι' αὐτόν, καὶ γιὰ μένα... Γι' αὐτόν, γιατὶ πάει νὰ γίνη γελοῖος, καὶ γιὰ μένα, ποὺ πάω νὰ γάσω τὴ μοναδικὴ δικαιολογία τῆς ζωῆς μου — τὴν προστασία του κοντά μου...

— Κυρία... Σᾶς ὁρκίζομαι, ὑπερβάλλετε... ἔκανε ν' ἀμυνθῆ ἡ Λίνα.

— Δὲν ὑπερβάλλω καθόλου, καὶ τὸ ξέρεις καλά.. Λοιπόν, ὁ Φάνης, ἀργὰ ἢ γοπόγορα πρόκειται νὰ σοῦ ζητήση νὰ μοιραστῆς τὴ λίγη ζωὴ ποὺ τοῦ μένει... Αὐτὸ γιὰ σένα θὰνε μιὰ καλὴ ἀποκατάσταση· γιὰ μένα θὰνε ὁ θάνατος!...

— Κυρία...

— Ἄσε με νὰ τελειώσω... Γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἔκανα στὴ ζωή μου τὸ πὰν τὸν ἀγάπησα σὰν εἴδωλο, καὶ τοῦ τάδωσα — ὅταν τὰ εἶγα... — ἄλα: Ἀπὸ λεφτὰ ὡς λατρεία!... Ἡ καοριέρα του δημιουργήθηκε ἀπάνω σὲ δικά μου θεμέλια... Δὲν πληρώθηκα ποτὲ μὲ τὴν ἀνταπόδοσι τῆς ἀγάπης του· ἔφτασε μιὰ μέρα ποὺ ἀκέστηκα μοιρολατρικὰ στὴν παρουσία του μόνο... Καὶ τώρα, ποὺ δὲν ἔγω πιὰ τίποτα, κινδυνεύω νὰ τὴ στερηθῶ κι' αὐτή... Καὶ γωρὶς κέρδος θετικὸ δικό του· γιατὶ ἐσὺ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ τὸν ἀγαπᾶς... Ἡ ἀνογή σου εἶνε καθαρὴ συναλλαγή... Δέγεσαι ἕναν ἄντρα πλούσιο, ποὺ αὔριο θὰ πεθάνη, καὶ θὰ σ' ἀφήση τὰ λεφτά του γιὰ νὰ τὰ γλεντήσης μ' ἕναν ἄλλον... Σκέψου ὅμως λιγάκι κι' ἐμένα... Λεφτὰ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσω ὅσα θές· αὐτὸν ὅμως, ἄστον νὰ πεθάνη στὴν ἀγκαλιά μου, ἢ νὰ πεθάνω πλάϊ του... Εἶσαι γυναῖκα· μπὲς στὴ θέσι μου... Μιὰ μέρα, μπορεῖ, μ' ἄσπρα μαλλιὰ κι' ἐσύ, νὰ βρεθῆς στὴ θέσι τὴ δική μου... Τότε, ἴσως νοιώσης τὸν πόνο μου...

Ἡ γοπὰ σταμάτησε. Ὅσο μιλοῦσε, ἡ Λίνα σήκωνε σιγὰ-σιγὰ τὸ κεφάλι της, καὶ τὰ γλωμά της μάγουλα βασόντουσαν κόκκινα.

— Σᾶς ἄκουσα, κυρία, εἶπε στὸ τέλος μ' ἀξιοπρέπεια, καὶ σᾶς ἐπέτρεψα νὰ μὲ βρίσετε· γιατὶ ἔγετε ἕνα μεγάλο ἐλαφουντικό: τὴν ἀγάπη σας γι' αὐτόν... Πάντως, κάνετε ἕνα μεγάλο λάθος: Αὐτὸ ποὺ νοιώθω γιὰ τὸν ἄντρα σας δὲν εἶνε συναλλαγή· εἶν' ἔρως!... Καὶ τόσο ἁγνὸς ποὺ νὰ τὸν ὁμολογῶ μπροστὰ σας γωρὶς νὰ ντρέπουμαι... Ὅπως σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἀπόφασίς μου εἶνε νὰ μὴ δώσω καμμιὰ συνέγεια σ' αὐτὴ τὴν Ἱστορία...

Ἡ γοπὰ σηκώθηκε:

— Μοῦ τὸ ὑπόσγεσαι: ρώτησε.

Ἡ Λίνα τὴς ἔδωσε τὸ γέρι της. Ἡ γοπὰ τόσφιξε δυνατὰ μὲ τὰ δυὸ δικά της.

— Σὲ πιστεύω καὶ σ' εὐγαριστῶ!... τῆς εἶπε.

Τὴν τοάβηξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴ φίλησε τουφερά...

. . . . . .

Ἀργὰ μιὰ νύγτα, ὁ Βαλυῆς κοατοῦσε τὴν ἐφημερίδα του γωρὶς νὰ καταλαβαίνη τίποτα ἀπὸ ὅσα διάβαζε... Δίπλα του, ἡ γυναῖκα του κεντοῦσε, καί, κάπου-κάπου τοὺριγνε καμιὰ ματιά.

—Ἔβαλες στὴν ἐφημερίδα πὼς ζητᾶς δακτυλογράφο:... τὸν ἐρώτησε στὸ τέλος.

— Ναί... Μιὰ καὶ ἡ Λίνα παντρεύεται...

—Ἔ, τὸ καϋμένο, δὲ μποεῖ βέβαια νὰ γάση τὴν τύγη του.

Ὁ Βαλυῆς πέταξε κάτω τὴν ἐφημερίδα καὶ γτύπησε δυνατὰ τὸ γέρι του στὸ τοαπεζάκι.

— Βρωμοκόριτσα!... φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ ποῦτσεμε ἀπ' τὸ θυμὸ κι' ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Τὰ προστατεύεις, τὰ περιβάλλεις μ' ὅλη τὴ στοργή σου, καὶ στὸ τέλος τ' ἀφίνουνε καὶ φεύγουνε...

Σιγά, ἡ γυναῖκα του τοὔπιασε τὸ γέρι καὶ τοῦ ψιθύρισε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

—Μὴν τὴ βοίζης Φάνη... Δὲν πρέπει νὰ τὴ βοίζης... Ἴσως νάνε καὶ λιγάκι ἠρωΐδα...

Ὁ Βαλυῆς γύρισε καὶ κύτταξε ἔκπληκτος τὴ γυναῖκα του. Στὰ μάτια της τσευμυλιάζανε τὰ δάκρυα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ... ΙΣΟΡΡΟΠΙΣΤΡΙΑ

Τὸ αἴσθημα τῆς ἰσορροπίας φαίνεται ὅτι εἶνε ἔμφυτο στὶς νέες τῆς Ἀφρικῆς. Κυττάξετε αὐτὴ τὴ μικρὴ ἰθαγενῆ, ποὺ πηγαίνει στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ γεμίση τὸ μπουκάλι της μὲ ἀραγιδέλαιο. Τὸ κρατάει μὲ θαυμαστὴ ἰσορροπία στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ της.

Τὸ τσιγάρο καὶ τὸ σφύριγμα

Ἕνας Ἰολανδὸς κοινωνιολόγος διαπιστώνει ὅτι στὴν ἐποχή μας δὲν ἔξεουε πιὰ νὰ σφυρίξωμε. Ἄλλοτε, παρατηρεῖ, οἱ ζωγράφοι ἐσφυρίζαν τὴν ὥρα ποὺ ἐζωγράφιζαν καὶ οἱ στρατιῶτες οἱ ἐργάτες, οἱ ἀγθοφόροι τοῦ λιμανιοῦ ἔκαναν τὸ ἴδιο. Οἱ νέοι ἐσφυρίζαν ἐπίσης γιὰ νὰ γοητεύσουν τὶς νέες. Ἔτσι, ἐπικοατοῦσε παντοῦ μιὰ πρόσγαση ἀτμόσφαιρα ποὺ ἔκανε ὅμορφη τὴ ζωή. Ἀλλὰ σήμερα κανεὶς δὲν ἔξεοει νὰ σφυρίξη. Αὐτό, κατὰ τὸν Ἰολανδὸ ἐπιστήμονα, ὀφείλεται στὸ τσιγάρο. Μόνο οἱ ἀτυομηγανές, λέει μποοῦν νὰ σφυρίζουν καὶ νὰ καπνίζουν ταυτόγρονα. Γιατὶ τὸ τσιγάρο ἐποαίνει τὸ δέρμα τῶν γειλέων καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ καπνίζουν δὲν εἶνε πιὰ σὲ θέσι νὰ σφυρίξουν καλά.

Οἱ τέσσερες αἰσθήσεις ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΙΓ'. Ἀγάπη καὶ μουσική

Λέων Τολστόϊ στὴ «Σονάτα τοῦ Κρόϋτσερ» καταγγέλλει ρητὰ τὴ μουσικὴ σὰν μεσίτρια στὸν ἔρωτα: «Ἡ μουσική, γράφει, καλλιεργεῖ τὸν πιὸ ἐκλεπτυσμένο αἰσθησιασμό». Στὸ ἀνθρώπινο πρωτόγονο φλέρτ, στὸ στάδιο, δηλαδή, ποὺ προκαλεῖται ἡ ἐρωτικὴ διέγερσι, ἡ μουσικὴ παίζει, πολὺ συγνά, σπουδαῖο τὸ ρόλο, συνήθως ὅμως ὄγι μόνη της, γιατὶ συνοδεύει τὸ τραγούδι καὶ τὸ γορὸ στὶς ἐρωτικὲς γιορτὲς τῶν ἀγρίων.

Στὸ Μεξικὸ στὴ φυλὴ τῶν Χίλας, προετοιμάζουν στὸν ἔρωτα μιὰ γυναίκα, κάνοντάς της μὲ τὸν αὐλὸ μιὰ σερενάτα ἀτελείωτη, ὡς ποὺ νὰ ἐνδώση στὸ τέλος. Τὸ μέσον θεωρεῖται ἀσφαλέστατο.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Μπακχάους, ποὺ σπούδασε εἰδικὰ τοὺς Τασμάνιους, ἔβαλε μιὰ γυναίκα τῆς φυλῆς αὐτῆς μπροστὰ στὸ γωνὶ τοῦ φωνογράφου. Καὶ τὴν εἶδε ν' ἀκούη ἐντατικά, νὰ κουνάη τ' αὐτιά της σὰν τὸ σκύλο καὶ σὰν τ' ἄλογα γιὰ νὰ συλλάβη καλύτερα τοὺς ἤγους καὶ τέλος νὰ δείγνη σημεῖα ἐρωτικοῦ ἐγκευρισμοῦ».

Ὁ Χάηβλοκ Ἔλλις λέει σγετικὰ μ' αὐτό: «Ἔγω πολλὲς ἀποδείξεις, ὅτι ἡ μουσικὴ ἔγει πολὺ συγνὰ τέτοια ἐρωτικὴ ἐπίδρασι στὶς γυναίκες, καὶ μάλιστα γυναῖκες φυσιολογικές. Φίλη κυρία μοὔγει ἐκμυστηγευθῆ, ὅτι ὅταν ἀκούη μουσικὴ ἀπὸ ὀπουδήποτε ὀργήστρα, νοιώθει μιὰ τάσι ἐρωτική. Μιὰ ἄλλη κυρία τὸ παθαίνει αὐτὸ μονάγα ὅταν ἀκούη μουσικὴ τοῦ Βάγνερ, καὶ μιὰ τρίτη, ὅταν ἀκούη πατριωτικὴ μουσική. Ἄλλες βεβαιώνουν ἁπλῶς, ὅτι ἡ μουσικὴ ξυπνάει τὴν ψυχή τους καὶ σ' αὐτὸ εἶνε ὅλοι σύμφωνοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Μιὰ ἄλλη κυρία μοὔγραφει, ὅτι οἱ φίλες της, ποὺ ὁ ἐρωτισμός τους εἶνε ξυπνημένος, διεγείρονται ὅταν ἀκοῦνε τὴ γορωδία τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Στοὺς νευροπαθεῖς — ἐξακολουθεῖ ὁ Χάηβλοκ Ἔλλις — αὐτὰ τὰ φαινόμενα εἶνε πολὺ ζωηρότερα.

Ἕνας γιατρός, φίλος μου, μοὔγραφει γιὰ μιὰ ἔγγαμο γυναίκα, ποὖγει καὶ παιδί: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, μορφωμένη, ὡραιότατη, εἶνε νευροπαθής. Ἡ κλίσι της εἶνε στὴ μουσική: Εἶνε πιανίστρια τέλεια καὶ ἔγει τόσο καλὴ φωνή, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάμη τὴν τύγη της, ἂν ἤθελε νὰ παίξη καὶ νὰ τραγουδῆ δημοσία. Παραδέγεται ὅτι ἔγει σεξουαλικὲς συγκινήσεις πολὺ ζωηρὲς μὰ δὲν καταλαβαίνει γιατὶ οἱ σεξουαλικὲς σγέσεις δὲν τῆς δίνουν ποτὲ σὐτὸ ποὖγει ἀνάγκη. Ἡ ἀκρόασι ὅμως ὡραίας μουσικῆς τῆς φέρνει τὸ ποθούμενο».

Ὁ Βάσσιντ καὶ ὁ Βάοπες, δυὸ σοφοὶ ποὺ μελέτησαν αὐτὸ τὸ ζήτημα διηγοῦντει γιὰ μιὰ γυναίκα, ποὖκαναν μ' αὐτὴ πειράματα: «Ὅταν ἀκούη ἕνα κομμάτι μουσική, ἡ ἔκφρασί της ἀλλάζει, τὰ μάτια της λάμπουν, τὰ γαρακτηριστικά της γίνονται πιὸ ἔντονα, ἕνα γαμόγελο ἀργίζει νὰ φωτίζη τὴ μορφή της, μιὰ ἔκφρασι ἡδονῆς ζωγραφίζεται, τὸ σῶμα της γίνεται πιὸ ἴσιο καὶ μιὰ γενικὴ τόνωσι παρατηρεῖται στοὺς μῦς της. Μᾶς διηγεῖται, ὅτι νοιώθει μιὰ ἡδονή, ὅταν ἀκούη μουσική, παρόμοια μὲ τὴν ἐρωτική.

Πολὺ πιὸ πρὶν οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς ἀδελφοὶ Γκονκοὺρ ἔγουν λεπτομερέστατα περιγράψει τὴν ἔκφρασι καὶ τὴ στάσι τῶν γυναικῶν, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς, κι' ἔφτασαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι γιὰ τὶς γυναῖκες ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ «λειτουργία τοῦ ἔρωτα».

Μερικὲς φορὲς ἀκοῦμε νὰ λένε, ὅτι ἕνας τραγουδιστὴς ἢ μιὰ τραγουδίστρια ἢ μιὰ ἠθοποιὸς ποτὲ δὲν τραγουδοῦν καὶ δὲν παίζουν καλύτερα παοὰ ὅταν εἶνε ἐρωτευμένοι. Ἕνας συνεργάτης τῆς ἀγγλικῆς ἐπιθεωρήσεως «Ἐφημερὶς τῆς ψυγολογικῆς ἰατρικῆς» γράφει σ' ἕνα του ἄρθρο ποὺ ἐπιγράφεται «Οἱ γυναῖκες στὶς ψυγολογικές σγέσεις τους», ὅτι μιὰ κυρία, μὲ διάσημο μουσικὸ καὶ ψυγολογικὸ τάλαντο, ἀπαντώντας σ' ἕνα κομπλιμέντο ποὺ τῆς κάμανε γιὰ τὸ τραγούδι της εἶπε ἀφελέστατα:

— Ποτὲ δὲν τραγουδῶ τόσο καλά, ὅσο κάθε φορὰ ποὺ ἤμουν λίγο πρίν, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου μου!...

Καὶ ἡ Ἀγγλίδα μυθιστοριογράφος Ζὼρζ Ἔλιοτ, λέει: «Ἴσως δὲν ὑπάργει κανένα αἴσθημα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο φόβο ἢ τὴ θλίψι, ποὺ νὰ κάνη τὸν καλλιτέγνη νὰ παίζη ἢ νὰ τραγουδῆ καλλίτερα».

Πρέπει ὅμως νὰ κάμω ἐδῶ μιὰ διάκρισι. Εἶνε ἀναμφίβολο, ὅτι ὡς ἕνα σημεῖο, ἡ ἐρωτικὴ συγκίνησι εὐγοεῖ τὴ φωνὴ ποὺ τραγουδεῖ. Εἶνε ὅμως δύσκολο νὰ πιστέψουμε ὅτι ὁ αἰσθησιακὸς ἐντοπισμένος ἐρεθισμὸς μπορεῖ νάγη, τὴ στιγμὴ τοῦ τραγουδιοῦ, ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ σίγουρα βλαβερό. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς διευθυντὲς ὀργήστρας γράφει σγετικὰ μ' αὐτό: «Ἡ ἐρωτικὴ θέρμη καὶ τὸ καλὸ τραγούδι δὲν πάνε μαζί. Τὸ ἐρωτικὸ εὐσυγκίνητο μιᾶς γυναίκας, ποὺ τραγουδάει ἢ παίζει στὴ σκηνή, μπορεῖ νάγη κάποια σγέσι μὲ τὴν ὑστερικὴ νεύρωσι. Ἡ καλλιτεγνικὴ ὅμως ἱκανότητα γιὰ τὴ συγκίνησι, τὸ εὐσυγκίνητο, δείγνεται καλλίτερα, ὅταν ἀπουσιάζουν οἱ συνταρακτικὲς ἐρωτικὲς συγκινήσεις.

Μιὰ γυναίκα μπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ φανταστῆ ὅτι εἶνε ἠρωΐδα κάποιου καπριτσιόζικου μυθιστορήματος, νὰ μεβύση ἀπ' αὐτὴν τὴν ἰδέα καὶ νὰ τραγουδήση καλλίτερα. Ἡ ἀνάμνησι ὅμως φλογερῶν ἐρωτικῶν συγκινήσεων δὲν θὰ βοηθήση καθόλου μιὰ τραγουδίστρια νὰ βελτιώση τὴ φωνή της. Μερικὲς γυναῖκες δὲν τραγουδᾶνε καλὰ παρὰ μονάγα ὅταν συλλογίζωνται ἄλλες γυναῖκες, ποὺ θέλουν νὰ ξεπεράσουν στὸ τραγούδι. Μιὰ νέα κοπέλλα βάζει τὴν ψυχή της, στὸ τραγούδι, μὲ τὸ νὰ συλλογίζεται κάποια γλυκίσματα ποὺ τῆς ἀρέσουν. Μιὰ ἄλλη, ὅταν συλλογίζεται τὸν ἀγαπημένο της (ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ἔγει!) καὶ οἱ περισσότεροες κοπέλλες δὲν σκέπτονται ἄλλο, παρὰ πὼς δὲ θὰ κάμουν σκανένα γοντρὸ λάθος. Κομμιὰ γυναίκα δὲν θὰ βρῆ μ'σα στὸν ἑαυτό της καλλιτεγνικὴ αἴσθησι, μὲ τὸ ν' ἀποροφηθῆ ἀπὸ μιὰ ἄλλη αἴσθησι, ἀκόμα κι' ὅταν ἔγη παραδοθῆ μὲ τρόπο τίμιο κι' ἀδιοσέβαστο σ' αὐτὴ τὴν αἴσθησι».

Ὅστόσο ἡ συσγέτισι τῆς ἐρωτικῆς θέρμης μὲ τὴ μουσικὴ καὶ γενικὰ μὲ τὴν τέγνη, εἶνε ἀποδειγμένη ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι πάνω στὴν ἐφηβικὴν ἡλικία, ὅταν ἀργίζη ἀκριβῶς ἡ ἐρωτικὴ ζωή, παρουσιάζεται ἡ τάσι γιὰ τὴ μουσικὴ καὶ τὴν καλλιτεγνία. Ὁ Λαγκάστερ μελέτησε αὐτὸ τὸ πρόβλημα σὲ πολυάριθμους νέους. Δὲν ἀναφέρει τὸ φύλο τους, ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἄτομα ἦσαν κοπίτσια. Ἀνακάλυψε ὅτι 50 ἕως 75 τοὶς ἑκατὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄτομα ἔγουν μιὰ τάσι στὴν καλλιτεγνία, στὴν περίοδο τῆς ἥβης, καὶ ὅτι ἡ τάσι διαρκεῖ μερικοὺς μῆνες ἢ, τὸ πολύ, δυὸ γρόνια.

Εἶνε δηλαδὴ κάτι ἐντελῶς παροδικό, κάτι ποὺ θὰ περάση μὲ τὴν ἡλικία καὶ θὰ ξεγασθῆ.

Τετρακόσια ἑξῆντα τέσσερα ἄτομα φανέρωσαν δυνατὴ κλίσι γιὰ τὴ μουσικὴ καὶ μονάγο 102 ἔμειναν ἀδιάφορα. Ἡ τάσι αὐτὴ κορυφώνεται στὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε γρόνων καὶ πέφτει ἀπότομα μετὰ τὰ δεκαξῆ. Στὴν πραγματικότητα κανένα ἀπ' αὐτὰ τ' ἄτομα δὲν εἶγε πάλαντο γιὰ τὴ μουσική. Ἀλλὰ ἡ κλίσι αὐτὴ ποὺδείγναν ἦταν καθαρὴ ἐκδήλωσι τῆς ἐρωτικῆς ἀνησυγίας ποὺ γεννᾶται στὴν ἐφηβικὴν ἡλικία.

Μιλήσαμε ἕως ἐδῶ γιὰ τὸ ρόλο ποὺ παίζει ἡ ὄψι, ἡ ὄσφρησι καὶ ἡ ἀκοὴ στὸν ἔρωτα τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ εἴδαμε ὅτι τὸν πρῶτο ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς, παίζει ἡ ὄψι καὶ ὅτι ἔπειτα ἔργεται ἡ ὄσφρησι καὶ κατόπιν ἡ ἀκοή. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ρόλο, τὸν ἐκπληκτικὸ καὶ τὸν πρώτιστο, ποὺ παίζει ἡ ὄρασι...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὁ Μπακχάους ἔβαλε μιὰ ἰθαγενῆ τῆς Τασμανίας μπροστὰ στὸ γωνὶ τοῦ φωνογράφου καὶ τὴν εἶδε ν' ἀκούη ἐντατικὰ τοὺς ἤγους...

ΤΗΛΕΦΩΝΑ χωρίς σύρμα

Για την άστυνομία, την πυροσβεστική υπηρεσία, τα αυτοκίνητα

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, ἕνας ἐπιχειρηματίας ἔτυχε νὰ βοηθῇ τὴ νύχτα σ' ἕνα ἀπόκεντρο καφενεῖο τοῦ Λονδίνου καὶ νὰ μὴν ἔνη μεταφορικὰ μέσον γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του. Πῆρε λοιπὸν στὸ τηλέφωνο ἕνα μεγάλο γκαράζ καὶ ζήτησε νὰ τοῦ στείλουν ἕνα αὐτοκίνητο.

— Περιμένετε ἕνα λεπτὸ στὸ ἀκουστικό σας κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

Κι' ἀφοῦ συνεννοήθηκε γιὰ λίγο, ξαναγύρισε στὸ τηλέφωνο καὶ πρόσθεσε:

—"Οταν βγῆτε στὸ δρόμο, κύριε, τὸ ταξὶ θὰ βρίσκεται ἐκεῖ!

Πραγματικά, τὸ αὐτοκίνητο φανέρωνε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ καφενείου, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε ὁ ἐπιχειρηματίας! Ἀφ' ὅτου εἶχε ἀρχίσει νὰ τηλεφωνῇ εἶχε περάσει μόνον 1½ λεπτὸ τῆς ὥρας!

Ἡ ἀστραπιαία αὐτὴ ἐξυπηρέτησις ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πολλὲς πρόσφατες ἐφαρμογὲς στὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ φοροτοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου. Πρόσφατα, ἡ ἀρμοδία ἀγγλικὴ ὑπηρεσία ἔδωσε σὲ μερικὰ μεγάλα γκαράζ τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τὴν ἄδεια νὰ χησιμοποιήσουν ὡρισμένα μήκη κύματος γιὰ τὴ ραδιοτηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὰ αὐτοκίνητά τους. Μιὰ ἀπ' τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτὲς ἔχει ἐφοδιάσει 18 αὐτοκίνητά της μὲ ἀσύρματα τηλέφωνα, ποὺ ἐπιτρέπουν στὸ σωφὸ νὰ συνεννοῆται μὲ τὸ γκαράζ, νὰ παίρνη ἐντολὲς κλπ. Ὑπολογίζει δὲ ὅτι ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς ἐγκαταστάσεως (μαζὶ μὲ τὸν κεντρικὸ πομπὸ τοῦ γκαράζ) ἐπιβαρύνουν κάθε αὐτοκίνητο μὲ 100 περίπου χάρτινες λίρες 'Ἐξ ἄλλου ὅμως τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ κάνουν 50% λιγώτερα ἐνεργὰ γιλιόμετρα» κι' ἡ οἰκονομία αὐτὴ θὰ καλύψῃ μέσα σὲ δυὸ χρόνια τὴν πρόσθετη δαπάνη τοῦ ραδιοτηλεφώνου.

Οἱ συσκευὲς τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου ἔχουν ἐγκατασταθῆ στὰ κιβώτια ἀποσκευῶν τῶν αὐτοκινήτων, ἔτσι ὥστε νὰνε ἐξασφαλισμένες ἀπ' τὴ βροχή, τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη κλπ.

'Ἐξ ἄλλου, στὶς «τηλεσκοπικὲς» σκάλες καὶ στὰ αὐτοκίνητα τῶν πυροσβεστῶν τοῦ Λονδίνου ὑπάρχουν δυὸ λεπτὰ νάλκινα ραβδάκια, ποὺ δὲν εἶνε παρὰ κεραῖες μικροῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου μὲ βραχέα κύματα. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ μηχάνημα, ὁ πυροσβέστης ποὺ βρίσκεται ψηλά, μέσα στοὺς καπνοὺς τῆς πυρκαϊᾶς, μπορεῖ νὰ δίνη ἀναφορὰ ἢ νὰ ζητῇ βοήθεια ἀπ' τοὺς συναδέλφους του. Ὁ ἴδιος ἔχει προσαρμοσμένο στὴ ζώνη του τὸ ἀτομικό του ραδιοτηλέφωνο, ἐλαφρὸ καὶ μικροσκοπικό. Δὲν χησιμοποιεῖ δὲ συνηθισμένο μικρόφωνο, γιατὶ ἂν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ, μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ καπνὸς στοὺς πνεύμονές του. Ἔχει λοιπὸν στερεωμένο ἔξω ἀπ' τὸ λαιμό του, μ' ἕνα ἐλαστικό, δυὸ μικρὰ κουτάκια, ποὺ περιέχουν τὸ μικρόφωνο καὶ ποὺ παραλαμβάνουν τὴ φωνὴ του ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὶς παλμικὲς δονήσεις τῶν φωνητικῶν χορδῶν του!

Τὸ ἴδιο αὐτὸ ἐυφυέστατο σύστημα εἶχε χρησιμοποιηθῆ κατὰ τὸν πόλεμο ἀπ' τὸ ἀγγλικὸ πεζικό.

Ἕνας μεγαλύτερος καὶ ἰσχυρότερος τύπος ἀσυρμάτου τηλεφώνου περιείχετο σ' ἕνα σακκίδιο, κρεμασμένο στὴν πλάτη τοῦ στρατιώτου. Αὐτὸ λοιπὸν δοκιμάσθηκε τελευταίως σ' ἕνα βαὺ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Γιορκσάιρ, γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἐργάτες ποὺ βρίσκονται στὸ βάθος τῶν πηγαδιῶν καὶ τῶν στοῶν. Τὰ πειράματα ἀπέδωσαν, μέτρια ἀποτελέσματα, γιατὶ τὰ κύματα ἐπηρεάζοντο ἀπ' τὸ παχὺ στρῶμα τοῦ ἐδάφους ποὺ περιείχε διάφορα μεταλλεύματα. Ἡ μέθοδος ὅμως θὰ τελειοποιηθῆ ἀσφαλῶς, καὶ τότε θὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ γρήγορη διάσωσις τῶν ἀνθρακωρύχων ποὺ κινδυνεύουν.

Ἀλλὰ κι' οἱ σιδηρόδρομοι καταρτίζουν σχέδια χησιμοποιήσεως τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου γιὰ τὴν ἐπικοινωνία τῶν τρένων, τῶν σταθμῶν, τῶν συνεργείων ἐπισκευῆς, κλπ., σὲ ἀπόστασι πολλῶν χιλιομέτρων. Ἔχουν μάλιστα ζητήσει νὰ τοὺς παραγωρηθοῦν εἰδικὰ μήκη κύματος γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ἡ ἀγγλικὴ ἀστυνομία μετατρέπεται ἀπὸ χρόνια τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο. Οἱ πάλισμαν ἔχουν τοὺς δέκτες ἐγκατεστημένους μέσα στὴν κάσκα τους.

Ἡ Μεγ. Βρεταννία ἔχει σήμερα τὴν πρώτη θέσι στὴν παραγωγὴ πομπῶν καὶ δεκτῶν ἀσυρμάτου τηλεφώνου. Δέχεται παραγγελίες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἀκόμη κι' ἕνας ἁπλοικὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς ἀνάρασε τέτοια μηχανήματα γιὰ νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὶς φυτείες του, ποὺ ἀπέχουν 80—120 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ σπίτι του. Ὡς τώρα μεταχειριζόταν κοινὲς τηλεφωνικὲς γραμμές, ἀλλὰ οἱ ραδαΐσες βροχὲς ἔκοβαν συχνὰ τὰ σύρματα, ἢ οἱ καμηλοπαρδάλεις τὰ ἔσπαζαν μὲ τὸ μακρὺ λαιμό τους, κι' ἔτσι διέκοπταν τὴν ἐπικοινωνία.

Τὸ «ἀσύρματο τηλέφωνο τῆς Ἱστέπης» εἶνε πιὰ πραγματικότης. Τὰ τελευταῖα Χριστούγεννα ὁ Πρόεδρος Τρούμαν ἔλαβε ἕνα δῶρο ποὺ τὸν εὐχαρίστησε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο: ἕνα μικροσκοπικὸ πομπὸ καὶ δέκτη τηλεφώνου, ποὺ ζύγιζε μόνο λίγα δράμια καὶ γωροῦσε στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του. Μ' αὐτὸν μπορεῖ νὰ συνεννοῆται μὲ τοὺς ὑφισταμένους του, ποὺ βρίσκονται σὲ ἄλλα γωάφεῖα, σὲ ἀκτῖνα ἀοκετῶν ἑκατοντάδων μέτρων.

Τὰ μικροσκοπικὰ αὐτὰ μηγανήματα δοκιμάζονται τώρα γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ο.Η.Ε., μέσα στὰ ἀπέραντα κτίρια τοῦ διεθνοῦς αὐτοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο γιὰ τὴ γενικὴ γρῆσι τους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο εἶνε τὸ πρόβλημα τῶν μηκῶν κύματος. Πρέπει δηλαδὴ νὰ βοηθῇ ἕνας ποακτικὸς τρόπος γιὰ νὰ συνεννοῆται κανεὶς μόνο μ' ἐκεῖνον ποὺ θέλει, γωρὶς νὰ τὸν ἀκούνε οἱ ἄλλοι. Οἱ ἐπιστήμονες κι' οἱ τεγνικοὶ πιστεύουν ὅτι βρίσκονται στὸ δρόμο τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο προορίζεται μόνο γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοὺς πυροσβέστες, τὰ μέσα συγκοινωνίας κι' ἄλλους εἰδικοὺς σκοπούς. Ὁ νεαρὸς ποὺ θέλει νὰ μιλήσῃ στὴν ἀγαπημένη του εἶνε ὑποχρεωμένος ἀκόμη νὰ μετανειρισθῇ τὸ καινὸ τηλέφωνο μὲ σύρμα.

✿✿

Ἐρωτικὴ ἐκδίκησις

Ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανός, ὁ Πέτερ Φράζερ, εἶγε τὴν ἀτυγία νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὴ φίλη του, μιὰ νέα δεκατεσσάρων ἐτῶν. Γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ τὴν παρασύρεψε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἄδειασε πάνω της ἕνα κουτὶ κονσέρβας, ποὺ τὸ εἶγε γεμίσει μὲ βενζίνη καὶ κατόπιν ἔβαλε φωτιὰ στὰ ροῦγα της μὲ τὸν ἀναπτῆρα του. Ἡ δυστυγισμένη νέα κάηκε σὰν πυροτέγνημα!...

Ὡς γθὲς ἀκόμα γρησιμοποιοῦσαν οἱ ἐρωτευμένοι τὸ βιτριόλι. Τώρα τὸ ἀντικατέστησε ἡ βενζίνα. Πρόοδος!

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΑ πεινασμένα παιδιά

Πρωτοφανὴς παγκόσμιες συναγερμὸς

Ὅπως γραψαμε καὶ στὸ προηγούμενο τεῦγος, σ' ὅλο τὸν κόσμο, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, γίνεται μιὰ μεγάλη ἐκστρατεία — εἰρηνική, εὐτυγῶς, αὐτὴ τὴ φορά — ἡ Ἐκστρατεία γιὰ τὴ Σωτηρία τοῦ Παιδιοῦ. Στὴν Ἑλλάδα τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ τὴν κηρύξε, μὲ μιὰν ἐμπνευσμένη ἐκκλησι, ἡ Βασίλισσα Φρειδερίκη.

Ἑκατομμύρια παιδιά, σ' ὅλο τὸν κόσμο πεινοῦν. Εἶνε τὸ μεγαλύτερο δράμα τῆς ἀνθρωπότητος αὐτὴ ἡ πεινα κι' ἡ δυστυγία ποὺ βασανίζει ὁλοκλήρη στρατιὰ μικρῶν ὑπάρξεων.

Ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἵδρυσε ἕνα Ταμεῖο Περιθάλψεως Παιδιοῦ, στὸ ὁποῖο θὰ συγκεντρωθοῦν ὅ τι ποσὰ κι' ὁ,τι εἴδη στείλουν οἱ διάφορες γῶρες, ποὺ ἀνελάβαν τὴν ὑποχρέωσι νὰ συμμετάσχουν στὸ διεθνὲς αὐτὸν ἔρανο γιὰ τὸ Παιδί. Σαρανταπέντε γῶρες ἐδήλωσαν ἤδη συμμετογή.

Ἀπὸ παντοῦ τῆς γῆς ὀηλαὸη ὅλοι οἱ λαοί, ἀκόμα κι' οἱ πιὸ φτωγοί, οἱ πιὸ καταστραμμένοι — ὅπως π. γ. ὁ ἑλληνικὸς — "ἔσπευσαν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸν τὸν παγκόσμιο ἔρανο, ποὺ γίνεται γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ.

Ἤδη, ἡ Ἐθνικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Κούβας ἔβαλε γιὰ προοπτική της νὰ συγκέντρωση ὡς ἐλάγιστο ὅριον, ἕνα ἑκατομμύριο «πέσος». Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κολοσσιαίου αὐτοῦ ποσοῦ, θὰ διατεθῇ γιὰ γ' ἀγοραστῇ ζάγαρη καὶ νὰ μοιραστῇ στὰ φτωγὰ παιδάκια ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἤδη ἀπὸ τὰ ποσὰ ποὺ ἀρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται, τὸ Ταμεῖο Περιθάλψεως τοῦ Παιδιοῦ ξεγώρισε 3½ ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ τὰ φτωγὰ Κινεζόπουλα.

Ἀλλὰ μήπως εἶνε μόνον αὐτά:

Στὴν Εὐρώπη μόνο ὑπολογίζεται ὅτι εἶνε δώδεκα ἑκατομμύρια παιδιὰ ποὺ κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν ἀπὸ πεινα!

Ἄρχισαν, ἤδη νὰ γογγυνται οἱ πρῶτες βοές γιὰ τὰ πεινασμένα παιδιὰ τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Καναδᾶς π. γ., στέλνει εἴκοσι ἑκατομμύρια κιλὰ γάλα σὲ σκόνη, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ἑκατὸν ἑξήντα ἑκατομμύρια μερίδες. Ἐπίσης θὰ στείλη καὶ μουρουνόλαδο. Μουρουνόλαδο στέλνουν ἐπίσης ἡ Νέα Γῆ, ἡ Νορβηγία κι' οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, φορτώθηκαν ἤδη, γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Εὐρώπης, πάνω ἀπὸ δυὸ ἑκατομμύρια κιλὰ λαοδὶ κι' ἑκατὸ γιλιάδες κιλὰ μαργαρίνη. Ὁ πλούσιος, ὁ εὐτυγισμένος Καναδᾶς πρόσφερε στὸν Διεθνῆ Ἔρανο γιὰ τὸ Παιδί, τριάμισυ ἑκατομμύρια κονσέρβες ψαριῶν, ἑνάμισυ ἑκατομμύριο κιλὰ παστὰ ψάρια καὶ διακόσιες πενῆντα γιλιάδες κιλὰ ξηρὸ κρέας!

Κι' ἡ Αὐστραλία ὅμως ἄρχισε τὶς ἀποστολές της. Ἡ πρώτη προσφορὰ εἶνε τριάντα γιλιάδες κιλὰ συμπυκνωμένο Βούτυρο. Ἀλλ' οἱ Αὐστραλοὶ δὲν θὰ περιορίστοῦν σ' αὐτό. Ὑπόσγονται νὰ στείλουν βουνὰ ἀπὸ τρόφιμα γιὰ τὰ παιδάκια ποὺ πεινοῦν.

Ἀλλὰ μή νομίσετε ὅτι τὰ ποσὰ αὐτὰ τῶν τροφίμων, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω εἶνε πολλά. Δὲν φτάνουν! Γιατὶ τὰ πεινασμένα παιδάκια ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε τοιάντα ἑκατομμύρια!

Γι' αὐτὸ ὁ ἔρανος συνεγίζεται σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὅλοι δίνουν κι' ὅλοι πρέπει νὰ δώσουν ὅ τι μποροῦν. Εἶνε ἡ μοναδικὴ φορὰ ὅπου ἕνας ἔρανος ἑνώμιὰ τόσο παγκόσμια σημασία κι' ὅπου δὲν ἀφορᾷ οὔτε ὡρισμένη τάξι οὔτε ὡρισμένης θρησκείας ἢ κοινωνικῶν πεποιθήσεων ἀνθρώπους... Ἀφορᾷ τὰ πεινασμένα παιδάκια ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς!

Ἄλλωστε ὁ τοόπος τῆς λειτουργίας τοῦ Διεθνοῦς Ταμείου Ἐπειγούσης Περιθάλψεως τοῦ Παιδιοῦ καθορίστηκε ἀπὸ τὸν Ὀργανισμὸ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑξῆς ἀρχῶν:

1. Ἡ γορήγησις βοηθείας θὰ γίνεται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἑκάστου ἀδιαφόρως τάξεως ἐθνικότητος, θρησκείας ἢ πολιτικῶν πεποιθήσεων.

2. Τὸ Ταμεῖον ἀπὸ συμφώνου μετὰ τῶν ἁρμοδίων κυβερνήσεων λαμβάνει ὅλα τὰ μέτρα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς δικαίας διανομῆς τῶν ἐφοδίων.

Ὁ ἔρανος γιὰ τὸ Παιδὶ ἄρχισε στὸν τόπο μας ἀπὸ τὶς 29 Φεβρουαρίου καὶ θὰ συνεγιστῇ ὡς τὶς 25 Μαρτίου. Ἀσφαλῶς, κανεὶς δὲν θὰ μείνη ποὺ νὰ μὴ δώσῃ ὅ τι μπορεῖ!

★

Τὸ περασμένο Σάββατο σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ μεγάρου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν στὸ Λαῖκ Σάξες, συγκεντρώθηκαν πολλὰ παιδιὰ ἡλικίας 10—18 ἐτῶν, ἀντιπροσωπεύοντα 26 ἔθνη καὶ συζήτησαν γιὰ τὴ σκληρὴ τύγη ἑκατομμυρίων συνομηλίκων των ποὺ ἔγουν ἀνάγκη τροφῆς ροὺγων καὶ ἰατρικῆς περιθάλψεως. Κατέληξαν δὲ στὴν ἀπόφασι νὰ καλέσουν τοὺς λαοὺς νὰ βοηθήσουν τὰ ὀρφανὰ τοῦ πολέμου.

Ἡ τραγωδία τοῦ Βερολίνου

Οἱ τύραννοι τιμωροῦνται

Μιὰ γαρακτηριστικὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ σημερινοῦ Βερολίνου. Γιὰ τὴν ἀγορὰ ἑνὸς ποδηλάτου, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο τώρα μεταφορικὸ μέσον, προσφέρονται κιλάια καὶ ἀμερικανικὰ τσιγάρα...

Οἱ Βερολινέζοι θεωροῦν τὸ Νοέμβριο ὡς ἁπαισιο καὶ μυστηριώδη μῆνα. Ἔχουν παρατηρήσει ὅτι τὰ Νοέμβριο γίνονται οἱ περισσότερες ἐπαναστάσεις. Πιστεύουν δὲ ὅτι ὑπάρχει τότε «κάτι» στὸν ἀέρα, ποὺ σπρώγνει στὴν αὐτοκτονία. Καὶ, ἀπ' τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ αὐτοκτονοῦν κάθε Νοέμβριο, ὀγάζουν συμπεράσματα τί εἴδους θάναι ὁ γειμώνας ποὺ ἀκολουθεῖ.

Ἑφέτος λοιπὸν βλέποντας ὅτι οἱ Νοεμβριανοὶ αὐτόγειρες ἦσαν περισσότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλο γρόνο (ἀκόμη κι' ἀπὸ τότε ποὺ μπῆκαν οἱ Ρῶσσοι στὸ Βερολίνο) προ-βλέψαν γειμῶνα φοβερό, τραγικό. Καὶ ἡ προφητεία τους ἐπαληθεψε...

Δὲν ὑπάργουν ἐφέτος στὸ Βερολίνο λιγώτερα τρόφιμα ἀπὸ ἄλλα γρόνια, ἡ δὲ καύσιμος ὕλη εἶναι κάπως περισσότερη. Ἀλλὰ οἱ Βερολινέζοι ἔγουν γάσει πιὰ τὶς ἐλπίδες ποὺ τοὺς συγκαροῦσαν, ἔγουν ἐξασθενήσει ἀπ' τὴν πεινα καὶ τὸ κρύο καὶ δὲν μποροῦν πιὰ ν' ἀνθέξουν. Καταλαβαίνει κανεὶς τὸ κατάντημά τους, ὅταν τοὺς βλέπῃ νὰ διασχίζουν τοὺς δρόμους μὲ σγυρτὸ δῆμα καὶ νὰ σταματοῦν ἀνάμεσα στ' αὐτόκινητα σὰν χαμένοι, φοβισμένοι κι' ἀναποφάστιστοι...

Ὁ ἴδιος λόγος προκάλεσε τὴν καταπληκτικὴ αὔξησι τῶν αὐτογειρασιῶν. Τὸ 1938, ὅταν οἱ διομηναίες τοῦ Βερολίνου λειτουργοῦσαν ἐντατικά, συνέβησαν 1 867 θανατηφόρα δυστυγήματα. Πέρυσι ὁ ἀριθμὸς τους ἔφτασε τὰ 5 342, ἐνῶ λειτουργοῦν μόλις τὰ 15% τῶν προπολεμικῶν ἐργοστασίων.

Ἕνας λογιστὴς Βερολινέζος ἐξομολογήθηκε ὅτι τὸ μυαλό του σταματᾶει συνιὰ τόσο ποὺ μιὰ ἁπλὴ πρόσθεσις τοῦ φαίνεται σαν... ἀνώτερα μαθηματικά! Οἱ δάσκαλοι ἀναγκάζονται νὰ προγωροῦν ὁλοκόπουν συνεγῶς τοὺς μαθητάς, γιὰ νὰ τοὺς κάνουν νὰ προγωροῦν σὲ ἕξεως καὶ νὰ σκεφθοῦν.

Μὰ πῶς νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὰ μαθήματά τους οἱ μικροὶ Βερολινέζοι:... Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἀναμέσα σὲ 41 ἀγόρια 12—14 ἐτῶν, παιμένα στὴν τύγη ἀπὸ ἕνα σγολεῖο, ἀπέδειξε ὅτι: τὰ 22 δὲν εἶναγ κουβέρτες 14 δὲν εἶναγ σεντόνια 7 δὲν εἶναν πουκάμισο 21 δὲν εἶναγ παπούτσια καὶ 37 δὲν εἶναν παγωφόρι! Μόνο 5 ἀπ' αὐτὰ ἔτρωγαν ζεστὸ φαγητὸ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, κι' ἄλλα 28 μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα.

Τὰ ἴδια περίπου πράγματα ἐξακριβώθηκαν γιὰ 34 κορίτσια τοῦ σγολείου. Ἐπιπλέον τὰ 14 ἀπ' αὐτὰ εἶναν δώσει τὸ πάν γιὰ γὰ φᾶνε καὶ τὰ 7 εἶναν μεταδοτικὲς νόσους.

Μὲ τόση ἀθλιότητα εἶναι φυσικὸ νὰ ὑπάρνουν σήμερα 12.000 Βερολινέζοι μὲ «ἀνοιγτὴ» φυματίωσι. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς δὲ τῶν γιατρῶν, καθένας ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ μολύνῃ 10 ἄλλα ἄτομα μέσα σ' ἕνα γρόνο!

Ἡ μερὶς τροφῆς—1.550 θερμίδες τὴν ἡμέρα—δὲν φαίνεται νὰ πρόκειται νὰ αὐξηθῇ. Τὸ ἐπίπεδο διατροφῆς τῶν Βερολινέζων εἶναι τὸ κατώτερο ἀπ' ὅ-

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης γαρακτηριστικὴ σκηνή. "Ἕνας μικρὸς Γερμανὸς περνᾶει ἐπιδεικτικὰ μὲ τὸ βῆμα τῆς χήνας μπροστὰ ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες...

σα ὑπῆρξαν στὰ τελευταῖα 100 γρόνια. Φυσικὰ ἡ μαύρη ἀγορὰ ἀγοράζει κι' οἱ μαυραγορίτες γορταίνουν κάθε βράδυ, στὰ ἐκλεκτά τους κέντρα μὲ γαρίδια καὶ «φιλὲ μινιόν», ἐνῶ οἱ ἄλλοι Βερολινέζοι δειπνοῦν συγνὰ μὲ βρασμένες ρίζες καὶ ποντίκια (ἂν τάνουν κι' αὐτά...)!

Τὰ σκυλιὰ κι' οἱ γάτες γάνονται συνεγῶς γιατὶ ἀποτελοῦν ἀμβροσία γιὰ τοὺς πεινασμένους. Ὅταν ἕνα ἄλογο πέση στὸ δρόμο καὶ φωνήση ὅλες οἱ γοικοκυρὲς τῆς περιογῆς τρέγουν ν' ἁρπάξουν ἕνα κομμάτι κρέας! Συνηθισμένο φαγητὸ εἶναι οἱ βρασμένες τσουκνίδες, καθὼς κι' ἕνα εἶδος μανιταριοῦ ποὺ φυτρώνει στὸ δούκο...

Πολλοὶ συμπληρώνουν τὴν τροφή τους ἀπ' τὰ σκουπίδια! Ξέρουν ὅτι κινδυνεύουν ν' ἀροωστήσουν βαρειά, ἀλλὰ τὸ προτιμοῦν, παρὰ νὰ ὑποφέρουν συνεγῶς ἀπ' τὶς βασανιστικὲς διαμαστυρίες τοῦ στομάγου των...

Ἄλλοι πάλι ζητιανεύουν ἀπ' τοὺς ξένους στοατιωτικοὺς καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Ἡ κρύσιμος ὕλη ἀποτελεῖ κι αὐτὸ πρόβλημα. Πῶς νὰ ζεσταθοῦν οἱ Βερολινέζοι μέσα σὲ μισογκρεμισμένα σπίτια, δίγως παράθυρα;... Πέρυσι ἔκοψαν τὰ καθίσματα τῶν βαγονιῶν τῶν τραίνων καὶ τὰ φέρετρα που ξέθαψαν ἀπ' τὰ νεκροταφεῖα. Ἑφέτος, ἔκλεψαν τὶς νεκρικὲς κάσσες ποὺ περιείγαν τὰ λείψανα 200 Ρώσσων ἀξιωματικῶν ποὺ εἶναν πολεμήσει ἡρωϊκὰ ἐπὶ Φρειδερίκου Μεγάλου κι' εἶναγ ταφὴ τιμητικὰ σὲ μιὰ θαυμάσια ἐκκλησία.

Μολονότι οἱ ἀογὲς τῆς πόλεως διέθεσαν μιὰ ποσότητα ξυλείας γιὰ φέρετρα οἱ "περισσότεροι νεκροὶ θάβονται κλεισμένοι μέσα σὲ τσουβάλια καὶ τὰ ξύλα γρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ ξεσταθοῦν οἱ ζωντανοί. "Ἕνας ἐργολάβος κηδειῶν μάλιστα νοικιάζει φέρετρα γιὰ τὶς κηδείες πρὸς 40 μάρκα γιὰ 5 ὥρες.

Κάθε οἰκογένεια τοῦ Βερολίνου ἐπιτρέπεται νὰ καταναλώσῃ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἕως 18 κιλοβὰτ τὸ μῆνα. Γιὰ ὑπερβὰ αὐτὸ τὸ ἀνώτατο ὅριον θὰ πληρώση τὰ παραπάνω κιλοβὰτ σὲ ἑκατονταπλασία τιμὴ καὶ θὰ μείνη γιὰ τιμωρία ἐπὶ ἕνα μῆνα γωρὶς ρεῦμα. Ὡστόσο οἱ Βερολινέζοι ἔγουν μηγανευθῆ ἀπείρους τρόπους γιὰ νὰ κλέβουν ρεῦμα ἀψηφῶντας τὴ φυλάκισι ποὺ τοὺς περιμένει ἂν ἀνακαλυφθοῦν. Μιὰ μέθοδος εἶναι ν' ἀνοίγουν μικρὲς τρύπες στὸ μετρητὴ καὶ νὰ γώνουν μέσα λεπτὰ σύρματα τὰ ὁποῖα συγκρατοῦν τοὺς δείκτες καὶ δὲν τοὺς ἀφίνουν νὰ γυρίσουν κανονικά. Στὶς πολυκατοικίες οἱ ἐνοικοι δηαίνουν κουφὰ τὴ νύκτα ἀπ' τὸ διαμέρισμα τους καὶ παίρνουν μὲ μιὰ πίζα ρεῦμα ἀπ' τὴ γραμμὴ φωτισμοῦ τῆς σκάλας καὶ τῶν διαδρόμων, ποὺ καταγράφεται ἀπ' τὸ μετρητὴ τοῦ σπιτονοικοκύρη!

Οἱ περισσότεροι καταστηματάργαι τοῦ Βερολίνου δὲν ἔγουν καμιὰ διάθεσι νὰ συναλλαγοῦν μὲ τοὺς συμπατριῶτες τους καὶ νὰ πληρωθοῦν μὲ μάρκα δίγως ἀξία. Ζητοῦν γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα 400 μάρκα π.γ. ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ καὶ 70 μόνον ἀπὸ ἕναν Ἀμερικανό—γιατὶ ὁ δεύτερος θὰ τοὺς δώση ἐπιπλέον τρόφιμα καὶ τσιγάρα.

Πουθενὰ ἄλλου ἄλλωστε σὲ καμιὰ περίπτωσι δὲν παρετηρήθη τόση ἔλλειψις ἀλληλεγγύης, ὅσο στὸ μετατολεμικὸ Βερολίνο. "Αν μπορούσαμε οἱ Βερολινέζοι θὰ λήστευαν καὶ θὰ σφάγαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, στὸν ἀγῶνα τῆς συντήρησης... Δὲν διστάζουν νὰ μεταγειρισθοῦν κάθε μέσον, γιὰ νὰ παρασιάσουν τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, τοὺς γειτονες των ὡς ἀμεταγόητους Ναζῆδες καὶ νὰ ἐπιτύγουν ἔτσι τὴ σύλληψή τους!

Πρὸ μηνῶν, μιὰ ὁμὰς Γερμανῶν γιατρῶν συνέτασσαν μιὰ διδακτορία γιὰ τὴν αἰτία αὐτὴ καταστασι. Τόνιζαν ὅτι «ὁ γερμανικὸς λαὸς ἔγασε τὸ σφρίγος καὶ τὴν ἐνεργητικότητά του» καὶ ὅτι αὐτὸς ποὺ ὠνομάζετο ἄλλοτε «λαὸς τῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων» δὲν ἐνδιαφέρεται σήμερα παρὰ γιὰ τὸ καθημερινὸ φωμί του.

Ξεγνοῦσαν ὡστόσο αὐτοὶ οἱ κύριοι ὅτι, τὸ 1942, ὅταν νικοῦσαν ἀκόμη οἱ Γερμανοὶ «ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι» ὁ Γκαίμπελς ἔλεγε στοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν στρατευμάτων κατογῆς τῶν ὑποδουλωμένων γωρῶν: «Δὲν σᾶς στέλνω ἐκεῖ γιὰ νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν καλοπέρασι τοῦ λαοῦ ποὺ ἐποπτεύετε. Πρέπει νὰ κάμη μιὰ γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ αἰωνία ἀνησυγία γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ συγκινηθῶ καθόλου, ἂν μοῦ πῆτε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ πεθάνουν τῆς πείνας...».

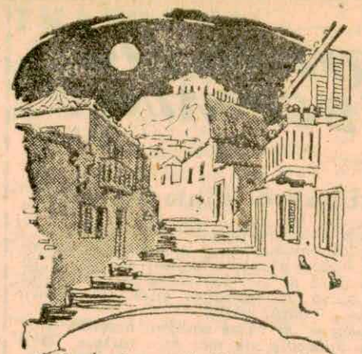

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παληᾶς Ἀθήνας

Ἀπόκρεω καὶ Κούλουμα ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ

Οἱ μασκαράδες τῆς Παληᾶς Ἀθήνας—οἱ Ἀποκρηάτικοι Βέδαια — εἶχαν τὴν ἀδυναμία, ὅταν ἔβγαιναν τὰ Βράδυα στὶς διασκεδαστικὲς περιοδειές τους ἀνὰ τὴν πόλι, νὰ ρωτοῦν μεταξύ τους:

— Πᾶμε στοῦ Σουρῆ;

Εἴτε ἤξεραν τὴν οἰκογένεια, εἴτε δὲν τὴν ἤξεραν, ἡ φήμη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μεγάλου σατυρικοῦ ποιητοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὅπου ἐσύγναζαν, τότε, οἱ ἐπιφανέστεροι ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, τοὺς παρακινοῦσε νὰ πᾶνε ἐκεῖ, ἔστω καὶ μασκαρεμένοι, ἀφοῦ δὲν εἶναι τὸ θάρρος ἢ τὸ δικαίωμα νὰ πᾶνε ἀμασκάρευτοι. Ὡς πνευματικό, λοιπόν, κέντρο, τὸ σπίτι τοῦ Σουρῆ ὑφίστατο κάθε Ἀπόκρηες, τὸ γιουρούσι τῶν ντομινοφόρων τοῦ ὁποίου, μιὰ προπολεμικὴ ἡμέρα, στὴν "Ἕνωσι τῶν Συντακτῶν, ὁ ἐκλεκτὸς καὶ ἀλησμόνητος συνάδελφός μας Γεώργιος Πῶπ, μᾶς ἔδωσε ζωντανὴ τὴν εἰκόνα.

Τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς, (δηλ. τὴν Τυρινὴ) τὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ, τὸ Βράδυ, ἦταν ἀνοιχτὸ γιὰ τοὺς μετημφιεσμένους. Κανεὶς δὲν τοὺς ἔλεγε «ὄχι». Ὁ Σουρῆς, ποὺ χαιρολογοῦσε μὲ τοὺς ἀπρόσκλητους ἐπισκέπτες, ἔλεγε:

— Νὰ σᾶς πῶ· προτιμῶ τοὺς μασκαρεμένους.. μασκαράδες ἀπὸ τοὺς ἀμασκάρευτους. Μοῦ εἶνε ἀπείρως συμπαθέστεροι!

★

Ἄκουγαν, λοιπόν, οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι πολλὰ ὡραῖα πράγματα γιὰ τὶς συγκεντρώσεις τῶν λογίων καὶ συγγραφέων στὸ σπίτι τοῦ Σουρῆ καὶ πολλοὶ ἤθελαν νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐκλεκτὸ πνευματικὸ περιβάλλον, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειά τους καὶ γιὰ νὰ ἰδοῦν ὅσους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων δὲν ἐγνώριζαν οὔτε ἐξ ὄψεως.

Συνήθως τὴν Τυρινὴ ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ, ἡ κυρία Μαρῆ, ἑτοίμαζε πλούσιο ἀποκρηάτικο γεῦμα γιὰ τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους τοῦ συζύγου της. Πλούσιο τσιμπούσι ἦταν τὸ μεγάλο ταψὶ μὲ τὸ ἀρνάκι τοῦ γάλακτος μὲ πατάτες στὸ φοῦρνο καὶ ἡ πατροπαράδοτη μακαρονάδα, μὲ τὸ ρετσινάτο κοκκινέλι, ποὺ φρόντιζε τότε, νὰ φέρνῃ ἀπ' τὸ Κορωπί, ὁ νεαρώτερος τῆς Συρικῆς παρέας, ὁ Γεράσιμος Βῶκος.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

Ὁ συγγραφεὺς Βῶκος ἦταν, τότε, σὰν νεώτερος τὸ «φὰν-γκατὲ» τοῦ Σουρῆ. Ἕνα ἀποκρηάτικο βράδυ πῆγε ὁ Βῶκος, στὸ σπίτι τοῦ Σουρῆ μ' ἕναν τεράστιο ψεύτικο μοῦτο καὶ μόλις τὸν εἶδε ὁ ποιητής, εἶπε στοὺς ἄλλους:

—Ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ νέρι του, ἂν ἔρθη, τώρα, ὁ Μανώλης (ἐννοοῦσε τὸν Γουβέλη ποὺ εἶνε μεγάλη μύτη) καὶ γίνη... σύγκρουσις τῶν δύο μ ύ τ ω ν!

— Δηλαδή, ἐπρόσθεσε ὁ Μπάμπης Ἄννινος, θὰ γίνη καὶ μάχη μεταξὺ τῶν δύο κ ο μ ύ τ ω ν!

Ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἐπίσης, τότε, ἦταν καὶ ὁ Γεώργιος Πῶπ, (ποὺ δὲν εἶχε ἐκδώσει, ἀκόμη, τὴν ὡραία καθημερινὴ ἐφημερίδα του «Ἀθῆναι») καὶ αὐτὸς εἶχε ἀναλάβει τὴν δεξίωσι τῶν προσερχομένων μασκαράδων, ποὺ ἔφταναν τὴν ὥρα ποὺ τὰ μέλη τῆς Συρικῆς συντροφιᾶς ἐκάθηντο, ἀκόμη, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά τοῦ ποιητοῦ, στὸ τραπέζι.

Ἀλλ' ὁ Πῶπ, παρ' ὅλη τὴν τιμητικὴ ἐντολὴ ποὺ εἶχε ἀπ' τὸν οἰκοδεσπότη, προτιμοῦσε τὸ... ἀσανάκι τοῦ γάλακτος. Κι' ὅταν ἔφταναν οἱ ἀπρόσκλητοι μασκαράδες, φώναζε τρώγοντας ἀπ' τὸ καθισμά του:

— Περάστε:.. περάστε μέσα! Καθῆστε!

Ἔμπαιναν, λοιπόν, κι' ἐκεῖνοι μόνοι τους μέσα στὴ συνεγόμενη αἴθουσα καὶ κύτταζαν μὲ περιέργεια τὸ περιβάλλον καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ καθόντουσαν στὸ τραπέζι. Ντόμινα μεταξωτὰ μὲ λευκὰ γάντια ἔφταναν παφουμαδισμένα καὶ προγωροῦσαν στὸν διάδρομο καὶ μιλοῦταν, μεταξύ τους, σιγὰ κι' ἔλεγαν:

— Νά ὁ Σουρῆς!.. Αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ Δροσίνης! Ἐκεῖνος ποὺ κάθεται δεξιὰ εἶνε ὁ Μαλακάσης! Νὰ ὁ Κύπριος!

Ἦσαν, οἱ ἄγνωστοι «μασκαράδες» ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κοριτσόπουλα τῆς παληᾶς Ἀθήνας μὲ τοὺς καβαλλιέρους τους ποὺ διάβαζαν καὶ παρακολουθοῦσαν τὰ ἔργα τῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν τῆς Συρικῆς παρέας καὶ δοκίμαζαν μεγάλη ἱκανοποίησι ποὺ τοὺς ἔβλεπαν καὶ τοὺς ἄκουγαν, ἔστω καὶ καθισμένους στὸ μεγάλο τραπέζι τῆς τραπεζαρίας τοῦ ποιητοῦ.

★

Τὴν ζωηρότερη περιέργεια τῶν ἀποσκλήτων ἐπισκεπτῶν μασκαράδων στὸ σπίτι τοῦ Σουρῆ, προκαλοῦσε, κυρίως, ἡ μακαρία φυσιογνωμία τοῦ Σουρῆ ποὺ ἔβλεπε μὲ τὸ συνηθισμένο γαλήνιο ὕφος του τὸν ἄγνωστο κόσμο ποὺ ἔμπαινε φιλικὰ στὸ σπίτι του καὶ τὸν κυττοῦσε σὰν ἀξιοπερίεργο τέρας.

Κάποιο θηλυκὸ ντόμινο, τὸ Βράδυ μιᾶς Τυρινῆς, μόλις εἶδε τὸν Σουρῆ, ποὺ δὲν τὸν ἤξερε στὴ φάτσα, τοῦ εἶπε:

— Κύριε Σουρῆ, ὡραῖα σᾶς πάνε τὰ γένεια σας!

Ὁ ποιητής, τότε, μὲ τὸ ἀειθαλὲς γιοῦμορ του, τῆς ἀπάντησε:

— Κυρία μου, ἂν ἤμουν ἀ γ έ ν ε ι ο ς, δὲν θὰ εἶχα καὶ τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ἰδῶ στὸ φωγικό μου ἔστω καὶ μασκαρεμένη!

Ἄλλο ἕνα Βράδυ ἀποκρηάτικο, πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Σουρῆ, μασκαρεμένοι, ὁ μακαρίτης ὁ Κόκκος μὲ τὴ γυναῖκα του, ντυμένοι ἐκεῖνος πιεροττος καὶ ἐκείνη κολομπίνα. Ἦσαν, τότε, νεόπαντροι καὶ ἄργισαν, μὲ παραλλαγμένες φωνές, νὰ πειράζουν τοὺς συγγραφεῖς καὶ τοὺς λογίους ποὺ ἦσαν στὸ σαλόνι τοῦ ποιητοῦ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν τοὺς κατάλαβαν ποιοί ἦσαν. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ ἀέτειο βλέμμα τοῦ Δαμβέργη διέκρινε, ἀπ' τὸ πλάϊ τῆς μάσκας, τὸ «προφίλ» τοῦ Κόκκου. Μὲ προσοχὴ ποιητό, τότε, ὕφος τραπεζοκόπορος, ὁ μακαρίτης ὁ κὺρ - Γιάννης, ἐφώναξε:

— Προσοχή, κυρίες καὶ κύριοι! Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρουσιάσω δύο ἐπίσημους μασκαράδες: τὸν κύριο κόκκοσα μὲ τὴν κυρία κόττα του!

Σημειωτέον ὅτι ὁ Κόκκος, τότε, ἔνραφε στὸ «Ἄστυ» μὲ τὸ ψευδώνυμο (συγκεκομμένο τ' ὀνομά του) «Κόκ».

★

Συνήθως, μετὰ τὸ χτύπημο τῆς μικρῆς ἐξοχικῆς καὶ παραθαλάσσιας κατοικίας τοῦ Σουρῆ (περὶ τῆς ὁποίας θὰ γράψωμε στὸ προσεχὲς σημείωμά μας) ἡ Συρικὴ συντροφιὰ ἀφοῦ ξευχτοῦσε τὴν νύχτα τῆς Τυρινῆς στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ, μετεφέρετο τὸ πρωῒ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας μὲ τὰ σαρακοστιανά της στὸ Νέο Φάληρο ὅπου ἡ ἀποκρηάτικη διασκέδασις συνεχίζετο ὡς τὸ Βράδυ.

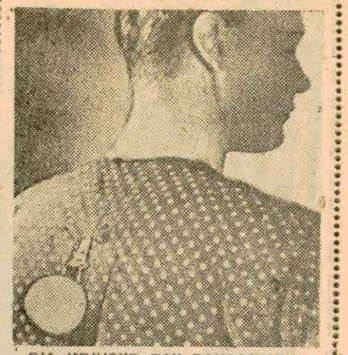

ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΡΟΧΑΛΙΖΟΥΝ

Ὡς γνωστόν, οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ροχαλίζουν, μόλις πέσουν ἀνάσκελα. Αὐτὴ ἡ μικρὴ σφαῖρα ἔχει τὸν προορισμὸ νὰ προλαμβάνη τὸ τόσο δυσάρεστο γιὰ τοὺς ἄλλους ροχαλητό. Μόλις ἐκεῖνος ποὺ κοιμᾶται πέσῃ ἀνάσκελα, ἡ σφαῖρα αὐτὴ βγάζει ἕναν ἦχο σὰν σφύριγμα καὶ τὸν ἀφυπνίζει. Δὲν ἔχει τότε παρὰ νὰ γυρίσῃ στὸ πλευρὸ καὶ νὰ ζανακοιμηθῇ.

ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς τῆς ὀθόνης ποὺ εἶνε σήμερα 63 ἐτῶν καὶ ποὺ ἔχει μιὰ υἱοθετημένη κορούλα, κατηγορεῖται σήμερα ὅτι εἶνε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔφερε πρὸ ἡμερῶν στὸν κόσμο ἡ νέα «στάρ» τοῦ Χόλλυγουντ Γκλόρια Οὐίτνεϋ. Ὁ Μπῆρυ ὅμως χαμογελῶντας δήλωσε στοὺς δημοσιογράφους: «Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἠλικία μου, εἶνε πολύ.., κολακευτικό!»

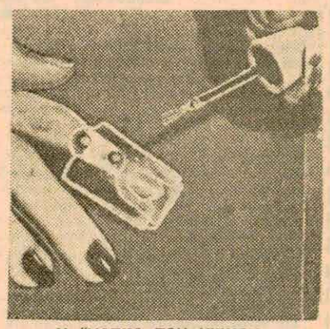

Η «ΜΑΣΚΑ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ»

Τὸ μεγάλο βάσανο τῶν γυναικῶν εἶναι ὅτι δὲν μποροῦν νὰ βάψουν ποτὲ τὰ νύχια τους καλλιτεχνικά. Στὸ ἑξῆς ὅμως δὲν θὰ συμβαίνῃ αὐτὸ χάρις στὴ μικρὴ αὐτὴ «μάσκα γιὰ τὰ νύχια» — ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ ἐφευρέτης της — ποὺ ἐφαρμόζεται στὶς ἄκρες τῶν δακτύλων καὶ ἐπιτρέπει στὶς γυναῖκες νὰ βάφουν τὰ νύχια τους καλλιτεχνικώτατα.

Θὰ εἴσαστε ΩΡΑΙΑ...

... ἂν κατορθώσετε νὰ ἀποφύγετε...

Ὅλες οἱ γυναῖκες ζητοῦν συχνὰ συμβουλὲς σχετικὰ μὲ τὸ μακιγιάζ τους, τὸν τρόπο τῆς νοήσεως τῶν διαφόρων καλλυντικῶν καὶ γιὰ γιλια δυὸ ἄλλα πράγματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν καλλονή τους.

Ἀλλ' ἡ ὁμορφιὰ δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὸ μακιγιάζ ἢ τὰ μασσάζ ποὺ θὰ κάνετε οὔτε ἀπὸ τὰ καλλυντικὰ ποὺ θὰ νοησιμοποιήσετε. Ἐξαρτᾶται ἐπίσης καὶ κυριώτερα ἴσως ἀπὸ μερικὰ πράνματα ποὺ πρέπει νὰ ἀποφύνετε. Γιατί, διαφορετικά, τὸ καλύτερο μακιγιάζ καὶ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ καλλυντικὰ δὲν θὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα.

Νά, λοιπόν τί πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ ἀποφύνετε:

Τὸ ρυτιδωμένο μέτωπο

Οἱ ρυτίδες στὸ μέτωπο ὀφείλονται στὴ συνήθεια ποὺ ἔνουν πολλὲς γυναῖκες νὰ σηκώνουν τὰ φρύδια καὶ νὰ ζαρώνουν πολὺ συχνὰ αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ προσώπου. Ἂν ἔχετε αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια, φροντίστε γ' ἀπαλλαγῆτε τὸ συντομώτερο ἀπ' αὐτήν, γιατὶ σὲ λίγο θὰ εἶνε ἴσως ἀργά. Νά ἕνας ἁπλὸς τρόπος γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε: προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγο λευκοπλάστ καὶ τὶς ὧρες ποὺ εἴσαστε στὸ σπίτι σας βάλτε μιὰ ἢ δυὸ ταινίες κάθετα ἢ λοξὰ πάνω στὸ μέτωπό σας. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλετε νὰ ζαιρώσετε τὸ μέτωπό σας θὰ αἰσθανώσαστε τὸ λευκοπλάστη νὰ σᾶς ἐμποδίζη. Ἔτσι θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὴ τὴν κακὴ καὶ καταστροπτικὴ συνήθεια.

Τὸ ἐρεθισμένο καὶ ἄνοιχτο δέρμα

Ἐκεῖνο ποὺ ἐρεθίζει περισσότερο τὸ δέρμα τοῦ προσώπου εἶνε τὸ τρίψιμο μὲ σηνόπνευμα. (Προκειμένου γιὰ τὸ σῶμα τὸ τρίψιμο αὐτὸ δὲν βλάπτει). Γιὰ νὰ κάνετε ἕναν τέλειο καθαρισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου σας μπορεῖτε νὰ νοησιμοποιήσετε ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα νάλατα καλλονῆς ἢ λίνο θειϊκὸν αἰθέρα.

Τὴν κακοσμία τοῦ στόματος

Κάνετε συνὲς πλύσεις τοῦ στόματος μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἑν γρήσει φάρμακα ἐναντίον τῆς κακοσμίας.

Μιὰ ἐξαίρετη συντανὴ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶνε ἐπίσης ἡ ἀκόλουθη:

2 μεγάλες κουταλιὲς ὕδατος Κολωνίας. 3 γραμμάρια θειϊκοῦ ἀλουμινίου. 3 στανόνες «ἐσάνς» μέντας. 10 γραμμάρια νεροῦ.

Μὲ αὐτὸ τὸ μῖγμα θὰ κάνετε πλύσεις τοῦ στόματος δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Τὸ «σκασμένο» δέρμα

Μὴν ἐκτίθεσθε στὶς καιρικὲς μεταβολὲς γωρὶς νὰ προστατεύετε τὸ δέρμα σας μὲ μιὰ καλὴ κρέμα. Ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ αὐτὸ τὸ «σκάσιμο» εἶνε ἡ μετάβασις ἀπὸ μιὰ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα σὲ μιὰ ἄλλη ποὺ εἶνε κρύα καὶ ἀντίστροφα. Ἂν παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις σας ἀργίσουν νὰ ἐμφανίζωνται στὸ πρόσωπό σας μικρὰ κόκκινα φλεβίδια, κατσφύνετε σ' ἕναν δερματολόνο γιὰ νὰ σᾶς κάμη μιὰ θεραπεία μὲ ἠλεκτρισμό. Οἱ λοσιὸν ποὺ ἔνουν ὡς βάσι τὸ «γαυαμέλι» ἀποδίδουν ἐπίσης πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Τοὺς διεσταλμένους πόρους

Μὴν ἀφήνετε ποτὲ λιπαρὰ σώματα πάνω στὸ πρόσωπό σας ὅλη τὴ νύχτα. Οἱ πόροι σας πρέπει νὰ ἀναπνέουν ἐλεύθεροι. Ἡ κρέμα σας δὲν πρέπει νὰ παραμένῃ στὸ πρόσωπό σας περισσότερο ἀπὸ μισὴν ὥρα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνώτερη διάρκεια. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ νοησιμοποιῆτε κάπου - κάπου — ἀλλ' ὄχι πολὺ συχνὰ — μιὰ ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ νοησιμεύουν γιὰ τὸ σφίξιμο τῶν πόρων τοῦ δέρματος.

Τὰ κουρασμένα μάτια

Γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆτε νὰ φορέσετε πολὺ γρήγορα γυαλιά, κάνετε συχνὰ τὴν ἀκόλουθη ἄσκησι: Βάλτε τὸ δείκτη τοῦ γεριοῦ σας κοντὰ στὴ μύτη καὶ στὸ ὕψος τῶν ματιῶν. Θὰ τὸν κυττάξετε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν θὰ φέρετε τὸ βλέμμα σας μακρυά. Θὰ ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι δέκα φορές. Εἶνε ἐξαίρετη γιὰ τοὺς μῦς τοῦ ματιοῦ. Τοὺς δυναμώνει καὶ αὐξάνει τὴν εὐκινησία καὶ τὴν ἐλαστικότητά των.

Τὸ γερασμένο πρόσωπο

Οἱ κατανοήσεις, ὁ ἀνήσυγος ἢ μικρὰς διαρκείας ὕπνος ἢ ὑπερκόπωσις κάνουν τὸ πρόσωπο γερασμένο. Ἀποφύνετέ τα.

ΖΑΝ ΣΑΒΑΝ

✿✿

Ἕνας σύγγρονος Δὸν Ζουάν

Ἕνας Ἰταλὸς κακοποιὸς ὁ Λουίτζι Παρέτι εἶχεν ἐπινοήσει ἕναν τρόπο... ἱερπυὴς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος του. Ἄλλαζε τὸ ὄνομά του — πρᾶγμα ποὺ εἶχε κάμει ἄλλωστε πολλὲς φορὲς ὡς τώρα — αὐτοτιτλοφορηθεὶς συντανματάρχης τῆς ἀεροπορίας — θὰ προτιμοῦσε, ὅπως εἶπε μετὰ τὴ συλλημψί του, τὸν τίτλο τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἡλικία του δὲν τὸν βοηθοῦσε γιατὶ ἦταν μόλις 28 χρόνων — καὶ ἀρχίσε ν' ἀναζητῇ σύζυγο.

Δεδομένου ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γαλόνια του, ὁ Λουίτζι Παρέτι εἶχεν ἐπίσης καὶ ἕνα πολὺ εὐχάριστο παρουσιαστικό, κατώρθωσε νὰ ἀρραβωνιασθῇ ὄχι λιγότερο ἀπὸ... 24 φορές! Οἱ ἀρραβωνιαστικές του ἦσαν ὅλες νέες ἀπὸ τὴν καλύτερη κοινωνία καὶ πολὺ πλούσιες.

Ἀλλὰ παρ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνες του, ὁ Παρέτι δὲν παντρεύθηκε οὔτε μιὰ φορά. Τὸ σύστημά του ἦταν ἁπλό: Δυὸ μέρες πρὸ τοῦ γάμου, ἐπειθε τὴ μνηστή του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ ἀφοῦ τὴν κατέκτοσε τῆς ἔριχνε ἕνα ναρκωτικὸ μέσα στὸ κρασὶ ἢ τὸ πιοτὸ ποὺ ἔπινε ἡ νέα. Ὁ Παρέτι ἔφευνε κατόπιν ἀφοῦ ἔπαιρνε τὰ κοσμήματά της.

Τὰ θύματά του ἀπέφευναν, ὅπως εἶνε εὐνόητο, νὰ τὸν καταγγείλουν. Ἀλλὰ τὸ 25ο ἀπ' αὐτὰ μιὰ ὡραιοτάτη νέα ἀπὸ τὴ Νεάπολι κατέφυνε στὶς ἀρχές. Ὁ Παρέτι συνελήφθη τότε καὶ δὲν δυσκολεύθηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅλους τοὺς δόλους του.

— Πέρασα δυὸ ὑπέροχα χρόνια, εἶπε μὲ κυνισμό. Νομίζω ὅτι μὲ κανένα ἄλλο τρόπο δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀποχτήσω τόσες ὡραῖες νέες καὶ νὰ ἔχω τόσα χρήματα...

Σοφὰ λόγια

Ἡ λογικὴ καὶ τὸ αἴσθημα ἀλληλοσυμπληρώνονται. Ὁποιος ὑπακούει μόνον σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ καὶ ἀγνοεῖ τελείως τὸ ἄλλο στερεῖ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ ἕνα μέρος τῶν δυνάμεων ποὺ μᾶς ἐδόθηκαν στὸν κόσμο αὐτὸ γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ καθοδηγούμεθα στὴ ζωή.

ΒΘΒΕΝΑΡΓΚ

Ἡ οἰκονομία δὲν παραδέχεται δαπάνη ποὺ νὰ μὴν ἀποφέρῃ ὠφέλεια. Ἡ φιλαργυρία δὲν παραδέχεται καμμιὰ ἀπολύτως δαπάνη.

Ζ. Β. ΣΕΎ

Ἡ μελέτη στὴν μοναξιὰ εἶνε γιὰ τὴν ψυχὴ ὅ τι εἶνε γιὰ τὸ σῶμα μιὰ ἀεροθεραπεία σ' ἕνα ψηλὸ βουνό.

ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

Νὰ μὴ νομίζετε πὼς τὸ κακὸ ὠφελεῖ ἐκεῖνον ποὺ τὸ κάνει. Μένει μιὰ στιγμὴ κρυφὰ, μὰ μὲ τὸν καιρὸ πάντα θ' ἀποκαλυφθῇ. Καλύτερα νὰ ἐλπίζουμε. πρᾶγμα ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο δυνάμεις, παρὰ νὰ μετανοιώνουμε γιὰ τὰ περασμένα καὶ ν' ἀπελπιζώμαστε.

ΒΕΝΤΧΑΜ

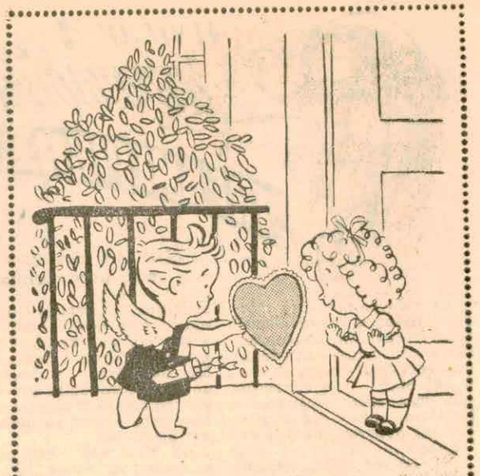

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

— Δὲν καταλαβαίνω Γιαννάκη, τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς...

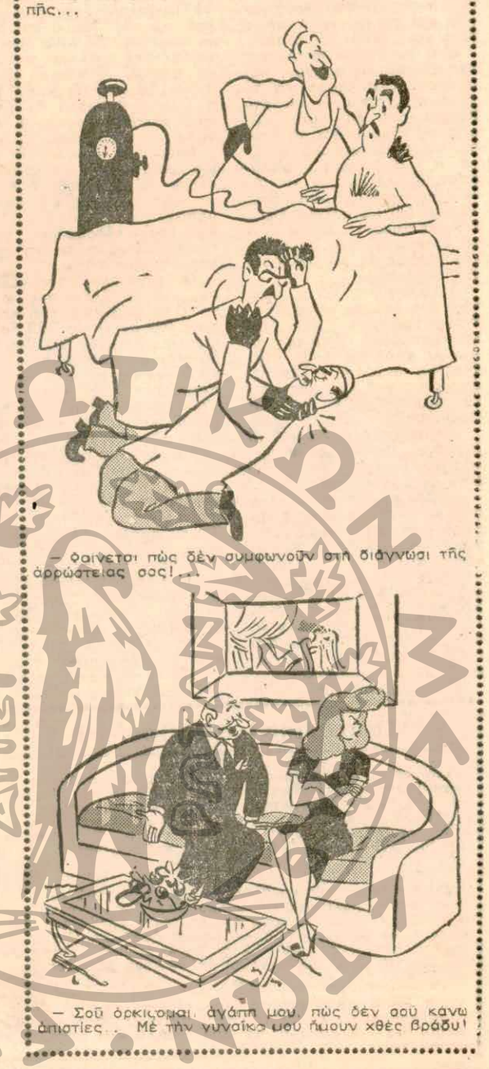

— φαίνεται πὼς δὲν συμφωνοῦν στὴ διάγνωσι τῆς ἀρρώστειας σας!...

— Σοῦ ὁρκίζομαι, ἀγάπη μου, πὼς δὲν σοῦ κάνω ἀπιστίες... Μὲ τὶς γυναῖκες σου ἤμουν χθὲς βράδυ!

Η ΥΠ. ΑΡ. 1 ΑΕΡΟΠΟΡΙΝΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μιὰ ζωὴ ποὺ μοιάζει σὰν μυθιστόρημα

Ἡ σύζυγος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους οἰκονομικοὺς παράγοντας τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ἡ ἴδια, μεγάλος ἐπιγειρηματίας καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀεροπορίνα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν! Πρόκειται περὶ τῆς Τζάϊκι Κόνραν συζύγου τοῦ Φλόϋντ Ὄντλουμ.

Ἡ ζωὴ της μοιάζει μὲ μυθιστόρημα καὶ ἡ σταδιοδρομία της εἶνε ἀληθινὰ καταπληκτική. Γεννήθηκε στὴν Πενσακόλα ἀπὸ φτωχοὺς γονεῖς καὶ σὲ ἡλικία 4 μόλις ἐτῶν τοὺς ἔχασε κι' αὐτούς.

Μιὰ συγγενικὴ οἰκογένεια περιμάζεψε τὸ φτωχὸ καὶ ἀπροστάτευτο ὀρφανὸ καὶ τὸ πῆρε νὰ ζήση μαζί της στὸ Κολούμπους. Κι' αὐτὴς ὅμως τῆς οἰκογενείας τὰ ἔσοδα δὲν ἦσαν μεγάλα κι' ἔτσι ἡ Τζάϊκι μόλις συμπλήρωσε τὰ 11 χρόνια της ἀναγκάστηκε νὰ πιάση δουλειὰ σ' ἕνα κατάστημα εἰδῶν καλλωπισμοῦ. Ἔκανε ὅλα τὰ θελήματα τοῦ μαναζιοῦ καὶ κέρδιζε ! 50 δολλάριο τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ μικρούλα Τζάϊκι ἦταν τότε ἕνα ὅμορφο καὶ συμπαθητικὸ κοριτσάκι ποὺ ὅλοι τὸ ἀγαποῦσαν. Ἀπὸ τότε δμως κι' ὅλας ἔδειξε ὅτι ἦταν κοπέλλα μεγάλης θελήσεως, ἀποφασισμένη νὰ νικήση τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς καὶ νὰ διαπρέψη.

Ὅταν ἕνας πελάτης τὴ λυπήθηκε κάποτε καὶ θέλησε νὰ τὴν πάρη σπίτι του τοῦ εἶπε μὲ σταθερότητα:

— Δὲν σκοπεύω νὰ κλειστῶ σὲ τέσσερες τοίχους καὶ νὰ φτάσω στὴν ἡλικία σου γιὰ νὰ ἔνω δημιουργήσει κάτι στὴ ζωή.

Τόση ἦταν ἡ θέλησίς της γιὰ μάθησι καὶ πρόοδο ὥστε μετὰ δυὸ χρόνια σὲ ἡλικία 13 μόνο ἐτῶν εἶχε κι' ὅλας ἀποχτήσει εἰδικότητα σὲ ὅλα τὰ ζητήματα τοῦ μυστικείου καλλωπισμοῦ.

Δεκατεσσάρων ἐτῶν εἶχε συγκεντρώσει μερικὲς οἰκονομίες ποὺ τῆς ἐπέτρεψαν νὰ γραφῆ σὲ μιὰ σχολὴ νοσοκόμων. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν τῆς ἄρεσε ἡ δουλειὰ αὐτὴ καὶ ξαναγύρισε στὸ κατάστημα καλλωπιστικῶν εἰδῶν, ὅπου ἄρχισε νὰ μαζεύη νέες οἰκονομίες.

Μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ συγκέντρωσε σὲ ἡλικία 19 ἐτῶν πῆγε στὴν πατρίδα της τὴν Πενσακόλα καὶ ἄνοιξε δικό της ἰνστιτοῦτο καλλωνῆς 'Η Πενσακόλα ὅμως ἦταν μικρὴ γιὰ τὴν Τζάϊκι καὶ δὲν τὴ χωροῦσε Σὲ λίγο λοιπὸν φεύγει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πηγαίνει στὴ Ν 'Υόρκη ὅπου πιάνει δουλειὰ ὡς μοντέλλο σ' ἕναν οἶκο μόδας Κι' ἀπὸ τότε ἀκοιδῶς ἀρχίζει ὁ μεγάλος της θρίαμβος.

Μιὰ μέρα ποὺ πέταξε μ' ἕνα ἀεροπλάνο, ἐνθουσιάσθηκε καὶ τῆς ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ γίνη ἀεροπόρος γρησιμοποιώντας γι' αὐτὸ μιὰ ἄδεια τριῶν ἑβδομάδων ποὺ ἐδικαιοῦτο νὰ πάρη ἀπ' τὴν προϊσταμένη της.

Οἱ συνάδελφοί της νέλασαν γιὰ τὴ «λόδα» της Μιὰ κοπέλλα μάλιστα τῆς πρότεινε ἕνα στοίγημα 200 δολλαρίων, λέγοντας ὅτι εἶνε ἀδύνατον σὲ τόσο λίγο γρονικὸ διάστημα νὰ γίνη καλὴ ἀεροπόρος 'Η Τζάϊκι δέγθηκε τὸ στοίγημα πῆρε τὴν ἄδειά της κι' ἄρχισε νὰ μαθαίνη νὰ πιλοτάρη.

Στὴ δεύτερη κι' ὅλας πτῆσι της ἦταν σὲ θέσι νὰ προσγειώνη τὰ ἀεροπλάνο καλλίτερα ἀπὸ πολλοὺς περισσεύμενους πιλότους Σὲ 2½ ἑβδομάδες πῆρε μὲ ἄνεσι τὰ δίπλωμα τοῦ πιλότου. 'Εγκατέλειψε τότε τὴ δουλειὰ τοῦ μοντέλλου κι' ἀφοσιώθηκε στὴν ἀεροπορία 'Ελαβε μέρος σὲ πολλοὺς ἀεροπορικοὺς διαγωνισμούς, κατέρριψε πολλὰ ρεκὸρ ὕψους καὶ ταγύτητος ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἔκανε τυφλὴ πτῆσι ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ διέσγισε μὲ βομβαρδιστικὸ τὸν 'Ατλαντικὸ κι' ἔτσι ἀνακηρύγθηκε ἡ πρώτη ἀεροπορίνα τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

Τὴν περίοδο αὐτὴ ἀογίζει καὶ τὸ μεγάλο της εἰδύλλιο μὲ τὸν Φλόϋντ "Οντλουμ. "Οπως ἡ Τζάϊκι ἔτσι κι' ὁ Φλόϋντ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ εἶγε τὴ θέλησι καὶ τὴ δύναμι νὰ πραγματοποιῆ τὰ ὄνειρά του. Γιὸς ἑνὸς μεθοδιστοῦ ἱερέως ξεκίνησε ἀπὸ ὑπάλληλίσκος τὸ 1917 γιὰ νὰ γίνη σὲ τρία μόνο γρόνια, τὸ 1920, ἀντιπρόεδρος τῆς ἑταιρείας «"Ελεκτρικ Μπὸντ ἔντ Σαίπαο» καὶ νὰ ἱδρύση τὸ 1920 τὴν δική του ἑταιρεία «"Ατλας». Στὴν περίοδο τῆς κρίσεως ἦταν ὁ μόνος ποὺ ὄχι μόνο δὲν γρεωκόπησε ἀλλὰ πολλαπλασίασε τὴν περιουσία του, ἀνοράζοντας τὰ καταστήματα τῆς Οὐώλλ Στρὴτ ποὺ πουλιώντουσαν. Τότε γνώρισε τὴν Τζὰ κι καὶ τῆς ἄνοιξε ἕνα κατάστημα εἰδῶν καλλωπισμοῦ.

Στὰ πέντε ἑπόμενα γρόνια τὸ εἰδύλλιο συνεγίσθηκε κι' ἔκαναν μαζὶ γουσὲς κυριολεκτικὰ δουλειές. Ὁ Φλόϋντ αὔξησε τὴν περιουσία του ἀπὸ 14.000.000 σὲ ἑκατὸ ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ τὸ 1936 παντρεύτηκαν κουφὰ γωρὶς νὰ τὸ ἀνανγείλουν στὸν κόσμο Τὸ μυστικό τους ὅμως προδόθηκε ἀπὸ τὸν μεγάλον ἔρωτα τοῦ Φλόϋντ. "Οταν τὴν ἴδια γρονιὰ ἡ Τζάϊκι ἔκανε μιὰ μεγάλη πτῆσι ἀπὸ τὰ Κάνσας Σίτυ στὸ Κολούμπους τὸ ἀεροπλάνο της ἐνῶ βοισκόταν σὲ ὕψος 2.500 μέτρων ἔπιασε φωτιά 'Η Τζάϊκι εἶγε τὴν ψυγραιμία νὰ τὸ προσγειώση φλεγόμενο σ' ἕνα ἀεροδρόμιο τῆς 'Ινδιανουπόλεως.

'Ο Φλόϋντ ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ καταταράχθηκε ἔσπευσε στὸν τόπο τοῦ δυστυγήματος κι' ἐκεῖ ἀποκάλυψε ὅτι ἡ Τζάϊκι ἦταν γυναῖκα του.

Στὴ διάοκεια τοῦ τελευταίου πολέμου ἡ Τζα κι ἀνέλαβε στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐτέθη ἐπικεφαλῆς τοῦ γυναικείου σώματος τῆς ἀεροπορίας καὶ τιμήθηκε μὲ τὸ μετάλλιο «Διακεκοιμένων 'Υπηρεσιῶν»

Στὸν τελευταῖο διανωνισμὸ τοῦ Μπέντιξ ἤρθε δεύτερη μὲ ταγύτητα 420,829 μιλλίων τὴν ὥρα Κατόπιν αὐτοῦ ἡ Τζαικι δήλωσε ὅτι δὲν τῆς ἐπιτρέπει πιὰ ἡ ἡλικία της νὰ διεκδική ἀεροπορικὰ ρεκὸρ καὶ τώρα 'ζῆ ἥσυνα μὲ τὸν ἄντρα της ἀφοσιωμένη στὶς ἐπινειρήσεις της εἰδῶν καλλωπισμοῦ ποὺ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Φτερὰ στὴν Καλλονὴ» ἔγει διακλαδώσεις σ' ὅλη τὴν 'Αμερική

Στὸ σπίτι της ζῆ ἥσυνα καὶ βασκει τάντα καλὰ νὰ ἀσγοληθῆ καὶ μὲ παίξεις ἀναθοεργίας: "Ιδρυσε στὸ Πάλμ Σπρίνγκς τοῦ Κάλιφ ἕνα μενάλο ὀρφανοτροφεῖο καὶ τὸ συντηρεῖ μὲ δικά της γρήματα Κι' ἀποξεικνύει ἔτσι ὅτι διατροεῖ ὅλη τὴν ἀνγότητα τῆς καοδιᾶς της καὶ μέσα στὰ πλούτη καὶ τὶς ἄδεις της 'Η ὑπ' ἀριθ 1 ἀεροποίνα τῆς 'Αμερικῆς δὲν ξενᾶ τὴ φτωνιὰ της καταγωνὶ τὴν ὀρφάνια ἀπ' τὴν ὁποία ξεκίνησε

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ εἰσαγωγεὺς ψύλλων

Ὁ θίασος τοῦ «καθηγητοῦ» Ρόϋ Χέκλερ

"Ολοι οἱ οἰκονομολόγοι λένε κι' ἐπαναλαμβάνουν συνεγῶς ὅτι ἡ Εὐρώπη ἔγει ἀνάγκη ἀπὸ δολλάρια, γιὰ νὰ εἰσαγάγη ἀπ' τὴν 'Αμερικὴ ἕνα πλῆθος πραγμάτων ποὺ τῆς γρειάζονται γιὰ τὴ συντήρησι καὶ τὴν ἀναικοδόμησί της.

'Υπάρχουν ὡστόσο καὶ μερικὰ, ἐλάχιστα εἴδη ποὺ ἐξαγονται ἀπ' τὴν Εὐρώπη στὶς 'Ηνωμ. Πολιτειες. Κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι... οἱ ψύλλοι!

Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ ὅτι δὲν λείπουν οἱ ντόπιοι ψύλλοι στὴν 'Αμερική! 'Αλλὰ οἱ εὐρωπαϊκοὶ ἔγουν ὡρισμένα πολύτιμα προσόντα: Γυμνάζονται εὔκολα, ἐργάζονται καλὰ δεμένοι σ' ἕνα ἀμαξάκι, τραβοῦν φορτίο 700 φορὲς μεγαλείτερο ἀπ' τὸ βάρος τους, σπάνια εἶναι δύστροποι ἢ τεμπέληδες. "Οπως λοιπὸν θὰ καταλάβετε ἐνδιαφέρονται ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸ ζωντανὸ αὐτὸ εὐρωπαϊκὸ προϊὸν οἱ ψυλλοδαμαστὲς τῆς 'Αμερικῆς. 'Ο κυριώτερος εἰσαγωγεὺς ψύλλων ἀπ' τὴν Εὐρώπη στὶς 'Ηνωμ. Πολιτείες εἶνε ὁ «καθηγητὴς» Ρόϋ Χέκλερ, ἰδιοκτήτης τοῦ «'Ιπποδρομίου Ψύλλων» ποὺ λειτουργεῖ στὸ Μουσεῖον Χούμπερτ τῆς Ν. 'Υόρκης.

Στὰ γρόνια τοῦ πολέμου, εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ σταματήση τὴν προμήθεια αὐτῶν τῶν ἐντόμων ἀπ' τὴν Εὐρώπη καὶ γ' ἀνατρέφη καὶ νὰ γυμνάζη ντόπιους ψύλλους. Εἶδε κι' ἔπαθε ὅμως μ' αὐτούς, γιατὶ εἶνε δυσκίνητοι καί... κουτοί—ὅπως βεβαιώνει ὁ ἴδιος—κι' ἔτσι, μόλις τὸ ἐπέτρεψε ἡ κατάστασις, ξανάρχισε ν' ἀγοράζη εὐρωπαϊκούς.

Τοῦ τοὺς πηναίνουν ἰδίως οἱ καναδότοι τῶν πλοίων ποὺ περνοῦν ἀπὸ λιμάνια τῆς νοτίου Εὐρώπης ὅπου ἀφθονεῖ τὸ ζωϊκὸ αὐτὸ εἶδος. Τοὺς πληρώνει δὲ ἀρκετὰ ἀκριβά: 10 σέντς (1.200 δραγμὲς) τὸν ἕνα!

'Ο Χ κλεο ἔγει γυμνάσει ὡς τώρα περισσότερους ἀπὸ 20.000 ψύλλους μέσο σὲ 14 γρόνια. 'Ακολουθεῖ τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα ποὺ ἔκαναν ὁ πατέρας του κι' ὁ παππούς του. 'Αντιπροσωπεύει δηλαδὴ τὴν τρίτη νενεὰ τῶν Χέκλεο ποὺ ἀπασγολεῖται μὲ τοὺς ψύλλους.

Πῶς γίνεται ἡ ἐκγύμνασις αὐτῶν τῶν ἐντόμων: Πρῶτα ἀπ' ὅλα ποέπει νὰ ἐξαθοῦν νὰ πηδοῦν ὥστε νὰ γοησιμοποιήσουν τὴν ἐνέργειά τους γιὰ νὰ τραβοῦν διάφορα βάρη. Εἶνε δὲ ἀναλονικὰ τεραστία αὐτὴ ἡ ἐνέργεια ἐφ' ὅσον κάνουν πηδήματα σὲ ὕψος 40—50 πόντων 'Ο «καθηγητὴς» λοιπὸν τοὺς κλείνει μέσα σ' ἕνα λεπτὸ ὁριζόντιο σωλῆνα "Ετσι κάθε φορὰ ποὺ πηδοῦν γτυποῦν τὸ κεφάλι τους στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σωλῆνος. Σὲ τρεῖς μέρες ἔγουν πιὰ σταματήσει τὰ πηδήματα κι' ἔγουν συνηθίσει νὰ τὸ τραβοῦν

"Ενει βαφτίσει τοὺς «ἀστέρες» του μὲ ὀνόματα ἱστορικά: Ναπολέων 'Ερρίκος κλπ Δίνει τὶς παραστάσεις του σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ γωράει 30 θεατάς. Τὸ θέαμα περιλαμβάνει ἴδ ως ἀγματοδρομίες καὶ φουτ - μπὸλ (μὲ μιὰ μπάλλα μενάλη σὰν μπιζέλι ποὺ τὴν κλωτσοῦν οἱ ψύλλοι σὲ ὕψος 60 πόντων).

Οἱ ψύλλοι τραβοῦν —ὅπως εἴπαμε — βάρη τεράστια σνετικὰ μὲ τὸ μένεθός τους "Ενας ἄνθρωπος ποὺ θ' ἀνέπτυσσε ἀναλονικὰ τόση δύναμι θὰ μποροῦσε νὰ κινήση βάρη 200 τόννων!

Οἱ ψύλλοι τοῦ «καθηντοῦ» μποροῦν νὰ δώσουν ἑκούραστα 20 παραστάσεις τὴν ἡμέρα. Τὸ δυσάρεστο εἶνε ὅτι δὲν ζοῦν περισσότερο ἀπὸ 6 μῆνες κατὰ μέσον ὅρον Συνεπῶς ὁ Χέκλεο πρέπει νὰ γυμνάζη διαρκῶς καινούργιους ἀντιπροσώπους τους.

Πρακτικαὶ συμβουλαὶ

Γιὰ νὰ βγάλετε τοὺς λεκέδες ἀπὸ ὁποιοδήποτε ὕφασμα ἑτοιμάζετε ἕνα ἐκχύλισμα ἀπὸ φύλλα κισσοῦ κατὰ τὸν ἑξῆς ἁπλούστατο τρόπο : Χύνετε ἀπάνω σὲ διαλεγμένα φύλλα κισσοῦ ζεματιστὸ νερὸ καὶ βρέχετε καλὰ τὸ λεκέ μ' αὐτό, τὸν τρίβετε μ' ἕνα καθαρὸ ἄσπρο πανὶ καὶ τὸν ξεβγάζετε μὲ καθαρὸ νερό.

★

Γιὰ νὰ διατηρηθῆ τὸ βούτυρο σας φτάνει νὰ τὸ τυλίξετε σ' ἕνα πολὺ καθαρὸ ἄσπρο πανὶ βρεμμένο σὲ καθαρὸ ξείδι τὸ ὁποῖο κάθε ὀχτὼ μέρες ἀλλάζετε. Φυλάγετε τὸ βούτυρό σας σὲ μέρος ξερὸ καὶ δροσερὸ ποὺ ν' ἀεριζεται καλά. Ἔτσι θὰ ἔχετε βούτυρο φρέσκο καὶ μὲ πολὺ ὡραία γεῦσι ἐπὶ πολλὲς βδομάδες.

★

Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ τυρί σας φρέσκο τὸ κολοκαῖρι πρέπει νὰ τὸ ἔχετε σκεπασμένο μ' ἕνα καθαρὸ ἄσπρο πανὶ βρεγμένο, τὸ ὁποῖο ἀλλάζετε κάθε δυὸ ὥρες.

Ἡ Βαρβάρα Πωλέκας (στὸ μέσον) ποὺ παντρεύθηκε τὸν Οὐίντροπ Ροκφέλλερ διάδοχο τοῦ βασιλέως τῶν πετρελαίων (δεξιὰ). Ἀριστερὰ ἡ ἀδελφὴ της Ἰσαβέλλα.

Σὲ ἕνα πρόχειρο σημείωμα, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Θησαυροῦ», γράψαμε γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Οὐίντροπ Ροκφέλλερ, πού μαζὶ με τον ἀδελφο του Λώσενς, εἶνε οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου (ἐξαιρεσει, φυσικά, τῶν 'Ινδῶν μαχαραγιάδων) μὲ μιὰ φτωχὴ νέα, τὴ Βαρβάρα Σπὲς.

Τὸ εἰδύλλιο αὐτό, ποὺ συγκίνησε ὁλόκληρη τὴν 'Αμερική, μοιάζει σὰν παραμύθι.

Τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τῆς Βαρβάρας εἶνε Πωλέκας.

'Ο πατέρας της Τζούλιους Πωλέκας ἦταν ἕνας ταπεινὸς ἀνθρακωρύγος ἀπὸ τὴ Λιθουανία, ποὺ εἶνε μεταναστεύσει στὸ Σικάγο, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δυό του κορίτσια, τὴ Βαρβάρα καὶ τὴ μικρότερη ἀδελφή της 'Ισαβέλλα.

'Αλλ' ἡ ζωὴ του ζεύγους δὲν ἦταν ἁρμονική. 'Ωστόσο, ἡ κυρία Πωλέκας, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ζητήση διαζύγιο, πεοίμενε νὰ μεγαλώσουν τὰ κορίτσια της, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ζήσουν μόνα τους.

Τέλος, ὅταν ἡ Βαρβάρα ἔγινε δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἡ μητέρα της ἀποφάσισε νὰ χωρίση ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

'Η κυρία Πωλέκας ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ ἕνα ἐπισης Λιθουανὸ μετανάστη, τὸν Πέτερ Νεβέκας, ποὺ εἶχε ἕνα ἀγροκτῆμα στὴν 'Ινδιάνα. "Οταν πῆγε, λοιπὸν τὸ διαζύγιό της, ἐτοιξε νὰ βρῆ τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ τὴν περίμενε μὲ μενάλη ἀνυπομονησία. Οἱ γάμοι τους ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό.

Τὰ δύο κορίτσια εἶχαν μείνει μαζὶ μὲ τὸν πατέρα τους. 'Η Βαρβάρα καὶ ἡ 'Ισαβέλλα ἦσαν καὶ οἱ δύο πολὺ ὄμορφες. Καὶ σὲ λίγο ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους σ' ἕνα καμπαρὲ ὡς χορεύτριες. 'Από κεῖ ἡ Βαρβάρα, ποὺ ἦταν ἕνας τύπος «ξανθῆς ὀμορφιάς», ἱεπεπήδησε στὸ θέατρο καὶ ἔσημειωσε ἀρκετὴ ἐπιτυχία σὲ διαφόρους ρόλους.

"Ενα βράδυ, ἕνας νεαρὸς διπλωμάτης πῆγε στὸ θέατρο ὅπου ἔπαιζε ἡ Βαρβάρα. Τὸν ἔλεγαν Ρίτσαρντ Σπὲς καὶ ἦταν τρίτος γραμματεὺς τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας στὸ Παρίσι.

'Η ὁμορφιὰ τῆς Βαρβάρας τοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Καὶ γωρὶς νὰ χάση καιρὸ τὴν ἐπισκέφθηκε τὸ ἴδιο βράδυ στὸ καμαρίνι της καὶ τῆς πρότεινε νὰ γίνη γυναῖκα του.

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες.

'Αλλὰ τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο γνώρισε μιὰ πολὺ σύντομη δυτυγία. 'Η Βαρβάρα ἤθελε νὰ συνεγίση τὴν καλλιτεγνικὴ σταδιοδρομία. 'Από τ' ἄλλο μέρος ὁ Σπὲς εἶγε τὴν ἀπαίτησι νὰ ἐγκαταλείψη ὁριστικὰ τὸ θέατρο καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ Παρίσι, ὅπου τὸν ἐκαλοῦσαν τὰ καθήκοντά του.

'Η διάστασις μεταξὺ τῶν δύο συζύγων ἔγινε μενάλη ὅταν ἡ Βαρβάρα δωγάνωσε μιὰ γιοστὴ στὴν ὁποία ἀνέλεσε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς παληοὺς συναδέλφους της στὸ θέατρο.

Κατέληξαν τότε στὴν ἀπόφασι νὰ χωρισουν.

Μετὰ τὸ διαζύγιό της ἡ Βαρβάρα ξαναγύρισε στὸ θέατρο. 'Αλλὰ δὲν ἔσημείωσε τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἔπερμενε. 'Αποφάσισε τότε νὰ ζητήση ἄλλη ἐργασία καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, κατώρθωσε νὰ βρῆ μιὰ θέσι στὰ γραφεῖα τῶν ἐπιχειρήσεων Ροκφέλλερ.

Καὶ τὰ γρόνια ἄρχισαν νὰ κυλοῦν.

'Η Βαρβάρα ἦταν πιὰ 31 ἔτους καὶ ἡ ἰδέα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ εἶχε ριζωθῆ σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴν ψυχή της.

'Αλλὰ μιὰ ἐπίσκεψις στὸν κουρέα της, στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου μηνός, ἔδωκε, ξαφνικά, καινούργια κατεύθυνσι στὴ ζωή της.

Η γυναίκα ποὺ ἐμπνέει κεραυνοβόλα αἰσθήματα

Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ Βαρβάρα εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἐμπνέη κεραυνοβόλα αἰσθήματα. Γιατὶ ὁ Ροκφέλλερ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε, ὅπως εἶχε συμβῆ ἄλλοτε καὶ μὲ τὸν Σπὲς.

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. 'Ο δοὺξ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσωρ, ὁ πρίγκηψ Μίκε Ρομανώφ καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ χρήματος παραστάντο σ' αὐτούς.

Στοὺς γάμους παρευρέθη ἐπίσης καὶ ὁ Τζούλιους Πωλέκας, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται στὰ μεταλλεῖα τοῦ Σικάγου.

'Η μόνη ποὺ δὲν παρέστη ἦταν ἡ μητέρα της.

—Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἔχω πολλὲς δουλειὲς στὸ κτῆμα, ἦταν ἡ ἀπάντησίς της, ὅταν τὴν προσκάλεσαν στοὺς γάμους.

'Ωστόσο, μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ γάμου, πῆρε τὰ παιδιά της στὸ τηλέφωνο καὶ τοὺς διεβίβασε τὶς εὐχές της.

—Σᾶς εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καοδιὰ νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι καὶ γ' ἀποχτήσετε παιδιά, ἐγγόνια καὶ δισέγγονα κι' ὅτι ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή σας.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι οἱ σύζυγοι ἔκοβαν μόνοι τους τὸ νλύκισμα τοῦ γάμου καὶ τὸ σερβίριζαν στοὺς προσκεκλημένους.

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Κόκκινος Καυρσάρος ένας από τους αρχηγούς των διασήμων «φιλιμπουστιέρων» της Νήσου Χελώνας, που είχαν σπείρει τον τρόμο και τον όλεθρο τον 17ον αιώνα στους Ισπανούς, μπαίνει στην πόλη Μαρακαίμπο, για να σκοτώση τον κυβερνήτη της Βαν Γκούλντ και να εκδικηθή έτσι το θάνατο ενός αδελφού του. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν οι Ισπανοί τους παραμόνεψαν, τους έπιασαν με προδοσία και τους κρέμασαν στην πλατεία της πολιτείας. Δυό από τους φιλιμπουστιέρους, ο Καρμώ κι' ο Βαν Στίλλερ κατόρθωσαν να γλυτώσουν και να καταφύγουν μέσα στα δάση, όπου τους έκρυψε ο πιστός νέγρος Μόκο. Έπειτα τους βοήθησε να μπούν σε μια βάρκα και να ξανοιχτούν στο πέλαγος.

Συναντούν το καράβι του Μαύρου Κουρσάρου, στον οπίσω αναγγέλλουν τον τραγικό θάνατο του αδελφού του και των συντρόφων του. Ο Μαύρος Κουρσάρος (που λεγόταν έτσι γιατί ήταν ντυμένος πάντοτε κατάμαυρα) τριγυρνούσε έξω από το Μαρακαίμπο, για να βοηθήση τον αδελφό του. Μαθαίνοντας το θάνατό του, αποφασίζει να μπή νύχτα, στο Μαρακαΐ. μπο μαζί με τον Καρμώ και τον Βαν Στίλλερ, για ν' αρπάξουν το πτώμα του κρεμασμένου.

Κατορθώνουν, πραγματικά ν' αποβιβασθούν απαρατήρητοι, και να προχωρήσουν μέσα στο πυκνό δάσος. Εκεί συλλαμβάνουν αιχμάλωτο ένα Ισπανό στρατιώτη και τον οδηγούν στην καλύβα του πιστού νέγρου. Τον αφίνουν, τότε, δεμένον εκεί και μαζί με τον νέγρο, οι τρείς κουρσάροι μπαίνουν στο Μαρακαίμπο και κάθονται σε μια ταβέρνα.

Εκεί ένας Ισπανός τους προκαλεί, κι' ο Μαύρος Κουρσάρος τον σκοτώνει σε μονομαχία. Έπειτα βγαίνει με τους συντρόφους του για να πάνε στην πλατεία και να ξεκρεμάσουν το πτώμα του αδελφού του.

Καθώς προχωρούσαν όμως, ένας μικρός, που δούλευε στην ταβέρνα έτρεξε πίσω τους, κι' έπεσε στην αγκαλιά του Μαύρου Κουρσάρου. Εκείνος, κατάπληκτος, αναγνώρισε το νεαρό φιλιμπουστιέρο Ύβόνικ, που είχε καθή σε μιά μάχη και που τον νομίζαν σκοτωμένον, ενώ αυτός κατώρθωσε να ξεφύγη και να ζήση ως υπηρέτης, στην ταβέρνα του Μαρακαίμπο, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να ενωθή και πάλι με τους συντρόφους του.

Ο Ύβόνικ μαζί μ' ένα συνομήλικό του, τον Πιέρ, είχαν βοηθήσει τον Ιππότη ντε Ροσμπέλ (που αργότερα ονομάστηκε Μαύρος Κουρσάρος) να φύγη από τη Γαλλία. Καθώς όμως πήγαιναν με τη βάρκα τους στην Αγγλία, έπεσαν απάνω σ' ένα πειρατικό καράβι. Οι δυό νέοι κι' ο Ιππότης επρόκειτο να κρεμαστούν, αλλ' έκείνη την ώρα τους επετέθη ένα πολεμικό πλοίο. Ο αρχηγός των πειρατών σκοτώθηκε κι' οι σύντροφοί του τα είχαν χαμένα. Ο Ιππότης ντε Ροσμπέλ όμως κατώρθωσε να λύση τα δεσμά του και διάταξε τον Ύβόνικ και τον Πιέρ να ρίξουν τα μισά κανόνια στη θάλασσα για να ξαλαφρώση το καράβι και να μπορέσουν έτσι να ξεφύγουν από την καταδίωξι του πολεμικού.

2ον

Άνοιξαν τις μπουκαπόρτες, ξεβίδωσαν βιαστικά τις βάσεις μερικών κανονιών και, σε λίγο, τα πέταξαν στη θάλασσα!

Το μπριγκαντίνι, ξαλαφρωμένο από ένα μεγάλο μέρος του βάρους του, κέρδισε δρόμο.

Ο κόμης κι' οι δυό έφηβοι, ανήσυχοι, παρακολουθούσαν την απόστασι, που τους χώριζε από τη φρεγάτα, και που όλοένα μεγάλωνε. Σε λίγο, η φρεγάτα είχε χαθή στον ορίζοντα.

★

Κραυγές χαράς αντήχησαν πάνω στο πειρατικό καράβι. Ο κίνδυνος, για κείνη την ημέρα τουλάχιστον, είχε ξεμακρύνει.

Ο κόμης ντε Ροσμπέλ άφησε το τιμόνι στα χέρια ενός πειρατού, και συγκέντρωσε τους άλλους πάνω στο κατάστρωμα.

Στάθηκε μπροστά τους, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και, κυτάζοντάς τους με το φλογερό του βλέμμα, τους είπε:

— Πειραταί! Είμαι ένας έκτος νόμου, όπως είσαστε και σείς. Αλλά θέλω ακόμα να εξυπηρετήσω την πατρίδα μου και θέλω να εκδικηθώ έναν άσπονδο έχθρό μου. Ακολουθήστε με! Σας προτείνω να εγκαταλείψετε την τυχοδιωκτική ζωή που ζήτε και να γίνετε κουρσάροι. Στο νησί της Χελώνας χιλιάδες φλιμπουστιέροι πολεμάνε τους έχθρούς της Γαλλίας. Ελάτε μαζί μου να πάμε μ' αυτούς.

Αλλά, τώρα που ο κίνδυνος της φρεγάτας είχε χαθή στον ορίζοντα, οι πειραταί άργισαν να μουρμουρίζουν.

Ο Ύβόνικ κι' ο Πιέρ, βλέποντας τον κίνδυνο, είχαν σταθή πλάϊ στο μεγάλο τους φίλο, ωπλισμένοι με σπάθες, που τις είχαν πάρει απ' τους σκοτωμένους.

— Ποιός είσαι; τον ρώτησαν μερικοί πειραταί. Γιατί να σ' ακολουθήσουμε;

Ένα σαρκαστικό χαμόγελο είχε φωτίσει το ωχρό πρόσωπο του Ιππότη.

— Ποιός είμαι δεν σας ενδιαφέρει! τους απάντησε με υπερηφάνεια. Απ' αυτή τη στιγμή είμαι ο Μαύρος Κουρσάρος! Αν θελήσετε να μ' ακολουθήσετε, σας υπόσχομαι χρυσάφι και δόξα!

Ήταν τόσο πειστικός ο τόνος της φωνής του, ώστε οι πειραταί έσήκωσαν τις σπάθες στον αέρα και τον ζητωκραύγασαν μ' όλη τους τη δύναμι:

— Ζήτω ο Μαύρος Κουρσάρος!

Οι ισπανικές γαλέρες

Όταν βράδυασε, οι τρείς φίλοι συγκεντρώθηκαν στην πλώρη.

— Εγώ, καπετάνιο μου θα σας ακολουθήσω παντού! είπεν ο Πιέρ.

— Κι' εγώ; ρώτησε ο Ύβόνικ.

— Αγαπητό μου παιδί, του απάντησε ο κόμης ντε Ροσμπέλ, είμαι αναγκασμένος να σε πάρω μαζί μου. Θα σ' έχω πάντα στο πλευρό μου, θα σε προσέχω και θάσαι ένας σωστός άντρας, όταν, με το καλό, σε φέρω πίσω στον πύργο του Κεργκελέν.

— Σύμφωνοι! Σας εμπιστεύομαι τυφλά! είπεν ο Ύβόνικ.

Κι' έσφιξε δυνατά το χέρι του φίλου του.

Μέσα στη βαθειά νύχτα του Ωκεανού, που τη φώτιζε η πανσέληνος, το πειρατικό μπριγκαντίνι έβαλε πλώρη για τον Τροπικό.

Ο κόμης ντε Ροσμπέλ δεν ύπήρχε πιά. Ήταν τώρα ο Μαύρος Κουρσάρος, που οδηγούσε το πειρατικό καράβι στη θάλασσα των Αντιλλών, για να δημιουργήση μιά καινούργια ζωή, μ' ένα μοναδικό σκοπό: την εκδίκησι!

Ο Ύβόνικ είχε γίνει ένας αληθινός μούτσος. Πολύ γρήγορα έμαθε ν' αψηφή τον έλιγγο και το δυνατό θαλασσινόν άνεμο, σκαρφαλώνοντας ως την «κορακοφωλιά» του μεγάλου καταρτιού.

Εκεί, μέσα απ' αυτό το παρατηρητήριο, ένα δειλινό, πρόσεξε στο βάθος του ορίζοντος, μιά ματωμένη λάμψι, και διάστηκε να είδοποιήση τους συντρόφους του, πάνω στη γέφυρα.

Ήταν ένα καράβι που καιγόταν!

Θα μπορούσαν, άραγε, να σώσουν κανένα από το πλήρωμά του;

Ο Μαύρος Κουρσάρος στράφηκε προς τους συντρόφους του:

— Φίλοι μου, τους είπε, να μιά ευκαιρία για να εξαγοράσετε το παρελθόν σας. Εμπρός, να σώσουμε αυτούς τους δυστυχισμένους!

Κατέβασαν αμέσως μιά βάρκα στη θάλασσα κι' ο Μαύρος Κουρσάρος, μαζί με τον Ύβόνικ, τον Πιέρ και μερικούς άντρες του πληρώματος, έσπευσαν κωπηλατώντας μ' όλη τους τη δύναμι, προς το φλεγόμενο καράβι.

Μέσα από τον καπνό και τις φλόγες, όταν πλησίασαν, διέκριναν κάτι παράξενες σιλουέττες, που δεν είχαν τίποτα το ανθρώπινο. Ποιό ήτανε λοιπόν το μυστήριο, που κάλυπτε το άγνωστο εκείνο καράβι;

Σκαρφάλωσαν, ρίχνοντας γάντζους, κι' όταν ανέβηκαν στο κατάστρωμα, στάθηκαν κατάπληκτοι.

Από τα κατάρτια κρεμόντουσαν, δεμένοι από τον καρπό του χεριού, πολυάριθμοι νεκροί, άσφαλώς, θύματα της βαρβαρότητος των πειρατών.

— Εμπρός, παιδιά! φώναξε ο Μαύρος Κουρσάρος.

Ο Ύβόνικ κι' ο Πιέρ σκαρφάλωσαν πάνω στα κατάρτια και, γκρεμίζοντας τα πανιά, που είχαν πιάσει φωτιά, και που οι άλλοι σύντροφοί τους έσπευσαν να τα πετάξουν στη θάλασσα, έκοψαν τα σχοινιά που κρατούσαν τους κρεμασμένους από τα χέρια τους. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ζούσαν ακόμη. Μη μπορώντας να σβύσουν τη φωτιά, μετέφεραν τους πληγωμένους στο δικό τους καράβι και τους περιποιήθηκαν, δίνοντάς τους δυνατό ροβυί, και βάζοντας καταπλάσματα από βότανα πάνω στα πληγιασμένα τους χέρια.

★

Εξακολούθησαν έπειτα την πορεία τους προς τη θάλασσα των Καραΐβων, στις μακρυνές Αντίλλες, για να φτάσουν στο νησί της Χελώνας.

Ένα πρωί, ο Ύβόνικ, που φύλαγε βάρδια, φώναξε δυνατά:

— Γή!

Ήσαν επιτέλους! — μπροστά στο νησί, που τό είχαν κάνει διάσημο τα κατορθώματα των φιλιμπουστιέρων.

Αλλ' όταν πλησίασαν περισσότερο, είδαν, με κατάπληξί τους, βαρειά άρματωμένες γαλέρες να πλέουν κατά πάνω τους. Στά κατάρτια τους κυμάτιζε η Ισπανική σημαία.

Ο στόλος του Βασιλιά της Ισπανίας είχε και πάλι δοκιμάσει να καταλάβη το καταφύγιο εκείνο της φιλιμπούστας.

Βλέποντας το μπριγκαντίνι του Μαύρου Κουρσάρου, και πιστεύοντας πώς ήταν φιλιμπουστιέρικο, θέλησαν να το κυκλώσουν.

Ο κόμης ντε Ροσμπέλ άντελήφθη αμέσως τον κίνδυνο.

— Μάς παίρνουν για κουρσαρικο καράβι, ψιθύρισε. Έστω! Θά τους δείξω πώς απ' αυτή τη στιγμή, είμαι κι' εγώ ένας φλιμπουστιέρος!

Έσπευσε να πιάση το τιμόνι, ενώ οι σύντροφοί του έτοιμάστηκαν για τη μάχη.

Μιά μπόμπα σφύριξε πάνω από τα νερά. Ήταν η προειδοποιητική βολή, που έρριχναν οι Ισπανοί.

Ένα δυνατό γέλοιο αντήχησε από το κουρσάρικο καράβι.

Το μπριγκαντίνι, διευθυνόμενο από τον ίδιο το Μαύρο Κουρσάρο, έπεσε πάνω στην πρώτη γαλέρα, που έτοιμαζόταν να του έπιτεθή. Το ισπανικό καράβι τραντάχτηκε ολόκληρο, έκαμε νερά κι' άρχισε να βυθίζεται.

Ουρλιάσματα χαράς χαιρέτησαν την πρώτη αυτή νίκη!

Αφίνοντας το εχθρικό καράβι να βυθίζεται, το μπριγκαντίνι έκανε μιάν απότομη στροφή και γλύστρησε ανάμεσα σε δυό φρεγάτες, που θέλησαν να το πλευρίσουν. Η κίνησί του ήταν τόσο γοργή και τόσο απροσδόκητη, ώστε τα πλευρά των εχθρικών καραβιών έσπασαν με πάταγο.

Αλλά μιά τετάρτη γαλέρα, καλύτερα άρματωμένη, παρουσιάστηκε έκείνη τη στιγμή στο πλάϊ τους.

Ο Μαύρος Κουρσάρος δέχτηκε θαρρετά την πρόκλησι.

— Επίθεσι! διέταξε με βροντερή φωνή.

Σαν αλλόκοτοι σκαρφάλωσαν στα σχοινιά οί σύντροφοί του και, τή στιγμή που τα δυό καράβια πλεύριζαν, επήδησαν πάνω στο κατάστρωμα του Ισπανικού, με τις σπάθες στα δόντια, με τα πιστόλια στά χέρια.

Άρχισε τότε μιά φοβερή συμπλοκή κορμί με κορμί.

Ο Ύβόνικ κι' ο Πέτρος πολεμούσαν ψύχραιμα, πλάϊ στο μεγάλο τους φίλο, που το σπαθί του διέγραφε έναν αίματηρό κύκλο γύρω του.

Αλλ' οι Ισπανοί ήσαν πολυάριθμοι.

— Τραβηχτήτε στην πλώρη! διέταξε ο Μαύρος Κουρσάρος.

Κι' ώρμησε προς τα έκεί, ακολουθούμενος από τους δυό νέους.

Στην πλώρη της Ισπανικής γαλέρας βρισκόταν ένα μεγάλο κανόνι. Ο Κουρσάρος κι' οί σύντροφοί του ρίχτηκαν με λύσσα πάνω στους Ισπανούς που το φύλαγαν και, σκοτώνοντας τους, έστρεψαν το κανόνι προς το κέντρο του καραβιού, όπου ήσαν συγκεντρωμένοι οί υπόλοιποι Ισπανοί.

Ο Ύβόνικ είχε άρπάξει το αναμμένο φυτίλι από το χέρι του πυροβολητού, που είχε σκοτώσει.

— Φωτιά! διέταξε με δυνατή φωνή ο Μαύρος Κουρσάρος.

Ο Ύβόνικ έσπευσε να υπακούση.

Το κανόνι βρόντηξε και μιά βροχή από αναμμένα σίδερα σκόρπισε το θάνατο στις γραμμές των Ισπανών.

Οί κουρσάροι αποτελείωσαν, όσους, είχαν απομείνει, με τις σπάθες τους.

Στο νησί της Χελώνας

Τ' άλλα ισπανικά καράβια, βλέποντας την τύχη των τεσσάρων γαλερών, έφυγαν, ανοίγοντας όλα τους τα πανιά.

Ο Μαύρος Κουρσάρος ξεγύμνωσε το ισπανικό καράβι, που είχε κυριέψει, απ' όλες του τις προμήθειες κι' έπειτα το βύθισε.

Όταν ξαναγύρισαν στο μπριγκαντίνι τους, ο Ύβόνικ του έδειξε την άκτή.

— Καπετάνιο, τον ρώτησε αυτή δεν είνε ή Τορτούγκα, το νησί της Χελώνας;

— Ναί! του απάντησε ο Μαύρος Κουρσάρος. Φτάσαμε!

Από την άκτή του νησιού, ο Βαν Χόρν κι' οί σύντροφοί του παρακολούθησαν κατάπληκτοι τη ναυμαχία.

— Ποιό είνε λοιπόν αυτό το καράβι, που δεν είνε δικό μας, κι' ώστόσο πολεμάει για λογαριασμό μας, εναντίον των Ισπανών; αναρωτήθηκε άνήσυχος ο Βαν Χόρν. Νά είνε, άραγε, ο Κίτρινος Πειρατής, ο άμείλικτος έχθρός μου;

Στο άναμεταξύ, το μπριγκαντίνι έριξε άγκυρα σ' ένα μικρό όρμο.

— Μιά βάρκα στη θάλασσα! διέταξε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Καπετάνιο, τον παρακάλεσε ο Ύβόνικ, μπορώ νάρθω μαζί σας;

— Ναί, φίλε μου, του απάντησε έκείνος χαμογελώντας. Και σύ κι' ο Πιέρ.

Η βάρκα προχώρησε προς την ξηρά. Όρθιος μπροστά στεκόταν ο Μαύρος Κουρσάρος, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, με τα μαλλιά άνεμιζόμενα.

Κυττούσε με συγκίνησι το ρημαδιό νησί των Κουρσάρων. Οί άνθρωποι έκείνοι, που ήσαν συγκεντρωμένοι στην

Το ζιφος του Μαύρου Κουρσάρου διαπέρασε το στήθος του Ισπανού.

Ενδιαφέρει

Τι κύτταζε

Ο Κώστας Ανθούλης κι' ο φίλος του Τάσος Κοινούλης κάθονται στο καφενείο και συζητούν. Δηλαδή για την ακρίβεια, ο Ανθούλης μόνον μιλάει ακατάπαυστα. Ο Κοινούλης καυώνεται ότι τον άκούει ενώ πραγματικά έχει καρφωμένο το βλέμμα του στην έξώπορτα του καφενείου.

Ο Ανθούλης παρ' όλη την πάρλα του αντιλαμβάνεται σε μιά στιγμή ότι ο Κοινούλης έχει στρέψει αλλού την προσοχή του.

— Μα τί διάβολο τρέχει έκεί κάτω που σού κινεί τόσο το ενδιαφέρον; τον ρωτάει νευριασμένος.

— Ω! όχι και σπουδαία πράγματα. Τού απαντά ήσυχα - ήσυχα ο Κοινούλης

— Τότε τί κυττάς έτσι σαν γαϊδούρος;

— Παρακολουθώ το έπανωφόρι μου μή μού το κλέψουν. Γιατί το δικό σου... έκανε φτερά πού δέκα λεπτών!...

Ο ΦΑΚΟΣ

χθη. Ήσαν, άραγε φιλιμπουστιέροι;

Ο Βάν Χόρν, βλέποντας τον άγνωστο ν' αποβιβάζεται, προχώρησε με τους συντρόφους του.

— Ποιός είσαστε; τον ρώτησε.

— Είμαι ο Μαΰρος Κουρσάρος! απάντησε περήφανα ο κόμης Έμίλ ντε Ρουμπέλ. Έρχομαι να ένωθώ μαζί σας.

Οι δυό άντρες σφίξανε τα χέρια φιλικά.

Η ναυμαχία, που είχε γίνει μπροστά στα μάτια τους, είχε κάνει μεγάλη εντύπωσι στους φλιμπουστιέρους, που καταλάβαιναν πως ο καινούργιος σύντροφός τους πολύ γρήγορα θα γινόταν ένας από τους διασημότερους Αδελφούς της Ακτής.

★

Όταν έβράδυασε, το πλήρωμα του Μαΰρου Κουρσάρου κατέκλυσε τις ταβέρνες της Χελώνας, συναδελφωμένο με τους παλιούς φλιμπουστιέρους.

Σ' ένα τραπέζι, ο Βάν Χόρν έπινε μαζί με τον Μαΰρο Κουρσάρο, γιά τον οποίον είχε ήδη νοιώσει μιά μεγάλη συμπάθεια.

Ξαφνικά, ένα μακρύ μαχαίρι σφύριξε και καρφώθηκε έπάνω στο ξύλο του τραπεζιού, ανάμεσα στους δυό καπετανέους.

— Είναι μιά περγαμηνή καρφωμένη άπάνω του! φώναξε ο Ύβόνικ, που παρακολουθούσε πάντοτε το μεγάλο του φίλο.

— Στοιχηματίζω πώς είναι κόλπο του Κίτρινου Πειρατή! έγρύλλισε ο Βάν Χόρν.

Και, παίρνοντας την περγαμηνή, την ξεδίπλωσε κι' άρχισε να την διαβάζη δυνατά.

Ήταν ένα άπειλητικό μήνυμα του Κίτρινου Πειρατή, που ζητούσε άπό τους φλιμπουστιέρους της Χελώνας να πάψουν να ύποστηρίζουν τα συμφέροντα της Γαλλίας.

— Κατάρα! έγρύλλισε ο Μαΰρος Κουρσάρος. Δέν τον ξέρω αυτόν τον Κίτρινο Πειρατή, άλλα θάμαι εύτυχής να τον γνωρίσω. Και να του φερθώ όπως τού άξίζει!

★

Μέσα στις «σαβάνες» της Χελώνας, οι φλιμπουστιέροι πήγαιναν την άλλη μέρα, συνοδευόμενοι από τους καινούργιους συντρόφους των, να κυνηγήσουν βούβαλους, που ήταν η κυριώτερη τροφή τους.

Ο Μαΰρος Κουρσάρος κι' οι δυό νέοι έθαύμασαν τους φλιμπουστιέρους γιά την έπιδεξιότητα με την οποίαν κυνηγούσαν τα άγρια έκείνα ζώα και τα σκότωναν με τα σπαθιά τους.

Αλλά το παιγνίδι αυτό ήτανε πολύ επικίνδυνο.

Ο Βάν Χόρν, που κυνηγούσε ένα βούβαλο, παραπάτησε μιά στιγμή και του ξέφυγε το όπλο από τα χέρια. Το άγρίμι, ώρμησε με λύσσα άπάνω του και τον έστριμωξε στον κορμό ένός τεράστιου δέντρου. Καθώς έσκυψε να τον κεράτίση, τα κέρατά του πιάστηκαν στις πλευρές του κορμού, κι' έτσι έμεινε έκεί, σπρώχνοντας με το κούτελό του τον φλιμπουστιέρο.

Ο Μαΰρος Κουρσάρος, βλέποντας το θανάσιμο κίνδυνο, που διέτρεχε ο σύντροφός του, ώρμησε σαν άστραπή, σκαρφάλωσε πάνω στο δέντρο, πιάστηκε άπό το πιό χαμηλό κλαδί του και, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε στη ράχη του βούβαλου, σφίγγοντας στα δόντια του ένα κοφτερό δίκοπο μαχαίρι.

Το ζώο δοκίμασε ν' άπαλλαγή άπό τον άπροσδόκητο καβαλλάρη του. Έγκατάστησε τα πόδια του πρώτο του θύμα, άρχισε να τρέχη κάνοντας δαιμονισμένα πηδήματα.

Αλλ' ο Μαΰρος Κουρσάρος, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του, πιάστηκε με τόνα χέρι από το κέρατό του και, με τ' άλλο, βύθισε το κοφτερό του μαχαίρι ως τη λαβή στον τράχηλο του βούβαλου, που έπεσε σαν κεραυνοβολημένος.

Φωτιά στη μπαρουταποθήκη

Έκείνη τη στιγμή, ο Ύβόνικ έβγαλε μιά δυνατή κραυγή:

—Ένα κράβι!

Πραγματικά, ένα μεγάλο Ισπανικό γαλιόνι περνούσε σε μικρή άπόστασι από την άκτή, μ' όλα του τα πανιά άνοιγμένα.

Οι φλιμπουστιέροι άποφάσισαν άμέσως να τό κυνηγήσουν με το μπρίγκαντίνι του Μαΰρου Κουρσάρου, πού, σαν πιό έλαφρό, έτρεχε πιό γρήγορα.

Το γαλιόνι, βλέποντας τον κίνδυνο, θέλησε να τραβήξη άνοιχτά. Αλλ' ήταν τόσο βαρυφορτωμένο, ώστε γρήγορα το κουρσάρικο τόφτασε και το πλεύρισε.

—Επίθεσι! φώναξε δυνατά ο Μαΰρος Κουρσάρος.

Καί, άκολουθούμενος άπό τον Βάν Χόρν και τους φλιμπουστιέρους, ώρμησε πάνω στό κατάστρωμα του έχθρικού πλοίου.

Οι Ισπανοί, βλέποντας ότι δέν μπορούσαν νά τα βάλουν με τους «γυιούς του διαβόλου» — όπως έλεγαν τους φλιμπουστιέρους — πέταξαν τα όπλα τους και παραδόθηκαν.

Ο Βάν Χόρν διέταξε άμέσως να μεταφέρουν το φορτίο του ισπανικού καραβιού στό άμπάρι του κουρσάρικου.

Έκείνη τη στιγμή, ο Ύβόνικ πρόσεξε πώς ένας Ισπανός γλύστρησε από την καταπακτή.

Τον άκολούθησε και τον είδε πώς προχωρούσε βιαστικά πρός τη μπαρουταποθήκη του καραβιού. Άναψε ένα δαυλό κι' έτοιμάστηκε νά τον ρίξη μέσα σ' ένα άνοιγμένο βαρέλι από μπαρούτι για νά τιναξη το πλοίο στον άέρα.

Ο έφηβος, που άντελήφθη την πρόθεσί του, ρίχτηκε άπάνω του.

Ο δαυλός έπεσε λίγο πιό πέρα από το βαρέλι.

Μιά άγρια πάλη άρχισε μέσα στη μπαρουταποθήκη.

—Καπετάν,ό! Πιέρ! φώναξε ο Ύβόνικ, καταλαβαίνοντας πώς δέν θά τά έβγαζε πέρα μονάχος του με τον Ισπανό.

Αλλ' οι σύντροφοί του ήσαν στό κατάστρωμα, άπασχολημένοι στό μοιρασμα της λείας.

Ο Ισπανός κατώρθωσε νά ρίξη τον Ύβόνικ καταγής. Ο δαυλός όμως είχε στό άναμεταξύ σβύσει.

—Δέν θά χάσετε τίποτα νά περιμένετε λιγάκι, καταραμένοι φλιμπουστιέροι, έγρύλλισε.

Καί πιάνοντας τον Ύβόνικ στά στιθαρά του μπράτσα, τον έσυρε ώς το φιλιστρίνι και τον έπέταξε με δύναμι στή θάλασσα.

Μ' όλη του τη δύσκολη θέσι, ο Ύβόνικ δέν σκεπτότανε παρά ένα πράγμα: Πώς νά σώση τους φλιμπουστιέρους άπό την έκρηξι που τους άπειλούσε. Άρχισε νά φωνάζη μ' όλη του τη δύναμι.

Ο Πιέρ, που τον άκουσε, έσπευσε στην πλώρη, καί, βλέποντας το φίλο του στη θάλασσα τούρριξε ένα σχοινί.

—Φύγετε! Το γαλιόνι θ' άνατιναχθή στον άέρα! φώναξε μ' όλη του τη δύναμι ο μικρός.

Ο Μαΰρος Κουρσάρος τον άκουσε.

—Έγκαταλείψτε το γαλιόνι! φώναξε στους συντρόφους του. Στό μπριγκαντίνι γρήγορα!

Οι φλιμπουστιέροι έσπευσαν νά πηδήσουν στο κατάστρωμα του καραβιού τους, ένώ ο Μαΰρος Κουρσάρος βοηθούσε τον Πιέρ νά τραβήξουν άπάνω τον Ύβόνικ.

Αλλ' έκείνη τη στιγμή μιά τεράστια φλόγα πήδησε άπό το άμπάρι του Ισπανικού πλοίου, που άνοιξε στά δυό. Μέσα σ' ένα σίφουνα άπό φωτιά κι' άπό καπνό, οι δυό κουρσάροι τινάχθηκαν στον άέρα.

Συντρίμματα σκέπασαν σε μεγάλη άπόστασι τη θάλασσα. Το μπριγκαντίνι, που ήτανε πλευρισμένο στό γαλιόνι, πήρε κι' αυτό φωτιά καί σε λίγο βυθίστηκε.

Άπό παντού άκούγονταν κραυγές:

— Βάν Χόρν!

—Μαΰρε Κουρσάρε!

—Ύβόνικ!

—Πιέρ!

Οι τέσσερες φίλοι βρέθηκαν, σε λίγο, σκαρφαλωμένοι πάνω σ' ένα κατάρτι, που το παρέσυραν τα κύματα.

Η θάλασσα ήτανε ταραγμένη. Καί σά νά μήν έφτανε αυτός ο κίνδυνος, άλλος, πιό φοβερός, παρουσιάστηκε σέ λίγο: Οι καρχαρίες.

Ο Ύβόνικ που έτρεμε άπό τον πυρετό, γλύστρησε κι' έπεσε στη θάλασσα. Γρήγορος σάν άστραπή ο Μαΰρος Κουρσάρος τράβηξε το μαχαίρι του καί βυθίστηκε στό κύμα.

Οι σύντροφοί του είδανε με φρίκη τους ένναν καρχαρία νά όρμάη πρός τον έφηβο. Ο Ύβόνικ κολυμπούσε με δυνάμεις που τις δεκαπλασίαζε ή άπελπισία. Αλλ' ο καρχαρίας τον έφτασε ήδη.

Έκείνη τη στιγμή, ο Μαΰρος Κουρσάρος, κρατώντας σφιχτά το μαχαίρι του, έπεσε άπάνω στό κήτος, έτοιμος νά το χτυπήση. Ο καρχαριας έκαμε μιά βουτιά. Χωρίς νά διστάση ο Κουρσάρος βούτηξε κι' αυτός.

Ο καρχαρίας ήθελε νά δοκιμάση το κόλπο που συνηθίζουν αυτά τα θαλάσσια τέρατα: Ν' άρπάξη το θύμα του άπό τα πόδια.

Αλλ' ο Μαΰρος Κουρσάρος κατώρθωσε, με μιάν έπιδεξία κίνησι, ν' άποφύγη τον κίνδυνο, καί, περνώντας πλάϊ στον καρχαρία, του βύθισε το μαχαίρι στην καρδιά.

Τα νερά κοκκίνισαν άπό το αίμα του θηρίου. Ο Βάν Χόρν άρπαξε τον Ύβόνικ, που κόντευε νά λιγοθυμήση, καί τον τράβηξε πλάϊ του, πάνω στό κατάρτι. Έκείνη τη στιγμή πρόβαλε μέσα άπό τα κύματα, το κεφάλι του Μαΰρου Κουρσάρου, πλάϊ στό πτώμα του καρχαρία.

Η άτμόσφαιρα ήτανε βαρειά. Ο Βάν Χόρν φοβότανε μήπως ξεσπάση κανένας κυκλώνας.

Η ζέστη ήτανε τόσο άνυπόφορη, ώστε οι φλιμπουστιέροι άναγκάστηκαν νά βγάλουν τα ρούχα τους. Γυμνοί σχεδόν κάτω άπό τον καύτερό ούρανό, ύπόφεραν άπό το μαρτύριο της δίψας. Ο Ύβόνικ παραληρούσε καί με κόπο του συγκρατούσε ο Μαΰρος Κουρσάρος, γιατί ήθελε νά πέση στό νερό.

Ώρες όλόκληρες, τα κατάρτι, πάνω στό όποίο κρατιόντουσαι με δυσκολία, τριγυρνούσε στην άπέραντη θάλασσα, παρασυρόμενο άπό τα ρεύματα.

Τέλος, ξέσπασε ή καταιγίδα. Ήταν σχεδόν μιά παηγοριά γιά τους φλιμπουστιέρους, που τους είχε βασανίσει ή δίψα.

Αλλ' ή κατάστασί τους ήταν κρίσιμη. Κρατιόντουσαν μ' όση δύναμι τους άπέμενε, γιά νά μήν τους παρασύρουν τα λυσσασμένα κύματα.

Ο Βάν Χόρν τους συμβούλεψε νά κόψουν λουρίδες τα πουκάμισά τους καί νά δεθούνε πάνω στό κατάρτι. Θά βαστούσαν έτσι, όσο μπορούν ν' άνθέξουν άνθρώπινα όντα σ' ένα τέτοιον κατακλυσμό.

Ο Ύβόνικ είχε χάσει τις αίσθήσεις του.

★

Ο μανιασμένος Ώκεανός παρέσυρε το κατάρτι με τους φλιμπουστιέρους σά νάτανε άχυρο. Ματωμένες άστραπές ξέσχιζαν τον ούρανό, που είχε σκοτεινιάσει.

Εξαφνα, ο Πιέρ, που ήτανε πιό μπροστά άπ' όλους, διέκρινε, στό φώς μιάς άστραπής, τη γη.

— Σωθήκαμε! φώναξε. Στεριά!

Τα κύματα τους έπέταξαν σέ λίγο πάνω στην άκτή. Σύρθηκαν με κόπο, πάνω στην άμμο, κι' έμειναν άρκετή ώρα ξαπλωμένοι, άνίκανοι νά κινηθούν, ένώ ο κυκλώνας άπομακρυνότανε στά βάθη του πελάγου.

Στά χέρια των άνρίων

Όταν συνήλθαν, άπομακρύνθηκαν άπό την άκρογιαλιά, ψάχνοντας νά βροΰν ένα καταφύγιο στό παρθένο δάσος, που άρχιζε λίγα μέτρα πιό πέρα άπό την άμμουδιά. Αλλά δέν έπρόσεξαν, ότι πίσω άπό τους άγκαθωτούς κάκτους καί τις ευωδάτες μιμόζες, κρύβονταν έρυθρόδερμοι Καραΐμποι, που ήσαν οί κάτοικοι του άγριου αυτού νησιού.

Οί Καραΐμποι — πασίγνωστοι γιά το θανάσιμο μίσος που έτρεφαν έναντίον των λευκών — άρχισαν, σιγά - σιγά, νά στενεύουν τον κύκλο τους γύρω άπό τους άνύποπτους ναυαγούς.

Η καταιγίδα είχε κοπάσει, κι' ο ούρανός είχε ξεκαθαρίσει.

Οί κουρσάροι άποφάσισαν ν' άναπαυτούν, γιατί ένοιωθαν τις δυνάμεις τους νά τους έγκαταλείπουν.

Αλλ' οί Καραΐμποι, που τους παρακολουθούσαν μέσα άπό τις πυκνές λόχμες της ζούγκλας, πέσανε ξαφνικά άπάνω τους.

Οί φλιμπουστιέροι δέν έπρόφτασαν ν' άντισταθούν. Οί άγριοι ήσαν τόσο πολλοί, κ' ή έπίθεσί τους τόσο άπρόοπτη, ώστε, σέ λίγο, ο Μαΰρος Κουρσάρος, ο Βάν Χόρν, ο Ύβόνικ κι' ο Πιέρ ήσαν πεσμένοι καταγής, με τα χέρια καί τα πόδια δεμένα.

Κραυγές άγριας χαράς άντήχουσαν μέσα στη ζούγκλα. Οί Καραΐμποι χαιρετούσαν με πολεμικές ίαχές τη νίκη τους.

Άρπάξανε έπειτα στους ώμους τους έσσερες αίχμαλώτους των καί τους μετέφεραν μέσα άπό την πυκνή ζούγκλα.

Εφτασαν τέλος, ύστερα άπό πολύωρη πορεία, στό χωριό των ίθαγενών που, στη μέση της πλατείας του, ήσαν μπηγμένοι μερικοί χοντροί στύλοι, βαμμένοι με ζωηρά χρώματα.

Πάνω σ' αυτούς τους στύλους, οί Καραΐμποι δέσανε τους φλιμπουστιέρους καί ξαναγυρνώντας στη ζούγκλα — που ήτανε σέ λίγων βημάτων άπόστασι — μάζεψαν βιαστικά μερικές άγκαλιές χαμόκλαδα καί φρύγανα καί τάφεραν καί τά σώρασαν στις βάσεις των στύλων γύρω άπό τα πόδια των δεμένων φλιμπουστιέρων.

— Καπετάνιο! φώναξε ο Ύβόνικ, που ήτανε δεμένος στό διπλανό στύλο, τί θέλουν νά μάς κάνουν;

Αλλ' ο Μαΰρος Κουρσάρος έκλεισε τα μάτια, γιά νά μή βλέπη την άγωνιώδη έκφρασι που είχε πάρει το έφηβικό έκείνο πρόσωπο. Τί νά του άπαντήση; Πώς νά τον παρηγορήση, άφού ήξερε κι' ο ίδιος πώς δέν ύπήρχε πιά καμμιά έλπίδα σωτηρίας;

Ήδη, δέν ύπήρχε πιά καμμιά άμφιβολία γιά την τύχη που τους έπεφύλασσαν οί άγριοι Καραΐμποι: Θά τους έκαιγαν ζωντανούς!

Οί φλιμπουστιέροι άποχαιρετιστήκανε μεταξύ τους, νοιώθοντας την καοδιά τους νά βαραίνη άπό την πικρή σκέψι πώς είχανε γλυτώσει άπό τόσους τρομερούς κινδύνους γιά νά τελειώσουν τις μέρες τους ψημένοι ζωντανοί, έπάνω στους στύλους ένός χωριού άγρίων..

★

Ήδη οί Καραΐμποι, συγκεντρωμένοι στη μικρή πλατεία του χωριού τους, μπροστά στους στύλους όπου ήσαν δεμένα τα θύματά τους, άρχισαν νά χορεύουν τον πολεμικό χορό της φυλής των. Ένας - Ένας, που έκανε το γύρο της πλατείας, άρπαζε άπό τα χέρια τους γέρων, που κάθονταν παράμερα κρατώντας το ρυθμό με άγριες φωνές, ένα δαυλό άναμμένο καί τον πετούσε στο σωρό των ξερόκλαδων, που σχηματιζότανε μπροστά σέ κάθε στύλο.

Ο πρώτος δαυλός ρίχτηκε στα πόδια του Βάν Χόρν, καί τα ξερόκλαδα πήραν άμέσως φωτιά.

Ο φλιμπουστιέρος τινάχτηκε άπότομα προσπαθώντας νά σπάση τα δεσμά που τον συγκρατούσαν πάνω στό στύλο. Πιό πέρα, ο Μαΰρος Κουρσάρος, που ήταν ή σειρά του τώρα νά του βάλουνε φωτιά, κατέβαλλε τις ίδιες προσπάθειες.

Μιά άγρια άποφασιστικότητα καθρεφτιζόταν στο χλωμό πρόσωπό του. Όσο του έμενε πνοή στα χείλη, δέν ένοούσε νά χάση κάθε έλπίδα, κι' ήταν άποφασισμένος νά παλέψη ώς την τελευταία στιγμή...

Τώρα ή φωτιά φούντωνε γύρω στα θύματα.

Ο Ύβόνικ κι' ο Πιέρ άρχισαν νά φωνάζουν τρομαγμένοι:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ο Μαΰρος Κουρσάρος κι' ο Βάν Χόρν έξακολουθούσαν νά παλεύουν με τα δεσμά τους, πού τάνοιωθαν σιγά - σιγά νά χαλαρώνωνται.

Ξαφνικά, είδαν ένα παραξενο θέαμα: Οί Καραΐμποι, που ώς έκείνη τη στιγμή τραγουδούσαν κι' έχόρευαν, άμέριμνοι, έδειξαν σημεία πανικού. Οί γέροι παράτησαν τους δαυλούς καί τα τύμπανα κι' έτρεξαν νά φύγουν σαν τρελλοί, ένώ οί πολεμιστές θέλησαν νά πιάσουν τις λόγχες των.

Αλλά δέν έπρόφτασαν.

Μέσα άπό τη ζούγκλα, ξεπετάχτηκαν σάν δαίμονες τρείς ζαγκουάρ πελωριοι, που πέσανε πάνω στους άγριους, σχίζοντάς τους με τά νύχια τους ή δαγκώνοντάς τους στό λαιμό.

Οί Καραΐμποι, έτρεξαν νά φύγουν, καταδιωκόμενοι άπό τ' άγρίμια.

Ήταν ή μόνη έλπίδα σωτηρίας, που άπέμενε πιά στους τέσσερες φλιμπουστιέρους.

Καταβάλλοντας μιάν ύστατη προσπάθεια, ο Μαΰρος Κουρσάρος κατώρθωσε νά σπάση τα δεσμά του. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε πλάϊ στον Ύβόνικ. Τον έλυσε κι' έτρεξε νά λύση καί τον Πιέρ, τή στιγμή που ο Βάν Χόρν κατώρθωνε κι' αυτός νά λύση τα δικά του δεσμά.

Άρπάζοντας τους δυο έφήβους στά στιθαρά του μπράτσα, ο Κουρσάρος έτρεξε προς τη ζούγκλα, ένώ ο Βάν Χόρν συγκέντρωσε βιαστικά μερικά όπλα, που είχανε πετάξει οί κατατρομαγμένοι Καραΐμποι, κι' έσπευσε νά τους συναντήση.

★

Δέν έσταμάτησαν το τρέξιμό τους παρά όταν προχώρησαν άρκετά βαθειά μέσα στη ζούγκλα, τόσο, που νά μήν φτάνουν ώς αυτούς οί κραυγές των άγρίων, που βογγούσαν καθώς τους έσπάραζαν οί ζαγκουάρ.

Έκεί, στάθηκαν λίγο νά ξεκουραστούν, κι' έπειτα έξακολούθησαν την πορεία τους, άφού πρώτα βάλανε πά-

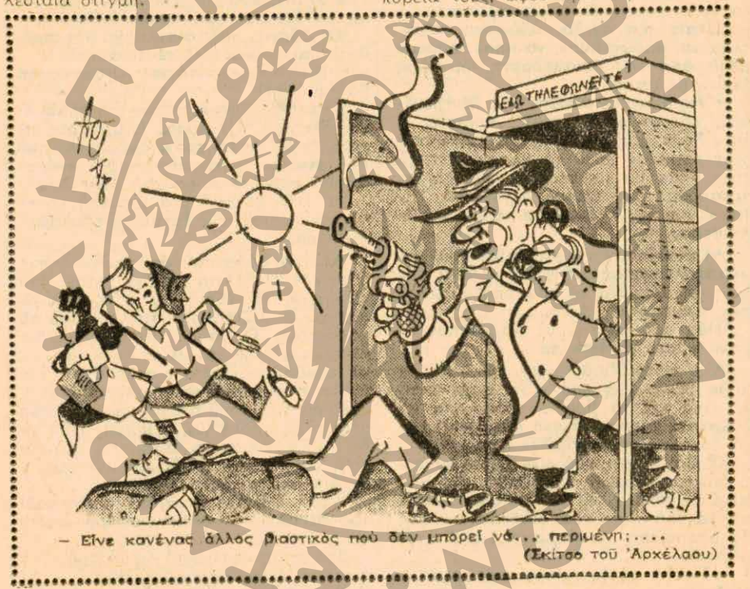

— Είνε κανένας άλλος βιαστικός που δέν μπορεί νά... περιμένη;...
(Σκίτσο του Άρχέλαου)

... στά ἐγκαύματά τους μερικά φύλλα ἀπό φυτά, ποὺ πῆγε καὶ τά μάζεψε μόνος του ὁ Βὰν Χόρν.

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν καιρό, ἂν ἤθελαν νὰ μὴν ξαναπέσουν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων Καραΐμπων.

Προχώρησαν λοιπὸν ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα μέσα στὴν πυκνὴ ἐκείνη ὀργιώδη βλάστησι, ὅπου συχνὰ χρειαζότανε ν' ἀνοίξουνε δρόμο μὲ τὰ τσεκούρια, ποὺ ὁ Βὰν Χόρν εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ τοὺς ἀγρίους.

Τὸ δαχτυλίδι τῆς Ἐρυθρέδερμης

Καθὼς προχωροῦσαν, ἔφτασαν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν, σὲ μιὰν ἐλώδη περιοχή, ὅπου πυκνὰ φυτὰ τοὺς ἔκουβαν τὰ πηχτὰ στάσιμα νερά. Ὅταν τὸ ἀντελήφθησαν ἦταν ἀργὰ πιά, γιατὶ εἶχαν βυθιστῆ ὡς τὴ μέση στὸ βάλτο.

Ὅπως συμβαίνει συχνὰ μέσα στὴν πυκνὴ παρθένα ζούγκλα, ὅπου ὁ ταξιδιώτης χάνει εὔκολα τὸν προσανατολισμό του, γιατὶ οὔτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου περνάει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων οὔτε ὑπάρχει κἂν ἕνα μονοπάτι γιὰ νὰ τ' ἀκολουθήσουν, οἱ τέσσερες φλιμπουστιέροι δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὴν ὄχθη τοῦ βάλτου καὶ νὰ βγοῦν.

Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος μπῆκε μπροστά.

— Πρέπει νὰ περάσουμε! εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή. Ἀκολουθῆστε με!

Καὶ βάδισε ἀποφασιστικά, δοκιμάζοντας τὸ ἔδαφος προτοῦ πατήσῃ. Πίσω του, τὸν ἀκολούθησαν ὁ Ὑβόνικ, ὁ Πιὲρ καὶ τελευταῖος ὁ Βὰν Χόρν.

Περπάτησαν πολλὴ ὥρα καὶ πολλὲς φορὲς κινδύνεψαν νὰ πέσουν μέσα σὲ βαθεῖς λάκκους, ποὺ ἦσαν ἀθέατοι κάτω ἀπὸ τὰ πηχτὰ νερὰ τοῦ βάλτου.

Τέλος, διέσχισαν τὴν ἐλώδη περιοχὴ καὶ ξαναπάτησαν σὲ στερεὸ ἔδαφος.

Τώρα ξαναμπήκανε μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα.

Ἀλλὰ δὲν εἶχανε ξεφύγει ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ὁ Βὰν Χόρν, ποὺ χρόνια τριγυρνοῦσε σ' αὐτὲς τὶς περιοχές, ἤξερε τί ἀμέτρητους κι' ἀπροσδόκητους κινδύνους κρύβανε τὰ προδοτικὰ δάση.

Ἡ ἀτμόσφαιρα, ὑγρὴ καὶ ζεστὴ συγχρόνως, ἦταν ἀποπνικτική. Ὁ Ὑβόνικ κι' ὁ Πιὲρ λαχάνιαζαν καὶ δάγκωναν τὰ χείλη τους γιὰ νὰ μὴν κλάψουν.

Ἦτανε πιὰ σχεδὸν ἀδύνατον, ἐξαντλημένοι καθὼς ἦσαν, νὰ προχωρήσουν μέσα ἀπὸ τὴν ἀδιαπέραστη, ὀργιώδη ἐκείνη βλάστησι.

—Ἂς σκαρφαλώσουμε στὰ δέντρα, ὅπως κάνουν οἱ ἰθαγενεῖς, πρότεινε ὁ Βὰν Χόρν. Εἶνε τόσο πυκνὰ καὶ μπερδεύονται τόσο πολὺ τὰ κλαδιὰ μεταξύ τους ὥστε θὰ μπορέσουμε εὔκολα νὰ περάσουμε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Ἔτσι, ἄλλωστε, θ' ἀναπνέουμε καὶ πιὸ ἐλεύθερα.

Ἀκολούθησαν τὴ συμβουλή του καὶ σκαρφαλώνοντας στὰ ψηλὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν μὲ κάπως περισσότερη ἄνεσι.

Ἤδη πρὸ πολλοῦ οἱ Καραΐμποι εἶχανε χάσει τὰ ἴχνη τους.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκοῦσε. Ἔπρεπε, μὲ κάθε θυσία, νὰ φτάσουνε στὴν ἀκτὴ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ βροῦνε τρόπο γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἄγριο αὐτὸ νησὶ καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ Χελώνα.

Ὁ Βὰν Χόρν, ποὺ εἶχε ζήσει τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του σὰν φλιμπουστιέρος, κι' εἶχε ἰδῆ καὶ μάθει πολλὰ πράγματα, τοὺς διαβεβαίωνε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ φτιάσουν ἕνα «καταμαράν».

— Τί εἶνε αὐτό; ρώτησε περίεργος ὁ Ὑβόνικ,

— Μιὰ σχεδία ἀπὸ κορμοὺς δέντρων, τοῦ ἐξήγησε ὁ φλιμπουστιέρος. Μ' αὐτό, θὰ μπορέσουμε νὰ φτάσουμε ὡς τὴ Χελώνα, ἂν βροῦμε εὐνοϊκὸ ἄνεμο. Μετά, στ' ἀνοιχτά, μποροῦμε νὰ συναντήσουμε κανένα κουρσάρικο καὶ τότε...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του. Μιὰ ἀδύνατη, σὰν παιδική, κραυγὴ ἀκούστηκε, γεμάτη ἀπελπισία καὶ τρόμο.

Κάποιος ἐκινδύνευε καὶ ζητοῦσε βοήθεια!

Ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, οἱ τέσσερες φλιμπουστιέροι προχώρησαν, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν, πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου φαινόταν νἄρχεται ἡ φωνὴ ἐκείνη.

Χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ κι' αὐτὸς γιατί, ὁ Ὑβόνικ εἶχε νοιώσει μιὰ βαθειὰ συγκίνησι, ἀκούγοντας τὴν παραπονετικὴ ἐκείνη κραυγή, ποὺ ζητοῦσε βοήθεια σὲ μιὰν ἄγνωστη, ἀκατάληπτη γι' αὐτὸν γλῶσσα.

Ξαφνικά, ὁ νεαρὸς Μπρετόνος, ποὺ πήγαινε μπροστά, φώναξε μὲ συγκίνησι:

— Κυττᾶχτε καπετάνιο!

Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ πίσω του, κύτταξε πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ νεαρὸς προστατευόμενός του κι' ἐφρικίασε.

Λίγο πιὸ κάτω ἀπ' αὐτούς, σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ παρθένου δάσους, μιὰ νόστιμη μικρὴ ἐρυθρόδερμη, εἶχε κολλήσει τρομαγμένη στὸν κορμὸ ἑνὸς γιγάντιου δέντρου. Εἶχε σχεδὸν τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν Ὑβόνικ, καὶ στὸ πρόσωπό της, ζωγραφιζόταν μιὰ ἀνείπωτη φρίκη.

Μπροστά της, εἶχε φανῆ ἕνας τεράστιος ζαγκουάρ, ποὺ προχωροῦσε μὲ βήματα ἀργά, καρφώνοντας τὰ μάτια του ἀπειλητικὰ ἐπάνω στὴν ἀνυπεράσπιστη ἐκείνη λεία του.

Οἱ φλιμπουστιέροι σκέφτηκαν ἀμέσως νὰ βοηθήσουν τὴ μικρὴ Ἰνδή. Ἀλλὰ πῶς νὰ σκοτώσουν τὸ ἀγρίμι, ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε, μιὰ ποὺ τὰ ὅπλα τους τὰ εἶχανε χάσει στὸ ναυάγιο, καὶ δὲν διέθεταν ἄλλα ἀπὸ τὰ τσεκούρια, ποὺ εἶχαν ἁρπάξει ἀπὸ τοὺς Καραΐμπους;

Ἀλλ' ὁ Μαῦρος Κουρσάρος βρῆκε τὸν τρόπο: Τράβηξε ἀπ' τὴ μέση του ἕνα σχοινί, ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ ζώνη, κι' ἔφτιασε γρήγορα μιὰ θηλειά.

Ὁ Ὑβόνικ, ποὺ ἀντελήφθη τὴν πρόθεσί του, φώναξε ἱκετευτικά:

— Βιαστῆτε καπετάνιο! Ὁ ζαγκουὰρ θὰ τὴν φάῃ!

Καβαλλικεύοντας τὸ χοντρὸ κλαδὶ ἑνὸς δέντρου, ὁ Μαῦρος Κουρσάρος τίναξε ἐπιδέξια τὸ πρόχειρο λάσσο, ποὺ εἶχε φτιάσει τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὸ ἀγρίμι πηδοῦσε πάνω στὴ λεία του.

Ἡ Ἰνδὴ ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγή, νομίζοντας πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία της ὥρα.

Ἀλλ' ἡ φόρα τοῦ ἀγριμιοῦ κόπηκε ξαφνικά. Ἡ θηλειὰ τὸ εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ λαιμό. Ὁ Ὑβόνικ κι' ὁ Πιὲρ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν σὰν τρελλοὶ ἀπὸ τὴ χαρά τους. Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Βὰν Χόρν, ἄρχισε νὰ τραβάῃ τὸ λάσσο, στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου σπαρτάριζε πνιγόμενο τὸ ἀγρίμι.

Χωρὶς νὰ μπορῇ ἀκόμα νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος πρόκειται, ἡ μικρὴ Ἰνδὴ εἶδε τὸν ζαγκουὰρ νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα, σὰ νὰ τὸν τραβοῦσε μιὰ μυστηριώδης ἀκατανίκητη δύναμι.

Ἀφοῦ δέσανε τὸ σχοινὶ στὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου, οἱ φλιμπουστιέροι πήδησαν καταγῆς.

Βλέποντας ἐκεῖνα τὰ ὠχρὰ πρόσωπα ἡ μικρὴ Ἰνδὴ τρομοκρατήθηκε.

Ἀλλ' ὁ Ὑβόνικ, ποὺ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μ' αὐτήν, τὴν ἐπλησίασε μὲ χαμόγελο καὶ δοκίμασε νὰ συεννοηθῇ μαζί της. Τῆς ἔδειξε μὲ νοήματα πῶς εἶχαν κατορθώσει νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὸ ζαγκουάρ, ποὺ κρεμιότανε τώρα, μὲ τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό, ἀπὸ τὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου.

Ἡ μικρὴ Ἰνδὴ κατάλαβε πὼς ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτανε φίλος καὶ πὼς αὐτὸς κι' οἱ σύντροφοί του δὲν θέλανε τὸ κακό της, ἀφοῦ τὴν εἶχανε σώσει ἀπὸ τ' ἀγρίμι, ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ τὴν κατασπαράξῃ.

Καί, βγάζοντας ἀπὸ τὸ δάχτυλό της ἕνα δαχτυλίδι τὸ πέρασε στὸ δάχτυλο τοῦ Ὑβόνικ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ἐκφράσῃ ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη της.

Ἕνα καράβι!

Ὁ Βὰν Χόρν πῆρε τὸ χέρι τοῦ μικροῦ συντρόφου του μέσα στὰ δικά του κι' ἐξήτασε τὸ δαχτυλίδι. Ἦταν ἀπάνω του χαραγμένος ἕνας χρυσὸς ἀετός.

Ὁ φλιμπουστιέρος ἐφρικίασε βλέποντας τὸ σῆμα αὐτὸ τῶν πριγκήπων Καραΐμπων. Κύτταξε προσεκτικὰ τὴ μικρὴ Ἰνδή. Τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά της, τὸ λιγερό της ἀνάστημα, μιὰ εὐγένεια ποὺ ἦτανε διάχυτη στὴ φυσιογνωμία της, ἔδειχναν πὼς ἀνῆκε σὲ μιὰ ράτσα πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ποὺ τοὺς εἶχανε πιάσει καὶ θέλησαν νὰ τοὺς κάψουν ζωντανούς.

Τόσα χρόνια, ποὺ εἶχε ζήσει σ' αὐτὲς τὶς θάλασσες, εἶχε μάθει μερικὲς λέξεις ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν καὶ ρώτησε τὴ μικρὴ Ἰνδή.

Ἀλλ' ἐκείνη περιορίστηκε νὰ τοῦ πῇ μόνο τὸ ὄνομά της. Λεγόταν Γιαλίτα. Δὲν θέλησε ν' ἀπαντήσῃ σὲ καμμιὰν ἄλλη ἐρώτησί του, προσποιούμενη ὅτι δὲν καταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε.

Ἔπειτα, κυττάζοντας τὸν ἥλιο, ποὺ εἶχε προχωρήσει στὸν οὐρανό, τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν ὅτι εἶχε ἀργήσει καὶ ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Τοὺς ἀποχαιρέτησε λοιπὸν μ' εὐγνωμοσύνη καὶ ρίχνοντας ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὸν Ὑβόνικ, ἔσπευσε νὰ ἐξαφανιστῆ μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους.

Σὲ λίγο, τὴν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ὁ Ὑβόνικ ἔμεινε σκεφτικός, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ γιατί, κι' οὔτε πρόσεχε τὸν Βὰν Χόρν ποὺ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ μυστηριώδη φυλὴ τῶν Χρυσῶν Ἀετῶν, τῶν πολιτισμένων ἰθαγενῶν, ποὺ ὁ θρῦλος ἔλεγε πὼς ἔζοῦσαν μέσα σὲ μιὰ πόλι μὲ χρυσὰ σπίτια...

Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος ἄκουσε μὲ ἐνδιαφέρον τὴ διήγησι τοῦ συντρόφου του.

Οἱ Χρυσοὶ Ἀετοὶ ἦσαν οἱ παλιοὶ κυρίαρχοι τῶν Ἀντιλλῶν, προτοῦ ὁ Κολόμβος ἀνακαλύψῃ τὴν Ἀμερικὴ καὶ πρὶν οἱ Ἱσπανοὶ πέσουν σὰν ἀδηφάγα ὄρνεα πάνω στοὺς ἰθαγενεῖς πληθυσμούς, ποὺ τοὺς ἐξώντωσαν καὶ τοὺς ἐλήστεψαν.

Οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῆς δυνατῆς αὐτῆς ράτσας, εἶχανε καταφύγει σὲ μιὰ μυστηριώδη πόλι, χαμένη στὰ βάθη τῆς ζούγκλας κι' ἐκεῖ ζούσανε φυλάγοντας ζηλότυπα τοὺς ἀμύθητους θησαυρούς τους.

Ἐδῶ κι' ἕναν αἰῶνα τώρα, διάφοροι Εὐρωπαῖοι ἀναζήτησαν, τοῦ κάκου, αὐτὴ τὴ μυθικὴ πολιτεία. Τὸ δαχτυλίδι, μὲ τὸ σῆμα τῶν Χρυσῶν Ἀετῶν, ποὺ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ εἶχε δώσει στὸν Ὑβόνικ, θὰ τοὺς βοηθοῦσε, ἄραγε, νἄνε πιὸ τυχεροὶ αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ν' ἀνακαλύψουν τὴ Χρυσὴ Πολιτεία;

☆

Στὸ μεταξύ, κόντευε νὰ νυχτώσῃ κι' ἀποφάσισαν νὰ διοργανώσουν μιὰ πρόχειρη κατασκήνωσι.

Διάλεξαν ἕνα μικρὸ ἀνοιχτὸ μέρος τοῦ δάσους κι' ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν, ἀφήνοντας τὸν Πιὲρ νὰ φυλάῃ τὴν πρώτη βάρδια.

Ὁ Ὑβόνικ, μέσα στὸν ὕπνο του ἔβλεπε τὴ μικρὴ ὄμορφη Ἰνδή, τὴ Γιαλίτα, ποὺ φοροῦσε στὸ δάχτυλό του τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι της μὲ τὸ σῆμα τῶν Χρυσῶν Ἀετῶν.

Ὁ Πιέρ, ποὺ φύλαγε βάρδια, κατατσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὶς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ἐκείνης, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν ὕπνο, ποὺ βάραινε τὰ βλέφαρά του.

Σὲ λίγο, κοιμότανε κι' αὐτὸς βαθειὰ κι' ἔτσι δὲν πρόσεξε κάτι μεγάλες σκιὲς ποὺ ἄρχισαν νὰ πετᾶνε γύρω ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Ἦσαν ἕνα εἶδος γιγάντιες νυχτερίδες, ποὺ συναντῶνται στὶς τροπικὲς χῶρες.

Πετώντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ κοιμισμένου, τὸν λικνίζουν μὲ τὸ βελουδένιο φτερούγισμά τους καὶ δαγκώνοντας τὸ λαιμό του, τοῦ πίνουν τὸ αἷμα. Τὸ θῦμα τους ξυπνάει τὸ πρωῒ σ' ἐλεεινὴ κατάστασι, κάτωχρο, μὴ ἔχοντας πιὰ καθόλου δυνάμεις.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς τερατώδεις νυχτερίδες πέταξε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μαύρου Κουρσάρου, κι' ἄρχισε νὰ τὸν ἀεριζῇ μὲ τὶς τεράστιες φτεροῦγες της, κάνοντας ἔτσι πιὸ βαθὺ τὸν ὕπνο του. Ἐκείνη, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ φτερούγισμά της, κόλλησε τὴν προβοσκίδα της πάνω στὸ λαιμό του.

Ὁ Μαῦρος Κουρσάρος, λικνιζόμενος ἀπὸ τὸ φτερούγισμα ἐκεῖνο, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, δὲν κινήθηκε καθόλου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ὁ Ὑβόνικ, ποὺ ὀνειρευότανε πὼς ἔπεφτε μαζὶ μὲ τὴ Γιαλίτα, σ' ἕνα ἀπύθμενο βάραθρο, τινάχτηκε ἀπάνω κι' ἔτριψε τὰ μάτια του, γιὰ νὰ διώξῃ τὸν ἐφιάλτη.

Καὶ τότε εἶδε τὴ γιγάντια νυχτερίδα πάνω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ φίλου του κι' ἀναπήδησε τρομαγμένος, μαντεύοντας τὸ θανάσιμο κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ μεγάλος του φίλος.

Ἄρπαξε ἀμέσως μιὰ πέτρα καὶ τὴν ἐπέταξε μὲ δύναμι πάνω στὴ γιγάντια νυχτερίδα, ποὺ χτυπημένη στὴν πλάτη, ἄφισε τὸ θῦμα της κι' ἐπέταξε μακρυά, βγάζοντας μιὰ ἀπαίσια κραυγή.

Οἱ φλιμπουστιέροι ξύπνησαν τρομαγμένοι.

Ὁ Ὑβόνικ τοὺς ἐξήγησε τί εἶχε συμβῆ.

— Πρέπει νὰ φύγουμε ὅσο μποροῦμε γρηγορώτερα ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο νησί, ψιθύρισε ὁ Μαῦρος Κουρσάρος.

Ἀλλ' ὁ Βὰν Χόρν δὲν ἦταν τῆς ἴδιας γνώμης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Γάμοι

Ὁ συνάδελφος Κωνσταντίνος Ν. Παπαγεωργίου καὶ ἡ δημοδιδασκάλισσα δὶς Ἑλένη Ζαχαριάδου, ἐκ Λαμίας ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Παρανύμφησε παρέστη ἡ κ. Φωφὼ Ι. Παπαγεωργίου. Παρέστησαν οἱ κ. κ. Σοφ. Βενιζέλος, Γκιζάνης ὑπουργὸς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, Μιχαλακόπουλος Ἀβραὰμ Κουλουμβάκης Βασιλειάδης, Εὐταξίας, Πλατῆς κλπ.

✪✪✪

Ὁ κ. Ἀντώνιος Ν. Χαζάπης καὶ ἡ δὶς Μαρία Ἰωάν. Μπουκουβάλα ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Στενιές Ἄνδρου τὴν 19) 2) 1948. Εὐχόμεθα νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι.

Ἐλ. καὶ Μ. Ἰω.

25ον

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν, δὶ' αὐτά;... Βρῆκε τὴ δύναμι νὰ πῇ. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ ξυπνῶ ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ἐφιάλτη... ἀπὸ ἕνα κακὸ ὄνειρο!...

— Δὲν εἶνε ὄνειρο, ἀλλὰ πραγματικότης. Ἡ τυραννικὴ κυβέρνησι τῆς Βενετίας δὲν μπορεῖ νὰ σὲ συνωρέσῃ γιὰ τὴν τελευταία ἀπόπειρά σου. Μετανειρίσθηκε λοιπὸν τὰ γειρότερα δυνατά της, γιὰ νὰ σὲ κάμῃ νὰ πέσῃς στὰ δίχτυα της, νὰ σὲ φυλακίσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπὶ τέλους τὴ θανατικὴ καταδίκη σου, ἀπ' τὴν ὁποία σ' ἔσωσε δυὸ φορὲς ὁ Θεός!

— Μὰ ποιοί εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Μαγαιροβγάλτες τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Εἶχαν πάρει τὴν ἐντολὴ νὰ σὲ κλείσουν στὴν κάσσα, νὰ τὴν καοφωσοῦν καὶ νὰ τὴ φορτώσουν στὸ κάρρο ποὺ θ' ἀπομακρυνόταν ἀμέσως ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὅλ' αὐτὰ θὰ γινόντουσαν μ' ἕνα νεῦμα τῆς ὡραίας καὶ νοητευτικῆς σου Ρωσσίδας...

— Ποιὰ εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ γυναίκα;

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα! Καὶ τότε θὰ καταλάβῃς σὲ ποιὰ ἄβυσσο εἶνε πέσει.

Ἡ Ζανέτα ἔκαμε ἕνα νόημα στοὺς Γάλλους ἀστυνομικούς. Ἐκεῖνοι ἔπεσαν πάνω στοὺς τρεῖς ἀνθρώπους τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τοὺς φόρεσαν χειροπέδες.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Ζανέτα εἶχε ξαναμυρίσει μαζὶ μὲ τὸ ἀύξυγό της στὸ σαλονάκι, ὅπου βοισκόταν ἡ Παδλόδα. Ἡ Ζανέτα στάθηκε ἀντίκου της καὶ τὴν κύτταξε προκλητικά, μὲ τὴ συναίσθησι τῆς ὑπεροχῆς της.

— Κάτω ἡ μάσκα! φώναξε.

Ἡ Παδλόδα τρομοκρατήθηκε ὁλόκληρη κι' ἔκαμε ἕνα φοβερὸ μορφασμὸ μίσους.

Βλέπεις, πρόσθεσε ἡ Ζανέτα, γυρίζοντας στὸν ἀντρα της. Αὐτὴ ποὺ περνοῦσε γιὰ πρύμνας τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, δὲν εἶνε παρὰ ὄργανο τῆς ἀστυνομίας τῆς Βενετίας! Σ' αὐτὴν χρωστοῦν πολλοὶ ἄθῳοι τὸ θάνατό τους στὸ κρίμωμα! Χάρις σ' αὐτὴν οἱ Γάλλοι Βενετσιάνοι, ποὺ εἶναν ἀναπάντεχα μὲ τὴν πατρίδα τους κι' εἶναν ἀναγκασθῇ νὰ φύγουν μακρυὰ της, ξενιλάσθηκαν καὶ ξαναγύρισαν στὴ Βενετία γιὰ νὰ κλεισθοῦν στὶς φυλακὲς νὰ ὑποβληθοῦν σὲ βασανιστήρια καὶ νὰ θανατωθοῦν τέλος μὲ φοικτὸ τρόπο!

»Ναί, τὴν ξέρω καλά! Εἶνα πάρα, ἄλλοτε πληροφορίες γι' αὐτήν. Δὲν εἶνε ἡ Ρωσσίδα ἀριστοκράτισσα Παδλόδα Μισσούρσκι! Εἶνε μιὰ σπιούνα... ἡ Σαρακηνὴ μ', ἕνα παρελθὸν βουτηγμένο στὸ ἔγκλημα καὶ στὴν ἀτιμία!

Ἡ Ζανέτα ἔκαμε ἕνα νόημα στὸν ἀστυνόμο, κι' ἐκεῖνος πέρασε χειροπέδες στὴν τυχοδιώκτρια, παρ' ὅλες τὶς ἀπελπισμένες προσπάθειές της γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Ἔπειτα τὴν παρέλαβαν οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ τὴν πάρουν μαζί τους καθὼς καὶ τοὺς τρεῖς συνενόχους της.

Γεμάτος θαυμασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ γυναίκα του, ὁ Γκιυάνι τὴν εἶνε ἀγκαλιάσει καὶ τὴν ἔσφιγγε στὸ στῆθος του λέγοντάς της:

— Συγχώρεσέ με! Θάμαι φρόνιμος στὸ μέλλον!

Ἡ Ζανέτα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ φουσκώνῃ... Ἀναζήτησε τὰ χείλη τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φιλὶ τῆς συγνώμης, λέγοντάς του:

— Ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς φυλάει!...

Καὶ ποτὲ πιὰ στὸ ἑξῆς δὲν τοῦ ἔκαμε λόγο γιὰ τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο ἐπεισόδιο.

★

Ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὴ σειρὰ τῆς ἀφηγήσεώς μας, σχετικὰ μὲ τὴ γυναίκα ἐκείνη ποὺ εἶχε ἐμφανισθῇ στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Βενετίας καὶ ποὺ δὲν ἦταν πιὰ ἡ «Σασακηνή».

Ὁ Γκιυάνι ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ φίλου του Μπελὰο καὶ τοῦ ψιθύρισε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς νεοφερμένης. Ἐκείνος ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως καὶ ἀνανακτήσεως.

— Μήπως γελιέσαι; σάστισε ὁστόπιν.

Αὐτὸ ποὺ λὲς δὲν εἶνε μαλλιὰ μαῦρα σὰν τὸν ἔβενο;

— Σοῦ φαίνεται δύσκολο ν' ἀλλάξῃ μιὰ γυναίκα τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της;

— Ὄχι... ὄχι βέβαια!

— Δὲν μπορεῖ ὅμως ν' ἀλλάξῃ ἔτσι εὔκολα κι' ἡ ἐγκληματικὴ ψυχή της!

— Μὰ τί ἤθελε νὰ κάνῃ στὴ Βενετία;

— Κάτι κακό, δίγως ἄλλο!

— Θὰ ξέρουνε ν' ἀμυνθοῦνε!

— Ἔνει μιὰ διαβολικὴ παιδούγια! Γιὰ νὰ βρίσκεται ἐδῶ σημαίνει πὼς ἔχει καταστρώσει τὸ σατανικό της σχέδιο!

— Εἶνε δυνατόν; Τόσο θράσος!... Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν γελιέσαι;

— Ἀδύνατον νὰ γελασθῶ! Εἶδα καλὰ τὰ μάτια της. Τὰ ξέρω πολὺ καλά!

— Ἄφισε λοιπὸν ἐμένα νὰ κάμω ὅ τι πρέπει. Θὰ ἰδῇς ὅτι θὰ τὴν ἀποκαλύψω καὶ θὰ τὴν τιμωρήσω!

— Ναί, πρέπει νὰ πλησιάσῃ τὰ τόσο ἐγκλήματά της!

— Θὰ τὰ πληρώσῃ ἕνιοι σου! Αὐτὸ θὰ μάθῃ τὶς πρῶτες ἐνέργειές μου.

Οἱ τρεῖς νέοι προχώρησαν κι' ἀπομακρύνθηκαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὡραία γυναίκα, ὅπως γιὰ ἀντίπαθη τὴν ἰδιαίτερη προσοχή της, ἐξακολουθοῦσε τὸν περίπατό της στὴν πλατεία, σκορπίζοντας νύφω της προκλητικὰ γαμοκελάσματα...

Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὴ Γαλλικὴ Πρεσβεία, ὁ ἱππότης Μπελὰο ἄφισε τὸ Γκιυάνι καὶ τὸν Κάονεο κι' ἀνέβηκε στὰ διαμερισματά του.

Δίγως νὰ χάσῃ καιρό, φόρεσε φούγα ξένου, πλουσίου Ναπολιτάνου. Ἄλλαξε λίγο τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς ἀπ' τοὺς Βενετσιάνους ποὺ τὸν ἤξεραν.

Ἔπειτα ξαναγύρισε στὴν πλατεία. Ἤθελε νὰ πλησιάσῃ ἀμέσως τὴ δυσάρεστη καὶ μυστηριώδη ἑταίρα γιὰ νὰ τῆς πετάξῃ τὴ μάσκα καὶ νὰ τὴν τιμωρήσῃ.

Δυσκολεύθηκε ἀρκετὰ νὰ τὴν βρῇ. Εἶνε μπῆ σ' ἕνα κομψὸ καφενεῖο, ἀκολουθουμένη ἀπ' τοὺς πολυαρίθμους θαυμαστάς της. Ἐκεῖ εἶνε δεμένη προσοχὴ τὴν παρακολουθῇ ἕνας πλούσιος ξένος, ἐνῶ ἡ ἀστυνομία ἐφρόντιζε κρυφὰ γιὰ νὰ τῆς προσέξῃ ἕνα ποτό.

Συνηθισμένος ἀπ' τὸ Παρίσι, τοὺς τόπους τῶν γυναικῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ὁ Μπελὰο κάθησε σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι ἀπέναντί της.

Ὁ Ἀνατολίτης τοῦ νύφιζε τὶς πλάτες κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἰδῇ.

Ἀπ' τὴ θέσι ἐκείνη ὁ πονηρὸς Γάλλος ἄνοιξε τὰ σίνυα φλογερές ματιὲς στὴ γυναίκα. Δὲν ἄργησε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή της. Κι' αὐτὸς ἐκείνη ἀπάντησε στὶς ματιές του.

Τὰ μάτια τους ἔλεγαν πολλὰ δίγως νὰ μιλοῦν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ο Όρκος του ΒΕΡΒΕΡΟΥ

Δραματικό διήγημα

ΜΕ τὴ ράχη στηριγμένη στὴ ρίζα τοῦ μεγάλου κέδρου, τὸ ἀγριογούρουνο ἀντιμετώπιζε μὲ θάρρος καὶ πεῖσμα τὴν ἐπίθεσι. Εἶχε ξεκοιλιάσει κιόλας τρία ἀπὸ τὰ κυνηγετικὰ σκυλιά, ποὺ εἶναν τολμήσει νὰ ριχτοῦν ἐναντίον του.

Ὁ Καλέντ, ὁ πρωτότοκος γυιὸς τοῦ σεΐχη Σὶ Καντοὺρ - Ἔλ - Μογκρεμπέ, ποὺ διηύθυνε αὐτὸ τὸ κυνήγι μέσα στὸ ἄγριο δάσος τοῦ Τιγκρίστ, ξεπέζεψε τότε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, πέταξε τὰ γαλινάρια σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του καί, κρατῶντας τὴ μακρυὰ λόγχη στὸ χέρι του, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ θηρίου.

Τὸ γρύπνημα ἦταν τόσο γρήγορο, ποὺ τὸ ἀγριογούρουνο δὲν πρόφτασε ν' ἀμυνθῆ. Ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ εἶχε πληγωθῆ ἀρκετὰ νερὰ στὸν ὦμο, ἀνασηκώθηκε στὰ τέσσερα πόδια του καὶ τινάχθηκε μ' ὅλη του τὴ δύναμι πρὸς τὰ ἔμπρός.

Ὁ Καλέντ ἔκαμε τότε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ τὰ πόδια του μπερδεύτηκαν σὲ κάτι θάμνους καὶ σωριάστηκε κατὰ γῆς, ἐνῶ ἡ λόγχη ἔφευγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ἕνα λεπτὸ ἀκόμη καὶ τὸ θηρίο θὰ τὸν ξέσχιζε μὲ τὰ τρομερὰ δόντια του.

Ἀλλ' ἕνας ἄνθρωπος βρέθηκε ξαφνικὰ ἀνάμεσα στὸ ἀγριογούρουνο καὶ τὸν Καλέντ.

Ἦταν ὁ συνταγματάρχης Πιὲρ ντ' Ἐτιόλ, ποὺ μετεῖχε κι' αὐτὸς στὸ κυνήγι. Βλέποντας τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ Καλέντ, εἶχε πηδήσει ἀπὸ τ' ἄλογό του κι' εἶχεν ὁρμήσει ἐναντίον τοῦ θηρίου.

Ἡ πάλη ἦταν σύντομη. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὸ ἀγριογούρουνο σωριαζόταν κάτω, γρυπημένο θανάσιμα στὸ κεφάλι καὶ στὴν κοιλιά.

Ὁ Καλέντ εἶχεν ἀνασηκωθῆ τώρα. Ἔσκυψε ἀμέσως μπροστὰ στὸν Ἐτιόλ, πῆρε τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

—Ὁ πατέρας μου κι' ὁ μικρότερος ἀδελφός μου, εἶπε, σοῦ χρωστοῦν μιὰ εὐγνωμοσύνη, ποὺ θὰ σβύσῃ μόνο μὲ τὸ θάνατό τους. Ὅσο γιὰ μένα, ἡ ζωή μου σοῦ ἀνήκει ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν ἔχω τὸ γάισμα νὰ μπορῶ νὰ ἐκφράσω μὲ λόγια τὰ αἰσθήματά μου. Μὰ ὁρκίζομαι σ' αὐτὸ τὸ ἐγγειρίδιο ποὺ κρέμεται στὴ ζώνη μου ὅτι ἂν ποτὲ ἔχῃς ἕναν ἐχθρό, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου. Ὁ Ἀλλὰχ ἂς εἶνε μάρτυς τοῦ ὅρκου μου!

Γιατί ὁ Καλέντ νὰ προφέρῃ αὐτὰ τὰ λόγια; Ἦταν τώρα σκλάβος τοῦ ὅρκου του καὶ καμμιὰ δύναμις δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὸν παραβῆ.

Χωρὶς ἀμφιβολία τὴν ὥρα ποὺ ὁ Καλέντ ὁρκιζόταν κάποιο ἀπὸ τὰ κακὰ «τζὶν» θὰ πετροῦσε ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Τιγκρίστ. Αὐτὸ θὰ ζήλεψε τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ νεαροῦ Βερβέρου καὶ βάλθηκε νὰ φέρῃ σὲ δοκιμασία τὴν πεποίθανη κι' ἀτρόμητη ψυχή του.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἔφτασε ἀπὸ τὴ Γαλλία, ὅπου εἶχεν ἐκπαιδευθῆ στὴ στρατιωτικὴ σχολὴ τοῦ Σαντιγύ, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Καλέντ. Εἶχε τοποθετηθῆ στὸ σύνταγμα τοῦ ντ' Ἐτιόλ καὶ θὰ ὑπηρετοῦσε τώρα κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές του.

Ὁ Φαοὶντ ἦταν ἕνα διαρρφο παλληκάρι. Τὸ μελαψὸ πρόσωπό του τὰ μεγάλα φλογερὰ μάτια του, τὸ σφιγτοδεμένο κορμί του, ὅλα σ' αὐτὸν φαίνονταν καμωμένα, γιὰ ν' ἀναστατώσουν τὴν ψυχὴ τῆς νεαρῆς Μαρτίν, τῆς γυναίκας τοῦ συνταγματάρχου ντ' Ἐτιόλ.

Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ὁμορφιὰ τῆς κουμπῆς αὐτῆς Παρισινῆς εἶχε κάμει τέτοια ἐντύπωσι στὸν Φαοὶντ, ποὺ δὲν ἔνοιωθε ἡσυχία, παρὰ μόνον ὅταν βρισκόταν κοντά της.

Τὸ πάθος τοὺς φλόγιζε τώρα τὶς καρδιές. Κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος ἦσαν ἀνίκανοι πιὰ ν' ἀντισταθοῦν σ' αὐτό.

Μιὰ μέρα, ποὺ ἦσαν μόνοι στὴ Βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαρτίν, ὁ Φαοὶντ τράβηξε τὴ νεαρὴ γυναίκα στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ φλογισμένα χείλη του πάνω στὰ δικά της.

—Ἀλλὰν οὐκεμπάρ! (Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ!) ψιθύρισε σιγά.

Καὶ δὲν χρειάσθηκε νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ δείξῃ στὴ νεαρὴ γυναίκα πόσο τὴν ἀγαποῦσε. Οὔτε ἡ Μαρτὶν εἶπε τίποτε. Γιὰ ποιὸ λόγο; Μήπως οἱ καρδιές τους δὲν εἶναν μιλήσει ἀπὸ τόσον καιρό;

Ὁ συνταγματάρχης ντ' Ἐτιὸλ ἀπουσίαζε ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ ἐπιθεωρήσῃ πότε τὴ μιὰ φρουρὰ καὶ πότε τὴν ἄλλη. Ἔτσι, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν δυσκολεύονταν στὶς συναντήσεις τους.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔλειπε ὁ ἄντρας της ἡ Μαρτὶν ἔφευγε μέλις σουρούπωνε ἀπὸ τὸ σπίτι της κι' ἔτσεχε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἀλλ' ἕνα Βράδυ, ἀντὶ γιὰ τὸν Φαοὶντ εἶδε τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό του νὰ τῆς ἀνοίγῃ τὴν πόρτα.

— Συνέβη ἕνα μικρὸ ἀτύχημα στὸ Φαοὶντ, τῆς εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή.

Καὶ τὴν ὠδήγησε ἀμέσως στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔμενε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

Ὅταν ἔφτασαν στὸν κοιτῶνα, ἡ Μαρτὶν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνὴ φόβου ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ὁ Φαοὶντ ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχαν μιὰ πανερὴ ἀκινησία.

Πηγαίνοντας πιὸ κοντά, ἡ νεαρὴ γυναῖκα διέκρινε μιὰ μεγάλη πληγὴ πάνω στὸ στῆθος τοῦ νέου. Τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τοέξει ἀπ' αὐτὴ ἦταν πηγμένο ὁλόγυρα.

Ἡ Μαρτὶν γύρισε τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καλέντ.

—Τὸν σκοτώσατε! φώναξε.

—Ὅπως θὰ σκοτώσω καὶ σᾶς! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ πρόσθεσε μὲ πανερὴ φωνή:

— Εἶχα ὁρκισθῆ στὸ συνταγματάρχη ντ' Ἐτιὸλ ὅτι, ἂν ποτὲ εἶχε ἐνθρούς, θὰ τοὺς σκότωνα μὲ τὸ ἴδιο σου τὸ χέρι. Τὸ δυστύχημα ἦταν πὼς ὁ μεγαλύτερος ἐνθρός του βρέθηκε νὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός μου. Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ! Ὁ πιστὸς δοῦλος του δὲν θὰ ἀθετήσῃ τὸν ὅρκο του!

Ἡ Μαρτὶν τὸν εἶδε τότε νὰ ὁρμᾶ πρὸς τὸ μέρος της, ὅπως τὸ ἄγριο θηρίο. Ἕνα ἐγγειρίδιο ἔλαμπε στὰ χέρια του.

Θέλησε ν' ἀμυνθῆ, μὰ τί μποροῦσε νὰ κάμῃ;

Εἶνε γλωμιάσει κι' ἔτρεμε ὁλόσωμη.

Ἅπλωσε τὰ λιγνά της χέρια σὲ μιὰ τελευταία ἱκεσία.

Ἡ καρδιά της γτυποῦσε δυνατά.

Ἡ δυστυχισμένη δὲν πρόφτασε νὰ προφέρῃ λέξι. Ἡ παγερὴ λεπίδα γώθηκε ξαφνικὰ στὸ στῆθος της κι' ἡ νεαρὴ γυναῖκα σωριάστηκε νεκρὴ σὰν ἕνας ἄψυχος ὄγκος.

Ὁ Καλέντ, προτοῦ φύγῃ, ἔγυσε στὸ πάτωμα μερικοὺς τενεκέδες μὲ βενζίνη κι' ἔπειτα ἔβαλε φωτιά.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, τὸ μικρὸ σπιτάκι καινόταν σὰν πυροτέχνημα.

Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν δυὸ σκελετοὺς ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια. Ὁ ἕνας θἄπρεπε νὰ εἶνε τοῦ Φαοὶντ. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον, ποὺ φαινόταν πὼς ἦταν γυναῖκα, οἱ ἄνθρωποι ἔκαναν διάφορες ὑποθέσεις καὶ μερικοὶ σιγοψιθύριζαν τὸ ὄνομα τῆς Μαρτὶν ντ' Ἐτιόλ.

Ὁ Καλέντ ὁ πρωτότοκος γυιὸς τοῦ σεΐχη Σὶ Κοντοὺρ - Ἔλ Μογκρεμπὶ ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα καὶ κανεὶς δὲν τὸν ξαναείδε ποτέ.

Μερικὲς ἑβδομάδες ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνατριγιαστικὴ τραγωδία, ὁ συνταγματάρχης Πιὲρ ντ' Ἐτιὸλ ὑπέβαλε τὴν παραίτησί του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία.

ΖΑΝ ΝΤ' ΑΓΚΡΑΙΒ

Η γυμναστική της Λεκάνης

Γιὰ νὰ μὴ πετάη ἡ κιλάσος

Ἡ ἁρμονία τῶν γραμμῶν τοῦ γυναικείου σώματος ἐξαρτᾶται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη διαρρύθμισι ποὺ ἔχουν οἱ μῦς τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν νώτων. Πόσες γυναῖκες, παρ' ὅλη τὴ δίαιτα στὴν ὁποίαν ὑποβάλλουν τὸν ἑαυτό τους, δὲν παραπονοῦνται ὅτι ἔχουν μεγάλη κοιλιὰ ἢ ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη περφέρεια; Τὰ δύο αὐτὰ πράγματα εἶνε ἀρκετά, γιὰ νὰ καταστρέψουν καὶ τὸ ὡραιότερο γυναικεῖο σῶμα.

Τὰ μασσὰζ στὴν περιοχὴ αὐτή, ὅταν γίνωνται μὲ ὑπομονὴ καὶ σύστημα, μποροῦν ν' ἀποδώσουν μερικὰ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ὅμως, ὑπάρχει μιὰ εἰδικὴ «γυμναστικὴ τῆς λεκάνης», ποὺ ἐνδείκνυται σ' ὅλες τὶς γυναῖκες οἱ ὁποῖες, ἔχουν μεγάλη κοιλιὰ ἢ ἀνεπτυγμένη περιφέρεια. Αλλὰ καὶ ἐκεῖνες ποὺ δὲν παρουσιάζουν αὐτὴ τὴν ἀτέλεια θὰ εἶχαν νὰ ὠφεληθοῦν πολὺ κάνοντας αὐτὴ τὴν εἰδικὴ γυμναστική, ποὺ ἀποβλέπει στὸ νὰ φέρῃ τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς πρὸς τὰ μέσα καὶ νὰ περιορίσῃ τὶς ὑπερβολικὲς διαστάσεις τῆς περιφερείας.

Νά, λοιπόν, ποιὲς εἶνε οἱ ἀσκήσεις ποὺ πρέπει νὰ κάνετε:

1η Ἄσκησις: Ὀρθὶα στάσις. Κάμψετε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ, ὅσο πιὸ χαμηλὰ μπορεῖτε. Τὰ πόδια ἴσια, οἱ φτέρνες ἑνωμένες. Οἱ μῦς τοῦ σώματος πρέπει νὰ εἶνε χαλαροί. Κατόπιν θὰ κάμετε τὴν ἑξῆς κίνησι: θὰ φέρετε τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς πρὸς τὰ μέσα καὶ τοὺς μῦς τῆς περιφερείας πρὸς τὰ κάτω, σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἔρθουν σχεδὸν ἀνάμεσα στὶς κνῆμες σας. Χωρὶς αὐτὴ τὴ δεύτερη κίνησι, ἡ πρώτη δὲν θὰ εἶχε ἀξία, γιατὶ ἡ συμπίεσις τῶν μυῶν τῆς κοιλιᾶς θὰ κατέληγε σὲ διεύρυνσι τῆς περιφερείας, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν ἀντίθετο πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπό.

Ἡ ἄσκησις αὐτὴ δὲν εἶνε ὠφέλιμη μόνον στὴν κοιλιά. Κάνει ἐπίσης τὸ στῆθος ν' ἀνασηκώνεται καὶ καθιστᾶ τοὺς μῦς τῆς πλάτης πιὸ ἐλαστικούς.

2α Ἄσκησις: Καθῆστε κατὰ γῆς καὶ κάμψετε ἐλαφρὰ τὸν κορμὸ πρὸς τὰ πίσω. Θὰ στηριχθῆτε στὶς παλάμες τῶν χεριῶν. Θὰ ἀρχίσετε τότε νὰ κάνετε τὶς ἴδιες συσπαστικὲς κινήσεις τῶν μυῶν τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν γλουτῶν, ὅπως καὶ στὴν προηγουμένη ἄσκησι. ("Ολο τὸ μυστικὸ βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν κίνησι τῆς λεκάνης, πού, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος σφίγγει τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ μέσα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τραβάει τοὺς μῦς τῶν γλουτῶν ποὸς τὰ κάτω). Κατόπιν θ' ἀνασηκωθῆτε λίγο πάνω στὰ χέρια σας καὶ θὰ συνεχίσετε, σ αὐτὴ τὴ στάσι, τὶς ἴδιες συσπαστικὲς κινήσεις ὅσες φορὲς μπορεῖτε περισσότερο καὶ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις σας.

3η Ἄσκησις: Ξαπλωθῆτε στὴ ραχη καὶ κάμετε τὶς ἴδιες συσπαστικὲς κινήσεις.

Κατόπιν θὰ ὠθήσετε τοὺς μῦς τῆς μέσης πρὸς τὰ μέσα (ἔτσι ποὺ νὰ σχηματισθῆ ἕνα εἶδος καμάρας) καὶ θὰ φέρετε τὴ λεκάνη πρὸς τὰ ἔμπρός. Στὴ στάσι αὐτὴ θὰ ἐπαναλάβετε τὶς συσπαστικὲς κινήσεις μυῶν τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν γλουτῶν. Ἡ βάσις τῆς σπονδυλικῆς σας στήλης, κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἀσκήσεως, πρέπει νὰ στηρίζεται καλὰ στὸ ἔδαφος.

Κατόπιν θ' ἀνασηκωθῆτε ἐλαφρὰ σὲ τρόπο ποὺ νὰ στηρίζεσθε μόνο στὶς φτέρνες τῶν ποδῶν καὶ τὰ χέρια, τὰ ὁποῖα θὰ πρέπη νὰ διευθύνωνται κάθετα πρὸς τὸ ἔδαφος. Θὰ ἐπαναλάβετε τὶς ἴδιες συσπαστικὲς κινήσεις στὴ στάσι αὐτή.

4η Ἄσκησις: Στηριχθῆτε στὰ γόνατα. Κατόπιν ἀνασηκωθῆτε ἐλαφρὰ καὶ ἀρχίστε νὰ κάνετε τὶς ἴδιες συσπαστικὲς κινήσεις. Μὲ τὸ ἕνα χέρι σας θὰ παρακολουθῆτε τὶς κινήσεις τῶν κοιλιακῶν μυῶν καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ ἀνασήκωμα τῶν νεφρῶν. Θὰ ἔχετε τότε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ λεκάνη σας ἀνατρέφεται, ἐνῶ τὰ νεφρά σας θὰ ξαναγυρίζουν στὴν κανονική τους θέσι.

Ἐπαναλαμβάνοντας κάθε μέρα αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις, θὰ διαπιστώσετε πολὺ σύντομα ὅτι ἡ κοιλιά σας ἔχει ἐξαφανισθῆ καὶ ὅτι ἡ περιφέρειά σας ἔχει πάρει τὴν κανονική της διαμόρφωσι.

Πρέπει νὰ λάβετε δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι γιὰ μιὰ κυρία δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη καὶ πλέον ἀποκρουστικὴ ἀσχήμια ἀπὸ τὴν ἐξογκωμένη κοιλιά.

Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆτε ὅτι καὶ τὸν ἄνδρα ἀκόμα ἡ κοιλιὰ τὸν κάνει κωμικὸ καὶ τοῦ καταστρέφει τὴ σωματικὴ ἁρμονία. Πολὺ μεγαλύτερο εἶναι τὸ κακὸ γιὰ τὴ γυναῖκα.

Μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ θυμίζῃ ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς ἁρμονίας τὴν θεὰ Ἀρτέμιδα. Νὰ εἶναι λυγερή, κυπαρισσένια, λαμπάδωτη.

Ἐφ' ὅσον αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε μὲ λίγες ἀσκήσεις, εὔκολες ἄλλωστε, μὴ διστάζετε καθόλου. Γιὰ τὴν ὠμορφιά σας πρόκειται ἄλλωστε. Καὶ ἡ ὠμορφιὰ εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Διεθνείς ἀπατεῶνες

Στὰ ἀρχεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ὑπάρχουν οἱ φάκελλοι ὡρισμένων ἐκτὸς νόμου ποὺ ἔνουν ἀπασχολήσει τὶς ἀστυνομίες ὅλου του κόσμου. Σὲ κάθε τέτοιο φάκελλο εἶνε γραμμένη μὲ κάθε λεπτομέρεια ἡ δράσις κάθε κακοποιοῦ, τὰ ἐκπληκτικὰ «κόλπα» του, τὸ σύστημά του καὶ οἱ ἀδυναμίες του. Ὡστόσο κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς φημισμένους κακοποιοὺς δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ σὲ σατανικότητα τὸν περίφημο Ζ. Ἐ., ποὺ ἀφοῦ ἀναστάτωσε τὴν ἀστυνομία τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γαλλίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀφοῦ ὡμολόγησε τὶς ἐκπληκτικὲς ἀπάτες του, κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ τὴν τιμωρία καὶ τὴ φυλακή. Θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ὁ Ζ. Ἐ. τὸ 1935 Βρισκόταν στὴν Ἀθήνα. Ζοῦσε πολυτελῶς, σύχναζε στὰ καλύτερα κοσμικὰ κέντρα. ἔὁδευε τὰ λεφτὰ γωρὶς νὰ τὰ λογαριάζῃ κι' ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου ποὺ ἔνει πάρα πολλὰ χρήματα. Ἡ ἐπιτυχία του στὴν καλύτερη Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἦταν ἐκπληκτική. Ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν γιὰ τὴ μεγάλη μόφωσί του καὶ τὸ πνεῦμα του ποὺ τὸν ἔκανε εὐχάριστο σὲ κάθε συντροφιά. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο διάλεγε τὰ θύματά του, τὰ ὁποῖα ἀπονύμωνε, γωρὶς νὰ τὸν ὑποπτευθοῦν.

Στὸν Ζ. Ἐ. τίποτε δὲν ξέφευγε. Ἔτσι μιὰ ἡμέρα ἔμαθε ὅτι μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Σατούρνια» εἶνε ἀφιχθῇ ἕνας Βαθύπλουτος ὁμογενής. Θὰ ἔμενε ἕνα-δυὸ μῆνες στὴν Ἀθήνα καὶ κατόπιν θὰ συνέχιζε τὸ ταξεῖδι του γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Ὁ Ζ. Ἐ. ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν διάλεξε γιὰ θῦμα του. Ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ κατάφερε νὰ μάθῃ κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς του. ἔμαθε τοὺς φίλους του κι' ὅταν τέλος ἔκοινε ὅτι ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμή, στὸ μαναζὶ ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου ποὺ ἦταν γνωστὸς τοῦ ὁμογενοῦς καὶ στὸν ὁποῖο πήγαινε καμιὰ φορά, τοῦ ἔπιασε κουβέντα:

—Εἴσαστε, τοῦ δήλωσε, ἂν δὲν κάνω λάθος ὁ Τζὼν Χάρρισσον ἀπὸ τὸ Σικάγο. Μὲ θυμᾶστε: Γνωριστήκαμε στὸ «Σατούρνια». Θυμᾶστε τί καϋμὸ εἴχαμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα: Φτωχὴ εἶνε ἡ πατρίδα, μὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξενάσῃ, σὰν βρίσκεται στὰ ξένα...

Ὁ Χάρρισσον, στὴν ἀρχὴ ἦταν λιγάκι ἐπιφυλακτικός γιατὶ δὲν θυμόταν νὰ εἶχε ξαναϊδῆ τὸν συνομιλητή του. Μὰ ὁ Ζ. Ἐ. δὲν ἄργησε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἔτσι βγήκαν μιὰ μέρα μαζὶ ἀπ' τὸ ἐμπορικὸ σὰν καλοὶ φίλοι καὶ πῆγαν νὰ καθήσουν στοῦ Ζαχαράτου γιὰ νὰ πάσουν ἕνα πανωτό.

Ὁ Ζ. Ἐ. εἶχε σκλαβώσει στὸ μεταξὺ κυριολεκτικῶς τὸν συνομιλητή του ποὺ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐμπιστεύεται τὰ σχέδιά του, νὰ τοῦ μιλᾶ γιὰ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ τὴ γυναῖκα του ποὺ εἶνε ἀφῆσει στὸ Σικάγο καὶ τέλος τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί του στὸν Νέο Κόσμο γιὰ νὰ τοῦ γράφῃ καὶ νὰ διατηρήσουν τὴ φιλία τους.

Στὸ διάστημα αὐτὴς τῆς συνομιλίας τους ὁ Τζὼν Χάρρισσον ἔβγαλε σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ διαβατήριό του καὶ τ' ἄνοιξε. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ κράτησε λίγα δευτερόλεπτα. Μὰ ἦταν ἀρκετὰ γιὰ τὸν Ζ. Ἐ. γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἀποτυπώσῃ στὴ μνήμη του τὰ ἐξῆς: Τὸν ἀριθμὸ τοῦ διαβατηρίου, τὴν ὑπηρεσία ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ἐκδοθῇ καὶ κάθε ἄλλη λεπτομέρεια. Κατόπιν πλήρωσε τὰ παγωτά, γαιρέτησε τὸν πλούσιο ὁμογενῆ καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ βάλῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του. Ἐπειδὴ μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅτι εἶνε ἤδη στὸ διαβατήριο τοῦ ὁμονενοῦς καὶ μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο ἀναχώρησε γιὰ τὸ Παρίσι κι' ἔπειτα πῆγε στὴ Χάβρη. Ἀπὸ ἐκεῖ τηλεγράφησε στὴ γυναῖκα τοῦ Χάρρισσον ὡς κύριος Χάρρισσον νὰ τοῦ στείλῃ 5.000 δολλάρια. Τῆς ἐξηγοῦσε συγχρόνως ὅτι εἶνε γάσει τὸ διαβατήριό του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ φροντίσῃ κι' ἐκείνη νὰ τὸν διευκολύνῃ. Ἐπίσης ἐπῆνε στὸ Ἀμερικανικὸ Προξενεῖο τῆς Χάβρης ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ καὶ ὅλα τὰ στοιγεῖα τοῦ διαβατηρίου τοῦ Χάρρισσον καὶ παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐκδώσουν μιὰ σγετικὴ ἄδεια παραμονῆς.

Τὸ Προξενεῖο ρώτησε τὴν ἀμοιδία Ἀμερικανικὴ ὑπηρεσία. Βεβαιώθηκε ὅτι πράγματι εἶνε ἐκδοθῇ μὲ τὰ στοιγεῖα ποὺ ἀνεφέροντο διαβατήριο καὶ φρόντισαν γιὰ τὴν ἀντικατάστασί του. Ἔτσι ὁ Ζ. Ἐ. παρέμεινε ὡς Χάρρισσον στὴ Χάβρη μέγρις ὅτου τοῦ ἐστάλησαν οἱ πέντε γιλιάδες δολλάρια, τὰ ὁποῖα τσέπωσε καὶ κατέβηκε πάλι στὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν ὁ Χάρρισσον γύρισε στὴν Ἀμερικὴ κι' ἔμαθε τί εἶνε συμβῇ, κατάγγειλε τὴν ἀπάτη στὴν ἀστυνομία.

Ἄρχισαν ἀμέσως δραστήριες ἔρευνες καὶ ἐξακριβώθηκε, τέλος, ὅτι δράστης τῆς ἀριστοτεγνικῆς ἀπάτης ἦταν ὁ Ζ. Ἐ. Ἐξεδόθη τότε ἀμέσως ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον του καὶ τὰ λαγωνικὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας βγῆκαν σ' ἀναζήτησί του. Δὲν ἄργησαν πράγματι νὰ τὸν ἀνακαλύψουν νὰ κάθεται ἥσυγος στὸ κέντρον «Ἀστόριο» καὶ νὰ γαζεύῃ κυττάζοντας τὸν κόσμο. Τὸν πλησίασαν, τοῦ δήλωσαν τὴν ἰδιότητά τους καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Ὁ Ζ. Ἐ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι. Τοὺς ἀκολούθησε μὲ ἀδιαφορία. Στὴν ἀνάκρισι ἀφηγήθηκε ἀτάραγος καὶ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἐκπληκτική αὐτὴ ἱστορία:

— Δὲν θέλω, ἐξήγησε στοὺς ἀστυνομικούς, νὰ σᾶς μείνῃ ἄλυτη καμμιὰ ἀπορία. Μόνον στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια ποὺ εἶνε εὐνοϊκὴ γιὰ μένα: Ὁ Χάρρισσον ἔπαιρνε ἀπὸ δεκαετίας νὰ εἶνε Ἕλληνας. Ἔγει ἀπογτήσει τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα. Ἡ «δουλειά», ἐξ ἄλλου ἔγινε στὴ Χάβρη. Ἐκεῖ ἐμφανίσθηκα ὡς Χάρρισσον κι' ἐκεῖ παρέλαβα τὶς 5000 δολλάρια. Μ' ἄλλα λόγια ἡ «δουλειά» ἔγινε στὴν ἀλλοδαπή, εἰς βάρος ἀλλοδαποῦ καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ συλλάβετε μιὰ καὶ δὲν ἔνει ζητηθῇ ἡ ἔκδοσίς μου...

Καὶ πραγματικὰ ὁ Ζ. Ἐ. ἀφέθηκε ἐλεύθερος. Μὰ δὲν ἠσύγασε. Καὶ σήμερα βρίσκεται στὴ φυλακὴ γιὰ κάτι νεώτερες μεγάλες... γρηματιστηριακὲς μανοῦβρες!... Ἄδικα: Δίκαια: Αὐτὸς μόνον τὸ ἔξερε!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ooo

Τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν

Συνήθως τὰ ἀντρόγυνα ποὺ ἔνουν μικρὰ παιδιά, τραβοῦν τὸ διάβολό τους γιὰ νὰ βροῦν στέγη. Σπάνια ἕνας ἰδιοκτήτης δέγεται νὰ τοὺς νοικιάσῃ τὸ σπίτι του — καὶ μάλιστα μὲ τὴ σημερινὴ κοίσι τῆς στέγης.

Τελείως ἀντίθετη ὅμως εἶναι ἡ κατάστασις στὸ Σαλλισόου τῆς Ὀκλαχόμα. Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἀμερικανικὴ πόλις εἶναι ὁ παράδεισος τῶν ἀντρογύνων ποὺ ἔνουν παιδιά. Ὅσα ζευγάρια δὲν ἔνουν παιδιὰ δυσκολεύονται τρομερὰ νὰ βροῦν σπίτι, ἐνῶ ὅσα ἔνουν παιδιὰ εἶναι παντοῦ εὐπρόσδεκτα! Τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενον ὀφείλεται στὸ μεγαλεῖτερο ἰδιοκτήτη σπιτιῶν τοῦ Σαλλισόου κάποιον Σίντεμορ, ποὺ ἄρχισε νὰ χαρίζῃ ἑνὸς μηνὸς νοίκι στοὺς ἐνοικιαστάς του ποὺ ἀποκτοῦσαν ἕνα παιδί. Ἔτσι διέθεσε τὴν κοινὴ γνώμη ὑπέρ τῶν παιδιῶν κι' ὅλοι οἱ σπιτονοικοκυροῦδες ἔπαψαν νὰ τὰ θεωροῦν κίνδυνο γιὰ τὰ σπίτια τους.

«Ἔχω διαβάσει ὅτι ἀλλοῦ δὲν βρίσκουν κατοικία ὅσοι ἔχουν παιδιά — εἶπε ὁ Σίντεμορ. Μὰ τί πρέπει λοιπὸν νὰ τὰ κάνουν, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς κυρίους σπιτονοικοκυροῦδες; Νὰ τὰ βράσουν καὶ νὰ πιοῦν τὸ ζουμί τους;...».

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

—Ὁ ἄνδρας μου εἶνε πολὺ εἰλικρινής. Ἂν δὲν τοῦ ἀρέσῃ κανένας ἄνθρωπος τοῦ τὸ λέει κατάμουτρα!...

—Καὶ λέτε ὅτι αὐτὰ τὰ ἐξογκώματα εἶνε κληρονομικά;

—Μάλιστα, γιατρέ μου. Καὶ ὁ πατέρας μου τὶς ἔτρωνε ἀπὸ τὴ μητέρα μου!

—Τί μ' ἐρωτᾶτε ἂν ἔπεσα κ. ἀστυφύλακα; Πιστεύετε ὅτι τὸ σπίτι μου εἶνε μέσα στὴν ὑπόνομο;

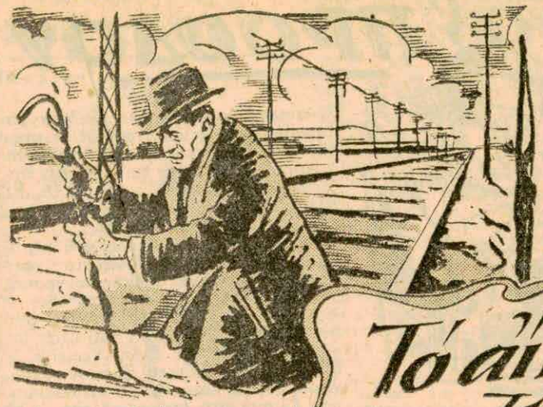

Ὁ στρατηγὸς Λουὰρντ πέρασε τὰ πόδια του ἀνάμεσα στὶς τραβέρσες καὶ περίμενε τὸ ἐξπρές...

Τὸ αἴνιγμα τοῦ ΣΕΒΕΝΟΚΣ

Ἕνα ὑποδειγματικὰ «τέλειο» ἔγκλημα

Ὁ ἔγκλημα τοῦ Σέβενοκς παραμένει στὰ δικαστικὰ γρονικὰ ὅλων τῶν ἐπογῶν σὰν τυπικὸ ὑπόδειγμα τοῦ τελείου ἐγκλήματος.

Ὁ δολοφόνος δὲν εἶγεν ἀφήσει πίσω του τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πτῶμα. Οὔτε ἴγνη, οὔτε μιὰ ἁπλὴ ἔστω ἔνδειξι. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀσγολήθηκαν μ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα δὲν μπόρεσαν νὰ διατυπώσουν καμμιὰ πιθανοφανὴ ὑπόθεσι. Καὶ γρειάσθηκαν νὰ περάσουν 31 γρόνια, γιὰ ν' ἀποκαλυφθῇ, ἀπὸ μιὰ τυγαία σύμπτωσι, ἡ ἀλήθεια.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς Λουὰντ ποὺ εἶγεν ὑπηρετήσει ἄλλοτε στὶς Ἰνδίες καὶ εἶγεν ἀποστρατευθῇ ποὺν ἀπὸ μερικὰ γρόνια, ζοῦσε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του σὲ μιὰ ἰδιόκτητη ἐξογικὴ ἔπαυλι, ποὺ τὴν εἶγεν ὀνομάσει Σέβενοκς (Οἱ ἑπτὰ Βαλανιδιές).

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἦσαν πολὺ ἀγαπημένοι καὶ ζοῦσαν μιὰ ζωὴ ἥρεμη κι' εὐτυγισμένη. Κάθε ἀπόγευμα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, ἔκαναν μαζὶ τὸν περίπατό τους στὸ πάρκο ποὺ περιέβαλλε τὴν ἔπαυλι. Κατόπιν, ὁ στρατηγὸς Λουὰντ ἔπαιζε συνήθως μιὰ παρτίδα γκόλφ μαζὶ μὲ μερικοὺς φίλους του σ' ἕνα γειτονικὸ γήπεδο. Ἡ γυναῖκα του δὲν εἶγε καμμιὰ συμπάθεια γιὰ τὰ σπόρ. Καὶ τὶς περισσότερες φορὲς πήγαινε σ' ἕνα περίπτερο, στὴν ἄκρη τοῦ πάρκου κι' ἔμενε ἐκεῖ μιὰ ἢ δυὸ ὧρες διαβάζοντας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 17ης Αὐγούστου 1908, οἱ δυὸ σύζυγοι ἔκαναν ὅπως πάντα τὸ συνηθισμένο τους περίπατο στὸ πάρκο. Ὁ στρατηγὸς πῆγε κατόπιν στὸ γειτονικὸ γήπεδο, ὅπου ἔπαιξε μιὰ παρτίδα γκόλφ μαζὶ μὲ τὸ δικαστὴ Μάλκολμ Κάμπελ καὶ ἕναν ἀποστρατο ἀξιωματικὸ τοῦ ἱππικοῦ, τὸν Οὐίλλιαμ Στράσεϋ. Ἡ κυρία Λουὰντ εἶπε στὸν ἄντρα της ὅτι θὰ συνέγιζε τὸν περίπατό της καὶ ὅτι θὰ γύριζε στὸ σπίτι, ποὺν ἀπὸ τὶς τέσσερεις καὶ μισή, γιατὶ περίμενε αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς φίλης της, τῆς κυρίας Στιοῦαντ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ στρατηγὸς Λουὰντ ἔφτανε στὸ γήπεδο τοῦ γκόλφ, ἀκούσθηκαν δυὸ πυροβολισμοὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπέδωκε σημασία σ' αὐτούς, γιατὶ τὸ κυνήγι εἶγεν ἀργίσει ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες σ' ὅλη τὴ γύρω περιογή.

Στὶς τέσσερεις καὶ μισὴ ὁ στρατηγὸς γύρισε στὸ σπίτι του. Βρῆκε ἐκεῖ τὴν κυρία Στιοῦαντ νὰ περιμένῃ. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα του δὲν εἶγεν ἐπιστρέψει.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν πολὺ παράξενο. Γιατὶ ἡ κυρία Λουὰντ φημιζόταν γιὰ τὴν ἀκρίβειά της. Καὶ φαινόταν ἀκατανόητο στὸν ἄντρα της πῶς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀπουσιάζῃ ἐνῶ ἤξερε πῶς ἡ κυρία Στιοῦαντ τὴν περίμενε.

Ἡ ἐπισκέπτρια, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα, βαρέθηκε νὰ περιμένῃ κι' ἔφυγε δυσαρεστημένη.

Ὁ στρατηγὸς Λουὰντ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνησυγία του. Κι' ὅταν ἔφυγε ἡ κυρία Στιοῦαντ, ἄρχισε νὰ τρέγῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μέσα στὸ πάρκο, ζητῶντας νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα του.

Τὴν ἀνακάλυψε τέλος λίγη ὥρα ποὺν ἀπὸ τὶς ἑπτά. Ἀλλὰ σὲ ποιὰ κατάστασι!

Ἡ κυρία Λουὰντ δὲν ζοῦσε πιά. Ἦταν σωριασμένη στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου κοντὰ στὸ περίπτερο τοῦ πάρκου, κι' ἔφερε δυὸ μεγάλα τραύματα, τὸ ἕνα στὸ στῆθος καὶ τὸ δεύτερο στὸ κεφάλι. Τὸ δεύτερο ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶγε προκαλέσει τὸ θάνατό της.

Ὁ δολοφόνος εἶγε πυροβολήσει ἐναντίον της ἀπὸ πολὺ κοντά, ἐξ ἐπαφῆς σγεδόν. Καὶ εἶγεν ἐξαφανισθῇ γωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴγνος πίσω του.

Προφανῶς, οἱ δυὸ πυροβολισμοὶ ποὺ εἶγαν ἀκουστῇ, ὅταν ὁ στρατηγὸς Λουὰντ ἔμπαινε στὸ γήπεδο τοῦ γκόλφ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπροκάλεσαν τὸ θάνατο τῆς κυρίας Λουάντ. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔμεναν στὶς γειτονικὲς ἐπαύλεις τοὺς εἶγαν ἀκούσει ἐπίσης. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶγε σκεφθῇ τίποτε κακὸ καὶ δὲν εἶγεν ἀνησυγήσει.

Οἱ ἀνακρίσεις ἄργισαν ἀμέσως. Ἀλλὰ κατέληξαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σὲ ἀδιέξοδο. Ἡ κυρία Λουὰντ δὲν εἶγεν ἐχθροὺς καὶ θὰ ἦταν κωμικὸ νὰ ὑποπτευθῇ κανεὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶγε περάσει ἀπὸ καιρὸ τὰ πενῆντα. Ἡ κυριώτερη ἀπασγόλησίς της ἦταν ἡ φιλανθρωπία. Καὶ σ' αὐτὴν ἀφιέρωνε ἕνα ἀξιόλογο μέρος ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά της γιατὶ ἦταν πολὺ πλουσία, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ σύζυγός της.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶγε μιὰ τραγικὴ συνέγεια. Ὁ στρατηγὸς Λουάντ, μετὰ τὸ θάνατο τῆς συζύγου του, εἶγε μεταβληθῇ σὲ ἀληθινὸ ράκος. Καὶ, μεσικὲς ἑβδομάδες ἀργότερα τσουπήσε κι' αὐτὸς τὴ ζωή του.

Μιὰ μέρα, πῆγε στὴ γέφυρα τοῦ Μάλντστον, πέρασε τὰ πόδια του ἀνάμεσα στὶς τραβέρσες τῶν γραμμῶν (γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ φύγῃ ἂν συνέβαινε νὰ μεταμεληθῇ τὴν τελευταία στιγμή), ἔγειρε πάνω στὸ μπαστοῦνι του καὶ περίμενε. Μιὰ ταγεία ἀμαξοστοιγία, ποὺ πέρασε σὲ λίγο, τὸν κομμάτιασε.

Ἡ τραγωδία τοῦ Σέβενοκς ξεγάσθηκε πολὺ γρήγορα, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ὑλικὸ γιὰ νὰ τροφοδοτηθῇ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ.

Ἀπὸ τότε, πέρασαν τοιάντα ἕνα γρόνια.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1939, συνελήφθη στὸ Λονδίνο κάποιος κακοποιὸς ὀνόματι Ντίκμαν. Εἶγε λησταρχήσει μέσα στὸ τραῖνο Νιουκάστελ - Λονδίνου ἕναν ἐπιβάτη, ἀφοῦ τὸν σκότωσε μ' ἕνα μαγαίρι καὶ κατόπιν πέταξε τὸ πτῶμα του ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ πέθανε πάνω στὴν ἀγγόνη ἑπειτα ἀπὸ λίγον καιρό.

Προτοῦ πεθάνῃ, ἐξομολογήθηκε πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ δράστης τοῦ φόνου τῆς κυρίας Λουάντ.

Ἦταν τότε πολὺ νέος καὶ ἀκούγοντας νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς συζύγου τοῦ στρατηγοῦ, τῆς ἀπηύθυνε μιὰ συγκινητικὴ ἐπιστολὴ παρακαλῶντας την νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἡ κυρία Λουὰντ τοῦ εἶγε στείλει μέσα σὲ μιὰ ἐπιστολὴ ἕνα τσὲκ δέκα λιρῶν.

Ἀλλ' ὁ Ντίκμαν σκέφθηκε πῶς θὰ ἦταν εὔκολο νὰ τὸ πλαστογραφήσῃ. Πρόσθεσε, λοιπόν, ἕνα μηδενικὸ καὶ τὸ παρουσίασε στὴν Τράπεζα. Ἐκεῖ δὲν δυσκολεύθηκαν καθόλου νὰ τὸ ἐξοφλήσουν.

Ἡ κυρία Λουὰντ ἔμαθε τὴν πλαστογραφία τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ὅταν τῆς ἔστειλαν τὸ λογαριασμό της ἀπὸ τὴν Τράπεζα. Κατάλαβε τότε πῶς εἶγε πέσει θῦμα ἑνὸς ἀπατεῶνος καὶ ἀπείλησε τὸν Ντίκμαν ὅτι θὰ τὸν κατήγγελλε, ἂν δὲν τῆς ἐπέστρεφε τὸ ποσὸν τῶν 90 λιρῶν, ποὺ εἶγε καταχραστῇ.

Ὁ Ντίκμαν, Βλέποντας τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεγε, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν σκοτώσῃ. Καὶ στὶς 17 Αὐγούστου κρύφτηκε στὸ πάρκο, τὴν πυροβόλησε κι' ἐξαφανίσθηκε.

Ὁ στρατηγὸς Λουάρντ βρῆκε τὴ γυναῖκα του νεκρή, στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου...

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ἀπὸ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΠΙΣΩ ΑΝΩ στοὺς τοίχους ἑνὸς κελλιοῦ τῶν παληῶν φυλακῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διατηροῦνται ἀκόμη, χαραγμένα μὲ μιὰ πρόκα, μερικὰ περίεργα σχέδια καὶ διάφοροι μαθηματικοὶ ὑπολογισμοί.

Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐξήτασε αὐτοὺς τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰ σχέδια θὰ καταλάβαινε ἀμέσως ὅτι ἀφοροῦν τὴν κατασκευὴ ἑνὸς ἀεροσκάφους, ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀνυψωθῇ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ νὰ διασχίσῃ τὸν ἀέρα.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἀπασχόλησε ἀδιάκοπα κατὰ τὰ τρία χρόνια τῆς παραμονῆς του μέσα σ' αὐτὸ τὸ κελλὶ ἕναν Ἰταλὸ εὐπατρίδη, τὸν κόμητα Φραντσέσκο Ζαμπεκκάρυ.

Ὁ κόμης Ζαμπεκκάρυ καταγόταν ἀπὸ μιὰ μεγάλη καὶ πλουσία οἰκογένεια τῆς Βολωνίας. Νεώτατος ἀκόμη εἶχε καταταχθῆ στὸ ἱσπανικὸ ναυτικὸ καὶ σὲ ἡλικία 20 χρόνων ἦταν κιόλας ὑποπλοίαρχος.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἦταν τὸ ἔτος 1787 — ὁ Ζαμπεκκάρυ ἔλαβε μέρος στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Τούρκων, ποὺ εἶχαν ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῆς Ἱσπανίας, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸν ὁμοεθνῆ καὶ σύμμαχό τους σουλτᾶνο τοῦ Μαρόκου.

Σὲ μιὰ συνάντησι τοῦ Ἱσπανικοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ στόλου στ' ἀνοιχτὰ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ὁ Ζαμπεκκάρυ τραυματίσθηκε καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος. Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν συνέλαβε θέλησε τότε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ διακριτικὰ τοῦ βαθμοῦ του ἀπὸ τὴ στολή του. Ἀλλ' ὁ Ἰταλὸς εὐπατρίδης, μ' ὅλο ποὺ ἦταν τραυματισμένος, ὥρμησε ἐναντίον του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν χτυπάῃ μὲ τὶς γροθιές του στὸ πρόσωπο.

Γιὰ τὴν πρᾶξι του αὐτή, οἱ Τοῦρκοι ἀρνήθηκαν, ὅταν τερματίσθηκε ὁ πόλεμος, ν' ἀνταλλάξουν τὸν Ζαμπεκκάρυ μ' ἄλλους αἰχμαλώτους καὶ τὸν ἔρριξαν μέσα στὸ κελλὶ μιᾶς ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπὸ τὸ

"Ἕνας πρωτοπόρος τοῦ ἀεροστάτου

φεγγίτη τοῦ κελλιοῦ του, ὁ Ζαμπεκκάρυ ἔβλεπε τὸ γαλάζιο οὐρανὸ ποὺ ἁπλωνόταν ὁλόγυρα καὶ σιγὰ-σιγὰ μιὰ σκέψις ἄρχισε νὰ τὸν ἀπασχολῇ. Τὸ παληὸ ὄνειρο τοῦ Ἰκάρου δὲν θὰ μποροῦσε τάχα νὰ πραγματοποιηθῇ; Καὶ τὰ περίφημα σχέδια τοῦ συμπατριώτου του Λεονάρδου ντὰ Βίντσι, ποὺ εἶχε μελετήσει ἄλλοτε, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀφετηρία γιὰ τὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ ὀνείρου;

Τοῦ κάκου, ὁ Ζαμπεκκάρυ ζήτησε ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακές του νὰ τοῦ δώσουν μερικὰ βιβλία ἢ τουλάχιστον λίγο χαρτί, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ γράφῃ. Ἀπελπισμένος, ἔβγαλε τότε μιὰ πρόκα ἀπὸ ἕνα σαραβαλιασμένο τραπέζι, ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ κελλί του καὶ ἄρχισε, νὰ χαράσσῃ σχέδια καὶ νὰ κάνῃ ὑπολογισμοὺς πάνω στοὺς τοίχους.

Τέλος, τὸ 1790, ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Ὁ Ζαμπεκκάρυ ξαναγύρισε τότε στὴν πατρίδα του καὶ ρίχτηκε μὲ ὅλη τὴν ὁρμὴ τῶν εἴκοσι τεσσάρων χρόνων του στὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου του. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, θυσίασε τὴν περιουσία του, τὶς ἀνέσεις του, τὰ πάντα.

Εἶχε καταντήσει φτωχὸς πιὰ καὶ ζοῦσε σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὴν ἄκρη τῆς Βολωνίας, δουλεύοντας ἀκούραστα γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ ὀνείρου του. Οἱ γείτονές του τὸν ἀπόφευγαν καὶ σταυροκοπιοῦνταν κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπαν. Γιατὶ τὸν περνοῦσαν γιὰ τρελλό. Κι' ἄλλοι πάλι ἔλεγαν πὼς εἶχε πουλήσει τὴν ψυχή του στὸ Σατανᾶ.

Ὁ Ζαμπεκκάρυ, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔπαψε οὔτε στιγμὴ νὰ ἐργάζεται, χρειάσθηκε δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ ἀερόστατό του.

Αὐτὸ τὸ ἀερόστατο ἀπετελεῖτο ἀπὸ δυὸ σφαῖρες. Ἡ πρώτη, ποὺ ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη, περιεῖχε ὑδρογόνο. Ἡ δεύτερη θερμὸν ἀέρα, χάρις σ' ἕνα καμινέτο μὲ οἰνόπνευμα, ποὺ ἔκαιγε στὸ ἐσωτερικό της. Ἀπὸ τὴ δεύτερη σφαῖρα κρεμόταν μιὰ μικρὴ λέμβος.

Οἱ δοκιμὲς ἐπρόκειτο νὰ γίνουν σὲ μιὰ ἐξοχικὴ τοποθεσία τῆς Βολωνίας. Μεγάλο πλῆθος εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ. Ἀλλά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ Ζαμπεκκάρυ καὶ τῶν δυὸ ἀφωσιωμένων φίλων του, τοῦ Ἀντρεόλι, καὶ τοῦ Γκρασέτι, τὸ ἀερόστατο παρέμενε πάντοτε ἀκίνητο στὸ ἔδαφος.

Τὸ πλῆθος ἄρχισε τότε νὰ περιγελᾷ τοὺς τολμηροὺς πρωτοπόρους καὶ νὰ πετάῃ πέτρες καὶ διάφορα ἀκάθαρτα ἀντικείμενα ἐναντίον τοῦ Ζαμπεκκάρυ. Αὐτὸ κράτησε ὡς τὸ μεσημέρι. Ἔπειτα, τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ διαλύεται καί, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἀπογεύματος, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς σχεδὸν στὸ μέρος ὅπου θὰ γίνονταν οἱ δοκιμές.

Ὡστόσο, ὁ Ζαμπεκκάρυ καὶ οἱ δύο βοηθοί του ἐξακολούθησαν τὶς προσπάθειές τους. Ἀλλὰ τὸ ἀερόστατο μόλις κατὰ τὰ μεσάνυχτα κατώρθωσε ν' ἀνυψωθῇ. Σὲ λίγο, χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ ὁ ἄνεμος τὸ παρέσυρε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀγκόνας.

Κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς ἄλλης ἡμέρας, μερικοὶ ψαράδες τὸ εἶδαν νὰ πέφτῃ μὲ ὁρμὴ στὴ θάλασσα. Ἀλλά, δεισιδαίμονες ὅπως ἦσαν, ἀπομακρύνθηκαν βιαστικά, γιατὶ θεωροῦσαν τὸ ἀερόστατο τοῦ Ζαμπεκκάρυ σὰν ἐφεύρεσι τοῦ Σατανᾶ.

Τέλος, ἕνα Ἰστιοφόρο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ περισυνέλεξε τοὺς τρεῖς ναυαγούς. Ὁ Ζαμπεκκάρυ εἶχε τραυματισθῆ στὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ χρειάσθηκε νὰ τοῦ κόψουν τὰ τρία δάκτυλα. Ὡστόσο, δὲν εἶχεν ἀπογοητευθῆ. Καὶ συνέχισε τὶς ἀναβάσεις του, ἄλλοτε μόνος καὶ ἄλλοτε μαζὶ μὲ τοὺς βοηθούς του.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε περισσότερο ἦταν ὄχι ἡ ἀνύψωσις τοῦ ἀεροστάτου — καὶ ἄλλοι τολμηροὶ πρωτοπόροι σὲ ἄλλες χῶρες τὴν εἶχαν ἐπιτύχει — ἀλλ' ἡ πηδαλιούχησίς του.

Ὁ Ζαμπεκκάρυ ἔκαμε τὸ τελευταῖο πείραμά του στὶς 21 Σεπτεμβρίου 1812. Βρισκόταν μόνος στὸ ἀερόστατο καὶ εἶχε φτάσει σὲ μεγάλο ὕψος. Ἀλλ' ἄρχισε νὰ πνέῃ ἕνα σφοδρὸς ἄνεμος καὶ τὸ καμινέτο ποὺ ἔκαιγε στὴ δεύτερη σφαῖρα ἀνετράπη σὲ μιὰ στιγμή. Τὸ ἀερόστατο πῆρε ἀμέσως φωτιά.

Ὡστόσο, ὁ Ζαμπεκκάρυ εἶχε βρῆ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε καὶ ἔγραψε βιαστικὰ σ' ἕνα χαρτὶ τὶς τελευταῖες παρατηρήσεις του. Ἔπειτα ἔκλεισε αὐτὸ τὸ χαρτὶ μέσα στὴ σιγαροθήκη του καὶ τὴν πέταξε στὸ κενόν.

Καὶ συνετρίβη ὁ ἄτυχης, ἀλλὰ οἱ σημειώσεις του ὑπῆρξαν πολύτιμες γιὰ τὴν ἀεροπλοΐα.

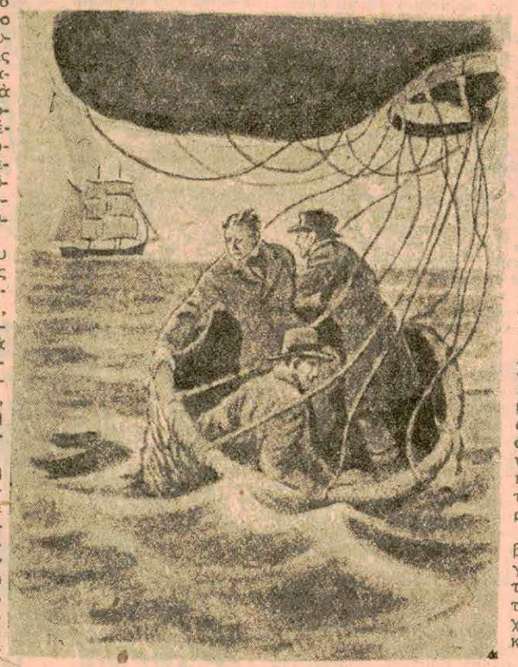

Τὸ ἀερόστατο ἔπεσε στὴ θάλασσα ἀλλὰ ἕνα Ἰστιοφόρο, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ περισυνέλεξε τοὺς ναυαγούς...

ΟΙ ΤΡΩΓΛΟΔΥΤΙΚΕΣ πόλεις τῆς Κίνας

Περίεργοι οὐρανοξύστες μέσα σὲ βράχους

Τὸ πρόβλημα τῆς στέγης ἦταν ἀνέκαθεν δεύτατο στὴν Κίνα. Ἀλλ' οἱ Κινέζοι τὸ ἔνουν λύσει ἀπὸ πολλὲς ἑκατονταετηρίδες μ' ἕναν τρόπο ἀσκετὰ πρωτότυπο. Ἀντὶ νὰ κτίζουν τὰ σπίτια τους μὲ τσιμέντο ἢ πέτρες, προτιμοῦν νὰ τὰ φτιάνουν στὸ ἐσωτερικὸ μεγάλων σπηλαίων ἢ στὶς πλαγιὲς Βουνῶν, ποὺ προσφέρονται εἰδικὰ γι' αὐτὸν τὸ σκοπό.

Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπιβίωσι τῶν πρωτογόνων τρωγλοδυτῶν στὴν ἐποχή μας. Ἀλλὰ τὰ σπίτια τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ποὺ βρίσκονται σὲ πολλὰ μέρη τῆς σημερινῆς Κίνας δὲν ἔνουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν τρωγλοδυτικὴ ἐποχή. Θὰ μποροῦσε μάλιστα νὰ τὰ ἀποκαλέσῃ κανεὶς μοντέρνα, γιατὶ περιλαμβάνουν πολλὲς ἀπὸ τὶς σύγχρονες ἀνέσεις.

Ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ὁ Χάρισσων Φόρμαο ποὺ περιηγήθηκε τελευταῖα πολλὲς περιοχὲς τῆς Βορειοδυτικῆς Κίνας περιγράφει ὡς ἑξῆς αὐτὰ τὰ σπίτια :

— Εἶδα γοάφει γωσιὰ καὶ ὁλόκληρες πόλεις μοντέρνων τρωγλοδυτῶν σκαυμένες μέσα σὲ βράχους. Ἀπ' αὐτὲς τὶς πόλεις καὶ τὰ γωσιὰ δὲν ἔλειπαν τὰ σγολεῖα, τὰ καταστήματα, τὰ ὑπερμοντέρνα ξενοδοχεῖα, οἱ σταθμοὶ ραδιοφωνικοὶ στρατῶνες οἱ διοικητικὲς ὑπηρεσίες κ.λ.π. Εἶδα ἐπίσης ἕνα θαυμάσιο ὑπερμοντέρνο ξενοδοχεῖο στὸ βάθος ἑνὸς βράχου.

Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ μέρος τῆς Κίνας εἶνε τὸ Κενάμπο. Πρόκειται γιὰ μιὰ μοντέρνα τρωγλοδυτικὴ πόλι, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συλλάβῃ καὶ ἡ τολμηρότερη φαντασία τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν πόλι αὐτὴ ὁ στρατηγὸς («ἄγων τοῦ πολέμου», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ Κινέζοι) Γιὲν Χσὶ Σὰν ἔγει κάμει σήμερα πρωτεύουσα τῆς οὐδετέρας Κίνας, ἑνὸς ἀσκετὰ μεγάλου Κράτους, ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τῶν περιοχῶν, τὶς ὁποῖες ἐξουσιάζουν οἱ Ἐουθροὶ καὶ ἐκείνων ποὺ κυβερνῶνται ἀπὸ τὸν Τσάνγκ Κάϊ Σέκ.

Τὸ Κενάμπο εἶνε σκαυμένο στὴν πλαγιὰ ἑνὸς Βουνοῦ ποὺ ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Κιτσίνου Ποταμοῦ.

Φαντασθῆτε μιὰ ἀπόκρημνη πλαγιὰ ὕψους 1000 καὶ πλέον μέτρων. Ὁ Βράγος εἶνε σκαυμένος σὲ μεγάλο βάθος καὶ γιλιάδες σπιτιῶν ἔγουν διαουθμισθῆ στὸ ἐσωτερικό του. Τὰ σπίτια αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀναριθμητους ὀοόφους καὶ ἡ μετάβασις ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον γίνεται ἀπὸ στενὰ καὶ ἀπόκρημνα μοναπάτια ποὺ ποσγωροῦν σὲ σγῆμα ἕλικος.

Τὰ σπίτια αὐτὰ εἶνε εὐρύγωρα καὶ πολὺ καθαρά. Καθένα περιλαμβάνει 2—3 μεγάλα δωμάτια, μῆκους 7 μέτρων καὶ πλάτους 4 μ. 50. Ἀγάλογο εἶνε καὶ τὸ ὕψος τους. Οἱ τοῖγοι εἶνε στρωμένοι μὲ τοῦβλα καὶ τὸ δάπεδον τῶν δωματίων μὲ πλάκες. Ἡ ἐπίπλωσίς τους εἶνε πολὺ ἁπλή. Σὲ μεσικά, μιὰ ποσεζογὴ τοῦ Βράγου γοησιμεύει γιὰ κοεββάτι, καὶ μεσικὲς ἄλλες μικοότερες ὁλόγυρα γιὰ καθίσματα ἢ γιὰ ἐταζέρες ὅπου τοποθετοῦνται τὰ διάφορα οἰκιακὰ σκεύη.

Ἡ πλαγιὰ αὐτὴ μὲ τὸ πλῆθος τῶν σπιτιῶν ποὺ εἶνε σκαυμένα στὸ ἐσωτερικό της μοιάζει ἔτσι σὰν ἕνας πελώριος οὐρανοξύστης.

Μποροστὰ σὲ κάθε σπίτι ἔγει διασουθμισθῆ μιὰ μικοὴ πλατεῖα, ποὺ εἶνε σκεπασμένη μὲ ἕνα πυκνὸ στοῶμα γώματος. Αὐτὸ τὸ γώμα ἐγνεῖ μεταφεσθῆ ἀπὸ τὶς ὄνθες τοῦ ποταμοῦ καὶ εἶνε ἐξαισιετικὰ εὔφορο. Γιατὶ ἡ μικοὴ πλατεῖα γοησιμεύει σὰν λαγανόκηπος. Ἀπ' αὐτὸν προμηθεύεται ἡ οἰκογένειά τὰ λαγανικά της. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ λαγανόκηπου βοίσκεται τὸ κοτέτσι τὰ σπιτάκια γιὰ τὰ κουνέλια κτλ. Μεσικοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους αὐτῶν τῶν σπιτιῶν τρέφουν ἐπίσης γουρούνια καὶ διάφορα ἄλλα ζῶα.

Τὸ Κενάμπο εἶνε μιὰ πόλις μὲ μεγάλη ἐμποοικὴ κίνησι. Ἀπ' αὐτὴ διογετεύονται τὰ ἐμπορεύματα τῆς Βοοειοδυτικῆς Κίνας πρὸς τὶς ἄλλες περιογές. Τὰ ἐμποοικὰ καταστήματα βοίσκονται σὲ διαφόρους ὀοόφους αὐτοῦ τοῦ περιέργου οὐρανοξύστου.

Στὸ βάθος τοῦ Βράγου, ἐξ ἄλλου εἶνε ἐγκατεστημένο τὸ ἠλεκτοικὸ ἐργοστάσιο, ποὺ τροφοδοτεῖ μὲ ἠλεκτοισμὸ τὴν πόλι τῶν τρωγλοδυτῶν. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο εἶνε φτιαγμένα καὶ μεσικὰ ἄλλα ἐργοστάσια: ἕνας ὑύλος ἕνα ὑφαντουργεῖο ἕνα ἐργοστάσιο καπνοῦ κτλ.

Τὸ Κενάμπο δὲν εἶνε ἡ μόνη τρωγλοδυτικὴ πόλις τῆς Κίνας. Ὁ Χάρισσων Φόρμαο ὑπολογίζει ὅτι περισσότεροι ἀπὸ 30 ἑκατομμύρια Κινέζοι ζοῦν σὲ παρόμοιες πόλεις.

Οἱ πόλεις αὐτὲς ἔνουν πληθυσμὸ ἀπὸ 10—80.000 κατοίκους καὶ βρίσκονται ὅλες μέσα σὲ σπηλιὲς ποὺ ἔνουν διαοουθμισθῆ εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἢ σὲ ἀπότομες πλαγιὲς Βουνῶν.

Λόγω τοῦ μεγάλου ὕψους στὸ ὁποῖον βρίσκονται, ὁ ἀέρας κυκλοφορεῖ ἄφθονος στὸ ἐσωτερικὸ αὐτῶν τῶν σπιτιῶν. Ἀντίθετα, ὁ ἥλιος βλέπει μόνο τὴν πρόσοψή των ποὺ εἶνε ἄλλωστε, γνωὶς παράθυρα καὶ δὲν περιλαμβάνει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γαυπλὴ πόρτα.

Ὡστόσο, τὰ σπίτια αὐτὰ δὲν ἔνουν ὑγρασία. Ὁ Φόρμαο παρατηρεῖ ἐπίσης ὅτι εἶνε δροσερὰ κατὰ τὸ καλοκαίρι καὶ θερμὰ κατὰ τὸν γειμῶνα.

Εἶνε ἀξιοσημείωτο, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ ἐπιδημιὲς εἶνε ἄγνωστες μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν τῶν τρωγλοδυτικῶν πόλεων. Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τῶν θὰ μποροῦσε νὰ παραβληθῆ μὲ τὴν κατάστασι πολλῶν ἀμερικανικῶν πόλεων, ποὺ σπιίζονται γιὰ τὴν καλὴ ὑγεία τῶν κατοίκων τους.

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΝ

ΟΟ

Ὁ... ἐγκωλεότερος μεγάγγης

Ἡ «Χοντρὴ» τοῦ «Θησαυροῦ βάπρεπε, ἀσφαλῶς νὰ διαλεξη γιὸ σύζυγό της τὸ Βασιλέα Μανζολαντίλι τῶν Ζουλού. Ὁ Ἀφοίκανός αὐτὸς μονάγγης ἔγει τόσο πανύγει, ὥστε γοειάσθηκε νὰ τοῦ φτιάσουν ἕνα εἰδικὸ κοεββάτι καὶ νὰ γτίσουν μιὰ εἰδικὴ καλύβα "γώρα ἀπ' τὸ κοεββάτι.. Γιὰ τὶς μετακινήσεις του γοησιμοποιεῖ ἕνα αὐτοκίνητο τῶν ὁκτὼ θέσεων ποὺ γοειάζονται δέκα ἄνθοωποι γιὰ νὰ τὸν ἐπιβιβάσουν καὶ νὰ τὸν ἀποβιβάσουν ἀπ' αὐτό.

Σκοπεύουν καὶ οἱ τυφλοί

Στὸ Μπροάϊτον τῆς Ἀγγλίας λειτουργεῖ τὸ πρῶτο σκοπευτήριο γιὰ τυφλούς ἀπομάγους τοῦ πολέμου. Πῶς ὅμως μποροῦν νὰ σκοπεύουν οἱ τυφλοί; Μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἠλεκτρονίων. Τὸ ὅπλο εἶνε προσαρμοσμένο σὲ μιὰ σταθερὴ βάσι καὶ γνει γώρα ἀπ' τὴν κάνη του ἕνα ἠλεκτρονιακὸ μηνύημα. Ἕνα ἄλλο τέτοιο μηνύημα βοίσκεται στὸ κέντρον τοῦ στόγου. Ὅταν λοιπὸν ἡ κάνη τοῦ ὅπλου ἀντικούζη μὲ ἀκοίβεια τὸ στόγο ἀκούεται ἕνα βούϊσμα ποὺ εἰδοποιεῖ τὸν τυφλὸ ὅτι βοήκε τὴ σωστὴ σκοπευτικὴ γοαμμή.

ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Ὁ καθρέφτης αὐτὸς εἶνε κινητὸς καὶ προσαρίζεται εἰδικὰ γιὰ τὸ μακιγιάρισμα. Δὲν χρειάζεται νὰ τὸν κρατοῦσε μὲ τὰ χέρια. Ἐπὶ πλέον ἐπιτρέπει σ' ἐκείνην ποὺ τὸν χρησιμοποιεῖ νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπό της προφίλ ἢ ἀπὸ πίσω χάρις σ' ἕνα δεύτερο καθρέφτη.

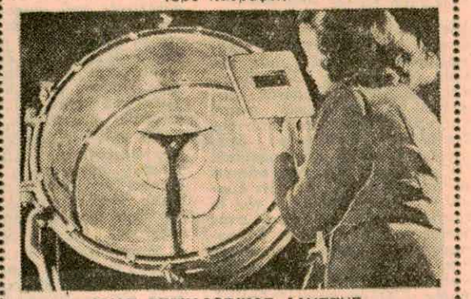

ΕΝΑΣ ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟΣ ΛΑΜΠΤΗΡ

Ἡ περίφημη ἀμερικανικὴ ἑταιρία «Οὐέστινγχαουζ» κατασκεύασε τὸν νέο αὐτὸν ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα. Εἶναι περίπου 6.000.000 κηρίων καὶ πρόκειται νὰ τοποθετηθῆ στὴ γέφυρα ἑνὸς ὑπερωκεανείου.

ΜΙΑ... ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἡ φωτογραφικὴ αὐτὴ μηχανὴ ποὺ βλέπετε στὴν πρώτη εἰκόνα δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄθῶα ὅπως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως. Στὴν πραγματικότητα εἶναι ἕνα ἀρκετὰ ἰσχυρὸ δίκαννο πιστόλι τῶν 32, ὅπως βλέπετε στὴ δεύτερη εἰκόνα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ : Η ΜΕΤΕΩΡΟΒΙΟΛΟΓΙΑ

Ο καιρὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος

Μιὰ νέα ἐπιστήμη, ἀποκαλούμενη «Μετεωροβιολογία», ἀρχίζει τώρα τελευταία νὰ ἀναπτύσσεται στὴν Ἀμερική. Ἱδρυτὴς της εἶνε ὁ δρ. Οὐίλλιαμ Φ. Πέτερσεν, καθηγητὴς τῆς Ψυχολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἰλλινόϊς.

Ἡ Μετεωροβιολογία, παραδέχεται ὅτι ὁ καιρὸς ποὺ ἐπικρατεῖ ἐννέα μῆνες ποὶν γεννηθοῦμε, καθορίζει ὁλόκληρη τὴ ζωή μας. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ μᾶς «κάνῃ» ἀδύνατους ἢ παγεῖς, μεγαλοφυεῖς, παράφρονες ἢ ἁπλὲς μετριότητες. Καθορίζει ἐπίσης τὴν ὑγεία καὶ τὸ ἀνάστημά μας, τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴ φήμη ἢ τὴν ἀποτυχία μας στὴ ζωή. Οἱ ἐξηγήσεις, ποὺ δίνει στοὺς παραπάνω καταπληκτικοὺς ἰσχυρισμοὺς της ἡ νέα ἐπιστήμη, εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

"Ὅπως ὅλοι ξέρουμε, ὁ καιρὸς ἐπηρεάζει τὴ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ μας κατάσταση. "Οταν πρόκειται νὰ βοξὲψ μᾶς πονοῦν τὰ κόκκαλα. Οἱ ἀρθοιτικοὶ εἶνε πολὺ εὐαίσθητοι, ὅταν πέφτῃ ἡ βαρομετρικὴ πίεσις καὶ, πολλοὶ ἀπὸ ὅσους πάσχουν διανοητικῶς, πεθαίνουν ὅταν σημειώνῃ πτῶσι τὸ βαρόμετρο. Ἡ ἐξήγησις τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς τοῦ καιροῦ, δὲν εἶνε δύσκολη: "Ας φαντασθοῦμε τὸν ἑαυτό μας ὅτι βρίσκεται στὸν πυθμένα μιᾶς τεράστιας θάλασσας, δηλαδὴ τῆς ἀτμοσφαίρας ποὺ ἁλλάζει πίεσι, ὑγρασία καὶ θερμοκρασία κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας. Ὁ ὀργανισμός μας εἶνε φυσικὸ νὰ ἀντιδρᾷ καὶ ν' ἀγωνίζεται νὰ προσαρμοσθῇ στὶς ἑκάστοτε ἀτμοσφαιρικὲς ἀλλαγές. Ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνώνος αὐτοῦ εἶνε οἱ ἀλλοιώσεις ποὺ παθαίνει ὁ ὀργανισμὸς στὴ νευρικὴ του σύνθεσι καὶ στὴν πίεσι τοῦ αἵματος.

"Οπως ὅμως ὁ ὀργανισμός, ἔτσι καὶ τὰ διάφορα μέλη του γνωστὰ ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασι αὐτή. "Ενα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ ὀργανισμοῦ εἶνε καὶ τὸ κυττόπλασμα τοῦ μητρικοῦ σώματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τρέφεται τὸ ἔμβρυο. Τὸ κυττόπλασμα λοιπὸν ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασι τοῦ καιροῦ καὶ μὲ τὴ σειρά του ἐπιδρᾷ στὸ ἔμβρυο. Κι' ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς ὁ καιρὸς παίζει ρόλο στὴ μετέπειτα ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ δόκτωρ Πέτερσεν καὶ ὁ συνεργάτης του δρ "Αλβιν Μάϋαν, γιὰ νὰ βροῦν τὴ σχέσι μεταξὺ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ σώματος ἑνὸς παιδιοῦ καὶ τοῦ καιροῦ ποὺ ἐπικρατοῦσε τὴν ἐποχὴ τῆς συλλήψεώς του, μελέτησαν 45.000 περιπτώσεις γεννήσεων. Βρῆκαν λοιπὸν ὅτι, ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, οἱ ὑψηλὲς θερμοκρασίες δημιουργοῦν κοντόχοντρα καὶ δυνατὰ παιδιά. Οἱ χαμηλὲς θερμοκρασίες, δημιουργοῦν ἐλαφούτερα καὶ ψηλότερα παιδιά.

Κατὰ τὴ γνώμη ἑνὸς ἄλλου μετεωροβιολόγου τοῦ δρος Τ. Α. Λῆ καὶ οἱ ἐποχὲς παίζουν ρόλο. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἡ σύλληψίς τους ἔγινε τὴν ἄνοιξι εἶνε 2% ἐλαφούτερα, ἐνῶ τοῦ φθινοπώρου εἶνε 2% βαρύτερα τοῦ κανονικοῦ.

Τὸ φαινόμενο αὐτό, κατὰ τὸν δρα Λῆ ὀφείλεται σὲ ἁπλὸ μεταβολισμό: Οἱ ἀποτομες μεταβολὲς τοῦ ἀνοιξιάτικου καιροῦ, ἀναγκάζουν τὸν ὀργανισμὸ νὰ καταναλώνῃ περισσότερη ἐνέργεια καὶ συνεπῶς λιγοστεύει τὸ ἀπόθεμά της, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀντλεῖ γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του τὸ ἔμβρυο. Ἀντιθέτως τὸ φθινόπωρο, ὁ ὀργανισμὸς ἔχει μεγαλύτερα ἀποθέματα, γιατὶ καταναλώσε λιγώτερες δυνάμεις κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνες κι' ἔτσι τὸ ἔμβρυο ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἀντλήσῃ μεγαλύτερη ἐνέργεια.

Κατὰ τοὺς Πέτερσεν καὶ Μάϋαν, τὰ κακοσχηματισμένα κεφάλια, ὀφείλονται σὲ ἀποτομες ἐναλλαγὲς τοῦ καιροῦ. Παιδιὰ ποὺ ἡ σύλληψίς τους ἔγινε, ὅταν οἱ γονεῖς ἦσαν πιὸ γόνιμοι, εἶνε πιὸ εὔρωστα. Στὰ ψυχρὰ κλίματα αὐτὸ συμβαίνει κατὰ τοὺς θερμοὺς μῆνες καὶ ἀντιθέτως στὰ θερμὰ κλίματα, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε ψυχρός.

Τὸ κλίμα καθορίζει καὶ τὴν προσωπικότητα. Κατὰ τὸν Πέτερσεν, μεγαλοφυεῖς ἢ παράφρονες, γεννῶνται ὅταν ἡ σύλληψις γίνεται τὸν χειμῶνα ἢ τὴν ὥρα μιᾶς ἀνοιξιάτικης καταιγίδος.

"Ενας ἄλλος μετεωροβιολόγος, ὁ δρ Μίλλς, ἐπιβεβαιώνει τὴ γνώμη τοῦ Πέτερσεν. Μελέτησε τὶς περιπτώσεις 31 Προέδρων τῶν Ἡν. Πολιτειῶν καὶ βρῆκε ὅτι ἡ σύλληψις τῶν 27 ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε γίνει μεταξὺ Δεκεμβρίου καὶ Ἰουνίου. Ὁ Οὐάσινγκτων καὶ ὁ Λίνκολν, εἶναι γεννηθῆ τὸν Φεβρουάριο. Καὶ τῶν περισσοτέρων φημισμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἀμερικανικὴ ἐγκυκλοπαίδεια, οἱ συλλήψεις συμπίπτουν στὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ χρόνου. Στὴ γέννησι τῶν μεγαλοφυῶν, κατὰ τὸν Πέτερσεν, παίζουν ρόλο καὶ οἱ κηλίδες τοῦ ἡλίου, λόγω τῆς ἐπιδράσεώς των στὸν καιρό.

Τὸ ἐκπληκτικότερο ὅμως ὅλων, εἶνε ὅτι ἡ μετεωροβιολογία, προσπαθεῖ μὲ τὸν καιρὸ νὰ ἐξηγήσῃ καὶ τὸ γιατὶ ἕνα παιδὶ γεννιέται ἀσθενικὸ κι' ἄλλο θηλυκό. Ὑποστηρίζουν λοιπὸν οἱ μετεωροβιολόγοι ὅτι ὅταν ἡ σύλληψις γίνεται μὲ ψυχρὸ καιρό, γεννιέται ἄνδρι καὶ μὲ θερμὸ κορίτσι!

Γιὰ νὰ στηρίξουν καλύτερα τὴ νέα τους ἐπιστήμη, οἱ μετεωροβιολόγοι, λένε ὅτι οἱ ρίζες της βρίσκονται πολὺ βαθειὰ στὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ ἄνθρωποι εἶναν παλαιότατα παρατηροῦσαν τὴν ἐπίδρασι τοῦ καιροῦ στὶς γεννήσεις. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πίστευαν, ὅτι «τὸ ἔμβρυο, καὶ ὅταν προέρχεται ἀπὸ τὸ ἴδιο σπέρμα, εἶνε διαφορετικὸ τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸν χειμῶνα σὲ ἐποχὴ ξηρασίας ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς βροχῆς».

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἀμερικανοὶ μετεωροβιολόγοι, συνεγίζουν τὶς μελέτες τους καὶ ὑπόσχονται νὰ μᾶς παρουσιάσουν καὶ πειραματικῶς ἀκριβεῖς τὶς θεωρίες τους γιὰ τὰ μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης ἀναπαραγωγῆς.

✪✪

Ἐκχύλισμα σπλῆνας κατὰ τοῦ καρκίνου

Οἱ καρκινολόγοι μελετοῦν καὶ πάλι τὴ σπλῆνα. Στὸ ὄργανο αὐτὸ τοῦ σώματος, ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ ἀπ' τὸ στομάχι κοντὰ στὴν καρδιά δὲν ἀναπτύσσεται σχεδὸν ποτὲ "πρωτογενὴς καρκίνος. Μπορεῖ μόνο νὰ μεταδοθῇ ἐκεῖ ὁ καρκίνος ποὺ ἐχει ἤδη ἀναπτυχθῇ ἀλλοῦ, κι' αὐτὸ ὅμως ἀκόμη εἶνε σπάνιο. Σκέφθηκαν λοιπὸν οἱ γιατροί, ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα, ὅτι ἕνα ἐκχύλισμα σπλήνας θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ προλαμβάνῃ τὴν ἀνάπτυξι τῶν καρκινωμάτων. Τὸ εἶχαν δοκιμάσει πολλοί, ὄχι ὅμως συστηματικά. Δὲν εἶχε ἀνακοινωθῆ δὲ τίποτε γιὰ τὰ ἀποτελέσματά του. Τελευταίως λοιπόν, ἕνας Καναδὸς γιατρὸς ἀνέφερε δυὸ περιπτώσεις καρκινοπαθῶν ποὺ ἔζησαν ἐπὶ 13 χρόνια, μετὰ τὴ θεραπεία μὲ ἐκχύλισμα σπλήνας. Συγχρόνως δύο συνάδελφοί του, στὴ Φιλαδέλφεια ἀνεκοίνωσαν ὅτι μὲ τὸ φάρμακο αὐτὸ ὑποχώρησαν σημαντικὰ τὰ καρκινώματα δυὸ ἀρρώστων ποὺ ἐθεωροῦντο πιὰ καταδικασμένοι, καὶ καλλιτέρευσε γενικὰ ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας τους.

Τί ἀξίζει τὸ οὐράνιον

"Ενας ὄγκος οὐρανίου 235, μὲ βάρος 45 τόννων μῆκος 1.20 καὶ τομὴ 18 τετραγωνικῶν πόντων, ἀρκεῖ γιὰ νὰ παραγωγὴ ὅλη τὴν ποσότητα ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ποὺ χρειάζονται οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐπὶ ἕνα ἔτος! "Ετσι τουλάχιστον ὑπολογίζει ἕνας εἰδικὸς ἐπιστήμων τῆς «Τζένεραλ Ἠλέκτρικ» ὁ δόκτωρ Νέμπλετ.

Τὸ τελειότερο θερμοαπομονωτικό

Ἐπινοήθηκε ἕνα νέο θερμοαπομονωτικὸ ὑλικό, ποὺ προστατεύει τελείως τὴν ἀνθρώπινη σάρκα σὲ ἀπόστασι μόλις 2 πόντων ἀπὸ μιὰ φωτιὰ θερμοκρασίας 1.200 βαθμῶν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μια εἰδικὴ πλαστικὴ οὐσία, τὸ «στρουζ» κλεισμένη ἀνάμεσα σὲ δυὸ λεπτότατα φύλλα χάλυβος, πάχους 15 ἑκατοστῶν τοῦ χιλιοστευέτου. Τὸ συνολικὸ πάχος τοῦ μονωτικοῦ φύλλου εἶνε 6 χιλιοστόμετρα. Κι' ὅμως ἔχει τόση ἀντοχὴ ὥστε μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸ βάρος ἑνὸς ἐνήλικου ἀνδρός. Κατὰ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἐμπόδιζε ἐπὶ μισὴ ὥρα τὴ θερμότητα μιᾶς φωτιᾶς θερμοκρασίας 1.200 βαθμῶν. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μποροῦσε κανεὶς νὰ ἔχῃ ἀκουμπισμένο τὸ χέρι του στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ διαφράγματος δυο πόντους μόνον μακρυὰ ἀπ' τὴ φωτιά, χωρὶς νὰ καίνεται.

Τὸ ὑλικὸ αὐτὸ προβλέπεται ὅτι θὰ ἔχῃ μεγάλες ἐφαρμογὲς στὴν ἀεροπορία ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες χρήσεις.

Τὰ κρυολογήματα κοστίζουν ἀκριβά...

Μανιώδεις ὀπαδοὶ τῆς στατιστικῆς, οἱ Ἀμερικανοὶ κάθησαν καὶ λογάριασαν ὅτι τὰ 280.000.000 κρυολογήματα ποὺ ἐκδηλώνονται κάθε χρόνο στὴ χώρα τους, ἀντιπροσωπεύουν ἐτήσια ζημία ἑνὸς δισεκατομμυρίου δολλαρίων! Τὰ 400 ἑκατομμύρια πληρώνονται σὲ γιατροὺς καὶ φάρμακα (μὲ ἀναλογία 10 δολλαρίων τὸ χρόνο γιὰ κάθε ἀμερικανικὴ οἰκογένεια). Τὰ χαμένα ἡμερομίσθια πρὸς 7 δολλάρια τὸ ἕνα κατὰ μέσον ὅρον, ἀποτελοῦν ποσὸν 420 ἑκατομμυρίων (γιατὶ ἀντιπροσωπεύουν 60.000.000 ἡμέρες ἐργασίας). Οἱ ἡμέρες κακοδιαθεσίας κι' ἐλαττωμένης ἐνεργητικότητος ἐξ αἰτίας τῶν κρυολογημάτων ὑπολογίζονται σὲ 1 ½ δισεκατομμύριο τὸ χρόνο.

Τέλος κάθε Ἀμερικανὸς παθαίνει κατὰ μέσον ὅρον δυὸ κρυολογήματα τὸ χρόνο, τὸ καθένα δὲ ἀπ' αὐτὰ διαρκεῖ 5 ἡμέρες.

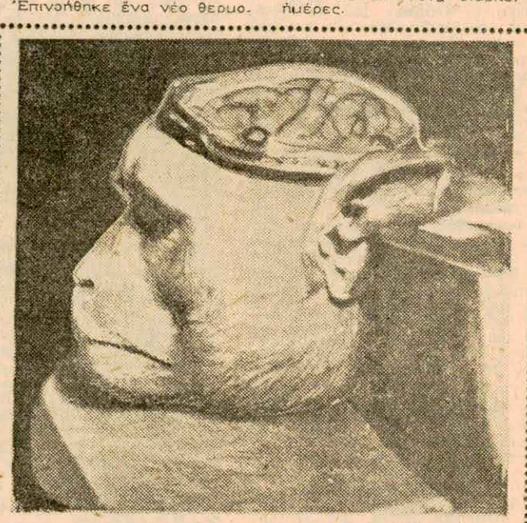

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΓΚΟΥΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς Οὐίλλιαμ Σουΐτ του Γενικοῦ Νοσοκομείου τῆς Μασαχουσέτης, ἐπενόησε τὴν ἐξῆς μέθοδο γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν κακοήθων ὄγκων τοῦ ἐγκεφάλου. Χρησιμοποιεῖ ραδιενεργὸν φώσφορο (P—32) τὸν ὁποῖον εἰσάγει στὶς φλέβες τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ χημικὴ αὐτὴ οὐσία ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συγκεντρώνεται στοὺς ὄγκους τοῦ ἐγκεφάλου. "Ετσι ὁ γιατρὸς μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς «μετρητοῦ τοῦ Γκάϊγκερ» παρακολουθεῖ τὴν πορεία τοῦ ραδιενεργοῦ φωσφόρου μέσα στοὺς λοβοὺς τοῦ ἐγκεφάλου καὶ διαπιστώνει τὴν ἀκριβῆ θέσι τῶν ὄγκων. Στὴ φωτογραφία μας τὸ κρανίο ἑνὸς μὲ τὸν ὁποῖο πειραματίσθηκε ὁ καθηγητὴς Οὐίλλιαμ Σουΐτ.

Τὸ φάρμακο ΠΟΥ ΤΡΕΦΕΙ τὸ μυαλό

Τί εἶνε τὸ «γλουταμινικὸν ὀξύ»

"Ενα ἰατρικὸ ἄρθρο ποὺ εἴχαμε δημοσιεύσει πρὸ καιροῦ, γιὰ τὴν αὐξησι τῆς ἀντιλήψεως τῶν καθυστερημένων παιδιῶν μὲ τὴν χρησιμοποίησι γλουταμινικοῦ ὀξέος προκάλεσε τὸ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον πολλῶν ἀναγνωστῶν μας. Γι' αὐτό, θεωρήσαμε σκόπιμο νὰ συμπληρώσωμε τὸ θέμα μὲ τὴν παρακάτω μελέτη ἑνὸς "Ἀμερικανοῦ εἰδικοῦ.

Μιὰ ἀπ' τὶς πολλὲς αἰτίες τῆς καθυστερημένης ἀντιλήψεως τῶν παιδιῶν εἶνε ἡ μὴ κανονικὴ διαίτα τῆς μητέρας κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη. "Ετσι προκαλεῖται ἀτροφία. Βλάβες ἢ καταστροφὴ τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων τοῦ ἐμβρύου. Ἐκεῖνο ποὺ λείπει κυρίως ἀπ' τὴν τροφὴ τῆς μητέρας, στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε οἱ πρωτεῖνες. Ζωϊκῆς ἢ φυτικῆς προελεύσεως.

Οἱ θρεπτικὲς αὐτὲς οὐσίες ἀποτελοῦν τὴν πηγὴ ἐνεργείας γιὰ τὸν ὀργανισμό. Μέσα στὸ σῶμα μας χωρίζονται σὲ ἁπλούστερα συστατικά, τὰ "ἀμινοξέα", τὰ ὁποῖα ξανανώνονται κατόπιν κατὰ διαφορετικὸ τρόπο καὶ σχηματίζουν διαφορετικὲς πρωτεῖνες, κατάλληλες γιὰ τὸν ὀργανισμό μας. "Ενα λοιπὸν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἀμινοξέα εἶνε τὸ «γλουταμινικὸν ὀξύ», τὸ μόνον ποὺ ἀπορροφᾶται ἀπ' τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου.

Σύμφωνα μὲ μιὰ θεωρία, ὅτι ἁπολύτως ἐξακριβωμένη, τὸ γλουταμινικὸν ὀξὺ ἔχει εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα στὶς ἠλεκτρικὲς διακυμάνσεις τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων, ποὺ συμβαίνουν κατὰ τὴ δράσι τῶν νεύρων. Φαίνεται ἐξ ἄλλου ὅτι αὐξάνει τὴν παραγωγὴ μιᾶς οὐσίας, τῆς «ἀσετυλχολίνης», ἀπαραίτητης γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου. Πάντως, τὰ πειράματα τοῦ δόκτορος Τσίμερμαν, τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμπια, ἀπέδειξαν ἀναμφισβήτητα ὅτι τὸ γλουταμινικὸν ὀξὺ καλλιτερεύει σημαντικὰ τὴν ἀντίληψι.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔνιναν πρῶτα σὲ ποντικούς, παρατηρήθηκε ὅτι, μὲ τὴν ἀναιθι τῆς οὐσίας αὐτῆς στὴν τροφή τους τὰ ζῶα μάθαιναν πολὺ γρηγορώτερα διάφορα γυμνάσματα, στὸ μισὸ χρονικὸ διάστημα ἀπ' τὸ συνηθισμένο.

Κατόπιν ὁ δόκτωρ Τσίμερμαν πειραματίσθηκε μὲ παιδιὰ καθυστερημένης πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Καὶ διεπίστωσε ὅτι ἡ ἀντίληψίς τους γενικὰ καλλιτέρευε πολὺ μὲ τὸ γλουταμινικὸν ὀξύ. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι, ἐνῶ στὰ κανονικὰ παιδιὰ ἡ οὐσία αὐτὴ δὲν φέρει κανένα καλὸ ἀποτέλεσμα στὰ καθυστερημένα μπορεῖ ν' αὐξήσῃ τὴν ἀντίληψί τους πολὺ περισσότερο ἀπ' τὰ φυσιολογικὰ ὅρια τῆς ἡλικίας τους νὰ τὰ κάνῃ δηλαδὴ πιὰ «ἔξυπνα» ἀπ' τὰ συνομήλικά τους. Ὑπάρχουν στὸ ἐμπόριο διάφοροι τύποι γλουταμινικοῦ ὀξέος. Μόνον ἕνας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς εἶνε κατάλληλος γι' αὐτὴ τὴ νέα θεραπεία. Πρέπει δὲ πάντως νὰ γροηνῆται μὲ τὴν παρακολούθησι ἐμπείρου γιατροῦ.

Ἡ δόσις αὐξάνεται σιγὰ - σιγά, ὡς ἕνα μέγιστον ὅριον, τόσο ὅσο νὰ καλλιτερέψῃ ἡ ἀντίληψις, χωρὶς ὅμως νὰ ἐμφανισθοῦν δυσάρεστες ἀντιδράσεις (νευρικότης ἀνησυχία, κλπ.). Κατόπιν διατηρεῖται αὐτὴ ἡ δόσις, ἢ ἐλαττώνεται — ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων. Πάντως, ὁ δόκτωρ Τσίμερμαν πιστεύει ὅτι τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τοῦ γλουταμινικοῦ ὀξέος σταματοῦν σ' ἕνα ὡρισμένο ὅριο, γιατὶ θᾶταν ἀντίθετο πρὸς κάθε βιολογικὸ νόμο ἂν ἡ ἀντίληψις αὐξανόταν συνεγῶς καὶ ἀπεριόριστα.

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμη τελείως ἂν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ γλουταμινικοῦ ὀξέος διατηροῦνται κι' ἀφοῦ πάψῃ ἡ γοσήγησίς του.

Σὲ ὡρισμένες νευροψυχικὲς παθήσεις καταστρέφονται στενὰ στὰ ἐγκεφαλικὰ κύτταρα. Τὸ γλουταμινικὸν ὀξὺ λοιπὸν σταματᾷ αὐτὴ τὴ φθορά. Παιδιὰ ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ σπασμούς, γιατρεύθηκαν σχεδὸν μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο. Ἡ μνήμη κι' ἡ λογικὴ τους καλλιτέρεψαν κι' ἀπόκτησαν καινούργιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν κόσμο γύρω τους.

Τὸ πιθανότερον εἶνε ὅτι τὸ γλουταμινικὸν ὀξὺ δὲν αὐξάνει τὸν ἀριθμὸ τῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλὰ τὰ κάνει νὰ λειτουργοῦν δραστηριώτερα, ἀποκαθιστῶντας τὴ γημικὴ ἰσορροπία ποὺ διαταράχθηκε ἀπ' τὴν κακὴ διαίτα τῆς μητέρας καὶ κατόπιν τοῦ παιδιοῦ.

Ὑπάρχουν, ὡς γνωστόν, διάφορα διεγερτικὰ φάρμακα, ποὺ αὐξάνουν προσωρινὰ τὶς διανοητικὲς ἱκανότητες, ἔπειτα ὅμως ἀπ' τὸ «μασσήγωμα» αὐτὸ φέρνουν μιὰ κατάπτωσι. Ἡ ἐνέργεια τοῦ γλουταμινικοῦ ὀξέος εἶνε τελείως διαφορετική. Δὲν εἶνε διεγερτικό, ἀλλὰ εἰδικὴ τροφὴ τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ μποροῦν νὰ δοθῆ γωρὶς δυσάρεστες συνέπειες ἀκόμη καὶ σὲ πολὺ μικρὰ παιδιά.

Διάφοροι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες μελετοῦν τώρα τὴ συνηθισμένη δίαιτα τῶν Ἀμερικανῶν, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν περιέγῃ ἢ ὄγι ἀρκετὸ γλουταμινικὸν ὀξύ. Ἡ οὐσία αὐτὴ ὑπάρχει ἀφθονη στὰ σπόνια καὶ σὲ ἄλλα ὄσπρια.

ΜΠΡΟΥΣ ΜΠΛΙΒΕΝ

✪✪

Ἡ «βρογχιέκτασις»

Ἡ βρογχιέκτασις εἶνε μιὰ ἀρρώστεια κοινότερη ἀπ' τὴ φυματίωσι. Χαρακτηρίζεται ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ διαστολὴ τῶν βρόγχων καὶ τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων ποὺ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ πνευμονία γρίπης, κοκκύτη ἢ ἄλλη μόλυνσι. Τὰ συμπτώματά της εἶνε ἕνας χρόνιος βῆχας καὶ δύσοσμα πτύελα. Προσβάλλει τόσο τοὺς νέους ὅσο καὶ τοὺς ἡλικιωμένους. Τώρα συνιστᾶται σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις της ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεσις ἑνὸς μέρους τοῦ πνεύμονος.

Οἱ σουλφαμίνες θεραπεύουν τὴν μηνιγγίτιδα

Πολλὲς φορές, ὅταν ἡ πενικιλλίνη καὶ ἡ στρεπτομυκίνη δὲν φέρνουν ἀποτέλεσμα κατὰ τῆς μηνιγγίτιδος μπορεῖ νὰ ὠφελήσουν οἱ σουλφαμίδες. Σὲ μιὰ πρόσφατη περίπτωσι ἐχορηγήθη πενικιλλίνη σ' ἕνα ὀκτάμηνο τραυματισμένο ἀσκημα στὸ κρανίο, γιὰ νὰ προληφθῇ ἡ μηνιγγίτις. Ὅταν ὅμως ἐκδηλώθηκε ἡ ἀσθένεια αὐτή, δοκιμάσθηκε τότε στρεπτομυκίνη, ἀλλὰ σταμάτησε ἡ χορηγία της γιατὶ προκαλοῦσε δυνατοὺς πόνους στὰ ποδία. Τέλος ὁ ἄρρωστος ἔγινε καλὰ μὲ μιὰ σουλφαμίδη, τὴ «σουλφαδιαζίνη», ἐνισχυμένη μὲ οὐρία».

Γελωτοθεραπεία

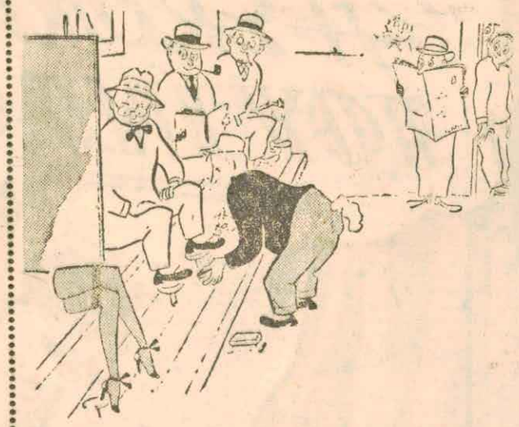

Τὸ κόλπο τοῦ λούστρου γιὰ νὰ μαζευτῇ πελατεία!

Συνεργασία ἀστρονομίας καὶ ζωγραφικῆς.

— Τί νάνιε ἄραγε ὁ Μπεκροκανάτας; Τώρα ὅταν ἐδῶ μᾶς ζῇ μόνος...

Δραματικὸ διήγημα

ΠΙΑΤΙ εἶχα ἀφίσει τὸν ἄνδρα μου νὰ φύγῃ μόνος του γιὰ τὸ Μαντράς ; Στὴν τοποθέτησι τοῦ Τζέρρυ ὡς διοικητοῦ αὐτῆς τῆς περιοχῆς, εἶχα ἰδῆ σὰν μιὰ δυσμένεια τῆς τύχης. Κι' ὡστόσο, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ πολὺ κολακευτικὴ προαγωγή.

Ἐκεῖνο ποὺ μὲ πείραζε εἶνε ὅτι θἄπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Βομβάη. Ἡ ζωὴ στὴν πόλι αὐτὴ δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Λονδίνου. Ἐνῶ, ἐκεῖ κάτω, στὸ Μαντράς, τὰ πράγματα θὰ ἦσαν ὁλότελα διαφορετικά...

Ἀκούγοντάς με νὰ μιλῶ ἔτσι, θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι προχωροῦσα τὶς διασκεδάσεις ἀπὸ τὸν ἄντρα μου. Κι' ὅμως, ἐλάτρευα τὸν Τζέρρυ. Ἀλλ' ἤμουν ἀκόμη ἄπειρη ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ δὲν ξέρω γιατὶ τὸ Μαντράς μοῦ φαινόταν σὰν ἕνας τόπος ἐξορίας.

Κι' ὁ Τζέρρυ μ' ἀγαποῦσε ἐπίσης. Στὴν ἀρχή, μοῦ ἔγραφε κάθε μέρα. Καὶ τὰ γράμματά του ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ στοργὴ καὶ τρυφερότητα. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μοιρικὲς βδομάδες, ἔγιναν πολὺ ἀραιά. Καὶ δὲν ἦσαν πιὰ τὸ ἴδιο θερμὰ ὅπως πρίν.

Ἔνα σωρὸ κακὰ προαισθήματα ἄρχισαν τότε νὰ μὲ βασανίζουν. Καί, μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ προειδοποιήσω τὸν Τζέρρυ, πῆρα τὸ αὐτοκίνητό μου κι' ἔτρεξα στὸ Μαντράς.

Μόλις ἔφτασα ἐκεῖ, ἔμαθα πὼς ὁ ἄντρας μου δὲν ἔμενε στὸ διοικητήριο, ἀλλὰ σὲ μιὰ ὡραία ἐπαυλι, στὸ μέσον ἑνὸς μεγάλου κήπου, ποὺ βρισκόταν μερικὲς ἑκατοντάδες μέτρων πιὸ πέρα.

Στὶς Ἰνδίες, οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν μένουν πάντα ἀνοιγτές. Δὲν δυσκολεύθηκα, λοιπόν, νὰ μπῶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐπαύλεως καὶ διευθύνθηκα πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς μεγάλου δωματίου, στὸ βάθος τοῦ ἰσογείου, ἀκούγοντας ψίθυρο συνομιλίας νὰ ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὸ καλαμένιο παραπέτασμα, ποὺ σκέπαζε τὴν πόρτα, εἶδα τότε ἕνα θέαμα, ποὺ μὲ γέμισε ἀπὸ ἀγανάκτησι.

Ὁ Τζέρρυ ἦταν ξαπλωμένος μὲ νωχέλεια πάνω σ' ἕνα ντιβάνι. Στὰ πόδια του βρισκόταν μιὰ νεαρὴ Ἰνδή, ποὺ ἦταν, στ' ἀλήθεια, πολὺ ὄμορφη. Φοροῦσε ἕνα ἀραχνοΰφαντο φόρεμα, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ἂν ἔκρυβε τὸ ὑπέροχο μποούντζινο κορμί της ἢ τὸ ἔκανε πιὸ προκλητικό. Ἕνα σωρὸ χρυσᾶ βραχιόλια τῆς στόλιζαν τὰ χέρια καὶ σὲ κάθε κίνησί της ἄφηναν ἕναν παράξενο μεταλλικὸν ἦχο.

Ὁ ἄνδρας μου τῆς χάϊδευε τὰ ἐβένινα μαλλιὰ κι' ἐκείνη τὸν κύτταζε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἀγάπη καὶ πόθο...

Νομίζω ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω. Ἀλλὰ κατώρθωσα νὰ συγκρατηθῶ καί, παραμερίζοντας τὸ παραπέτασμα, μπῆκα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ Ἰνδὴ ἐτινάχθηκε ἀμέσως ἐπάνω κι' ἔτρεξε νὰ ἐξαφανισθῇ πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Κι' ὁ Τζέρρυ εἶχε σηκωθῆ ἐπίσης καὶ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ μιὰ ἤρεμη ἔκφρασι στὴ φυσιογνωμία του.

— Μύριελ, εἶπε, προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος μου. Τί ἔκπληξις !

— Πραγματικά, ἦταν μιὰ ἔκπληξις καὶ γιὰ τοὺς δυό μας ! ἀπάντησα.

Ὁ Τζέρρυ φάνηκε στενοχωρημένος.

— Μὲ συγχωρεῖς, εἶπε. Δὲν σοῦ εἶχα μιλήσει στὰ γράμματά μου γιὰ τὸν Καρνιβιτζὶ καὶ τὴ Σβάμα... Εἶνε ἕνα ἀνδρόγυνο Ἰνδῶν ποὺ μὲ περιποιοῦνται... Ὁ Καρντβιτζὶ εἶνε λιγάκι περήφανος, ὅπως ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς τῶν Δραβιδῶν... Ἡ Σβάμα, ὅμως, εἶνε πολὺ καλή. Μὲ ξεκουράζει, λέγοντάς μου παληὲς ἱστορίες τῆς πατρίδος της, ποὺ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσες καὶ διασκεδαστικές...

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπάντησα μ' ἕναν εἰρωνικὸ τόνο, ποὺ δὲν προσπάθησα νὰ κρύψω.

Ὡστόσο ἔκανα τὴ σκέψι πὼς δὲν θὰ χρησίμευε σὲ τίποτε τὸ ν' ἀρχίσω νὰ δημιουργῶ σκηνὲς στὸν ἄντρα μου. Καί, καταπνίγοντας τὴ λύπη ποὺ ἔνοιωθα μέσα στὴν καρδιά μου, προσπαθοῦσα νὰ φαίνωμαι πρόσχαρη καὶ τρυφερή, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε.

Ἄλλωστε καὶ ὁ Τζέρρυ προσπαθοῦσε, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, νὰ μὲ κάμῃ νὰ ξεχάσω τὸ μικρὸ αὐτὸ περιστατικό.

Ἔτσι, ἡ ζωὴ μας ξανάρχισε ἤρεμη καὶ εὐτυχισμένη σχεδόν.

Καὶ ὅμως ἡ ἀμφιβολία βασάνιζε πάντα τὴν ψυχή μου. Ὁ Τζέρρυ ἦταν φίλος τῆς Σβάμα ; Καὶ οἱ σχέσεις τους συνεχίζονταν καὶ μετὰ τὴν ἀφιξί μου ; Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, δὲν κατώρθωνα νὰ τὸ ἐξακριβώσω.

Οἱ βδομάδες κυλοῦσαν τώρα ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κοιμόμουν μόνη μέσα στὸ δωμάτιό μου. Ὁ Τζέρρυ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ.

Ξαφνικά, ἄκουσα μιὰ ἄγρια κραυγὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Κι' ἀμέσως ἔπειτα δύο πυροβολισμούς.

Τινάχθηκα τότε ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου καὶ μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε ἅπλωσα τὸ κηροπήγιο, ποὺ βρισκόταν πλάι στὸ κρεββάτι μου. Ἔπειτα ἔρχισα νὰ προχωρῶ μέσα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους.

Ἡ σκιά μου, ποὺ σχημάτιζε πάνω στὸν τοῖχο ἡ λάμψις τῶν κεριῶν, μ' ἔκανε νὰ τρέμω ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Κι' ὅμως προχωροῦσα πάντα, γιατὶ ἤμουν βέβαιη πὼς κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ εἶχε συμβῆ.

Ὅταν ἔφτασα στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου μου, ἀντίκρυσα ἕνα τρομακτικὸ θέαμα. Ὁ Τζέρρυ στεκόταν μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι καὶ τὸ ὤφος του ἦταν ἄγριο καὶ βλοσυρό. Πάνω στὸ ντιβάνι, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ γραφείου, ἡ Σβάμα ἔπλεε στὸ αἷμα της. Ἕνα μεγάλο μαχαίρι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ Δραβίδαι, ἦταν καρφωμένο στὸ στῆθος της.

Ὁ Τζέρρυ ἅπλωσε τὸ χέρι στὸν ὦμο μου καὶ μὲ ἔσπρωξε ἐλαφρὰ πρὸς τὴν πόρτα.

— Μύριελ, μοῦ εἶπε, δὲν ἔχεις καμμιὰ δουλειὰ ἐδῶ... Γύρισε στὸ δωμάτιό σου...

— Τί συνέβη, Τζέρρυ ; ρώτησα.

Ὁ ἄνδρας μου μὲ κύτταξε μὲ ἱκετευτικὸ βλέμμα.

— Κάτι τὸ τρομερό, Μύριελ, ἀπάντησε. Ἀλλ' εἶνε προτιμότερο νὰ μὴ τὸ μάθῃς, οὔτε νὰ προσπαθήσῃς νὰ τὸ μαντέψῃς...

Ἔφυγα ἀμέσως, γιατὶ καταλάβαινα πώς, πραγματικά, ἡ θέσι μου δὲν ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου μου... Ἄλλωστε, εἶχα μαντέψει τὰ πάντα. Ὁ Τζέρρυ εἶχε δεχθῆ στὸ γραφεῖο του τὴ Σβάμα. (Ποιὸς ξέρει πόσα ἄλλα βράδυα δὲν εἶχε κάμει τὸ ἴδιο ;) Ἀλλ' ὑπῆρχε κάποιος ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς σχέσεις τους μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον ὅπως κι' ἐγὼ καὶ ποὺ ἡ τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ὁ κάποιος αὐτὸς ἦταν ὁ Καρντβιτζί, ὁ ἄνδρας τῆς Σβάμα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τοὺς εἶχε πιάσει μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Τζέρρυ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐρωτικῆς διαχύσεως, ὅπως ἔδειχναν τὰ ἀνακατεμένα μαλλιὰ καὶ τὰ ροῦχα τῆς Σβάμα. Ἡ πρόθεσίς του θὰ ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία, νὰ τοὺς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δυό. Ἀλλὰ πρόφτασε νὰ σκοτώσῃ μόνο τὴ γυναίκα του. Γιατὶ ὁ Τζέρρυ εἶχε ἁρπάξει τὸ περίστροφό του καὶ εἶχε πυροβολήσει ἐναντίον του... Τὸν εἶχε πετύχει ; Ἡ ἀηδόνη ἔκραξε, ποὺ εἶχε τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου μου ἔδειχνε πὼς ὁ κίνδυνος δὲν εἶχε περάσει ἀκόμη...

Ὡστόσο, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ πὼς ἦταν τόσο κοντά.

Καθὼς διέσχιζα ἀργὰ τὸ διάδρομο, κρατώντας ψηλὰ τὸ κηροπήγιο, γιὰ νὰ βλέπω καλύτερα, ἄκουσα τὸ σφύριγμα ἑνὸς βέλους πλάι στ' αὐτιά μου... Θὰ μποροῦσα νὰ πῶ ὅτι τὸ διέκρινα σχεδόν...

Γύρισα ἀμέσως τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζέρρυ καὶ τὸν εἶδα νὰ φέρῃ τὸ χέρι στὸ στῆθος του.

Τὸ τραῦμα δὲν ἦταν πολὺ βαρύ. Ἀλλὰ τὸ βέλος ἦταν δηλητηριασμένο καὶ ὁ Τζέρρυ πέθανε στὰ χέρια μου κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας...

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὰ τελευταῖα λόγια του, ποὺ τὰ πρόφερε μὲ μισόσβυστη φωνή :

— Μύριελ, συγχώρεσέ με... Ἦταν μιὰ τρέλλα αὐτὴ ἡ περιπέτεια, ποὺ μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω τὴν ἀγάπη σου... Μὰ τὴν τρέλλα αὐτὴ τὴν πλήρωσα μὲ τὴ ζωή μου...

Τὰ ἴχνη τοῦ Καρντβιτζὶ δὲν βρέθηκαν ποτὲ πουθενά. Ὁ ἄθλιος εἶχε ἐξαφανισθῆ ἔπειτα ἀπὸ τὸ διπλό ἔγκλημά του.

Ἀπὸ τότε γυρίζω ἀσκοπα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ σταματήσω πουθενά. Γιατὶ εἶμαι, στ' ἀλήθεια, πολὺ δυστυχισμένη... Καὶ ξέρω πὼς ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἔχουν πετάξει μακρὰ ἀπὸ μένα... Γιὰ πάντα...

ΔΑΥΙΔ ΜΠΕΡΥΛ

Αθώα θύματα της Κοινωνίας

ΑΝΡΥ ΖΕΡΜΑΙΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ, που είχε ένα τραπεζίτικο γραφείο στο Παρίσι, ύψίσταται μιαν απροσδόκητη καταστροφή: Ο συνέταιρός του έκλεψε όλα τα κεφάλαια της Τραπέζης των κι' έφυγε, αφίνοντάς τον μ' ένα τεράστιο παθητικό. Η γυναίκα του η Ζενεβιέβ του συνιστά να ζητήσῃ τη βοήθεια του πατρικού του, κόμητος ντε Καστελβιέ, που ήταν πάμπλουτος. Αλλ' ο Ζάκ τα είχε χαλάσει με τη μητέρα του (τη σύζυγο του Καστελβιέ) γιατί είχε παντρευτῆ την άπροικη Ζενεβιέβ. Ούτε τη μητέρα του ούτε τον πατρικό του έβλεπε από την εποχή του γάμου του, κι' ιδίως από τότε που η μητέρα του αρνήθηκε και να ίδῃ κάν τον Πιέρο, το μικρό αγοράκι του Ζάκ και της Ζενεβιέβ.

Ωστόσο μπρός στο αδιέξοδο που βρισκόταν, αποφάσισε να ζητήσῃ τη βοήθεια του πατρικού του.

Την ίδια εκείνη μέρα ο κόμης ντε Καστελβιέ είχε καλέσει τον ιδιωτικό ντετέκτιβ Ζύλ – έναν ύποπτο τύπο – για να του ανάθεση μιά λεπτή αποστολή. Ο Καστελβιέ, προτού παντρευτῆ, είχε σχέσεις με μιά μοδιστρούλα. Από το δεσμό τους γεννήθηκε ένα κοριτσάκι. Η μοδιστρούλα αρρώστησε και πέθανε και το κοριτσάκι το υίοθέτησε μιά άνθοπώλις. Ο Καστελβιέ είχε χάσει τα ίχνη του. Ανέθεσε λοιπόν στον Ζύλ να βρῇ τη νόθο κόρη του και του είπε ότι στη διαθήκη του, της άφινε πέντε έκατομμύρια φράγκα, που θα τα παίρνε άν παρουσιαζόταν μέσα σε μιά προθεσμία δέκα έτών, από τότε που θ' ανοιγόταν η διαθήκη. Αλλοίως, την κληρονομιά θα την έπαιρνε η κόρη του ή άν κι' αύτη ήταν πεθαμένη οι γυιοί της (ο Ζακ κι ο Ζώρζ ντέ Σαμπρεβέρ).

Όταν ο Ζύλ έφυγε από το σπίτι του κόμητος – που έκείνη την ημέρα έτυχε να 'ναι ολομόναχος – τον επισκέφθηκε ο πρόγονός του Ζώρζ ντέ Σαμπρεβέρ, ένας έκ-φυλος τύπος, που τού ζήτησε – για πολλοστή φορά – να τον βοηθήσῃ οικονομικά. Ο κόμης τού αρνήθηκε, και για να τον ξεφορτωθῇ τού έδωσε πεντακόσια φράγκα. Ο Ζώρζ θύμωσε και τον άρπαξε από το λαιμό. Ο κόμης έπεσε μισοπνιγμένος στο πάτωμα κι' ο Ζώρζ ντέ Σαμπρεβέρ, νομίζοντας πώς τον σκότωσε έσπευσε να φύγῃ.

Στο δρόμο όμως, είδε, από μακρυά, τον αδελφό του Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ που πήγαινε άνύποπτος στού κόμητος. Ο Ζάκ βρήκε τον πατρικό του άναίσθητον. Τον περιποιήθηκε, τον συνέφερε. Ο κόμης, μαθαίνοντας την οικονομική του καταστροφή, τού είπε ν' άνοίξῃ μόνος το χρηματοκιβώτιο και να πάρῃ δέκα χιλιάδες φράγκα. Αλλ' ενώ ο Ζάκ έπαιρνε τα λεφτά, ο κόμης κύλησε στο πάτωμα νεκρός.

Ο Ζάκ έτρεξε να ειδοποιήσῃ την άστυνομία. Ο άστυνόμος έκαμε μιά πρόχειρη έρευνα, και βρήκε στο πάτωμα μιά κεραφίτσα γοαβάτας, που άνῆκε άλλοτε στον Ζάκ. Την καρφίτσα όμως αυτή τού την είχε κλέψει ο αδελφός του Ζώρζ. Ο Ζάκ μη θέλοντας να ένοχοποιήσῃ τον αδελφό του, απέφυγε να εξηγήσῃ πώς η καρφίτσα βρέθηκε έκει μέσα πλάι στο πτώμα του πατρικού του.

Ο Ζάκ καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά και στάλθηκε στο κάτεργο. Η γυναίκα του η Ζακελίν τρελλάθηκε και χάθηκαν τα ίχνη της. Τον γυιό τους, τον μικρό Πιέρ, τον συμμάζεψε μιά γειτόνισσα.

Ύστερα από δέκα χρόνια ο Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ μαζί μ' έναν άλλον κατάδικο, τον Φρεντερίκ Μαντέλ, αποφάσισαν να δραπετεύσουν από τα κάτεργα.

2ον Αλλά, κάτω απ' αύτη την ήρεμη έμφάνισι, έβραζε η λάβα μιάς φλογερῆς ιδιοσυγκρασίας, που οι ξαφνικές της έκρήξεις γίνηκαν άφορμή της δυστυχίας του.

Στη φυλακή, όπου οι φύλακες τον είχαν πάρει με καλό μάτι, τού είχαν βγάλει παρατσούκλι «Ο Άτυχος». Και, σε μιά ώρα ψυχικῆς άδυναμίας, είχε άφήσει έναν άλλον κατάδικο να του στιγματίση το δεξί του μπράτσο μ' αύτο το παρατσούκλι.

Είχε συνδεθῆ, σιγά-σιγά με τον Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ με μιά φιλία βαθειά και δυνατή. Κι' οι δυό τους, – έπωφελούμενοι της έμπιστοσύνης που τους έδειχναν και της σχετικῆς έλευθερίας, που τους έπέτρεπαν, χάρις στην παραδειγματική τους συμπεριφορά, – είχαν αποφασίσει να δραπετεύσουν μαζί, κι' έτοίμαζαν τη δραπέτευσί τους με τη μεγαλύτερη προσοχή.

Αφού έβάδισαν μέσα στο δάσος μισή ώρα περίπου, σταμάτησαν μπροστά στο γιγάντιο κορμό ένος δέντρου.

– Έμπρός! είπε ο Ζάκ. Και γρήγορα!...

Ο Άτυχος, χρησιμοποιώντας έπιδέξια το τσεκουράκι του, άνοιξε ένα μεγάλο τετράγωνο κομμάτι φλοιού, που το είχαν κόψει από καιρό, σά νάταν πόρτα, κι' αποκάλυψε μιά βαθειά κρυψώνα, σκαμμένη μέσα στον κορμό του δέντρου.

Ο Ζάκ τράβηξε άπ' αύτη την κρύπτη ένα μετάλλινο κουτί, που το άνοιξε.

Περιείχε κάτι πολύτιμα λεπτά έργαλεία, τ' αμερικάνικα περίστροφά τους, σαράντα σφαίρες και δυό κοστούμια δλόκληρα.

– Πάρε μιά λίμα πρώτα και κόψε τα σίδερα! είπε στο σύντροφό του.

Ο Άτυχος άρχισε να λιμάρη την άλυσίδα του, ένω ο Ζάκ έπαιρνε άκόμα, μέσα από τον κορμό του δέντρου, ένα γυιλί, γεμάτον με κονσέρβες.

Κύτταξε άν το περιεχόμενό του είνε έν τάξει, έβαλε μέσα τις σφαίρες, που περίσσευαν, κι' έπειτα τον έκλεισε καλά.

Όλα αύτά, τα είχε μαζέψει λίγο λίγο, πραγματοποιώντας θαύματα έπιδεξιότητος, και τάχε φέρει ένα-ένα, κάθε φορά που πηγαίνε κάτι στο χέρι του.

Όταν ο Φρεντερίκ Μαντέλ έλευθερώθηκε από τα δεσμά του, ο Ζάκ έκοψε κι' αύτός, με τη σειρά του, την άλυσίδα του. Έπειτα, ντύθηκαν κι' οι δυό τους τα κοστούμια, που είχαν προετοιμάσει, πήραν από ένα περίστροφο, το γέμισαν, κι' έπειτα έρριξαν μέσα στην κρύπτη του δέντρου τα ρούχα του κατέργου και τις άλυσίδες των.

Πέντε λεπτά άργότερα, οι φυγάδες ξανάπαιρναν το δύσκολο δρόμο τους μέσα στο πυκνό δάσος.

Διασχίζοντάς το διαγώνια, διευθύνθηκαν προς τον ποταμό Όγιαπόκ. Από κεί, ήλπιζαν να φτάσουν στο Μαραγνάο, όπου ήξεραν ότι θάβρισκαν ένα ποσόν, που το είχε θέσει στη διάθεσί τους ο πατέρας Μαντέλ, στέλνοντάς το σ' έναν Κινέζο τραπεζίτη.

Έπειτα θά τραβοῦσαν γιά το Περναμπούκο, άπ' όπου θά έπιβιβάζονταν γιά την Αγγλία.

Η διαδρομή θά ήταν μακρά, δύσκολη, γεμάτη από κινδύνους άναρίθμητους. Αλλ' ή πίστι, ή δίψα της έλευθερίας, ή άγάπη των δικῶν τους, θά ένεθάρρυναν τους δυό άντρες, θά δεκαπλασίαζαν τις δυνάμεις τους και τη θέλησί τους.

Βιαζόμενοι ν' άπομακρυνθοῦν, όσο το δυνατόν περισσότερο, από το κάτεργο, δέν έσκέφθηκαν κάν να σταματήσουν την πρώτη μέρα.

Μόνον όταν το φῶς της ήμέρας άρχισε να σβύνη, έψαξαν να βροῦν ένα μέρος κατάλληλο, γιά να κοιμηθοῦν τη νύχτα.

Ένα μικρό ξέφωτο, όπου κυλοῦσε ένα ρυάκι, τούς τράβηξε άμέσως. Σέ λίγα λεπτά της ώρας, έκοψαν κλαριά κι' έτοίμασαν ένα στρῶμα παχύ κι' άρκετά φαρδύ, ώστε να χωροῦν κι' οι δυό τους.

Έπειτα έβρασαν λίγη σοκολάτα, που την έφαγαν με γαλέτα.

– Αύριο, είπε ο Ζάκ, θά μαζέψουμε μερικά φροῦτα, προτού να ξεκινήσουμε. Πρέπει να κάνουμε οικονομία στις προμήθειές μας.

– Αύτο είνε φρόνιμο, παραδέχτηκε ο Φρεντερίκ, γιατί έδῶ δέν είνε και πολλές. Έκτός άν έχουμε την τύχη ν' άνταμώσουμε κανέναν άγριο και να μᾶς προσφέρη το κυνήγι του...

– Άνθρωποφάγε! τοῦ είπε ο Ζάκ γελῶντας.

Κι' έξακολούθησε, με ύφος σοβαρό:

– Καλύτερα να μη συναντήσουμε κανένα, αύτο θάνε προτιμότερο από πάσης άπόψεως. Τώρα, φίλε μου, πέσε και κοιμήσου πρῶτος, κι' έγω θά φυλάξω βάρδια. Όταν θά νοιώσω πώς με καταβάλλει ο ύπνος, θά σε ξυπνήσω.

★

Η νύχτα πέρασε χωρίς να συμβῆ τίποτα.

Οί δυό δραπέτες συνέχισαν θαρραλέα το δρόμο τους, μόλις ξημέρωσε, μ' όλες τις δυσκολίες που τους δημιουργοῦσε η πυκνη βλάστησι του παρθένου εκείνου δάσους.

Προς το βράδυ, ο Φρεντερίκ Μαντέλ φάνηκε να χάνη τις δυνάμεις του ξαφνικά. Χρειάστηκε να στηριχτῆ σ' ένα δέντρο, γιά να μη πέση.

– Τί έχεις λοιπόν; τον ρώτησε ο Ζάκ, με φωνη άνήσυχη.

– Δέν είμαι καλά, νοιώθω ένα βάρος, σάν να μ' έπιασε πυρετός.

– Άς σταματήσουμε λίγο.

– Όχι, όχι, άς προχωρήσουμε άκόμα, άς προχωρήσουμε όσο μπορῶ άκόμα και περισσότερο. Θάνε πιθανόν κάτι το περαστικό...

Ἐκμυστηρεύσεις

Επί ένα τέταρτο της ώρας άκόμα, ο δύστυχος δραπέτης σύρθηκε θαρραλέα στά ίχνη τοῦ συντρόφου του. Αλλ' οί δυνάμεις του πρόδωσαν γρήγορα τη θέλησί του. Αναγκάστηκε να σταματήση, κατατσακισμένος, τρέμοντας από ρίγη.

Το αίμα άνέβηκε στο κρανίο του, σφυροκοποῦσε στά μηλίγγια του, κι' όμως κρύωνε. Τά δόντια του χτυποῦσαν, κι' ένας παγωμένος ίδρῶτας μούσκευε το κορμί του. Ο τρομερός πυρετός τον είχε πιάσει με τά άόρατα πλοκάμια του.

– Άτυχος πάντα! ψιθύρισε μ' ένα θλιβερό χαμόγελο.

Αφέθηκε να πέση καταγῆς, κι' έκλεισε τά μάτια.

Κυριευμένος από μιά σκληρή άγωνία, ο Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ βιάστηκε ν' άνοίξη το γυλιό του, πῆρε ένα μπουκάλη με κινίνη και την έδωσε στο δύστυχο σύντροφό του.

– Πιέ! τοῦ είπε. Αλλά όχι πολύ, γιατί δέν κάνει!

Ο άρρωστος ύπάκουσε μηχανικά.

Ο Ζάκ έβγαλε το σακκάκι του και τον σκέπασε, έπειτα έκοψε βιαστικά μερικά κλαριά, κι' έκαμε ένα παχύ στρῶμα.

Ο δύστυχος Φρεντερίκ σύρθηκε έκεῖ άπάνω, κι' έμεινε άκίνητος, με τά μάτια κλειστά, με το πρόσωπο κάτωχρο.

Ο Ζάκ άγρυπνοῦσε πλάι του, βυθισμένος σε άγωνιώδεις σκέψεις.

★

Τέλος, ή αύγη φώτισε το δάσος, που φρικιοῦσε στην πρωϊνή αύρα.

Ο Φρεντερίκ άνοιξε τά μάτια, και κύτταξε γύρω του με περιέργεια.

– Πῶς αἰσθάνεσαι, φίλε μου; τον ρώτησε ζωηρά ο Ζάκ.

– Πολύ καλύτερα. Λίγη άδυναμία μονάχα, άλλ' αύτο θά περάση.

– Θά μποροῦσες να σηκωθῆς, να δοκιμάσης να περπατήσης;

– Ναί, πιστεύω. Έξ άλλου, πρέπει... γιά τη σωτηρία μας! Ωστόσο, προτοῦ ξαναρχίσουμε το δρόμο μας, θάθελα να μιλήσω μια στιγμή μαζί σου, να σοῦ θυμίσω τις παραγγελίες, που σοῦ είχα κάνει και πρίν, γιά την περίπτωσι που θά μοῦ συνέβαινε κανένα δυστύχημα. Αύτο που μοῦ συνέβη, μπορεί να θεωρηθῆ σάν ένα σοβαρό προμήνυμα. Καλό και φρόνιμο θάνε να τόχουμε ύπ' όψει μας.

– Αύτο είναι άλήθεια. Ο φρόνιμος άνθρωπος πρέπει πάντοτε να προβλέπη το τέλος του.

– Άν συμβῆ να πεθάνω, προτοῦ να ξαναϊδῶ τη Γαλλία, θά πᾶς να πῆς στον πατέρα μου ότι οί τελευταῖες μου σκέψεις ήσαν γι' αύτον κι' ότι θάθελα να σέ βοηθήση. Θυμᾶσαι τη διεύθυνσι, δέν εἶν' έτσι; Όδός Φαζιλώ, στο Λεβαλουά-Περέ. Το έργοστάσιο είνε, άλλωστε, εύκολο να το βρῆς, γιατί τ' όνομά μας είνε γραμμένο πάνω στον τοίχο μέ τεράστια γράμματα.

– Ναί, το ξέρω.

– Θά ίδῆς τον άγαπημένο μου πατέρα, θά τοῦ πῆς πόσο πικρά μετάνοησα και πόσο σκληρά έπλήρωσα τη στιγμή της τρέλλας μου, που μ' έκαμε να σκοτώσω έκείνη τη δύστυχη γυναίκα. Θά τον διαβεβαιώσῃς ότι ποτέ δέν ξέχασα την τρυφερότητά του κι' ότι, μέσα στη δυστυχία μου, είχα φυλάξει σάν μιά ύπέρτατη παρηγοριά την προσφιλή κι' εύλαβική άνάμνησι της λατρευτῆς μου μητέρας. Θά τοῦ πῆς, τέλος, ότι ή μεγαλείτερη έλπίδα μου, ή μόνη που μοῦ άπέμενε, ήτανε να τον ξαναδῶ και να τόν φιλήσω.

– Νά μείνης ήσυχος, θά τα θυμηθῶ όλα, τον διαβεβαίωσε ο Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ, κατανικώντας μέ κόπο τη συγκίνησί του. Και, μιά που ξαναρχίζεις τις έκμυστηρεύσεις, άφισέ με να σοῦ θυμίσω, μέ τη σειρά μου κι' έγώ, τι άποστολή, άγια και ιερή, άναθέτω στην άδελφική σου άφοσίωσι. Άν χάσω τη ζωή μου προτοῦ φτάσουμε στο τέλος τοῦ σκοποῦ μας, θά πᾶς, μεταξύ του Κυνό και τοῦ Σενούτ-λέ-Τουφσύ, στο Μαίν-έ-Λουάρ, κοντά στο Σωμύρ. Θά βρῆς εὔκολα τον πύργο των Καστελβιέ, όπου άσφαλῶς θά μένη η γρηά μητέρα μου. Θά τῆς πῆς τον θάνατό μου. Θά τῆς πῆς πόσο βαθειά την άγαποῦσα πάντοτε, μ' όλα όσα είχανε συμβῆ στο παρελθόν. Θά προσπαθήσης να την κάνης να ένδιαφερθῆ γιά την τύχη της άγαπημένης μου γυναίκας και του γυιοῦ μου, που θάχη μεγαλώσει τώρα. Μέ την δυνατή βοήθεια της περιουσίας των Καστελβιέ, θά προσπαθήσης ν' άνακαλύψης αύτά τα δυό άγαπημένα μου όντα. Η μητέρα μου θά ξέρη, πιθανόν, τί άπέγιναν. Γιατί δέν μπορῶ να έξηγήσω τη σιωπή τους τόσα χρόνια τώρα...

– Βέβαια, ύπάρχει κάποιο θλιβερό μυστήριο αύτοῦ πέρα...

– Ωστόσο, άν ή μητέρα μου άγνοῆ κι' αύτη τί άπέγιναν οί δικοί μου, θά κυττάξης να βρῆς τον μοναδικό μάρτυρα ύπερασπίσεως, που παρουσιάστηκε στη δίκη μου.

– Ναί, αύτον τον κύριο Ζύλ, γιά τον όποῖο μοῦ έμίλησες έπανειλημμένως και που έμενε τότε στην όδο Λωζιέ.

– Αύτον άκριβῶς. Ο άνθρωπος αύτος ίσχυριζόταν ότι ο μακαρίτης ντέ Καστελβιέ τοῦ είχε άναθέσει να βρῆ κάποιο νόθο κορίτσι. Φαντάτανε να ξέρη πολύ καλά τις οικογενειακές μας ύποθέσεις. Μπορεί, άργότερα, να συνδέθηκε μέ τη γυναίκα μου και μέ το γυιό μου, όπότε θά σοῦ πῆ τί άπέγιναν. Ύπάρχει έπίσης μιά άνθοπώλις στη λεωφόρο Κλισύ, που την έλεγαν Λεμαίρ, και που το μαγαζί της είχε γιά σῆμα «Στις Καμέλιες». Αύτη η γυναίκα άνάτρεφε ένα όμορφο κοριτσάκι, που είχε μεγάλες φιλίες μέ το γυιό μου. Θά ξέρη πιθανόν τίποτα γιά τους δικούς μου. Τέλος, άν καταρθώσης να βρῆς τους άγαπημένους μου, θά τους πῆς ότι, ούτε μιά μέρα, δέν έπαψα να τους σκέπτωμαι. Εμπιστεύομαι το μέλλον τοῦ γυιοῦ μου στη φιλία σου και στην άφοσίωσί σου.

– Δέν θά ξεχάσω τίποτα, άγαπητέ

Ο Άτυχος έσφιγγε νευρικά με το άριστερό του χέρι τη λαβή τοῦ τσεκουριοῦ του κι' με το δεξί είχε χουφτώσει το πιστόλι του...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Το αδιάβροχο

Άσε, Φροσί, το λακοντί
και μή νυρεύης καμπαντί-
μοντένα με κουκούλα.
γιατ' είνε πρῶτον, περιττή
και, σύν τοῖς ἄλλοις, ἀπαιτεῖ
«υπαγιόκο» και σακκούλα.

★

Θέλει σακκούλα με «γρυσῆ»
και... σακκουλέψου το, Φροσί
πώς τάλλησο δέν ἔνει.
Κι' ἄν κάνης λόγο συνεχῆ
και μοῦ μιλᾶς περί βροχῆ
νιά μένα... πέρα βρέχει!

★

Γι' αύτό λοιπόν, καλοῦ-κακοῦ,
μήν ἐπιμένης νιά κουκού-
το νέφι μου ν' ἁπλώσω,
γιατί τ' ἀκούω βεροεσὲ
Κι' ἀπ' τά πολλά υπο-(σεῖ νά σὲ
.. φασκελλο-κου-(κουλώσω.

★

Κι' ἄν πάλι, Φρόσω, (δέν ἀλλά-
τά τελευταῖα σου υμαλά
καί τά λασκαισμένα...
Κι' ἄν στό... ἀδιά-(βροχο ἐπιμέ-
τότε μοιραῖως ἀπό μέ-(νω!
θά πάσης τά Βρευ-

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

μου Ζάκ. "Ολα είνε χαραγμένα καλά, άπό πολύν καιρό, μέσα στή μνήμη μου. "Αν έπιζήσω μόνος, θά έκπληρώσω τήν ιερή έντολή πού μοῦ έμπιστεύεσαι.

— Εὐχαριστῶ, Φρεντερίκ, εὐχαριστῶ ἀπό τά βάθη τῆς καρδιᾶς μου... Αὐτές οἱ διαθεβαιώσεις, πού δίνουμε ὁ ἕνας στόν ἄλλον, πρέπει νά μᾶς δυναμώσουν, ν' ἀνυψώσουν τό θάρρος μας. Μαζί ὑποφέραμε καί ζήσαμε δυστυχισμένα τόσα χρόνια, στηριζόμενοι πάντοτε ὁ ἕνας στόν ἄλλον. Μαζί διακινδυνεύουμε τώρα τή ζωή μας. Πιθανόν μιά μέρα νά χωριστοῦμε, ἤ νά χτυπηθοῦμε θανάσιμα κι' οἱ δυό, προτοῦ προφτάσουμε ν' ἀποχαιρετιστοῦμε. "Ας φιληθοῦμε ἀπό τώρα!

Καί ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ, πού ἡ φωνή του ἔτρεμε, καθώς ἔλεγε τά λόγια αὐτά, ἅπλωσε τά χέρια του. Ὁ Φρεντερίκ, κατασυγκινημένος, ἔπεσε στήν ἀγκαλιά τοῦ φίλου του.

"Οταν χωρίστηκαν, τά μάτια τους ἦσαν μουσκεμένα ἀπό τά δάκρυα, πού δύσκολα τά συγκρατοῦσαν.

Ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ μπόρεσε πρῶτος νά κατανικήση τή συγκίνησί του.

— "Ας ἑτοιμαστοῦμε νά φύγουμε, ἀδερφέ μου, εἶπε. Κάθε ὥρα ἀργοπορίας μπορεῖ νά διακινδυνεύση τή σωτηρία μας.

— Εἶμαι ἕτοιμος! ἀπάντησε ὁ Φρεντερίκ μέ ἀποφασιστικότητα.

— Λοιπόν! Ἐμπρός γιά τή λευτεριά!

Ἡ ἐξαφάνισις

Οἱ φυγάδες συνέχισαν τή δύσκολη πορεία τους μέσα στήν πυκνή ζούγκλα, διευθυνόμενοι διαρκῶς πρός τ' ἀνατολικά.

Σέ δυό μέρες, κατώρθωσαν νά διασχίσουν πάνω ἀπό τριάντα χιλιόμετρα, κατορθώνοντας ν' ἀποφύγουν τ' ἀγρίμια, πού ἀφθονοῦν στίς δασώδεις ἐκεῖνες ἐκτάσεις τῆς Γουϊνέας.

Ἐπλησίαζαν στίς παρυφές τοῦ δάσους.

Πέντε χιλιόμετρα μόνο τούς ἐχώριζαν ἀπό τόν ποταμό Ὀγιατόκ, πού ἐσκόπευαν νά τόν ἀνέβουν μέ πιρόγα, ὡς τά σύνορα τῆς Βραζιλίας.

Τότε ἡ φυγή τους θά τανε σχεδόν σίγουρη καί θά ξανάβρισκαν τήν ἐλευθερία τους.

Κοιμήθηκαν ἐκεῖνο τό βράδυ, τσακισμένοι ἀπό τήν κούρασι, ἀλλ' εὐτυχισμένοι, γιατί ἐνοιωθαν πῶς ἦσαν κοντά στό τέρμα.

"Οταν οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τό ἄλλο πρωί, ἐφώτισαν τό δάσος, ὁ Φρεντερίκ Μαντέλ, πού εἶχε ξυπνήσει πρῶτος, δέν μπόρεσε νά συγκρατήση ἕνα ἐπιφώνημα καταπλήξεως καί φρίκης.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ζωηρά ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ, πού τινάχθηκε ἐπάνω τρομαγμένος.

— Οἱ ἄγριοι τοῦ δάσους! Εἴμαστε χαμένοι!

Καί, μέ τό χέρι ἁπλωμένο, ὁ "Ατυχος ἔδειξε τίς γύρω λόχμες, ὅπου παραμόνευαν οἱ ἄγριοι, ὡπλισμένοι μέ λόγχες καί μέ βέλη. Ἦσαν καμμιά τριανταριά περίπου, μοιρασμένοι σέ τέσσερες ὁμίλους.

Ὁ Ζάκ σηκώθηκε μ' ἕνα πήδημα, κύτταξε προσεκτικά τούς ἀγρίους, καί κατάλαβε πῶς ἡ κατάστασι ἦτανε κρισιμη. "Ητανε, πράγματι, ἐπικίνδυνη, ἀν ὄχι ἀπελπιστική.

Οἱ «ἄγριοι τοῦ δάσους» ἀνήκουν στίς ἄγριες ὀρδές, πού, ὄντας ὀλιγάριθμες, ζοῦνε ἀποτραβηγμένες στά βάθη τῶν δασῶν τῆς Γουϊνέας, μακρυά ἀπό κάθε πολιτισμό. Αὐτοί οἱ πρωτόγονοι δέν σέβονται καθόλου τήν ἀνθρώπινη ζωή.

Οἱ δυό ἄντρες τούς εἶχανε ξυπνήσει τά ἄγρια ἐνστικτά τους. Ἐξ ἄλλου, οἱ καννίβαλοι αὐτοί δέν ἀγνοοῦν καθόλου τήν ὕπαρξι τῶν καταδίκων, πού τούς θεωροῦν σάν σκλάβους. Καμμιά φορά τυχαίνει νά πιάσουν ἕνα δραπέτη καί νά τόν ὁδηγήσουν στό κάτεργο, ὁπότε παίρνουν γιά ἀμοιβή ὅπλα ἤ ψευτοκοσμήματα.

Στό ἀναμεταξύ, ἀποφεύγουν τούς λευκούς καί ἰδίως τά ὅπλα τους.

Δέν τούς ἐπιτίθενται ποτέ κατά πρόσωπο, ἀλλά συνήθως, μεταχειρίζονται διάφορα κόλπα, γιά νά τούς πιάσουν ζωντανούς.

Ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ ἤξερε καλά τά ἤθη καί τά ἔθιμα αὐτῶν τῶν ἀγρίων.

— "Ε, λοιπόν, τί θά κάνουμε τώρα; ρώτησε ὁ Φρεντερίκ ἀνήσυχος κι' ἀνυπομονώντας νά δράση. Αὐτά τά κτήνη θά μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀσφαλῶς!

— "Οχι, ἀκόμα! Θά περιμένουν νά ξεκινήσουμε, γιά νά μπορέσουν νά μᾶς πιάσουν εὐκολώτερα.

— Λοιπόν, ἄς μή φύγουμε. "Ας περιμένουμε νά ἰδοῦμε τί θά κάνουν. Ἴσως στό τέλος νά βαρεθοῦνε καί νά φύγουν.

Ἀλλά τό πρόσωπο τοῦ Ζάκ ἔδειχνε μεγάλη ἀνησυχία.

— Δέν θά κερδίσουμε τίποτα, ἄν μείνουμε ἐδῶ πέρα, εἶπε. Ἡ συμπλοκή εἶνε ἀναπόφευκτη. Καλύτερα ν' ἀρχισουμε, ὅταν θάμαστε ἐμεῖς ἕτοιμοι. Πρόσεχέ τους ὡς πού νά δέσω τό γυλιό.

Ὁ "Ατυχος δέν χρειαζότανε νά τοῦ τό ποῦνε. Τό βλέμμα του δέν ἐγκατέλειπε οὔτε στιγμή τούς ἀγρίους. "Εσφιγγε νευρικά μέ τό ἀριστερό του χέρι, τή λαβή τοῦ τσεκουριοῦ του καί μέ τό δεξί, εἶχε χουφτώσει τό πιστόλι του, μισοβγαλμένο ἀπό τήν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

— "Ετοιμος! εἶπε ὁ Ζάκ, κι' ἦρθε καί στάθηκε πλάϊ του. Τώρα, ἀδερφέ, κουράγιο καί φρόνιμα. Θά βαδίσουμε κατ' εὐθεῖαν ἀπάνω τους καί θά τούς ἐπιτεθοῦμε. Πρέπει, μέ κάθε θυσία, νά καθαρίσουμε τό δρόμο μας καί νά τούς διώξουμε μακρυά.

Ἐνῶ οἱ δυό ἄντρες προετοιμάζονταν νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν ἀγρίων, ἐκεῖνοι μετακινιόνταν σιγά, μέσα στίς λόχμες, προσπαθώντας νά τούς κυκλώσουν.

Βλέποντας τούς δυό Εὐρωπαίους νά προχωροῦνε καταπάνω τους, στάθηκαν κατάπληκτοι γι' αὐτό τό θράσος.

"Επειτα, σύμφωνα μέ τήν τακτική τους, ἔσπευσαν νά κρυφτοῦν ἀνάμεσα στούς πυκνούς θάμνους.

Ταραγμένος ἀπ' αὐτή τήν ἀπρόοπτη τακτική, ἀνυπομονώντας ἐπίσης ν' ἀρχίση τήν ἐπίθεσι, ὁ Φρεντερίκ Μαντέλ ἔρριξε τήν πρώτη πιστολιά. Μιά κραυγή πόνου ἀκούστηκε, κ' ἕνας ἄγριος ἀνασηκώθηκε, μέ τά χέρια τεντωμένα, κ' ἔπειτα κύλησε, δουτηγμένος στό αἷμα, μέσα στά χόρτα.

— Ὁ ἕνας! φώναξε ὁ "Ατυχος.

Ἀμέσως οἱ ἄλλοι σηκώθηκαν, βγάζοντας κραυγές λύσσας καί ὥρμησαν ἐμπρός, πάνω στούς δυό λευκούς, σείοντας τίς λόγχες τους.

Τέσσερες ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοί ἀντήχησαν. Τρεῖς ἄγριοι κύλησαν καταγῆς, οὐρλιάζοντας ἀπ' τόν πόνο, χτυπημένοι θανάσιμα.

— Εἶναι σά νά κάνουμε σκοποβολή! εἶπε ὁ "Ατυχος γελώντας. Θά νικήσουμε!

— Προσοχή! ἀπήντησε ὁ Ζάν. Ἀκόμα δέν ἀρχίσαμε!

Πραγματικά, οἱ ζυγιοι ἦσαν τώρα πολύ κοντά τους. Προχωροῦσαν ὁλοι μαζί, σφίγγοντας σιγά - σιγά τούς φυγάδες σ' ἕνα ἀπειλητικό ἡμικύκλιο, κραδαίνοντας τά δηλητηριασμένα τους ὅπλα. Μιά τρομερή συμπλοκή, σῶμα μέ σῶμα, φαινόταν ἀναπόφευκτη.

Ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ, πού δέν εἶχε χάσει τήν ψυχραιμία του, ὠπισθοχώρησε γρήγορα μερικά βήματα, γιά νά στηριχθῆ πάνω σ' ἕνα δέντρο, ἐξακολουθώντας πάντοτε νά πυροβολῆ μέ μιάν ἀκρίβεια μοναδική, σχεδόν ἐξ ἐπαφῆς. Κάθε φορά, κ' ἕνας ἄγριος ἔπεφτε χτυπημένος.

Ὁ Φρεντερίκ, πού ἦτανε πιό θερμόαιμος, ἀφίνοντας τό πιστόλι του, πού εἶχε ἀδειάσει, ἅρπαξε τό τσεκούρι του καί ὥρμησε μπροστά, καταφέροντας φοβερά χτυπήματα.

Ὅμοι καί χέρια ἀγρίων τσακίστηκαν, κομματιάστηκαν. Πολυάριθμα θύματα βογγοῦσαν μέσα στά πυκνά χόρτα. Ὅσοι ζοῦσαν ἀκόμα, μεθυσμένοι ἀπό λύσσα, διπλασιάζαν τίς φρικώδεις κραυγές τους καί προσπαθοῦσαν νά χτυπήσουν τούς δυό Εὐρωπαίους, πού ἔδειχναν ἕνα ὑπέροχο θάρρος.

Ξαφνικά, ὁ Φρεντερίκ ἔβγαλε μιά κραυγή πόνου.

— Χτυπήθηκα! εἶπε.

Μερικές σταγόνες αἷμα φάνηκαν στό ἀριστερό του χέρι, πού τό εἶχε χτυπήσει μιά λόγχη.

Αὐτή ἡ ἐλαφριά πληγή μεγάλωσε περισσότερο τό θυμό του, καί τό μεθῦσι τῆς μάχης. Ρίγτηκε, σαν κανένας ζωντανός καταπέλτης, πάνω στούς ἀγρίους, κραδαίνοντας τό τσεκούρι του μέ τέτοια ἐπιδεξιότητα, ὥστε ἐκεῖνοι φύγανε τρομοκρατημένοι.

Ἀποφασισμένοι νά συμπληρώσουν τή νίκη τους, οἱ δυό σύντροφοι ὥρμησαν ἀπό πίσω τους, ἀδειάζοντας τά πιστόλια τους.

Πέντε - ἕξη πυροβολισμοί ἀντήχησαν ἀκόμα, ἀκολουθούμενες ἀπό κραυνές πόνου κ' ἔπειτα οἱ ἄγριοι ἐξαφανίστηκαν.

Μιά σιγή βαρειά, ἀγωνιώδης, διαδέχθηκε σχεδόν ξαφνικά τό θόρυβο τῆς συμπλοκῆς.

Ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ σταμάτησε, λαχανιάζοντας, παραξενεμένος, φάχνοντας μέ τό βλέμμα τή δασώδη περιοχή.

Ξαφνικά, ἕνιωσε ἕνα ρίγος νά διατρέχη ὅλο του τό κορμί, κι' ἄρχισε νά φωνάζη, μέ φωνή πού ἔτρεμε ἀπό συγκίνησι:

— Φρεντερίκ! Φοεντερίκ!

Ἡ φωνή του δέν εὕρισκε καμμιάν ἀπήχησι, μέσα στή βαθειά σιωπή.

Ὁ σύντροφός του εἶχε ἐξαφανιστῆ!

Γιά ἕνα λεπτό, ὁ Ζάκ ἔμεινε ἀκίνητος, συντριμμένος ἀπ' αὐτό τό ξαφνικό χτύπημα.

Τέλος, χρησιμοποιῶντας μερικούς τρόπους, πού συνηθίζονταν στό κάτεργο, ἄρχισε νά σφυρίζη ἐπανειλημμένως.

Τίποτα!...

Ἡ ἴδια βαρειά σιγή ἁπλωνόταν ἀπάνω στό ἀπέραντο δάσος.

Ὁ Ζάκ τράβηξε στήν τύχη μιά πιστολιά. Ὁ πυροβολισμός δέν ἐξύπνησε οὔτε τήν παραμικρή ἠχώ!

Ἀναστατωμένος ἀπό τήν ἀνεξήγητη ἐξαφάνισι τοῦ συντρόφου του, ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ ἀναρωτιότανε μήπως ὁ δύστυχος Φρεντερίκ εἶχε πέσει σέ καμμιά παγίδα τῶν ἀγρίων.

Ἀποφάσισε ἀμέσως νά τόν ἀναζητήση, καί προχώρησε προσεκτικά, μέ τό περίστροφο στό χέρι, ψάχνοντας μέ ἀνήσυχο βλέμμα τίς λόχμες καί τά σύδεντρα.

Ἀλλοίμονο! "Ολες του οἱ προσπάθειες ἀπέβησαν μάταιες!

Ὡστόσο, δέν μποροῦσε νά μείνη ἐπ' ἄπειρον μέσα στό ἐπικίνδυνο ἐκεῖνο δάσος.

Ὑπῆρχε κίνδυνος νά ξαναγυρίσουν οἱ ἄγριοι...

Ἀποφάσισε λοιπόν νά ἐξακολουθήση τό δρόμο του, μονάχος πιά, μέ τήν καρδιά σφιγμένη ἀπό τήν ἀγωνία, μέ τό μυαλό θυθισμένο σέ ζοφερές σκέψεις.

Τί εἶχε ἀπογίνει ὁ ἀγαπημένος του φίλος, ὁ μοναδικός σ' αὐτόν τόν κόσμο;

Καμιά ἀπάντησι δέν εὕρισκε σ' αὐτό τό ἐρώτημα...

★

Ἀφοῦ περπάτησε ἐπί δυό ὧρες ἀκόμα, σέ δύσβατο ἔδαφος, ὁ δραπέτης ἔφτασε στήν παρυφή τοῦ δάσους στήν ὄχθη τοῦ Ὀγιατόκ.

Προχώρησε τότε, κατά μῆκος τοῦ ποταμοῦ, ὅλη ἐκείνη τήν ἡμέρα.

Κατά τό βράδυ, διέκρινε ἕνα μικρό σπιτάκι ἰθαγενούς.

Βιάστηκε ἀμέσως νά κρυφτῆ, περιμένοντας νά νυχτώση καλά, γιά νά βάλη σ' ἐφαρμογή τό παράτολμο σχέδιο, πού εἶχε καταστρώσει.

Ἡ ἀπέραντη νυχτερινή σιωπή εἶχε πέσει ἀπό πολύ ὥρα πάνω στούς ἀνθρώπους καί στή φύσι, ὅταν βγῆκε, τέλος, ἀπό τήν κρυψώνα του.

Προστατευόμενος ἀπό τό πυκνό σκοτάδι, γλύστρησε ἕρποντας ὡς τό χωριό.

Ἀφοῦ βεβαιώθηκε πρῶτα ὅτι κανένας δέν μποροῦσε νά τόν ἰδῆ, ἤ νά τόν ἀκούση, κατέβηκε στήν ὄχθη τοῦ Ὀγιατόκ, καί, μέ μιά τσεκουριά, ἔκοψε τό σχοινί, μέ τό ὁποῖο ἦτανε δεμένη μιά πιρόγα.

Ἔπειτα πήδησε μέσα στήν ἐλαφρή ἐκείνη βάρκα, καί, χρησιμοποιώντας ἕνα κοντάρι, πού εἶχε βρῆ μέσα, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τό ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ὕστερα ἀπό τριῶν ἡμερῶν δύσκολη πορεία, ἔφτασε τέλος στό Μαρανγάο, ἐξαντλημένος ἀπό τήν κούρασι, καί συντριμμένος ἀπό τό χαμό τοῦ Φρεντερίκ, πού δέν εἶχε πάψει νά τόν θυμᾶται.

Παρουσιάστηκε θαρρετά στόν Κινέζο τραπεζίτη, πού εἶχε ὑποδείξει ὁ Μαντέλ στό γιό του, καί εἰσέπραξε ὀχτακόσια φράγκα μόλις. Τό ὑπόλοιπο, ἀπό τό ποσόν πού εἶχε στείλει ὁ Γάλλος τραπεζίτης, ὁ ἀσυνείδητος Κινέζος τό κράτησε γιά τόν Φρεντερίκ—ἄν ποτέ παρουσιαζότανε—καί, κυρίως, γιά προμήθεια δική του.

Τέλος, ἀφοῦ ἀγόρασε μερικά ἀσπόρρουχα καί ἀναπαύτηκε μιάν ὁλόκληρη μέρα, ὁ Ζάκ ντέ Σαμπρεβέρ ἔφυγε γιά τό Περναμπούκο, ἀπ' ὅπου λογάριαζε νά μπαρκάρη γιά τήν Ἀγγλία.

Πέτρος καί Λουΐζα

Ἐκεῖνες τίς τελευταῖες ὁμορφες μέρες τοῦ Σεπτέμβρη, πάνω στό δρόμο πού, ἀπ' τό Σωμύρ στό Ζέν, ἀκολουθεῖ τήν ὄχθη τοῦ Λουάρ, ἕνας νέος δεκαεχτώ χρονῶν προχωροῦσε μέ βῆμα ἀλέγρο.

Ὅμορφο παιδί, ψηλό, καλοκαμωμένο, καστανό, μέ λεπτά χαρακτηριστικά, μέ βλέμμα πού ἀστραφτε ἀπό νιάτα καί εἰλικρίνεια, μ' ἕνα λεπτό μουστακάκι, πού ἐσκίαζε τ' ἀπάνω χεῖλος του, ἐνέπνεε, ἐκ πρώτης ὄψεως, τή συμπάθεια.

Κάνοντας τό γύρο τοῦ λόφου Σεντο-λέ—Τρουφώ, σταμάτησε μιά στιγμή, γιά ν' ἀνάψη ἕνα τσιγάρο, κ' ἔπειτα σήκωσε τά μάτια πρός τό λόφο.

"Ενας πύργος ὑψωνότανε στήν κορυφή του, μοιάζοντας σά νά κυριαρχοῦσε σ' ὅλη τήν περιοχή μέ τόν ἐπιβλητικό του ὄγκο.

Ὁ νέος κύτταξε πολλή ὥρα αὐτό τό ἐπιβλητικό οἰκοδόμημα, ψιθυρίζοντας μέ λύπη:

— Καί νά σκεφτῆ κανείς ὅτι θά μποροῦσα νά μένω αὐτοῦ!

Ἀλλά, μέ τήν ἀμεριμνησία τῆς νεότητος, ἐπρόσθεσε σέ λίγο:

— Μπᾶ! Ποιός ξέρει στό τέλος!... Κ' ἔξ ἄλλου, οὔτε οἱ πύργοι, οὔτε οἱ περιουσίες εἶναι πράγματα ἀπαραίτητα γιά τή ζωή...

Καί, κάνοντας αὐτή τή φιλοσοφική σκέψι, ἐξακολούθησε τό δρόμο του μέ τό ἴδιο γρήγορα βῆμα.

Σέ λίγο φάνηκε ἡ ψηλή μεσαιωνική σιλουέτα τοῦ πύργου Τρέφ, ἔπειτα τό χωριό Κυνώ, μέ τήν περίφημη ἐκκλησία του.

Τέλος, σ' ἕνα στρίψιμο τοῦ δρόμου, ὁ ὁδοιπόρος διέκρινε ἕνα κομψό σπίτι, στή γωνία τοῦ ὁποίου ἦτανε κρεμασμένη, ταλαντευόμενη ἀπό τόν ἐλαφρό ἄνεμο, μιά ἐπιγραφή, ὅπου ἦτανε ζωγραφισμένο ἕνα τεράστιο μπουκέτο, τριγυρισμένο μέ χρυσᾶ γράμματα:

«Ἡ Βασίλισσα τῶν λιβαδιῶν».

Ὁ νέος ἀνέβηκε τά τρία σκαλοπάτια καί μπῆκε μέσα στήν φωτεινή αἴθουσα τοῦ πανδοχείου, φωνάζοντας χαρούμενα:

— Καλημέρα, μπαρμπα Λεμαίρ!

— Μπᾶ! Ὁ Πέτρος!

Κι' ὁ ξενοδόχος, ἕνας ἄντρας καμμιά πενηνταριά χρονῶν, γεροδεμένος, μέ φυσιογνωμία ἀνοιχτόκαρδη, ἀπόθεσε τήν ἐφημερίδα, πού διάβαζε, κι' ἅπλωσε στό νεοφερμένο τό πλατύ του χέρι.

— Κ' ἡ θεία Λεμαίρ... κ' ἡ Λουΐζα;... Εἶναι καλά, ἀπό τήν περασμένη Κυριακή, πού ἔχω νά τή δῶ; ρώτησε ὁ νέος.

— Πολύ καλά. Θά τή δῆτε σέ λίγο. Τούλάχιστον τή Λουΐζα. Ξέρετε, ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἀπασχολημένη νά ξεπουπουλίζη μιά χήνα. Καί, καθώς τά πούπουλα εἶναι ἀνάλαφρα, σκόρπιζονται παντοῦ...

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ ξενοδόχος ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρό γέλιο.

Μέ μιά περήφανη χειρονομία, ὁ νέος χάϊδεψε τό μουστάκι του, στρίβοντάς το, σά νάθελε νά τό μακρύνη.

— Λοιπόν, ἐπανέλαβε λίγο ντροπαλή, ἡ Λουΐζα εἶναι κεῖ;

— Ναί, στό βάθος τοῦ κήπου. Ἁπλώνει τά ἀσπρόρρουχα. Πηγαίνετε, θά τή βρῆτε ἀσφαλῶς καί θά τή βοηθήσετε, ἄν θέλη. Καί νά μήν τήν βοηθήσετε, θά εὐχαριστηθῆ πολύ νά σᾶς δῆ... Καί σεῖς τό ἴδιο, δέν εἶν' ἔτσι;

— Δέν θάλεγα τό ἀντίθετο. Λοιπόν, πηγαίνω.

— Ἐν τάξει. Ἐγώ, στό ἀναμεταξύ, θ' ἀποτελειώσω τήν ἐφημερίδα μου.

Κ' ἐνῶ ὁ νέος ἄνοιγε μιά τζαμένια πόρτα, στό βάθος τῆς δεύτερης αἴθουσας, πού ἔβλεπε στόν κῆπο, ὁ ξενοδόχος συνέχισε ἥσυχα τό διάβασμα. Ὁ νεοφερμένος διέσχισε τόν κῆπο μέ βῆμα γοργό, ἔφτασε σ' ἕνα μικρό σπιτάκι, ἄνοιξε τήν πόρτα καί φώναξε:

— Κούκου! Νά με!

— "Α! Ὁ Πέτρος! Τί χαρά!

Καί, συγχρόνως, μιά κοπέλλα, εἰκοσι χρονῶν, ξανθορόδινη, ἅπλωσε ἀφελέστατα τό μάγουλό της στόν ἐπισκέπτη. Ἐκεῖνος τήν ἐφίλησε δυό φορές δυνατά, κ' ἔπειτα ὑπισθοχώρησε λίγο, κυττάζοντάς την μ' ἕνα βλέμμα χαϊδευτικό καί θαυμαστικό μαζί.

— Πόσο ὁμορφήνατε! εἶπε.

— Καί σεῖς ἐπίσης, μοιάζετε σάν σ' ὁλόκληρους ἄντρας τώρα!

— Ναί, κυττάχτε, μεγάλωσε μέσα σ' ὀχτώ μέρες!

Κι' ὁ Πέτρος ἔστριψε ξανά τό καστανό μουστακάκι του.

— "Εχω δουλειά, εἶπε ἡ νέα, ξανα-

ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΥΜΑ ΚΑΝΟΥΝ ΠΑΤΙΝΑΖ !

Τά τέσσερα αὐτά παιδάκια, ὁ Κριμινέλλο, ἡ Κάθλην, ἡ Μώραν καί ὁ Μιχαήλ, ἡλικίας σήμερα 3 ἐτῶν, εἶνε τετράδυμα. Παίρνουν τώρα μαθήματα πατινάζ στήν εἰδική σχολή τῆς ἀδελφείας ὑπό τήν ἐπίβλεψιν δύο διδύμων τῆς Τζόαν καί τῆς Τζούς Σκώτβολντ πού ἔχουν ἐξελιχθῆ σέ ἀσους αὐτοῦ τοῦ ὡραίου καί ὑγιεινοῦ σπόρ.

παίρνοντας τὸ μπόγο μὲ τ' ἀσπρόρρουχα, ἀλλὰ μὴν ἀνυπομονεῖτε, θὰ τελειώσω γρήγορα.

—Καλά, καλά, τώρα ποὺ εἶμαι ἐδῶ, κοντά σας, δὲν βιάζομαι πιά. Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω;

—Εὐχαρίστως. Σταθῆτε, πάρτε αὐτὸ τὸ σεντόνι, ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες, καὶ τεντῶστε το καλά. Προσέχετε, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σᾶς βάλω τιμωρία...

Ὁ νέος ὑπήκουσε, κυττάζοντάς την μὲ θλέμμα φλογερό.

Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὄμορφη: Μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτά, μὲ μάτια γαλανά, μεγάλα, σκιαζόμενα ἀπὸ μακρυὲς βλεφαρίδες, μὲ μύτη λίγο κυρτή. Τὸ στόμα της, θαυμάσια σχεδιασμένο, πιὸ κόκκινο κι' ἀπὸ ὥριμο κεράσι, ἔλαμπε καταπόρφυρο. Μιὰ χοντρὴ ξανθὴ πλεξίδα στεφάνωνε τὸ ἀληθινὰ ὑπέροχο κεφάλι της.

Ἀρκετὰ ψηλή, καλοκαμωμένη, ἦτανε μιὰ πραγματικὰ ἐκλεκτὴ ὕπαρξι.

Γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της τὴν εἶχαν ὀνομάσει «Βασίλισσα τῶν Λιβαδιῶν». Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη ὀνομασία ἔκαμε τὸν μπαρμπα Λεμαὶρ ν' ἀλλάξη τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ πανδοχείου του, ποὺ ἦτανε πρίν: «Ὁ Χρυσὸς Ἥλιος».

—"Ε λοιπόν! φώναξε χαρούμενα ἡ νέα, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἔμενε ἀκίνητος, ἀφοσιωμένος στὴ δουλιά του. Ὀνειρεύόσαστε;

—"Οχι, σᾶς κυττάζω.

—Ἐλᾶτε, ἂς θιαστοῦμε νὰ τελειώνουμε, κόλακα!

Καὶ, λέγοντας αὐτά, μ' ἕνα ὕφος κοκεταρίας, ἡ Βασίλισσα τῶν Λιβαδιῶν στράφηκε, σὰν νάθελε νὰ κρύψη τὴν ζαφνικὴ κοκκινάδα, ποὺ ἔθαψε τὰ μάγουλά της.

Βιάστηκαν κ' οἱ δυὸ νὰ διπλώσουν τὰ τελευταῖα ἀσπρόρρουχα, χωρὶς νὰ μιλᾶνε.

—Τελείωσε; ρώτησε τέλος ὁ Πέτρος.

—Ναί. Πᾶμε.

—"Οχι, ἂς μιλήσουμε καλύτερα. Θέλετε;

—Μοῦ ἀρέσει νὰ φλυαρῶ. Εἶναι τόσο διασκεδαστικό!

—"Οχι, ἔτσι... "Ας μιλήσουμε... σοβαρά...

—Γιὰ τί πρᾶγμα;

—Γιὰ μᾶς, ἐπανέλαβε ὁ Πέτρος, πού, ζαφνικὰ εἶχε πάρει ἕνα σοβαρὸ ὕφος. Ἀκοῦστε, Λουΐζα. Ὁ μπαρμπα Λεμαὶρ εἶναι θυθισμένος στὴν ἐφημερίδα του, ἡ θεία σας μαδάει τὴ χήνα, ἔχουμε λοιπὸν ὅλο τὸν καιρὸ δικό μας.

Ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις

Καὶ ὁ νέος ἔπιασε ἁπαλὰ τὴ Βασίλισσα τῶν Λιβαδιῶν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ καθήση κοντά του, πάνω στὸν ξύλινο πάγκο, ποὺ ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο.

"Επειτα, μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε μιὰ ἐλαφρὴ δόσι μελαγχολίας, συνέχισε:

—Λουΐζα, σᾶς εἶχα προειδοποιήσει, ἐδῶ καὶ πολλοὺς μῆνες, γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ θὰ κατέβαλλα, γιὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Σωμὺρ καὶ νὰ πάω στὸ Παρίσι....

—Ναί. Μήπως πρόκειται νὰ φύγετε τώρα;

—Ναί, σὲ λίγο. Οἱ προσπάθειές μου ἐπέτυχαν. Βρῆκα μιὰ θέσι λογιστοῦ σ' ἕνα ἐργοστάσιο αὐτοκινήτων στὸ Λεβαλουὰ—Περέ.

—Λοιπόν, θὰ μᾶς ἀφίσετε;

—Πρέπει! Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω σήμερα, πολὺ σοβαρά, γιατὶ ἀπὸ τὴ συζήτησί μας μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῆ ὅλο μου τὸ μέλλον...

—Δὲν καταλαβαίνω πῶς! παραξενεύτηκε ἡ Βασίλισσα τῶν Λιβαδιῶν.

—Ὑπομονή, φίλη μου, καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ξέρετε ποιὸν ἱερὸ σκοπὸ εἶχα ὡς τώρα, κ' ἐξοικονομοῦσα τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ νὰ πάω στὸ Παρίσι, καὶ νὰ βρῶ μιὰ δουλειὰ ἐκεῖ πέρα...

—Πρόκειται γιὰ τὴ μητέρα σας, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί! Θέλω νὰ τὴν ξαναβρῶ, μὲ κάθε θυσία! Ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα, ποὺ ἡ ἀνάμνησί της μοῦ μένει τόσο ζωντανή, μέσα στὴν καρδιά μου, τί ν' ἀπέγινε ἄραγε;

—Ἡ καϋμένη ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεδέρ! Μπορεῖ νὰ ὑπέφερε πολύ...

—Τὸ φοβοῦμαι. Ἀπὸ κεῖνο τὸ φριχτὸ βράδυ, ποὺ μ' ἄφισε στὸ σπίτι μας, τῆς ὁδοῦ Κλισύ, γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸ δυστυχισμένο μου πατέρα, κανεὶς δὲν ξανάμαθε γι' αὐτήν. Ἡ μητέρα σας μὲ λυπήθηκε καὶ μὲ περιμάζεψε στὴν ἀρχή, κ' ἔμεινα μερικὲς μέρες μαζί σας. Θὰ τὸ θυμόσαστε...

—Πολὺ καλά.

—"Επειτα μὲ υἱοθέτησε ἕνας καλὸς ἄνθρωπος...

—Ὁ μπαρμπα Ντυμπονάρ.

—Ναί. Αὐτὸς ὁ θαυμάσιος ἄνθρωπος εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κυρίας Λεμαὶρ τὸ θλιβερό μου μυστικό. "Ηξερε τί τρομερὴ καταστροφὴ εἶχε πλήξει τοὺς δικούς μου, ἀτιμάζοντας τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου. Αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἔπρεπε πιὰ νὰ τὸ ἔχω, ἀλλοιῶς θὰ μὲ περιφρονοῦσαν ὅλοι, θὰ μ' ἔδιωχναν ἀπὸ παντοῦ. "Ηδη, ἡ γιαγιά μου κι' ὁ θεῖος μου μ' εἶχαν ἀπόκηρύξει... Ὁ μπαρμπα—Ντυμπονὰρ προσπάθησε νὰ μοῦ δώση νὰ καταλάβω ὅλα αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράγματα. Ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ μ' ἔλεγαν Πέτρο ἁπλῶς... "Επρεπε νὰ θεωροῦμαι ὀρφανός... Ὡστόσο, καθὼς γυρνοῦσε τὴ Γαλλία, γιὰ τὶς δουλειές του, ὁ θετός μου πατέρας προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψη τὴ μητέρα μου. "Εκαμε, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διαθήματα, γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὰ ἴχνη της. Ἀλλά, δυστυχῶς, ἀπέτυχε. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ πῆ ποτὲ ποῦ πέρασε ἡ ποῦ ἔμεινε ἡ δύστυχη μητέρα μου, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε.

—Ναί, εἶπεν ἡ Βασίλισσα τῶν Λιβαδιῶν, συγκινημένη. Εἶχε χαθῆ μυστηριωδῶς, καὶ πίστεψαν πὼς εἶχε πεθάνει. Θυμᾶμαι πὼς ἡ θειά—Λεμαὶρ ἔψαξε κι' αὐτὴ, χωρὶς ἐπιτυχία ὅμως, νὰ θρῆ τὴν κυρία ντὲ Σαμπρεδέρ, ποὺ τὴν ἤξερε λίγο. Ἀλλ' οἱ ἀναζητήσεις της ἀναγκαστικὰ διεκόπησαν, ὅταν τῆς ἔτυχε ἐκείνη ἡ βαρειὰ ἀρρώστεια, ποὺ τὴν ἔκαμαν καὶ νὰ σταματήση τὸ ἐμπόριο τῶν λουλουδιῶν. Τότε κατέφυγε ἐδῶ πέρα, στοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ μ' ἐμπιστεύθηκε σ' αὐτόν. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, πέθανε...

—Ναί, ξέρω, ὑποφέρατε καὶ σεῖς ἐπίσης, Λουΐζα. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ καταλαβαίνετε καλύτερα τὴ φλογερή μου ἐπιθυμία νὰ ξαναβρῶ ἐκείνην, ποὺ μοῦ χάρισε τὴ ζωή. Ἀλλὰ σεῖς, τουλάχιστον, ἔχετε ἀκόμα μιὰ οἰκογένεια, ἕνα θεῖο, μιὰ θεία ποὺ ἡ καλωσύνη τους εἶναι παροιμιώδης. Δὲν ἐγνωρίσατε τὴν ἐγκατάλειψι, τὴ δυστυχία, τὴ φριχτὴ δυστυχία στὴν ὁποία ἔπεσα ἀπὸ τὰ δώδεκά μου χρόνια...

— Καημένε μου Πέτρο, ἤσαστε πολὺ δυστυχισμένος...

—Ναί, κυρίως ὅταν θρισκόμουνα στὴν Ἀγγλία, ὅπου μ' εἶχε πάει ὁ μπάρμπα—Ντυμπονάρ. Ὁ καημένος πέθανε ἐκεῖ πέρα, μιὰ μέρα, ξαφνικά, ἀπὸ ἀπληξία, ἀφίνοντάς με μοναχὸ μου, χωρὶς ἔσοδα, σὲ μιὰ ξένη χώρα, ποὺ δὲν ἤξερα οὔτε τὴ γλῶσσα. Πῶς κατώρθωσα νὰ ἐπιζήσω ὕστερα ἀπὸ τόσα ἀλεπάλληλα χτυπήματα, ἀπὸ τόση δυστυχία ποὺ πέρασα; Δὲν θέλω πιὰ νὰ θυμᾶμαι αὐτὲς τὶς τρομερὲς δοκιμασίες. Πραγματικά, τὶς ἐξέχασα, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Τύχη, ἢ ἡ Θεία Πρόνοια, πιθανόν, μὲ ὁδήγησε σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπου κατώρθωσα νὰ θγάζω τὸ ψωμί μου καὶ νὰ ἐγκατασταθῶ, ἀφοῦ σᾶς ξαναθρῆκα. Ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ— πέρασαν κιόλας τρία χρόνια—σᾶς βλέπω συχνά, κ' ἡ πονεμένη μου καρδιὰ θρῆκε ἕνα καταφύγιο στὸν τρυφερὸ δεσμό, ποὺ μᾶς ἑνώνει ἀπὸ τὰ παιδικά μας χρόνια...

—Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἔνοιωσα πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ σᾶς ξαναεῖδα. "Ησαστε ὁ μόνος μου φίλος.

—Κι' ἤσαστε ὅλη μου ἡ χαρά, ὅλο μου τὸ θάρρος. Γιὰ τὸ χατήρι σας ἀποφάσισα νὰ παρακολουθήσω τὰ νυχτερινὰ μαθήματα, καὶ νὰ γίνω, τέλος, ἕνας ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ κερδίσω τὴ ζωή μου. Ὡστόσο, δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ μου τὴν ἀγαπημένη μου μητέρα, καὶ ἤρθε ἡ στιγμὴ ὅπου μπορῶ, καὶ ὀφείλω ν' ἀπασχοληθῶ γι' αὐτήν, μ' ὅλη τὴ λύπη ποὺ θὰ μοῦ προξενήση ὁ χωρισμός μας.

—Πιστεύετε, Πέτρο, πὼς μόνον ἐσεῖς θὰ ὑποφέρετε ἀπ' αὐτὸ τὸ χωρισμό;

—"Οχι, Λουΐζα, εἶμαι θέβαιος γιὰ τὸ ἀντίθετο. Ξέρω τὴ φιλία σας, τὴν ἐμπιστοσύνη σας σὲ μένα. Ὡς τώρα, μὲ θεωρούσατε σὰν ἀδελφό σας, καὶ σὰν σὲ τέτοιον μοῦ φερνόσαστε. Κ' ἐγὼ πάλι, σᾶς ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφή. Ἀλλά, τώρα ποὺ ἔγινα ἄντρας, αὐτὴ ἡ στοργὴ πῆρε μιὰν ἄλλη μορφή, ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα. Βλέποντάς σας τόσο ὁμορφη, ἔνοιωσα νὰ ξυπνᾶνε μέσα μου καινούρια αἰσθήματα, αἰσθήματα ἄγνωστα ὡς τώρα. Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες διστάζω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἕνα πολὺ λεπτὸ ζήτημα. Μοῦ χρειάστηκε ἡ θεβαιότης τοῦ ταξιδιοῦ μου γιὰ νὰ τολμήσω νὰ σᾶς τὸ πῶ...

—Πέτρο, Πέτρο, φοθᾶμαι πὼς σᾶς καταλαβαίνω...

—Ναί, ἔτσι, δὲν εἶναι; Μαντέψατε τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου... "Α, Λουΐζα, ἀγαπημένη μου Λουΐζα, δὲν σᾶς ἀγαπάω πιὰ σὰν ἀδελφός, σᾶς ἀγαπάω ἀλλοιώτικα καὶ καλύτερα ἀκόμα...

—"Ω, Πέτρο, εἶναι δυνατόν;

Κ' ἡ Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν στράφηκε, ταραγμένη, μὴν τολμῶντας πιά, ὅπως πρίν, νὰ καρφώση τὸ θαθὺ θλέμμα τῶν μεγάλων γαλανῶν ματιῶν της πάνω στὰ φλογερὰ μάτια τοῦ φίλου της.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι...

—Ναί, ἐπανέλαθεν ἐκεῖνος, ποὺ ἄναθε περισσότερο, ὅσο μιλοῦσε, σᾶς ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, σᾶς λατρεύω!

Κι' ὁ νέος πῆρε τὰ χέρια τῆς Λουΐζας μέσα στὰ δικά του, καὶ τᾶσφιξε μὲ τρυφερὴ ἀφοσίωσι.

Ἡ ὄμορφη κόρη ἐφρικίασε, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε, καρφώνοντας τὸ φλογερό του θλέμμα πάνω στὸ δικό της:

—Αὐτὴ τὴν ἐπίσημη ὥρα, ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῆ τὸ πεπρωμένο μου, ὅλη μου ἡ μελλοντικὴ εὐτυχία, μπορῶ νὰ σᾶς ρωτήσω ἂν καὶ σεῖς μ' ἀγαπᾶτε ἔτσι;

—Μπορεῖ... Δὲν ξέρω... Εἶμαι τόσο ταραγμένη...! Γιατὶ νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα τώρα;

—Σᾶς ἱκετεύω, Λουΐζα, πέστε μου εἰλικρινὰ αὐτὸ ποὺ σκεπτόσαστε... "Εχω ἀνάγκη νὰ ἰδῶ καθαρὰ μέσα στὴν καρδιά σας, προτοῦ νὰ φύγω. "Εχω ἀνάγκη νὰ ξέρω, ἂν, ἀργότερα, ὅταν θάχω κατακτήσει μιὰ κοινωνικὴ θέσι, θὰ θελήσετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου...

—Γυναῖκα σας; ἐπανέλαθεν ἡ νέα, ποὺ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Θὰ μποροῦσα, ἀγαπητέ μου, Πέτρο, νὰ τὸ ἐλπίσω; Ἀλλοίμονο, ὑπάρχουνε τόσα ἐμπόδια...

—Πῶς; ἀνέκραξε ὁ νέος, ποὺ σηκώθηκε ἀπότομα. Διστάζετε;

—Γιατὶ τάχω σκεφθῆ ἤδη αὐτὰ τὰ πράγματα...

—"Α, καταλαβαίνω! Θὰ φοβόσαστε, θὰ ντρεπόσαστε, ἀσφαλῶς, νὰ πάρετε ἕνα ὄνομα ἀτιμασμένο, νὰ παντρευτῆτε τὸ γυιὸ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ καταδικάστηκε σὲ κάτεργο γιὰ δολοφονία...

—"Ω, φίλε μου, αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι ἄδικα!

—"Οχι, Λουΐζα, ὄχι! Γιατὶ τὸ διαισθάνομαι, δὲν μ' ἀγαπᾶτε ὅπως ἐπιστευα, δὲν μὲ εἴχατε ποτὲ ἀγαπήσει ἀληθινά. "Α! Μοῦ συντρίψατε σκληρὰ τὸ ὄνειρό μου, μοῦ σχίσατε τὴν καρδιά μου...

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου πνίγηκε στὶς τελευταῖες λέξεις, καὶ τὰ δάκρυα μούσκεψαν τὶς μακρυές, καστανὲς βλεφαρίδες του.

—Πέτρο, σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ κρίνετε τόσο ἄδικα!

—Ναί, ναί, κατάλαθα, ὅλα ἔχουνε πιὰ τελειώσει!

—Πέτρο μου, σᾶς ἀγαπῶ θαθειά, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι... Κι' ἀφοῦ πρέπει νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω, σᾶς τὸ λέω: Σᾶς ἀγαπῶ ὅπως μ' ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς, ὄχι σὰν ἀδελφή, ἀλλὰ σὰν γυναῖκα...

—Τὸ λέτε αὐτὸ ἀπὸ οἶκτο, γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσετε ἐπειδὴ θὰ φύγω καὶ μπορεῖ νὰ μὴν ξαναγυρίσω ποτέ...

—Κακέ! Δὲν ἐδιαθάσατε τίποτα μέσα στὰ μάτια μου, δὲν ἐμαντέψατε, δὲν αἰσθανθήκατε πὼς ἡ καρδιά μου χτυπάει μόνο γιὰ σᾶς;

—"Οχι! "Οχι! Ἡ ἀργοπορημένη γενναιοφροσύνη σας δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ περίμενα...

—Ἀχάριστε!

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἀπότομη, ἡ ὄμορφη κόρη τοῦ ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ φίλησε τὰ κάτωχρα μάγουλα.

—Κ' ἐγὼ ἐπίσης σὲ λατρεύω! ψιθύρισε.

Ἐφρικίασε καὶ μιὰ φλόγα ἄστραψε στὰ μάτια του.

—Τί γλυκὰ λόγια! ἀνέκραξε. "Α, στάσου! Θέλω νὰ σοῦ τὰ ξεπληρώσω μ' ἕνα φιλί, θέλω νὰ σὲ φιλήσω ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ἤμαστε παιδιά...

Καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα φλογερὸ φιλὶ στὸ ἁγνὸ μέτωπο, ποὺ τοῦ τὸ πρόσφερε κοκκινίζοντας.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, οἱ παρθενικὲς καρδιὲς αὐτῶν τῶν νέων ἐχτύπησαν μὲ τὸν ἴδιο παλμό.

Τέλος, ὁ Πέτρος τὴν ἄφισε. Μιὰ ρυτίδα ἐχάραξε καὶ πάλι τὸ μέτωπό του.

—Ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς, ἐπανέλαθε μὲ χαϊδευτικὴ φωνή, γιατὶ φαίνεσαι ν' ἀμφιθάλλης γιὰ τὴ μελλοντική μας εὐτυχία;

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ, Πέτρο μου. Νὰ περιμένω περισσότερο, θᾶταν ἀνώφελο πιά. Μὴ νομίζης ὅτι ἐσκέφτηκα τὰ δικά σου τὰ ἀτυχήματα. Τὰ ἐμπόδια, ποὺ σοῦ ἀνέφερα, προέρχονται μόνο ἀπὸ μένα. "Αν, γιὰ λόγους σκληρούς, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ κρύθης τὸ ὄνομα τοῦ δύστυχου πατέρα σου, εἶμαι, πιθανόν, πιὸ ἀξιολύπητη ἐγώ...

—Γιατὶ λοιπόν;

—Γιατὶ εἶμαι ἕνα παιδὶ χωρὶς ὄνομα, μιὰ νόθος!

—Ἔσυ;

—Δὲν ξέρω ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας μου... Μόλις θυμοῦμαι τὴν καημένη μου τὴ μαμά...

—Ἀλλὰ ἡ κυρία Λεμαίρ;

—Μιὰ θαυμάσια γυναίκα, μιὰ γεροντοκόρη, ποὺ μὲ συμμάζεψε καὶ μὲ υἱοθέτησε. "Ημουνα τότε τριῶν ἐτῶν, ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει στὸ Παρίσι, στὸ Νοσοκομεῖο, ἀφίνοντάς με μόνη στὸν κόσμο!

—Ξέρεις πῶς λεγότανε;

—Ναί, τὄμαθα ἀργότερα. Τὸ ὄνομα της ἦτανε Μάρθα Νταθέρ.

—Λοιπὸν θἄπρεπε νἄχης αὐτὸ τὸ ὄνομα...

—Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, γιατὶ δὲν μὲ ἀναγνώρισαν, ὅταν γεννήθηκα. Ἡ μητέρα μου, φαίνεται, ἐργαζότανε ὡς μοδίστρα στὸ Παρίσι. Τὴν ἐγοήτεψε ἕνας ἄνθρωπος πλουσιώτατος, ποὺ δὲν ἤξερε πὼς ἦτανε παντρεμένος. Πίστευε, ὡς τὴν τελευταία της στιγμή, στὶς ψεύτικες ὑποσχέσεις του, περιμένοντας, τοῦ κάκου, νὰ κανονίση τὴν θέσι της, καὶ νὰ μὲ νομιμοποιήση, ὁπότε θὰ γινόμουνα πλούσια. Ἀλλοίμονο! Πέθανε, παίρνοντας στὸν τάφο αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, μαζὶ μὲ τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς μου! Καταλαβαίνεις τώρα γιατὶ φοθᾶμαι τόσο πολὺ τὸ μέλλον, γιατὶ φοθᾶμαι πὼς δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ γίνω γυναίκα σου;

—"Οχι, δὲν τὸ καταλαβαίνω, γιατί, στὴν πραγματικότητα, ἡ κατάστασί σου δὲν εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴ δική μου.

—Ἀλλ' ἂν ἔχης τὴν εὐτυχία νὰ ξαναθρῆς τὴν κυρία ντὲ Σαμπρεθέρ, πιστεύεις ὅτι θὰ μπορέση νὰ παραδεχθῆ ποτὲ νὰ σὲ ἰδῆ νὰ παντρεύεσαι μιὰ κοπέλλα χωρὶς ὄνομα, χωρὶς περιουσία;

—Δὲν εἶμαι τόσο φτωχὸς ὅσο κι' ἐσύ;

—Ἡ φτώχεια σου εἶναι προσωρινὴ μόνο. Ὁ πατέρας σου, ὁ κύριος ντὲ Σαμπρεθέρ, θὰ κληρονομήση ἀσφαλῶς τὴ μητέρα του, ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ κοινωνική του θέσι, καί, ἀπ' αὐτὸν θὰ γίνης πλούσιος μὲ τὴ σειρά σου καὶ σύ.

—"Ε! Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρουν αὐτὲς οἱ περιουσίες, ποὺ ἄλλωστε εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀκόμα; Ἕνα μόνο πρᾶγμα εἶναι ἀληθινὸ καὶ ὑπολογήσιμο: Μ' ἀγαπᾶς καὶ σὲ λατρεύω! Ὁρκίσου μου ὅτι θὰ μοῦ φυλάξης τὸν ἔρωτά σου, ἀκόμα κι' ἂν λείψω πολύ. Ὁρκίσου μου ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γίνης γυναίκα ἑνὸς ἄλλου!

—Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, Πέτρο, ἀπήντησεν ἡ Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν μὲ ζῆλος σοβαρό.

—"Ο,τι κι' ἂν συμβῆ; ἐπέμεινεν ὁ νέος.

—"Ο,τι κι' ἂν συμβῆ!

—Λοιπὸν θ' ἀνήκουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον γιὰ πάντα;

—Ναί, γιὰ πάντα!

Κ' οἱ δύο νέοι σφίχτηκαν καὶ πάλι καὶ φιλήθηκαν φλογερά, σὰν μεθυσμένοι κ' οἱ δυὸ τους ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ ἔρωτά των.

Μιὰ γυναικεία φωνὴ ποὺ ἀκούστηκε ξαφνικά, τοὺς ἔκαμε νὰ χωρίσουν ἀπότομα, τρέμοντας κι' ἀναστατωμένοι.

—"Ε, ἐκεῖ κάτω, οἱ ἐρωτευμένοι! Ὁρίστε μας τώρα καὶ φιλιά! φώναζε ἡ θεία Λεμαίρ, ὄρθια στὸ κατῶφλι καὶ κρατώντας τὴ μαδημένη χήνα της ἀπὸ τὸ λαιμό.

—Καλή μου θεία, θὰ σοῦ ἐξηγήσω... θὰ σοῦ πῶ..., ψέλλισε ἡ Λουΐζα κατaραγμένη.

—Τὴν ἀλήθεια! συμπλήρωσε ὁ Πέτρος θαρρετά.

—Θᾶτανε πολὺ δύσκολο νὰ κρυφτῆ παρατήρησε ἡ θεία, χαμογελώντας.

—Καὶ δὲν θὰ τὄθελα, καλή μου κυρία Λεμαίρ...

—Ἡ ὥρα ἡ καλή. Εἴσαστε ντόμπρο παιδί, ἐσεῖς.

—Ἡ Λουΐζα κ' ἐγὼ ἀρραθωνιαστήκαμε.

— Μπᾶ! Μπᾶ! Ἀμ' αὐτὸ τὸ περίμενα. Μόνο ποὺ εἴχατε ἀκόμα καιρό. Εἴσαστε τόσο νέοι κ' οἱ δυὸ σας...

—Εἶμαι δεκαοχτὼ χρονῶν, κυρία, παρετήρησε ὁ Πέτρος ὑπερήφανα.

—Κ' ἐγὼ εἴκοσι, θεία μου, πρόσθεσε ἡ Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν ἤρεμα.

—Παιδιά! εἶπε ἡ περίφημη γυναῖκα, προσποιούμενη ἕνα ὕφος σοβαρό.

—Ὑπάρχουν λόγοι σοβαροί, ἐπέμεινε ὁ νέος.

—"Α! Ἀλήθεια; Ποιοὶ λόγοι;

—Εἶπα στὴ Λουΐζα ὅτι φεύγω σύντομα γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θρῆκα, ἐπὶ τέλους, μιὰ δουλειά.

—"Α! Φεύγετε;

—Ναί! Λοιπόν, προτοῦ φύγω, ἤθελα νὰ ξέρω...

—"Αν σᾶς ἀγαπάει, δὲν εἶν' ἔτσι; Κουτούλιακα!... Δὲν ἦτανε καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὸ ἰδῆ κανεὶς αὐτό, ἐκτὸς ἂν εἶναι σταθός! Λοιπόν, καλά, πηγαίνετε τώρα νὰ ἰδῆτε τὸν μπαρμπα—Λεμαίρ, καὶ θὰ τὰ κουβεντιάσουμε ὅλα αὐτὰ στὸ τραπέζι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

—Τί διάολο συμβαίνει ρὲ Μιστόκλη καὶ δὲν μ' ἀκοῦς;... Φωνάζω μὲ τὴν ψυχή μου!...

20 ἐγκληματίσεις ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

"Ενα τραγικὸ δυστύχημα κι' ἕνα θαῦμα

Μιὰ νεαρὴ τραγουδίστρια, ἡ μὶς Ντότι Μάϊλς, γοητεύει καὶ μαγεύει τοὺς ἀκροατάς της, ὅταν τραγουδάει ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ ραδιόφωνο. "Οσοι μάλιστα ζοῦν στὴ Βοστώνη, ἔχουν τὴν εὐκαιρία, ἂν θέλουν, νὰ θαυμάσουν κι' ἀπὸ κοντὰ τὸ ὡραῖο γελαστὸ πρόσωπό της, στὰ νυκτερινὰ κέντρα, ὅπου ἐμφανίζεται ἡ μὶς Μάϊλς.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ κανεὶς τί σπαραγμὸ καρδιᾶς σκεπάζει τὸ γέλιο της, ποιὰ ἀνθρώπινη τραγωδία κρύβει ἡ ὡραία μάσκα τοῦ προσώπου της κι' ἡ βαθειά της φωνὴ κοντράλτας. Κι' ὅμως πίσω ἀπὸ τὴ γλυκειὰ μορφὴ καὶ τὴ φωνή της, κρύβεται ἕνα φρικτὸ δράμα, ἀλλὰ συγχρόνως κι' ἕνα θαῦμα τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς χειρουργικῆς πλαστικῆς. Καὶ τὰ δυό, τὸ δράμα καὶ τὸ θαῦμα, ἀρνισαν ποὶν ἀπὸ ἕξ σχεδὸν χρόνια, ὅταν ἡ Ντότι ἦταν ἀκόμη πρωτόβγαλτο καλλιτεχνικὸ ἄστρο, 17 μόνον ἐτῶν. Τραγουδοῦσε στὸ νυκτερινὸ κέντρο της Βοστώνης, τὴν «Κοιλάδα μὲ τὶς κοκοφοινικιές», ὅταν μιὰ μοῖρα ἀ βραδυὰ τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1942, ἔγινε τὸ τραγικὸ δυστύχημα: Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ τραγούδι της καί, ὑπὸ τὰ συγχαρητήρια τοῦ μαέστρου καὶ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν ἀκροατῶν, ἀποσύρθηκε στὰ καμαρίνι της. Ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φοβερὴ κραυνή:

—Φωτιά!

Τὸ πέρασε γι' ἀστεῖο καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ καμαρίνι της νὰ δῆ ποιός... ἔκανε τὸ ἀστεῖο αὐτό. Ἀμέσως ὅμως κατάλαβε τὴν πλάνη της. Μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ ἔφτασε ὡς αὐτὴ καὶ σὲ λίγο ἕνα σύννεφο καπνοῦ ἄρνισε νὰ τὴν τυλίγη. Δίπλα της ἦταν μιὰ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦσε ἂν ἤθελε, νὰ προλάβη νὰ φύγη. Τὸ μυαλό της ὅμως πῆγε στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ ποὺ δούλευε στὸ βάθος, ποὺ δὲν εἶχε φαίνεται ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνο κι' ἀντὶ νὰ προσπαθήση νὰ γλυτώση πρώτη ἔτοεξε νὰ τὸ εἰδοποιήση.

Σὲ λίγο οἱ φλόγες τύλιναν ὁλόκληρο τὸ κέντρον. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ δγῆ. "Οταν ἔφτασε ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία κι' ἔσβυσε τὴ φωτιά, τίποτε πιὰ δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ τὸ θαυμάσιο ποὶν κέντρον. Κάτω ἀπὸ τὰ καπνίζοντα ἀκόμη ἐρείπια, βρίσκονταν σὲ σωροὺς τὰ ἀπανθρακωμένα πτώματα.

Περὶ τὶς πεντακόσιες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις εἶχαν βρῆ τὸ θάνατο. Ἐλάχιστοι μόνον, κι' αὐτοὶ οἰκτοὰ παραμορφωμένοι, μπόρεσαν νὰ σωθοῦν. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ἡ μικρὴ Ντότι, σὲ ἀνατριχιαστικὴ κατάσταση, ἀγνώριστη ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐγκαύματα τοῦ προσώπου της.

Τὴν μετέφεραν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Βοστώνης, ὅπου ἐπὶ δύο ἑβδομάδες ἦταν σχεδὸν ἀναίσθητη. "Εμεινε καιρὸ στὸ κρεββάτι. "Οταν συνῆλθε ζήτησε ἕναν καθρέφτη καὶ μὲ φρίκη ἀντίκρυσε τὸ πρόσωπό της. Δὲν ἔνασε ὅμως τὸ θάρρος της. Μὲ τὴ στωργικὴ περιποίησι τῆς μητέρας της καὶ τὶς προσευχές της στὸν Παναθο Θεό μπόρεσε ν' ἀντιμετωπίση ψυχραιμα τὴ συμφορὰ ποὺ τὴν εἶχε βρῆ.

Τέσσερα χρόνια κράτησε ἡ θεραπεία της στὸ νοσοκομεῖο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῶν πιὸ πεπειραμένων γιατρῶν. Καὶ χάρις σ' αὐτὴν ἡ Ντότι, ἀνέκτησε τὸ παλιό της ὡραῖο πρόσωπο.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Χάρβαρντ καὶ διευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου τῆς Μασσαχουσέττης δρ Βάσαζτατ Χ. Καζανιγιάν, ἕνας ἐξαιτικὰ ἐπιδέξιος νευρολόγος, γοητεύθηκε νὰ τὴν κάνη εἴκοσι ἐν συνόλῳ πλαστικὲς ἐγχειρήσεις, συνβουλευόμενος πάντα παλὲς φωτογραφίες τῆς Ντότι νιὰ νὰ μπορέση νὰ τῆς ἀποδώση τὴν πρώτη της μορφή. Καὶ τελικῶς τὸ ἐπέτυχε.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ἔνινε καὶ ἕνα ἄλλο θαῦμα. Στὸ διάστημα τῆς θεραπείας της ἡ Ντότι εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τραγουδάη κι' ὅλας νιὰ νὰ ψυχαγωγῆ τοὺς συντοφους της στὴν κλινική. Καὶ τότε ἄλοι πρόσεξαν ὅτι ἡ φωνή της εἶχε ὑποστῆ μεγάλη ἀλλοίωσι, εἶχε γίνει τιὸ μελωδική, πιὸ βαθειά, πιὸ γλυκειά. Κι' αὐτὸ τῆς ἔδωσε τὴ δυνατότητα, κι' ὅσο ἀκόμη διαρκοῦσε ἡ θεραπεία της νὰ «ἐμφανισθῆ» ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τοὺ νοὸς νὰ βλέπη κανεὶς τὸ ἀποκρουστικό, ποὶν νὰ νίνη καλὴ πρόσωπό της, μπορούσε ν' ἀπολαυβάνη τὴν πονεμένη της φωνή.

Σήμερα ἡ Ντότι εἶναι ἐντελῶς καλὰ καὶ μπορεῖ νὰ ἐμφανίζεται στὸν κόσμο ὄχι μόνον χωὶς τὸν φόβο νὰ προκαλέση ἀποτροπιασμό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι τὰ γειοκοοσθήματα ποὺ δικαίως ἀποσπᾶ ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς της δὲν προέρονται ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὴν τραγικὴ της ἱστορία, ἀλλὰ ἀπὸ θαυμασμὸ πρὸς μιὰ ἀγγελικὴ μορφὴ καὶ μία θεία φωνή...

✪✪

Τὸ ὠλέρτ καὶ ἡ εὐτυχία

«Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐκπολιτισθοῦν ἀνόητα καὶ κοιτᾶσια εἶνε νὰ εὐνοήσωμε τὸ μεταξὺ των φλέρτ. γιατὶ τὸ φλέρτ ὅταν διεξάγεται καλά, διδάσκει στὸν ἄνθρωπο τὴν ἀληθινὴ τεχνη τῆς ζωῆς».

Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τῆς κυρίας Μωτζουρ Τάϊτ, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ συμβούλου τῶν οἰκογενειακῶν δυίλων τοῦ Λονδίνου.

«Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ δὲν ἔέρουν νὰ φλερτάρουν, ποοσθέτει ἡ κυρία Τάϊτ, πιαντεούνται κατὰ κανόνα σὲ πολὺ νεαοὴ ἡλικία καὶ δὲν ἔνουν σαφὴ ἰδέα ποιὸς εἶνε ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναίκα ποὺ τοὺς ταιριάζει».

Τί εἶνε, ὅμως τὸ φλέρτ;

«Τὸ φλὲρτ. διδάσκει ἡ Ἀγγλὶς ἐπιστήμων. συνίσταται στὸ νὰ ντυνώμαστε μὲ τοόπο γοητευτικό. καὶ στὸ νὰ πηναίνωμε στὸ ντάνσινγκ ἢ τὸν κινηματογράφο σήμερα μὲ μιὰ νέα καὶ αὔριο μὲ ἄλλη (καὶ ἀνίστροφα μιὰ νέα νὰ πηναίνη σήμερα μὲ τὸν ἕνα νέα καὶ αὔριο μὲ τὸν ἄλλο) γωὶς νὰ ἀφήνωμε τὸ αἴσθημα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς κατοχῆς νὰ εἰσνωοήση μέσα στὴν καοδιά μας».

Ἡ δόκτωο Τάϊτ συνιστᾶ τὸ σχηματισμὸ μικτῶν ὁμάδων φλέρτ, στὶς ὁποίες ἀγόρια καὶ κορίτσια θὰ ἀλλάζουν σύντροφο «ὅσο τὸ δυνατὸν συντομώτερα».

"Οχι καὶ τόσο εὔκολα ὅλα αὐτὰ γιὰ λαοὺς ὅπως οἱ "Ελληνες π. χ. Χρειάζεται τὸ περίφημο ἀγγλικὸ φλέγμα γιὰ νὰ μὴν ἔχη τὸ αἴσθημα τῆς ἰδιοκτησίας ὁ συνοδεύων μιὰ νέα

Τὰ πόδια τῶν γυναικῶν ΚΟΝΤΑΙΝΟΥΝ!

Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ μείωσις τοῦ μήκους των

"Ολες οἱ παρατηρήσεις τῶν συνχρόνων ἐπιστημόνων συμπίπτουν στὸ ὅτι, τὸ πόδια τῶν γυναικῶν κονταίνουν συνεχῶς. Οἱ γκέρλς μὲ τὰ μακρυὰ πόδια εἶνε τόσο σπάνιες σήμερα, ὥστε οἱ ἐμπρεσάριοι τῶν ἀγγλικῶν καὶ ἀμερικανικῶν μπαλέττων ψάχνουν κυριολεκτικὰ μὲ τὸ κερὶ γιὰ νὰ τὶς ἀνακαλύψουν.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ συγκίνησε ἔκτος τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων καὶ τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο τῆς Ὑγιεινῆς, ποὺ διέταξε τελευταία τὴ διενέργεια μιᾶς εὐρυτάτης ἐρεύνης γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ σὲ ποιούς λόγους ὀφείλεται τὸ ὅτι τὰ πόδια τῶν γυναικῶν κονταίνουν συνεχῶς, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε τουναντίον νὰ μακραίνουν λόγῳ τῆς ἐπιδόσεως των στὰ διάφορα σπόρ. τὸ χορό κτλ.

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ διεξάγεται σήμερα μεταξὺ γυναικῶν ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Ἀλλὰ, φυσικά, τὰ ἀποτελέσματα στὰ ὁποῖα προκειται νὰ καταλήξη θὰ βραδύνουν πολὺ νὰ γνωσθοῦν.

Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, ὁ δόκτωρ θουφφιέ, ποὺ εἶνε διάσημος γιὰ τὶς μελέτες του ἐπὶ τῆς φυσικῆς δραστηριότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῶν ἐπιδράσεών της στὴ μορφολογία του, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς :

«Ἡ μείωσις τοῦ μήκους τῶν ποδιῶν εἶνε γενικὴ καὶ στὰ δύο φύλα. Ἀλλὰ τὸ πιὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι τὰ πόδια τῶν γυναικῶν κονταίνουν περισσότερο. Ἀλλωστε αὐτὸ εἶνε εὔκολο νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανεὶς ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γύρω του. Ὅλες σχεδὸν οἱ γυναῖκες καταφεύγουν στὰ ψηλὰ τακούνια. Χωρὶς αὐτά, θὰ φαίνονταν πολὺ κοντές.

»Γιατὶ ὅμως, τὰ πόδια των κονταίνουν περισσότερο ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀνδρῶν; Ἡ ἀπάντησις εἶνε νομίζω πολὺ εὔκολη. Γιατὶ οἱ ἄνδρες περπατοῦν περισσότερο ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ μείωσις τοῦ μήκους τῶν ποδιῶν εἶνε μικρότερη σ' αὐτούς.

»Ἂν θελήσωμε τώρα νὰ ἐντοπίσωμε αὐτὴ τὴ μείωσι θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὸ μέρος τοῦ ποδιοῦ ποὺ κονταίνει περισσότερο καὶ κυριώτερα εἶνε ἡ κνήμη.

»Κατὰ κανόνα τὸ μῆκος τῶν ποδιῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ ἴδιο μὲ τὸ μῆκος τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ σώματος. Ἔτσι γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἀνάστημα 1μ.60, τὸ μῆκος τῶν ποδιῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε 0μ.80. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ὀρθὴ ἀναλογία. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως λείπουν μερικὰ ἑκατοστὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες καὶ 12 περίπου ἑκατοστὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

»Ἂς πάρωμε ἕνα νέο καὶ μιὰ νέα ποὺ νὰ ἔχουν καὶ οἱ δύο ὕψος 1μ.64.

»Οἱ κανονικὲς ἀναλογίες θὰ ἦσαν καὶ στοὺς δυὸ οἱ ἑξῆς :

Ἄνω μέρος τοῦ σώματος:	0μ.82
Κάτω μέρος τοῦ σώματος (πόδια) :	0μ.82
»Στὴν πραγματικότητι ὅμως, συμβαίνει τὸ ἑξῆς:	
Στὸν ἄνδρα οἱ ἀναλογίες εἶνε (περίπου) :	
Ἄνω μέρος τοῦ σώματος :	0μ.87
Κάτω μέρος τοῦ σώματος (πόδια) :	0μ77
Συνολικὸ ὕψος :	1μ.64
»Καὶ στὴ γυναίκα (περίπου) :	
Ἄνω μέρος τοῦ σώματος :	0μ.94
Κάτω μέρος τοῦ σώματος:	0μ.70

»Ὑπάρχουν ὅμως, μερικὲς γυναῖκες ποὺ καλοῦντει στὴ μορφολογία «μακρόγραμμες». Εἶνε οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ψηλὰ ("περιφανο") ὅπως συνηθως ἀποκαλοὺνται) πόδια. Οἱ ἀναλογίες των, γιὰ ἕνα ἀνάστημα 1μ.64, εἶνε περίπου οἱ ἑξῆς :

Ἄνω μέρος τοῦ σώματος:	0μ.86
Πόδια:	0μ.78

»Στὸ σημειο αὐτὸ χρειάζεται μιὰ διευκρίνισις. Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶνε ψηλὴ καὶ νὰ ἔχη κοντὰ πόδια. Καὶ ἀντίθετα νὰ εἶνε κοντὴ καὶ νὰ ἔχη ψηλὰ πόδια. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σημεῖον στὸ ὁποῖον βρίσκεται ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ ποὺ χωρίζει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τὸ κάτω. Ἂν αὐτὴ ἡ γραμμὴ βρίσκεται πολὺ κάτω ἀπὸ τὸ ἥμισυ τοῦ συνολικοῦ ἀναστήματος, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει κοντὰ πόδια. Ἀδιάφορο ἂν εἶνε στὸ σύνολο ψηλὴ ἢ κοντά πόδια. Ἀδιάφορο ἂν εἶνε στὸ σύνολο ψηλὴ ἢ κοντὰ πόδια. Ἂν βρίσκεται πιο κάτω ἀπὸ τὸ ἥμισυ μόνον κατὰ μερικὰ ἑκατοστὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει ψηλὰ πόδια.

»Ἡ μείωσις τοῦ μήκους τῶν ποδιῶν ὀφείλεται κυριώτατα στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ γυναῖκες κάνουν κατάχρηοι σὲ ὅλα τὰ μεταφορικὰ μέσα (αὐτοκίνητα, ἀσανσὲρ κτλ.) καὶ φροντίζουν ὥστε νὰ περπατοῦν ἐλάχιστα.

»Γιὰ τὴν ἐπιμήκυνσι τῶν ποδιῶν δὲν ὑπάρχει καλύτερη ἄσκησις ἀπὸ τὸ ἀνέβασμα μιᾶς σκάλας γρήγορα καὶ ζωηρά. Ἡ Σεσὶλ Σορέλ, ποὺ εἶχε κοντὰ πόδια, κατώρθωσε νὰ κερδίση χάρις σ' αὐτὸ τὸ μέσον μερικὰ ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου

»Τὸ σκὶ καὶ τὸ πατινάζ μακραίνουν ἐπίσης τὰ πόδια. Ἡ πεζοπορεία, τέλος, ὅταν γίνεται μὲ γρήγορο καὶ ζωηρὸ βῆμα, ἀποδίδει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα».

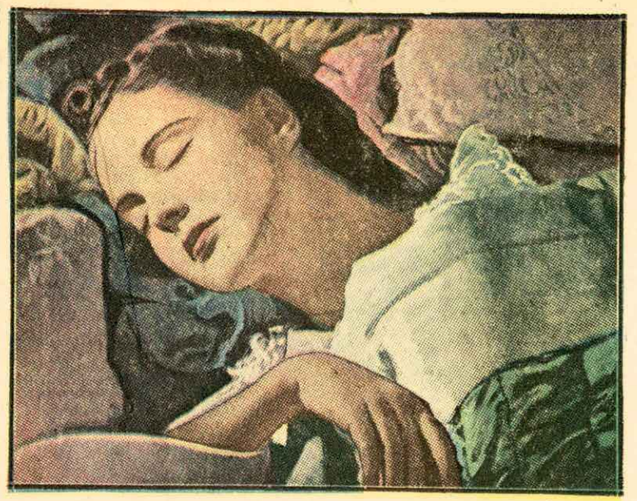

Κοιμᾶται κανεὶς καλύτερα ὅταν ἀλλάζει τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου του καὶ πλαγιάζει πιὸ ἐνωρίς.

(( )) Ἰ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες σημείωσαν ἕνα σημαντικὸ βῆμα πρὸς τὴ λύσι τοῦ προβλήματος τοῦ ὕπνου. Ὡστόσο, δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐφαρμόσουν στοὺς ἐνηλίκους κάτι ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες γιὰ τὸν ὕπνο τῶν μικρῶν παιδιῶν: τὴν κοινὴ κούνια, μὲ κάποιες τροποποιημένη μορφή.

Ὁ ὕπνος εἶναι ἴσως τὸ μεγαλε τερο ἀπ' τὰ αἰνίγματα τῆς βιολογ ας. Ἐχει ἀποδειχθῆ ὅτι κάθε μορφὴ ὕπνου —εἴτε φυσιολογικοῦ, εἴτε προερχομένου ἀπὸ ναρκωτικὰ φάρμακα ἢ ἀπὸ χτύπημα —ἀκολουθεῖ τὸν ἴδιο μηχανισμό. "Οταν κοιμόμαστε, τὸ σῶμα ἀναπληρώνει τὶς φθορές του.

Δὲν ἔχουν παρατηρηθῆ σημαντικὲς διαφορὲς στὰ χημικὰ συστατικὰ τοῦ ὀργανισμοῦ πρὶν καὶ μετὰ τὸν ὕπνο.

Γιατὶ κοιμόμαστε; Ὡρισμένοι ἐπιστήμονες ἔκαμαν τὸ ἑξῆς πείραμα: Προκάλ σαν, μὲ ἠλεκτρικὰ ρεύματα, συσπάσεις ἑνὸς μυὸς βγαλμένου ἀπὸ ἕναν βάτραχο. Σὲ κάθε σύσπασ: ὁ μὺς ἀνασήκωνε ἕνα βάρος. Ἀ τὸ συνεχ σθηκε ὡς ὅτου κουρά σθηκε καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ σηκώσ.ι τὸ βάρος. Μιὰ γημικὴ ἀνάλυσις ἀπέδειξε τότε ὅτι εἶχε αὐξηθῆ πολὺ ὁ γαλακτικὸν ὀξὺ μ σα στοὺς ἱστοὺς τοῦ μυός. Κι' οἱ ἐπιστήμονες συνεπέραναν ὅτι τὸ ὀξὺ αὐτὸ εἶναι τὸ «δηλητήριο τῆς κοπώσεως» κι' ὅτι ἡ συγκέντωσ ς του σὲ μεγάλη ποσότητα φέρνει τὴν ἀγκη τοῦ ὕπνου. Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ κατέπεσε, ὅταν ἄλλα πειράματα πάνω σὲ κουρασμένους καὶ νυσταγμένους ἀνθρώπους ἀπέδειξαν ὅτι δὲν εἶχε αὐξηθῆ διόλου τὸ γαλακτικὸν ὀξὺ στοὺς μῦς των.

Ἐπίσης δὲν μπόρεσε νὰ σταθῆ μιὰ ἄλλη θεωρία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὕπνος γρειάζεται γιὰ ν' ἀνανεώνη τὸ σῶμα τὸ ὀξυγόνο τῶν κυττάρων του, ποὺ καταναλώθηκε ἀπ' τὴ δράσι τους.

Σήμερα ἔχει γίνει δεκτὴ μιὰ ἐξήγησις, ποὺ ὀφείλεται στὸ Ρῶσσο φυσιολόγο Παυλὼφ: Οἱ ἐπανειλημμένοι ἐρεθισμοὶ ἐλαττώνουν τὴν ἱκανότητα ἀντιδράσεως ὡρισμένων τμημάτων τοῦ ἐγκεφάλου, κι' αὐτὸ φέρνει τὸν ὕπνο.

Οἱ παρατηρήσεις ἔχουν ἀποδε ξει ὅτι ὁ ὕπνος παρουσιάζει μιὰ κυκλικὴ περιοδικότητα. Ἄνθρωπο «λειτουργοῦν» σὲ ὑπόγεια, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν ρολόγια, οὔτε ἐφθαναν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, δὲν μπεροῦσαν βέβαια νὰ ξέρουν πότε νύχτωσε καὶ πότε ξημέρωσε, κι' ὅμως κοιμόντουσαν καὶ ξυπνοῦσαν πάντοτε στὶς ἴδιες ὧρες.

Ἐξ ἄλλου, κινηματογραφήθηκαν μὲ αὐτόματες καὶ ἀθόρυβες μηχανὲς 150 κοιμισμένοι καὶ διαπιστώθηκε ἔτσι ὅτι ἀλλάζαν θέσι στὸν ὕπνο τους κάθε 10 λεπτὰ κατὰ μέσον ὅρον. Οἱ μετακινήσεις αὐτὲς ὀφείλονται στὸ ὅτι τὸ βάρος τοῦ σώματος πιέζει τοὺς μῦς καὶ τὶς ἀρθρώσεις καὶ δυσκολεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Τότε τὸ κουρασμένο μέρος τοῦ σώματος στέλνει ἕνα μήνυμα στὸν ἐγκέφαλο γιὰ μιὰ ἀλλαγὴ θέσεως.

Τὰ παιδιὰ στριφογυρίζουν στὸν ὕπνο τους περισσότερο ἀπ' τοὺς μεγάλους κι' οἱ ἄντρες πιὸ πολὺ ἀπ' τὶς γυναῖκες.

Ἀπεδε γθη ἀκόμη ὅτι, ὅταν κοιμόμαστε, ὡρισμένα τμήματα τοῦ ἐγκεφάλου μας ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ξυπνητά. Γι' αὐτὸ π. χ. μποροῦμε νὰ κυλήσουμε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ, ἀλλὰ δὲν πέφτουμε κατω. Ἐπίσης διορθώνουμε μηχανικὰ τὰ σκεπάσματα ἔπε τα ἀ ὸ κάθε μετακίνησί μας. Τέλος, ἡ μητέρα ξυπνάει ἀμέσως μόλις κλάψη τὸ παιδί της, ἐνῶ ἄλλοι δυνατώτεροι θορυβοι δὲν τὴν ἐνοχλοῦν. "Ολ' αὐτὰ ὀφείλονται στὰ μέρη τοῦ ἐγκεφάλου ποὺ ἀγρυπνοῦν.

Οἱ ἀπότομοι νυκτερινοὶ θόρυβοι αὔξανουν σημαντικὰ τὸν πιεσ. τοῦ αἵματος. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα φέρνουν καὶ τὰ ἐφιαλτικὰ ὀνείρα. Ἡ αὔξησις λοιπὸν αὐτὴ μπορεῖ νὰ προκλ σῃ σ' ἕνα ἡλικιωμένο τὴν διαρρηξι ἑνὸς αἱμοφόρου ἀγγε ου. Ἔτσι ἐξηγοὺνται ἴσως μερ κοὶ «μυστηριώδεις» θάνατοι κατὰ τὴ δ άρκεια τοῦ ὕπνου.

Ἐνῶ μ α ὁμὰς ἐπιστημόνω ἀσχολεῖτο μὲ πειράματα ποὺ ἀπέδειξαν ὅλα τὰ παραπάνω ἐνδιαφέροντα πραγματα γιὰ τὸ μηχανισμὸ τοῦ ὕπνου, ἕνας ἄλλος εἰδικός, ὁ δόκτωρ Σάντερς, στὸ Κάνσας Σίτυ, παρατήρησε ὅτι ἕνα κρεββάτι ποὺ ταλαντεύεται σὰν κούνια, διευκολύνει πολὺ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος σὲ ἀνθρώπους ποὺ πάσχουν ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες: κατάγματα τῶν ἄκρων, ἀσθένειες τοῦ κυκλοφοριακοῦ συστήματος, διαβήτη κλπ. Ἐπίσης βοηθεῖ στὴν ἀναπνοὴ τοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ πολιομελίτιδα, τόσο ποὺ μποροῦσε κάποτε ν' ἀντικαταστήσ τὸν περίφημο «χαλύβδινο πνεύμονα».

"Αρχισαν λοιπὸν νὰ χρησιμοποιοῦνται τέτοια κρεββάτια σὲ διάφορα ἀμερικανικὰ νοσοκομεῖα. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἀρρώστους ποὺ τὰ μεταχειρίσθηκαν, παρετήρησαν ὅτι κοιμόντουσαν σ' αὐτὰ καλλίτερα καὶ βαθύτερα ἀπ' ὅτο εἶχαν κοιμηθῆ ποτὲ στὴ ζωή τους. Μερικοὶ μάλ στα ἔσπευσαν ν' ἀγοράσουν τέτοια κρεββάτια, ὅταν γυρισαν στὰ σπ τια τους, γ ὰ ν' ἀπολαμβάνουν τὸν ὕπνο τους.

"Επειτα ἀπ' τὴν ἐπιτυχία αὐτὴν ποὺ σημείωσαν, φαίνεται ὅτι τὰ νέα κρεββάτια—κούνιες θὰ διαδοθοῦν πολὺ μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς ἀϋπνίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ὡς ὅτου κατορθώσουν ν' ἀποκτήσουν ἕνα τέτοιο κρεββάτι ὅσοι βασανίζονται ἀπὸ ἀϋπνία, τί ἄλλο μποροῦν νὰ κάνουν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν ὕπνο ποὺ τοὺς ἀποφεύγει;

Πῶς ν' ἀντιδρᾶτε στὴν ἀϋπνία

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, πολλὲς φορὲς, ἡ ἀϋπνία εἶναι δημιούργημα τῆς φαντασίας μας. Ὑπάρχει π. χ. ἡ χαρακτηριστικὴ περίπτωσις δυὸ ἀνθρώπων, ποὺ εἶχαν ἀναγκασθῆ νὰ διανυκτερεύσουν σ' ἕνα ἐρειπωμένο σπίτι καὶ ποὺ εἶχαν τὸ πρωῒ τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν ἔκλεισαν μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Κι' ὅμως εἶχαν κοιμηθῆ τόσο βαθειά, ὥστε εἶχε πέσει πάνω τους ἕνα μεγάλο κομμάτι σοβᾶς τοῦ ταβανιοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν!...

Προκειμένου περὶ πραγματικῆς ἀϋπνίας, οἱ στοιχειώδεις κανόνες ἐναντίον της εἶναι οἱ ἑξῆς:

Τρῶτε ἐλαφρά, πρὶν πέσετε στὸ κρεββάτι. Τὸ αἷμα συγκεντρώνεται τότε στὸ στομάχι, γιὰ τὴ χώνευσι. Προκαλεῖται ἔτσι ἀναιμία τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ φέρνει ὕπνο.

Ἕνα ζεστὸ μπάνιο βοηθεῖ στὸν ὕπνο, γιατὶ ἔχει καταπραϋντικὴ ἐνέργεια.

Ἐπίσης κοιμᾶται κανεὶς καλλίτερα, ὅταν ἀλλάξη τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου του, π. χ. ὅταν πέφτη στὸ κρεββάτι μιὰ ὥρα ἐνωρ τερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη.

Μάθετε ν' ἀφίνετε ὅλους σας τοὺς μῦς νὰ χαλαρώνωνται.

Τὸ ὕπλο κρεββάτι δὲν συντελεῖ στὸν καλὸν ὕπνο τῶν ἀνθρώπων, γιατὶ κάθε ἄνθρωπος δὲν κοιμᾶται βεβαίως κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τοὺς ἄλλους. Πολὺ προτιμώτερα, ἀπ' αὐτὴν τὴς ἀπόψεως, εἶναι τὰ χωριστὰ κρεββάτια—ἀκόμη δὲ καλλίτερα ἂν εἶναι μεγάλα διπλᾶ.

Τὸ ὑπερβολικὰ μαλακὸ κρεββάτι, ὅπως καὶ τὸ πολὺ σκληρό, δὲν συνιστῶνται σὲ ὅσους ὑπαφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία. Καλλίτερος εἶναι ὁ μέσος ὅρος.

Τὸ χρῶμα τῆς κρεββατοκάμαρας ἔχει ἐπίδρασι στὸν ὕπνο. Οἱ ἁπαλὲς ἀποχρώσε ς τοῦ πράσινου καὶ τοῦ μπλὲ εἶναι καταπραϋντικές, ἐνῶ τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο ἔχουν διεγερτικὴ ἐνέργεια.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπίδρασι τοῦ καφέ, σ' ἄλλους προκαλεῖ ἀϋπνία ἐνῶ ἄλλοι ἀπεναντ ας κοιμοῦνται καλλίτερα ὅταν πιοῦν τὸ καφεδάκι τους πρὶν νὰ πέσουν στὸ κρεββάτι.

Πράγματι, ἀναφέρεται στὰ ἰατρικὰ χρονικὰ ἡ περίπτωσις ἑνὸς Ἄγγλου, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι, ἂν δὲν εἶχε πιὴ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας 40 φλυτζάνια καφέ!

"Αν οἱ διάφοροι συμβουλὲς περὶ καταπολεμήσεως τῆς ἀϋπνίας φαίνονται κάποτε λίγο ἀκαθόριστες, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲν τὶς ἔχουν ἐξακριβώσει ἀπόλυτα οἱ ἐπιστήμονες. Ἕνα ἀγγλικὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ ἀναγνωρίζει αὐτὴν τὴν ἀλήθεια. Συμβουλεύει δὲ μὲ γιουμοριστικὴ διάθεσι ἐκείνους ποὺ βρίσκουν ἀόριστες τὶς συμβουλὲς κατὰ τῆς ἀϋπνίας νὰ ... μένουν ἀπλούστατα ἀνοιχτοὶ

Ζ. ΡΑΤΚΛΙΦ

Θρύλοι και παραδόσεις

Ὁ πειρατὴς τοῦ Βόλγα

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, Τσάροος δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα στὴ Ρωσσία. Ὑπῆρχε μόνο ἕνας Μεγάλος Δούκας τῆς Μόσχας, ποὺ ἡ κυριαρχία του δὲν ἐπερνοῦσε τὰ τείχη τῆς πόλεως.

Καί, σ' ὅλες τὶς ἀπέραντες στέππες τοῦ Νότου, πολεμοῦσαν διαρκῶς ἀναμεσά τους οἱ Κοζάκοι, οἱ Βοεβόδες κι' οἱ Μογγόλοι.

Στὴν κοιλάδα τοῦ Βόλγα, βασίλευε ὁ Στένκα Ράζιν. Ἡ φήμη τοῦ γιγαντόσωμου αὐτοῦ πειρατὴ εἶχε ἁπλωθῆ σ' ὁλόκληρη τὴ Ρωσσία. Εἶχε συγκροτήσει στρατὸ ὁλόκληρο ἀπὸ Κοζάκους, ποὺ εἶναν δραπετεύσει ἀπὸ τὰ κάτεργα, ἀπὸ κακούργους, ποὺ εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὴν κρεμάλα, ἀπὸ τυχοδιώκτες, ποὺ τοὺς ἄρεσαν οἱ περιπέτειες.

Ἦταν ἕνας λησταῖς: Ἕνας πειρατής: Φυσικά. Ὁ Στένκα Ράζιν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ βοᾶ τοὺς ἀνθρώπους του. Χτυποῦσε λοιπὸν τὶς ἀπομακρυσμένες πολιτεῖες κι' ἔπαιρνε φόρο. Ἔπιανε ὁλόκληρο στολίσκο ἐμπορικὸ καὶ τὸν λεηλατοῦσε.

Μά, τὶς περισσότερες φορές, τιμωροῦσε τοὺς ἄρχοντες, ποὺ πίεζαν τοὺς φτωχοὺς μουζίκους, καὶ ὑποστήριζε τὰ ὀρφανά. Ἔτσι, ὅλοι οἱ Βοεβόδες τὸν καταριόντουσαν κι' ὅλοι οἱ φτωχοὶ εὐλογοῦσαν τὸ ὄνομά του. Τριγυρνοῦσε στὶς στέππες, σκοπίζοντας μὲ τὴν ἴδια ἁπλοχεριὰ τὸ θάνατο καὶ τὸν ἔρωτα, κι' ἀφίνοντας πίσω του ἐρείπια καὶ παιδιά, ποὺ τοὺμοιαζαν στὴν ὁμορφιὰ καὶ στὴ δύναμι.

Ὅταν ἦταν σαράντα χρονῶν, ντύπησε ἕνα καραβάνι, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ πήγαινε στὸ πανηγύρι τοῦ Νίζνι Νοβγκορόντ. Εἶχε στήσει τὸ καστέρι του σὲ μιὰ δασωμένη περιοχή. Βέβαια, νίκησε, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ λυσσώδη ἀντίσταση, τῶν ἐμπόρων τοῦ Τουρκεστάν, ποὺ τοὺς ἔδινε θάρρος ἕνας νεαρός, ἕνα παιδὶ σχεδόν. Δυὸ μέρες ὁλόκληρες χρειάστηκαν οἱ ἄντρες τοῦ Στένκα Ράζιν γιὰ νὰ τοὺς καταβάλουν. Καὶ δὲν νικήθηκαν οἱ ἔμποροι παρὰ μόνον ὅταν οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν νεκροὶ ἢ πληγωμένοι.

Ὁ νέος δὲν εἶνε πάθει τίποτα. Τὸν ἔπιασαν ζωντανό. Ὁ Στένκα Ράζιν θέλησε νὰ τὸν ἀποκεφαλίση ὁ ἴδιος. Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ γύμνωνε τὸ λαιμό, τοῦ φάνηκε πὼς τὸ δέρμα του ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτό. Τοῦ ἔσγισε τὰ ροῦχα, καὶ ποδάβλε τότε τὸ στῆθος του... Ἦταν γυναῖκα!

Ἦταν μιὰ νέα, ποὺ πάλεψε μὲ τὰ νύχια καὶ μὲ τὰ δόντια μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πειρατῆ. Ἀλλ' ὁ Στένκα Ράζιν δὲν εἶνε ποτέ του νοιώσει ἕνα τέτοιο ἐρωτικὸ μεθύσι ὅσο τὴν ἡμέρα ἐκείνη...

Ὡς τότε, νόμιζε πὼς ἤξερε τί θὰ πῆ ἀνάπη. Ἀλλὰ τί ἄξιζαν ὅλες οἱ Ρωσσίδες, ποὺ εἶχε γνωρίσει, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἄνοια Περσίδα, ποιγκήπισσα; — γιατὶ ποιγκήπισσα ἦταν.

Ἐγκατέστησε τὴν Μιρζὰ Οὐλίν, τὴν καινούργια του ἀναπημένη, στὸ μεγάλο του καράβι, μὲ τὸ ὁποῖο διέσχιζε τὸ Βόλγα. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἔνινε ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος!

Ἔκοψε τὰ ἄγρια νένεια του, πλενόταν δλη τὴν ὥρα, καὶ περνοῦσε τὶς μέρες του στὰ πόδια τῆς ὄμορφης Ἀνατολίτισσας. Εἶνε φτιάσει, γι' αὐτήν, μιὰ μεταξωτὴ σκηνή, στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ του, μὲ ὁλόγυρσα κρόσσια, κι' ἐκεῖ μέσα ζοῦσε πλάϊ στὴ Μιρζὰ Οὐλίν.

— Τρουνούδησέ μου, ἀνάπη μου! τῆς ἔλενε.

Κι' ἐκείνη τοῦ τραγουδοῦσε τὰ νοσταλγικὰ τραγούδια τῆς πατρίδας της, κι' ὁ Στένκα Ράζιν, ὁ γιγαντόσωμος πειρατής, ἔκλαιγε!

Θαροῦς κι' αὐτὰ τὰ δάκρυα τὸν ἐμπόδιζαν νὰ ἰδῆ τοὺς παλιοὺς συντρόφους. Δὲν εἶχε ἀρκετὰ πολεμήσει; Δὲν εἶχε κι' αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ ζήτη πιὰ σὰν ἀφέντης;

— Ἐσὺ θὰ κυβερνᾶς, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς τοὺς ἀνθρώπους μου! εἶχε πῆ στὸν Ἰβὰν Τουλίν, τὸν ὑπαρχηγό του.

— Ἀλλά, καπετάνιο μου... θέλησε ἐκεῖνος νὰ τοῦ πῆ.

Ὁ Στένκα Ράζιν τὸν ἔδιωξε ἀπότομα ἀπὸ τὴ σκηνή του.

— Πήγαινε! τοῦ εἶπε. Θὰ γίνης ἐσὺ τώρα ὁ καπετάνιος!

Σὲ λίγες μέρες, ἕνας ἔμπιστός του γωσικὸς ἦρθε νὰ τοῦ ἀναγγείλη μιὰν εἴδησι.

— Ἀφέντη Στένκα Ράζιν, τοῦ εἶπε, ἔμαθα πὼς σὲ τρεῖς μέρες, θὰ περάση ἕνα μεγάλο καράβι, φορτωμένο μὲ μεταξωτά...

Ἀλλὰ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ πειρατὴς τοῦ Βόλγα ἄκουσε μὲ ἀπάθεια μιὰ τέτοια σημαντικὴ εἴδησι. Ν' ἀφίση τὴ Μιρζὰ Οὐλὶν γιὰ νὰ ξαναγίση τὸν πόλεμο; Ποτέ!

Καί, γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης, οἱ ἄντρες του ἀρνισαν νὰ μουομουοίζουν ἐναντίον του. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τόσκασαν τὸ ἴδιο βράδυ κι' ἔφυναν.

— Εἶνε δειλοί! φώναξε ὀργισμένος ὁ Στένκα Ράζιν, μόλις ὁ Ἰβὰν Τουλὶν ἦρθε νὰ τοῦ ἀναγγείλη τὴν εἴδησι.

— Ὄχι, καπετάνιο, τόλμησε νὰ τοῦ παρατηρήση ὁ ὑπαρχηγός του. Δὲν εἶνε δειλοί...

— Τότε γιατὶ ἔφυναν;

— Πάνε νὰ βροῦν ἄλλον ἀρχηγό, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήση στὴ μάχη καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐγκαταλείψη, γιὰ τὸ κατῆφι μιᾶς γυναίκας, τόλμησε ν' ἀπαντήση ὁ Ἰβάν.

Ὁ Στένκα Ράζιν ἔβγαλε τὸ σπαθί του γιὰ νὰ τὸν σκοτώση. Ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔπεσε, σὰν παράλυτο. Γύρισε ὕστερα στὴ μεταξωτὴ σκηνή, μὲ τὰ νοῦσα τὰ κρόσσια, καὶ ξαπλώθηκε ἀμίλητος πλάϊ στὴ Μιρζὰ Οὐλίν.

Ἡ Περσίδα θέλησε νὰ τὸν ἀγκαλιάση, νὰ τὸν φιλήση ἀλλ' ἐκείνος τὴν ἔσπρωξε ἀποτομα. Ἔπειτα βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ φώναξε τοὺς ἀνθρώπους του στὸ κατάστρωμα. Ὅταν ἐκεῖνοι συγκεντρώθηκαν, περίεργοι νὰ ἰδοῦν τί τοὺς ἤθελε ὁ ἀρχηγός τους, ὁ Στένκα Ράζιν ξαναμπῆκε στὴ σκηνή, κι' ἀπάζοντας τὴν ὁλόγυμνη ἀγαπημένη του, τὴν τύλιξε μέσα σ' ἕνα πεσκὶ γαλί, τῆς ἔδεσε μιὰ μπάλα κανονιοῦ στὰ πόδια καὶ τὴν πέταξε στὰ νερὰ τοῦ Βόλγα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μιρζὰ Οὐλὶν βυθιζόταν στὸ κῦμα, ἔβγαλε μιὰν ἄγρια κραυνή. Ὁ Στένκα Ράζιν γλώμιασε ἀλλ' ἔμεινε ἀκίνητος, ὡς ποὺ τὸ γαλὶ μὲ τὴ γυναῖκα χάθηκε στὸ βυθὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἔπειτα γύρισε στοὺς συντρόφους του, ποὺ παρακολουθοῦσαν αὐτὴ τὴ δραματικὴ σκηνὴ κατάπληκτοι.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιατὶ μοῦ ἀνοίξατε τὰ μάτια! τοὺς εἶπε μὲ τὴ βαρειά του φωνή. Πήγα νὰ ξεχάσω πὼς εἶμαι Ἀργηγός. Ἄντρες σὰν καὶ σᾶς ἀξίζουν γίλιες φορὲς περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου! Αὔριο τὸ πωῒ θὰ γτυπήσουμε τὸ καράβι καὶ θ' ἀπάξουμε τὰ πλούσια ἐμπορεύματά του.

— Ζήτω ὁ καπετάνιος μας! φώναξαν οἱ κουρσάροι, ὑψώνοντας στὸν ἀέρα τὰ κοφτερὰ σπαθιά τους ποὺ τόσες φορὲς εἶναν βαφτῆ στὸ αἷμα...

ΠΙΕΡ ΜΟΝΤΛΟΥΑΝ

✪✪

Βρυκόλακας ἢ νυχτερίδα;

Οἱ ἀνατριχιαστικὲς ἱστορίες τῶν βρυκολάκων ξανάζησαν τελευταίως σὲ μιὰ περιοχὴ τῆς Βεστφαλίας (Γερμανία), ὅπου βρέθηκε νεκρὸ ἕνα παιδί, μὲ τρία τσιμπήματα στὸ λαιμό του. Ἦταν θῦμα ἑνὸς νεκροζώντανου, ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸν τάφο του τὶς νύχτες γιὰ νὰ χορτάση μὲ ἀνθρώπινο αἷμα; Ἢ τὰ σημάδια ἐκεῖνα προερχόντουσαν ἀπ' τὰ μυτερὰ δόντια μιᾶς νυχτερίδες «βαμπίρ», ἀπ' αὐτὲς ποὺ πίνουν τὸ αἷμα τῶν κοιμισμένων, τόσο ἐπιτήδεια ὥστε δὲν τοὺς ξυπνοῦν κἄν;

Οἱ ἀπλοϊκοὶ χωρικοὶ πιστεύουν τὸ πρῶτο. Πιθανώτερη ὅμως φαίνεται ἡ δεύτερη ἐξήγησις. Εἶνε παράξενο ὡστόσο πὼς βρέθηκε στὴν Εὐρώπη μιὰ τέτοια νυχτερίδα, ἐφ' ὅσον τὸ εἶδος αὐτὸ συναντᾶται μόνο στὰ δάση τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἰδίως τῆς Παραγουάης.

Ὁ ἐξερευνητὴς λοχαγὸς Στέντμαν περιγράφει πὼς πίνουν τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τους. Ξέροντας ἀπὸ ἔνστικτο ὅτι ὁ ἄνθρωπος — ἢ τὸ ζῶο — ποὺ ἔχουν διαλέξει, κοιμᾶται βαθιά, τὸ δαγκάνουν στὴν ἄκρη ἑνὸς δαχτύλου τοῦ ποδιοῦ, ἀνοίγοντάς του μιὰ τρύπα τόσο μικρή, ὥστε μόλις χωράει στὴν πληγὴ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας. Κι' ἀπὸ κεῖ ρουφοῦν τὸ αἷμα του.

Ἕνας ἄλλος ἐξερευνητής, ὁ Γουώτερσον, ἐπεζήτησε μόνος του νὰ τοῦ πιοῦν τὸ αἷμα οἱ νυχτερίδες «βαμπίρ», στὶς πυκνὲς ζούγκλες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Παρατήρησε λοιπὸν ὅτι, ἐνῶ ὑπῆρχαν γύρω του ἑκατοντάδες τέτοια πλάσματα, φαινόντουσαν ὅτι τὸν ἀγνοοῦσαν τελείως. Ἕνας ὅμως ἰθαγενής, ποὺ κοιμόταν δίπλα του, δέχθηκε τὴν ἐπιθεσί τους κι' ἔχασε ἀρκετὴ ποσότητα αἵματος, χωρὶς νὰ ξυπνήση καθόλου. Ἐπίσης οἱ νυχτερίδες ἔκαναν ἀφαίμαξι σὲ μερικὲς κότες καὶ σ' ἕνα ἄλογο.

Ὅσο γιὰ τοὺς θρύλους τῶν βρυκολάκων, πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι διατηροῦνται πάντοτε στὴν κεντρικὴ Εὐρώπη.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

"STANDARD & TRIUMPH"

ΑΝΤΟΧΗ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ - ΑΝΕΣΙΣ

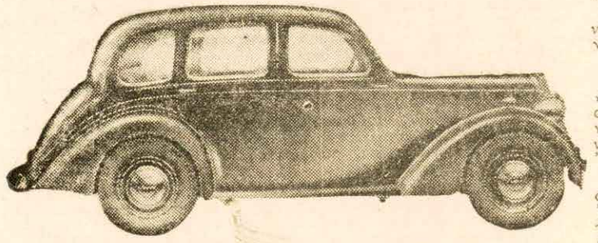

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεία διὰ τὴν Ἑλλάδα
Ἀνών. Ἑταιρία Αὐτοκινήτων «ΑΧΙΛΛΕΥΣ»
Λεωφόρος Συγγροῦ 14 - Τηλ. 90-043

Ὅλα μὲ ἀνεξαρτήτους ἐμπροσθίους τροχοὺς (γόνατα)

STANDARD	4	θέσ.	8	h. p.	Κονβερτίμπλ	cit	Πειραιὰ	Χαρτ.	Λίρ.	395 0.0
»	4	»	8	»	Κλειστὸν	»	»	»	»	380 0.0
»	4	»	8	»	Ἀνοικτὸν	»	»	»	»	380 0.0
»	5	»	14	»	Κονβερτίμπλ	»	»	»	»	640 0.0
»	5	»	14	»	Κλειστὸν	»	»	»	»	615 0.0
»	5	»	14	»	Ἀνοικτὸν	»	»	»	»	870 0.0
TRIUMPH	5	»	14	»	Ἀνοικτὸν	»	»	»	»	870.0.0
»	6	»	14	»	Κλειστὸν	»	»	»	»	

ΠΩΣ ΝΑ ΒΡΑΖΕΤΕ ΤΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ ΣΑΣ

Πόσες γυναῖκες δὲν τὰ χάνουν, γιατὶ δὲν ξέρουν πῶς νὰ παρασκευάσουν ἕνα χορταρικό, πόση ὥρα νὰ τὸ ἀφήσουν στὴ φωτιὰ ἡ πόση ποσότητα πρέπει νὰ βάλουν, σύμφωνα μὲ τὰ ἄτομα ποὺ πρόκειται νὰ σερβίρουν!

Νομίζομε συνήθως ὅτι τίποτε δὲν εἶνε εὐκολώτερο ἀπὸ τὸ βράσιμο ἑνὸς χορταρικοῦ. Καὶ ὅμως πρόκειται γιὰ μιὰ ἀληθινὴ τέχνη, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ λυδία λίθο τῆς μαγειρικῆς ἱκανότητος μιᾶς οἰκοδεσποίνης. Τὸ νὰ μὴν ξέρῃ νὰ παρασκευάση ἕνα πολύπλοκο φαγητὸ δὲν εἶνε ἔγκλημα. Εἶνε ὅμως κάτι τὸ ἀσυγχώρητο νὰ μὴν ξέρῃ νὰ παρασκευάση ἕνα ὁποιοδήποτε χορταρικό.

Ὁ κατωτέρω πίνακ θὰ σᾶς βγάλη ἀπὸ πολλὲς ἀπορίες. Συμβουλευθῆτε τον! Ὁ κόπος σας δὲν θὰ πάῃ χαμένος...

Εἶδος χορταρικοῦ	Ἀναλογία γιὰ ἕνα ἄτομο	Ἐποχὴ	Χρόνος βρασίματος	Τρόπος βρασίματος
Ἀγγινάρες	Μιὰ ὁκᾶ	Μάϊος — Ὀκτώβριος	40 — 45′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Σπαράγγια	85 δράμια	Ἀπρίλιος — Ἰούλιος	20 — 25′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Μελιτζάνες	85 δράμια	Ἰούλιος — Ὀκτώβριος	10 — 12′	Τηγανητὲς σὲ ζεματιστὸ λάδι.
Κοκκινογούλια	45 δράμια	ὅλο σχεδὸν τὸ χρόνο	40′ 1 ὥρ. 15′	Στὸ φοῦρνο (φαρσί) Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Καρότα	75 δράμια	Μάϊος — Ὀκτώβριος	1 — 1½ ὥρ.	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Σέλινα	μιὰ ρίζα	Νοέμβριος — Φεβρουάριος	40 — 50′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Ραπάνια	45 δράμια	Ὀκτώβριος — Μάρτιος	10 — 15′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Μανιτάρια	20 δράμια	ἐξαρτᾶται ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος	15′	Τηγανητὰ μὲ βούτυρο καὶ λεμόνι.
Κραμβολάχανο	85 δράμια	Ὀκτώβριος — Φεβρουάριος	35 — 60′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Κουνουπίδι	85 δράμια	Ὀκτώβριος — Μάρτιος	35 — 60′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Κολοκύθια	85 δράμια	Ἰούνιος — Ὀκτώβριος	20 — 30′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Σπανάκια	165 δράμια	κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες	5 — 15′	Σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό. Ἔπειτα περιχύνετε μὲ βούτυρο (σωτέ).
Κουκιά	85 δράμια	Μάϊος — Ἰούλιος	20 — 25′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Φρέσκα φασόλια	85 δράμια	Ἰούνιος — Σεπτέμβριος	40 — 45′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Ξηρὰ φασόλια	40 δράμια	ὅλο τὸ χρόνο	2 — 2½ ωρ.	Μέσα σὲ βραστὸ νερὸ μὲ μυρωδικά. Τὸ ἁλάτισμα θὰ γίνῃ στὸ μέσον τοῦ βρασίματος.
Φακὲς	40 δράμια	ὅλο τὸ χρόνο	1 ὥρα (ἂν εἶνε βραστερὲς)	Μέσα σὲ κρύο νερό. Τὸ ἁλάτισμα καὶ τὸ ἀρωμάτισμα θὰ γίνῃ στὸ μέσον τοῦ βρασίματος.
Μαρόνια	85 δράμια	Νοέμβριος — Ἰανουάριος	½ ὥρα	Βράσιμο μὲ νερὸ ἢ γάλα. Θὰ προσθέσετε γλυκὸ βούτυρο.
Γογγύλια	75 δράμια	Μάϊος — Σεπτέμβριος	1 ½ ὥρα	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Κρεμμύδια	75 δράμια	ὅλο τὸ χρόνο	35 — 40′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Λάπαθο	165 δράμια	Μάϊος — Σεπτέμβριος	5′	Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τὰ στείλετε στὸ φοῦρνο μέσα σὲ γάλα ἢ ζουμὶ ἀπὸ κρέας.
Μπιζέλια (φρέσκα)	165 δράμια	Μάϊος — Αὔγουστος	20 — 25′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Πράσσα	85 δράμια	Ἰούνιος — Νοέμβριος	40 — 45′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Μπιζέλια ξερά	40 δράμια	ὅλο τὸ χρόνο	3 ὧρες	Μέσα σὲ κρύο νερό. Τὸ ἁλάτισμα θὰ γίνῃ στὸ μέσον τοῦ βρασίματος.
Γλυκοκολόκυθο	75 δράμια	Σεπτέμβριος — Ἰανουάριος	12 — 15′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Πατάτες	85 δράμια	ὅλο τὸ χρόνο	15 — 30′	Μέσα σὲ βραστὸ καὶ ἁλατισμένο νερό.
Τομάτες	Δυὸ	Ἰούλιος — Ὀκτώβριος	½ ὥρα	Μέσα σὲ ζεματιστὸ λάδι.

Καὶ τώρα νὰ μερικὰ πράγματα ποὺ ἴσως δὲν γνωρίζετε:

✪ Γιὰ νὰ κάμετε τὰ χόρτα νὰ βράσουν καλύτερα, ὅταν τὸ νερὸ εἶνε ἀσβεστοῦχο, προσθέστε 2 — 3% ἁλάτι.

✪ Δὲν πρέπει νὰ ρίχνετε τὰ χορταρικὰ μέσα στὸ νερὸ προτοῦ βράση. Προτοῦ τὰ ρίξετε, θὰ ἁλατίσετε τὸ νερὸ (μιάμιση κουταλιὰ τοῦ καφὲ ἁλάτι μέσα σὲ κάθε ὁκᾶ νερό).

✪ Χρησιμοποιεῖτε πάντα ἀνοξείδωτα ἐργαλεῖα (μαχαίρια κτλ.) γιὰ τὸ καθάρισμα καὶ τὸ ξεφλούδισμα τῶν χορταρικῶν. Τὰ σκεῦη σας πρέπει νὰ εἶνε καλὰ γανωμένα.

✪ Τὰ πράσινα χορταρικὰ πρέπει τὰ βράζουν μέσα σὲ ξεσκέπαστη κατσαρόλα, γιὰ νὰ μὴν κιτρινίσουν. Πρέπει ἐπίσης ἡ φωτιὰ νὰ εἶνε δυνατή. Τὰ λευκὰ (κουνουπίδια κτλ.) πρέπει νὰ βράζουν μὲ σιγαλὴ φωτιὰ καὶ σὲ σκεπασμένη κατσαρόλα, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ λευκότητά τους.

ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΤΙΣ με τεχνητούς ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ

Τά τρόφιμα θά διατηρεῦνται ἐπ' ἄπειρον

Σ' ἕνα παλιό μεγάλο κτίριο τοῦ Ντρούκλιν, ὅπου ἔχουν ἐγκαταστήσει τό ἐργαστήριό τους, δυό ἐπιστήμονες οἱ δόκτορες "Αρνο Μπράς καί Βόλφγκανγκ Χούπερ, δημιουργοῦν τεχνητούς κεραυνούς, μέ ἠλεκτρισμό 4½ ἑκατομμυρίων βόλτ, γιά νά τούς μεταχειρισθοῦν γιά διάφορες ἐφαρμογές τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Τά πειράματά τους ἀνοίγουν νέους δρίζοντες γιά πολλές μεγάλες βιομηχανίες.

Ὁ δόκτωρ Μπράς ἦταν ἄλλοτε καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου. Πειραματίσθηκε ἐπί πολλά χρόνια σχετικῶς μέ τά ἀποτελέσματα τῶν ἠλεκτρονιακῶν ἐκκενώσεων τῶν κεραυνῶν πάνω στήν ὕλη, κι' ἀναζήτησε πρακτικές ἐφαρμογές τῶν γνώσεων πού ἀπόκτησε μέ τίς ἐρευνές του. Ἀνάλογα πειράματα ἔκαναν τότε κι' ἄλλοι ἐπιστήμονες, στήν Ἀγγλία, τή Ρωσσία καί τήν Ἀμερική, μέ μεγάλα «κυκλοτρόνια» καί «καπασιτόρνια» πού δημιουργοῦν ἠλεκτρικές ἐκκενώσεις ἑκατομμυρίων βόλτ. Ὁ τόσο ἰσχυρός δμως ἠλεκτρισμός κατέστρεφε τίς ὀργανικές οὐσίες στίς ὁποῖες ἐπιδροῦσε.

Ὁ δόκτωρ Μπράς σκέφθηκε ὅτι θἄπαναν νάνε καταστρεπτικοί αὐτοί οἱ τεχνητοί κεραυνοί, ἄν διαρκοῦσαν ἐλάχιστα. Καί πραγματι, μέ μιά εἰδική συσκευή, περιόρισε τή διάρκειά τους ἀπό 1 δεκάκις χιλιοστόν σέ 1 ἑκατοντάκις ἑκατομμυριοστόν τοῦ δευτερολέπτου.

Τότε ἀκριβῶς, ἀναγκάσθηκε νά διαπετεύση ἀπ' τή Γερμανία, γιατί ἡ Γκεστάπο ζητοῦσε νά τόν ἐξαναγκάση νά ἐργασθῆ γιά τή διάσπαση τοῦ ἀτόμου, ὑπό στρατιωτικήν ἐποπτεία. Κι' ἔπειτα ἀπό ἕνα περιπετειῶδες ταξεῖδι, τό 1943, ἔφτασε στίς Ἡνωμ. Πολιτείες, ὅπου κατόρθωσε νά βρῆ κεφάλαια 500.000 δολλαρίων καί νά συνεχίση τίς ἐρευνές του.

Μέ τό νέο μηχάνημα πού κατασκεύασε στήν Ἀμερική, γιά τήν παραγωγή τεχνητῶν κεραυνῶν, ἀποτειρώνονται τελείως τά τρόμια. Αὐτή εἶνε ἡ σπουδαιότερη πρακτική ἐφαρμογή του. Ἀφοῦ ἕνα μπιφτέκι ὑποβληθῆ στήν ἐπίδρασι τῶν ἠλεκτρικῶν ἐκκενώσεων, μπορεῖ κατόπιν νά διατηρηθῆ ἐπί πολλούς μῆνες τελείως φρέσκο καί νωπό, μέσα σ' ἕνα δοχεῖο ὅπου δέν μπαίνει ἀέρας. Γιατί οἱ τεχνητοί κεραυνοί σκοτώνουν ὅλα τά μικρόβια πού προκαλοῦν τήν ἀπαξύθεσι τῶν τροφῶν. Ὁ δόκτωρ Μπράς βεβαιώνει ὅτι τό μπιφτέκι αὐτό διατηρεῖται π ἀ ἐ π' ἄπειρον. Δέν μπόρεσε ὡστόσο νά τό ἀποδείξη ἀκόμη, γιατί τά πειράματά του ἄρχισαν μόνο πρό ἑνός ἔτους.

Κατά τόν ἴδιον τρόπο, στά πειράματα τοῦ δόκτορος Μπράς, ἀποστειρώθηκαν στρείδια, γαρίδες, ἐντόσθια, πουλερικά, φούτα, λαχανικά, καί διάφορα ἄλλα τρόφιμα, πού δέν μποροῦσαν ὡς τώρα νά διατηρηθοῦν χωρίς ψυγεῖο ἤ κονσερβάρισμα ἤ ἀφυδάτωσι. Σπειρῶτσαν ὅτι οἱ ἠλεκτρικές ἐκκενώσεις δέν διατηροῦν ἁπλῶς τά τρόφιμα, ἀλλά τά ἀποστειρώνουν, ἐνῶ ἡ ψῦξις σταματάει μόνο τή δράσι τῶν μικροβίων, χωρίς νά τά σκοτώνη, κ' ἔτσι τά τοσόμια γαλοῦν γοήγορα μόλις βγοῦν ἀπ' τό ψυγεῖο.

Αὐτό καί μόνον εἶνε ἀρκετό γιά νά καταλάβη κανείς τή μεγάλη σημασία πού ἔχει ὁ νέος αὐτός τρόπος ἀποστειρώσεως καί πόσο θά μᾶς γλυτώση ἀπό διάφορες ζημίες προερχόμενες ἀπό καταστροφές τροφίμων.

Ἐξ ἄλλου, μέ τή μέθοδο αὐτή, δέν ἀλλοιώνεται καθόλου ἡ νεῦσις τῶν τροφίμων, ὅπως γίνεται μέ τήν προσθήκη ἁλατιοῦ, ζυδιοῦ ἤ ἄλλων μέσων συντηρήσεως.

Τό στερεοποιημένο γάλα, γιά τό ὁποῖο γράψαμε σέ προηγούμενο τεῦχος μας, μπορεῖ νά χαλάση, ἄν δέν διατηρῆται σέ ψυγεῖο. "Αν ὅμως ὑποβληθῆ στήν ἐπίδρασι τῶν ἠλεκτρικῶν ἐκκενώσεων κι' ἔπειτα πακεταρισθῆ ἀεροστεγῶς, διατηρεῖται ὁσονδήποτε καιρό.

Μέ τήν ἴδια μέθοδο ἀποστειρώνονται ἐμβόλια καί ὀρροί χωρίς νά ἐλαττωθῆ ἡ θεραπευτική ἀξία τους. Ἐπίσης ἀποστειρώνεται αἷμα προωρισμένο γιά μεταγγίσεις, δίχως ν' ἀλλοιωθοῦν καθόλου τά ἐρυθρά αἱμοσφαίρια, ὅπως συμβαίνει μέ τούς ἄλλους τρόπους ἀποστειρώσεως. Τά ἴδια ἄριστα ἀποτελέσματα ἀπέδωσαν οἱ δοκιμές ἀποστειρώσεως πενικιλλίνης, ἰνσουλίνης καί διαφόρων ἄλλων φαρμάκων.

Σπουδαῖες μελλοντικές ἐφαρμογές στήν οἰκοδομική μπορεῖ νά βοῆ τό ἑξῆς πείραμα τοῦ δόκτορος Μπράς. Μέ τό «βομβαρδισμό» μέ τεχνητούς κεραυνούς, ὡρισμένες πλαστικές οὐσίες ἀπέκτησαν πολλές ἀπ' τίς ἰδιότητες τοῦ ἀτσαλιοῦ!

Ἄλλα πειράματα πού ἔγιναν πάνω σέ ποντικούς, ἀφοροῦσαν τήν καταπολέμησι τοῦ καρκίνου. Οἱ ἠλεκτρικές ἐκκενώσεις 1 ἑκατομμυρίου φορές ἰσχυρότερες ἀπ' τίς ἀκτίνες Χ, διονετεύονται μέσα ἀπό κούφιες βελόνες ὡς τά καρκινώματα πού βρίσκονται βαθιά μέσα στό σῶμα, καί τά καταστρέφουν χωρίς νά βλάψουν καθόλου τούς γύρω ὑγιεῖς ἱστούς. Οἱ ἔρευνες ὅμως αὐτές βρίσκονται ἀκόμη στήν ἀρχή τους.

Πάντως, μπορεῖ νά προβλέψη κανείς θετικά ὅτι ἀπ' τό ἐργαστήριο τοῦ δόκτορος Μπράς θά προκύψουν ἐπιστημονικά θαύματα, γιά τήν ἐξυπηρέτησι τῆς ἀνθρωπότητος.

✿✿

Ὁ πόλεμος κατά τῆς σκόνης

Αἰώνιος ἄφθαρτη καί πολυσύνθετη

Ἡ σκόνη εἶνε ὁ μεγάλος ἐχθρός κάθε νοικοκυρᾶς. Ἔχει ὅμως καί γενικώτερη σημασία γιά τίς πόλεις κι' ἐν γένει τά κατοικημένα κέντρα, ὅπου ἀποτελεῖ μιά ἐνόχλησι κι' ἕνα σοβαρό κίνδυνο γιά τήν ὑγεία. Γι' αὐτό, τά νέα ἐργοστάσια πού χτίζονται τώρα μέ τήν ἀνοικοδόμησι, ἔχουν εἰδικές ἐγκαταστάσεις γιά νά συγκρατοῦν τά στερεά μόρια πού ὑπάρχουν στόν καπνό πού βγαίνει ἀπ' τίς καπνοδόχους των. Ἐξ ἄλλου πολλά καινούργια σπίτια ἔχουν τέτοιες ἀρχιτεκτονικές γραμμές, ὥστε νά μή σχηματίζουν φωλιές σκόνης.

Ὡστόσο, γιά τήν ἀποκατάστασι τῆς ἀληθείας, πρέπει νά προσθέσουμε ὅτι, χωρίς τήν τόσο ἀνεπιθύμητη σκόνη, δέν θά μπορούσαμε νά ζήσουμε. Τά μόρια τῆς σκόνης, πού αἰωροῦνται στήν ἀτμόσφαιρα, συγκρατοῦν καί διασκορπίζουν τίς φλογερές ἡλιακές ἀκτίνες. "Αν δέν ὑπῆρχαν, δέν θἄπεφταν κανονικές κι' εὐεργετικές βροχές, ἀλλά, μόλις βασιλεύη ὁ ἥλιος καί κούνηε ἡ ἀτμόσφαιρα θά ἔξαπολύαν φοβερές νεροποντές πού θά παρέσυραν καί θά κατέστρεφαν κάθε βλάστησι. Ὁ κόσμος θά καταντοῦσε μιά ἀπέραντη ἔρημος...

Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι πέφτουν κάθε μέρα στή Γῆ 50.000 τόννοι «ἀστρικῆς κόνεως», προερχομένης ἀπ τό "Απειρον, πού δέν θά βλέπουμε καθόλου.

Ἡ σκόνη εἶνε αἰώνια, ἄφθαρτη καί πολυσύνθετη.

Πῶς κατακτᾶται ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὁμιλεῖ ἕνας γέπ

Ὁ Ζώρζ Οὔλμερ εἶναι σήμερα ἕνας ἀπ' τούς γνωστότερους καί δημοφιλεστέρους Γάλλους «κονταοντετίστες». Ἡ ζωή του μοιάζει μέ περιπετειῶδες μυθιστόρημα. Κατάγεται ἀπ' τή Δανία κι' ἀναπτάφηκε στήν Ἀμερική. Ἐγκαταστάθηκε στή Γαλλία τό 1939 καί γνώρισε μέρες φτώχειας καί δυστυχίας. Ἐργάσθηκε γιά πολύν καιρό ὡς γεωργός. Μέ τίς μικρές οἰκονομίες του κατάφερε ν' ἀγοράση μιά κιθάρα, κι ἄρχισε νά γυρίζη τά χωριά, παίζοντες καί τραγουδῶντας γιά ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἡ τύχη τόν εὐνόησε ἀργότερα τόσο πολύ, ὥστε νά θεωρῆται σήμερα ἕνας ἀπ' τούς πλουσιώτερους ἀνθρώπους τῆς Γαλλίας. Ἐκτός τῶν σεβαστῶν ποσῶν πού εἰσπράττει ἀπ' τά τραγούδια καί τούς δίσκους του κληρονόμησε κι' ἕνα πλούσιο θεῖο του. Τραγουδάει λοιπόν πιά γιά εὐχαρίστησί του καί γιά χατῆρι τῶν ἀμέτρητων θαυμαστοῖων του, πού λατρεύουν τά νειάτα του, τή ζωτικότητά του καί τά καλλιτεχνικά του χαρίσματα.

Ὁ σύγχρονος αὐτός καρδιοκατακτητής εἶναι ἀσφαλῶς ἁρμοδιώτατος νά μιλήση γιά τά μυστικά τῆς ἀνδρικῆς γοητείας. Καί νά οἱ ἀπαντήσεις πού ἔδωσε στίς ἐρωτήσεις ἑνός δημοσιογράφου, πού τοῦ πῆρε προσφάτως συνέντευξι:

"Οταν βλέπετε μιά γυναῖκα, μαντεύετε ἄν μπορεῖτε ἤ ὄχι νά τήν πλησιάσετε εὔκολα:

Ναί, ἀλλά συμβαίνει νά κάνω καί λάθη... πού μπορεῖ νά τά πληρώσω ἀκριβά!

Εἶσθε τῆς γνώμης ὅτι ὁ ἄντρας πρέπει νά μπαίνη ἀμέσως στό «θέμα» ἤ νά προχωρῆ σιγά - σιγά καί ὑπομονετικά:

Ἐγώ εἶμαι πάντοτε πολύ ὑπομονετικός καί προσπαθῶ νά λέω μέ τρόπο τό κάθε τι. Αὐτό ταιριάζει περισσότερο στήν ἰδιοσυγκρασία μου, κι' ἡ τελική εὐχαρίστησι γίνεται ἔτσι πολύ μεγαλύτερη.

"Αν ἡ κατάκτησι σᾶς φαίνεται εὔκολη, ποιά μέθοδο μεταχειρίζεσθε!

Τήν... κατά μετώπον ἐπίθεσι!

Τί κάνετε γιά νά γοητεύσετε μιά ἀμάθητη κοπέλλα, γωρίς κίνδυνο νά τήν τρομάξετε:

Τήν συναντῶ συχνά, δίχως νά τῆς δίνω τήν ἐντύπωσι ὅτι ἔχω ὡριομένες βλέψεις ἐπάνω της. Τῆς μιλῶ γιά τόν καιρό, γιά τά σινεμά, γιά διάφορα ἄλλα θέματα ὡς ὅτου μπῶ σιγά - σιγά σ' ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει.

Πρέπει νά κάνη κανείς μιά γυναῖκα νά κοκκινίζη;

Ναί, καί μάλιστα αὐτό εἶναι πολύ εὐχάριστο.

Θρονεῖτε ὅτι πρέπει νά ἐκμυστηρεύεται κανείς σέ μιά γυναῖκα, ὁ τι τόν ἀφορᾶ, ἤ νά διατηρῆ μᾶλλον γύρω του ἕνα πέπλο μυστηρίου;

"Οχι, δέν πρέπει ποτέ ν' ἀποκαλύπτεται ἐντελῶς ἐμπρός σέ μιά γυναῖκα. Διατηρώντας κάτι τό μυστηριῶδες τῆς κεντᾶ τήν περιέργειο καί τή γοητεύει

Εἶνε φοόνιμο νά παριστάνη κανείς τό Δόν - Ζουάν γιά νά γοητεύη τίς γυναῖκες:

Κατηγορηματικά ὄχι!

Στά πρῶτα νειάτα σας πλησιάζατε στό δρόμο μιά γυναῖκα πού σᾶς ἄρεσε; Τί κάνατε τότε; Ἐνετε κάμωμιά στερεότυπη συντανή;

Ναί μοῦ συνέβη νά "πλευσιομ" ὡμορφες κοπέλλες. Ἡ συμπεριφορά μου ἐξηρτᾶτο ἀπ' τίς περιστάσεις. Ἡ μέθοδος πού χρησιμοποίησα συχνότερα ἦταν νά προσποιοῦμαι: ὅτι τίς γνώριζο κι' ἐπειτα νά ἐξηγῶ ὅτι γελάστηκα ἀπ' τήν ὁμοιότητά τους μέ κάποια γνωστή μου...

Σᾶς συνέβη νά σᾶς ναστουκίση μιά γυναῖκα;

Ναί ὅταν ἤμουν 20 ἐτῶν. Σ' ἕνα χορό, στό Περπινιάν, χόρεψα ὅλο τό βράδυ μέ τήν ἴδιο κοπέλλα καί νόμισα ὅτι μ' εἶχε συμπαθήσει ὅσο κι' ἐγώ. Ἀλλά γελιόμουν... κι αὐτή μοῦ τό ἀπέδειξε μ' ἕνα γερό χαστοῦκι!

Ποιά εἶνε κατά τή γνώμη σας τά κυριώτερα προσόντα τοῦ γοητοῦ;

Οἱ γυναῖκες ἔχουν τοεῖς λόγους ν' ἀγαπάνε τούς ἄντρες: τή συμπάθεια, τή φημη ἤ τό χρῆμα.

Κατά τή γνώμη μου, ἕνας ἄντρας γοητεύει προπάντων ὅταν εἶνοι συμπαθητικός καί ἁπλός.

Σέ ποιά ἡλικία φρονεῖτε ὅτι σημειώνει ὁ ἄντρας τίς μεγαλείτερες ἐρωτικές ἐπιτυχίες:

Δέν ὑπάρχει ἡλικία σ' αὐτό τό ζήτημα.

Προτιμᾶτε ὡρισμένο τύπο γυναικῶν:

Ναί τίς ψηλες καί ξανθές.

Οἱ ὑποψήφιοι Δόν - Ζουάν μποροῦν νά πάρουν πολύτιμα μαθήματα ἀπ' τό Γάλλο γόητα τοῦ τραγουδιοῦ...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ πού δέν ἤθελε ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ

Ἡ καταπληκτική ἱστορία τοῦ Φρανσουά Σιβίλ

Ὁ Φρανσουά Σιβίλ, ἕνας καλβινιστής σταυροφόρος καί τυγοδιώκτης τοῦ 16ου αἰῶνος, πολλές φορές ἔπαιξε μέ τό γάμο τό παιγνίδι τῆς ζωῆς καί τό κέρδισε. Οἱ σύγχρονοί του τόν θεωροῦσαν ἄτρωτο καί ἀθάνατο. Ἤταν ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἤθελε νά πεθάνη καί τά κατάφερνε νά ξαναβγαίνη ἀπό τόν τάφο ζωντανός! Πρίν ἀκόμη γεννηθῆ ὁ θάνατος πέρασε δίπλα του καί δέν τόλμησε νά τόν ἀγγίξη: "Οταν ἡ μάννα του ἦταν ἐτοιμόγεννη, ὁ πατέρας του ἔλειπε σέ ταξεῖδι. Γυρίζοντας στόν πύργο του, τόν βοῆκε ντυμένον στά μαῦρα. Ποιόν ἀπό λίγες μέρες ἡ ἀναπνεύνη του γυναίκα εἶχε σκοτωθῆ σέ κάποιο δυστύχημα καί τήν εἶχαν θάψει. "Αρνισε, τότε νά θοηνῆ γιά τό διπλό χαμό: τῆς γυναίκας του καί τοῦ παιδιοῦ πού περίμενε. Σ' αὐτή την κατάστασι τόν βοῆκε ἕνας πεσσαστικός γιατρός. Τόν λυπήθηκε καί τόν συμβούλεψε νά ξεθάψουν τή γυναίκα του καί νά τῆς ἀνοίξουν τήν κοιλιά γιά νά βγάλουν τό παιδί. Γιατί εἶχε τήν προαίσθησι ὅτι θά ζοῦσε ἀκόμη. Μήν ἔνοντας ἄλλο καλύτερο νά κάνη ὁ Σιβίλ δέχθηκε τήν πρότασι τοῦ γιατροῦ. Καί ὦ τοῦ θαύματος. Ἀπό τήν κοιλιά τῆς νεκρῆς βγῆκε ἕνα ὁλοζώντανο παιδί, πού ζοῦνιζε 2 ὀκάδες καί 300 δράμια!

Σέ ἡλικία 7 ἐτῶν ὁ πατέρας του ἔστειλε τόν μικρό Φρανσουά σέ ἕνα σχολεῖο στό Παρίσι. Ἡ κακή καί ἡ καλή μοῖρα, πού κι' οἱ δυό μαζί τόν ἀγκάλιασαν ἀπό τήν κοιλιά τῆς μάννας του, δέν ἐννοοῦσαν νά τόν ἀποχωρισθοῦν. Μιά μέρα τό κτίριο τοῦ σχολείου πῆρε φωτιά καί σωριάστηκε σ' ἐρείπια. Περισσότερα ἀπό 100 παιδιά καί ὅλοι οἱ δάσκαλοι ἔπεσαν θύματα τῆς πυοκαϊᾶς. Ὁ Φρανσουά θάφτηκε κάτω ἀπό τά ἐρείπια, γεμάτος φοβερά ἐγκαύματα. Ὅλοι τόν θεώρησαν νεκρό κι' ἀφοῦ ἐπιγειρησαν καθόλου νά τόν βγάλουν ἀπ' τά ἐρείπια. Δυό μέρες ὅμως ἀργότερα δυνατά βογγητά ἀκούστηκαν νά βγαίνουν ἀπό τά ἐρείπια. "Ετρεξαν, ἔσκαψαν, παρασέρισαν ξύλα, πέτρες καί νόμιστα καί εἶδαν μέ κατάπληξι νά βγαίνη ἀπό τά ἐρείπια ζωντανός καί θεραπευμένος ὁ Φρανσουά. "Εκαναν τότε τό σταυρό τους κι' εἶπαν ὅλοι πώς ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν θά πεθαινε ποτέ.

"Οταν μεγάλωσε, ὁ Φρανσουά Σιβίλ ἔγινε ἕνας ὡραῖος καί δυνατός ἄντρας καί κατατάχτηκε σ' ἕνα σύνταγμα καλβινιστῶν ὡς σταυροφόρος. Τό 1555 ἔγινε στούς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ μιά αἰματηρή μάχη, στήν ὁποία πῆρε μέρος καί ὁ Φρανσουά. "Ενδεκα φορές τραυματίσθηκε καί τή μιά ἀπ' αὐτές τό ἀπαθί του ἀντιπάλου του τοῦ τρύπησε τό στῆθος κοντά στήν καοδιά. "Ηταν φανερό πιά πώς τή φορά αὐτή δέν θά εἶνε γλυτώσει καί μαζί μέ ἑκατοντάδες ἄλλους νεκρούς συντροφους του μεταφέρθηκε σ' ἕνα νεκροταφεῖο γιά νά θαφτῆ. Τή νύχτα ὅμως, ὁ Φρανσουά γλύστρησε ἔξω ἀπό τόν ἀνοιχτό ἀκόμη τάφο καί σύρθηκε ὅσο μποροῦσε μακρύτερα. Ἀναίσθητο τόν βοῆκαν τήν ἄλλη μέρα στήν ἄκρη ἑνός δρόμου καί τόν μετέφεραν στό σπίτι ἑνός γιατροῦ. Ἤταν ἀκόμη ζωντανός κι' ὁ γιατρός κατώρθωσε νά τόν θεραπεύση.

Ὡστόσο ἡ πάλη του μέ τόν γάρο δέν ἐπροκείτο νά σταματήση. Ἑφτά χρόνια ἀργότερα, στήν πολιορκία τῆς Ρουέννης, ὁ Φρανσουά περιπολοῦσε σ' ἕναν ψηλό τοῖχο τοῦ φρουρίου. Κάποιος ἀπό τούς πολιορκητάς τοῦ πέταξε μιά πέτρα, τόν πέτυχε καί τόν ἔριξε ἀπό 10 μέτρα ψηλά, κάτω στόν ἀνώμαλο δρόμο. Ὁ Φρανσουά εἶνε πέσει μέ τό κεφάλι. "Ολοι πίστεψαν πώς σκοτώθηκε κι' ἑτοιμάζονταν νά τόν θάψουν. Ἕνας πιστός του ὅμως ὑπηρέτης εἶνε τήν ἀκράδαντη πεποίθησι ὅτι ὁ κύριός του δέν ἦταν δυνατόν νά πεθάνη. "Ετσεξε νά βοῆ τό πτῶμα του μέ τό παραμορφωμένο κεφάλι. Βεβαιώθηκε γιά τήν ταυτότητά του ἀπό τό δαντυλίδι μέ τά ἐμβλήματα τῶν ντέ Σιβίλ, πού εἶνε στό δάντυλο καί τό μετέφεοε σ' ἕνα νοσοκομεῖο. "Εκεῖ οἱ γιατροί πιστοποίησαν τό θάνατό του.

Ὁ πιστός ὅμως ὑπηρέτης εἶνε διαφορετική γνώμη καί μέσα στό σκοτάδι τῆς νύχτας μετέφερε τόν κύριό του σ' ἕνα παιδογείο. Τόν ἔβαλε στό πατάρι καί ἀογισε νά τόν περιποιηται.

Μιά μέρα, καθώς γυρνοῦσε ἀπ' ἔξω βοῆκε τόν Φρανσουά νά εγη κατέβει ἀπό τό πατάρι, νά κάθεται σ' ἕνα τραπέζι τοῦ ἰσογείου, νά τρώη μέ ἀπληστία καί νά πίνη κρασί μέ μιά φιλική παρέα. Ἡ ἀπεοισκεψία του ὅμως αὐτή τοῦ στοίγισε μιά καινούογια φοβερή περιπέτεια. Οἱ ἐνθοοί του τόν ἀναγνώοισαν καί ἔπειτα ἀπό ακληοή μαγη τόν συνέλαβαν. Εἶδαν τότε ὅτι εἶνε πέντε τοαύματα καί πίστεψαν ὅτι ἦταν ἀδύνατον πιά νά ζήση. Τόν πῆοαν λοιπόν καί τόν πέταξαν ἔξω ἀπό ἕνα παοάθυοο. Ἀλλά κατά καλή του τύχη ὁ Φοανσουά ἔπεσε σ' ἕνα σωοό ἀπό φοέσκες κοπριές καί δέν χτύπησε.

Τοεῖς ἡμέοες ἀογότεοα, ἀναίσθητο ἀκόμη, τόν βοῆκε στό βοωμεοό ἀλλά σωτῆοιο αὐτό κοεββάτι, μιά γυναῖκα ὀπαδή τῶν Καλβινιστῶν. Τόν πῆοε σπίτι της, τόν πεοιποιήθηκε καί μιά βδομάδα ἀογότεοα ὁ καλός μας Φοανσουά, ἦταν ἑτοίμος πάλι γιά πόλεμο.

Γιά τά ἑπόμενα 20 χοόνια, τά ἱστοοικά χοονικά δέν ἀναφέοουν ἄλλα παοόμοια πεοιστατικά νικηφόοου πάνω τοῦ Φοανσουά μέ τόν θάνατο. Στά 60 του χοόνια τόν βοίσκουμε ἀξιοσέβαστο πολίτη τῆς Ρουέννης. Στήν ἡλικία αὐτή ἐπῆαβε καοδιακή ποοσβολή. Τό τέλος εἶχε πλησιάσει. Τόν ἐπλυναν, καί τόν ἔντυσαν γιά νά πάη καθαοός στόν "Αδη, τόν ἔβαλαν στήν κάσα καί οἱ κληοονόμοι του ἀογισαν νά καυναδίζουν, γιά τή μοιοασιά τῆς πεοιουσίας του. Τήν ὥοα ὅμως τῆς κηδείας, τό φέοετοο βοέθηκε ἄδειο καί ὁ Φοανσουά νά τά σκοπάνη σ' ἕνα καπηλειό!

Γι' ἄλλη μιά φοοά ὁ Φοανσουά εἶνε παίζει μέ τό χαοό κι' εἶχε κεοδίσει τό παγνίδι τῆς ζωῆς. Ἄλλο μονο ὅμως, ἡ φοοά αὐτή ἦταν καί ἡ τελευταία. Πέντε χοόνια ἀογότεοα, ὁ θάνατος τόν νίκησε ὁοιστικά. Σ' ἕνα γεύμα ἕνα κοκκαλάκι στάθηκε στό λαιμό του καί τόν ἔπνιξε!..

Ἐθνικη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ αὐτόχειρ

Ὁ κ. Καουμπέφ ἦταν πλούσιος εἰσοδηματίας. Εἶνε τήν τύχη νά γεννηθῆ ἀπό γονεῖς πλουσίους καί τήν ἐξυπνάδα νά μή μάθη καμμιά ἀπολύτως δουλειά.

Τόση ἦταν ἡ τεμπελιά του, ὥστε εἶνε βαοεθῆ ἀκόμη καί νά παντοευτῆ — ποᾶγμα πού δέν τόν δυσαοεστοῦσε ἄλλωστε καθόλου...

Γιά νά τελειώνουμε μ' αὐτή τήν ἀπαοαίτητη εἰσαγωγή, ὁ κ. Καουμπέφ ἦταν 50 ἐτῶν, 4 μηνῶν καί ὀλίγων ἡμεοῶν... καί πολύ εὐτυχής.

Κάποιο ὡοαῖο λοιπόν πρωϊνό, ἔκανε τόν τακτικό πεοίπατό του στίς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Πλησίαζε 11 κι' ὁ ἥλιος εἶνε μισοζαλίσει τόν εἰσοδηματία μας πού ἦταν μουσκίδι στόν ἱδρώτα.

"Εξαφνα, ἄκουσε ἕναν ὄπουπτο παοαλασμό. Κύτταξε πίσω του καί πρόλαβε νά ἰδῆ τά τούπια παπούτσια κάποιου πού εἶνε πέσει στό ποτάμι. Δέν γωοοῦσε ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτός ἤθελε ν' αὐτοκτονήση.

Χωοίς νά χάση καιοό, ὁ κ. Καουμπέφ πέταξε σακκάκι, παντελόνι καί παπούτσια. Καί, σέ λίνο ἀκουνόταν δεύτεοος παοαλασμός. Μηνοότεοος ἀπ' τόν ποῶτο, γιατί ὁ ἀοτηο ἦταν παγύτεοος ἀπ' τόν αὐτόγειοα. Ὁ κ. Καουμπέφ εἶχε βουτήσει στό σημεῖο ἀκοιβῶς ὅπου εἶνε ἐξαφανισθῆ ὁ ἄγνωστος. Δέν ἄογησε νά τόν πιάση. Ὁ αὐτόγειοα ὅμως εἶνε πάοει, καθώς φαίνεται στά σοβαρά τό ποᾶγμα καί κούοασε πολύ τό σωτῆοα του. Τέλος, ὁ κ. Καουμπέφ κατώοθωσε νά τόν τοαβήξη ἔξω ἀπ' τό νεοό.

—"Εσεῖς μέ σώσατε; ρώτησε ὁ ἄγνωστος, μόλις συνῆλθε.

—Μάλιστα! ἀπάντησε μέ ἀξιέπαινη μετοιοφοσύνη ὁ κ. Καουμπέφ.

— Πολύ ἄσχημα κάνατε, κύριέ μου! εἶπε μέ ἀνανάκτησι ὁ αὐτόγειοα. "Αλλη φοοά, νά κυττᾶτε μονάχα τή δουλειά σας καί νά μή φυτοώνετε ὅπου δέν σᾶς σπέρνουν! Γιά νά θέλω ν' αὐτοκτονήσω, θά πῆ πώς εἶχα τούς λόγους μου!

Ὁ κ. Καουμπέφ ὅμως τόν διέκοψε καί, μέ ἀποοσδόκητη εὐγλωττία, ἐξεφώνησε ἕνα ποόγειοο λόγο, καυτηοιάζοντας ὅλους τούς αὐτόγειοας, μέ συνταοπτικά ἐπιγειοήματα ἀναφεοόμενα στόν ποοσοπισμό τοῦ ἀνθοώπου, τό ῥόλο του στήν κοινωνία καί τά καθήκοντά του ἀπέναντι τοῦ Δημιουογοῦ του...

Ὁ ἄλλος — μολονότι δέν εἶνε καταλάβει λέξι — κούνησε θλιμμένα τό κεφάλι του καί εἶπε:

— Συμφωνῶ, ἀφεντικό, ἀλλά τί νά κάνω ὁ κακομοίοης, πού δέν ἔγω δεκάοα στήν τσέπη μου κι' ἐπί πλέον εἶμαι καί ἄνεογος;

Ὁ κ. Καουμπέφ γαμογέλασε, ὅπως πεοίπου θά γαμογελᾶη ἡ Θεία Ποόνοια, καί τοῦ ἔβαλε μέ τοόπο στό γέοι ἕνα γιλιάοικο. Ὁ αὐτόγειοα ἀναπήδησε, γαοούμενος, κι' ἔφυγε τοαγουδῶντας.

★

Πέοασε μιά βδομάδα. Ὁ κ. Καουμπέφ εἶνε λάβει ἕνα συνγαοητήοιο γοάμμα ἀπ' τή Διεύθυνσι τῆς 'Αστυνομίας κι' ἕνα μετάλλιο ἀνδοείας ἀπ' τά νέοια τοῦ Νομάογου γιά τήν ἠοωϊκή του ποᾶξι. Κι' ἐξακολουθοῦσε, ὅπως πάντα, νάνε τεμπέλης κι' εὐτυγισμένος...

Τήν ἐνάτη ἡμέοα, κάποιος χτύπησε τό κουδούνι τῆς πόοτας του. "Ηταν ὁ αὐτόγειο.

— Γιατί δέν μ' ἀφήσες νά πνιγῶ; ρώτησε βυμωμένος τόν κ. Καουμπέφ. Τά λεφτά πού μοιάσατε, σώθηκαν. Τοῦ κόκου

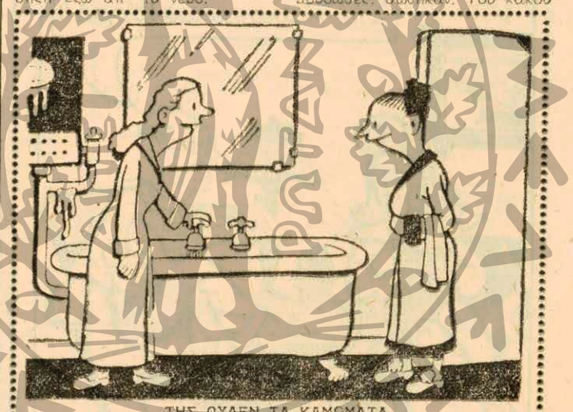

ΤΗΣ ΟΥΛΕΝ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

—Ἐβάλαμε δυό βρύσες. Ἀπό τή μιά θά βγαίνη τό νερό κι' ἀπό τήν ἄλλη ὁ ἀέρας.

προσπάθησα νά βρῶ δουλειά... Θά ξαναπέσω στό ποτάμι!

—Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Καουμπέρ, ἀντιλαμβανόμενος πλήρως τίς ὑποχρεώσεις που τοῦ εἶχε δημιουργήσει τό παράσημο, φίλε μου, δέν πρέπει κανείς ν' ἀπελπίζεται ποτέ. Ὁ ἄνθρωπος στόν κόσμο πρέπει ν' ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα μέ τή βεβαιότητα ὅτι στό τέλος θά νικήση. Ἡ κοινωνία ἄλλωστε δέν εἶνε τόσο ἄδικη. Ὅσο τή φαντάζονται πολλοί. Εἶσες πῶς ἀναγνώρισε ἀμέσως τήν ὑπέροχη πράξη μου καί μέ τιμησε μ' αὐτό τό παράσημο; Κι' ὅμως δέν εἶνα κάμει παρά τό καθῆκον μου... Πάντως, πᾶμε ἄλλο ἕνα γιλιάρικο, καί κατοπτν Βλέπουμε...

Ὁ διασωθείς τσέπωσε καί τό δεύτερο γιλιάρικο. Κι' ἀρνισε νά σκέπτεται στά σοβαρά ὅτι... δέν θάβρισκε πουθενά ἀλλού καλύτερον δουλειά!

Ἡ ἱστορία αὐτή κράτησε ἕθη μῆνες. Κάθε Σαββατόβραδο, ὁ «κακουμοίρης» παρουσιαζόταν καί εἰσέπραττε τό... βδομαδιάτικό του!

Ὁ κ. Καουμπέρ ἄρνισε νά δυσφορῆ. Πάντως, ἔβλεπε τά γιλιάρικα κι' ἔβγαζε κάθε φορά καί τό σχετικό ἐνθαρρυντικό «δεκάρικο» λόγο.

Στό εἰκοστό πέμπτο, ὅμως γιλιάρικο, ἔκανε τή σκέψι, ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτή τῆς ἐπιγονῆσεως τοῦ ὑποψηφίου αὐτόγειος ἔπρεπε νά λήξη ὁπωσδήποτε! Ὅταν λοιπόν, ἕνα Σάββατο Βράδυ, τήν ὥρα που ἔκανε τόν τακτικό περίπατό του στήν ὄγθη τοῦ Σκουάνα, ὁ κ. Καουμπέρ εἶδε νά τόν ζυνώνη τό «θῦμα τῆς κοινωνίας», τοῦ εἶπε καθαρά καί ξάστερα:

—"Ακου παιδί μου. Μένοι τῆς στιγυῆς, μοῦ ἔχεις στοιγίσει εἰκοσιπέντε γιλιάρικα. φτάνει πιά! Δέν ἀντέχω παραπάνω! Μήν περιμένης πιά οὔτε πεντάρα ἀπό μένα!... Ἐπειδή ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι, στήν κατάστασι πού βρίσκεσαι, θ' αὐτοκτονήσης, ὅταν σοῦ κοπῆ τό ἐπίδομα, κι' ἐπειδή ἡ αὐτοκτονία εἶνε θανάσιμον ἁμάρτημα καί κολάζεται ἀπό τή θρησκεία μας, ὀφείλω νά σέ βοηθήσω ἐνῶ νά ἠσυχάσης...

Κι' ἀρπάζοντάς τον ἀπ' τό γιακά κι' ἀπ' τή ζώνη, τόν πέταξε στό ποτάμι, ὅσο μακούτερα μπορούσε!...

Α. ΚΑΜΟΛ

✿✿

Ὁ δοὺξ τοῦ Οὐίνδσωρ θά ἐμφανισθῆ στήν σθένη:

Ἡ δημοσίευσις τῶν ἀπομνημονευμάτων του ἀπό τόν δοῦκα τοῦ Οὐίνδσωρ (τόν τέως βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδο τόν 8ο) προκάλεσε πολύ δυσάρεστη ἐντύπωσι στήν ἀγγλική βασιλική οἰκογένεια καί τούς κύκλους τῶν συντηρητικῶν.

Ἀπό τήν δημοσίευσι τῶν ἀπομνημονευμάτων του, ὁ δοὺξ τοῦ Οὐίνδσωρ εἰσέπραξε 150.000 δολλάρια, ποσόν ποὺ τοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητο γιά νά καλύψη διάφορες ἐπείγουσες χρηματικές ἀνάγκες του. Γιατί, τελευταῖο ὁ δοὺξ εἶχε περιέλθει σέ μεγάλη στενοχώρια καί εἶχεν ἀναγκασθῆ νά περικόψη πολλές δαπάνες του, γιά νά ἰσοσκελίση τόν προϋπολογισμό του.

Ἕνα πολύ μεγαλύτερο ποσόν θά εἰσπράξη τώρα ἀπό τό γύρισμα τῆς ταινίας ποὺ θά ἔχη τόν τίτλο ("Τό ἄμορφο ρωμάντζο ἑνός βασιλέως") καί ποὺ θά περιστρέφεται στό εἰδύλλιό του μέ τήν κυρία Σιμψον.

Οἱ Ἀμερικανοί εἶνε πρόθυμοι νά διπλασιάσουν τό ποσόν ἄν στήν ταινία αὐτή ἐμφανισθῆ ἡ ἴδια ἡ κυρία Σίμψον (ἡ σημερινή δούκισσα τοῦ Οὐίνδσωρ) καί νά τό τριπλασιάσουν ἄν δεχθῆ νά ἐμφανισθῆ ὁ ἴδιος ὁ δοὺξ ἔστω καί γιά μερικά μέτρα ταινίας μόνον.

Οἱ προσφορές αὐτές εἶνε πολύ δελεαστικές καί ὁ δοὺξ τοῦ Οὐίνδσωρ δέν ἐμφανισθῆ ἡ ἴδια σ' αὐτό τό φίλμ θά τήν ἀντικαταστήση ἡ Τζόαν Κράουφορντ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Φ' Ζ. Τ., Ταμπούρια: Τό σταυρόλεξο τοῦ τύπου ποὺ μᾶς στέλνετε, γιά νά εἶνε καλό, δέν πρέπει νά ἔχη πολλά μαῦρα τετραγωνίδια. Ἐκτός αὐτοῦ ὅμως, καί οἱ λέξεις ποὺ χρησιμοποιεῖτε δέν εἶνε τόσο διαλεχτές. Ἡ γελοιογραφία σας ὄχι καί τόσο ἐπιτυχής. Μιχαλη Χατζέλια, Θεσσαλονίκην: Ἐλάβαμε τά δυό νέα σταυρόλεξά σας. Εἶνε περιποιημένα ὡς συνήθως. Θά περιμένουν τή σειρά τους νά δημοσιευθοῦν. Σέ προσεχές τεῦχος δημοσιεύεται ἕνα ποὺ εἴχαμε λάβει πρό καιροῦ. Παναγιώτην Οἰκονόμου, Πειραιά: Μέ μεγάλην εὐχαριστησι εἴδαμε καί πάλι κάτι δικό σας. Τό σταυρόλεξο τῆς «ἐθνικῆς ἐπετείου» εἶνε πράγματι πολύ καλό καί θά δημοσιευθῆ στό τεῦχος τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ὅπως σᾶς εἴπαμε καί ἄλλοτε, ὑπάρχουν καί ἄλλα δικά σας σταυρόλεξα πρός δημοσίευσιν. Τίποτε δέν χάνεται, ὅταν εἶνε καλό. Δημ. Κουρουμβάκαλην, Σουδάν: Τό ὄνομα τῆς Μπέργκμαν εἶνε ΙΝΓΚΡΙΝΤ καί ὄχι ΙΓΚΡΕΝΤ, ὅπως ἔχετε στό σταυρόλεξό. Ἐπίσης οἱ λέξεις ΑΛΥ, ΝΑΝΑΚΙ, ΤΕΛ, ΝΕΦ, ΥΑΛΑΔΑ κ. ἄ. δέν εἶνε τόσο καλές. Στέλτε μας κάτι καλύτερο. Θά τό δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως. Μάρκ Ντέλ, Ἐνταῦθα: Ἡ τρίπτυχη γελοιογραφία σας δέν εἶνε ἄσχημη, ἀλλά φαίνεται σάν γνωστή. Τά ποιήματα σας μᾶς ἄρεσαν, ἀλλά δέν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Τά τραγούδια ποὺ ἀναφέρετε ἔχουν σχεδόν πάντα στίχους καί μουσική τοῦ συνεργάτου μας. Στ. Ἠράκλειον: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τό ὡραῖο σας γράμμα. Ἡ Γέον ντέ Κάρλο ἔχει γαλανά μάτια, ζυγίζει 117 λίτρες καί γεννήθηκε στό Βανκούβερ τοῦ Καναδᾶ τήν 1ην Σεπτεμβρίου 1924. Ἀπαντᾶ σέ ἐπιστολές θαυμαστῶν της καί στέλνει τήν φωτογραφίαν της. Δ. Σ. Α., Παναιτώλιον, Ἀγρινίου: Δέν δημοσιεύομε δυστυχῶς παρόμοιες ἀγγελίες. Δημήτριον Σισμάνην, 85η Περιοχή: Ἀδυνατοῦμε νά πραγματοποιήσωμε τήν ἐπιθυμία σας. Νικόλαον Σιώρην: Δέν γνωρίζομε, δυστυχῶς, τίς διευθύνσεις ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Κωνσταντίνον Λαγογιάννην, Θεσσαλονίκην: Μέ τίς λέξεις μειώνομεν τήν ἀξία τοῦ σταυρολέξου σας. Θά τό δημοσιεύσωμε, ἐάν μπορέσωμε νά τίς ἀντικαταστήσωμε. Σόλωνα Σαμοθράκην, Ἐνταῦθα: Δέν ἔχομε νά προσθέσωμε πέραν ὅσα σᾶς εἴπαμε ἤδη σέ προηγούμενη ἀπάντησί μας. Α. Α. Μ. 48: Ἡ διεύθυνσις τῆς Καίτης εἶνε: Θεαγένους Παπαϊωάννου, Πατησίων Ἀθῆναι. Θεόφιλον Ἀγραφιώτην, Σ. Τ. Γ. 914: Δυστυχῶς δέν θά μπορέσωμε νά σᾶς ἐξυπηρετήσωμε γιατί δέν δημοσιεύομε παρόμοιες ἀγγελίες. Μικρόν Θησαυροφύλακα, Ἀμαλιάδα: Ἡ Ο' Μπράιαν ἐργάζεται γιά λογαριασμό τῆς Μέτρο—Γκόλντουϊν—Μάγερ. Τό καλύτερό της φίλμ, ἀπ' αὐτά ποὺ προεβλήθησαν στήν Ἑλλάδα ἦταν ὁ "Χαμένος Ἄγγελος". Δέν ξέρομε ἄν θά τό ἰδῆτε στήν ἐπαρχία σας. Αἰμιλίου Γροφύλλην καί Ἰωάννην Μωραϊτόπουλον, Δομοκόν: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κυρίου Σκούρα εἶνε: 20th Century Fox Films Studios, Hollywood California U.S.A. Στήν ἴδια διεύθυνσι γράψετε καί τῆς Betty Grable. Ὅσο γιά τόν κύριο Στρούμπ, πιστεύομε πώς θά λάβη τό γράμμα σας ἀν τό ἀπευθύνετε στήν Ἑταιρείαν Ἱπποδρομιῶν τοῦ Los Angeles, χωρίς διευθυνσι, δεδομένου ὅτι τήν ἀγνοοῦμε. Ἀτρόμητον Κάου Μπόϋ: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Rod Cameron εἶνε: Universal International Films Studios, Hollywood Calif. U. S. A., τοῦ Zachary Scott: Warner Brоss Studios, Burbank Cal. U.S.A. καί τῆς Mone Freeman: 20th Century Fox κλπ. Μαργαρίτα Π., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Roy Rogers εἶνε: Republic Studios North Hollywood Calif. U. S. A. Μαῦρο Νάρκισσο. Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Greer Garson εἶνε: Metro Goldwyn Mayer, Films Studios, Culver City, Calif. U. S. A. Τήν ἄλλη διεύθυνσι τήν ἀγνοοῦμε. Μυρτώ, Χλόη, Ἰσμήνη, Θεσσαλονίκην: Ἡ Vivien Leigh εἶνε σύζυγος τοῦ Laurence Ollivier. Ἡ διεύθυνσις τους εἶνε: Eagle Lion, Oxford Street 169-171, London, England. Ὅσο γιά τήν διεύθυνσι τοῦ Cormel Wild εἶνε: Columbia Pictures Films Studios, Hollywood Calif. U. S. A. Μιχαλη Παυλίδην, Γεώργιον Καρατζάν, Νικόλαον Γκίζαν, Γεώργ. Κουλοχέρην καί Κυπ. Παρδάλην, Σ. Τ. Γ. 202: Δέν μποροῦμε, δυστυχῶς, νά δημοσιεύσωμε αὐτό ποὺ ζητᾶτε. Ν. Α. Μ. Δέν γνωρίζομε τήν ὀνομασία τοῦ φαρμάκου ποὺ ἐκίνησε τό ἐνδιαφέρον σας. Ἂν μᾶς ἦταν γνωστό θά τό ἀναφέρομε στό ἄρθρο μας. Νικόλαν Σελέκον, Τρίκαλα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Charles Boyer εἶνε πρός τό παρόν: Universal—International, Films Studios κλπ. Σπύρον Παπαϊωάννου, Σ. Τ. Γ. 912: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τό ἐνδιαφέρον σας καί τά ὡραῖα σας λόγια. Ἡ διεύθυνσις τῆς Hedy Lamar εἶνε: Metro Goldwyn Mayer, Studios, Culver City Calif. U. S. A. Θεόδωρον Σταυρόπουλον, Πειραιά: Ἡ διεύθυνσις τῆς Rita Hayworth εἶνε: Columbia Pictures, Films Studios κλπ. Ἡ βεντέττα αὐτή θά διαβάση τό γράμμα σας ἄν εἶνε γραμμένο ἀγγλικά ἢ γαλλικά. Ζητᾶτε της καί φωτογραφία. Ἔχετε μεγάλη πιθανότητα νά σᾶς τήν στείλη. Ἀλλως ἀπευθυνθῆτε στά γραφεῖα τῆς Columbia Pictures, Corp 729 Seventh Avenue, New-York 19, N. Y. Κωνστ. Φλώρον, Ἰωάν. Παπαδημητρίου καί Σωτ. Κωνσταντινίδην, Σ. Τ. Γ. 909: Ἐπειδή ἀκριβῶς πρόκειται γιά κάτι τό πολύ περίεργο, δημοσιεύσαμε τό σχετικό ἄρθρο. Δέν γνωρίζομε δμως τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅ,τι διαβάσατε στό περιοδικό μας. Γαριτσιώτην, Κέρκυρα: Δέν γνωρίζομε τήν διεύθυνσι τοῦ Συνδέσμου, διερωτώμεθα ὅμως σέ τί θά μποροῦσε νά σᾶς χρησιμεύση. Ἀνδρέαν Ροδᾶν, Ἐπισκοπή Εὐβοίας: Πολλοί μᾶς ἐζήτησαν μέχρι σήμερα τήν ἴδια χάρι, ὑπάρχουν ὅμως λόγοι που δέν μᾶς ἐπιτρέπουν τήν δημοσίευσι ἀγγελιῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἑλένην Ἀτσαλή, Ἐνταῦθα: Τήν Ρίτα Χαϊγουωρθ θά τήν ξαναιδῆτε στό ἔγχρωμο φίλμ «Ἐρασταί χωρίς ἀγάπη». Τήν Ὕδνυτέ Κάρλο στό φίλμ «Δήμιος τῶν κολασμένων» καί τον Τζων Χώλλ στά ἔργα «Μαῦρος ἀετός» (ἔγχρωμο), «Ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀοράτου ἀνθρώπου» καί «Οἱ ἐπιδρομεῖς» (ἔγχρωμο). Ἀνώνυμον, Ἐνταῦθα: Θά βρῆτε πιό πάνω τίς πληροφορίες ποὺ ζητᾶτε γιά τήν Μαργκαρετ Ὄ' Μπράϊαν. Δημήτριον Κακλαμάνον, Μυτιλήνην: Ζητᾶτε ἀπό τόν "Ἄγγλον πρόξενον τῆς πόλεώς σας τήν διεύθυνσιν τοῦ Β. Β. C. τοῦ Λονδίνου καί γράφετέ την στόν συγγενῆ σας. Παν. Γιαννουκάκην: Ὄχι τόσο ἐνδιαφέρον τό πεζό σας καί κάπως προχειρογραμμένο. Σᾶς ὑπενθυμίζομε ἐξ ἄλλου ὅτι δέν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ἀλέξανδρον Τρούλην, Μιχαλη Ἀναγνώστου καί Ἰωάννην Γιαννόπουλον: 812 Μ. Λ. Μεταφ: Δικαιολογοῦμε τήν αἴτησί σας, δυστυχῶς ὅμως δέν δημοσιεύομε παρόμοιες ἀγγελίες.

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν Ἐργαστήριον
Βερκνζέρου 12κ. Τηλ. 53-674

Ἀναλαμβάνει τήν ριζικήν ἀπετρίχωσιν καί ἐξαφανίζει τάς ρυτίδας, οὐλάς, ἐγκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα εὐλογιάς καί θεραπεύει τήν τοιγόπτωσι.

ΕΝΑΣ ΑΠΑΤΕΩΝ
τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου

Ἂν ἡ Σφίνξ, τό μυθολογικό τέρας τῶν Θηβῶν, ἤξερε λιγάκι ζωολογία, δέν θά τήν πάθαινε ἔτσι ἀναουπα ἀπό τόν Οἰδίποδα. Θά μποροῦσε τότε, ἀντί νά τοῦ προτείνη ποὺς λύσι, τό μάλλον ἁπλό αἴνιγμα: ποιό εἶνε τό ζῶον ἐκεῖνο ποὺ τό πωῒ πεοπατάει μέ τά τέσσερα, τό μεσημέρι μέ τά δύο, καί τό βράδυ μέ τά τοία, νά τοῦ προτείνη ἄλλο, ποὺ θάταν ἐξαιρετικά δύσκολο: ποιό εἶνε τό ζῶον ἐκεῖνο, ποὺ τό πρωῒ εἶνε ἀπατεών, τό μεσημέρι οὐδέτερο καί τό Βράδυ τίμιο;

Σίγουρα ὁ Οἰδίπους δέν θά κατάφερνε ν' ἀπαντήση μέ ὅση εὐκολία ἀπάντησε στό αἴνιγμα ποὺ τοῦ ἔτεθη. Λέγοντας πῶς τό ζητούμενο ζῶον εἶνε ὁ ἄνθρωπος κι' ἔτσι ἡ Σφίνξ θά γλύτωνε κι' ἴσως θά ζοῦσε ἀκόμη... Πιθανόν μάλιστα καί ὁ Σοφοκλῆς νά μήν εὕρισκε τότε θέμα ἄξιο νά τοῦ φέση τόση δόξα.

Ὅλες αὐτές οἱ συνέπειες εἶνε βέβαια πολὺ δυσάρεστες καί γι' αὐτό σπεύδουμε νά δώσουμε τή λύσι στό δεύτερο αἴνιγμα: Τό ζῶον ποὺ ὑπονοεῖ εἶνε ὁ μυρμηκολέων.

Ὅπως ὅλα τά νευρόπτερα, στήν τάξι τῶν ὁποίων ἀνήκει, καί τά περισσότερα ἔντομα, ἔτσι κι' αὐτό διατρέχει τρία στάδια. Τό πρωῒ στήν παιδική του δηλαδή ἡλικία, ποὺ διαρκεῖ ἕναν περίπου χρόνο, ἀπό Ἰούλιο σέ Ἰούλιο, εἶνε προνύμφη—ἕνα κοντόχοντρο καί δυσκίνητο ἄπτερο ἔντομο — τό μεσημέρι, δηλαδή στήν ἐφηβική του ἡλικία, ποὺ διαρκεῖ ἕνα περίπου μήνα, κλείνεται μέσα σ' ἕνα βόμβυκα (κουκοῦλι) γιά νά μεταμορφωθῆ, καί τό Βράδυ, στήν ἀνδρική καί γεροντική του δηλαδή ἡλικία, ποὺ διαρκεῖ μερικούς μῆνες, γίνεται ἕνα περήφανο νευρόπτερο.

Τό ζήτημα εἶνε τώρα γιατί γίνεται ἀπατεών στήν παιδική του ἡλικία.

Τό φαινόμενο ἀπαντᾶται καί σέ μερικά ἄλλα εἴδη, πού ὅπως αὐτό, δέν ἔχουν ἐπαρκῆ ποσόντα νιά τήν εὔκολη ἀπόκτησι τῆς λείας καί καταφεύγουν ἔτσι σέ διάφορα τεννάσματα στήνοντας υηνανές καί πανίδες, μέ τό σκοπό νά ξενγλάσουν τά ἀφελῆ θύματά τους καί νά τά καταβροντήσουν γνωίς κόπο.

Ὁ μυρμηκολέων στό στάδιο τῆς προνύμφης ἀπηνής διώκτης τῶν μικρῶν ἐντόμων καί ἰδιαιτέρως τῶν μυρμηγκιῶν, ἀπό τά ὁποία ἐξαοτά κατά μένα μέρος τῆ συντήοησί του, εἶνε ἕνας ἀπό τούς μᾶλλον διαδοῆτους ἐκπροσώπους τῆς κατηγορίας αὐτῆς.

Ἐπειδή τό μικρό σταντοκίτοινο ἄπτερο σῶμα του μέ τήν πλατειά κοιλιά καί τά κοντά καί δύσκαμπτα πόδια, ἐλάγιστες πιθανότητες τοῦ παρέχει στή δυνατότητα ν' ἀναμετοηθῆ μέ τή λεία του, μέ μοναδικά ὅπλα τίς πελώριες σιαγόνες του ποὺ σᾶν λαβίδες προσβάλλουν ἀπό τό στόμα. Ζεῖ τοῦ μένει, ποσά ἡ ποσοία.

Στήνει λοιπόν τήν παγίδα του κονιά σέ μιά μυρμηκοφωλιά, σκάβοντας ἕνα λάκκο σέ σχῆμα χωνιοῦ, μέ διάμετοο πέντε περίπου ἑκατοστῶν, στό ἀμμώδες ἔδαφος τῆς περιοχῆς ὅπου ζῆ χρησιμοποιώντας τά πόδια του νιά φτιάρι.

Τό χῶμα ποὺ βγάζει ἔτσι, τό τοποτετεῖ ἐπάνω στό κεφάλι του καί μ' ἕνα τίναγμα, τό οἰννει ἔξω ἀπό τήν περιοχή του. Αὐτό εἶνε ἀσκετά δύσκολη καί κουοασττκή δουλειά ποὺ κάποτε γίνεται γειρότεοη, ὅταν τυχαίνη νά πέση μέσα στό λάκκο, σέ στιγμές μάλιστα ποὺ τό σκάψιμο ἔχει ἀσκετά προχωρήσει, κανένα κομματάκι χῶμα ἢ καμμιά πετούλα. Χωρίς νά γάση τό θάοος του τότε, οὔτε τήν ὑπομονή του, ξαπλώνεται κοντά στήν ἀνεπιθύμητη πέτοα καί συμπιέζοντας τό σῶμα του στό ἔδαφος, ποὸς τόν πυθμένα, γώνεται σινά σινά κάτω ἀπό τήν πέτοα καί ὕστεοα ἀνασκώνεται προσπαθῶντας μέ κωμικές κινήσεις ἰσοοοοπίας τοῦ νά τήν τοποθετήση στή οάχη του. Ἀφοῦ τό πετύχη σύοεται ποὸς τό στόμιο τοῦ λάκκου, μέ τό φοῦτσο στή οάχη. Κάποτε, στή μέση τοῦ δοόμου, τοῦ φεύνει ἡ πέτοα καί ξανακυλάει στόν πυθμένα, ἀλλ' αὐτὸς δέν ἀπελπίζεται. Ἐπαναλαμβάνει τήν ἀπόπειοα ἕως ὅτου πετύχη.

Ὅταν κάποτε, ὕστεοα ἀπό ἀοκετῶν ἡμεοῶν ἐπίπονη ἐονασία, ἐτοιμασθῆ ἡ παγίδα, παίονει θέσι μέσα σ' αὐτή, ἐν ἀναμονῆ τοῦ θύματός του. Θάβει δηλαδή τό σῶμα του στό βάθος τοῦ λάκκου μέσα στήν ἄμμο, κι' ἀφίνει νά ἐξέχουν μόνον οἱ δανκάνες του, μέ τέτοιον τοόπο ὥστε νά δίνουν τήν ἐντύπωσι ὅτι κάτι φανώσιμο εἶνε παοαπεταμένο ἐκεῖ μέσα. Τά μυρμήγκια, οἱ ἀκούοαστοι ἀναζητηταί τροφίων, ποὺ βρίσκονται σέ ἀέναν κίνησι νιά νά ἐξασφαλίσουν ποομήθειες νιά τό χειμώνα. Βλέποντας κάτι νά μανοίζη, σπεύδουν ποὸς τό βάθος τοῦ λάκκου νά τό πεοιεονασθοῦν νιά νά τό μεταφέοουν στή φωλιά τους. Ἐκεῖ τό Βρίσκει ἡ συμφοοά.

Καμμιά φοοά ὅμως κάποιο ἀπ' αὐτά διαισθανόμενο τόν κίνδυνο ἐτιμγειρεῖ νά ξεφύνη ἀνεβαίνοντας πάλι ἀπό τόν ὁλισθηοό κατήφοοο. Ὁ μυρμηκολέων τότε ἀπό κάτω νιά νά τό παρασύοη ἀοχίζει νά τοῦ πετάη κόκκους ἄμμου, ἕως ὅτου πάοει ὅλες τίς ἀπεννωσμένες ποοσπάθειες ποὺ καταβάλλει πέφτει ἀποκαμωμένο στίς δανκάνες τοῦ παγιδευτοῦ.

Μετά τό νεῦμα του ποὺ ἐγκεῖται στήν ἀπομύζησι ὅλων τῶν γυμῶν τοῦ ἄτυχου μυομηκιοῦ, φοοντίζει νά πετάξη μακουά τό ἀγοησμό δέομα, νιά νά μήν τοομάζουν τά ὑποψήφια θύματά του.

Ὅταν πιά ἐξαφανιση κάθε ἴννος τοῦ διαπναηθέντος ἐγκλήματος, παίονει πάλι θέσι ἐν ἀναμονῆ καινούονιου θύματος.

Ὁ μυομηκολέων ὅταν πεοάση τό στάδιο τῆς ποονύμφης, ἑτοιμάζει ἕνα κουκούλι (βομβύκιο) μέ κόκκους ἀπό ἄμμο, συγκολλῶντας τους μέ τό σάλιο του, σέ σχῆμα σφαιοικό καί μεγέθους κεφαλιοῦ καί κλείνεται μέσα. Ἐκεῖ πεονά τήν ἐφηβική του ἡλικία καί στό μήνα ἐπανω διατοπᾶ τό πεοίβλημά του καί βγαίνει στόν ἐλεύθεοο ἀέοα.

Τό τέλεῖο ἔντομο δέ μοιάζει καθόλου μέ τό μικοό ἐκεῖνο ζωῦδιο ποὺ τόν πεοασμένο Αὔγουστο ἔσκαβε λάκκους νιά παγίδες. Μικοό σέ σχῆμα, ἀναπτύσσεται μέ νοονό ουθμό. Τά σφικτοδιπλωμένα στή οάχη του μικοότατα φτεοά γίνονται πολύ σύντομα τέσσεοες νυαλιστεοές καί διαφανεῖς πτέονυες μέ ἄπειοες δικτυωτές νευοώσεις στολισμένες μέ στακτόμαυοα στίγματα. Ἔτσι κυνηγάει πλέον ἔντομα νιά τήν τοοφή του.

Π. ΤΣΙΛΗΘΡΑΣ
τ. Καθηνητής τῶν Φυσικῶν

Ο σφυγμός είναι ο καθρέφτης της υγείας μας

Οι πολύτιμες ενδείξεις του για τη διάγνωση διαφόρων ασθενειών

Ω Σ Θ Α «πάρετε» ΤΟ ΣΦΥΓΜΟ.—Πιάστε το αριστερό χέρι ενός ανθρώπου και βάλτε ήρεμα δυο ή τρία δακτυλα σας στο εμπρόσθιο μέρος του καρπού. Λίγο πιό πάνω από την άρθρωση του αντίχειρος, σε απόστασι 3—4 περίπου εκατοστών, θα αισθανθήτε ένα μικρό και κανονικό παλμό, που μοιάζει με το τικ - τάκ ενός ωρολογίου. Αυτός ο παλμός είνε ο σφυγμός.

Η απλή αυτή μέθοδος δεν επιτυγχάνει πάντοτε, ιδίως αν λείπη από τον εξετάζοντα το σφυγμό η σχετική πείρα. Άλλωστε σε ωρισμένα άτομα, είνε δύσκολο να βούμε και να διακρίνωμε καθαρά το σφυγμό των.

Ο σφυγμός παράγεται από το αίμα, που κάθε σύσπασις των αρτηριών σπρώγνει προς τις αρτηρίες. Οι παλμοί που κάνει ο σφυγμός αντιστοιχούν, λοιπόν, ακριβώς (με μιά διαφορά που δεν υπερβαίνει το 1)10 του δευτερολέπτου) προς τους παλμούς της καρδιάς.

Ο σφυγμός που βρήκαμε στο εσωτερικό μέρος του καρπού καλείται επιστημονικά «σφυγμός της κερκιδικής αρτηρίας». Αλλά παντού όπου μιά επιφανειακή αρτηρία στηρίζεται πάνω σε όστούν θα αισθανθούμε επίσης ένα σφυγμό (αν η αρτηρία δεν στηριζόταν πάνω στο όστούν πιέζοντάς την, θά την κάναμε να χωθή μέσα στους ίστους που βρίσκονται από κάτω και δεν θά αισθανόμαστε τίποτε).

Μεταξύ των διαφόρων σφυγμών, που μπορούμε να παρατηρήσωμε σ' ένα άτομο, γαρακτηριστικός είνε ο σφυγμός της κροταφικής αρτηρίας. Αύτος ο σφυγμός είνε, μάλιστα, ορατός σε άτομα που πάσχουν από αρτηριοσκλήρωσι.

Λόγοι ευκολίας είνε, λοιπόν εκείνοι που μάς κάνουν ν' αναζητούμε την κερκιδική αρτηρία για να «πάρωμε» το σφυγμό ενός ατόμου.

Ο σφυγμός αποτελείται κατά μέσον όρο από έβδομήντα δύο παλμούς κατά λεπτό. Έγει δηλαδή τόσους παλμούς όσους και η καρδιά. Όταν κυμαίνεται, λοιπόν μεταξύ 68—80 παλμών μπορούμε να τον θεωρήσωμε ως κανονικό.

Πολλοί άνθρωποι «παίρνουν» το σφυγμό των γρησιμοποιώντας τον άντίγειρα. Αύτό είνε σφάλμα. Γιατί υπάρχει κίνδυνος να επέλθη σύγχυσις μεταξύ των παλμών που προκαλούνται από την κυκλοφορία του αίματος στο εσωτερικόν του αντίγειρος και που είνε ισγυρότεροι από τους παλμούς των άλλων δακτύλων, και των παλμών της κερκιδικής αρτηρίας, που μάς ενδιαφέρουν κυρίως.

Ο σφυγμογράφος.—Δεδομένου ότι ο σφυγμός αντιστοιγεί στον ρυθμό της καρδιάς είνε εύκολο ν' αντιληφθούμε τη σημασία του για τη διάγνωσι διαφόρων ασθενειών. Οι αρχαίοι Έλληνες ιατροί είγαν ποσοστό αύτό το γεγονός και απέδιδαν μεγάλη σημασία στο σφυγμό. Η ιατρική των Κινέζων στηρίζεται επίσης κατά ένα μεγάλο μέρος στην ακριβή μελέτη του σφυγμού (οι Κινέζοι ιατροί διακρίνουν περισσότερες από εκατό ποικιλίες σφυγμού).

Η επιστήμη διαθέτει σήμερα ένα ειδικό όργανο, που μάς επιτρέπει να μετρήσωμε με απόλυτη ακρίβεια το σφυγμό ενός ατόμου.

Αύτό το όργανο, που καλείται σφυγμογράφος περιλαμβάνει ένα ελατήριο που στηρίζεται από το ένα μέρος πάνω στην κερκιδική αρτηρία και

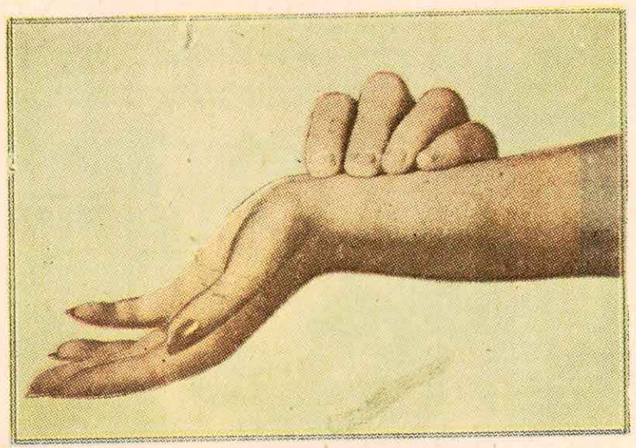

Με αύτό τον τρόπο πρέπει να τοποθετούνται τα δάκτυλα έπάνω στή φλέβα του χεριού όταν θέλει κανείς να μετρήση το σφυγμό

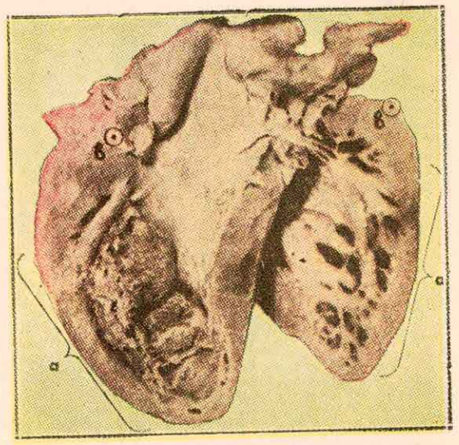

Καρδιά άνδρός ηλικίας 58 χρόνων. Ο σφυγμός της άπεκάλυψε διαταραχές στή λειτουργία της. Όπως δέ άπεδείχθη στο σημείο (α) παρουσιάζεται πάχυνσις προερχομένη άπό πίεσι και στο σημείο (β) στένωσις των στεφανιαίων άρτηριών.

από το άλλο πάνω σ' έναν ελαφρό μοχλό, που μεταδίδει τις ταλαντεύσεις του σε μιά βελόνη. Αύτή ή βελόνη γίς καταγράφει πάνω σ' έναν περιστρεφόμενο κύλινδρο που είνε σκεπασμένος μ' ένα φύλλο γαρτιού.

Ο σφυγμογράφος δείγνει όγι μόνον την ταγύτητα άλλά και την εύρύτητα έπίσης των παλμών του σφυγμού. Η εύρύτης του σφυγμού έγει μεγάλη σημασία γιατί φανερώνει την έντασι των συσπάσεων της καρδιάς.

Το πολύτιμο αύτό όργανο έκαμε τους επιστήμονες ν' αντιληφθούν ότι οι παλμικές δονήσεις που άποτελούν το σφυγμό δέν είνε τόσον ομοιόμορφες όσον φαίνονται με την άπλή έπαφή. Η κατιούσα γραμμή (όπως φαίνεται στην εικόνα) παρουσιάζει ένα είδος προεξοχών που οφείλονται στην ελαστικότητα των αρτηριών. Χάρις σ' αύτή έπειτα από κάθε παλμό, προκαλείται ένα είδος όπισθοδρομήσεως.

Αύτό το φαινόμενον καλείται επιστημονικά «δικροτισμός» (από το «δίς» και «κροτώ»)

Ο δικροτισμός είνε έντονώτερος κατά τη νεανική ηλικία γιατί τότε οι αρτηρίες έγουν μεγαλύτερη ελαστικότητα και εύλυγισία.

Όταν ο σφυγμός είνε πολύ βραδύς. Ο σφυγμός, όπως είδαμε, είνε ο καθρέφτης της καρδιάς.

Αύτό δεν σημαίνει όμως ότι κάθε άκαταστασία του σφυγμού αντιστοιγεί άναγκαστικά σε μιά καρδιακή άνωμαλία.

Ο σφυγμός γίνεται βραδύς έπειτα από μιά δίαιτ πούσκουσι π.γ έπειτα από ένα άτύγημα. Έπίσης έπειτα από ώρισμένες διαταραγές της πέψεως, μολονότι είνε δυνατόν να μήν παρουσιάζουν καμμιά σοβαρότητα.

Η μόνιμη βραδυσφυγμία είνε τουναντίον σύμπτωμα μιάς καρδιακής παθήσεως που γαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι η σύσπασις των καρδιακών κοιλιών δέν άκολουθεί κανονικά τις συσπάσεις των καρδιακών κόλπων.

Υπάρχει τέλος μία «ψεύτικη βραδυσφυγμία», κατά την οποίαν η καρδιά κτυπάει με κανονικό ρυθμό άλλά μόνον ένας παλμός στούς δύο φθάνει ως τα άκρα των μελών.

Στην περίπτωσι αύτή γρειάζεται έξέτασις της καρδιάς γιά νά διαπιστωθή ότι η βραδυσφυγμία είνε ψεύτικη. Αντίθετα με την πραγματική βραδυσφυγμία η πάθησις αύτή δέν παρουσιάζει καμμιά σοβαρότητα.

Όταν ο σφυγμός είνε ταγύς. — Ο σφυγμός έπιταγύνεται κανονικά κάθε φορά που κάνουμε μιά προσπάθεια.

Έπειτα από ένα τρέξιμο π.γ. ο σφυγμός παρουσιάζει 130—140 και κάποτε πολύ περισσότερους παλμούς. Αύτή η έπιτάγυνσις είνε τελείως φυσιολογική.

Το ίδιο συμβαίνει και έπειτα από μιά ζωηρή συγκίνησι. Σ' αύτή την περίπτωσι η έπιτάγυνσις προκαλείται από μιά είσροή άδρεναλίνης μ σα στο αίμα και δέν διαρκεί περισσότερο από μερικά λεπτά.

Όταν όμως η έπιτάγυνσις παρατείνεται πέραν άπ' αύτό το γρονικό διάστημα είνε όγι άπλώς πιθανόν, άλλά βέβαιον ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μιά άσθένεια—είτε μιά μολυσματική άσθένεια (όπότε η ταγυσφυγμία συνοδεύεται και από πυρετό) είτε μιά διαταραγή της λειτουργίας των άδένων έσωτερικής έκκρίσεως (π.γ υπεροτροφία του θυρεοειδούς) είτε μιά άναιμία είτε τέλος μιά καρδιακή πάθησι.

Η τυπική περίπτωσις της ταγυσφυγμίας είνε η άφθονη αίμορραγία, όπότε ο σφυγμός φθάνει τις 120—140 σφύξεις κατά λεπτόν. Η ταγυσφυγμία αύτή οφείλεται στο ότι η καρδιά πρέπει να έργάζεται ταγύτερα γιά νά μπορή νά στείλη στά διάφορα δργανα την ίδια ποσότητα αίματος όπως και πρίν και νά άναπληρώση τις άπώλειες που προκαλούνται από την αίμορραγία.

Στην περίπτωσι αύτή όμως ο σφυγμός είνε πολύ πιό άδύνατος παρ' ότι σ' έναν ύγιή άνθρωπο. Σε μερικές περιπτώσεις μάλιστα είνε άδύνατον ανεξόδν να τον διακρίνωμε.

Η έντασις του σφυγμού.—Η έντασις του σφυγμού, η γωρητικότης δηλαδή των παλμών έλαττώνεται κατά την είσπνοή επίσης σε περιπτώσεις λιποθυμίας άσφυξίας κτλ Γι' αύτό σε παρόμοιες περιπτώσεις πρέπει να ένισγυθή ταγύτατα η καρδιά.

Αντίθετα η έντασις του σφυγμού αύξάνει στις άσθένειες που οφείλονται σε κάποια μόλυνσι και είδικώτερα κατά τη διάρκεια του πυρετού. Όταν μάλιστα ο πυρετός είνε ύψηλός άνεβαίνει να γτυπούν οι φλέβες που βρίσκονται στούς κροτάφους και να προκαλούν έναν έντονο πόνο σ' αύτό το μ σος.

Οι «συμπτωματικοί» σφυγμοί.—Η «άρρυθμία» δηλαδή το άκανόνιστον του σφυγμού άποτελεί συνήθως ένα σοβαρώτατο σύμπτωμα.

Ωστόσο παρουσιάζεται κάποτε σε άτομα ύγιή και άφελείται τότε σε μιά άπλή νευρική διαταραγή.

Αλλά κατά κανόνα η άρρυθμία συνοδεύει πολλές από τις άσθένειες της καρδιάς. Ο ίδιαίτερος γαρακτήρ αύτής της άρρυθμίας είνε δυνατόν να γρησιμεύση πολλές φορές σάν πολύτιμη ένδειξη στο γιατρό γιά τη διάγνωσι μιάς άσθενείας.

Διάφορες άλλες διαταραγές του σφυγμού άποτελούν γαρακτηριστικά συμπτώματα ωρισμένων άσθενειών.

Σε διάφορες μολυσματικές άσθένειες π.γ. όπως είνε ο τυφοειδής πυρετός κάθε παλμός παρουσιάζει δυο γνωστούς «κρότους». Ο σφυγμός αύτός είνε ο καλούμενος «δίκροτος».

Εξ άλλου όταν ο σφυγμός μιάς γυναίκας που ένέννησε άρχίζει να έπιτανύνεται γωρίς προφανή αίτία είνε πολύ πιθανόν ότι βρισκόμαστε έμπρός σε μιά φλεβίτιδα.

Πολυτιμότατες ένδείξεις μπορεί νά μάς δώση έπίσης η έξέ-

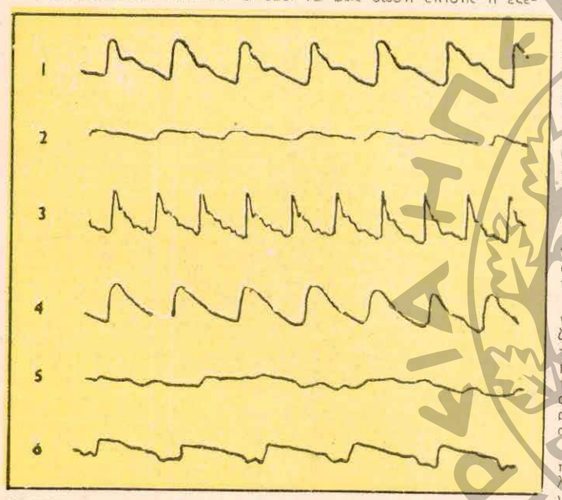

Η διάγνωσις πολλών άσθενειών μπορεί νά γίνη μόνον με την έξέτασιν του σφυγμού. Άνωτέρω γαρακτηριστικά διαγράμματα των τυπικών σφυγμών που παρουσιάζουν διάφορες άσθένειες: 1. Κανονικός σφυγμός. 2. Σφυγμός κατά την στένωσιν των καρδιακών βαλβίδων. 3. Σφυγμός κατα την άνεπάρκεια της άορτής. 4. Σφυγμός κατά την στένωσι της άορτής. 5. Σφυγμός κατά την άσυστολία. 6. Σφυγμός κατά την άρτηριοσκλήρωσι σε προγεγωρημένο στάδιο.

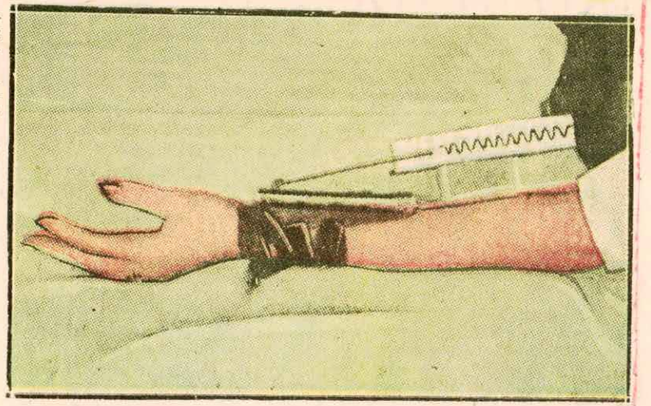

Ο σφυγμογράφος είνε το είδικό όργανο που γρησιμεύει γιά την καταγραφή των σφύξεων. Το όργανον αύτό προσδένεται στον καρπό του χεριού με στερεούς ιμάντας. Μιά μικρή κινητή λαβή πιέζει έλαφρά την κερκιδική άρτηρία, στο μέρος όπου «πιάνεται» ο σφυγμός. Οι διακυμάνσεις του σφυγμού μεταδίδονται σε μια γοφίδα, που τις καταγράφει πάνω σ ένα γαρτί περιστρεφόμενο έξ άριστερών πρός τα δεξιά. Το γαρτί αύτό βρίσκεται πάνω σ' έναν κύλινδρο που κινείται χάρις σε είδικό μηγανισμό.

τασις του σφυγμού σε δύο διαφορετικά ύψη του ίδίου μέλους ή σε δυο διαφορετικά μέλη. Χάρις σ' αύτή την έξέτασι ο ίατρός μπορεί ν' ανακαλύψη την ύπαρξι σοβαρών παθήσεων των αρτηριών όπως είνε το άνεύρυσμα (που είνε μιά διαταραγή του περιφερειακού κυκλοφοριακού συστήματος οφειλομένη σε στένωσι των αρτηριών).

Δέν πρέπει λοιπόν να έκπλησσώμεθα βλέποντας ότι η πρώτη κίνησις ενός ιατρού είνε να έξετάση το σφυγμό του άσθενούς. Γιατί ο σφυγμός αποτελεί μιά από τις γαρακτηριστικώτερες ένδείξεις γιά τη διάγνωσι μιάς άσθενείας.

ΟΟΟ

Πυριμπενζαμίνη: Ένα νέο φάρμακο

Ένα νέο συνθετικό φάρμακο η ύδρογλωριακή Πυριμπενζαμίνη, άπεδεγθήκε έξαιρετικά αποτελεσματικό γιά την πρόληψη και τη θεραπεία της περίεργης αρρώστειας που άποκαλείται «πυρετός του άνύδρου» και άλλων άλλεργικών παθήσεων.

Η άρώστεια αύτή όνομάσθηκε έτσι γιατί προκαλείται συνήθως από τη γύρη ή τη σκόνη των φυτών ή από άγυρα, φτερά, σκόνες και άλλα έαρθιστικά ύλικά, όταν μπαίνουν στον όργανισμό του άνθρώπου. Ο όργανισμός άντιδρά και δημιουργούνται τότε στά αίμα άντισώματα που πηγαίνουν και έγκαθίστανται στις βλεννογόνους μεμβράνες της μύτης και των ματιών. Τά αίμοφόρα άγγεία των όργάνων αύτών εργόμενα σ' έπαφη με τη γύρη ή τη σκόνη προκαλούν έκλυσι στό αίμα, ένός είδους πρωτεΐνης που ονομάζεται «ίσταμίνη». Τά μάτια και η μύτη παθαίνουν τότε φλόγωσι κι αρχίζουν να έκδηλώνωνται τα συμπτώματα του «πυρετού του άνύδρου»: συνεγή φτάρνισματα βούλωμα της μύτης φαγούρα στά μάτια.

Στην περίπτωσι αύτή η γρησιμοποίησις της Πυριμπενζαμίνης φέρνει καταπληκτικά αποτελέσματα. Όπως άναφέρουν οι δρες Άρμπεσμαν Καπλ και Λεντσερ κατα 85% τα συμπτώματα της άρρώστειας έξαφανίζονται και οι πάσχοντες γίνονται καλά.

Εξ άλλου οι δρες Στέφαν Έπστάϊν, Όαμπορν, Τόρντον και Ράους, παρατήρησαν ότι άκόμη πιό αποτελεσματική είναι η Πυριμπενζαμίνη σε άλλες πιό σπάνιες μορφές αλλεργικών εκδηλώσεων. Στο άποκαλούμενο «άτοπη δερματίτις» έκζεμα, η θεραπευτική ίδιότης του φαρμάκου αύτού είναι 100 % αποτελεσματική.

Στα έκζέματα που προκαλούνται πολλές φορές όταν τρώη κανείς τομάτες, ψάρια ή φράουλες, τα αποτελέσματα της Πυριμπενζαμίνης είναι 96 % θεραπευτικά. Τα ίδιο συμβαίνει και στις άλλεργικές παθήσεις από τον πλιο ή το κρύο. Και σ' άλλου είδους όμως άλλεργικές εκδηλώσεις, η Πυριμπενζαμίνη είναι χρησιμώτατη. Όταν ένας άνισιμικός οργανισμός δέν άνέγεται το έκγυλισμα εγκοτιού που του είναι ώστόσο άπαραίτητο, άρκεί να πάρη μερικά δισκία Πυριμπενζαμίνης, πρίν κάνη την έγεση με το έκγύλισμα, γιά να το άνεχθή.

Επίσης γρησιμώτατη είναι η Πυριμπενζαμίνη σε άνθρώπους που δέν άνέγονται τις σουλφαμίδες, την πενικιλλίνη και την ίνσουλίνη. Με μιά προληπτική δόση Πυριμπενζαμίνης, μπορούν άφόβως να πάρουν και τα φάρμακα αύτά.

Τοξικά αποτελέσματα, δέν έγει η Πυριμπενζαμίνη, όταν δίδεται σε ώρισμένες γιά κάθε περίπτωσι δόσεις και υπό την έπίβλεψι γιατρού. Φαίνεται μόνο σε μερικούς άνθρώπους ύπνηλία, λιγοστό με έλαφρό πονοκέφαλο, έλαφρά ζάλη και ξηρότητα στό στόμα. Όλα αύτά όμως είναι παροδικά και συνήθως δέν συμβαίνουν άν η δόσις είναι κανονική και άνάλογη με την άνεκτικότητα κάθε οργανισμού.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ ρομβοσταυρόλεξο

Μέσα στοὺς τέσσερες μικροὺς ρόμβους ποὺ βρίσκονται γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ θὰ τοποθετήσετε ἀνὰ μιὰ τετρασύλλαβη λέξη, βάζοντας μιὰ ὁλόκληρη συλλαβὴ μέσα στὸν κάθε μικρὸ ρόμβο.

Οἱ ζητούμενες λέξεις ποὺ ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω, δὲν ἀποτελοῦνται ὁλοκληρη ἀπὸ τέσσερα γράμματα, ἀλλὰ ἀπὸ τέσσερες συλλαβές.

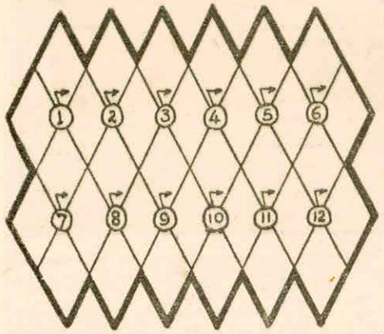

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς κάθε λέξεως θὰ τοποθετηθῇ μέσα στὸν ρόμβο ποὺ περιέχει τὸ μικρὸ βέλος καὶ ἐν συνεχείᾳ κυκλικῶς πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει αὐτό.

Α'. ΣΕΙΡΑ

1) Πολύτιμο κόσμημα τῆς κεφαλῆς μιᾶς βασιλίσσας.
2) Νομὸς τῆς Πελοποννήσου.
3) Σφοδρὰ βίαια.
4) Κοινῶς λέγεται: προφίλ.
5) Ἀρχίζουν νὰ διαλύουν τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι.
6) Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν διατήρησι ἐδωδίμων (ἰταλ.).

Β' ΣΕΙΡΑ

7) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ποὺ ἔγινε κατόπιν σύμβουλος τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ Ξέρξου.
8) Χωρίζει δυὸ μαθήματα στὸ σχολεῖο.
9) Φέουδα κτήματα γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν καταβάλλονται φόροι.
10) Εἶδος φορεσιᾶς (πληθ.).
11) Κατάστημα τροφίμων (δημ.).
12) Εἶδος ὑφάσματος βαμβακεροῦ ἢ μεταξωτοῦ.

Δ.

Λαβύρινθος

Ποιὸ δρόμο ἀκολουθήσε ἡ δυστυχισμένη σὰν γαλοπούλα γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ βιτρίνα τοῦ ἐμπόριου πουλερικῶν, ποὺ βλέπετε στὴν κάτω δεξιὰ γωνιά;

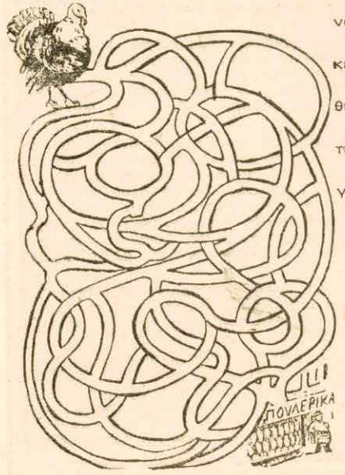

Κυβέλεξον

* * * * = Μέρος τοῦ μαχαιριοῦ.
* * * * = Ἀρχαῖος θεός.
* * * * = Κίνησις ποδιοῦ.
* * * * = Πρόσωπο τῆς Π. Διαθήκης.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

"Ενας τριψήφιος ἀριθμὸς

"Ενας ἀριθμὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ τρία ψηφία παρουσιάζει τὶς ἑξῆς ἰδιότητες:

1) Τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ψηφίου εἶνε ἴσο μὲ τὸ τρίτο ψηφίο.

2) Τὸ ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ τρίτου ψηφίου μᾶς δίνει ἕναν ἀριθμὸ διπλάσιο τοῦ δευτέρου ψηφίου.

3) Ὁ ἀριθμὸς ποὺ σχηματίζουν τὰ δύο πρῶτα ψηφία εἶνε τετραπλάσιος τοῦ τρίτου ψηφίου.

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀριθμός;

Οἰκογενειακὸ αὐτοκίνητο

Μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο βρίσκονται δύο πατέρες, δύο μητέρες δύο ἀδελφές, δύο ἀδέλφια, δύο κόρες, δύο θεῖοι δύο θεῖες καὶ δύο ἐξαδέλφες. Καὶ ὅμως τὸ αὐτοκίνητο δὲν χωρεῖ παρὰ μόνο ἕξη ἄτομα. Πῶς ἐξηνειται αὐτὸ τὸ φαινόμενο;

Γεωγραφικὸ σύμπλεγμα

Ποιὰ εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδεκα νησιῶν ποὺ πρέπει νὰ τοποθετήσετε ὁριζοντίως μέσα στὸ σχεδιό μας αὐτὸ γιὰ νὰ σχηματισθῇ καθέτως μέσα στὴν στήλη ποὺ δείχνει τὸ βέλος τὸ ὄνομα τοῦ συμπλέγματος στὸ ὁποῖο ἀνήκουν;

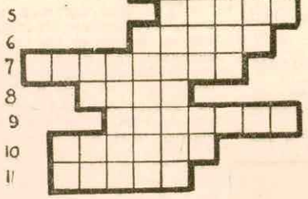

"Ενα ἀπὸ τὰ νησιὰ τὸ μεγαλύτερο καὶ ὡραιότερο, θὰ χρησιμοποιηθῇ δυὸ φορές.

Ἀπροσδόκητα

1) Ὁ ἄνδρας ἔχει πνεῦμα ἡ γυναίκα δὲν ἔχει. Πῶς αὐτό;

★

2) Τὸ δένω φεύγει. Τὸ λύνω στέκεται. Τί εἶνε;

★

3) Ποιὸς ἱστορικὸς ἄνηρ ἦταν θηρίο ἢ ξύλο ἀναμμένο;

★

4) Ποιὸ πρᾶγμα περπατᾶ πάντοτε μὲ τὸ κεφάλι κάτω;

★

5) Ποιοί φοιτηταὶ τρέφουν ἀλογα;

Δημῶδες αἴνιγμα

"Ερχουμ' ἀφέντη ἀπὸ μακρυὰ
κι' ἂν εἶνε ὁρισμός σου.
θὰ χτίσω τὸ καλύβι μου
πάνω στ' ἀρχοντικό σου.

Συλλαβόγριφος

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτο μου.
σκότος τὸ δεύτερό μου.
πτηνὸ μυθολογούμενο
εἶνε τὸ σύνολό μου.

Μεταγραμματισμὸς

"Οπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
εἶμαι μέγα ἑρπετὸ
τὸν λαιμό μου ἂν ἀλλάξῃς
παλαιὸ βλέπεις σοφό.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 96

Τὸ παραμυθάκι σας

Ἡ κυρὰ - Τύχη κι' ὁ κὺρ - Πλοῦτος

Ἡ κυρὰ - Τύχη κι' ὁ κυρ - Πλοῦτος ἀγαποῦσαν πολὺ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ προσπαθοῦσαν πάντα νὰ βρίσκωνται μαζί.

Ὁ κυρ - Πλοῦτος ἦταν κοντὸς καὶ χοντρὸς μὲ φουσκωμένα μάγουλα. Ἡ Τύχη ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἦταν μιὰ ψηλὴ καὶ λιγερὴ κοπέλλα μὲ παράξενα μάτια. Στὶς πλάτες της εἶχε δυὸ φτερὰ πεταλούδας κι' ὅταν περπατοῦσε μόλις ἄγγιζε τὴ γῆ.

Μὰ ἡ ἀγάπη μεταξύ τους δὲν κράτησε πολὺν καιρὸ γιατὶ ἡ κυρὰ Τύχη ἤθελε νὰ ἔχη αὐτὴ πάντα τὸν πρῶτο λόγο κι' ὁ κυρ - Πλοῦτος δὲν ἐννοοῦσε πάλι νὰ ὑποχωρήσῃ.

"Ησαν λοιπὸν ἕτοιμοι νὰ χωρισθοῦν ὅταν τῆς κυρὰ - Τύχης τῆς πέρασε μιὰ ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλό.

—"Αφησε νὰ δοκιμάσουμε, εἶπε στὸν Πλοῦτο, ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό μας εἶν' ὁ καλύτερος. Ἐκεῖ στὴ γωνιὰ στέκεται ἕνας φτωχός. "Ας δοῦμε ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό μας θὰ πετύχη νὰ τὸν βγάλη ἀπ' τὴ δυστυχία του.

— Δέχομαι τὸ στοίχημά σου, κυρὰ - Τύχη!... ἀποκρίθηκε ὁ Πλοῦτος.

Καὶ πλησίασε πρῶτος τὸ φτωχό.

— Μὲ γνωρίζεις; τὸν ρώτησε.

—"Οχι, ἀρχοντά μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ὁ Πλοῦτος ἔβαλε τότε χωρὶς νὰ πῇ λέξι ἕνα ἀσημένιο τάλληρο στὸ χέρι τοῦ φτωχοῦ κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ φτωχὸς τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του ἔτρεξε στὸν πιὸ κοντινὸ φούρναρη γιὰ νὰ πάρη ἕνα ψωμί. "Οταν θέλησε ὅμως νὰ τὸ πληρώσῃ δὲν βρῆκε πιὰ τὸ ἀσημένιο τάλληρο. Ἡ τσέπη του ἦταν σχισμένη καὶ τὸ τάλληρο εἶχε πέσει στὸ δρόμο. Γύρισε λοιπὸν ἀπελπισμένος στὴ γωνιά του, ἐνῶ ἡ κυρὰ-Τύχη γελοῦσε ἀπὸ μέσα της.

Φουρκισμένος ὁ Πλοῦτος ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα στὴ φουσκωμένη του σακκοῦλα προχώρησε πάλι πρὸς τὸ φτωχὸ ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἔβαλε μέσα στὸ χέρι ἕνα φλουρί.

Χαρούμενος ἐκεῖνος πῆρε τὸ χρυσὸ νόμισμα κι ἔτρεξε νὰ πάρη ροῦχα γιὰ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του. Μὰ ὅταν ἔδωσε τὸ φλουρί, ὁ ράφτης ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ μὲ θυμὸ τοῦ εἶπε πὼς ἦταν κάλπικο.

Ὁ φτωχὸς ποὺ φοβήθηκε μὴν τὸν πιάσουν καὶ τὸν βάλουν φυλακή, παράτησε τὸ φλουρὶ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

"Οταν ἔφτασε στὸ στέκι του συνάντησε τὸν κυρ - Πλοῦτο κι' ἀρχισε νὰ τοῦ κλαίγεται.

Ἡ Τύχη χαμογελοῦσε καὶ τώρα παράξενα.

Ὁ κυρ - Πλοῦτος πεισματωμένος ἔδωσε τώρα στὸν ἄτυχο φτωχὸ ἕνα πουγγὶ μ' ἑκατὸ τάλληρα

Ἐκεῖνος ἁρπαξε τὸ βασιλικὸ αὐτὸ δῶρο κι' ἀρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλὸς χωρὶς νὰ βλέπῃ ποῦ πηγαίνει, ὥσπου ἔφτασε σ' ἕνα δάσος. Ἐκεῖ ὅμως ἔπεσε πάνω σὲ λησταὶς ποὺ τοῦ ἁρπαξαν τὸ πουγγὶ καὶ τὸν ἄφησαν ὁλόγυμνο στὸ δρόμο.

Ὁ φτωχὸς ἀξιολύπητος γύρισε στὸ στέκι του.

— Τώρα εἶνε ἡ δική μου σειρὰ εἶπε ἡ κυρὰ-Τύχη στὸν Πλοῦτο.

"Απλωσε τὰ ἐλαφρὰ φτερά της πέταξε κοντὰ στὸ φτωχό, καὶ τοῦ χάιδεψε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι.

Σὲ λίγη ὥρα ὁ φτωχὸς ποὺ γύριζε πιὰ ἀπελπισμένος στὸ φτωχικό του βρῆκε στὸ δρόμο τὸ χαμένο του τάλληρο.

"Ολος χαρὰ ἔσκυψε, τὸ πῆρε κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ ραφτάδικο, βγῆκε ὁ ράφτης καὶ τοῦ φώναξε:

—"Ελα δῶ, καλέ μου ἄνθρωπε σ' ἀδίκησα. Τὸ φλουρί σου ἦταν ἀληθινό! Νά, πάρε το καὶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα πάρε καὶ τὰ ροῦχα ποὺ εἶχες διαλέξει, χάρισμά σου!

Καταχαρούμενος τράβηξε ὁ φτωχὸς γιὰ τὸ σπιτικό του.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴν ἀγορὰ εἶδε κάμποσους χωροφύλακες ποὺ εἶχαν πιάσει τοὺς λησταὶς ποὺ τὸν εἶχαν κλέψει. Πῆγε μαζὶ τότε κι' αὐτὸς στὸ δικαστή, δίνηθηκε τὴν κλεψιὰ κι' ἀμέσως πῆρε πίσω τὸ πουγγί του μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ὥρα ὁ φτωχὸς ἔγινε εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Καὶ σὲ λίγα χρόνια ἔγινε μεγάλος καὶ τρανὸς κι' ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν γιατὶ εἶχε καλὴ καρδιὰ καὶ βοηθοῦσε τοὺς φτωχούς.

Μόνο στὸν κυρ - Πλοῦτο κακοφαινόταν αὐτὸ γιατὶ ἔτσι ἔχασε τὸ στοίχημα.

Ἡ κυρὰ - Τύχη ὅμως τόσο τὸ πῆρε ἀπάνω της ὥστε ἄρχισε νὰ τὸν μετοχειρίζεται σὰν ὑπηρέτη της. Κι' ἀπὸ τότε ὅπου πηγαίνει αὐτὴ ὁ Πλοῦτος τὴν ἀκολουθεῖ πάντα ἀπὸ πίσω της καὶ κάνει ὅλα ὅσα τοῦ λέει.

Κι' ἡ Τύχη μοιράζει τὰ δῶρα της δεξιὰ κι' ἀριστερὰ χωρὶς νὰ προσέχη ποιὰ ἂν τὰ δίνῃ σὲ καλοὺς ἢ σὲ κακούς, σὲ φρονίμους ἢ σὲ τρελλούς...

Οἱ δέκα μελλοθάνατοι

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

Ζον

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ἕνα μικρὸ ξερονήσι, ἕνα ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀγγλίας ὁ μιὰ μοντέρνα βίλλα καλοῦνται νὰ περάσουν μιὰν ἑβδομάδα ὡς «καλεσμένοι» τοῦ ἰδιοκτήτου ἑξ ἄντρες καὶ δυὸ γυναῖκες. "Ησαν ὁ δικαστὴς Βάργκραβ, ἡ Βέρα Κλεύθορν, ὁ φίλιππ Λομπάρ, ἡ γεροντοκόρη "Εμιλυ Μπρέντ ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ, ὁ γιατρὸς "Αρμστρονγκ, ὁ Τόνυ Μάρστον κι' ὁ κ. Ντέϊβις. Ὅλοι ἀγνωστοι μεταξύ τους. Τοὺς ὑποδέχονται ὁ ὑπηρέτης Ρότζερς,- κι' ἡ γυναίκα του ποὺ τοὺς λένε πὼς ὁ ἰδιοκτήτης κ. Ὄουεν τοὺς ἔγραψε ὅτι θὰρχόταν τὴν ἐπομένη. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους δὲν ξέρει τὸν Ὄουεν καὶ, στὶς προσκλήσεις ποὺ εἶχαν λάβει ἡ ὑπογραφὴ ἦταν δυσανάγνωστη.

Ὁ Ρότζερς τοὺς δείχνει τὰ δωμάτιά τους. Σὲ καθένα ἀπ' αὐτά, στὸν τοῖχο, ἦσαν κρεμασμένα μικρὰ καθράκια στὰ ὁποῖα ἦταν κορνιζαρισμένο ἕνα παλιὸ παιδικὸ τραγούδι ποὺ λέει γιὰ δέκα ἀράπακια, ποὺ βρίσκονται σ' ἕνα νησί, καὶ ποὺ ἕνα - ἕνα σκοτώνονται, ὡς ποὺ, τὸ τελευταῖο αὐτοκτονεῖ.

Οἱ καλεσμένοι δὲν δίνουν καμμιὰ σημασία σ' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ρότζερς τοὺς μοίραζε τὸν καφέ ἀκούστηκε μιὰ Μυστηριώδης φωνή, ποὺ κατηγορούσε ὅλους (τόσο τοὺς ὀκτὼ καλεσμένους ὅσο καὶ τὸ ζεύγος Ρότζερς) γιὰ διάφορα ἐγκλήματα, ποὺ εἶχαν κάνει στὸ παρελθὸν καὶ ποὺ εἶχαν μείνει ἀτιμώρητα.

Ἀνακαλύπτουν ὅτι ἡ «Φωνὴ» προήρχετο ἀπὸ ἕνα δίσκο γραμμοφώνου, ποὺ τὸ εἶχε βάλει σὲ κίνησι ὁ Ρότζερς σύμφωνα μὲ γραπτὴ ὁδηγία τοῦ κ. Ὄουεν, χωρὶς νὰ ξέρη περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ Ρότζερς, ἀκούγοντας τὴ φρικτὴ ἐκείνη καταγγελία λιποθυμεῖ. Σὲ λίγο, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ὁ Τόνυ Μάρστον, πέφτει ξαφνικὰ νεκρός, δηλητηριασμένος ἀπὸ κυάνιο. "Ολοι τὰ χάνουν γιατὶ δὲν ξέρουν ποιὸς ἔφριξε στὸ ποτήρι τοῦ Μάρστον, τὸ δηλητήριο. Συγχρόνως ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα πορσελάνινα ἀρακάκια ποὺ ὑπῆρχαν μέσα σ' ἕνα δίσκο στὴν τραπεζαρία, ἐξαφανίζεται!

Τὸ ἄλλο πρωῒ βρίσκουν τὴν κυρία Ρότζερς νεκρὴ στὸ κρεββάτι της, δηλητηριασμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ κυάνιο. Δεύτερο πορσελάνινο ἀρακάκι ἐξαφανίζεται ἐπίσης μυστηριωδῶς. Συγχρόνως, δὲν φαίνεται νάρχεται ἡ βενζινάκατος ποὺ τὴν περίμεναν ἀποφασισμένοι νὰ φύγουν.

"Ολα αὐτὰ τοὺς κάνουν τρομερὰ νευρικούς, τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ὑποψιάζωνται τὸ καθέτι.

Σὰν νὰ ἦσαν ὅλοι σύμφωνοι, ἀπέφυγαν νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου, μόνο συζήτησαν γιὰ τὰ διεθνῆ γεγονότα, γιὰ τὰ σπόρ, καὶ γιὰ τὴν καινούργια ἐμφάνισι τοῦ τέρατος τοῦ Λόχνες.

"Οταν τελείωσε τὸ πρόγευμα, ὁ δόκτωρ "Αρμστρογκ τράβηξε λίγο πρὸς τὰ πίσω τὴν καρέκλα του καὶ εἶπε:

—"Εκρινα προτιμότερο νὰ περιμένω νὰ τελειώσῃ τὸ πρόγευμα γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰ θλιβερὴ εἴδησι. Ἡ κυρία Ρότζερς πέθανε τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν!

"Ολοι ταράχτηκαν.

—'Αλλ' αὐτὸ εἶναι φρικτό! φώναξε ἡ Βέρα. Δυὸ θάνατοι σ' αὐτὸ τὸ νησί, ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθαμε!

—Χμ! ἔκαμε ὁ δικαστὴς Βάργκραβ. Εἶναι πολὺ παράξενο! Μήπως ξέρετε τὴν ἀφορμὴ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, γιατρέ;

'Ο "Αρμστρογκ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶπε.

— Θὰ κάμετε αὐτοψία;

— Δὲν μπορῶ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ δώσω ἄδεια ἐνταφιασμοῦ χωρὶς αὐτὴ τὴ διατύπωσι. Ἀγνοῶ ἐντελῶς ποιὰ ἦταν ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τῆς δύστυχης αὐτῆς γυναίκας.

—Φαινόταν, ἐξαιρετικὰ νευρική — παρατήρησε ἡ Βέρα. Χτὲς τὸ βράδυ, ὑπέστη ἕνα κλονισμό. "Οσο γιὰ μένα, ἔχω τὴ γνώμη ὅτι πρόκειται γιὰ καρδιακὴ κρίσι.

— Φυσικά, εἶπε ξηρὰ ὁ γιατρός, ἡ καρδιά της δὲν ἄντεξε... Ἀλλὰ τί προκάλεσε αὐτὸ τὸ σταμάτημα τῆς καρδιᾶς;

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐρώτημα!

Μιὰ λέξι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς "Εμιλυ Μπρέντ κι' ἔκαμε ὅλους νὰ παγώσουν:

— 'Η συνείδησί της!

'Ο "Αρμστρογκ γύρισε πρὸς τὴ γεροντοκόρη:

— Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό, μὶς Μπρέντ; τὴν ρώτησε.

— Τ' ἀκούσατε ὅλοι, σας, ἀπάντησε ἡ "Εμιλυ, σουφρώνοντας τὰ χείλη της. Τόσο αὐτή, ὅσο κι' ὁ σύζυγός της κατηγορήθηκαν ὅτι σκότωσαν, ψύχραιμα, τὴν παλιά τους κυρία, μιὰ γριὰ γυναῖκα...

— Λοιπόν, σεῖς τὸ πιστεύετε; ξαναρώτησε ὁ γιατρός.

— Πιστεύω πὼς αὐτὴ ἡ κατηγορία ἦταν βάσιμη. Χτὲς τὸ βράδυ, εἴδατε, ὅπως τὴν εἶδα κι' ἐγὼ τὴν κυρία Ρότζερς ποὺ εἶχε σωριαστῇ ἀναίσθητη. Δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ στὴν ἀποκάλυψι τοῦ ἐγκλήματός της. Πέθανε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὸ φόβο της.

'Ο γιατρὸς κούνησε μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι του.

—'Η ὑπόθεσί σας εἶναι λογική, εἶπε, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν παραδεχθοῦμε, ἂν δὲν ἐξετάσουμε πρῶτα κατὰ πόσον ἦταν καρδιακή.

— Τότε, ἀπάντησε ἤρεμα ἡ "Εμιλυ Μπρέντ πέστε το Θεία Τιμωρία.

"Ολοι φάνηκαν ὅτι πειράχτηκαν, κι' ὁ Μπλόαρ τῆς παρατήρησε.

— Μὶς Μπρέντ, ὠθεῖτε τὰ πράγματα κάπως μακρυά..

'Η γεροντοκόρη τοὺς κύτταξε ὅλους μὲ μάτια λαμπερὰ καὶ εἶπε:

— Πιστεύετε πὼς εἶνε ἀδύνατον ἕνας ἁμαρτωλὸς νὰ χτυπηθῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ; Ἐγὼ πιστεύω πὼς εἶνε δυνατόν!

'Ο δικαστὴς χάϊδεψε τὸ πηγούνι του καὶ ψιθύρισε εἰρωνικά:

—'Αγαπητή μου δεσποινίς, ἡ πεῖρα μ' ἐδίδαξε ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ἐμπιστεύεται σὲ μᾶς, τοὺς κοινοὺς θνητούς, τὴ φροντίδα νὰ τιμωροῦμε τοὺς κακούς.... Στὸ καθῆκον μας αὐτὸ παρεμβάλλονται συχνὰ πολλὲς δυσκολίες, φυσικά...

'Η "Εμιλυ Μπρέντ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

'Ο Μπλόαρ ρώτησε τότε τὸ γιατρό:

— Μήπως ἔφαγε ἢ ἤπιε τίποτα χτὲς τὸ βράδυ ὅταν τὴν ξαπλώσατε στὸ κρεββάτι της;

— Τίποτα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Διαβεβαιώνετε πὼς δὲν πῆρε τίποτα; ἐπέμεινε ὁ δικαστής.

— Διαβεβαιώνω κατηγορηματικά.

— Τότε, ἀπάντησε ἡ "Εμιλυ, ἐπιμένω στὴ γνώμη μου ὅτι πρόκειται γιὰ τιμωρία.

Ἡ συζήτησις ἔληξε ἐκεῖ.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Βέρα Κλεύθορν ἀνακάλυψε τὸ ἀρακάκι ποὺ ἔλειπε, κρεμασμένο στὸ καθράκι του. Ἔτρεξε νὰ τὸ δείξῃ στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν ἔδωσαν σημασία. Ἐπέμενε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξετάσουν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, ἀλλὰ ὁ δικαστὴς Βάργκραβ τοὺς ἐπέστησε τὴν προσοχὴ στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ βενζινάκατος δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη.

Τὸ βράδυ, ἐνῶ ἔτρωγαν, ἡ Μυστηριώδης Φωνὴ ἀπὸ τὸ γραμμόφωνο, ἀνακοίνωσε ὅτι ἕνας ἀκόμη καλεσμένος εἶχε πεθάνει. Ἦταν ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ, ποὺ ἔπεσε μπρούμυτα στὸ πιάτο του, ἐνῶ ἔτρωγε τὸ σούπ του.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἔτρεξε νὰ ἐξετάσῃ τὸ πτῶμα. Ἀνακάλυψε ἕνα μικρὸ τραῦμα στὸ κεφάλι του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔτρεχε λίγο αἷμα. Ἀνακάλυψε ἐπίσης ὅτι ἡ «Φωνὴ» προήρχετο ἀπὸ ἕνα δίσκο γραμμοφώνου, ποὺ τὸ εἶχε βάλει σὲ κίνησι ὁ Ρότζερς σύμφωνα μὲ γραπτὴ ὁδηγία τοῦ κ. Ὄουεν, χωρὶς νὰ ξέρη περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ Ρότζερς, ἀκούγοντας τὴ φρικτὴ ἐκείνη καταγγελία λιποθυμεῖ. Σὲ λίγο, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ὁ Τόνυ Μάρστον, πέφτει ξαφνικὰ νεκρός, δηλητηριασμένος ἀπὸ κυάνιο. "Ολοι τὰ χάνουν γιατὶ δὲν ξέρουν ποιὸς ἔφριξε στὸ ποτήρι τοῦ Μάρστον, τὸ δηλητήριο. Συγχρόνως ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα πορσελάνινα ἀρακάκια ποὺ ὑπῆρχαν μέσα σ' ἕνα δίσκο στὴν τραπεζαρία, ἐξαφανίζεται!

Τὸ ἄλλο πρωῒ βρίσκουν τὴν κυρία Ρότζερς νεκρὴ στὸ κρεββάτι της, δηλητηριασμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ κυάνιο. Δεύτερο πορσελάνινο ἀρακάκι ἐξαφανίζεται ἐπίσης μυστηριωδῶς. Συγχρόνως, δὲν φαίνεται νάρχεται ἡ βενζινάκατος ποὺ τὴν περίμεναν ἀποφασισμένοι νὰ φύγουν.

"Ολα αὐτὰ τοὺς κάνουν τρομερὰ νευρικούς, τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ὑποψιάζωνται τὸ καθέτι.

Μπερέδι - Ἱστορίες

Τὸν παληοψεύτη!...

Στὸ μέτωπο, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου.
Ἡ μάχη βρίσκεται στὸ πιὸ σφοδρό της σημεῖο.
Ὅλα γύρω καίγονται
Ὁ Σολομὼν κι' ὁ Λεβῆ, φωτάροι κι' οἱ δυό, εἶνε ταπτουρωμένοι πίσω ἀπὸ μερικοὺς σωροὺς γώνατος κάτ κάνουν τὸ καθῆκον τους πυροβολώντας... χωρὶς νὰ σπυροβεροῦν.
—"Εφοδος!... ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ των.
Οἱ δυὸ Ἑβραῖοι ὁρμοῦν ἐμπρὸς μὲ τὸ ὅπλο στὸ νέρι,
Κι' ἐξαφνα συναντᾶνε τὸ ἀντίπαλο.
Μιὰ ὀβίδα περνάει σφυρίζοντας ἀνάμεσα καὶ κάβει καὶ τὰ δυὸ πόδια τοῦ δυστυχισμένου Σολομώντος! Ἀμέσως ὁ Σολομὼν φωνάζει τὸ φίλο του τὸ Λεβῆ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ νειρουργεῖο.
Στὸ δρόμο, καθὼς προχωροῦσαν, καὶ γωρὶς ὁ Λεβῆ νὰ πάρῃ εἴδησι, ἕνα βλῆμα ὀβίδος παίρνει καὶ τὸ κεφάλι τοῦ φτωχοῦ Σολομώντος.
—Γιατρέ μου, λέει ὁ Λεβῆ, μόλις ἔφτασε στὸ νειρουργεῖο σοῦ φέρνω ἕνα τραυματία. Σὲ παρακαλῶ περιποιησου τον γρήγορα.
—Μὰ αὐτὸς Λεβῆ, εἶνε γωρὶς κεφάλι, τοῦ παρατήρησε ὁ γιατρός.
—Ἂ τὸν παληοψεύτη φωνάζει ὁ Λεβῆ μοῦ εἶνε πῆ ὅτι τοῦ ἔλειπαν μόνο τὰ πόδια!

...ν, θάλεγε κανεὶς πὼς καθόταν σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Φοβόταν μήπως ἡ γυναίκα του ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικό τους. Νὰ λοιπὸν ποὺ καταλήγουμε: Οἱ δυὸ αὐτοὶ εἶχαν κάμει ἕνα ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν τοὺς εἶχε ἐνοχλήσει. Τώρα ὅμως ποὺ τὸ ἔγκλημά τους ἀποκαλύφθηκε, τί πρόκειται νὰ συμβῇ; Ἐνενήντα τοῖς ἑκατό, ἡ γυναίκα θὰ ὁμολογήσῃ... Δὲν θάχῃ τὸ θάρρος νὰ λέῃ ψέμματα ὡς τὸ τέλος. Ἔκτοτε, λοιπόν, ἦταν ἕνας διαρκὴς κίνδυνος γιὰ τὸν ἄντρα της. Αὐτὸς θὰ εἶχε τὸ κουράγιο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάστασι, ἀλλὰ δυσπιστεῖ στὴ γυναίκα του. Κι' ἂν ἐκείνη μιλήσῃ αὐτὸς κινδυνεύει ν' ἀπαγχονιστῇ! Λοιπόν, ἁπλούστατα ρίχνει ἕνα δραστικὸ δηλητήριο σ' ἕνα φλυτζάνι τσάϊ καὶ κλείνει, ἔτσι, γιὰ πάντα τὸ στόμα τῆς γυναίκας του.

—Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κανένα φλυτζάνι ἀδειανὸ πάνω στὸ κομοδίνο, παρατήρησε ὁ γιατρός. Κύτταξα ὁ ἴδιος...

— Αὐτὸ εἶνε φυσικό, ἀπάντησε ὁ Μπλόαρ. Μόλις ἐκείνη ἤπιε τὸ τσάϊ, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ ἄντρα της θὰ ἦταν νὰ πάρῃ τὸ φλυντζάνι καὶ τὸ πιατάκι καὶ νὰ τὰ πλύνῃ...

"Εγινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπή. Ἔπειτα ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ πῆρε τὸ λόγο.

— Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω, εἶπε, πὼς ἕνας ἄντρας μπορεῖ νὰ φερθῇ ἔτσι στὴ γυναίκα του.

Ὁ Μπλόαρ γέλασε εἰρωνικά.

—"Οταν ἕνας ἄνθρωπος νοιώθει πὼς κινδυνεύει ἡ ζωή του, παρατήρησε, δὲν σκέπτεται πιὰ τὰ αἰσθήματα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ Ρότζερς.

"Ερριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ ρώτησε τοὺς καλεσμένους:

— Μπορῶ νὰ σᾶς σερβίρω τίποτε ἄλλο; Νὰ μὲ συγχωρέσετε, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πολλὲς φρυγανιές, ἀλλὰ μᾶς ἔμενε λίγο ψωμί, κι' ἀκόμα δὲν μᾶς ἔφεραν τὶς σημερινὲς προμήθειες...

Ὁ δικαστής, Βάργκραβ μετακινήθηκε στὸ καθισμά του καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποιὰ ὥρα ἔρχεται συνήθως ἡ βενζίνα;

— Κατὰ τὶς ἑφτὰ μὲ ὀχτώ, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ρότζερς. Καμμιὰ φορὰ μάλιστα καὶ μετὰ τὶς ὀχτώ. Διερωτῶμαι τί ἔγινε σήμερα ὁ Νάρακσε. "Αν ἦταν ἄρρωστος, θάστελνε τὸν ἀδελφό του.

— Τί ὥρα εἶνε λοιπόν; ρώτησε ὁ Φιλὶπ Λομπάρντ.

— Δέκα παρὰ δέκα, κύριε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος.

Ὁ Λομπάρντ σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

Ὁ Ρότζερς περίμενε μιὰ στιγμή.

Ξαφνικά, ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ τοῦ εἶπε συγκινημένος:

— Λυπήθηκα πολύ, ποὺ ἔμαθα αὐτὴ τὴ θλιβερὴ εἴδησι γιὰ τὴ γυναίκα σας, Ρότζερς. Ὁ δόκτωρ "Αρμστρονγκ μᾶς τὴν ἀνήγγειλε πρὸ ὀλίγου...

Ὁ Ρότζερς ὑποκλίθηκε:

—Ἀλλοίμονο, κύριε..., ψιθύρισε. Σᾶς εὐχαριστῶ...

Σήκωσε τὴν ἀδειανὴ πιατέλα καὶ βγῆκε ἔξω.

Ξανὰ ἁπλώθηκε σιωπή.

★

"Ορθιος, ἔξω στὴ βεράντα, ὁ Λομπάρντ ἔλεγε:

—"Οσο γι' αὐτὴ τὴ βενζίνα...

Ὁ Μπλόαρ κύτταξε τὸν συνομιλητή του, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Μαντεύω τὴ σκέψι σας, κύριε Λομπάρντ. Τὸ σκέφτηκα κι' ἐγώ... Ἡ βενζίνα ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ πρὶν ἀπὸ δυὸ ὧρες τοὐλάχιστον. Κι' ὡστόσο δὲν ἤρθε ἀκόμα. Γιατί;

— Βρίσκετε σεῖς καμμιὰ ἐξήγησι σ' αὐτό; ρώτησε ὁ Λομπάρντ.

— Δὲν πρόκειται γιὰ κανένα δυστύχημα, νομίζω.... "Ολα αὐτὰ εἶνε σκηνοθετημένα...

— Λοιπόν, κατὰ τὴ γνώμη σας, ἡ βενζίνα δὲν θάρθῃ; ρώτησε ὁ Λομπάρντ.

Πίσω τους, μιὰ φωνή, γεμάτη ἀνυπομονησία, ἔλεγε:

—Ἡ βενζίνα δὲν ἔρχεται...

Ὁ Μπλόαρ στράφηκε καὶ κύτταξε ἐκεῖνον ποὺ εἶχε πῆ αὐτὴ τὴ φράσι.

— Λοιπόν, στρατηγέ μου, εἶπε, καὶ σεῖς φοβόσαστε πὼς δὲν θἄρθῃ;

—Ἀσφαλῶς δὲν θἄρθῃ, ἀπάντησε ὁ Μακάρθουρ. Ὅλοι μας ὑπολογίζουμε σ' αὐτὴ τὴ βενζίνα, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου. Ἀλλ' ἂν θέλετε τὴ γνώμη μου, ἰδού: Δὲν θὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ νησί! Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ δῶ πέρα... Εἶνε τὸ τέλος.... Καταλαβαίνετε;.... Τό τέλος...

Δίστασε μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα πρόσθεσε μὲ παράξενη φωνή:

— Λοιπόν, θὰ γευθοῦμε τὴ γαλήνη... Μιὰ γαλήνη ἀπόλυτη... Νὰ φτάσῃς στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ... "Οχι πιὰ φροντίδες... Ἡ γαλήνη.

Στράφηκε κι' ἀπομακρύνθηκε. Κατέβηκε τὴν πλαγιὰ τοῦ νησιοῦ, ἐκεῖ ὅπου οἱ βράχοι βυθίζονταν στὴ θάλασσα.

Βάδιζε μὲ βῆμα κλονούμενο, σὰν ἄνθρωπος μισοκοιμισμένος.

—"Αλλος ἕνας ποὺ τοῦστριψε ἡ βίδα, εἶπε ὁ Μπλόαρ. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὅλοι κοντεύουμε νὰ χάσουμε τὸ μυαλό μας...

—"Οχι σεῖς, ὁπωσδήποτε, παρατήρησε ὁ Λομπάρντ.

Ὁ πρώην ἀστυνομικὸς ξέσπασε στὰ γέλοια.

— Θὰ χρειάζοινταν πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ τρελλαθῶ, εἶπε, καὶ στοιχηματίζω ὅτι καὶ μὲ σᾶς συμβαίνει τὸ ἴδιο.

— Πρὸς τὸ παρὸν νοιώθω πὼς εἶμαι καλά, καὶ στὸ κορμὶ καὶ στὸ μυαλό, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

★

Ὁ δόκτωρ "Αρμστρονγκ βγῆκε στὴ βεράντα, κι' ἔμεινε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀναποφάσιστος. Πρὸς τ' ἀριστερά του βρίσκονταν ὁ Μπλόαρ κι' ὁ Λομπάρντ. Δεξιά του, ὁ Βάργκραβ περπατοῦσε πάνω - κάτω, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο.

"Υστερα ἀπὸ λίγο, ὁ "Αρμστρονγκ στράφηκε πρὸς τὸ δικαστή. Ἀλλ' ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ Ρότζερς βγῆκε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ σπίτι.

—Γιατρέ, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μιὰ λέξι; φώναξε.

Ὁ "Αρμστρονγκ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ φάνηκε νὰ παραξενεύεται, βλέποντας τὴν τραγικὴ ἔκφρασι, ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου. "Ηταν κατακίτρινος, καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Γιατρέ, ψιθύρισε ὁ Ρότζερς, θἄθελα νὰ σᾶς μιλήσω... "Ας μποῦμε μέσα, σᾶς παρακαλῶ...

Ὁ γιατρὸς μπῆκε μέσα στὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τὸν ἀναστατωμένο ὑπηρέτη.

— Τί συμβαίνει, Ρότζερς; τὸν ρώτησε. Γιατί εἶσαι ἔτσι;

—Ἐδῶ, κύριε..., ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐλάτε ἀπὸ δῶ..

Κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας. Ὁ "Αρμστρονγκ μπῆκε μέσα. Ὁ Ρότζερς τὸν ἀκολούθησε καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

—"Ε λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ γιατρός.

—Ἐδῶ, κύριε, συμβαίνουν κάτι πράγματα παράξενα..., ψέλλισε μὲ δυσκολία ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος. Πράγματα ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνω...

— Μὰ τί λοιπόν;

— Θὰ μὲ περάσετε γιὰ τρελλό, κύριε, καὶ θὰ μοῦ πῆτε πὼς δὲν εἶνε τίποτα... Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, κύριε...

— Λοιπόν, θὰ μοῦ πῆς ἐπὶ τέλους περὶ τίνος πρόκειται; φώναξε ὁ γιατρός. Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ αἰνίγματα.

Ὁ Ρότζερς κατώρθωσε τέλος νὰ πῇ:

— Εἶνε γι' αὐτὰ τὰ ἀραπάκια, κύριε, πάνω στὸ τραπέζι... Τὰ μικρὰ πορσελάνινα ἀγαλματάκια, κύριε... "Ησαν δέκα. Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς ἦσαν δέκα!

— Μάλιστα, δέκα, εἶπε ὁ "Αρμστρονγκ. Τὰ εἴχαμε μετρήσει χτὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ δειπνούσαμε.

Ὁ Ρότζερς πῆγε πιὸ κοντά του.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μ' ἔχει καταταράξει, κύριε, ψιθύρισε. Χτὲς τὸ βράδυ, καθὼς σήκωνα τὸ τραπέζι, πρόσεξα πὼς ἦσαν μόνο ἐννιά. Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παράξενο, ἀλλὰ δὲν ἔδωσα μεγάλη σημασία. Καὶ τώρα, κύριε, σήμερα τὸ πρωΐ... Δὲν πρόσεξα, ὅταν ἔβαλα τὰ σερβίτσια γιὰ τὸ πρόγευμα... "Ημουν τόσο ταραγμένος... Ἀλλά, πρὶν ἀπὸ λίγο ποὺ ἤρθα νὰ ξεστρώσω τὸ τραπέζι..Μετρῆστε καὶ μόνος σας, κύριε, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε... Δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνο ὀχτὼ ἀραπάκια... Μονάχα ὀχτὼ ἀγαλματάκια, κύριε... Εἶνε ἀκατανόητο, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε; Μονάχα ὀχτώ!

Γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνο...

"Υστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμα, ἡ "Εμιλυ Μπρέντ κάλεσε τὴν Βέρα Κλέϋθρον ν' ἀνέβῃ μαζί της στὴν κορυφὴ τοῦ νησιοῦ, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἐρχόταν ἡ βενζίνα. Κι' ἡ Βέρα δέχτηκε.

Ὁ ἄνεμος εἶχε γίνει πιὸ ψυχρός. Ἡ θάλασσα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀφρίζῃ. Στὸν ὁρίζοντα δὲν φαινόταν καμμιὰ φαρόβαρκα..., κι' οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὴ βενζίνα.

Τὸ γωριὸ Στικλγέθεν — ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχαν μπαρκάρει, γιὰ νἀρθοῦν στὸ νησί — ἦταν ἀόρατο. Δὲν ἔβλεπαν παρὰ μόνο τὸ κοκκινωπὸ ἀκρωτήριο, ποὺ σκέπαζε τὸν μικρὸ κολπίσκο του.

— Κι' ὡστόσο, παρατήρησε ἡ "Εμιλυ Μπρέντ, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μᾶς μετέφερε χθές, φαινόταν σοβαρός. Εἶνε πραγματικὰ πολὺ παράξενο πόσο ἄργησε σήμερα νἄρθῃ.

Ἡ Βέρα δὲν ἀπάντησε. Προσπαθοῦσε νὰ ξαναβρῇ τὴν ξεγνοιασιά της, καὶ σκεπτόταν:

«Πρέπει νὰ διατηρήσω τὴν ψυχραιμία μου. Κοντεύω νὰ μὴν ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου. "Αλλοτε ἤμουν πιὸ ψύχραιμη...»

"Υστερα ἀπὸ λίγο, εἶπε:

—Ἀνυπομονῶ νὰ ἰδῶ αὐτὴ τὴ βενζίνα νἄρχεται. Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ.

—"Ολοι μας ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐγκαταλείψουμε αὐτὸ τὸ νησί, εἶπε ἀπότομα ἡ "Εμιλυ Μπρέντ.

— Αὐτὴ ἡ περιπέτεια εἶνε τόσο φανταστική! Θὰ καταλήξουμε νὰ μὴν καταλαβαίνουμε τίποτα, ἀναστέναξε ἡ Βέρα.

Ἡ γεροντοκόρη συνέχισε:

— Τὰ βάζω μὲ τὸν ἑαυτό μου ποὺ ἔπεσα τόσο εὔκολα στὴν παγίδα. Πραγματικά, αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ εἶχα πάρει, εἶνε ἀνόητο, ἂν τὸ προσέξῃ κανείς... Ἀλλ' ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ ὑποψία.

— Σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά, ψιθύρισε ἡ Βέρα.

— Δὲν δυσπιστεῖ κανεὶς ὅσο πρέπει στὴ ζωή του, εἶπε ἡ "Εμιλυ Μπρέντ.

Ἡ Βέρα ἀναστέναξε ξανὰ καὶ ρώτησε:

— Τὸ σκέπτεστε ἀληθινὰ ἐκεῖνο ποὺ λέγατε στὸ πρόγευμα;

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀγαπητή μου;

— Πιστεύετε ἀληθινὰ πὼς ὁ Ρότζερς κι' ἡ γυναῖκα του εἶχαν σκοτώσει ἐκείνη τὴ γριά; ρώτησε ἡ Βέρα μὲ χαμηλὴ φωνή.

Ἡ "Εμιλυ Μπρέντ κύτταξε τὴ θάλασσα, κι' ἔπειτα εἶπε:

—Προσωπικά, εἶμαι βέβαιη. Καὶ σεῖς τί γνώμη ἔχετε;

— Δὲν ξέρω τί νὰ σκεφτῶ.

—"Ολα φαίνονται νὰ ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἰδέα μου. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Ρότζερς λιποθύμησε, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄντρας της ἄφινε νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια ὁ δίσκος μὲ τὸ σερβίτσιο τοῦ καφέ... Θυμόσαστε; Ἔπειτα οἱ ἐξηγήσεις τοῦ Ρότζερς. ...Φαίνονταν πὼς ἦταν ψεύτικες. Ὦ, γιὰ μένα, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία: Εἶνε ἔνοχοι!

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα φαινόταν νὰ φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο της, ψιθύρισε ἡ Βέρα. Δὲν εἶδα ποτέ μου ἕνα τόσο τρομοκρατημένο πρόσωπο ὅπως τὸ δικό της. Οἱ τύψεις φαίνεται τὴν βασάνιζαν...

— Θυμᾶμαι κάτι ποὺ εἶχα διαβάσει μικρή, ἐπανέλαβε ἡ μὶς Μπρέντ: «Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς οἱ ἁμαρτίες σου σὲ παρακολουθοῦν...». Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Δὲν ξεφεύγει κανεὶς ἀπὸ τὴ συνείδησί του...

Ἡ Βέρα, ποὺ εἶχε καθήσει πάνω στὸ βράχο, ξαναση-κώθηκε.

— Μὶς Μπρέντ, εἶπε. Μὶς Μπρέντ... Τότε λοιπόν...

— Τί;

—Οἱ ἄλλοι; Τί ἰδέα ἔχετε;

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

—"Ολες οἱ ἄλλες κατηγορίες ἦσαν ψεύτικες; "Αν ἡ φωνὴ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζεῦγος Ρότζερς...

Σταμάτησε, μὴ μπορῶντας νὰ βάλῃ μιὰ τάξι στὸ χάος τῶν σκέψεών της.

—Α! Καταλαβαίνω ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε, εἶπε ἡ μὶς Μπρέντ. "Ας πάρουμε τὴν κατηγορία ἐναντίον τοῦ κυρίου Λομπάρντ. Ὁμολογεῖ πὼς ἄφισε εἴκοσι ἀνθρώπους νὰ πεθάνουν...

—Ἦσαν κάτι ἰθαγενεῖς... ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Βέρα.

— Εἴτε λευκοί εἴτε μαῦροι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί, εἶπε πειραγμένη ἡ "Εμιλυ Μπρέντ.

Μέσα της ἡ Βέρα σκεπτόταν:

«Οἱ ἀδελφοί μας οἱ μαῦροι... Αὐτὸ μοῦ φέρνει διάθεσι νὰ γελάσω... Νοιώθω πολὺ ἐκνευρισμένη σήμερα..»

Ἡ "Εμιλυ Μπρέντ ἐξακολούθησε:

— Φυσικά, μερικὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες κατηγορίες ἦσαν ὑπερβολικὲς καὶ μάλιστα γελοῖες. "Οπως ἡ κατηγορία ἐναντίον τοῦ Βάργκραβ, ποὺ, σὰν δικαστής, εἶχεν ἁπλῶς ἐκτελέσει τὸ καθῆκον του. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι τοῦ πρώην ἀστυνομικοῦ... κι' ἐπίσης καὶ γιὰ τὴ δική μου...

Σώπασε λίγο κι' ἔπειτα ἐπανέλαβε:

— Προτίμησα χτὲς τὸ βράδυ νὰ μὴν πῶ τίποτα. Μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ μιλήσω ἐμπρὸς σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους.

—Ἀλήθεια;

Ἡ μὶς Μπρέντ τῆς διηγήθηκε τότε τὴν ἱστορία της.

—Ἡ Μπεατρὶς Τέϋλορ ἦταν ὑπηρέτρια μου. Δὲν ἦταν μιὰ κοπέλλα καθὼς πρέπει, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀνακάλυψα πολὺ ἀργά. Μὲ εἶχε ξεγελάσει. Εἶχε καλοὺς τρόπους, ἦταν πολὺ καθαρὴ καὶ πολὺ πρόθυμη. Στὴν ἀρχή, μὲ ἱκανοποιοῦσε ἀπολύτως. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ μιὰ ἀπατηλὴ ἐπιφάνεια: ἦταν μιὰ ὑποκρίτρια, μιὰ ἐλαφρόμυαλη, μιὰ ἀνήθικη. Πέρασαν πολλοὶ μῆνες ὡς ποὺ νὰ ἀντιληφθῶ πὼς εἶχε αὐτὸ ποὺ λέμε «ἐνοχλήσεις»..

Ἡ μὶς Μπρέντ σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰν ἔκφρασι συχασίας.

— Εἶχα σκανταλιστῆ, συνέχισε. Οἱ γονεῖς της ἦσαν τίμιοι ἄνθρωποι καὶ τὴν εἶχαν ἀναθρέψει μὲ ἠθικὲς ἀρχές. Ὀφείλω νὰ πῶ ὅτι δὲν ἐνέκριναν καθόλου τὴ διαγωγὴ τῆς κόρης των.

Ἡ Βέρα κύτταξε κατάματα τὴν μὶς Μπρέντ.

Ἡ Βέρα κύτταξε τὴ μὶς Μπρέντ καὶ κατάλαβε πὼς εἶχε μπροστά της ἕνα τέρας σκληρότητος.

— Τί συνέβη; ρώτησε.

— Φυσικά, ὅταν τ' ἀνακάλυψα, δὲν τὴν κράτησα οὔτε μιὰ ὥρα στὸ σπίτι μου. Κανεὶς δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ ἐνθαρρύνω τὴ διαστροφή...

Ἡ Βέρα ξαναρώτησε, χαμηλώνοντας τὴ φωνή της:

— Μὰ τί τῆς συνέβη;

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἐξήγησε ἡ μὶς Μπρέντ, δὲν φτάνει ποὺ εἶχε ἤδη μιὰν ἁμαρτία στὴ συνείδησί της, ἔκαμε καὶ μιὰν ἄλλη, ἀκόμα μεγαλείτερη: Αὐτοκτόνησε...

Ἡ Βέρα ἀνατρίχιασε.

— Σκοτώθηκε; εἶπε.

— Ναί, ἔπεσε καὶ πνίγηκε. Τρέμοντας ἀπὸ τὸ ρῖγος, ἡ Βέρα κύτταξε τὸ λεπτὸ προφίλ τῆς γεροντοκόρης καὶ τὴν ρώτησε:

— Μὶς Μπρέντ, τί αἰσθανθήκατε ὅταν μάθατε πὼς αὐτὴ ἡ καύμένη ἡ κοπέλλα σκοτώθηκε ἀπὸ ἀπελπισία; Εἴχατε τύψεις;

—Ἐγώ; φώναξε ἡ γεροντοκόρη. Γιατί νἄχω τύψεις;

—Ἀλλ' ἂν ἡ αὐστηρότης σας ἔσπρωξε αὐτὴ τὴν γυναῖκα στὴν αὐτοκτονία;

—Ἦταν θῦμα τοῦ ἁμαρτήματός της, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ γεροντοκόρη. "Αν εἶχε φερθῇ σὰν τίμια κοπέλλα, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαινε.

Ἡ Βέρα τὴν κύτταξε καὶ κατάλαβε πὼς εἶχε μπροστά της ἕνα τέρας σκληρότητος.

★

Ὁ γιατρὸς "Αρμστρονγκ ξαναβγῆκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία στὴ βεράντα.

Ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἦταν ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του καὶ κυττοῦσε τὸν ὠκεανό.

Ὁ Λομπάρντ κι' ὁ Μπλόαρ ἀριστερώτερα, κάπνιζαν χωρὶς νὰ μιλοῦν.

"Οπως καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο, ὁ γιατρὸς δίστασε καὶ τὰ βλέμματά του σταμάτησαν πάνω στὸν δικαστή. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ συμβουλή. Ὅσο κι' ἂν ἐκτιμοῦσε ὅμως τὴ λογικὴ καὶ τὴ διαύγεια τοῦ μυαλοῦ τοῦ Βάργκραβ, δὲν τολμοῦσε ν' ἀπευθυνθῇ σ' αὐτόν, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης του ἡλικίας. Ὁ "Αρμστρονγκ καταλάβαινε πὼς χρειαζόταν κυρίως ἕναν ἄνθρωπο δραστήριο.

Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασί του.

— Κύριε Λομπάρντ, εἶπε, μπορῶ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω λίγη ὥρα; Θἄθελα νὰ σᾶς μιλήσω.

— Πολὺ εὐχαρίστως, γιατρέ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἐγκατέλειψαν τὴ βεράντα καὶ κατέβηκαν κατὰ τὴν πλαγιά, ποὺ ὁδηγοῦσε πρὸς τὴ θάλασσα. "Οταν βρέθηκαν σ' ἕνα μέρος, ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ἀκούσῃ κανένα ἀδιάκρι-

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
ΑΘΗΝΑΙ – ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Γυν. Φιλὲ μεταξωτ.	6.000
» Ἀράχνη (ζωϊκη)	16.000
» Μπαρολὲ ἔξτρα	3.000
Κομπινιαζὸν	6.500
Κομπιν. Ζέρσεϋ ..	9.000
Κυλότττες	2.000
» μεταξωτὲς ..	5.000
Κασκορσὲ γυναικ.	3.500
Κασκορσὲ μάλλινα	18.000
Σοσόνια λευκὰ ...	1.300
Καλτσάκια παιδικὰ.	1.200
Κασκόλ μοντέρνα.	6.000
Κάλτσες ἀνδρ.ρινὲ	1.800
Κάλτσ.ἀνδ.Ντέρμπυ	3.500
Κάλτσ. ἀνδ.μάλλιν.	6.000
Ἐσώβρακα κοντὰ .	5.000
Ὑποκάμισα Α!Α!Α!	28.000
Πιζάμαι φαν. ἔξτρα	48.000
Προσόψια	3.000

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη μὲ μικρὸ ἐλάττωμα στὴν μισὴ τιμή.

Μαλακός

ΑΘΗΝΑΙ: Χρυσοσπηλιωτίσσης 1 & Πραξιτέλους (Πλησίον Ἁγ. Μάρκου)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ναυαρίνου 2β
ΟΘΗΝΗ ΑΓΟΡΑ
Πλησίον Ἠλεκτρικοῦ Σταθμοῦ

το αυτί, ὁ "Αρμστρονγκ ἄρχισε :

— Θἄθελα μιὰ συμβουλή...

— Ἀλλά, ἀγαπητέ μου, διαμαρτυρήθηκε ὁ Λομπάρντ παραξενεμένος, δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἰδέα ἀπὸ ἰατρική.

— Ὄχι, ὄχι, μείνετε ἥσυχος. Δὲν εἶνε ζήτημα ἰατρικῆς... Πρόκειται γιὰ τὴν κατάστασί μας ἐδῶ...

— Τότε ἀλλάζει ἡ ὑπόθεσι.

— Πέστε μου εἰλικρινά, τί σκέπτεσθε;

Ἀφοῦ ἔμεινε λίγη ὥρα συλλογισμένος ὁ Λομπάρντ ἀπάντησε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ κατάστασί μας εἶνε πολὺ μπερδεμένη, καὶ ἀναρωτιέμαι πῶς θὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ μπέρδεμα...

— Ποιὰ εἶνε ἡ γνώμη σας γιὰ τὸ θάνατο τῆς κυρίας Ρότζερς; Παραδέχεσθε τὴν ἐκδοχὴ πὼς ὀφείλεται στὸν ἄντρα της;

— Τί νὰ σᾶς πῶ; Οἱ ἐξηγήσεις του μοῦ φάνηκαν συζητήσιμες... Ἐκτὸς ἂν συνέβη τίποτε ἄλλο...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἐκεῖνο ποὺ μὲ βασανίζει κι' ἐμένα.

Κι' ὁ "Αρμστρονγκ ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι, βλέποντας πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕναν ἄνθρωπο μυαλωμένο.

Ὁ Λομπάρντ ἐξακολούθησε :

— ..."Αν παραδεχθοῦμε πὼς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρότζερς εἶχαν κάνει ἕνα ἔγκλημα... Καὶ γιατί ὄχι, στὸ κάτω - κάτω; Σεῖς τοὺς ὑποπτεύεστε πὼς εἶχαν δηλητηριάσει ἐκεῖνη τὴ γριά;

— Τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ συνέβησαν μ' ἕναν τρόπο πιὸ ἁπλό, ἀπάντησε ἀργὰ ὁ γιατρός. Σήμερα τὸ πρωΐ, ρώτησα τὸν Ρότζερς ἀπὸ τί ὑπόφερε ἡ κυρία τους, ἡ μὶς Μπράντυ. Ἡ ἀπάντησί του μ' ἔκανε νὰ σκεφτῶ πολλὰ πράγματα... Εἶνε ἀνώφελο τώρα ν' ἀρχίσω νὰ σᾶς μιλάω μὲ ὁρολογίες ἰατρικές. Ἀρκεῖ μόνο νὰ σᾶς πῶ ὅτι, σὲ ὡρισμένες καρδιακὲς παθήσεις, χρησιμοποιοῦμε ὡς φάρμακο νιτρικὸν ἄμυλον. "Οταν τὸν ἄρρωστο τὸν πιάνῃ ἡ κρίσις, σπᾶμε μιὰν ἀμπούλα μὲ αὐτὸ τὸ φάρμακο καὶ τοῦ τὸ δίνουμε ν' ἀναπνεύσῃ. Ἂν δὲν τοῦ τὸ δώσουμε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπορεῖ νὰ πεθάνῃ...

— Εἶνε τόσο ἁπλό! παραξενεύτηκε ὁ Λομπάρντ. Ὁ πειρασμὸς ἦταν λοιπὸν μεγάλος...

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Δὲν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ κάνουν τίποτα ποὺ νὰ τοὺς προδώσῃ. Δὲν χρειαζόταν νὰ ρίξουν στὴν ἄρρωστη ἀρσενικό, ἢ κανένα ἄλλο δηλητήριο... Ἀρκοῦσε μόνο νὰ μὴν κάνουν τίποτα. Κι' ἐπιπλέον, γιὰ νὰ μὴν ἀμφιβάλῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του, ὁ Ρότζερς ἔτρεξε, τὴ νύχτα ἐκείνη, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ γιατρὸ νὰ ἰδῇ τὴν ἄρρωστη...

— Κι' ἀκόμα κι' ἂν ὑποψιάζονταν τίποτα, τί ἀποδείξεις θὰ εἶχαν ἐναντίον τοῦ ζεύγους Ρότζερς; παρατήρησε ὁ Λομπάρντ. Αὐτὸ ἔξηγεῖ πολλὰ πράγματα...

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ "Αρμστρονγκ παραξενεμένος.

— Αὐτὰ ποὺ γίνονται τώρα στὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου. Μερικὰ ἐγκλήματα ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη. Παραδείγματος χάριν, ἡ δολοφονία τῆς μὶς Μπράντυ, ἀπὸ τὸ ζεῦγος Ρότζερς. Ἄλλο παράδειγμα: ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἔκαμε ἕνα φόνο, χωρὶς νὰ ἐμπιαπτῇ στὸ νόμο, μιὰ ποὺ αὐτὸς ἐδίκαζε κι' εἶχε δικαίωμα νὰ καταδικάσῃ τὸν κατηγορούμενο...

— Δώσατε πίστι λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; τὸν ρώτησε ὁ "Αρμστρονγκ.

— Δὲν ἀμφέβαλα καθόλου, εἶπε ὁ Λομπάρντ, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Ὁ Βάργκραβ σκότωσε τὸν Σῆτον τόσο σίγουρα, ὅσο κι' ἂν τοῦ εἶχε μπήξει ἕνα μαχαῖρι στὴν καρδιά. Ἀλλ' εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ τὸν πλήξῃ ἀπὸ τὴν ἕδρα του, ὡς δικαστής, κι' ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κατηγορήσῃ..

Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε στὸ μυαλὸ τοῦ "Αρμστρονγκ. Φόνος μέσα στὸ νοσοκομεῖο, πάνω σ' ἕνα χειρουργικὸ τραπέζι... Ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἀνίσχυρη μπροστὰ σὲ τέτοια ἐγκλήματα...

— "Ετσι, συνέχισε σκεφτικὸς ὁ Λομπάρντ, ἐξηγοῦνται καὶ ὁ κύριος "Οουεν... καὶ τὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου...

Ὁ "Αρμστρονγκ ἀναστέναξε βαθειά.

— Φτάνουμε τώρα στὸ πιὸ σημαντικὸ σημεῖο αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, εἶπε. Γιὰ ποιὸ σκοπὸ μᾶς ἔχουν συγκεντρώσει ἐδῶ πέρα;

— "Εχετε σεῖς καμμιὰ ἰδέα γι' αὐτό;

Ὁ "Αρμστρονγκ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— "Ας ξαναρθοῦμε στὸ θάνατο τῆς κυρίας Ρότζερς. Τί φαντάζεστε σεῖς; Πὼς τὴν σκότωσε ὁ ἄντρας της, γιατὶ φοβόταν μήπως ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικό τους; "Η ὅτι αὐτὴ ἔχασε τὸ θάρρος της καί, σὲ μιὰ κρίσι ἀπελπισίας, αὐτοκτόνησε, παίρνοντας μιὰν ἰσχυρὴ δόσι ναρκωτικοῦ;

— Λέτε νὰ πρόκειται γι' αὐτοκτονία ; ρώτησε ὁ Λομπάρντ.

— Αὐτὸ σᾶς φαίνεται παράξενο;

— Θὰ παραδεχόμουν αὐτὴ τὴ δεύτερη ὑπόθεσι, ἂν δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση κι' ὁ θάνατος τοῦ Μάρστον. Δυὸ αὐτοκτονίες μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε μιὰ σύμπτωσι κάπως παράξενη... Κι' ἂν ἰσχυριστῆτε πὼς αὐτὸς ὁ ἄμυαλος ὁ Μάρστον, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἠθικὴ καὶ κανένα αἴσθημα, αὐτοκτόνησε ἐπειδὴ ἔλυωσε μὲ τὸ αὐτοκινητό του δυὸ παιδάκια..., τί νὰ σᾶς πῶ; Εἶνε νὰ σκάσῃ κανεὶς στὰ γέλοια. Ἐξ ἄλλου, πῶς θὰ προμηθευόταν τὸ δηλητήριο; Τὸ κυάνιο δὲν εἶνε, μοῦ φαίνεται, καμμιὰ ἀσπιρίνη, ποὺ τὴν κουβαλάει κανεὶς μέσα στὴν τσέπη του... Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα σεῖς, φυσικά, μπορεῖτε νὰ κρίνετε καλύτερα ἀπὸ μένα.

— Κανένας ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει τὸ μυαλό του στὴ θέσι του, δὲν κουβαλάει στὴν τσέπη του κυάνιο, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Αὐτὸ τὸ δηλητήριο μπορεῖ νὰ τὄφερε στὸ νησὶ κάποιος, ποὺ θἄθελε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ καταστρέψῃ καμμιὰ σφηκοφωλιά.

— Ὁ κηπουρὸς ἢ ὁ ἰδιοκτήτης; εἶπε ὁ Λομπάρντ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν τὄφερε ὁ Μάρστον. Αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τοῦ κυανίου χρειάζεται νὰ τὴν σκεφθῇ κανεὶς... Ἢ ὁ Μάρστον εἶχε τὴν πρόθεσι, προτοῦ ἔρθῃ ἀκόμα ἐδῶ, ν' αὐτοκτονήσῃ, ἢ...

— Ἤ; ἐπέμεινε ὁ "Αρμστρονγκ.

Ὁ Λομπάρντ ἄρχισε νὰ γελάῃ.

— Γιατὶ μὲ ὑποχρεώνετε νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀφοῦ καὶ σεῖς τὸ ξέρετε; εἶπε. Ὁ Μάρσον δηλητηριάστηκε ἀπὸ κάποιον...

— Κι' ἡ κυρία Ρότζερς; ρώτησε ἀναστενάζοντας ὁ γιατρός.

Ὁ Λομπάρντ ἀπάντησε ἀργά, τονίζοντας τὰ λόγια του:

— Αν καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία, θὰ μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς ὁ Μάρστον αὐτοκτόνησε, ἂν δὲν εἴχαμε καὶ τὸ θάνατο τῆς κυρίας Ρότζερς. Ἐξ ἄλλου πάλι θὰ παραδεχόμουν τὴν αὐτοκτονία τῆς κυρίας Ρότζερς, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ θάνατος τοῦ Μάρστον. Θὰ μποροῦσα νὰ παραδεχτῶ ἐπίσης πὼς ὁ Ρότζερς σκότωσε τὴ γυναῖκα του, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ ἀνεξήγητος θάνατος τοῦ Μάρστον... Πρέπει νὰ βρεθῇ μιὰ ἐξήγησι γι' αὐτοὺς τοὺς δυὸ θανάτους.

— Μπορῶ, ἴσως, νὰ σᾶς βοηθήσω γιὰ νὰ ἐξιχνιάσετε αὐτὸ τὸ μυστήριο, εἶπε ὁ "Αρμστρονγκ.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ Ρότζερς σχετικὰ μὲ τὰ δυὸ παρσελάνινα ἀραπάκια, ποὺ εἶχαν ἐξαφανιστῆ.

— Ναί, εἶπε ὁ Λομπάρντ, ἐκεῖνα τ' ἀγαλματάκια... Θυμᾶμαι... Ἦσαν δέκα χτὲς τὸ βράδυ, ποὺ τρώγαμε, πάνω στὸ τραπέζι. Καὶ τώρα λέτε πὼς δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνο ὀχτώ;

Ὁ γιατρὸς ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ:

«Δέκα ἀραπάκια πῆγαν νὰ δειπνήσουν.
Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ πνίγηκε καὶ (δὲν ἔμειναν παρὰ
Ἐννιά.
Δέκα ἀραπάκια κοιμήθηκαν ἀρ(γά.
Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ξέχασε νὰ ξυ(πνήσῃ καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ
Ὀχτώ».

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν. Ὁ Λομπάντ γέλασε καὶ πέταξε τὸ τσιγάρο του.

— Αὐτοὶ οἱ δυὸ θάνατοι κι' ἡ ἐξαφάνισι τῶν δυὸ ἀραπόπουλων δὲν εἶνε μιὰ ἁπλὴ σύμπτωσις, εἶπε. Ὁ Μάρστον ὑπέκυψε σὲ μιὰν ἀσφυξία, μετὰ τὸ φαΐ, κι' ἡ Ρότζερς ξέχασε νὰ ξυπνήσῃ... γιατί κάποιος τὴν ἐμπόδισε.

— Καὶ τότε; ρώτησε ὁ γιατρός.

Ὁ Λομπάρντ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:

— Ὑπάρχει ἕνας ἄλλος «ἀραπάκος»... αὐτὸς ποὺ κρύβεται... Ὁ μυστηριώδης Χ. Ὁ κύριος "Οουεν! Ὁ ἄγνωστος τρελλός, ποὺ εἶνε ἐλεύθερος.

— Ἄ! φώναξε ἱκανοποιημένος ὁ "Αρμστρονγκ. Συμμερίζεστε τὴ γνώμη μου. Ὡς τόσο, ὁ Ρότζερς ὁρκίζεται πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως ἄλλος πάνω σ' αὐτὸ τὸ νησάκι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ "Οουεν κι' ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴ γυναῖκα του.

— Ὁ Ρότζερς γελιέται..., ἐκτὸς ἂν ψεύδεται.

Ὁ "Αρμστρονγκ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ Ρότζερς δὲν λέει ψέμματα. Εἶνε τόσο τρομοκρατημένος, ὥστε κοντεύει νὰ τρελλαθῇ.

— Σήμερα τὸ πρωΐ, παρατήρησε ὁ Λομπάρντ, δὲν φάνηκε ἡ βενζίνα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἄποψι ὅτι ὁ μυστηριώδης "Οουεν ἔχει διοργανώσει μιὰ συνωμοσία. Τὸ Νησὶ τοῦ Νέγρου θὰ μείνῃ ἀποκλεισμένο ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, ὡς ποὺ ὁ "Οουεν νὰ συμπληρώσῃ τὸ σκοπό του...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νἆνε μανιακός, ψιθύρισε ὁ γιατρός.

— Ἀλλ' ὁ κύριος "Οουεν ξέχασε μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια, παρατήρησε ὁ Λομπάρντ.

— Ποιά;

— Αὐτὸ τὸ νησὶ δὲν εἶνε παρὰ ἕνας βράχος γυμνός. Θὰ τὸ ψάξουμε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ καὶ θ' ἀνακαλύψουμε τὸ κρησφύγετο τοῦ κυρίου "Οουεν.

— Φυλαχθῆτε! τὸν προειδοποίησε ὁ "Αρμστρονγκ. Αὐτὸς ὁ τρελλὸς θὰ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος.

Ὁ Λομπάρντ ξέσπασε στὰ γέλοια.

— Ἐπικίνδυνος; εἶπε. Καὶ ποιὸς θὰ τὸν φοβηθῇ; Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐπικίνδυνος, ὅταν τὸν γραπώσω ἀπὸ τὸ γιακά..

Σώπασε λίγο, κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Θὰ κάναμε καλὰ νὰ εἰδοποιούσαμε τὸν κ. Μπλόαρ. καὶ νὰ τὸν παρακαλούσαμε νὰ μᾶς βοηθήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. "Οταν θἀφάσῃ ἡ κρισιμη στιγμή, ἡ βοήθειά του θὰ μᾶς εἶνε πολύτιμη. Καλύτερα ὅμως θἆνε νὰ μὴν ποῦμε λέξι στὶς δυὸ γυναῖκες. "Οσο γιὰ τοὺς ἄλλους, ὁ γέρο στρατηγὸς εἶνε, μοῦ φαίνεται, λίγο «βίδας» κι' ὁ Βάργκραντ πάλι δὲν ἔννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του. Θ' ἀναλάβουμε λοιπὸν ἐμεῖς οἱ τρεῖς τὴ δουλειά...

ΦΑΚΙΔΕΣ - ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ
ΤΑΧΕΙΑ ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΟΔΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 38 - ΤΗΛ. 85.089

Μὲ τὴν
TWA δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ

(7 Πτήσεις ἑβδομαδ. - 32 ὧραι)
ΙΤΑΛΙΑΝ
(7 Πτήσεις ἑβδομαδ. - 3.15' ὧραι)
ΕΛΒΕΤΙΑΝ
(6 Πτήσεις ἑβδομαδ. - 7 ὧραι)
Τὰ Δρομολόγια τῆς TWA ἀναγράφουν τὰ ἀκριβῆ ναῦλα, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐν πτήσει γευμάτων. Δὲν ἔχετε νὰ πληρώνετε τίποτε περισσότερον. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, "Οθωνος 4, Τηλ. 20.661 - 26.125 καὶ εἰς ὅλα τὰ Γραφεῖα Ταξιδίων
TWA
TRANS WORLD AIRLINE
Η.Π.Α. - ΕΥΡΩΠΗ - ΑΦΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ
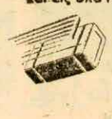
Φορτώνετε
μὲ τὰ SKYCARGO τῆς TWA

Ἡ ἔρευνα

Ὁ Μπλόαρ δέχτηκε εὐχαρίστως τὴν πρότασι ποὺ τοῦ ἔκαμαν.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε γιὰ τὰ πορσελάνινα ἀγαλματάκια, εἶπε, ρίχνει ἕνα νέο φῶς σ' ὅλη τούτη τὴν ἱστορία. Ἀσφαλῶς, κάτω ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρύβεται κάποιος τρελλός.

— Τί λέτε γιὰ τὸ κυάνιο; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός.

— Τὸ σκέφτηκα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Μπλόαρ. Δὲν εἶνε, πραγματικά, φυσικὸ νὰ κουβαλάῃ κανεὶς ἀπάνω του ἕνα τέτοιο δηλητήριο. Ἀλλὰ τότε, πέστε μου, πῶς βρέθηκε μέσα στὸ ποτήρι τοῦ Μάρστον;

— Χτὲς τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Λομπάρντ, ὁ Μάρστον ἤπιε πολλὰ ποτήρια. Ἀλλὰ πέρασε ἕνα μικρὸ διάστημα, ἀνάμεσα στὸ τελευταῖο ποτῆρι καὶ στὸ προηγούμενο. Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ ποτῆρι του βρισκόταν πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ διαβεβαιώσω θετικά, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν εἶδα νὰ τὸ παίρνῃ πάνω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. "Ετσι λοιπόν, θὰ μποροῦσε κάποιος, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ χύσῃ τὸ κυάνιο μέσα στὸ ποτῆρι του...

— Χωρὶς νὰ τὸν δῇ κανένας μας; ρώτησε δύσπιστα ὁ Μπλόαρ.

— Τὸ μυαλό μας ἦταν ἀλλοῦ ἐκεῖνη τὴν ὥρα, παρατήρησε ὁ Λομπάρντ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπε ὁ "Αρμστρονγκ. Στριφογυρνούσαμε μέσα στὸ δωμάτιο, μιλούσαμε ὅλοι μαζί, ἤμασταν ταραγμένοι. Ἀσφαλῶς, ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ τοῦ κυρίου Λομπάρντ εἶνε συζητήσιμη.

Ὁ Μπλόαρ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Μπορεῖ, εἶπε τὰ πράγματα νὰ ἔγιναν ἔτσι. Καὶ τώρα, κύριοι, ἂς ἀρχίσουμε τὴ δουλειά μας. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ἂν ἔχετε κανένα πιστόλι, γιατὶ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐγὼ ἔχω, δήλωσε ὁ Λομπάρντ, χτυπῶντας τὴν τσέπη του.

Ὁ Μπλόαρ τὸν κύτταξε παραξενεμένος.

— Τὸ σέρνετε πάντοτε μαζί σας; τὸν ρώτησε μὲ ὕφος φυσικό.

— Ναί, ἀπὸ συνήθεια, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἔχω ζήσει σὲ χῶρες ὅπου ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπειλεῖται πάντοτε...

— Ἐλπίζω, εἶπε ὁ Μπλόαρ, πὼς δὲν βρεθήκατε ποτὲ σ' ἕνα μέρος τόσο ἐπικίνδυνο, ὅπως αὐτὸ ἐδῶ. Ἂν κανένας τρελλὸς κρύβεται σ' αὐτὸ τὸ νησί, θὰ εἶνε ἀσφαλῶς πάνοπλος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς γελιέστε, Μπλόαρ, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Μερικοὶ μανιακοὶ εἶνε συνήθως ἥρεμοι καὶ περιποιητικοί... Δὲν δείχνουν καθόλου τὴν τρέλλα τους...

★

Οἱ τρεῖς ἄντρες ἄρχισαν τὴν ἐξερεύνησι τοῦ μικροῦ νησιοῦ.

Ἦταν εὐκολώτατη. Πρὸς τὰ βορειοδυτικά, οἱ βράχοι ἔπεφταν κάθετοι μέσα στὴ θάλασσα. Στὸ ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ, δὲν ὑπῆρχαν οὔτε δέντρα, οὔτε σχεδὸν χορτάρια. Οἱ τρεῖς ἄντρες τριγύρισαν στὸ νησάκι ἀπὸ τὴν κορυφή του ὡς τὰ ἀκρογιάλια του, χωρὶς ν' ἀνακαλύψουν τὸ παραμικρὸ σπήλαιο, τὴν παραμικρὴ κρύπτη.

Καθὼς ἀκολουθοῦσαν τὸ γιαλό, ἔφτασαν στὸ σημεῖο, ὅπου ἦταν καθισμένος ὁ στρατηγὸς Μακάρθσουρ καὶ κυττοῦσε τὸν ὠκεανό.

Στὸ ἥσυχο ἐκεῖνο μέρος, ὅπου τὰ κύματα ἔρχονταν νὰ σβύσουν πάνω στοὺς βράχους, ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς εἶχε καρφώσει τὸ βλέμμα του στὸν ὁρίζοντα.

Ὁ ἐρχομὸς τῶν τριῶν αὐτῶν ἀνδρῶν δὲν ἀπέσπασε τὴν προσοχή του. Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία τοὺς παραξένεψε.

Ὁ Μπλόαρ σκέφτηκε:

«Ἡ στάσι αὐτὴ τοῦ στρατηγοῦ δὲν εἶνε καθόλου φυσική».

Ξερόβηξε λίγο, κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε :

— Στρατηγέ μου, βρήκατε μιὰ ὄμορφη γωνιὰ ἐδῶ πέρα γιὰ ν' ἀναπαυθῆτε.

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθσουρ σούφρωσε τὰ φρύδια του κι' ἀπάντησε μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Μοῦ μένει τόσο λίγος καιρός... τόσο λίγος καιρός... Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανείς...

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐνοχλήσουμε, στρατηγέ μου. Κάναμε τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ γιὰ νὰ ἰδοῦμε μήπως κρύβεται κανένας πουθενά...

— Δὲν καταλαβαίνετε, μὰ καθόλου, ἐπανέλαβε ὁ στρατηγός. Σᾶς παρακαλῶ, ἀπομακρυνθῆτε.

Καθὼς ἔφευγαν, ὁ Μπλόαρ γύρισε κι' εἶπε στοὺς συντρόφους του:

— Αὐτὸς φαίνεται τὴν ψώνισε γιὰ καλά. Καλὰ θὰ κάναμε νὰ μὴν τοῦ λέγαμε λέξι....

— Τί σᾶς εἶπε; τὸν ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Λομπάρντ.

— Κάτι μουρμούριζε πὼς «δὲν ἔχει καιρὸ» καὶ πὼς ἔπρεπε «νὰ τὸν ἀφίσουμε ἥσυχον», ἀπάντησε ὁ Μπλόαρ.

★

"Οταν τελείωσαν τὴν ἐξερεύνησί τους, οἱ τρεῖς ἄντρες στάθηκαν στὸ ὕψωμα καὶ κύτταξαν πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ ἀκτή. Δὲν φαινόταν κανεὶς πλοῖο, κι' ὁ ἄνεμος γινόταν πιὸ ψυχρός.

— Οἱ φαρόβαρκες δὲν βγῆκαν σήμερα, εἶπε ὁ Λομπάρντ. "Ερχεται θύελλα. Κρίμα ποὺ δὲν φαίνεται ἀπ' ἐδῶ τὸ χωριό. Θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς κάνουμε φωτεινὰ σημεῖα.

— "Αν ἀνάβαμε μιὰ μεγάλη φωτιά; πρότεινε ὁ Μπλόαρ.

— Τὸ δυστύχημα εἶνε πὼς, καθὼς φαίνεται, τὰ ἔχει προβλέψει ὅλα, παρατήρησε ὁ Λομπάρντ.

— Πῶς δηλαδή;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Φαίνεται πὼς θὰ μείνουμε ἐγκαταλελειμμένοι πάνω σ' αὐτὸ τὸ νησί. Δὲν θὰ δώσουμε σημασία στὰ φωτεινὰ σημεῖα μας. Ἀσφαλῶς θὰ ἔχουν πῆ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ πὼς πρόκειται γιὰ κάποιο ἀστεῖσμα, πὼς δὲν πρέπει ν' ἀνησυχήσουν... Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ γιατρός, ἀναρωτιέμαι μερικὲς στιγμὲς μήπως ὀνειρεύομαι. Ὡστόσο...

— Κι' ὡστόσο ὅλα φανερώνουν πὼς δὲν ὀνειρεύόμαστε, γιατρέ, εἶπε ὁ Λομπάρντ σκεπτικός.

Ὁ Μπλόαρ κύτταξε τὴ θάλασσα στὰ ριζὰ τοῦ βράχου.

— Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπ' ἐκεῖ, ψιθύρισε.

— Ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ γι-

τρός. "Αλλωστε, ποιὸ θὰ κρυβόταν;

—Μπορεῖ νὰ ὑπάρχη κανένα ἄνοιγμα μέσα στὸ βράχο, ποὺ νὰ μὴ φαίνεται ἀπ' ἐδῶ, παρατήρησε ὁ Μπλόαρ. Μὲ μιὰ βάρκαι, θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὸ γύρο τοῦ νησιοῦ...

—"Αν εἴχαμε μιὰ βάρκα στὴ διάθεσί μας, εἶπε ὁ Λομπάρντ, αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ τραβούσαμε γιὰ τὴ στεριά...

—Σωστά, παραδέχτηκε ὁ Μπλόαρ.

—"Οσο γιὰ τὸ βράχο, συνέχισε ὁ Λομπάρντ, δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἕνα σημεῖο, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ βρίσκεται ἴσως κάποιο ἄνοιγμα. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω, λίγο πρὸς τὰ δεξιά. "Αν βρῆτε κανένα σχοινὶ γερό, κατεβαίνω ἐγὼ καὶ βεβαιωνόμαστε.

—Ἡ ἰδέα δὲν εἶνε κακή, παρατήρησε ὁ Μπλόαρ. Θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ κανένα σχοινί.

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι.

Ὁ Λομπάρντ κύτταξε τὸν οὐρανό. Τὰ σύννεφα εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνωνται πιὸ πυκνὰ κι' ὁ ἄνεμος δυνάμωνε.

—Μοῦ φαίνεστε δύσθυμος, γιατρέ, εἶπε κύτταζοντας τὸν "Αρμστρονγκ. Τί σκεπτόσαστε, λοιπόν;

—Ἀναρωτιέμαι μέχρι ποίου σημείου φτάνει ἡ τρέλλα τοῦ στρατηγοῦ Μακάρθουρ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Κανείς!

"Ολο τὸ πρωΐ, ἡ Βέρα ἦταν νευριασμένη, κι' ἀπέφυγε τὴ συντροφιὰ τῆς "Εμιλυ Μπρέντ.

Ἡ γερόντοκόρη εἶχε κουβαλήσει ἕνα κάθισμα στὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ, σ' ἕνα ἀπάνεμο, καὶ κάθησε ἐκεῖ γιὰ νὰ πλέξῃ.

Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Βέρα τὴ σκεπτόταν, τῆς φαινόταν πὼς ἔβλεπε μιὰ πνιγμένη, μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὄμορφο..., πολὺ ὄμορφο ἴσως...

Πάνω στὴ μεγάλη βεράντα, ὁ δικαστὴς Βάργκραβ ἦταν ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του.

Ἡ Βέρα κατέβηκε, μὲ βῆμα ἀργό, πρὸς τὴ θάλασσα. Τράβηξε πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ, ὅπου ἕνας γέρος, καθισμένος στὸ γιαλό, κυττοῦσε τὸν ὁρίζοντα μὲ μάτια ἀπλανῆ.

"Οταν πλησίασε, ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε τόσο ἀλλόκοτα, ὥστε ἡ Βέρα ταράχτηκε.

«Παράξενο! σκέφτηκε. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ξέρει...».

—Ἄ, σεῖς εἶστε; τῆς εἶπε ὁ στρατηγός. "Ηρθατε ἐπὶ τέλους!

Ἡ Βέρα κάθησε πλάι του, πάνω στὸ βράχο.

—Σᾶς ἄρεσει νὰ κυττᾶτε τὴ θάλασσα; τὸν ρώτησε.

Κούνησε τὸ κεφάλι του σιγά.

—Ναί, ἀπάντησε. Εἶνε εὐχάριστο νὰ περιμένη κανεὶς σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γωνιά...

—Νὰ περιμένῃ; ἐπανέλαβε ζωηρὰ ἡ νέα. Τί περιμένετε λοιπόν;

—Τὸ τέλος! ψιθύρισε ὁ στρατηγός. Ἀλλὰ τὸ ξέρετε καὶ σεῖς ὅπως κι' ἐγώ, δὲν εἶν' ἔτσι; "Ολοι περιμένουμε τὸ τέλος...

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἀναστατωμένη ἡ Βέρα.

Μὲ μιὰ φωνὴ σοβαρή, ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ ἀπάντησε:

—Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ νησί. Ἐλᾶτε τώρα. Γιατί κάνετε πὼς δὲν καταλαβαίνετε; Ἐκεῖνο, ποὺ πιθανὸν δὲν τὸ καταλαβαίνετε, εἶνε ἡ ἀνακούφισι...

—Ἡ ἀνακούφισι; ἐπανέλαβε ἡ Βέρα κατάπληκτη.

—Ναί. Φυσικά, εἴσαστε πολὺ νέα. Δὲν ἔχετε φτάσει ἀκόμη σ' αὐτὸ τὸ στάδιο... Ἀλλὰ θἄρθῃ αὐτὴ ἡ ὥρα καὶ σ' ἐσᾶς... Ἡ ἀνακούφισι, ποὺ νοιώθει κανεὶς ὅταν σκέπτεται πὼς ὅλα τελείωσαν..., πὼς σὲ λίγο θ' ἀποθέση τὸ φορτίο... Μιὰ μέρα θὰ τὸ νοιώσετε καὶ σεῖς ἀσφαλῶς αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω...

—Δὲν καταλαβαίνω.. ,εἶπε ἡ Βέρα μὲ φωνὴ βραγνή.

"Επλεκε νευρικὰ τὰ δάχτυλά της, τρομοκρατημένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ γηραιοῦ στρατηγοῦ.

Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε μὲ ὕφος ρεμβαστικό:

—Ἀγαποῦσα τὴ Λέσλι... Τὴν ἀγαποῦσα πολύ.

—Ἡ Λέσλι ἦταν ἡ γυναῖκα σας; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

—Ναί, ἡ γυναῖκα μου. Τὴν λάτρευα, κι' ἤμουν ὑπερήφανος γι' αὐτήν. Ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ τόσο εὔθυμη!

Σώπασε λίγο κι' ἔπειτα ἐπανέλαβε:

—Ναί, ἀγαποῦσα τὴ Λέσλι. Γι' αὐτὸ τόκαινα αὐτό...

—Πῶς εἶπατε;

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Γιατὶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ τώρα, μιὰ ποὺ ὅλοι θὰ πεθάνουμε; "Εστειλα τὸν Ρίτσμοντ στὸ θάνατο. Ἦταν δολοφονία... Παράξενο πρᾶγμα!...Δολοφονία... Καὶ νὰ σκεφτῇ κανεὶς πὼς πάντοτε σεβόμουν τὸ νόμο... Ἀλλ' ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν ἔβλεπα τὰ πράγματα, ὅπως τὰ βλέπω τώρα, καὶ δὲν ἠνοιωθα καμμιὰ τύψι. «Τὸ ἀξίζει!». Αὐτὸ σκεπτόμουν. Ἀλλ' ἔπειτα...

—"Επειτα; ἐπέμεινε ἡ Βέρα.

Κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος παράξενο.

—Δὲν ξέρω πιά... ψιθύρισε. Δὲν ξέρω πιά. Ἡ ζωή μοῦ φάνηκε ἀλλοιώτικη. Ἀγνοῶ ἂν ἡ Λέσλι μάντεψε τὴν ἀλήθεια... Δὲν τὸ πιστεύω. Δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ καταλάβω τὶς σκέψεις της. "Επειτα πέθανε κι' αὐτή, κι ἔμεινα μόνος...

—Μόνος... Μόνος..., ἐπαναλαβε ἡ Βέρα.

Κι' ἡ φωνή της ἀντιλάλησε στοὺς βράχους.

"Επειτα σηκώθηκε κι' εἶπε ἀπότομα:

—Δὲν ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε...

—Καταλαβαίνω, παιδί μου, καταλαβαίνω...

—Ἀλλ' ὄχι, στρατηγέ μου, δὲν καταλαβαίνετε... Καθόλου...

Ὁ στρατηγὸς Μακάρθουρ ξανακύτταξε τὴ θάλασσα, σὰ νὰ μὴ θυμόταν πὼς πίσω του στεκόταν ἡ νέα.

—Λέσλι..., μουρμούρισε τρυφερά.

★

"Οταν ὁ Μπλόαρ γύρισε ἀπὸ τὸ σπίτι, κρατώντας ἕνα σχοινί, τυλιγμένο γύρω ἀπὸ τὸ χέρι του, βρῆκε τὸν "Αρμστρονγκ, στὸ μέρος ὅπου τὸν εἶχε ἀφίσει, νὰ κυττάζῃ πρὸς τὴ θάλασσα.

—Ποῦ εἶνε ὁ Λομπάρντ ; τὸν ρώτησε ὁ πρώην ἀστυνομικός.

Ὁ γιατρὸς τοῦ ἀπάντησε μὲ ὕφος φυσικό:

—Πῆγε νὰ ἰδῇ ἄν, κάτι ποὺ σκέφτηκε, εἶνε σωστό, ἀλλὰ θὰ γυρίσῃ γρήγορα Ξέρετε, Μπλόαρ, εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος...

—"Ολοι μας εἴμαστε, μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Φυσικά... Φυσικά..., συνέχισε ὁ γιατρός. Δὲν καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ. Ἀνησυχῶ γιὰ τὸ στρατηγὸ Μακάρθουρ.

—Τί συμβαίνει, λοιπόν;

—Ψάχνουμε γ' ἀνακαλύψουμε ἕνα τρελλὸ στὸ νησί... Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν Μακάρθουρ;

—Πιστεύετε πὼς ἔχει ἐγκληματικὲς προθέσεις;

—"Οχι, δὲν φτάνω ὡς αὐτοῦ. Δὲν εἶμαι εἰδικὸς στὴ φρενολογία, κι' ἐξ ἄλλου δὲν ἔχω συζητήσει μαζί του. Δὲν βρῆκα λοιπὸν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν μελετήσω ἀπὸ κοντά.

—Εἶνε λίγο «βίδας», τὸ παραδέχομαι, ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ ὡς ποὺ νὰ τὸν ὑποψιαστῇ κανείς...

Ὁ "Αρμστρονγκ τὸν διέκοψε :

—"Εχετε ἀσφαλῶς δίκιο. Ὁ δολοφόνος κρύβεται κάπου στὸ νησί. "Α, νὰ ὁ Λομπάρντ, ποὺ γυρίζει.

"Εδεσαι ἔπειτα τὸ σχοινὶ γύρω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ Λομπάρντ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ
Χαρ. Ἱρικούη 7

"Οταν ἀποφασίσετε νὰ μάθετε χορὸ μὴν παραλείψετε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε. Διαθέτουμε τὸ καλλίτερον διδακτικὸν προσωπικὸν καὶ ἰδιαιτέρας αἰθούσας διὰ κυρίους κυρίας καὶ δίδας. Μαθήματα ἀπὸ 10ης π. μ. ἕως 10ης μ. μ.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ ναλάκτωσα
ΝΑΝΟΛΙΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ μὲ τὸ Γαλάκτωσα ΝΑΝΟΛΙΝ τὰ μαλλιὰ προστατεύονται. Μαλακώνουν καί... ΓΙΑΛΙΖΟΥΝ σὰν ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ.

Πωλεῖται χονδρικῶς καὶ ΛΙΑΝΙΚΩΣ.

Καλλιτεχνικὸν Κομμωτήριον
Β. ΝΙΚΟΛΑ ΔΟΥ

Σταδίου 7 Ἀπ. Ἔρρο. τηλ. 32—812.

ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ
ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΝΑ ΚΟΒΕΤΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΤΖΩΝ
Ἀκαδημίας 86 — Τηλ. 34-338
Παράρτημα Ἡράκλειον Κρήτης
Πλατεῖα Στράτα

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
παγκοσμίου λήψεως
ΑΓΓΛΙΚΑ καὶ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΨΥΓΕΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ
ΡΑΔΙΟ - ΕΛΛΑΣ
Πλατ. Ἀν. Θεοδώρων 7
(παρὰ τὴν Πλατεῖαν Κλαυθμῶνος)
Τηλ. 20 695

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΣΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Οἱ μοναδικὲς «Ταρζὰν»

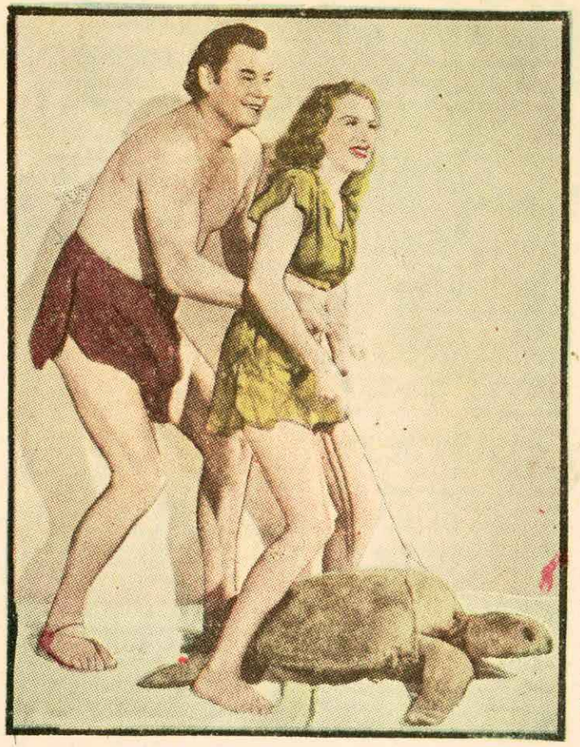

Ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ τῆς ζούγκλας, Ταρζάν, πρωτοφανερώθηκε στὴν ὀθόνη τὸ 1918. Τὸν ρόλο αὐτὸ τὸν ἔπαιξαν κατὰ καιροὺς διάφοροι ἠθοποιοί κανεὶς ὅμως δὲν ἐγνώρισε τὴν ἐπιτυχία τοῦ Τζόννυ Βαϊσμύλλερ.

Πῶς ἔγινε Ταρζὰν ὁ Τζόννυ, αὐτὸ θὰ τ' ἀφήσωμε νὰ σᾶς τὸ πῇ ὁ ἴδιος:

«Στὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Μαϊάμι συνάντησα μιὰ μέρα τὴν πιὸ ὄμορφη κολυμβήτρια ποὺ εἶχα δῆ ὡς τότε. Λεγόταν Μπέμπυ "Αρν καὶ ἦταν πρωταθλήτρια τῆς ὁπερέττας τοῦ Λὸς "Αντζελες. Γίναμε ἀμέσως καλοὶ φίλοι καὶ ὅπως καταλαβαίνετε δὲν ἀργήσαμε νὰ συνδεθοῦμε μ' ἕνα τρελλὸ ἔρωτα.

»Λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὴν γνωριμία μας ἀναγκαστήκαμε νὰ χωρίσουμε. "Επρεπε νὰ φύγω γιὰ τὴν Εὐρώπη.

»Πήγαινα νὰ λάβω μέρος στοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ "Αμστερνταμ (1928). Πρὶν φύγω, ὁρκίστηκα στὴν Μπέμπυ πὼς θὰ ξαναγύριζα πρωταθλητὴς τοῦ κολυμβήματος γιὰ νὰ τὴν παντρευτῶ. Καὶ κράτησα τὸν ὅρκο μου. Νίκησα ὅλους τοὺς ἀντιπάλους μου καὶ ἀνακηρύχθηκα πεντάθλητὴς τοῦ κόσμου!

»Ἡ ἐπιστροφή μου στὴν 'Αμερικὴ ἦταν θριαμβευτικὴ καὶ θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη. Ἡ Μπέμπυ, κατενθουσιασμένη μοῦ ζήτησε νὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως. Κάναμε μετὰ τὸ γάμο μας ἕνα ταξίδι τοῦ μέλιτος ποὺ κράτησε ἓξη μῆνες κι' ὕστερα ξαναγυρίσαμε στὶς δουλειές μας.

»Ζούσαμε εὐτυχισμένοι περιμένοντας καὶ οἱ δυὸ τὴν εὐκαιρία ν' ἀναδειχθοῦμε. Μιὰ μέρα τοῦ 1931 βρισκόμαστε στὸ Χόλλυγουντ καὶ μάθαμε πὼς ὁ σκηνοθέτης Βὰν Ντάϊκ ζητοῦσε ἀπελπισμένα ἕνα «Ταρζάν». Εἶχε δοκιμάσει πολλοὺς γνωστοὺς ἠθοποιούς. Δὲν ἔμενε ὅμως ἀπὸ κανένα ἱκανοποιημένος.

»Ἡ Μπέμπυ πῆγε, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ μὲ πάρῃ ὡς πρωταγωνιστὴ τοῦ φίλμ του.

»"Οταν τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκα μπροστά του ντυμένος στράβωσε τὰ μοῦτρα του. Τοῦ φάνηκα πανύψηλος καὶ βαρύς. Ἀλλ' ὅταν γδύθηκα καὶ ἔμφανίστηκα «γυμνός» ἀλλὰ Ταρζάν, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ κατενθουσιασμένος πὼς βρῆκε ἐπὶ τέλους αὐτὸ ποὺ ἐπὶ μῆνες ζητοῦσε.

»Ἔτσι ἄρχισα νὰ «γυρίζω» στὴ ζούγκλα τοῦ Χόλλυγουντ ἀνάμεσα σὲ ἐλέφαντες, πιθήκους, τίγρεις, λιοντάρια καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία».

Μετὰ τὴν πρώτη του ἐπιτυχία ὁ διάσημος πιὰ Τζόννυ ἔγινε ἕνας μεγάλος νέος μὲ ἑκατομμύρια θαυμαστῆρες.

Τὸ πρῶτο του θῦμα ἦταν ἡ τακτικὴ παρουσία του ἡ χαριτωμένη Μωρὴν Ο' Σουλλιβαν.

Ἀλλ' ἂς τὸν ἀφήσωμε πάλι νὰ μᾶς μιλήσῃ ὁ ἴδιος γι' αὐτό:

«Τὸ 1942 συνάντησα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Μωρὴν Ο' Σουλλιβαν. Ἦταν ἕνα ὑπέροχο καὶ ἐλκυστικὸ πλάσμα μὲ παιδικὴ ἀθωότητα. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦταν ἡ ἀφέλειά της.

»Προσπαθοῦσα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ διατηρήσω τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς δὲν κατάφερα σπουδαῖα πράγματα. Ἡ γνωριμία μου ὅμως μὲ τὴν Μωρὴν μ' ἔκανε ν' ἀνακτήσω πάλι τὸ ψυχικό μου θάρρος.

»Μιὰ μέρα ὁ διευθυντὴς τοῦ «Γραφείου διαφημίσεως» μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς καταπληκτικὰ λόγια:

»—Τζόννυ, πρέπει νὰ βρῇς μιὰ γυναῖκα ποὺ θ' αὐτοκτονήσῃ ἐξ αἰτίας σου γιὰ νὰ διαφημίσωμε τὸ νέο σου φίλμ!

»"Οταν τὸ ἀνέφερα αὐτὸ στὴν Μωρήν, ἐκείνη μοῦ εἶπε:

—"Εχω μιὰ ὁμορφη φίλη ποὺ σὲ λατρεύει καὶ θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ ἕνα φλασσού. Θὰ τῆς δώσῃς λοιπὸν ἕνα ραντεβοῦ ὑπὸ τὸν ὅρο ν' ἀποπειραθῇ κάτι ἄλλη μέρα ν' αὐτοκτονήσῃ... "Ω μὴν ἀνησυχεῖς. Θὰ σκηνοθετήσωμε τόσο καλὰ τὴν ἀπόπειρα ὥστε κανεὶς δὲν θὰ φαντασθῇ πὼς εἶνε ψεύτικη.

»Τὸ κόλπο πέτυχε καὶ δυὸ μέρες ἀργότερα ὅλες οἱ ἐφημερίδες μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀπόπειρα.

»Ἡ τότε γυναῖκα ποὺ μ' ἀγάπησε ἦταν ἡ Νάνσυ Νίξον, μιὰ ἀειθαλὴς ὑποστάσα διπλωματίας.

»Καὶ ἡ Μαίρη Σμὶθ μιὰ ὁμορφη μπολλαρίνα τοῦ «Τροκαντερὸ» μ' ἀγάπησε γιὰ μερικοὺς μῆνες ,, ἕνα φλογερὸ πάθος».

"Εκτὸς ἀπ' αὐτὲς ὁμως πλῆθος ἄλλων γυναικῶν ἀγάπησε ὁ Τζόννυ "Ενα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κατορθώματα του εἶνε ὅτι κατορθώνει νὰ διατηρῇ φιλικὲς σχέσεις μὲ ὅλους τοὺς παλαιούς ἐραστές του.

Συνηθίζει δὲ ὅταν μιλεῖ γιὰ τὶς γυναῖκες νὰ λέῃ:

—Εἴτε ἔχουν εἴτε δὲν ἔχουν καλοὰ οἱ γυναῖκες εἶναι ὑπέροχες. Εἶναι τὸ στόλισμα τῆς ζωῆς μας. Μᾶς ἀφοσιώνονται μ' ὅλη τους τὴν ψυχή. Καὶ γιατὶ νὰ τὸ κρύψω; Στὶς γυναῖκες χρωστῶ τὰ πάντα. Ὀφείλω σ' αὐτὲς τὴ δόξα μου, τὸ πᾶν. Εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ μὴν αἰσθάνωμαι γι' αὐτὲς ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη. Μόνο κοντά τους νοιώθω κανεὶς ἀπόλυτη εὐτυχία».

Αὐτὰ λέει ὁ Τζόννυ γιὰ τὸ ὡραῖο φῦλο. Καὶ δὲν ἔνει ἄδικα ὁ ὡραῖος γίνωντας. Μήπως δὲ τὸν ἔσπρωξε στὴ ἐπιτυχία στὴ φήμη καὶ στὴ δόξα μιὰ γυναῖκα; Μήπως δὲν τὸν ἀναπούν τσελλὰ καὶ οἱ γυναῖκες; Τὸν λατρεύουν πασῶν φορῶν.

Πρὸ καιροῦ πῆρε διαζύγιο ἀπὸ τὴν τελευταία του σύζυγο, τὴν Μπέρυλ Σκὸτ καὶ τώρα κυκλοφοροῦν φῆμες ὅτι κάποιο εἰδύλλιο τὸν συνδέει μὲ τὴν νέα ποτεναία ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ R. K. O στὸ φίλμ «Ὁ Ταρζὰν καὶ ἡ γυναῖκα λεπτοδεδεμένα Μπένετα Τζόϊς» ποὺ ἐμφανίζεται μαζί του καὶ στὴν φωτογραφία ποὺ παραθέτουμε.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Μπαίνοντας στὸ γραφεῖο του ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκότλαντ Γιὰρδ, Ρόμπερτ Μόρις, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα κάτωχρο ἄνδρα ποὺ στεκόταν ὄρθιος ἀνάμεσα σὲ δυὸ πολισμαν.

— Μπά! Τί θέλεις ἐδῶ Πόρτεν; τὸν ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ἀστυνομικός.

— Ἦταν κρυμμένος μέσα στὸ ἀμάξι τοῦ ταχυδρομείου! τοῦ ἐξήγησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες.

— Ὡραῖος τρόπος γιὰ νὰ φτάσῃ κανένας ἀπαρατήρητος ἐδῶ! εἶπε ὁ Ρόμπερτ Μόρις. Τί συμβαίνει Πόρτεν;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς πολισμαν. τοὺς ἔκανε νόημα νὰ φύγουν.

— Κύριε ἐπιθεωρητά, ψιθύρισε ὁ Πόρτεν, ὅταν ἔμειναν μόνοι. Ἔλαβα σήμερα ἄλλο ἕνα ἀπειλητικὸ γράμμα ἀπὸ τὸν Τζὼν Σπράγκεο. Δὲν θὰ τὴν γλυτώσω αὐτὴ τὴ φορά.

— Μὴν εἶσαι κουτός Πόρτεο! τοῦ εἶπε ὁ Μόρις. Κανεὶς μέχρι σήμερα δὲν μπόρεσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Ρίτσμοντ. Καὶ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του ὁ Σπράγκεο πρέπει πρῶτα ν' ἀποδράσῃ. Ἐξ ἄλλου δὲν καταλαβαίνω γιατὶ θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ.. Θέλει μήπως νὰ σ' ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν κατάθεσι ποὺ ἔκανες ἐναντίον του; Ἦταν ὅμως καθήκον σου νὰ διαφωτίσῃς τὴ δικαιοσύνη!

— Ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὸν ταμία Μπαϊνουῶτερ; παρατήρησε ὁ Πόρτεν. Ὁ Σπράγκεο εἶχε γάσει τὰ νοήματά του στὶς κοῦρσες καὶ μοῦ ζήτησε πολλὲς φορὲς νὰ τὸν δανείσω. Τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ τοῦ εἶπα πὼς δὲν εἶχα πιὰ ἄλλα, ἔφυγε φωνάζοντας: «Πρέπει νὰ βρῶ λεφτὰ μὲ κάθε τρόπο!».

» Ὁ ταμίας Μπαϊνουῶτερ ἦταν φίλος του. Ἕνα βράδυ λοιπὸν τοῦ ἀνακοίνωσε ἐμπιστευτικὰ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, θἄπαιρνε ἔξη χιλιάδες λίρες ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας. Ὅταν ὁ Σπράγκεο μοῦ τὸ ἀνέφερε αὐτὸ εἶδα μιὰ παράξενη λάμψι στὰ μάτια του.

» Τὸ μεσημέρι τῆς ἑπομένης στὸ σπίτι τοῦ Σπράγκεο Βοέθηκε τὸ πτῶμα τοῦ Μπαϋνουῶτερ μ' ἕνα ἀγναῖο στὴν καρδιά. Τὰ ἐνογοποιητικὰ στοιχεῖα ἦσαν συντριπτικά. Κατὰ τὴν σύλληψι τοῦ Σπράγκεο βρέθηκαν ἐπάνω του δυὸ χιλιάδες λίρες ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ τὶς δικαιολογήσῃ. Ἀκόμη καὶ τὸ ἀγναῖο ἦταν δικό του. Ὅσο κι' ἂν ἔλενε λοιπὸν πὼς ἦταν ἀθῶος δὲν μποροῦσε νὰ σωθῇ.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς οἱ διαμαρτυρίες του ἔκαναν ἐντύπωσι στὸν κόσμο παρατήρησε ὁ Μόρις. Ὡστόσο ἂν τὸ δικαστήριο δὲν εἶχε τὴ δική σου κατάθεσι ἴσως νὰ μὴ τὸν καταδίκαζε σὲ θάνατο

— Ἔπρεπε νὰ σωπάσω; ρώτησε ὁ Πόρτεν.

— Ἀσφαλῶς ὄχι! Κι' ἀφοῦ ἔνειες ἤσυχη τὴ συνείδησί σου δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι.

— Κι' ὅμως κύριε ἐπιθεωρητά, ποιὸς μοῦ στέλνει αὐτὰ τὰ γράμματα: Ἴσως ὁ Σπράγκεο νὰ βρίσκεται στὸ Λονδῖνο.

— Πόρτεν σὲ συμβουλεύω νὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι σου καὶ νὰ ἡσυάσῃς. Θὰ διατάξω νὰ γίνῃ ἔρευνα γι' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας μελαγχολικὸς νέος ντυμένος κομψά. Ἦταν ὁ Ντὶκ Φόστερ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Λόντον Νιούς». Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκυθρωπό.

—Ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις γάμου, εἶπε στὸν Μόρις. Ὁ Σπράγκεο θὰ ἐκτελεσθῇ αὐριο τὸ πρωῒ.

Ὁ Πόρτεν τοῦ ἔδειξε τὸ ἀπειλητικὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει καὶ ποὺ τελείωνε μὲ τὴν φράσι: «Ἀπόψε θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί!».

— Εἶνε ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τοῦ Σπράγκεο! εἶπε ὁ Φόστερ. Ἐγὼ στὴ θέσι σου Πόρτεν, θὰ ἔμενα κλεισμένος στὸ σπίτι μου. Δὲν ἀποκλείεται ὁ Σπράγκεο νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του.

— Μὴ τὸν τρομοκρατῆς Φόστεο! φώναξε ὁ Μόρις. Δὲν βλέπεις πὼς ἔγει χάσει τὸ ἠθικό του;

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν ἰσοπαλία αὐτὴ ἔστειλε τὸν Πόρτεν στὸ σπίτι του μὲ τὴν συνοδεία ἑνὸς ἀστυφύλακος.

Ὁ Ντὶκ Φόστερ εἶχε ὑποστηρίξει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὼς ὁ Σπράγκεο ἦταν ἀθῶος κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ πιστεύῃ αὐτό.

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Πόρτεν περνοῦσε στὸ σπίτι του ὥρες ἀγωνίας. Τοῦ φαίνονταν πὼς δὲν θὰ ξημέρωνε ποτέ. Ἔξαφνα στὸ δρόμο ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἑνὸς ἐφημεριδοπώλου:

—Ἔκτακτο παράστημα! Ἡ δραπέτευσις τοῦ Τζὲε Σπράγκεο!

Ὁ Πόρτεν κατάλαβε πὼς ἦταν πιὰ χαμένος. Ἡ μόνη του σωτηρία ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μόρις. Πλησίασε λοιπὸν τοέμοντας τὸ τηλέφωνο ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε κάποιος θόρυβος καὶ μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ βγαίνῃ πίσω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ κοκκινωπὰ μαλλιά, ποὺ κοατοῦσε ἕνα πιστόλι στὸ νέρι.

— Σπράγκεο! φώναξε ὁ Πόρτεν. Στάσου... Μὴ πυροβολήσῃς. Θὰ στὰ πῶ ὅλα... Θὰ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθεια... Ἐγὼ σκότωσα τὸν Μπαϊνουῶτερο... Τοῦ εἶπα πὼς ἤσουν ἄφωστος καὶ πὼς ἤθελες νὰ τὸν δῆς κ.' ἔτσι τὸν παρέσυρα σπίτι σου, . .

Ὁ Πόρτεν ἄνοιξε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ κολλάρο του ποὺ τὸν ἔπνιγε καὶ συνέγισε:

— Ὅταν ἀνεβήκαμε μαζὶ στὸ σπίτι σου ἐσὺ κοιμόσουν βαθιά, γιατὶ εἶγες ξενυχτήσει. Τὸν παρέσυρα λοιπὸν στὴ σαλόνι κι' ἀφοῦ τοῦ ἔφερα τὸ στόμα μὲ τὸ ἀοιστερό νέρι τοῦ κάφφωσα μὲ τὸ δεξὶ ἕνα μαγναῖοι στὴν καρδιά. Ὕστερα ἔκουψα τὸ πτῶμα σ' ἕνα ντουλάπι. Ἔβαλα δυὸ χιλιάδες λίρες στὴν τσέπη σου κι' ἔφυγα γωρὶς νὰ μὲ δῇ κανείς!

Ὁ Πόρτεν σώπασε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του κι' ὕστερα συνέγισε:

— Μὴ μὲ σκοτώσῃς Σπράγκεο. Ἔγω ἐδῶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα γρήματα... Εἶνε δικά σου!...

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μόρις ὅρμησε καὶ συνέλαβε τὸν Πόρτεν.

— Τὰ ἀκούσαμε ὅλα! εἶπε ὁ Μόρις περνώντας του τὶς γειροπέδες. Ἀκολούθησ' μας καὶ σὺ Σπράγκεο.

Ἐκεῖνος καθάοισε τὸ πρόσωπό του ἀπ' τὸ πετυγημένο μακιγιάοισμα καὶ φέγοντας τὸ νέρι στὸ κεφάλι του ἔβγαλε τὰ κοκκινωπὰ μαλλιά του. Ὁ Μόρις βλέποντάς τον γωρὶς τὸ μακιγιὰζ καὶ τὴν περούκα φώναξε κατάπληκτος:

— Ἐσὺ εἶσαι Φόστεο;...

Ὥστε τὸ παράστημα ἦταν ψεύτικο;

— Ναί, μὰ εἶγε μεγάλη ἐπιτυγία. Ἤμουν βέβαιος γιὰ τὴν ἑνογὴ τοῦ Πόρτεν ἀλλὰ δὲν εἶγα καμμιὰ ἀπόδειξι. Γι' αὐτὸ κατέφυγα σ' αὐτὸ τὸ τέγνασμα.

— Ἦταν πολὺ ἔξυπνο! ὡμολόγησε ὁ Μόρις. Γελάστηκα κι' ἐνὼ κι' ἔτρεξα νὰ σώσω τὸν Πόρτεν. Φτάσαμε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δολοφόνος ὁμολογοῦσε τὴν ἑνογή του... Ὥστε σὺ ἔνοιωσες καὶ τὰ ἀπειλητικὰ γράμματα. Φόστεο;

—Ὄγι... Τὰ ἔγραφε ὁ ἴδιος ὁ Σπράγκεο στὴ φυλακὴ καὶ μοῦ τὰ ἔδινε... Ἤξερε τὸ συνέδριό μου.

— Ἔμπρός! φώναξε ὁ Μόρις στοὺς ἀστυφύλακες. Πηγαίνετε τὸν Πόρτεν στὴ Σκότλαντ Γιὰρντ κι' ἐμεῖς Φόστεο ἂς τρέξωμε στὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης γιὰ νὰ σώσωμε τὸν Σπράγκεο ἀπ' τὸ δήμιο!

Καὶ πρόσθεσε:

— Σὲ ζηλεύω Φόστεο! Σεῖς οἱ δημοσιογράφοι εἶσαστε σπουδαῖοι ἄνθρωποι! Αὔριο ὅλο τὸ Λονδῖνο θὰ μιλᾷ γιὰ σένα Δὲν μοῦ λὲς ὅμως γιατὶ ἐνδιαφέρθηκες γιὰ τὸν Σπράγκεο:

— Μὲ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ἕνα μυστικό ἀπάντησε γαμογελώντας ὁ δημοσιογράφος Φόστερ εἶνε τὸ ψευδώνυμό μου. Τὸ ἀληθινό μου ὄνομα εἶνε Σπράγκεο Ὁ Τζὲε εἶνε ἀδελφός μου!

ΤΖΩΡΖ ΖΙΡΑΡ

✪✪

Ὁ «Περιπλανώμενος Τρελλὸς»

Οἱ καλλίτεροι ντέτεκτιβ τῆς Σκότλανδ - Γιὰρδ ἀναζητοῦν μέσα τὸν «Περιπλανώμενο Τρελλὸ» ἢ «Ἄνθρωπο μὲ τὰ ἑκατὸ πρόσωπα».

Πρόκειται γιὰ ἕνα κακοῦργο, ποὺ καταδικάσθηκε εἰς θάνατον πρὸ δεκαετίας γιὰ τὴ δολοφονία ἑνὸς παιδιοῦ. Τὸν εἶγαν κλείσει σ' ἕνα εἰδικὸ ἄσυλο, γιατὶ εἶγε χαρακτηρισθῆ ὡς τρελλός. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Λαπσιέν, εἶγε ὅμως μετακειρισθῆ καὶ πολλὰ ψευδώνυμα. Ἴδως ἦταν γνωστὸς ὡς Τζὼν Ἄλλεν, καὶ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸν ἀναζητεῖ ἡ ἀστυνομία.

Προικισμένος μ' ἐξαιρετικὸ ταλέντο ἠθοποιοῦ, διασκέδαζε κατὰ τὴν παραμονή του στὸ ἄσυλον, γράφοντας ἔργα γιὰ ἐρασιτεχνικὲς θεατρικὲς παραστάσεις. Πρωταγωνιστοῦσε δὲ ὁ ἴδιος σ' αὐτές, ἐνῶ οἱ ὑπόλοποι ρόλοι μοιραζόντουσαν σὲ διαφόρους ἄλλους κρατουμένους. Τὸ τελευταῖο λοιπὸν κολοκαῖρι εἶγε γράψει ἕνα ἀκόμη ἔργο καὶ προετοίμαζε τὶς πρόβες. Συγχρόνως ὅμως προετοίμαζε... καὶ τὴν ἀπόδρασί του!

Πράγματι, στὶς 21 Ἰουλίου, δραπέτευσε ἀπ' τὸ ἄσυλον, πανοντας μαζί του μιὰ βαλίτζα μὲ ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ ἑπτὰ ὁ ἄφορες μεταφιέσεις, καθὼς κι' ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ ποσόν. Εἶγε ντυθῆ παπᾶς — ὅπως θὰ παρουσιοζόταν στὸ ἔργο. Ἔγει καταπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ μεταμορφώνεται, καὶ γι' αὐτὸ ἔγει ἐπονομασθῆ «Ἄνθρωπος μὲ τὰ ἑκατὸ πρόσωπα».

Τελευταίως ἔγιναν στὴν Ἀγγλία πολλὰ ἀνατριγιαστικὰ ἐγκλήματα μὲ ἀγνώστους δράστες. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ Τζὼν Ἄλλεν μένει πάντα ἀνεύρετος, οἱ ντετεκτιβ τῆς Σκότλανδ - Γιὰρδ τὸν θεωροῦν ὑπεύθυνον γιὰ ὅλα ἢ τουλάχιστον γιὰ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά.

Οἱ ψυχίατροι τονίζουν ὅτι εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος, γιατὶ ἡ τρέλλα του δὲν διακρίνεται εὔκολα. Μόνον ἕνας εἰδικὸς γιατρὸς μπορεῖ νὰ τὴν ἀντιληφθῆ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γνωστὴ διὰ τὰ θαυματουργά της ἀποτελέσματα γιὰ νὰ διατηροῦν τὰ μαλλιά σας στὸ φυσικό των χρῶμα. Ἐὰν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκὰ θὰ ἐπανακτήσουν τὸ φυσικόν των χρῶμα μ'ὀλίγας ἐπαλείψεις μὲ τὸ θαυματουργό

JEUNESSE

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ
ΔΩΡΟΥ 3 & ΣΑΤΟΒΡΙΑΝΔΟΥ ('Ομόνοια). Τηλ. 53.291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σπύρος Μαυρίκος, Ἁγίας Σοφίας 24.
ΚΡΗΤΗ: ('Ηράκλειον). Εὐάγγελος Γκίκας.
ΚΡΗΤΗ (Χανιά): Κομμωτήριον Πέτρου Φραγκουλάκη.
ΛΑΡΙΣΑ: Κομμωτήριον Φάνης Ἀντωνούλη.
ΠΑΤΡΑΙ: Α. Π. Ἀθανασόπουλος Φαρμακεῖον.
ΤΡΙΚΚΑΛΑ: Κομμωτήριον «ΖΑΝ». Ζαφειρόπουλοι.
ΒΟΛΟΣ: Α) φοὶ Ἀλεξόπουλοι. Ἰάσωνος 59.
ΧΙΟΣ: Ἄδαμ. Χατζόπουλος Νεωτερισμοί
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ: Ὑαλοπωλεῖον Κωνστ. Ρήνα.
ΑΓΡΙΝΙΟΝ: Κομμωτήριον Παύλου Γερασιμίδη.
ΣΠΑΡΤΗ: Φαρμακεῖον Δ. Κερασοπούλου.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ὑπολοίπους πόλεις. Γράφατε: Γ. ΒΡΟΝΤΙΣΙΝ — Α. ΔΑΜΑΛΑΝ, Φαρμακεῖον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ Δώρου 3 Ἀθήνας.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ μὲ τὴν ἀγαπημένη του

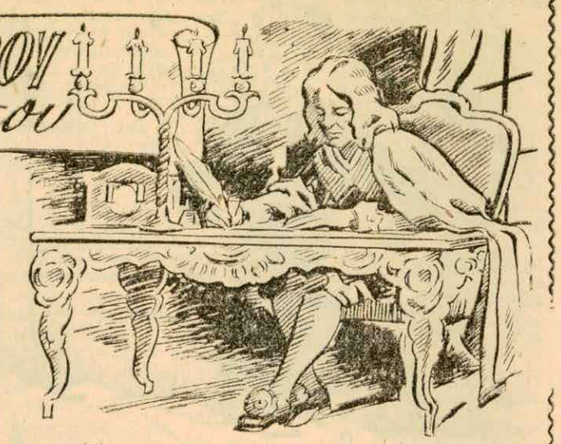

Οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες τῆς Μαρίας - Λουΐζας

ΙΣΤΟΡΙΑ τοῦ κρυφοῦ εἰδυλλίου τοῦ μεγάλου Βολταίρου μὲ τὴν ἀνεψιά του Μαρία - Λουΐζα Μυνιὸ εἶνε ἀληθινὰ κωμικοτραγική.

Τὸ εἰδύλλιο αὐτὸ ἄρχισε μετὰ τὴ χηρεία τῆς Μαρίας - Λουΐζας καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς καὶ τοῦ Βολταίρου, γιατί, τὴν ἴδια περίπου ἐποχή, ὁ μεγαλοφυὴς συγγραφεὺς ἔχασε ἐπίσης τὴν πολυαγαπημένη φίλη του Ἀϊμιλία ντὺ Σατελέ. Κάλεσε τότε τὴν ἀνεψιά του κοντά του καί, μ' ὅλη τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας ποὺ τοὺς χώριζε, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ αἴσθημα ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτὴν ἦτανε τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργὴ ἑνὸς θείου.

Φαίνεται, ἄλλωστε, ὅτι καὶ ἡ Μαρία - Λουΐζα ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτό. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο της. Γιατί, μ' ὅλο ποὺ εἶχε γνωρίσει πολλοὺς φίλους ὡς τότε — πρὸ καὶ μετὰ τὸ γάμο της — δὲν εἶχεν ἀγαπήσει κανένα στ' ἀλήθεια. Ὅσο γιὰ τὸ θεῖο της, τὸν ἀγάπησε πολὺ λιγώτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ τῆς ἦταν πολὺ εὐχάριστο νὰ ζῇ στὴ σκιὰ τοῦ μεγάλου συγγραφέως καὶ νὰ συμμερίζεται μὲ κάποιο τρόπο τὸ θαυμασμό, ποὺ οἱ σύγχρονοί του ἔδειχναν γι' αὐτόν.

Ἄλλωστε, δὲν τὴν πολυενοχλοῦσε. Ἦταν ἐλάχιστα ἀπαιτητικὸς καὶ συγχωροῦσε πρόθυμα τὶς ἀπιστίες της, ποὺ ἦσαν πολὺ συχνές.

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τὴ μακρὰ σειρὰ τῶν φίλων τῆς Μαρίας - Λουΐζας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἐγκαταστάσεώς της στὸ σπίτι τοῦ θείου της, ἦταν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ θείου της Πονσάν. Ἔπειτα, συνδέθηκε μὲ τὸν καθηγητὴ ποὺ τῆς παρέδιδε πιάνο Γκρίφ, κατόπιν μὲ ἕνα μαρκήσιο ἀπὸ τὴ Γενεύη, γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ σὲ λίγο μὲ τὸ νεαρὸ ἀκόμη συγγραφέα Μαρμοντέλ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μαρμοντὲλ παραχώρησε ἀργότερα τὴ θέσι του σὲ κάποιον ποιητή, προστατευόμενο ἐπίσης τοῦ Βολταίρου, τὸν Μπακυλὰρ ντ' Ἀρνώ, ποὺ ἐξεδιώχθη κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρὰ του γιὰ νὰ ἀντικατασταθῇ μὲ κάποιον Ἰσπανὸ εὐπατρίδη, τὸν μαρκήσιο Αὐγουστο - Μαρία ντὲ Χιμενές...

Ὁ Βολταῖρος, παρέβλεπε καὶ συγχωροῦσε τὰ πάντα. Συγχώρησε ἀκόμη καὶ τὴν κλοπὴ μερικῶν χειρογράφων του ἀπὸ τὸ μαρκήσιο ντὲ Χιμενές, ποὺ τὰ πούλησε μὲ ψεύτικο ὄνομα σ' ἕναν παρισινὸ ἐκδότη.

Ἀλλ' ὁ Χιμενὲς δὲν ἦταν ὁ μόνος ποὺ τοῦ ἔκλεβε τὰ χειρόγραφά του. Τὸ ἴδιο ἔκαμε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φίλους τῆς Μαρίας - Λουΐζας, ὁ συγγραφεὺς Λὰ Ἄρπ.

Ὅταν ὁ Βολταῖρος ἀνακάλυψε αὐτὴ τὴ νέα κλοπή ἔγινε ἔξω φρενῶν. Καὶ ἔδιωξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι του τὴ Μαρία - Λουΐζα, τὸν Λὰ Ἄρπ καὶ ὅλα τὰ παράσιτα, ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ μεγάλος συγγραφεὺς εἶχεν ἀποτραβηχθῆ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ καὶ εἶχεν ἐγκατασταθῆ σὲ μιὰ πολυτελῆ ἔπαυλι στὸ Φερνεί. Μετὰ τὴν ἐκδίωξι τῆς Μαρίας - Λουΐζας, εἶχεν ἀπομείνει μόνος μὲ ἕναν πίθηκο, δύο ὑπηρέτες καὶ ἕναν Ἰησουΐτη μοναχό, ποὺ εἶχε πάντα μαζί του, ὄχι γιὰ νὰ τοῦ ἐξομολογῆται τὶς ἁμαρτίες του, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν περιλούῃ μὲ τὶς εἰρωνεῖες καὶ τοὺς σαρκασμούς του.

Ὡστόσο, ἔπληττε θανάσιμα. Καὶ κάθε τόσο ἔλεγε στὸν ὑπηρέτη του:

«Ἡ Μαρία Λουΐζα εἶνε ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου».

Στὸ τέλος, δὲν ἄνθεξε. Καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα συγκινητικὸ γράμμα, παρακαλώντας την νὰ γυρίσῃ κοντά του. Ἡ Μαρία-Λουΐζα ἔτρεξε ἀμέσως στὸ Φερνεί. Θεῖος καὶ ἀνεψιὰ ἔπεσαν τότε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἔκλαιγαν σὰν μικρὰ παιδιά, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ βγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους.

Ἡ θορυβώδης ζωὴ ξανάρχισε τότε στὸ Φερνεί. Ἀλλά, κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τοὐλάχιστον, ἡ Μαρία - Λουΐζα, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ νέα, φαίνεται πὼς ἔμεινε πιστὴ στὸ θεῖο της.

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1778, ἔφυγαν μαζὶ γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ ἀνέβασμα τῆς «Εἰρήνης», ἑνὸς νέου θεατρικοῦ ἔργου τοῦ Βολταίρου.

Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαμε μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ὁ παρισινὸς λαὸς στὸ μεγάλο συγγραφέα εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ κάθε περιγραφή. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ ἀποθέωσις. Πολλοὶ ἔσκυβαν καὶ φιλοῦσαν τὸ χῶμα, ὅπου πατοῦσε. Καὶ τὸ σπίτι ποὺ εἶγε γίνει τόπος προσκυνήματος. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἐσχημάτιζαν ἀπ' ἔξω οὐρὰ νύχτα καὶ μέρα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ γέρι.

Ὁ Βολταῖρος δὲν ἄνθεξε σ' ὅλες αὐτὲς τὶς συγκινήσεις. Καὶ πέθανε, ξαφνικά, ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς. Ἦταν τότε 84 ἐτῶν.

Ἡ Μαρία - Λουΐζα πένθησε τὸ θάνατό του ἐπὶ ἕνα χρόνο. Ἀλλὰ δὲν ἦταν συνηθισμένη στὴ μοναξιά. Καί, μ' ὅλο ποὺ εἶγε περάσει τὰ ἑξήντα, παντρεύθηκε κάποιον Ντυβιέ, ποὺ εἶγε πλουτήσει ὡς προμηθευτὴς τοῦ στρατοῦ.

Ἡ ζωή τους δὲν φαίνεται νὰ ἦταν καθόλου ἁρμονική. Γιατὶ ὁ Ντυβιὲ κακομεταχειριζόταν πολὺ τὴ Μαρία-Λουΐζα καὶ, σὲ στιγμὲς ὀργῆς, τὴν ξυλοκοποῦσε!

Τὸ μαρτύριό της αὐτὸ ἦταν ἀβάσταχτο, προκειμένου μάλιστα γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶγε ζήσει τόσα χρόνια κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο σοφό.

Πολλὲς φορὲς οἱ γειτόνισσές της ἄκουγαν τὶς κραυγές της τὴν ὥρα ποὺ τὴν ξυλοκοποῦσε ὁ σκληρὸς καὶ βάναυσος σύζυγός της.

Μαρτυρικὴ ζωή, ζωὴ βασανισμένη ποὺ κράτησε πολὺν καιρό.

Μιὰ μέρα μάλιστα ἡ ἄτυχη Μαρία Λουΐζα ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ. Προμηθεύθηκε κάποιο δηλητήριο μὰ ὄχι σ' ἀρκετὴ ποσότητα κι' ἔτσι δὲν πέτυχε τὸ σκοπό της.

Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ ἀπάνθρωπος σύζυγός της δὲν σεβάστηκε τὸ μαρτύριό της καὶ τῆς φέρθηκε μὲ σκληρότητα.

Φτωχὴ Μαρία - Λουΐζα!...

Ἡ δυστυχισμένη ἔζησε κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο δέκα ὁλόκληρα χρόνια καὶ πέθανε τὸ 1790, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχιζε ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Ἡ Μαρία - Λουΐζα εἶχε ἐπίσης μιὰ ἄλλη ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ κάποιον Ἰσπανὸ εὐπατρίδη τὸν μαρκήσιο ντὲ Χιμενές.

ΕΤΙΕΝ ΛΕΖΕΝ

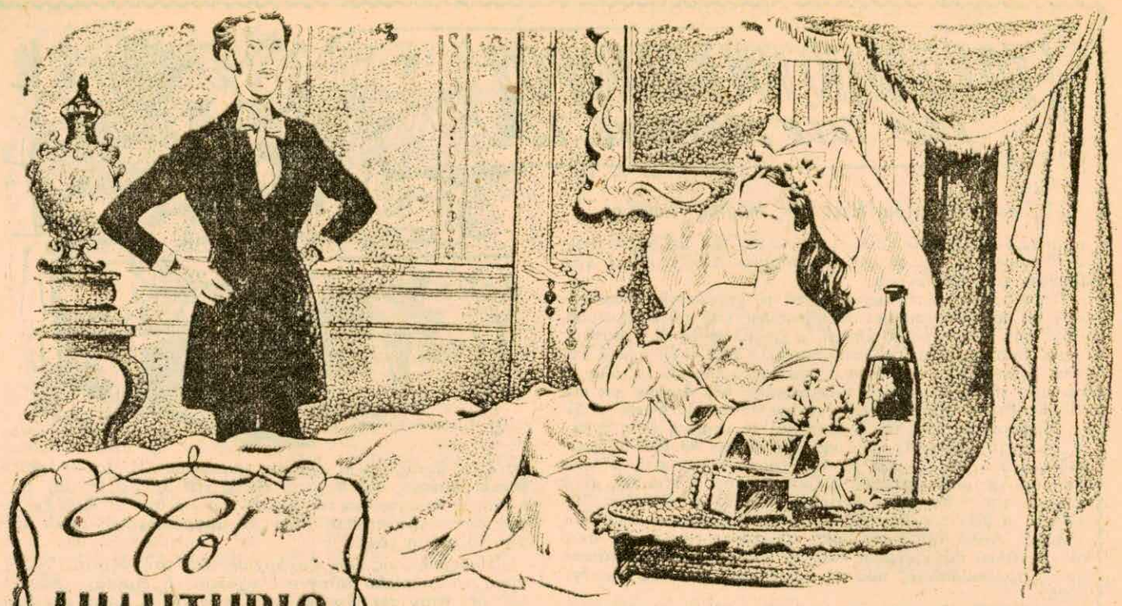

Το ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Δραματικό διήγημα

Ο στρατηγὸς κόμης Γκριμόφ, ποὺ καταγόταν ἀπ' τὴ Μόσχα, εἶχε διοικήσει πολὺν καιρὸ τὴν Φινλανδία τὸν καιρὸ τῶν Τσάρων καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ ποὺ θὰ διηγηθοῦμε εἶνε πολὺ γνωστὴ στὸ Βιμπόργκ. Δὲν γίνεται ὅμως καμμιὰ μνεία τῆς ἱστορίας αὐτῆς, τόσο ἀπὸ σεβασμὸ στὴ μνήμη τοῦ στρατηγοῦ, ποὺ πέθανε ὕστερ' ἀπ' τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅσο καὶ γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν δυσάρεστα πράγματα στὸν πρωτότοκο γυιό του, τὸ Νικόλαο, ποὺ εἶνε σήμερα συνταγματάρχης τοῦ Ἱππικοῦ καὶ χαίρει τῆς ἐκτιμήσεως ὅλων.

Ὁ στρατηγὸς Γκριμόφ εἶχε δυὸ γυιούς: τὸν λοχαγὸ Νικόλαο, τὸν πρωτότοκο, καὶ τὸν Ἀλέξανδρο, τὸν μικρότερο. Ὁ Ἀλέξανδρος, χαρτοπαίκτης καὶ γλεντζές, εἶχε γίνει ἥρως πολλῶν ἐπεισοδίων ὅλο τὸ χειμῶνα στὴ πόλι Ν... καὶ ὅλη ἡ κοινωνία μιλοῦσε γι' αὐτόν.

Ἤρθε ὅμως μιὰ μέρα ποὺ τὰ πράγματα πῆραν σοβαρὰ τροπή. Ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε γιὰ κάποιαν ἱστορία κοσμημάτων ποὺ ὁ Ἀλέξανδρος τὰ εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ μιὰ γυναίκα τοῦ ἡμικόσμου καὶ τὰ εἶχε πουλήσει. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε ὑποβάλει μήνυσι ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Διάφορες ἄλλες φῆμες κυκλοφοροῦσαν ἐπίσης εἰς βάρος του: Πὼς εἶχε παίξει στὴ Λέσχη καὶ εἶχε χάσει σημαντικὰ ποσά, πὼς μιὰ νύχτα εἶχε διαρρήξει τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του καὶ τοῦ εἶχε κλέψει πολλὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του, πὼς ὁ φίλος του εἶχε γυρίσει ξαφνικὰ στὸ σπίτι του κι' ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν κλέφτη, πὼς ὁ Ἀλέξανδρος χάνοντας τὴν ψυχραιμία του, προσπάθησε νὰ στραγγαλίσῃ τὸ φίλο του. Φυσικὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν πέρασε ἀπαρατήρητη κι' ὁ Ἀλέξανδρος συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ φυλακίστηκε. Ἡ δικαιοσύνη τώρα εἶχε τὸ λόγο.

Μέσ' στὸ κελλί του, ὁ Ἀλέξανδρος σκεπτόταν τὶς συνέπειες τοῦ ἐκλύτου βίου του. Συλλογιζόταν τὸν πατέρα του ποὺ δὲν ἤξερε τίποτα ἀκόμη, τὸν ἀδελφό του Νικόλαο, ποὺ ἡ αὐστηρότητά του ἦταν παροιμιώδης καὶ τοῦ προξενοῦσε τρόμο.

Γόνος μιᾶς οἰκογενείας ὅπου ἡ τιμὴ ἐθεωρεῖτο τὸ πιὸ πολύτιμο ἀγαθό, ὁ Ἀλέξανδρος, καθισμένος τώρα στὸ σιδερένιο κρεββάτι του, μὲ μιὰ στάμνα νερὸ καὶ μιὰ καρέκλα πλάϊ του, ἀναμετροῦσε ὅλη του τὴν ἀθλιότητα κι' ἔκλαιγε.

Γρήγορα ὅμως οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεώς του ἐξατμίζονταν σὰν καπνὸς κι' ὁ Ἀλέξανδρος Γκριμόφ ἦταν βέβαιος πὼς γρήγορα θὰ βγαίνε ἀπ' τὴ φυλακὴ καὶ θὰ ξανάρχιζε τὴν ὀργιώδη ζωή του, ὅπως πρίν.

Τὴν ἕβδομη μέρα τῆς φυλακίσεώς του μπῆκε στὸ κελλί του ὁ δεσμοφύλακας.

—Γκριμόφ, τοῦ εἶπε, ἁπλᾶ, θὰ δεχθῆς μιὰν ἐπίσκεψι.

Ὁ φυλακισμένος τὸν κύτταξε ἀνήσυχα.

—Ὁ ἀδελφός σου, ἐξακολούθησε ὁ ἄλλος, ὁ λοχαγὸς Γκριμόφ, ἔφτασε σήμερα ἐδῶ, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, γιὰ νὰ σὲ δῇ. Θὰ εἶνε ἐδῶ στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα καὶ θέλω νὰ μοῦ πῆς ἂν συγκατατίθεσαι νὰ τὸν δεχθῆς.

— Ναί... δέχομαι... Ναί, ἂς ἔλθῃ ὁ ἀδελφός μου...

Καὶ τὸ βλέμμα του γάνθηκε στὸ κενό.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ δεσμοφύλακας. Θὰ εἶνε ἐδῶ στὶς τρεῖς.

Καὶ ἡ σιδερένια πόρτα ξανάκλεισε.

★

Στὶς τρεῖς ἡ ὥρα, τ' ἀπόγευμα, βήματα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο. Τὸ κλειδὶ ἔτριξε στὴν κλειδαριὰ τοῦ κελλιοῦ. Μπῆκε πρῶτα ὁ δεσμοφύλακας καὶ ὕστερα ὁ λοχαγὸς Νικόλαος Γκριμόφ.

— Κύριε — εἶπε ὁ δεσμοφύλακας στὸ Νικόλαο Γκριμόφ — ὁ κ. Διευθυντὴς σᾶς δίνει μιὰν ὥρα καιρὸ γιὰ νὰ μιλήσετε μὲ τὸν φυλακισμένο. Σὲ μιὰν ὥρα, θὰ γυρίσω νὰ σᾶς πάρω.

Ὁ δεσμοφύλακας ἔφυγε. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἔμειναν μόνοι. Ὁ Νικόλαος Γκριμόφ ἦταν πολὺ ψηλός, μὲ ξανθὴ γενειάδα καὶ γαλανὰ μάτια. Ὁ Ἀλέξανδρος, πιὸ κοντός, εἶχε μάτια μαῦρα, μικρὰ καὶ πονηρά. Βασίλεψαν λίγες στιγμὲς σιωπῆς.

—Τὰ ξέρω ὅλα, εἶπε ὁ Νικόλαος μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι. Εἶσαι ἕνας ἀπατεώνας, ἕνας κλέφτης, σχεδὸν ἕνας δολοφόνος. Γεννήθηκες γιὰ νὰ λερώσῃς τὸ οἰκογενειακό μας ὄνομα. Ἡ μητέρα μας πέθανε, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, εὐτυχῶς γι' αὐτή. Μὰ ὁ πατέρας μας, ποὺ εἶνε τόσο τίμιος, τόσο ἠθικός, τόσο καλός, ζῇ ἀκόμα! Ὅταν μάθῃ τὰ ἐγκλήματά σου...

—Δὲν ξέρει τίποτα ὁ πατέρας; ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ Ἀλέξανδρος.

—Ὄχι. Κι' οὔτε πρέπει νὰ μάθῃ. Ἔφυγα ἀπ' τὸ Βιμπόργκ καὶ ἦρθα ἐδῶ. Τὸ σκάνδαλο τῆς συλλήψεώς σου δὲν ξέσπασε ὡς τὴν ὥρα. Γιὰ τοὺς φίλους μας, ἡ ἀπουσία σου εἶνε δικαιολογημένη, μιὰ καὶ πῆρες τὴν ἄδεια σου ἀπ' τὸ στρατό. Τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ θὰ ἐμφανιστῇς στὸ Κακουργιοδικεῖο...

—Στὸ Πλημμελειοδικεῖο θέλεις νὰ πῇς...

—Ὄχι, στὸ Κακουργιοδικεῖο! Πληροφορήθηκα καλά. Τότε τὸ σκάνδαλο φυσικὰ θὰ ξεσπάσῃ καὶ τὸ τίμιο ὄνομα τῶν Γκριμόφ θὰ συρθῇ στὴ λάσπη. Τί φρίκη! Τί ντροπὴ γιὰ ὅλους μας! Ὁ πατέρας μας θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ λύπη του, ἐγὼ δὲν θὰ τολμῶ νὰ κυττάζω κατὰ πρόσωπο τοὺς στρατιῶτες μου καὶ σένα φυσικὰ θὰ σὲ τουφεκίσουν. Ἂν αὐτὰ πρόκειται νὰ συμβοῦν, ἡ ντροπὴ θὰ εἶνε μεγάλη. Μὰ αὐτὰ δὲν θὰ συμβοῦν καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο βρίσκομαι ἐδῶ.

Ὁ Ἀλέξανδρος κύτταξε τὸν Νικόλαο μὲ ἔκπληξι.

—Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε μὲ χαμηλὴ φωνή.

Ὁ Νικόλαος ξεκούμπωσε τὸ παλτὸ τοῦ καὶ ἔβγαλε ἀπ' τὴ ρεδιγκότα του ἕνα μπουκαλάκι.

—Πιὲς αὐτό, εἶπε στὸν ἔνοχο, χαμηλώνοντας κι' αὐτὸς τὴ φωνή του, κι' ὁ ἀδελφός σου θὰ σὲ συχωρέσῃ. Εἶνε στρυχνίνη, ὁ θάνατος θὰ ἔλθῃ γρήγορα. Θὰ πιστέψουν πὼς αὐτοκτόνησες. Φυσικὰ θὰ διασκεδάσω ἐγὼ κάθε ὑπόνοια γιὰ τὰ αἴτια τοῦ θανάτου σου. Θὰ ἐπιτύχω ἀπὸ τὶς ἀρχὲς νὰ μὴν ποῦν τίποτα ἢ μᾶλλον νὰ ποῦν πὼς πέθανες ἀπὸ κρυολόγημα στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ ἐφημερίδες δὲν θὰ γράψουν τίποτα. Ἡ οὐσία εἶνε νὰ ἐξαφανιστῇς πρὶν κηλιδωθῇ τ' ὄνομά μας. Ἐξαγόρασε τὰ σφάλματά σου μ' αὐτὴ τὴν θαρραλέα πράξι τῆς ζωῆς σου. Ἐμπρός, πιέ!

Μ' ἐπιτακτικὴ χειρονομία ὁ λοχαγὸς ἔτεινε τὸ μπουκαλάκι τῆς στρυχνίνης στὸν ἀδελφό του.

—Νικόλαε, ἔκανε ὁ Ἀλέξανδρος, πελιδνὸς ἀπ' τὸν τρόμο, ἀδελφέ μου... θέλεις νὰ πεθάνω;...

—Πρέπει νὰ πεθάνῃς γιὰ νὰ σώσῃς τὴν τιμὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας ὀνόματος!...

— Μὰ εἶμαι μόλις εἴκοσι δυὸ χρονῶν! φώναξε ὁ δυστυχής. Θέλω νὰ ζήσω. Ν' ἀπολαύσω τὴ ζωή, τὸν ἥλιο, τὴ χαρά. Ἔπειτα εἶναι καὶ κάτι ἄλλο. Ἀγαπῶ. Ἀγαπῶ τὴν ὡραιότερη κοπέλλα ποὺ ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν πόλι. Εἶναι ἡ κόμησσα Σόνια Βυσκτάνσκυ, τὸ πιὸ ἁγνὸ πλάσμα ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου. Αὐτὴ δὲν ξέρει τίποτα ἀπ' ὅσα ἔκανα. Μὲ θεωρεῖ καὶ μένα τίμιο, ἄγνό, ἀμόλυντο. Λατρεύουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἄφησέ με νὰ ζήσω.

»Ἔσφαλα, τὸ ἀναγνωρίζω. Μὰ θὰ δῆς, θὰ δῆς — συνέχισε ὁ Ἀλέξανδρος πνιγμένος ἀπ' τοὺς λυγμούς — θ' ἀλλάξω τώρα, θὰ γίνω τίμιος ἄνθρωπος. Δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ συχωρεθοῦν τὰ σφάλματά μου;...

»Ἀδελφέ μου, σ' ἐξορκίζω, χάρισέ μου τὴ ζωή. Θυμήσου τὰ παιδικά μας χρόνια, τὰ παιχνίδια μας, τὴν ἀγάπη μας. Θυμήσου ὅταν κάποτε ἀρρώστησες πόσο ἔκλαιγα γι' αὐτό. Ἡ μητέρα μᾶς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς δυό, μὰ ἐμένα μὲ χαΐδευε πιὸ πολὺ γιατὶ ἤμουνα ὁ μικρότερος. Καὶ σὺ ζήλευες, τὸ θυμᾶσαι;...

»Ἔλα, ἔλα, μὴν εἶσαι σκληρός, σὲ ἱκετεύω στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄφησέ με νὰ ζήσω!... Θέλω νὰ ζήσω! φώναξε στὸ τέλος μ' ἀπελπισία, ἑνώνοντας τὰ χέρια του καὶ πέφτοντας γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ Νικόλαος εἶχε συγκινηθῆ. Ἀγαποῦσε τρυφερὰ τὸν Ἀλέξανδρο, θυμόταν μὲ τρυφερότητα τὰ παιδικά τους χρόνια καὶ ἡ καρδιά του σπαραζόταν ἀπὸ πόνο. Ἔπρεπε ὅμως νὰ φανῇ ἀμείλικτος, ἡ τιμή του καὶ τὸ καθῆκον του τοῦ ἐπέβαλλαν νὰ φερθῇ σκληρά, σὰν ἄντρας!

Ἔσφιξε λοιπὸν τὴν καρδιά του ὅσο μποροῦσε καὶ εἶπε μὲ φαινομενικὴ ἀπάθεια:

— Πρέπει!

— Πρέπει; Ἐσὺ τὸ λὲς αὐτό;

— Ναί, ἀδελφέ μου, ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Πρέπει. Μὴν ἐπιμένεις περισσότερο. Σκέφθηκα καλὰ πρὶν ἔρθω ἐδῶ. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάβλητη. Μὲ καταλαβαίνεις, Ἀλέξανδρε; Πρέπει...

— Πρέπει! φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος. Τί εὔκολα ποὺ τὸ λές! Καὶ τί δικαίωμα ἔχεις ἐσὺ στὴ ζωὴ τὴ δική μου; Εἶμαι ἐλεύθερος δὲν εἶμαι σκλάβος, γιὰ νὰ σὲ ὑπακούσω. Ἀρνοῦμαι.

—"Αν ἐπιμείνῃς, εἶπε ὁ Νικόλαος Γκριμόφ, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του ἕνα περίστροφο, νὰ τί θὰ συμβῇ: θὰ σὲ σκοτώσω μ' αὐτὸ (ἔδειξε τὸ περίστροφο) καὶ ὕστερα θὰ σκοτωθῶ κ' ἐγώ. Τὸ σκάνδαλο θὰναι διπλό. Θὰ ποῦνε πὼς αὐτοκτονήσαμε γιὰ οἰκογενειακοὺς λόγους... Μονάχα ὁ καϋμένος ὁ πατέρας μας θὰ καταλάβῃ καὶ θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ θλίψι του.

—"Αν σοῦβια τὴν ὑπόσχεσι, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος, πὼς θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ γυρεύεις... πόσες μέρες ζωὴ μοῦ δίνεις ἀκόμα;

—Πόσες μέρες; ξανάπε μὲ σκληρότητα ὁ Νικόλαος. Πόσες μέρες; Δωστυχισμένε θέλεις νὰ πῆς πόσα λεπτὰ τῆς ὥρας;

Τὸ ρολόϊ χτύπησε τρεῖς καὶ μισή.

—"Ακοῦς τὸ ρολόϊ; Στὶς τέσσερις, ὁ δεσμοφύλακας θὰ γυρίσῃ. "Ως τότε πρέπει ὅλα νὰ ἔχουν τελειώσει.

Ἕνας σπασμὸς τάραξε τὸν Ἀλέξανδρο. Τότε, καταβάλλοντας μιὰν ὑπέρτατη προσπάθεια, εἶπε:

—Δός μου τὸ δηλητήριο!

Δίχως λέξι, ὁ Νικόλαος τοῦδωσε τὴ στρυχνίνη.

—Γιὰ σένα, πατέρα μου! εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος κι' ἄδειασε μὲ μιᾶς τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιοῦ.

Τότε, ὁ Ἀλέξανδρος κλαίοντας ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, γυρεύοντας συγγνώμη. Ὁ Νικόλαος ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. Τὸν παρηγόρησε ὅσο μποροῦσε, δίνοντάς του θάρρος στὶς τελευταῖες αὐτὲς στιγμές.

Σὲ λίγο ὁ Ἀλέξανδρος ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἔννοια τῶν πραγμάτων γύρω του. Ζαλίστηκε. Σπασμοὶ ἀνατάραζαν τὸ κορμί του. Ὁ Νικόλαος τὸν ξάπλωσε στὸ σιδερένιο κρεββάτι. Ἔπειτα κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις παρὰ εἴκοσι. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲ μιλοῦσε πιά. Τὰ μάτια του κύτταζαν στὸ κενὸ καὶ τιναζόταν ὁλόκληρος. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τελευταῖο τίναγμα ὁ νεώτερος τῶν Γκριμόφ παρέδωσε τὸ πνεῦμα.

Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς. Ὁ Νικόλαος ξάπλωσε καλὰ τὸ πτῶμα στὸ κρεββάτι καὶ τὸ σκέπασε μὲ μιὰ κουβέρτα. Ἔπειτα γονάτισε, προσευχήθηκε καὶ φίλησε τὸ νεκρὸ στὸ μέτωπο.

Τὸ ρολόϊ χτύπησε ἀκριβῶς τέσσερις. Σὲ λίγο ὁ δεσμοφύλακας περουσιάστηκε, κρατώντας ἕνα ἀναμμένο φανάρι.

— Εἶστε μέσ' στὸ σκοτάδι, κύριε εἶπε μὲ ὄφος ὅλο σεβασμό. Ν' ἀνάψω τὸ γκάζι στὸ διάδρομο;

—Περιττόν! εἶπε ὁ λοχαγὸς σιγά, περπατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του. Κοιμᾶται, πρόσθεσε, δείχνοντας τὸν φυλακισμένο.

—Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ, κύριε, εἶπε ὁ δεσμοφύλακας.

Ὁ λοχαγὸς Νικόλαος Γκριμόφ ἔφευγε σὲ λίγο ἀπὸ τὴ φυλακή, συντριμμένος, γνωρίζοντας μόνος αὐτὸς τὸ δράμα ποὺ εἶχε παιχτῆ στὸ κελλὶ ὅπου εἶχε σωθῆ ἡ τιμὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ του ὀνόματος.

Λίγες μέρες ἀργότερα, οἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως Ν... ἔγραφαν πὼς ὁ νεαρὸς Ἀλέξανδρος Γκριμόφ εἶχε αὐτοκτονήσει ἀπὸ ἀπελπισία γιὰ τὶς ψευδεῖς κατηγορίες ποὺ εἶχαν σωρευθῆ ἐναντίον του.

Ὁ πατέρας του, ὁ στρατηγός, δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ του.

ΠΙΕΡ ΖΙΦΦΑΡ

○○○

Κεῦρσες . . . ποντικῶν

Ἕνας Ἀμερικανὸς ὁ Ἔντουαρντ Μοῦφιτ ἔχει συγκροτήσει στὸ Σὰν Φρανκίσκο ἕνα σταῦλο ἀπὸ... 80 ποντίκια.

Τὰ ποντίκια αὐτὰ τὰ προορίζει γιὰ νὰ τρέξουν, στὶς ποντικοδρομίες ποὺ λογαριάζει νὰ ὀργανώσῃ κατὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρο.

Ἀλλὰ θὰ ρωτήσετε τί εἴδους τζόκεϋ θὰ... ἱππεύσουν αὐτὰ τὰ ποντίκια; Ὁ Μοῦφιτ προπονεῖ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καμιὰ δεκαπενταριὰ ἀκρίδες!

«Οἱ ἱπποδρομίες λέει, ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Τὸ κοινὸν ζητάει σήμερα καινούργια καὶ πιὸ ἐνδιαφέροντα θεάματα. Γι' αὐτὸ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐκτιμήσῃ τὴν προσπάθειά μου».

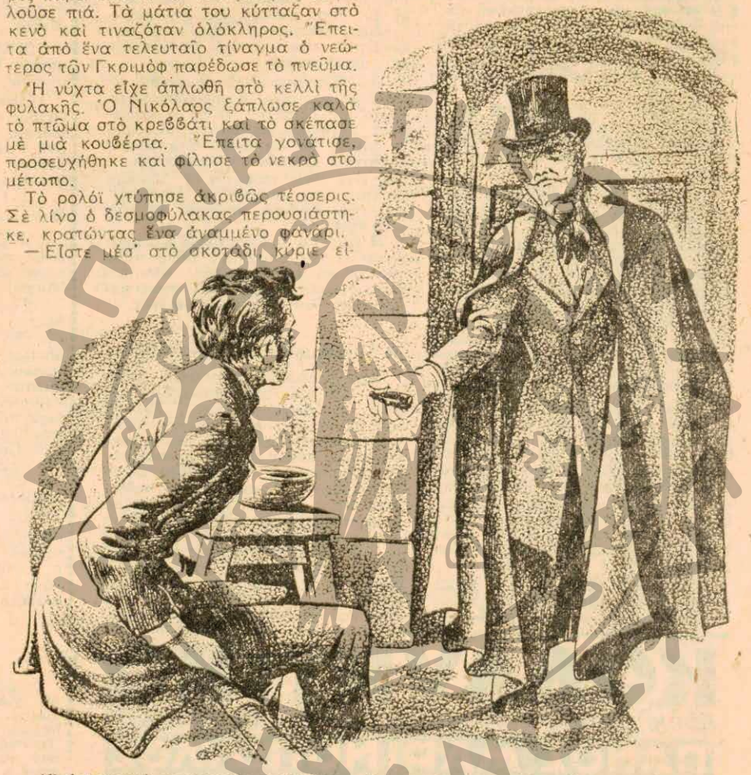

Μ' ἐπιτακτικὴ χειρονομία ὁ Νικόλαος ἔτεινε τὸ μπουκαλάκι τῆς στρυχνίνης στὸν ἀδελφό του...

Τὸ ρύζι κατὰ ΤΗΣ ΠΙΕΣΕΩΣ

Τὰ πειράματα τοῦ δέκτορες Κέμπνερ

"Εχει ὑπολογισθῆ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἄνω τῶν 45 ἐτῶν ἔχουν πιθανότητες 50% νὰ πεθάνουν ἀπὸ ὑπέρπιεσι τοῦ αἵματος ἢ ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσι. Οἱ δυὸ αὐτὲς παθήσεις— ποὺ συναντῶνται συχνὰ στὸ ἴδιο ἄτομο — προκαλοῦν κάθε χρόνο πολὺ περισσότερους θανάτους ἀπὸ ὅσους ἡ φυματίωσις, ἡ πολιομυελῖτις, ὁ καρκίνος, ἡ πνευμονία κι' οἱ ὀξεῖς ρευματισμοὶ μαζί. Εἶνε δικαιολογημένες λοιπὸν οἱ προσπάθειες ποὺ καταβάλλουν οἱ γιατροὶ γιὰ τὴν καταπολέμησί τους.

"Εχει παρατηρηθῆ ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ἔχουν μεγαλύτερη πίεσι ἀπ' τοὺς ἀγρότες. Γιατὶ οἱ τελευταῖοι ἐργάζονται τραχύτερα, ἀλλὰ περνοῦν ζωὴ πιὸ ἤρεμη. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ὑπερέντασις τῆς ζωῆς αὐξάνει τὴν πίεσι.

Ἀπὸ πολὺν καιρό, οἱ γιατροὶ εἶχαν παρατηρήσει ὅτι σὲ ὡρισμένες χῶρες ὅπου δὲν ἀροωσταίνουν συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ πίεσι, ὅπως π. χ. σὲ διάφορες περιφέρειες τῆς Κίνας, ἡ κυριωτέρα τροφὴ τους εἶνε τὸ ρύζι. Σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι στηρίχθηκε ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Κέμπνερ ὅταν ἀποφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὴ δίαιτα μὲ ρύζι σὲ περιπτώσεις πιέσεως. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἀνώτερα ἀπ' τὶς ἐλπίδες του: Σὲ 322 ἀρρώστους ποὺ εἶχαν ἤδη ἐφαρμόσει, δίνως ἐπιτυχία ἄλλες θεραπευτικὲς μεθόδους, οἱ 203 παρουσίασαν μιὰ σημαντικὴ καλυτέρευσι μὲ τὴ δίαιτα τοῦ ρυζιοῦ. Στοὺς πιὸ πολλοὺς μάλιστα ἔκανε ἐπίσης ἡ καλὴ δίαι — ποὺ εἶχε ὑπερεξογκωθῆ ἀπ' τὴν πρόσθετη προσπάθεια ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡ πάθησις — ποᾶνμα ποὺ ἔξεινε ὅτι ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τοῦ ρυζιοῦ ἦταν βαθύτερη καὶ ριζικώτερη.

Ἀπὸ τότε, ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφαρμόζεται ἀπὸ πολλοὺς Ἀμερικανοὺς γιατροὺς σὲ ἀρρώστους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πίεσι ἢ ἀπὸ παθήσεις τῶν νεφρῶν.

Ἡ δίαιτα δὲν ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ρύζι. Ἐπιτρέπονται καὶ φροῦτα ἐκτὸς ἀπὸ χουρμάδες καὶ σύκα, ἀργότερα δὲ, ἂν καλλιτερέψῃ ἡ κατάστασις, ἕνα αὐγὸ τὴν ἡμέρα καὶ λίγο κρέας βωδινὸ ἢ μοσχαρίσιο ἢ πουλερικὸ δίχως λίπος. Τὸ ἁρνὶ καὶ τὸ γοιρινὸ ἀπαγορεύονται, γιατὶ εἶνε πολὺ λιπαρά. Γενικῶς τὰ λίπη καὶ τὰ ἅλατα πρέπει ν' ἀποφεύγωνται. Τὰ φαντὰ τρώγονται ἀνάλατα. Ἡ ζάχαρη ἐπιτρέπεται ἐλεύθερα.

Πάντως στὴν ἀρχή, ἡ δίαιτα εἶνε πολὺ αὐστηρή. Κατόπιν, σιγὰ - σιγά, ὁ γιατρὸς ἐπιτρέπει τὴν προσθήκη τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου φαντοῦ καὶ παρακολουθεῖ τὰ ἀποτελέσματα, γιὰ νὰ βρῇ ποιά εἶνε τὰ καταλληλότερα γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀρρώστου. Ἡ παρακολούθησις αὐτὴ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνῃ ἀπὸ γιατρό, κι' ὄχι ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἄρρωστο.

Ποιὰ εἶνε ἡ ἐπίδρασις τοῦ ρυζιοῦ στὸν ὀργανισμό; Γιατὶ ἐλαττώνει τὴν πίεσι; Οἱ γιατροὶ κι' οἱ διαιτολόγοι ἐνδιαφέρονται νὰ βροῦν τὴν ἐξήνησι, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχουν κατορθώσει ἀκόμη. Ξέρουν μόνον ὅτι τὸ ρύζι ὠφελεῖ, ἀλλὰ ἀγνοοῦν τὸ λόγο.

Σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τοῦ δόκτορος Κέμπνερ, ἡ δίαιτα τοῦ ρυζιοῦ ἐλαττώνει τὶς οὐσίες ποὺ βλάπτουν τοὺς νεφροὺς. Εἶνε δὲ προαποδεδειγμένο ἀπ' τοὺς γιατροὺς ὅτι ἡ κανονικὴ λειτουργία τῶν νεφρῶν συνδέεται στενὰ μὲ τὴν πίεσι.

Μερικοὶ γιατροὶ ἀποδίδουν τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῆς διαίτης αὐτῆς στὸ ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ὑποσιτίζεται, μὲ τὸ ρύζι, κι' ἔτσι ἐλαττώνεται ἡ πίεσις. "Αν ὅμως ἦταν ἀλήθεια αὐτό, θάπρεπε νὰ γάνουν βάρος οἱ ἄρρωστοι, ἢ νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ ἐξάντλησι, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει στὴν πραγματικότητα.

Μιὰ ἀπ' τὶς τυπικώτερες περιπτώσεις ἀρρώστων ποὺ θεράπευσε ὁ δόκτωρ Κέμπνερ, ἦταν ἡ ἑξῆς: "Ενας ἄντρας 37 ἐτῶν ἔπασχε ἀπὸ πίεσι. Τὰ κατευναστικὰ φάρμακα ποὺ τοῦ συνέστησε ὁ γιατρός του, δὲν ὠφέλησαν σὲ τίποτα. Ἡ κατάστασί του χειροτέρευε. "Αρχισε νὰ ὑποφέρῃ κι' ἀπ' τὴν καρδιά του.

Οἱ γιατροὶ τοῦ Νοσοκομείου Ροκφέλλερ δοκίμασαν ἐπάνω του ἕνα νέο φάρμακο τὴν «τυροσινάση» σὲ ἐνέσεις. Ἔκαμε ἐπὶ 23 ἡμέρες τὶς ἐνέσεις αὐτὲς κι' ἡ πίεσίς του κατέβηκε λίγο. Ἀλλὰ μετὰ δυὸ Βδομάδες, ξανανέβηκε. "Αρχισε δὲ νὰ τοῦ προκαλῇ ἡ τυροσινάση δυσάρεστες ἀντιδράσεις κι' ἀναγκάσθηκε νὰ τὴ διακόψῃ.

Ἐπειδὴ ἡ πίεσίς του ἦταν ἐπικίνδυνα μεγάλη ὑπεβλήθη στὴ νέα ἐγχείρησι τῆς «συμπαθητικοεκτομῆς». Τοῦ ἔκοψαν δηλαδὴ τὰ νεῦρα ποὺ ἐλέγχουν τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῆς κοιλιᾶς. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων. Σὲ ἄλλους ὅμως δὲν ἔφερε καμιὰ μόνιμη ὠφέλεια κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦμε. Μερικοὺς μῆνες μετὰ τὴν ἐγχείρησι, εἶχε καὶ πάλι μεγάλη πίεσι, ὅπως πρῶτα.

Τὴν ἴδια ἀποτυχία σημείωσε κι' ἕνα ἄλλο φάρμακο: ἡ «τεστοστερόνη» (ἀρσενικὴ ὁρμόνη). Τέλος ὁ ἄρρωστος ὑπεβλήθη σὲ δίαιτα μὲ ρύζι. Ἡ πίεσίς του κατέβηκε τότε σὲ φυσιολογικὸ ἐπίπεδο. Ἡ καρδιά του— ποὺ εἶχε γίνει τεραστία — μίκρυνε αἰσθητά, καὶ μπόρεσε νὰ ξαναρυίσῃ στὴν ἐργασία του καὶ σὲ μιὰ ζωὴ κανονική.

Ἡ ἐργασία τοῦ δόκτορος Κέμπνερ ἀποτελεῖ ἕνα σημαντικὸ βῆμα ποὸς τὴν τελικὴ καταπολέμησι τῆς παθήσεως ποὺ ἀποδεκατίζει τοὺς μεσόκοπους καὶ τοὺς ἡλικιωμένους.

✿✿

Ἡ αὐτεπάμυνα τῶν... μπεκρήδων

Στὴ Νυρεμβέργη ἱδρύθηκε τελευταῖα ἕνας «σύλλογος αὐτοαμύνης τῶν φίλων τοῦ οἰνοπνεύματος». Σκοπὸς τοῦ συλλόγου εἶνε νὰ προστατεύσῃ τοὺς μπεκρῆδες ἀπὸ τὶς νοθεῖες τῶν πωλητῶν μπύρας καὶ ἄλλων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. "Οταν ἕνα μέλος διαπιστώσῃ ὅτι σερβίρονται νοθευμένα ποτὰ σ' ἕνα κατάστημα, τὸ γνωστοποιεῖ ἀμέσως καὶ στὰ ἄλλα μέλη, ποὺ ὑποχρεοῦνται δι' ὅσκου νὰ μὴν ξαναπατήσουν τὸ πόδι τους σ' αὐτὸ τὸ κέντρον. "Οπως εἶνε εὐνόητο, οἱ πωλητὰ οἰνοπνευματωδῶν προτὸν πεσοῦν ἀσχημες ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἱδρύθηκε αὐτὸς ὁ σύλλογος.

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Νωθροί, λυμφατικοί, ἀνέητοι, ἐλιγέζωοι

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ κυρία Βάντλουν γυναῖκα ἑνὸς μηχανικοῦ τοῦ "Αλτον τῆς Ἀμερικῆς ἀπόχτησε τὸ πρῶτο της παιδάκι, ποὺ τὸ ὀνόμασαν Ρόμπερτ, δὲν φανταζόταν πῶς θὰ γινόταν ἐνδοξη, γιατὶ εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἕνα... φαινόμενο.

"Οταν ὁ μικρὸς Ρόμπερτ ἔκλεισε τὸν πρῶτο του χρόνο, ζύγιζε ὅσο κι' ἕνα παιδὶ ἕξη χρονῶν. Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα, ποὺ μεγάλη ἀπελπισία τῶν γονέων του, ποὺ φοβόντουσαν γι' αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ «πρόωρη ἀνάπτυξι».

Σὲ ἡλικία 9 χρονῶν, ὁ «μικρὸς» Ρόμπερτ εἶχε ὕψος 1 μ. 82 καὶ βάρος 178 λίβρες. Στὰ 11 χρόνια του ξεπέρασε καὶ τὸν διάσημο «γίγαντα» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸν Καονέρα, ποὺ ἦταν μόλις 1 μ. 92, ἐνῶ ὁ Ρόμπερτ εἶχε φτάσει τὰ 1 μ. 98. Στὰ δεκατέσσερα χρόνια του εἶνε ὑπερδὴ τὰ 2 μ. 10.

Ἡ μητέρα του, (ποὺ ὅλα τ' ἄλλα παιδιὰ της ἦσαν φυσιολογικά), γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ, ἀναγκαζόταν... ν' ἀνέβῃ σὲ μιὰ καρέκλα κι' οἱ ἀδελφές του σηκώνονταν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν γιὰ νὰ τοῦ πιάσουν τὸ νέρι!

Τὰ ποδήλατα ἔσπαζαν ἂν ἔκανε νὰ τὰ καβαλλικέψῃ καὶ φυσικὰ μόνον σὲ ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο μποροῦσε νὰ μπῇ. Στὰ δεκαεννιά του γρόνια εἶνε φτάσει τὰ 2 μ. καὶ 55 καὶ... ἐξακολουθοῦσε νὰ ψηλώνῃ. Ὁ ράφτης του ξόδευε ὁλτὼ μέτρα ὕφασμα, γιὰ νὰ τοῦ φτιάσῃ ἕνα κουστούμι.

'Αλλὰ πόθεν προέρχεται ὁ γιγαντισμός;

Ἡ ἐπιστήμη μετὰ πολλὲς ἔρευνες, ἀνακάλυψε ὅτι ὀφείλεται στὴν ὑπερτροφία τῆς ὑποφύσεως. Γενικά, οἱ διαταραγὲς αὐτὲς συνδαίνουν κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, κι' ἡ περίπτωσις τοῦ Ρόμπερτ Βάντλουν εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες, ποὺ ἀναφέρουν τὰ ἰατρικὰ χρονικά.

Οἱ γίγαντες ἐξήσκησαν πάντοτε μιὰ παράξενη γοητεία στὴ φαντασία τῶν ἀνθρώπων. Τοὺς θεωροῦ ἀνδρείους ἀκατάβλητους προικισμένους μὲ ὅλες τ' ἱκανότητες. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲν εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρὰ ἄνθρωποι νωθροί, κοιμισμένοι, λυμφατικοί, ποὺ ἡ τεραστώδης σωματική τους ἀνάπτυξι τοὺς ἔχει ἐξαντλήσει κάθε πνευματική ἱκανότητα.

Οἱ γίγαντες πεθαίνουν νέοι. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ζοῦν παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιδυὸ ὡς εἰκοσιπέντε τὸ πολύ, χρόνια.

"Οταν εἶχε κάνει τὸ γῦρο τῆς Εὐρώπης ὁ Τσάρος Πέτρος ὁ Μέγας εἶνε ἀνακαλύψει ἕνα Γερμανὸ γιγαντιαίο μὲ γιγάντιο ἀνάστημα. Τὸν πῆρε μαζί του στὴ Ρωσία, τὸν ἔκανε σωματοφύλακά του, κι' ὅταν πέθανε, διάταξε καὶ τοποθέτησαν τὸ σκελετό του στὸ Μουσεῖο Περιέργων.

— Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸν εἶχα φέρει, ἄλλωστε ἔλεγε γελῶντας ὁ Τσάρος.

"Ενας ἄλλος γνωστὸς γίγας ἦταν ὁ ἀρκιτιμπανιστὴς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀβησσυνίας ποὺ τὸ τουφέκισαν οἱ Ἰταλοὶ ὅταν κατέλαβαν τὴν Ἀδὶς - Ἀμπέμπα.

Σήμερα, ὁ διασημότερος «γιγαντολόγος» εἶνε ὁ δόκτωρ Χοῦμπεντ, ποὺ ἔχει ἀφιερώσει πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς του στὴ μελέτη τοῦ «γιγαντισμοῦ». Ὁ δόκτωρ Χοῦμπεντ λοιπὸν ἔχει συγκεντρώσει ὅ,τι ἔνε γραφῆ, σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ τοὺς γίγαντες. Ἰσυρίζεται ὅτι ὁ Γολιὰθ ἦταν ψηλὸς 2 μ. 40 κι' ὅτι ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Μαξιμῖνος τὸν περνοῦσε... δέκα πόντους. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ τοὺς ξεπέρασε ὅλους στὸ ὕψος ἀκόμα καὶ τὸν Ρόμπερτ Βάντλουν, εἶνε ἕνας Πέρσης, ὁ Σιὰν - Χάν, γιὰ τὸν ὁποῖον λένε πὼς τὰ νέρια του εἶνε τόσο μακρυὰ ὥστε πρέπει νὰ τὰ... τυλίξη γύρω ἀπὸ τὸ κορμί του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βάλη τὸ φαΐ στὸ στόμα του...

Νά τέλος καὶ κάτι ἄλλο ποὺ ἰσυρίζεται σνετικῶς ὁ δόκτωρ Χοῦμπεντ: Οἱ γίγαντες πάσχουν ἀπὸ τοπικὴ ἀναισθησία τῶν ποδιῶν. Γιὰ νὰ καταλάβουν π. χ. πὼς ἕνα παπούτσι τοὺς στενεύει, πρέπει νὰ τοκάνη πληγὴ στὸ πόδι. Ἀλλά, καὶ τότε ἀκόμα, ἔ αἰσθάνονται κανένα πόνο!..

ΕΛΕΝ ΙΑΒΟΛΕΣΚΥ

✿✿✿

Τρῶνε ὀρχεοειδῆ

Οἱ φίλοι τῶν λουλουδιῶν θαυμάζουν τὰ ὀρχεοειδῆ, γιὰ τὰ παράξενα σχήματα καὶ τὰ ὡραῖα καὶ ζωηρὰ τους χρώματα. Οἱ ἰθαγενεῖς ὅμως τῶν ὀροπεδίων τῆ ἀγγλικοῦ προτεκτοράτου Νυάσαλαντ τῆς Ἀφρικῆς ἐνδιαφέρονται μόνο γιὰ τὶς ρίζες τους ποὺ μοιάζουν σὰν πατάτες καὶ ποὺ μαγειρεύοντας ὅπως ἡ σοῦπα ἀπὸ καλαμποκάλευρο.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

τὰ ἐκλεκτότερα ποὺ ὑπάρχουν • ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ — ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Οἱ λυπάδες τῆς Ἐφταλίας

Ἡ καραζλοῦ

—"Ηβοι, καλὲ ποὺ νὰ σᾶς τὰ λέω. Πιάσανε τὸ Μερμελέχα καὶ θὰ κάνουνε τσικνοέστρο τὰ μούλκια του! φωνάχε ἡ Ἐφταλία πρωὶ πρωί.

Κι' ἡ Ἐρνούλα μὲ τσέρο καὶ σουράτι τὴν ἄκουγε βουβὴ κι' ἀμίλητη.

—Ἐγὼ Ἐρνούλα μου συνέχισε ξαπόστα ἡ Ἐφταλία, γιατὶ ἤξερε τὸ μισος τση δεν σουφρίζια τόσο καιρὸ νάστε στὰ μαχαίρια μὲ τὴν Μερμελέχαινα ἀφοῦ ξέρω πολὺ καλὰ πὼς στὴν ἴδια κουνιὰ μεγαλώσατε, ματζὶ παίζατε κούτσες καὶ μπαλάδια, ματζὶ πηγαίνατε σκολεῖο στοῦ Κιουπετζὸ γ λ ο υ καὶ ζήσατε ἀχώριστες σὰν ἀδερφάδες μέσα στοῦ Χατζὴ ὁράνκου τ' ἀλάνι. Τί σκανταλιὲς τι ζεβζεκιὲς τι κουντουρτσιμιὸς καὶ κουφομιλήματα ἤτανε ἐκεῖνα!

Ὁ θεὸς κι' οἱ καρδοῦλες σας τὸ ξέρανε.... Καὶ τώρα ποὺ παντρευτήκατε κάπου σέβα κάπου μέβες.

Ἡ Ἐρνούλα, πρόσινη ἀπ' τὸ κακό τση, τρίζει τὰ δόντια καὶ λέει:

— Οὔλα αὐτὰ Ἐφταλία μου γιατὶ πλούτισε. Βλέπεις ὁ κατεργάρης ὁ ἀντρας τση, ὁ μεγάλος καταφερτζῆς. Μέσα στὸν πόλεμο νταλαβερίζουντανε μὲ σαλτάδοι καὶ στὴ μαύρη ἀγορὰ καὶ σοῦ χρουσὲς ἀπ' τὰ μπατζακλήκια του τρέχανε.

Κι' ἡ Ἐφταλία γιὰ νὰ κάνη σεἰρι, καὶ νὰ τὴν πικάρη τῆς λέει ξαπόστα:

— Τὰ ξέρω, ἔτσι εἶνε. Ὅπ' ἀκούστρα καὶ λωλὴ ἔχει τὴν μοῖρα τὴν καλή.

Ἀχ! τί ὥρα καλὲ γεννήθηκε; Σοῦ λένε στὸ σπίτι τση ἐκεῖ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Στὸ τραπέζι τση πάντα δυὸ λογιῶ φαΐ καὶ τὸ κελάρι τση Μισίρι! Φόρτσες λούσα τζιβαερικὰ μπούπλα, παραδουλεύτρες. Τσῆ πῆρε μπουά, ράδιο ἠλεκτρικὸ μάτι, ὡς καὶ σταοιδὶ στὴν ἐκκλησία! Εἶδα καὶ τὸ χοτζέτι στὰ χέρια τση.

Μὰ ἡ Ἐρνούλα τὴν εἶχε τόσο ἀχτὶ ποὺ οὔτε ἀκουγε ὅσα τσ' ἔλεγε.

— Καὶ ποὺ νὰ δῆς κι' ἄλλα μεγαλεῖα Ἐρνούλα μου. Παπούτσια νάϋλον — ξέχασε ἀπ' τὸ Γερανιὸ τὰ καραμάντολο... θὰ μὲ πῆς κουσελιάρα μὰ δὲν νταγιαντῶ καὶ τὰ καϊδικα. Τουμπελέκι καὶ μπαγλαμᾶ παίζανε, σοϊτάν σοϊ καὶ τώρα τσῆ πῆρε πιάνο! Ἂχ δὲν ἤτανε νάσουνε ἐσὺ αὐτὴ νάχτε χαρὰ τζηλίκια γεμεκλήκια καὶ μπερικετλήκια; Δὲν ἐα τὠθελες; Νὰ βάλῃς δόντια στὸ στόμα σου, ποῦνε ἰδια κουφια νταμπακέρα προβιζιόνες στὰ φορτσέρια σου καὶ μπανκονότες στὰ κευζέρια σου.

Ἡ Ἐρνούλα κακοκαρδιαμένη καὶ φαρμακωμένη δὲν ἄκουνε. Κι' ἡ Ἐφταλία τὸ βιολὶ τση:

—Ἐκείνη εἶνε σήμερα σπουδαία τρανὴ κι' ἐπίσημη σωστὴ βασίλισσα, καὶ σὺ φοφοζῆς, μεροδούλι — μεροφαῖ λαλασμένη καὶ ταϊτσιρισμένη ἀπ' οὖλο τὸ πάντα. Φαντάσου νὰ γύριζε ὁ τροχὸς καὶ νἀρχούντουσανε τὰ πράματα ἀλλοιῶς. Νάσουνε ἐσὺ ἡ Μερμελεχαινοβάχης τσοὶ δόξες καὶ τὰ καλὰ τση νὰ ρίχνης τσοὶ δίσκοι τσ' ἐκκλησιᾶς χιλιάρικο κι' ἀπ' ὁπου περνᾶς νὰ σοὺ βγάζουνε τὸ κάπελλο τους.

Ἀμίλητη ἡ Ἐρνούλα δὲν ἔδωκε καμμιὰ σπόκριοι στὰ πειράγματα τοῦ Ἐφταλίας. Πέρασε καμπόση ὥρα κι' ἀζαφνα σηκώθηκε καὶ φώναξε :

—Γιατί ὄχι; Δὲν μ' ἀξίζει;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μάθανε πὼς ἐπειδὴ ὁ Μερμελέχας δὲν προφτοζῆ νὰ κάνη τὰ μούλκια στὴ γυναῖκα του μπεῖμπεφὰ καὶ νὰ δώσῃ τακρίρι στ' ὄνομα τση τὸ γκουθέρνο τὴν πέτσε στὸ δρόμο σὰν τρίχα ἀπ' τὸ προζύμι.

— Τάδες, μωρὴ ἀγαθοζοῦρα; εἶπε ἡ Ἐφταλία. Ὅπου γελᾶσι καὶ γευματίσῃ δὲν θὰ δειπνήσῃ! Νὰ τὰ χαίρια τσή.

Μὰ καὶ πάλι ἡ Ἐρνούλα δὲν ἤθναλε μιλιὰ παρὰ ἤφυγε ἀμελίχτη.

Κι' ἡ Ἐφταλία ξεφώνισε:

—Ἤβοι, καλὲ χαρὰ καὶ τὸ καραζλοῦ τση ἡ καραζλοῦ!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὁ Στόκλης γιὰ μαϊτάπι, μόλις εἶδε τὸν Κιρκὸρ γουρλωσε τὰ μάτια του.

—Οὐλέν μάτια σου πονοῦνε, μπρέ;

—Ὄχι μωρὲ Κιρκόρ, εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία τους τὰ μάτια μου, καὶ εἶνε οἱ καλλίτεροί μου φίλοι.

—Φίλοι - φίλοι τσαμπούκ - τσαμπουκ σήκωσέ τα ἀπὸ πάνω μου, γιατὶ ἔτσι που κυττάζουνε ἐμένα σίγουρα σπάσματα τὰ μούρτουνε γιαθρούμ.

—Μὰ γι' αὐτὸ σὲ κυττάζω γιὰ νὰ σὲ μαγνητίσω, τοῦ λέει ὁ Στόκλης κι' ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ γουρλωμένα μάτια.

—Βαλὰ μπιλὰ, γρατιὲς τὰ σφίξω μπουνιὲς τ' ἀρχίσω!

Μὰ ὁ κατεργάρης ὁ Στόκλης τοῦ λέει υπστηριῶδως:

—Σὲ διατάζω νὰ σβύσῃ ἀμέσως ἡ ἐχθρότητά σου καὶ σιγὰ - σιγὰ νὰ γίνῃς μαλακὸς σὰν ζύμη στὰ χέρια μου!

Ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος ὁ φουκαρὰς ὁ Κιρκόρ, κρύος ἴδρως τὸν περιέχυσε σὰν ἄκουσε πὼς θὰ γίνῃ μαλακὸς σὰν ζύμη καὶ ξεφώνισε:

—Ἰστόκλη ἐφέντη, μπρακ γκεβεζελίκ.

—Βρὲ ἀβανάκ, κόρκμα ξανάπε ὁ Στόκλης. Καὶ σὺ θὰ μποροῦσες νὰ κάνῃς τὸ' ἀνθρώπους νὰ σὲ ὑπακοῦνε.

Ἡ ἰδέα φάνηκε ὅμορφη στὸν Κιρκόρ. Πραγματικὰ ἂν κατώρθωνε νὰ μαγνητίζῃ κι' αὐτὸς τί ἄλλο ἤθελε;

—Οὐλέν πῶς τὰ κάνῃς ἀπάνω μου ἀχταρμὰ μαγνητισιὸ σου; ρωτάει. Σοϊλὲ μπέ.

Κι' ὁ Στόκλης — μεγάλη ἀλεποῦ — τοῦ εἶπε:

—Ἄκου τὸ μυστικό: θὰ κυττάζῃς διαρκῶς ἴσια γουρλώνοντας τὰ μάτια μ' ἐπιμονὴ καὶ θυμό.

Ἀμέσως ἀρχισε ὁ Κιρκὸρ νὰ γυμνάζεται, νὰ κάνη πρόβες καὶ νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια του μπρὸς στὸ κατρέφτη. Κι' ὁταν τέλος ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν μαγνητικὴ του δύναμι, ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐπιδείξῃ καὶ στοὺς ἄλλους, κι' ἄρχισε ἀπὸ ἕνα σωφέρ. Τὸν εἶδε νάρχεται τ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὸν κυττάζει ὡς ποὺ νὰ πλησιάσῃ γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σταθῇ. Δυστυχῶς τό... μαγνητικὸ του ρεῦμα θὰ ἦταν πολὺ ἀδύνατο, γιατὶ μόλις πρόφτασε νὰ τραβηχτῇ ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἔκανε πορτοκάδες τὸ φορτηγό.

— Στραδὸς εἶσαι, μωρέ; τοῦ φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ σωφέρ.

Ὁ Κιρκὸρ ὅμως δὲν ἀπελπίζεται.

—Ἀπάνω του ντιαβίβασι λάτος ἥκανα. Γιαννις ὀλντοῦ, μουρμουρίζει.

Κι' εὐθὺς πάει πιὸ πέρα καὶ ξαναδοκιμάζει τὴν μαγνητικὴ του δύναμι σ' ἕναν μεθυσμένο ποὺ τοῦ φωνάζει :

—Ντοὺρ, μπακαλοὺμ ἰπρόβο μπεραμπέρο τὰ κάνω...

Κι' ἀρχίζει τὸ ἴδιο βιολί. Ὁ μεθυσμένος ὅμως παρεξήγησε τὰ γουρλωμένα μάτια του κι' ἀμέσως ἁρπαχτήκανε κλωτσοπατηθήκανε οἱ γροθιὲς τους ἀνεβοκατεβαίνανε λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τοὺς κουβαλούσανε στὸ τμῆμα.

Τὸ ἴδιο βραδυ στὴν ταβέρνα ὁ ἀδιάρθωτος Κιρκὸρ ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπανειλημμένες ἀποτυχίες τῆς ἡμέρας, ζήτησε νὰ κάνῃ καὶ ἄλλη δοκιμὴ πάνω σὲ μιὰ μικρούλα ποὺ ἦταν καθισμένη ἀπέναντί του.

—Βάλασ μπιλὰ αὐτὰ μπρὲ τὰ μαγνητίσω καὶ σιγὰ - σιγὰ τὰ κάνω νάρτη κοντὰ μου, λέει στὴν παρέα του κι' ἀμέσως ἡ ἐνέργεια τῆ περάνα.

Ξανὰ γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ κυτάζει τὴ μικρὴ μ' ἐπιμονὴ κὶ θυμό, ὅπως τοὺχε πῆ ὁ Στόκλης. Ἡ κοπέλλα ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ στὴ θέσι της. Ὁ Κιρκὸρ μὲ τὶς ἀγριες ματιὲς του τὴν ἐκνευρίζει τὴν τσουζει. Ἡ παρέα γύρω σπάει πλάκα.

—Γιάβας - γιαβὰς τὰ φέρω κοντὰ μου, λέει μὲ νιάτι ὁ Κιρκόρ.

Πραγματικῶς σπιὼς τῶρε γίνηκε. Ἡ μικρούλα σηκώθηκε χωμάτε πανω τοῦ ἔζω φορνῶν καὶ τοῦδωσε μιὰ θε τὴν τσαντα της στὸ κεφάλι.

—Νὰ σου δείξω γὼ παλπαγθοῦμε.

Κι' ὁ φουκαρὰς ὁ Κιρκορ στενάζει καὶ φωνάζει

—Φτού! Ἀλλὰς μπελὰ νὰ βρεθῇ ἰστάκιν νὰ λανταρτζῆ αὐτὸς μαγνητιάμους - ξεστρέλιομος τὰ τανε. Ἐξὶκ ὀλοῦν!

Σ Ρ

✿✿✿

Ὁ ἐργατικὸς κι' ὁ ἐξυπνος

—Τοὺς ἐγνώριζα πολὺ καλὰ καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν μικρὸ παιδί, εἶπε ὁ πάτερ στὴ γυναίκα του. Ὁ ἕνας ἦταν φαινομενικὰ ἐξυπνάδες, ὁ ἄλλος φαινόταν ἐργατικὸς καὶ φυσικὰ ὁ δεύτερος προκόπηε στὴ ζωή. Ἀποδείχτηκε ὅτι πεθαίνοντας ἄφησε ἑξῆντα χιλιάδες λίρες. Ἡ ἱστορία τους ἀποτελεῖ μεγάλο πθικὸ δίδαγμα.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα του. Σήμερα πρωὶ ἄκουσα ὅτι ὁ ἐξυπνος πρόκειται νὰ τρεμτῇ τὴ γυναίκα τοῦ ἐργατικοῦ.

Οἱ ἱστορίες τοῦ Πιερρούζα

Πρόσκλησις

Γιὰ ἀκοῦτε δῶ νὰ σᾶς πῶ δυὸ κουβέντες, πρὶν πάρω τὸ καπέλλο μου καὶ φύγω καὶ δὲν ξαναπατήσω στὸ σπιτάκι σας. Θὰ σᾶς δώσω ἕνα στοιχειῶδες μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔχετε ἀπόλυτη ἀνάγκη, καθὼς καταλαβαίνω. Λοιπόν: ὅταν ἕνα ἐνάρμοστον ζεύγος σὰν καὶ λόγου σας προσκαλεῖ ἕναν ἄνθρωπο ἕναν οἱουδήποτε ἄνθρωπο — καὶ πολὺ περισσότερο ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ μένα— φορᾶει τὴ ν προσωπίδα τοῦ καθωσπρεπισμοῦ καὶ δὲν τοσκώνεται μπροστὰ στὸν προσκεκλημένο. Ἐσεῖς ὅμως ἀνοίξατε φῶ, θερὸ καυνὰ ἐνώπιόν μου, χωρὶς νὰ μὲ λαυθάνετε ὑπ' ὄψι!

Τότε τί μὲ προσκαλέσατε. Βρέ; Σᾶς εἶπε κανένας ἠλίθιος ὅτι εἶχα καιμιὰ ἀνάγκη νὰ τραπεζωθῶ; Δέκα φορὲς σᾶς ἐδήλωσα ὅτι δὲν συνειθίζω νὰ τρώω σὲ ξένα σπίτια. Προτιμῶ τὸ ἐστιατόριο ὁπου διαλέγω ὅ,τι θέλω καὶ βρίζω καὶ τὸ προσωπικὸ ἀπὸ διευθυντὴ μέχρι λατζέρη. Ἀλλὰ ἐσεῖς ἐκεῖ! Ἐπιμονὴ γαϊδουρινή. "Οπου εἶπα ν' ἀποδεχθῶ τὴν ἐνοχλητικὴ σας πρότασι γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν πολιορκία ποὺ μοῦ στήσατε καὶ πρὸ παντὸς ἐσὺ κύριε σύζυγε. Νὰ σᾶς

Τὸ ντύσιμο προδίδει ΤΗΝ ΨΥΧΟΣΥΝΘΕΣΙ ΣΑΣ

Ἡ σημασία ποὺ ἔχουν οἱ διάφορες προτιμήσεις σας

Γιὰ μιὰ γυναῖκα, ὁ κυριώτερος ὁδηγὸς στὸ ντύσιμό της εἶνε ἀναμφισβήτητα ἡ μόδα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ τυραννικὴ ἀκόμη μόδα ἀφήνει πάντα μιὰ ἐλευθερία ἐκλογῆς. Καὶ ἐνῶ τὴν ἀκολουθεῖτε πιστὰ στὴν προτίμησί σας νἰ' αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ σχέδιο ἢ νιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε λεπτομέρεια δίνετε κάτι ἀπὸ τὸν προσωπικό γαρακτῆρα καὶ τὴ βαθύτερη ψυχοσύνθεσί σας.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ντυνόσαστε ἢ ντενίζετε τὰ μαλλιά σας κ.τ.λ. φανερώνει κάτι ἀπὸ τὸν βαθύτερο ἑαυτό σας τὶς κλίσεις, τὶς προτιμήσεις σας, τὰ γούστα σας καὶ γενικώτερα τὶς τάσεις καὶ τὶς κατευθύνσεις σας στὴ ζωή.

Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, λένει τὸ σοφὸ ρητό. Κι' ἀπὸ τὸ ντύσιμο, τὸ ντένισμα, τὸν τρόπο ποὺ φοράει τὸ καπέλλο φανερώνεται ὁ γαρακτήρας, ἡ ψυχοσύνθεσις μιᾶς γυναίκος.

Ἀλλὰ ποιὲς εἶνε οἱ ἐνδείξεις ποὺ παρέχει τὸ ντύσιμο;

Θὰ σᾶς κατατοπίσουμε ἀμέσως.

Τὸ φόρεμα

Ἂν τὸ φόρεμά σας εἶνε κλειστὸ καὶ σφιγμένο στὸ σῶμα σας ἀνήκετε στὴν κατηγορία τῶν γυναικῶν ποὺ εἶνε πάντοτε φοβαρὲς αὐστηρὲς καὶ ἐπιφυλακτικὲς καὶ ποὺ συνήθως καταντοῦν αἰνιμάλωτες τῶν κοινωνικῶν προλήψεων.

Ἀντίθετα ἕνα φόρεμα ἁπλόγωρο καὶ ἄνετο δείγνει αὐθορμητισμό. Ἀποδίδετε δηλαδὴ μενάλη σημασία στὴν ἐλευθερία σας ἰδίως στὰ ἐρωτικὰ ζητήματα. Τὸ φλὲρτ σᾶς ἀρέσει καὶ σᾶς συγκινεῖ.

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἀντιπαθοῦν τὸ ντεκολτὲ εἶνε συνγὰ ἀτολμες καὶ πειθαγικές. Καὶ λυγίζουν εὔκολα μποστὰ στὴν ἀνδοικὴ ἐδουσία.

Τὸ ντεκολτὲ δεγνει γαρακτῆρα ἀνεξάστητο ποὺ δὲν ὑποτάσσεται εὔκολα.

Οἱ πολλοὶ πλισέδες εἶνε δεῖνμα κοινωνικότητος. Οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες σᾶς συγκινοῦν. Ἀλλ' εἴσαστε λίνο ἐπιπόλαιη καὶ ἀπερίσκεπτη.

Οἱ γυναῖκες ποὺ προτιμοῦν τὶς πολὺ στενὲς φοῦστες, ἰδίως στὸ κάτω μέρος, εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικὲς καὶ διστακτικές. Δύσκολα ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους. Ἡ ἐπιφυλακτικότης τους φανερώνει κάποτε ἐρωτικὴ ψυχρότητα.

Ἂν στὶς τουαλέττες σας προτιμᾶτε:

Τὸ κόκκινο γρῶμα: ἔγετε πειοπαθῆ καὶ ἐπιθετικὸν γαρακτῆρα.

Τὸ μπλέ: εἴσαστε εὐαίσθητη ἀλλὰ καὶ συγκρατημένη ἐπίσης. Στὴν ψυγὴ σας κυριαργεῖ τὸ αἴσθημα τῆς ἀσυοσίας.

Τὸ πράσινο: πολὺ δύσκολα μποεῖτε νὰ καταλάβετε τοὺς ἄλλους. Ἔγετε τὴν ἀπαίτησι ὅμως νὰ σᾶς καταλαβαίνουν σὲ ὅλα.

Τὸ ἰῶδες: ἐξιδανικεύετε τὰ πάντα καὶ αὐτὸ μποεῖ κάποτε νὰ σᾶς βλάψη.

Τὸ λευκό: εἴσαστε αἰσθηματικὴ καὶ ἀνειροπόλος.

Τὸ κίτρινο: εἴσαστε ἐνωΐστοια καὶ σκληρὴ νιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ γτένισμά σας

Ἂν κατεβάζετε τὰ μαλλιά σας εἴτε πάνω στὸ μέτωπο εἴτε πρὸς τὰ πλάγια, αὐτὸ δείγνει τάσι πρὸς τὴν ὀνειροπόλησι. Ἡ φαντασία καὶ τὸ πάθος κυριαργοῦν πάνω στὴ λονική καὶ τὴ θέλησι σας.

Ἂν ἀνασηκώνετε τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ πίσω τὰ αἰσθήματά σας κυριαργοῦνται ἀπὸ τὴ λονική. Εἴσαστε ψύγραιμη καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας.

Ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε μακουὰ καὶ ἄφθονα εἴσαστε πολὺ εὐαίσθητη καὶ τουφερή.

Ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε κοντὰ ἐκεῖνο ποὺ κυριαργεῖ εἶνε ἡ θέλησις. Σᾶς ἀρέσει ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνεξαρτησία. Ὁ γαρακτήρ σας εἶνε ἀνδροκὸς καὶ μαγητικός.

Ἂν συνηθίζετε ν' ἀφήνετε τὰ μαλλιά σας «φλοτὰν» σᾶς διακρίνει ὁ αὐθορμητισμός. Τὰ καποίτσια καὶ τὰ ἔνστικτά σας σᾶς καθοδηγοῦν στὶς πράξεις σας. Στὸν ἔρωτα εἴσαστε πολὺ ἄστοτη. Τὰ εἰδύλλιά σας εἶνε ἐφήμερα ἀλλὰ ἔξοετε τὸν τρόπο νὰ ἀμορφαίνετε τὸ καθένα ἀπ' αὐτά.

Ἂν ἀντίθετα προτιμᾶτε τὰ σφιγμένα ἢ κολλημένα μαλλιὰ (πλεξίδες «φουλὼ» κτλ.) εἴσαστε συγκρατημένη καὶ ἐπιφυλακτική. Οἱ κοινωνικὲς προλήψεις ἔνουν μενάλη σημασία νιὰ σᾶς.

Ὁ κότσος δείγνει ὅτι δὲν ἀποδίδετε μενάλη σημασία στὴν ἰδιότητά σας ὡς γυναίκα καὶ ὅτι καταφρονεῖτε τὶς νορὲς τοῦ φύλου σας.

Τὰ ντενίσματα ποὺ ἀπαιτοῦν ἀνασήκωμα τῶν μαλλιῶν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος δείγνουν γαρακτῆρα ἰδεαλιστικὸν μὲ τάσεις ἠθικὲς ἢ αἰσθητικές. Κάποτε ὅμως φανερώνουν μενάλες ἐρωτικὲς φιλοδοξίες.

Τὰ ντενίσματα στὰ ὁποῖα τὰ μαλλιὰ σηκώνονται πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ σγηματίζουν μιὰ μικοὴ ἢ μενάλη μᾶζα στὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου, φανερώνουν ἐνωΐσιὸ καὶ αὐταρέσκεια.

Τὸ καπέλλο

Ἂν τὸ καπέλλο ποὺ φορεῖτε εἶνε σκληρὸ καὶ σγηματίζει ἀπότομες γωνίες ἔγετε δύστροπο γαρακτῆρα. Μεμψιμοιρεῖτε διαρκῶς καὶ πολὺ δύσκολα βοίσκετε κάτι ποὺ νὰ σᾶς εὐγαριστῆ.

Ἂν τούναντίον προτιμᾶτε τὰ μαλακὰ καπέλλα τὰ αἰσθήματά σας εἶνε εὐγενικὰ καὶ στοργικά.

Ἂν γώνετε τὸ καπέλλο μέσα στὸ κεφάλι σας εἴσαστε πολὺ εὐαίσθητη καὶ ὑφίστασθε εὔκολα τὴν ἀνδοικὴ ἐπίδρασι.

Ἂν φορῆτε τὸ καπέλλο σας πολὺ ψηλὰ ἔγετε γαρακτῆρα ἀνεξάστητο καὶ αὐτάγαρκα.

ΟΙ ΣΟΥΛΦΑΜΙΔΕΣ στὴν κτηνιατρική

Πειράματα καὶ ἐπιτυχίες

Ἀφοῦ, τὸ 1943, ἡ ἀμερικανικὴ βιομηγανία ἔφταοε νὰ παράγαγη 5.000.000 κιλὰ σουλφαμίδες, τὸ 1946 ἡ παραγωγή τους κατέβηκε στὸ μισό. Ἡ ἐλάττωσις αὐτὴ ὠφειλετο ἀφ' ἑνὸς στὸ ὅτι ὑπῆρχον στὸ ἐμπόριο ἄφθονες σουλφαμίδες ποὺ εἶγαν περισσέψει ἀπὸ τὸν πόλεμο, κι' ἀφ' ἑτέρου στὸν ἀνταγωνισμὸ τῆς πενικιλλίνης ποὺ ἀντικατέστησε σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὶς σουλφαμίδες.

Τώρα ὅμως οἱ σουλφαμίδες ζαναγυρίζουν στὴν πρώτη γραμμὴ ὡς φάρμακα θαυματουργὰ γιὰ διάφορες ἀρρώστειες τῶν ζώων. Ἔγουν ἀνακαλυφθῆ δὲ καινούργιες οὐσίες αὐτοῦ του εἴδους ἀποτελεσματικώτερες ἀπ' τὶς προηγούμενες.

Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία ἀπογραφή, ὑπάρχουν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες 3.000.000 μουλάρια, 7.000.000 ἄλογα, 26.000.000 ἀγελάδες, 38.000.000 πρόβατα, 57.000.000 χοῖροι καὶ 81.000.000 βώδια συνολικῆς ἀξίας 14 δισεκατομμυρίων δολλαρίων — χωρὶς νὰ ὑπολογισθοῦν καὶ 1 δισεκατομμύριο κόττες. Ἡ κυβέρνησις κι' οἱ κτηνοτρόφοι ξοδεύουν 130 ἑκ. δολλάρια τὸ ἔτος γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ἀσθενειῶν τῶν ζώων. Κι' ὅμως οἱ ἀπώλειες εἶνε τεράστιες. Μιὰ καὶ μόνον ἀρρώστεια, ἡ μαστίτις (στρεπτοκοκκικὴ μόλυνσις) τῶν ἀγελάδων, προκαλεῖ κάποτε ζημίες 100.000.000 δολλαρίων τὸ ἔτος. Προσβάλλει δὲ ἰδίως τὶς πιὸ γαλακτοφορες ἀγελάδες γιατὶ φαίνεται ὅτι ἡ μεγαλείτερη παραγωγὴ γάλακτος κουράζει περισσότερο τοὺς μυστοὺς τῶν ζώων καὶ τοὺς προδιαθέτει στὴ μόλυνσι.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ δειχνουν πόσο ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες θὰ προσφέρουν οἱ σουλφαμίδες σταματῶντας τὶς ἐπιζωοτίες. Ἡ καινούργια «σουλφαμεθαζίνη» φαίνεται ἀποτελεσματικώτερη ἀπ' τὴν πενικιλλίνη ἐναντίον τῆς μαστίτιδος. Εἶνε ἐξ ἄλλου πιὸ εὔχρηστη, γιατὶ δίδεται σὲ χάπια κι' ὄχι σὲ συχνὲς ἐνέσεις, ὅπως ἡ πενικιλλίνη.

Τώρα γίνονται πειράματα γιὰ τὴ χρησιμοποίησί της σὲ ἄλλες ασθένειες τῶν χοίρων, τῶν ἀλόγων, τῶν πρ-βάτων καὶ τῶν ἀγελάδων : πνευμονίες, ἐντερῖτιδες, σηψαιμίες, κ.λ.π. Τὰ ἀποτελέσματα εἶνε πολὺ ἱκανοποιητικά.

Ἐπίσης ἡ «σουλφαμεθαζίνη» εἶνε ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον τριῶν ἀπ' τὶς πιὸ συχνὲς καὶ θανατηφόρες ἀρρώστειες τῶν πουλερικῶν: τῆς κοκκιδώσεως τῆς δυσεντερίας τοῦ πυλωροῦ καὶ τῆς χολέρας. Γιατρεύει ἐπιπλέον τὴ σηψαιμία τῶν κλωσσόπουλων ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα μικρόβιο τὸ ὁποῖο δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς ἄλλες παλαιότερες σουλφαμίδες. Ἡ χρησιμοποίησί της εἶνε ἁπλή: Τὴν ἀνακατεύουν ἐπὶ 3 - 5 μέρες μὲ τὸ νερὸ που πίνουν τὰ πουλερικά.

Μέσα στὰ 10 χρόνια ποὺ πέρασαν ἀφ' ὅτου παρασκευάσθηκε ἡ πρώτη σουλφαμίδη ἡ «σουλφανιλαμίδη», ἡ Ἐπιστήμη ἔκαμε μενάλες προόδους πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι. Οἱ παλαιότερες σουλφαμίδες δόσεις ἐξῆς: σουλφανιλαμίδη (ἡ πρώτη ἀπ' ὅλες) σουλφαθειαζόλη (ἡ περισσότερο χρησιμοποιουμένη μέχρι πρὸ ἑνὸς ἔτους) σουλφαπυριδίνη (πολὺ ὀπτελεσματική, δυστυχῶς ὅμως ἐμετική). Οἱ καινούργιες εἶνε: σουλφαδιαζένη (πολὺ χρησιμοποιουμένη γιὰ ἀνθρώπους ἀλλὰ ὄχι τόσο ἀποτελεσματική γιὰ ζῶα, ἐκτὸς τῶν κουνελῶν) σουλφαμεραζίνη (διπλασιας δυνάμεως ἀπ' τὴν προηγουμένη, κατάλληλη γιὰ ἀνθρώπους καὶ γιὰ μερικὰ ζῶα, ἰδίως γιὰ γάτες) σουλφαμεθαζίνη (ἡ καταλληλότερη γιὰ ζῶα ἐκτὸς ἀπὸ γάτες καὶ σκυλιά, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶνε καλύτερη ἡ σουλφανιλαμίδη).

Οἱ καινουργιες σουλφαμίδες ἔγουν τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν προσβάλλουν μόνο τὰ "θετικὰ Γκράμ" μικρόβια ἐκεῖνα δηλαδὴ ποὺ ἐξοντώνονται κι' ἀπ' τὴν πενικιλλίνη ἀλλὰ καὶ τὰ "ἀοντικὰ Γκράμ" ποὺ κατοπολεμοῦνται μὲ τὴ στοεπτομυκίνη.

Ἄλλο προτέρημά τους εἶνε ὅτι διατηροῦνται ἐπὶ περισσότερον καιρὸ μέσα στὸ αἷμα. Αὐτὸ δὲ εἶνε σπουδαιότατο γιὰ τὴν ἐνέργεια τῶν σουλφαμιδῶν γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς προσπαθεῖ συνήθως νὰ τὶς ἀπομακρυνη ἐνῶ πρέπει ἀντιθέτως νὰ μείνουν ἐπὶ πολὺ στὸ αἷμα γιὰ νὰ φέρουν τὴ θεραπεία. Στὰ συγκριτικὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μὲ καινούργιες καὶ μὲ παλαιὲς σουλφαμίδες ἀποδείχθηκε ὅτι ἡ σουλφαδιαζόλη χάνεται τελείως ἀπ' τὸ αἷμα μετὰ 24 ὥρες ἐνῶ ἡ σουλφαμεθαζίνη ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη στὴν ἴδια περίπου ποσότητα ὅπως τὴν τετάρτη ὥρα.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ κτηνοτρόφος μποεῖ νὰ δώση στὶς ἀγελάδες του ἕνα μόνο χάπι σουλφαμεθαζίνης γιὰ νὰ τὶς γιατρέψη ἀπ' τὴ μαστίτιδα μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα ἐνῶ οἱ ἄλλες σουλφαμίδες ἀπαιτοῦσαν νὰ δίδωνται σὲ συγνὲς δόσεις ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας.

Πάντως σ' ὅλες τὶς σουλφαμίδες ὁ βασικὸς τρόπος ἐνεργείας εἶνε ὁ ἴδιος: Κάνουν νὰ πεθαίνουν τὰ μικρόβια ἀπὸ ἀοιτία! Πράγματι γιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ πολλαπλασιασθοῦν τὰ μικρόβια ἔγουν ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ χρωικὴ οὐσία ἀνάλογη πρὸς τὶς βιτάμινες: τὸ "παρααμινοβενζοϊκὸν ὀξύ". Οἱ σουλφαμίδες λοιπὸν μοιάζουν τόσο πολὺ μ' αὐτὴ τὴν οὐσία ὥστε τὰ μικρόβια ἐξαποτῶνται καὶ τὶς χρησιμοποιοῦν ὡς τροφή τους, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἐξόντωσί τους.

ΣΙΔΝΕΥ ΣΕΛΤ

ἑρμῆς. Τὸ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΣΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Πειραιεὺς Λεωφ. Β. Κωνσταντίνου 73 — Βεζ/νίκη Νικηφόρου Φωκᾶ 5 (Λ.Μουρίου)

ΑΘΗΝΑΙ Νίκης 4 (ὑπερῶο 3 ὑπόστεγο)

Σπεκράτησε εἰς ὅλον τὸν κόσμον διότι εἶναι τὸ ΜΟΝΟΝ ποὺ καταρτίζει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ δυναμένας νὰ κόβουν ἢ νὰ ράβουν χωρὶς καρφίτσες ἢ πρόβες..!

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΜΑΣ Λεωφ. ΒΑΣ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 73 ἐγγραφαὶ συνεχίζονται. Γίνονται δεκταὶ καὶ ἐσωτερικαὶ οἰκότροφοι.

Διὰ τοὺς ἀπόρους, πυροπροθεῖς καὶ πολυτέκνους τὰ δίδακτρα ἠλαττωμένα

Οἱ παληοὶ ἔλεγαν πὼς ἡ τύχη εἶνε γραμμένη στὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰσέλθωμε στὰ μυστήρια τῆς χειρομαντείας, ποὺ ἀπαιτοῦν, ἄλλωστε, εἰδικὲς γνώσεις, μποροῦμε νὰ συναγάγωμε ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα γιὰ τὴν ὑγεία, τὸ γαρακτῆρα καὶ τὴν προσωπικότητα ἑνὸς ἀτόμου, ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τοῦ ἐξωτερικοῦ σγήματος ποὺ ἔγει τὸ χέρι, τοῦ γρώματός του, τῶν πολλῶν ἢ λίγων τριγῶν του, τῆς θερμοκρασίας του κλπ.

Οἱ ἐνδείξεις αὐτὲς ποὺ μᾶς παρέγει τὸ ἀνθρώπινο χέρι εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

1. Σγῆμα

Ἕνα καλοφτιαγμένο χέρι δείγνει: Ἀγαθότητα καὶ ψυχικὴ εὐγένεια.

Τὸ κακοφτιαγμένο καὶ ἀφύσικο : Ψυχικὴ διαστροφή.

Τὸ πολὺ κοντό: Μικροψυγία καὶ ὑπουλότητα.

Τὸ πολὺ μακρύ: Πανουργία καὶ δολιότητα.

Τὸ πλατύ: Βαναυσότητα.

Τὸ ὀστεῶδες: Περίσκεψι.

Τὸ λεπτό: Φιλαργυρία ἢ τάσι πρὸς τὴ φλυαρία.

Τὸ παχουλό: Ἡδυπάθεια καὶ τάσι πρὸς τὴν εὐζωΐα.

Τὸ φουσκωτό: Προμηνύει ἐπιτυγία, ἰδίως στὶς γρηματικὲς ὑποθέσεις.

2. Χρῶμα

(Γιὰ νὰ ἐξεγωρίσετε τὸ γρῶμα ἑνὸς γεριοῦ, τὸ καλύτερο εἶνε νὰ τὸ βάλετε πάνω σ' ἕνα λευκὸ γαρτί. Θὰ διακρίνετε τότε καλύτερα τὴν ἰδιαίτερη ἀπόγρωσι τῆς ἐπιδερμίδος του).

Λευκὸ γέρι: Γαρακτὴρ ἤρεμος, ποὺ φτάνει μέγρις ὀκνηρίας. Λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία. Ἔλλειψις ζωτικότητος.

Σκοῦρο: Γαρακτὴρ κυριαργικός, ποὺ θέλει νὰ διατάσση καὶ νὰ διοικῆ. Φιλοδοξία, ποὺ δὲν γνωρίζει, κάποτε, ὅρια.

Κόκκινο: Γαρακτὴρ αἰσιόδοξος, ἀλλὰ καὶ λιγάκι ἀπερίσκεπτος.

Κίτρινο: Εὐαίσθητος γαρακτήρ, ποὺ γρέπει πρὸς τὴν καλλιτεγνία. Τάσις πρὸς τὴν ἀπαισιοδοξία.

Πρασινοκίτρινο (σπανία περίπτωσις): Μογθηρία, τάσις πρὸς τὴν κακογλωσσιά.

Βιολετί: Τάσις πρὸς τὴν ὀκνηρία.

Μαυριδερό: Καλὴ ὑγεία.

Μαυριδερὸ μὲ ἐμφανεῖς φλέβες: Καλωσύνη, πνευματικὲς τάσεις.

Μαυριδερὸ μὲ ρὸζ στίγματα: Ἀγαθότης, πρόσγαρη διάθεσις.

Ρόζ: Γενναιοδωρία.

3. Τρίγες

Παντελὴς ἔλλειψις τριγῶν, στὴ ράγη φυσικὰ τοῦ καρπού: Γαρακτὴρ ὑπουλος καὶ δόλιος.

Ἄφθονες τρίγες: Βαναυσότης, πνεῦμα βαρὺ καὶ δύστροπο.

Τρίγες ποὺ βγαίνουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις: Φαντασιόπληκτος γαρακτήρ, ἀμεριμνησία.

Τρίγες ποὺ βγαίνουν στὴν 1η φάλαγγα τῶν δακτύλων: Πνευματικὲς τάσεις.

Στὴν 2α φάλαγγα: Αἰσιόδοξος καὶ πρόσγαρος γαρακτήρ.

Στὴν 3η φάλαγγα: Ἀγαθὸς καὶ γαῦρος γαρακτήρ.

4. Ἡ θερμοκρασία καὶ ἡ ὑφή

Χέρι ποὺ καίει: Ὀργανικὴ ἀδυναμία..

Θερμό: Γαρακτὴρ ὁξύθυμος, βιαιος καὶ ζωηρὸς σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις του.

Ψυγρό: Ὑπουλος γαρακτήρ, ποὺ κρύβει συνήθως κάποιο βιαιο πάθος.

Ξηρό: Ἡ διάνοια ὑπερτερεῖ σχετικὰ μὲ τὴν καρδιά, (μέτρια ἢ πολὺ ψυγρὰ αἰσθήματα).

Ὑγρό: Εὐαισθησία.

Μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα: Γαρακτὴρ θερμός, ἡδυπαθής.

5. Δέρμα

Πολὺ ἁπαλό: Ὑποκρισία.

Λεῖο: Ἐγωτσμός.

Στρωτό: Μυστικοπάθεια. Γαρακτὴρ ποὺ δύσκολα ἐξωτερικεύεται.

Μαλακό: Εὐαίσθητος καὶ καλοκάγαθος γαρακτήρ.

Σκληρό: Ἄνθρωπος ποὺ ἀρέσκεται στὶς φιλονικίες καὶ στὶς συγκρούσεις.

Ρυτιδωμένο: Διανοητικὲς τάσεις. Τὸ γέρι αὐτὸ γαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔγουν δική τους προσωπικότητα.

ΟΟΟ

Τὸ Νησὶ — Παράδεισος

Σ' ἕνα κόσμο γεμάτο δράματα, ἀνωμαλίες καὶ περιορισμούς, εἶνε κάποια ἀνακούφισις νὰ ξέρη κανεὶς ὅτι ὑπάργουν μερικὰ μέρη, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ζοῦν εἰδυλλιακά, ἥσυγα κι' εὐτυγισμένα.

Ἕνας τέτοιος τόπος βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 300 μιλλίων ἀπ' τὶς ἀνατολικὲς ἀκτὲς τῆς Αὐστραλίας. Εἶνε ἡ νῆσος τοῦ Λόρδου Χόου, μιὰ γλώσσα γῆς, μήκους 11 γιλιομέτρων καὶ πλάτους 2. Ὁ πληθυσμός της ἀποτελεῖται ἀπὸ 150 ψυγές, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγγλικῆς, αὐστραλιανῆς ἢ ἀμερικανικῆς καταγωγῆς.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζοῦν ὑπὸ ἰδεώδεις κλιματολογικὲς συνθῆκες. Δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ παγωνιὰ. Γιατὶ ἡ μέση θερμοκρασία στὸ νησὶ αὐτὸ εἶνε 20 βαθμοί. Οἱ βροχὲς δὲν εἶνε ποτὲ ὑπερβολικές.

Ἡ νῆσος κυβερνᾶται ἀπὸ μιὰ ἐπιτροπή, ποὺ διορίζεται ἀπ' τὴν αὐστραλιανὴ Κυβέρνηση. Τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα εἶνε πατριαρχικά. Ὅταν κάποιος πλούσιος παραγωρεῖται, δωρεὰν μιὰ ἔκτασις γῆς, γιὰ νὰ γτίση σπίτι καὶ νὰ δημιουργήση ἕνα ἀγρόκτημα. Ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι νησιῶτες τὸν βοηθοῦν δωρεὰν στὸ γτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ του.

Μολονότι καλλιεργεῖται μόνο τὸ ἕνα ἕκτον τοῦ ἐδάφους τοῦ νησιοῦ, ἡ παραγωγὴ ὑπεραρκεῖ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων.

Δεδομένου ὅτι δὲν γίνονται ἐγκλήματα, δὲν ὑπάργουν ἀστυνομικοὶ καὶ δικασταί. Δὲν ὑπάργουν ἐπίσης φόροι, νοίκια, ἐφημερίδες ἢ τηλέφωνα. Ἡ συγκοινωνία μὲ τὶς ἀκτὲς τῆς Αὐστραλίας γίνεται μὲ τὸν ἀσύρματο καὶ μὲ εἰδικὰ ἀεροπλάνα.

Οἱ πρῶτοι ἄποικοι ποὺ ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτὸ τὸ νησὶ, τὸ 1834, ἦσαν 3 λευκοὶ καὶ 3 ἰθαγενεῖς Μαορί. Τὸ 1891, εἶγαν γίνει 16. Σήμερα εἶνε δεκαπλάσιοι.

Ἔνοχη ἀγάπη

Πίσω ἀπ' τὶς Βαούτιμες σκοῦρες κουστίνες τοῦ κορεβατιοῦ ποὺ μόλις τὶς φωτίζει διπλὸ τὸ φῶς τῆς κατεβασμένης λάμπας, ὁ κ. ντ' 'Λοζελὲς ἡσυγάζει στὸ πλευρὸ τῆς φίλης του. Αὐτὸ ποὺ ἐτόλμησε δμως νὰ κάνη ἐκείνη εἶνε πολὺ τρομερό. Αὐτὴ μιὰ τίμια γυναίκα, παντρεμένη μ' ἕναν ἄντρα ποὺ τὴν εἶνε μοναδικὴ χαρὰ καὶ περηφάνεια του, ἐγκατέλειψε κρυφὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὴ συζυγικὴ στέγη, λέγοντας βιαστικὰ στοὺς ὑπηρέτες της πὼς πήγαινε νὰ ἰδῆ τὴ μητέρα της.

Τὸ ρολόϊ γτυπᾶ δώδεκα. 'Ο κ. ντ' 'Λοζελὲς λέει σιγανὰ στὴν ὡραία φίλη του;

— Τί γρήγορα ποὺ περνοῦν οἱ δμορφες ὧρες, ἀγαπημένη μου... Καὶ δμως ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ μ' ἀφήσης

'Εκείνη τραβιέται λίγο, σὰν κυριευμένη ἀπὸ ἕνα οἶνος καὶ τοῦ λέει κατάπληκτη:

— Νὰ σ' ἀφήσω;

— Μὰ βέβαια, ἀγάπη μου. Πρέπει νὰ μὴ δώσης ὑποψία στοὺς ὑπηρέτες σου καὶ νᾶσαι σπίτι σου πρὶν γυρίσῃ ὁ ἄντρας σου ἀπ' τὴ λέσχη.

'Εκείνη πετάγτηκε δοθία καὶ φώναξε:

— Νὰ σ' ἀφήσω; Νὰ φύγω; Γιὰ νὰ μὴ μὲ ὑποπτευθοῦν; Γιὰ τὸν ἄντρα μου; Μήπως θυμᾶσαι πιὰ ἂν ἤμουν ποτὲ παντρεμένη; Μοῦ εἶπες ἔλα... Καὶ ἤρθα. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχη ἐπιστροφὴ γιὰ ἕναν ποὺ φεύγει μὲ τέτοιον τρόπο; Μόνον ἐσένα ἔνω τώρα καὶ θὰ μείνω μ' ἐσένα!... Νὰ φύγω; Μὰ ἀλήθεια εἶπες τέτοιο πρᾶγμα ἢ δὲν κατάλαβα καλά; Πῶς; Σωπαίνεις; Τώρα καταλαβαίνω. Μοῦ ζητᾶς ἕναν φοόνιμο ἔρωτα ποὺ νὰ τὸν κρύβουμε... Νὰ λέω δηλαδὴ ψέματα... Ξέρω πῶς ὑπάρχουν τόσο ταπεινὲς γυναῖκες ποὺ δὲν τὰ ἐπιτρέπουν στὸν ἑαυτό τους, φτάνει μονάχα νὰ μὴν ἐκτεθοῦν. Μὰ ὑσθε πὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτές. Ἔνινα μιὰ φορὰ δική σου νιὰ πάντα. Δὲν ἔνω πιὰ καιμιὰ σνέσι μὲ τὸ παρελθόν...

'Ο κ. ντ' 'Λοζελὲς, σὰν ἄνθρωπος πολὺ ἐπιτήδειος οὔτε στιγμὴ σκέφθηκε νὰ διακόψη τὴ φίλη του.

Μὰ ὅταν ἐκείνη τελείωσε τῆς ἔπιασε τὰ γέρια ἀπαλὰ - ἀπαλά. Ξέρει πόσο τὸν λατρεύει καὶ ἀκοιβῶς γι' αὐτὸ θέλει ν' ἀπομακρύνη ἀπ' τὴν ἀναπτιμένη του κάθε κίνδυνο κάθε πίκρα. Δὲν ἔνει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν παοασύοη σὲ μιὰ παοάνομη ζωή.

'Ο κ. ντ' 'Λοζελὲς τῆς τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ μὲ τοόπο τόσο ἐπιτήδειο, ἔνωσε μὲ τὰ λόγια του τόσο ἁπαλὰ γάδια ποὺ ἡ ὡραία γυναίκα νσωπλώνει τὸ κεφάλι σὰν νὰ πείθεται. Μόνον ταῦ ζητάει νὰ μὴν φύνη ἀπόψε τόσο γοήγοοα. Μποοεῖ νὰ μείνη ἀπόψε νωρὶς ἡ ὑπόλιπιή της νὰ διατοέγη κανένα κίνδυνο. Θὰ γοάψη στὸν ἄντοα της πὼς θὰ μείνη λιγάκι τὴ νύντα κοντὰ στὴν ἀοβωστη υπτέοα της καὶ ὁ κ ντ' 'Λοζελὲς θὰ δώση τὸ γοάμμα στὸν καμαοιέοη του νὰ τὸ στείλη μὲ κάποιον στὴ λέσχη.

—"Ω! τί καλὴ ἰδέα, ἀναπτιμένη μου! λέει ἐκεῖνος.

Κάθεται ἀμέσως ἐκείνη, γοάφει, κλείνει τὸ γοάμμα καὶ τὸ δίνει μόνη της ἀπ' τὴ μισανοιγμένη πόοτα στὸν ὑπηοέτη. "Επειτα, γελαστή, δίγως νὰ σκέπτεται πιὰ τὶς πίκοες καὶ τοὺς θυμοὺς ἀγκαλιάζει τὸν κ. ντ' 'Λοζελές, καὶ τὸν φιλάει στὰ μάτια.

Εἶνε ἀλήθεια ἐντελῶς ἀλλαγμένη. "Υστερ' ἀπ' τὸν ἄγοιο ἔοωτα, τὸν τόσο δοομτικό, ἔοχεται ἡ κάπως ἐπιπόλαια καὶ παιγνιδιάοα ἀγάπη. Γελάει ἐκείνη, κάνει γαοιτωμένους μοοφασμούς. 'Ομολογεῖ ἀκόμα πὼς ἦταν πολὺ οωμαντικὴ ποωτήτεοα. Εὐτυγῶς ποὺ αὐτὸς εἶνε λογικὸς καὶ δὲν τὴν ἄφησε νὰ κάνη τοέλλες. Τώοα πιὰ θὰ γίνεται δ,τι ἐκεῖνος θέλει καὶ θὰ πεονοῦνε γαοούμενα. Θὰ κούβονται τόσο καλά. Θὰ δῆ πόσο ἔ-ξυπνη θὰ εἶνε καὶ πόσες εὐκαιοίες θὰ βοίσκη νὰ τὸν ἀνταιώνη κουφά.

— 'Ο ἄντοας μου δὲν θὰ ὑποπτευθῆ τὸ παοαπικοό, τόσο θὰ εἶμαι ἐπιτήδεια, τοῦ λέει. "Ω! Θὰ τὸν κοοϊδεύουμε! Καὶ θὰ γελοῦμε μαζί του. "Α! Τί ἀστεῖο ποὺ θὰ εἶνε!...

'Ο κ. ντ' 'Λοζελὲς ἀκούει καὶ συμφωνεῖ. Εἶνε ἐντελῶς εὐγαοιστημένος ποὺ τὴν Βλέπει νᾶγη τόσο ποοακτικὲς Ἰδέες. Γιατὶ δὲν ἦταν καιμωμένος νὰ σχετίζεται μὲ γυναῖκες πεοήφανες καὶ ωμωμαντικὰ ἐοωτευμένες. Συναίνεται λοιπὸν νὰ τοῦ ναλοῦν τὴν εὐθυμία του μὲ μανιακὲς ἐκοῆξεις πάθους. "Ετσι δπως τοῦ παοουσιάζεται τοα ἡ φίλη του εἶνε ἐντελῶς τοῦ γούστου του.

Καὶ μὲ τέτοιες σκέψεις στὸ κεφάλι, φιλάει μὲ θέομη τοὺς γιονόλευκους ὦμους της, ἀπ' δπου γλυστοοῦν οἱ δαντέλλες καὶ μεθάει ἱκανοποιημένος ἀπ' τὸ γλιαοὸ ἄοωμα ποὺ γύνουν τὰ ὡοαῖα μαλλιά της.

Τὴ στιγνὴ δμως αὐτὴ ἕνας παοάξενος βόομβος ἀκούγεται στὴ σκάλα τοῦ κήπου.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; λέει ὁ κ. ντ' 'Λοζελές.

Τότε ἐκείνη ἀναστκώνεται καὶ μὲ τὰ μάτια νεμάτα ἄγοιες λάμψεις, τοῦ λέει:

— Αὐτὸς... αὐτὸς ποὺ ἔοχεται εἶν' ὁ ἄντοας μου! Τοῦ ὡμολόγησα στὸ γοάμμα ποὺ τοῦ ἔστειλα τὰ πάντα καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ κλειδὶ γιὰ ν' ἀνοίξη τὴν κανκελλόποοτα τοῦ κήπου.

Καὶ σὲ λίγο, καθὼς ἡ πόοτα ἀνοίνει μὲ θόουβο, μὲ μανία, ἡ ὡοαία φίλη τοῦ κ. ντ' 'Λοζελές, ποοσθέτει, τοομεοὴ μέσα στὴν ἐκδίκησή της νιὰ τὴν ποοσβεβλημένη ἀγάπη της:

—'Ο ἄντοας μου! Ναί, εἶνε αὐτὸς ποὺ θὰ σκοτώση καὶ τοὺς δυό μας! Ἐμένα τὴν ἄπιστη κι' ἐσένα τὸν ἄνανδοο τὸν ἄνθοωπο ποὺ δὲν ἔνει τὸ θάοοος ν' ἀναπήση ἀλη-θινά...

. . . . . .

'Αονὰ τὸ βοάδυ, ὅταν πιὰ εἶνε ἀογίσει νὰ νυντώνη νιὰ καλά, εἰδοποιήθηκε ἡ ἀστυνομία πὼς ὁ κ. ντ' 'Λοζελὲς εἶνε βοεθῆ νεκοὸς στὸ Βίλλα του. 'Ο ἀστυνόμος ποὺ ὑπῆκε στὸ δωμάτιό του τὸν εἶδε πεσμένον μποούμυτα κοντὰ στὸ κοεββάτι, μὲ τὸ πεοίστοοφο στὸ γέοι σὰν νὰ εἶνε αὐτοκτονήσει...

Γιὰ τὴν ὡοαία ἄπιστη κυοία, τὴ φίλη τοῦ κ ντ' 'Λοζελὲς κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἄντοα της δὲν ἔμαθε ποτὲ τίποτα γιὰ τὴν ἀπιστία της καὶ γιὰ τὸ αἰματηοὸ δοᾶμα ποὺ ποοκάλεσε.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

oo

Τὸ πιὸ καλοθρεμμένο παιδὶ τοῦ κόσμου

Τὸ πιὸ καλοθοεμμένο παιδὶ τοῦ κόσμου εἶνε ὁ μικοὸς "Αγγλος Πέτεο Τζών. Ζυνίζει 22 κιλὰ (πεοίπου 17 ὁκάδες) μ' ὅλο ποὺ εἶνε ἡλικίας μόλις 16 μηνῶν. Τὸ ἀγγλικὸ 'Υπουογεῖο τοῦ 'Επισιτισμοῦ τοῦ παοενγώοησε τελευταῖα δυὸ δελτία τοοφίμων.

Οἱ ψυχίατροι γιατρεύουν... ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Μιὰ νέα θεραπευτικὴ μέθοδος

'Αφοῦ ἐπὶ μῆνες ὁλόκληοους ἕνας 'Αμεοικανὸς δδοντοϊατοὸς ποοσπαθοῦσε, μὲ ὅλα τὰ σύγχοονα ἐπιστημονικὰ μέσα, νὰ γιατοέψη μιὰ πελάτισσά του ποὺ ἔπασχε ἀπὸ οὐλίτιδα κι' ἔγανε τὰ δόντια της ἕνα - ἕνα, τέλος τὴ συμβούλευσε νὰ καταφύνη... σ' ἕναν ψυχίατοο! Τῆς ἐξήγησε δὲ ὅτι ἡ ἀογικὴ αἰτία τῆς πτώσεως τῶν δοντιῶν της δὲν ἦταν ἡ οὐλίτις ἀλλὰ ἡ συνήθεια ποὺ εἶνε νὰ τοίζη διασκῶς τὰ δόντια της, ἰδίως στὸν ὕπνο της.

Αὐτὸ τὸ τοίξιμο ἔχει τὴν ἐπιστημονικὴ ὀνομασία «Βουγμὸς τῶν ὀδόντων». Ὀφείλεται δέ, στὶς πεοισσότεοες πεοιπτώσεις σὲ νευοικὴ ὑπεοέντασι, ἀποτέλεσμα ὑποσυνειδήτων ψυγικῶν συγκοουσεων. "Ετσι διδάσκει σήμεοα ἡ «ψυχοσωματικὴ ὀδοντοϊατοικὴ».

Στὴν πεοίπτωσι ποὺ ποοαναφέοαμε, ὁ ψυχίατοος ἀνακάλυψε ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε μιὰ βαθυὰ κουυμένη ἐνθοότητα κατὰ τοῦ συζύγου της, ποὺ δὲν τὴν ἀντιλαμβανόταν οὔτε κι' ἡ ἴδια. Μὲ τὴν κατάλληλη ψυγικὴ θεοαπεία ἔλειψε αὐτὴ ἡ κουφὴ αἰτία καὶ τὸ τοίξιμο τῶν δοντιῶν. "Οταν κατόπιν ἡ γυναῖκα ξαναπῆνε στὸν ὀδοντοϊατοό της αὐτὸς διαπίστωσε ὅτι τὰ δόντια της εἶναν πάψει πιὰ νὰ κουνιοῦναι πολύ καὶ μπόοεσε νὰ τῆς θεοαπεύση τὴν οὐλίτιδα καὶ νὰ σώση τὰ ὑπόλοιπα δόντια.

'Ο δόκτωο Μίλλεο, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ν. 'Υόοκης καὶ ποωτοπόοος τῆς νέας αὐτῆς θεοαπευτικῆς ἐξηγεῖ, ὅτι τὸ συνεχὲς τοίξιμο τῶν δοντιῶν ἀπὸ νευοικὴ αἰτία ποοκαλεῖ ἕνα βλαβεοὸ κλονισμό τους. Μὲ τὴν πίεσι ποὺ ἐξασκοῦν τότε στὰ αἱμοφόοα ἀγγεῖα ποὺ βοίσκονται σ'αὐτὰ τους, παοεμποδίζουν τὴν κανονικὴ κυκλοφοοία τοῦ αἵματος στὰ οὐλα. Κι' ἡ ἔλλειψις αἵματος ποοκαλεῖ τὴ νέκοωσι, τὸ θάνατο τῶν ἱστῶν. Τὰ οὐλα ἀποτοαδιοῦνται τότε καὶ ξεσκεπάζουν τὰ δόντια, τὰ ὁποῖα φθείοονται εὔκολα καὶ πέφτουν.

Ποέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ «βουγμὸς» εἶνε ὁ γειτοότεοος, ἀλλὰ ὄγι ὁ μόνος τοόπος φθοοᾶς τῶν δοντιῶν ἀπὸ ψυγικὲς διαταοαγές. 'Ο δόκτωο Μίλλεο ἀναφέοει πεοὶ τὶς 30 συνήθειες, ποὺ Βλάπτουν τὰ δόντια καὶ τὰ οὐλα — π. γ. τὸ δάγκωμα τῆς ἄκοης τοῦ μολυβιοῦ ἢ τῶν νυγιῶν, τὸ πιπίλισμα τῶν γειλιῶν, κλπ. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς δὲν ἀποτελοῦν ἐνδείξεις ὑποσυνειδήτων ψυγικῶν προβλημάτων, ἀλλ' ἁπλῶς ἀποτελέσματα τῆς καθημεοινῆς ὑπεοεντάσεως τῆς σημεοινῆς ζωῆς.

"Ενας ἄντοας ποντοεμμένος, βοισκόταν στὴν ἀνάγκη, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως στέγης, νὰ συγκατοικῆ μὲ μιὰ μεγαλύτεοη ἀδελφή του, ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσε ποτέ. 'Απ' τὴ συγκατοικημένη λοιπὸν στενογωοία του, ἀπέκτησε τὴ νευοικὴ συνήθεια νὰ γτυπᾶη διασκῶς τὰ μποοστινά του δόντια, τὴν ὥοα τῆς δουλειᾶς του. Σὲ ἕξη μῆνες εἶγαν κουνηθῆ καὶ πέσει οἱ τέσσεοες τοωεῖς του. Μόνον ὅταν ἀπέκτησε ἐπιτέλους δικό του σπίτι, διέσωσε τὰ ὑπόλοιπα δόντια του.

"Ενας ἄλλος ποαντοεμμένος μεσόκοπος εἶνε τὰ δόντια του σὲ κακὴ κατάστασι. 'Ο ψυχίατοος ποὺ τὸν ἐξέτασε, ἐξακοίβωσε ὅτι εἶνε τὴ συνήθεια νὰ πεονάη κάθε βοάδυ ὥοες ὁλόκληοες δαγκάνοντας τὰ νύγια του, ἀφοῦ πήγαιναν νὰ κοιμηθοῦν ἡ νυναῖκα του κι' ἡ κόοη της ἀπὸ πολὺ νωοὶς. 'Η ψυχιατοικὴ ἀνάλυσις ἀπεκάλυψε τὸ λόνο: 'Ο ἄνθοωπος αὐτὸς ἐνοιωθε μιὰν ἐοωτικὴ ἔλξι ποὸς τὴν ποοννοή του. Ντοεπόταν δμως κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ ποοσδιοοίση. Τὸ δάγκωμα τῶν νυγιῶν του, ἦταν μιὰ ἐκδήλωσις τῆς ψυγικῆς του συγκοούσεως. "Οταν βοῆκε τὸ θάοοος ν' ἀντιμετωπίση τὴν ἀλήθεια, ἡ κατάστασί του καλυτέοευε καὶ τὰ δόντια του ἔπαυαν νὰ ναλοῦν.

'Αλλὰ οἱ ψυγικὲς διαταοαγὲς ἔγουν ἐπίδοασι στὰ δόντια κι' ἀπὸ ἄλλης πλευοᾶς. Κλονίζουν σιγὰ - σιγὰ τὴ νενικὴ ὑνεία τοῦ ἀνθοώπου. Αὐτὸ ἐποσεάζει τὸ «μεταβολισμὸ» τοῦ ὀογανισμοῦ του. Τὰ οὐλα καὶ τὰ δόντια δὲν τοέφονται πιὰ ὅπως ποέπει καὶ συνεπῶς ἀοοωσταίνουν εὔκολα.

'Επὶ πλέον, ἕνας ἄνθοωπος μὲ κουοασμένα νεῦοα δὲν μασάει καλά, ἑπομένως τὰ δόντια καὶ τὰ οὐλα δὲν ἐκτελοῦν ἱκανοποιητικὰ τὸν ποοσοισμό τους καὶ ἀτονοῦν σιγὰ - σιγά.

Τέλος, ἔνει ἀποδειγθῆ μὲ ἀναλύσεις ὅτι ἡ νευοικὴ ὑπεοέντασις αὐξάνει πολὺ τὴν ὀξύτητα τοῦ σάλιου. Τὸ ὀξὺ σάλιο φθείοει τὸ ποοστατευτικὸ σωλάτο τῶν δοντιῶν κι' ἔτσι ἀογίζει ἡ καταστοφή τους.

Ποοσέγετε λοιπόν, τὰ νεῦοα σας ἢ μάλλον καὶ τὰ νεῦοα σας· ἂν θέλετε νὰ ἔγετε γεοὰ δόντια καὶ ν' ἀποφεύγετε τοὺς ὀδοντιατοοὺς καὶ κυοίως τὸ Βασανιστήοιο τοῦ πονόδοντου.

"Ενα ἐρώτημα

«... Πολλὲς φοοὲς μὲ ἀπασχόλησε ἕνα τοομεοὸ ἐοώτημα καὶ ἀνύπαντοο πὼς ὑπάοχει καὶ παντοεμένη τώοα: («"Εχομε τὸ δικαίωμα ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, ὅταν ἀγαποῦμε κάποιον ἢ ὅταν εἰμαστε ἀοοαβωνιασμένες ἢ παντοεμένες, ἔχομε λέω τὸ δικαίωμα νὰ φλεοτάοωμε καὶ μὲ ἄλλο πόοσωπο;»

Αὐτὰ μ' ἐοώτα ἡ 'Ανθισμένη Αμυγδαλιὰ καὶ ζητᾶ τὴ γνώμη μου, γιατὶ ὡς γυναῖκα γοαφει θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ τῆς δώσω τὴν πιὸ κατάλληλη ἀπάντησι. "Ισως νὰ ἔχη δίκηο γιατὶ μιὰ γυναῖκα βοίσκεται πιὸ κοντὰ στὸ τοομεοὸ ἐοώτημα ποὺ τὴ βασανίζει.

Καὶ ἀπαντῶ ὀοθὰ - κοφτά: ὄχι, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φλεοτάοη, γιατὶ δίνει τὸ δικαίωμα στὸν ἄλλο νὰ σκεφθῆ ὅτι εἶνε ἐλαφοὺα καὶ ἐπιπόλαια.

Γιατὶ φλεοτάοει μιὰ γυναῖκα; Φλεοτάοει ἀπὸ πλήοσκεια καὶ γιὰ νὰ πιστοποίηση ὅτι ὑπάοχουν κι' ἄλλοι ποὺ μποοοῦν νὰ τὴν ἀγαπήσουν. Γι' αὐτὸ φλεοτάοει ἡ γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ κολακεύεται ὅταν τὴν κομπλιμεντάοουν γιὰ τὴν ὡμοφιά της, γιὰ τὴν τσαχπινιά της· γιὰ κάτι ποὺ φοοᾶει. Παντως τὸ φλεοτάοισμα εἶνε κακό, μποοεῖ νὰ σᾶς ὁδηγήση σὲ ἐπικίνδυνο γλύστοιμα καὶ νὰ πλαισιώση τὴ ζωή σας μὲ τὴ δυστυχία καὶ τὴ συμφοοά.

Δειλὸν ἐρωτευμένον: Δειλία καὶ ἀναποφασιστικότης στὸν ἔοωτα δὲν πρέπει νὰ ὑπάοχη. 'Αφοῦ ζέοετε πὼς σᾶς ἀγαπᾶ κι' ἐκεῖνη, πὼς ἐνδιαφέοεται γιὰ σᾶς τότε, δὲν βλέπω τὸ λόγο ποὺ ἀποφεύνετε νὰ τῆς μιλήσετε. Θάοοος λοιπὸν κι' ὁ θεὸς μαζί σας ποοκειμένου ἴσως νὰ κατολήξετε σ' ἕναν ταιοιασμένο γάμο.

'Ατυχῆ Δ.Δ.Σ.: "Οσα μοῦ γοάφετε σχετικῶς μὲ τὴ νειτονοπούλα σας εἶνε καθαοὰ σημάδια ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ. Γι' αὐτὸ ποέπει νὰ ἐπιωφεληθῆτε μιᾶς στιγμῆς μοναξιᾶς καὶ νὰ τῆς μιλήσετε.

Αὐτὸ ἴσως πεοιμένει κι' ἐκείνη.

«Μ. Β.»: Εἶσαι πολὺ ἐγωϊστὴς φίλε μου, νὰ θέλης νὰ σοῦ πῆ ἐκείνη τὴν πρώτη λέξι καὶ σὺ συγκαταβατικὰ νὰ τῆς πῆς: «Ὅλα διοοθώνονται!» "Α-πὸ δῶ κι' ἐμπρὸς ἐσὺ πρέπει νὰ φανῆς τιμιος εἰλικοινης, γλυκομίλητος μεζί της, ἀφοῦ πραγματικὰ τὴν ἀγαπᾶς.

«Ναυόκα Δ. Ε.»: Τὸ γράμμα σου εἶνε καθαοὸ καὶ κολογοαμμένο. Γκοινιάζω μὲ τὰ κακογοαμμένα, τὰ διαστικά, τὰ μὲ μολυβὶ γοαμμένα. Τὸ διάβασα λοιπὸν προσεκτικὰ· ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ δὲν βοῆκα ἔοωτα ποωτενά. "Ηταν μιὰ ἁπλὴ συνήθεια νὰ ποιμένης καὶ νὰ ἀπαντᾶς ποὺ κόπηκε ἀπότομα καὶ σ' ἔκανε ν' ἀναοωτιέσαι τί αἴσθημα ἦταν αὐτό. "Αν σ' ἀναμεταζὺ μὲ τὸ ἴδιο ὕφος ἔνοαφες καὶ σὲ κάποιον ἄλλο πιχ., σὲ κάποιο στοατιώτη στὸ μέτωπο δὲν θὰ σοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι ἡ διακοπὴ τῆς ἀλληλογοαφίας του. Ἐξ ἄλλου μόνον οἱ κολακείες δὲν φανεοώνουν ἕνα ἐοωτικὸ αἴσθημα. "Υπῆοχε κι' ὁ Σπωπὰς σου στὸν ὁποῖο θὰ μποοοῦσε νὰ πῆ μιὰ λέξι οὔτως ὥστε νὰ μὴν ἐκτίθεται ἡ κόοη του μὲ τὴν ἀλληλογοαφία.

Α. Ν. Μάλθον, 182. 'Η ποώτη εἶχε λόγους νὰ μὴν παντοευτῆ μαζί σας, γι' αὐτὸ σᾶς ἐποότεινε τὴ φιλία της. Ἡ δεύτεοη βασίζεται στὸν ποώτο σας ἐνθουσιασμὸ καὶ ζητάει νὰ βοῆ μιὰ σανιδοσωτηοίας. Ἀ-φῆστε τὴν ἀοαβωνισσεμένη νὰ εὐτυχήση μὲ ἐκείνον ποὺ θὰ παντοευτῆ καὶ ἀποφεύτωνας τὴν ζανθοῦλα, μὲ τοὺς ὑποψιασκοπιούς. Εἶστε σὲ ὥοιμη ἡλικία καὶ εὔκολα θὰ βοῆτε μιὰ νοικοκυοεμένη κοπέλλα νὰ παντοευθῆτε γιὰ νὰ χοοῆτε πιὰ τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη καὶ εὐτυχία.

Λουλούδι ποὺ μαοάθηκε ποὶν ἀνθίση 25-50: Καταλαβαίνω τὸν πένο σου καὶ τὴν ἀγανάκτησί σου, μικοούλα μου. Ἀλλά, οὔτε ὁ Α-θηναῖος θὰ μποοοῦσε νὰ σώση τὴν κατάστασι ἐπειτα ἀπὸ τὴν τόση ἀσυνεἰδησία μὲ τὴν ὁποία σοῦ ποοσυνιάστεται. "Επιτοεψέ μου ὅμως νὰ σὲ μαλώσω. Ἡ μητέοα σου εἶνε τόσο νέα ποὺ μποοεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς εἶστε ἀδελφές. Δὲν βλέπω λοιπόν, τὸ λόγο νὰ μὴν ἔχετε μιὰ ἐ-παφη ψυχικὴ καὶ νὰ μὴν ἐμπιστεύεται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Πόσ ἀνεκοῦφισι θὰ ἐνοιωθῆς, ἂν ὅσα μοῦ γοάφεις καθόσουνα ἕνα βοάδυ καὶ τὰ ἔλεγες τῆς μητεοούλας σου. Νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι ἐκείνη σὰν γυναῖκα πιὸ πεπειοαμένη στὴ ζωή, θὰ σὲ ποοστάτευε ἀπὸ κάθε ἀ-πόοοπτο καὶ θὰ εὕοισκε μιὰ λύσι. Ἐστω καὶ νὰ σὲ ἀπομα-κούνη ποοσωοινῶς ἀπὸ τοὺς ἀ-συνείδητους αὐτοὺς ἀνθοώ-πους. Μὴ διστάζης. "Αν δὲν τὰ πῆς στὴ μαννοῦλα σου σὲ ποιὸν θὰ τὰ πῆς;

«Καμέλια»: Β.Ν.Σ.Ε.Π.Χ.: Εὐχαοιστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Λοιπόν ἐσεῖς κι' ἐσύ, Γιατὶ τοῦ ἔδωσες δλο τὸ βάοος, τοῦ παοοκώοησες τὴν ἀ-δεια νὰ σὲ συναντᾶ στὰ κουφά, τοῦ ἀναψες μ' ἄλλα λόγια πάθος φλογεοοὺς καὶ τώοα ποὺ συνεπιθήκες καταλαβαί-νεις ὅτι παοασύοθηκες ἀόκοπα σὲ μπελάδες. Λοιπὸν σταμάτησε τὰ ραντεβοῦ. Δόστου μιὰ ἐξήγησι τελικὴ καὶ ὕστεοα ἀφῆνης τὸ ζήτημα ἐκκοεμὲς γιατὶ τὸν κάνεις κι' αὐτὸν πολὺ δυστυχισμένο.

Καοδοῦλα πονεμένη: Εἶνε τόσο θλιβεοὰ σοα μοῦ γοάφεις ποὺ σὲ βεβαιώ ἐδῶ κοντὰ διαβάζοντας τὸ γοάμμα σου. Εἶνε μιὰ «Πονεμένη Ἱ-στοοία» καὶ θὰ χοησιοποιήσω μιὰ μέοα τὸ θέμα αὐτό. Σφίξε τὴν καοδιά σου μικοούλα μου, ἀφοῦ δὲν βοίσκεις ἄλλη λύσι καὶ μείνε ἐκεῖ ποὺ σ' ἔχει τά-ξει ὁ Θεός. Σὲ βεβαιώ δὲν θὰ μετανοιώσης. Μέσα στὴν ἀγά-πη καὶ τὴ ζεστασιὰ τοῦ σπιτι-κοῦ σου κοντὰ στὰ δυὸ ὡμοο-φα ἀγγελούδια σου, θὰ ξανα-βοῆς τὴ γαλήνη ποὺ τόσο με-γάλη ἀνάγκη ἔχει ἡ ψυχή σου.

«Μαραμένο μπου-μπούκι τῆς ἀνοίξεως»: Σὲ κατεστοεψε ὁ μενάλος σου ἐνθουσιασμός. Πάντως ὑπάοχει πάντα καιοὸς νὰ σωθῆ ἡ κα-τάστασις. Μὴν εἶσαι ἐνωϊστοία τώοα ποὺ δὲν πρέπει κι' ἀφησε στὰ χείλη σου ν' ἀνθίση ἕνα χαμόνελο ἀφοῦ τὸν ἀναπᾶς. "Ετσι ἡ εὐτυχία θὰ ξαναμπῆ στὸ σπιτικό σου.

«Περιπούδαστον νέον τῆς 'Αρκαδίας»: Δὲν εἶνε κατοοθώματα αὐτὰ ποὺ μοῦ γοάφεις, εἶνε συμφο-ρὰ καὶ δυστυχία ποὺ ἔχεις σκο-πιάσει σὲ ἀθῶες ἀγνὲς ψυ-χές. 'Αφοῦ τ' ἀποφάσισες πιὰ νὰ πεντοευτῆς νὰ πᾶς νὰ ζη-τήσης τὸ χέοι τῆς γαλανομά-τας ποὺ ὑπόφεοε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ ποὺ ἔχει ὅλες αὐτὲς τὶς ἀοετὲς ποὺ μοῦ γοά-φεις. Γίνου, ἐπιτέλους νοικο-κύοης!

'Ασυοματιστὴν Κ. 3: Σᾶς συνχαίοω νιὰ τὰ καλά σας ἀθήματα. 'Ο τίμιος χαοακτή-οας σας θὰ κάνη τὴ νέα ποὺ ἀγαπᾶτε πολὺ εὐτυχισμένη. Μὴν ἀονοπορεῖτε ὅμως πηναί-νετε στὴ μητέοα της καὶ πα-οακαλέστε την νὰ σᾶς δώση τὴν εὐχή της.

"Ομοοφη Κοητικοπούλα Α.Σ.: Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ διαλέξη κανεὶς ἕνα πόσ-ωπο ποὺ θὰ τὸν κάνη εὐτυχι-σμένο. Εἶστε πολὺ ὥμοοφη, ἔ-χετε μενάλη ποοῖκα ὀοφανὴ ἀπὸ πατέοα καὶ μητέοα καὶ μιὰ ἄλλη οἰκογενειακὴ ὑπο-χοέωσι καὶ νέα 22 χοονῶν. Ἀ-σφαλῶς, ὅπως μοῦ γοάφετε, πολλοὶ σᾶς πλησιάζουν γιὰ τὴν ποοῖκα σας. Σεῖς, διαλέχτε ἕ-να φτωχὸ μὰ τίμιο κι' εὐγενι-κὸ νέο, πάοτε γι' αὐτὸν τὶς πληοοφοοίες ποὺ θέλετε καὶ κάνετε τὸν σύντοοφο τῆς ζωῆς σας καὶ οἰκοκύοη στὰ πολλὰ κτήματα ποὺ ἔχετε.

Σοφία δίχως ὠμοοφιά: 'Αφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε καὶ σᾶς ἀγαπᾶ δὲν ποέπει νὰ εἶ-στε καθόλου διστακτικὴ καὶ μά-λιστα ἐφ' ὅσον ἀδιαφοοεῖ γιὰ τὰ ποοικιὰ κτλ. κτλ. Μὴν φέονετε λοιπὸν ἐοεῖς δυσκολίες γιὰ τὸ γάμο. 'Αφῆστε τον νὰ τὰ κανονίση μὲ τὸν πατέοα σας. Μονοκοκόοη εἴσαστε στὸ σπίτι του θὰ ζήσετε, ἑπομένως καὶ τὰ χοήματα ἀπὸ τὴν ἀ-σφάλεια ποὺ θὰ πάοη, στὸ σπι-τι θὰ πέσουνε. Μὴν εἶστε ἀ-παισιόδοξη.

«Σέφανον»: Κοήτην: "Ολα τὰ γοάμματα ποὺ λαβαί-νομε, μετὰ τὴν ἀπάντησι ποὺ θὰ δώσωμε, σκίζονται. Ἑπομέ-νως οὔτε μποοῶ νὰ θυμηθῶ σὲ ποιὸν ἀπευθυνόταν αὐτὴ ἡ ἀ-πάντησι. Ὑποθέτω, ἂν ὑπο-ψιάζεστε τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτα. Προ-εγγίσετε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ φανῆ ἀμέσως. Ἀλ-λοίως λησμονήστε. Γιατὶ δὲν εἶστε, πιά, οὔτε παιδὶ οὔτε ὁ πρῶτος τυχών. Ἔχετε ἀναλά-βει μιὰ ἱερὴ ὑποχοέωσι ἐναντι τῆς οἰκογενείας σας καὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς παρασύρουν τέτοια μικροπράγματα.

Κ. Σ. Ἐνα πονεμένο κορίτσι, "Αργος: 'Αφοῦ σᾶς εἶπε ψέματα δὲν ἀξίζει τὸν κόπο οὔτε νὰ τὸν συλλο-γίζεστε. Ἄλλα εἶχε στὸ νοῦ του κι' ἄλλα ζητοῦσε. Προφυ-λαχθῆτε.

«Χαμένην Εὐτυχία, Α. Ρ.»: Τὸ γράμμα σου δὲν εἶ-νε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῆ μι-κοούλα μου. Εἶνε μιὰ ἁπλὴ κοινὴ ἱστοοία ὅπως τόσες ἄλ-λες. "Αν πραγματικὰ σᾶς ἀγα-πᾶ, τότε δὲν ὑπάοχει ἀμφιβο-λία ὅτι μόλις φτάση στὴν 'Αμε-οικὴ θὰ σᾶς γοάψη. Τότε ἀσ-χίστε τὴν ἀλληλογοαφία καὶ θὰ δῆτε τί θὰ γίνη.

"Ικαοον Β., 'Ενταῦθα: Τὴν ποαπτὴ ἀπάντησι σᾶς τὴν ἔδωκε μὲ τὸ στόμα καὶ μὲ τοὺς τοόπους της. Τί τὸ θέλετε τὸ γοάμμα; Ἐξ ἄλλου δὲν

ελπίζη. Πρέπει νὰ φανῆτε εἰλικρινὴς καὶ τίμιος ἀπέναντί της.

Μαραμένον Κρίνο Ρ. Τ.»: Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ.. Ἐξαρτᾶται ὅμως ὅλο τὸ μέλλον του, ὄχι ἀπὸ σᾶς, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς σπουδές του στὶς ὁποῖες βασίζεται ἡ μητέρα του. Μὴν ἐζωθήσετε λοιπὸν τὰ πράγματα. Χαρίστε του τὸ χαμόγελό σας ἀπὸ μακρυὰ καὶ ἀφῆστε τὸ μέλλον νὰ μιλήσῃ. Ἂν κρατήσῃ τὴ ἀγάπη του, θὰ σᾶς τὸ δείξῃ μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο τὰ καταφέρῃ. Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ καὶ τ' ἀπρόοπτα κάθε ἀγάπης ὅταν συναρπάζη τοὺς νέους σὲ τόση μικρὴ ἡλικία καὶ προπαντὸν ὅταν τοὺς βαραίνουν διάφορες οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις.

Ρίτα Μαργαρίτα μαδημένη: Ἀρνήσατε νὰ σκεφθῆτε τὶς συνέπειες μιᾶς παραφορᾶς σας. Καὶ τὸ κακὸ εἶνε ὅτι δὲν εἶστε καὶ τόσο μικρὴ ποὺ νὰ σᾶς ζεγκλάση ἕνας πολὺ μικρότερός σας. Κάνετε, λοιπόν, ὑπομονὴ ὡς ποὺ νὰ βρῆτε ἕναν τίμιο ἄνθρωπο νὰ σᾶς παντρευτῆ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ χαρίσματά σας.

Μοῦ γράφει ἡ Σαπφώ: «...σὰν βαρυκλεισμένια μὲ πλάκωσε ὁ ἔρως καὶ νά, τὸ κατάντημά μου: ἀρρωστη στὸ «Σωτηρία». Μαραζώνω καὶ ζῶ τὶς λίγες μέρες ποὺ μοῦ ἀπομένουν χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς παρηγοριά. Πέστε μου νὰ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμα ἀφοῦ μὲ ἐγκατέλειψε; Νὰ πεθάνω; "Η νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα καὶ νὰ κυττάξω τί μοῦ λένε οἱ γιατροί; Θὰ μοῦ κάνη καλὸ ἡ ἀπάντησί σας...»

Σ' ἐγκατέλειψε κι' ἔφυγε. Αὐτὸ δὲν λέγεται ἔρως, ἀγαπητή μου. Κι' ἀπορῶ, ἀκόμα πῶς μιλᾶς γιὰ θάνατο γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο οὔτε νὰ γυρίσῃς νὰ τὸν κυττάξῃς. Κύτταξε λοιπὸν τὴν ὑγεία σου, ἀγαπητὴ Σαπφὼ καὶ ἄκουσε τὶ σοῦ λένε οἱ γιατροί. Γιατὶ ἡ ἀρρώστεια σου μόνο μὲ τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία καὶ ξεγνοιασιὰ τοῦ μυαλοῦ θεραπεύεται. Σοῦ στέλνω μερικὰ βιβλία νὰ περνᾶς τὴν ὥρα σου καὶ νὰ ἀποσκολῆς τὸ μυαλό σου σὲ κάτι τὸ πιὸ εὐχάριστο καὶ μορφωτικό. Πρέπει νὰ ζήσῃς γιὰ νὰ καταλάβῃς πόσο ἀνόητη ἦσουν μικρούλα μου, ποὺ τόσο ἐπιπόλαια θυσίαζες τὴ ζωή σου γιὰ ἕνα ἐντελῶς ἀνάξιο τῆς ἀγάπης σου.

Ἱππότην Πρωτάρην: Εἶσαι ἕνα τίμιο παιδί, μὲ συνείδησι καὶ συναίσθησι τῶν καθηκόντων σου. Ὡς τὰ τώρα φάνηκες γενναῖος καὶ ἀπόδωσες τὸν πειρασμὸ ἀπὸ κοντά σου. Ἐλπίζω πὼς μὲ τὸν ἰσχυρὸ καὶ τίμιο χαρακτῆρα ποὺ ἔχεις θὰ ὑπερνικήσῃς κάθε ἐμπόδιο κι' ὅταν μὲ τὸ καλὸ τελειώσῃς τὶς σπουδές σου θὰ γίνῃς ἕνας καλὸς νοικοκύρης, χρήσιμος στὴν οἰκογένειά σου καὶ στὴν κοινωνία.

Ἀτυχον Ἐπαρχιώτην 30: Μὲ συγκίνησε πάρα πολὺ ἡ ἱστορία σας. Ἦταν τόσο σύντομη ἡ εὐτυχία σας! Πάντως νομίζω ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπαγορεύει μιὰ τέτοια περίπτωσι. Ρωτῆστε γιὰ νὰ πληροφορηθῆτε καλά. Θὰ εἶναι τραγικὴ γιὰ σᾶς μιὰ τέτοια ἀπαγόρευσις. Ξαναγράψτε μου νὰ μάθω τί ἀποκάνατε.

Πονεμένον Νέο Ναύπακτον: Νὰ προσπαθήσετε νὰ τὴ βρῆτε καὶ νὰ ἐξηγηθῆτε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κι' ἐκείνη σᾶς ἀγαπᾶ, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἀρρώστειός της ἀποφεύγει νὰ σᾶς κάνῃ δυστυχῆ. Φανῆτε λοιπὸν μεγαλόψυχος. Πέστε της ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ ποὺ θὰ περιμένετε νὰ γίνῃ τελείως καλὰ γιὰ νὰ τὴν παντρευθῆτε. Ὅπως ξέρετε ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ δὲν θέλει συγκινήσεις, γι' αὐτὸ ἀποφεύγετε νὰ τὴν κάνετε νὰ ὑποφέρῃ.

Ἀπονοπτεμένο ὀμοιοπτή: Νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν ἀμηχανία ποὺ σᾶς παιδεύει μὲ μιὰ ἐξήγησι. Ἀκριβῶς αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε νὰ τῆς τὰ πῆτε. Ἐκεῖνη εἶναι ἀμυαλὴ καὶ μικρή. Σὲ σᾶς ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται ἕνας μέλλων ἐπιστήμων νὰ πέσῃ σ' ἕνα τέτοιο μεγάλο σφάλμα. Φανῆτε πιὸ σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς ἀπέναντί της.

Πονεμένο Παιδί, Γύθειον: Βέβαια ἡ περιπτωσις σας εἶναι πολὺ σοβαρή. Μὴν ἐπιμένετε ὅμως τόσο πολὺ ἂν βλέπετε πὼς δὲν ἀνταποκρίνεται γιατὶ θὰ βλάψετε τὴν ὑγεία σας. Καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κάτι τὸ ἀόριστο νὰ ἀρρωστήσετε. Εἰσθε ἀκόμα πολὺ νέος καὶ ὅλη ἡ ζωὴ εἶναι μπροστά σας καὶ σᾶς χαμογελᾶ. Μὴν πικροίνεστε λοιπὸν καὶ ρίχτε πίσω σας κάθε στενοχώρια. Λησμονῆστε.

Κ.Τ.Ρ. Σπάρτην: Μικρούλα μου δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσαι ποὺ ἔφυγε ὁ ἀγαπημένος σου καὶ ἤρθε στὴν Ἀθήνα ποὺ ἔχει τὶς δουλειές του. Φοβόσαστε μὴ βρῇ καμμιὰ ἄλλη! Ἀλλοίμονο, δὲν μπορούμε νὰ δέσωμε τοὺς ἄντρες μὲ σχοινιά. Ἂν εἶνε τίμιος χαρακτήρας καὶ σᾶς ἀγαπᾶ, θὰ σᾶς μείνῃ πιστός. Ἐξ ἄλλου, ὅπως γράφετε, ἐπῆγε γιὰ ἕνα μῆνα μόνον.

Χρυσὸ χρυσάνθεμα: Τέτοιες περιπτώσεις ὑπάρχουν πολλές, ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ παραπονιέστε πὼς εἶστε ἡ μόνη. Σφίχτε τὴν καρδιά σας, ξαναρχίστε τὶς ἐκδρομὲς σας τὶς παρέες σας καὶ θὰ ξαναβρῆτε τὸ χαμόγελο καὶ τὴ χαρὰ ποὺ χάσατε.

Σφραγίδα τοῦ ἔρωτος: Μοῦ παραπονιέσθε ὅτι μοῦ ξαναγράψατε καὶ δὲν σᾶς ἀπάντησα. Θέλω νὰ πιστέψετε ὅτι δὲν ἔλαβα τὸ γράμμα σας. Τὸ παιδάκι σας νὰ τὸ βάλετε ἐσωτερικὸ σὲ κανένα σχολεῖο καὶ νὰ κυττάξετε νὰ βρῆτε μιὰ δουλειὰ ποὺ νὰ σᾶς ἀποσχολῆ καὶ νὰ μὴ σᾶς τυραννᾶ ὁ καῦμός. Καὶ προπάντων νὰ κυττάξετε τὴν ὑγεία σας γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ὀρφανὸ τὸ ἀγαπημένο σας μικρό.

Ἑλένην Ξ: Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε. Πάντως δοκιμάστε, μπορεῖ νὰ πετύχετε. Σᾶς τὸ εὐχομαι.

Ἱππότην τῆς ἐρήμου: Ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ξενητειὰ στὴν Ἀφρικὴ, πρέπει ν' ἀποκαταστα θῆτε στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ παντρευθῆτε ἕνα νοικοκοιροκόριτσο. Καὶ δὲ βρήκατε; Σᾶς φαίνονται ὅλες ἀκατάλληλες γιὰ σᾶς; Τότε προχωρῆστε πηγαίνετε πρὸς τὴν ἐπαρχία. Ἐκεῖ ἴσως νὰ βρῆτε τὴ γυναίκα τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως τὴν ὀνειρεύεστε.

Ὀαθήμα Μαρέζ: Ἐτελειώσατε τὸ γυμνάσιο καὶ τώρα δὲν ξέρετε τί νὰ κάνετε. Νὰ παντρευθῆτε ἢ νὰ συνεχίσετε τὶς σπουδές σας; Ἂν, ὅπως μοῦ γράφετε, οἱ γονεῖς σας βρῆκαν ἕνα καλὸ καὶ τίμιο νέο νὰ σᾶς παντρέψουν μὴ διστάσετε, Σᾶς προσφέρει ἐξ ἄλλου μιὰ ἄνετη ζωή. Ἀφῆστε, λοιπόν, τὶς σπουδὲς ἀφοῦ ἡ τύχη σας σᾶς προσφέρει νὰ γίνετε μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος.

Θεσσαλονικιὰ τὴν Μελαχροινή: Δὲν ἔπρεπε νὰ λυπῆστε τόσο πολὺ τὴ φιλενάδα σας, ποὺ σᾶς ἀγαπούσε. Τώρα ποὺ καταλάβατε τὸ σφάλμα σας καὶ δὲν εἶνε ἀκόμα ἀργά, νὰ τὴ βρῆτε νὰ τῆς ζητήσετε συγχώρεσι καὶ νὰ τῆς ἀποδώσετε τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶ καὶ ὑποφέρει γι' αὐτόν.

Λοχίαν Τριπολιν: Ἔχει δίκηο ἡ κοπέλλα. Σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε γιατὶ εἶνε ὡραία. Πῶς ἔχετε ὅμως τὴν ἀπαίτησι ν' ἀγαπήσῃ κι' ἐκείνη ἕναν ἄγνωστο καὶ νὰ ὑποφέρῃ ἀργότερα; Ἀφοῦ, λοιπόν, ἔχετε καλὸ σκοπὸ πηγαίνετε σπίτι της μιλᾶστε γιὰ τὰ σχέδιά σας ὅταν ἀποστρατευθῆτε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἀποκρούσουν, ἀφοῦ ἐξ ἄλλου συγκεντρώνετε τόσα χαρίσματα φυσικά, ἠθικὰ καὶ ὑλικά.

Ἕναρδζ τριαντάφυλλο, Βόλον: Ἀλήθεια, εἶστε πολὺ ἄτυχη. Καὶ οἱ τρεῖς κατασειρὰν νέοι ποὺ σᾶς ζήτησαν πέθαναν. Δὲν φταίτε βέβαια ἐσεῖς. Ἴσως τὸ κακὸ νὰ τρίτωσε καὶ νὰ βρῆτε τώρα τὸν ἄντρα ποὺ θὰ ζήσῃ καὶ θὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένη.

Γορνὸ ἐλαφάκι: Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς ποὺ μοῦ ἀναγγέλλετε. Προσπεθῆστε τώρα νὰ εἶστε μαζί του εὐγενικὴ καὶ πειθαρχική.

Παυσανίαν Ἄγιον: Τί φταίει ὁ καύμένος ἐκεῖνος ὁ ἔνος ὅταν πήγαινε ἐκεῖνη τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα στὸ μαγαζί του καὶ τὸν ζευμάλισε; Πάντως καλλίτερα που συνέβη αὐτὸ τώρα ποὺ παντρευθῆτε, γιατὶ ἀλλοιώτικα ἡ θεσις σας θὰ ἦταν πολὺ δυσκερής. Α. διαφορῆστε.

Ὅλα ἦταν στάχτη καὶ καπνός: Ἀπὸ τὸ ψευδώνυμό σας βγάζει κανεὶς τὸ συμπέρασμα ὅλης σας τῆς ἱστορίας. Μονάχη της τὸ θέλησε νὰ καταστρέψῃ τὸ σπίτι της. Εἶσ ὡς ἀρρεθωνιστικὸς μὴ θελήσετε νὰ ὑπερδευθῆτε στὰ ζητήματά της. Πάντως σᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήσετε τὸ χαρακτῆρα της. Εἶσθε τυχερός!

Μιὰ νεκρὴ ὑπαρξιν Χίον: Λυπᾶμαι γιὰ τὸν πόνο σας προσπεθῆστε ὅμως νὰ συγκεντρώσετε τὶς σκέψεις σας καὶ νὰ κυττάξετε τὰ παιδιά σας καὶ τὸ σπίτι σας. Εἶστε νέα ἀκόμα, μπτέρα 21 χρονῶν μὲ δυὸ ἀγοράκια. Λυπῆθητε τα καὶ ζήσετε γι' αὐτά. Αὐτὰ θὰ σᾶς θυμίζουν τὸν ἀγαπημένο σας.

Φίλην τῆς ποιήσεως: Τὰ ποιήματά σας πάρα πολὺ καλά. Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν τὰ σκορπᾶτε ἐδῶ κι ἐκεῖ στὰ περιοδικά. Ἀφοῦ ἔχετε χρήματα νὰ τὰ ἐκδώσετε σ' ἕνα ὡραῖο τόμο.

Σπασμένη κιθάρα Ζάκυνθον: Τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, ἀφοῦ μπορεῖτε, εἶνε νὰ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν πόλι σας. Θὰ κάνετε μεγάλο κακὸ σ' ἕνα τόσο καλό, ἥρεμο κι' εὐτυχισμένο σύζυγο. Φύγετε. Ἔτσι θὰ τὴ βοηθήσετε νὰ συνέλθη.

Μάτια γαλανὰ μάτια δακρυσμένα: Δὲν πρέπει νὰ κλαίτε καὶ νὰ στενοχωρῆστε. Τὸ κακὸ εἶνε τόσο μικρό. Ὑπάρχουν πολὺ χειρότερα. Ἐξ ἄλλου αὐτὴ εἶνε ἡ εὐκαιρία ποὺ ἦ τοῦ δείξετε πόσο τὸν ἀγαπᾶτε.

Μαριάμ Κηφισιά: Τὸν ἀγαπᾶτε, λοιπόν, τόσο πολύ. Καὶ πα' ὅλο ὅσα σᾶς ἔκανε; Μὲ συγκινεῖ ἡ πρόθεσις σας νὰ τὸν φέρετε στὸν ἴδιο δρόμο. Ἂν εἶνε ἀπὸ καλὴ πάστα, δὲν θὰ πάνε οἱ κόποι σας ἄδικα καὶ τότε θὰ εἶστε εὐχαριστημένη πὼς κερδίσατε διπλὰ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶτε.

Παλιὸν καραβοκύρη: Δὲν φανταζόμουνα ποτὲ πὼς σεῖς ποὺ γυρίσατε τόσον κόσμο θὰ τσέωτε τώσα μπροστὰ σὲ ἕνα κοριτσάκι!

Ἔχετε ὅμως δίκηο ὅπως μοῦ γράφετε. Ὅλες οἱ γυναῖκες που γνωρίσατε ἦταν γυναῖκες τῆς τύχης. Καὶ τώρα... λυγίσατε μπρὸς στὴν πραγματικὴ ἀγνότητα καὶ τάχετε χάσει. Αὐτὸ σὲ τιμᾶ. Τράβα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μονοπάτι που θὰ σὲ ὁδηγήσῃ πρὸς τὴ μάννα της καὶ τέλειωνε τὴ δουλειὰ σου γρήγορα. Ἔτσι ὅπως ἔμαθες. Κιὰ στέρανα!

Σούλα Πειραιά: Μὲ συγκίνησι διάβασα ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ παρελθόντος σου. Θὰ θάσαι, ὅμως τώρα νὰ πάρῃς τὸ νέο που σὲ ἀγαπᾶ μὴ μάθῃ καμμιὰ μέρα τὸ παρελθόν σου. Καταλαβαίνω πόσο δύσκολη εἶνε ἡ θέσι σου. Ἀλλὰ ἂν ὁ νέος αὐτὸς που φαίνεται λογικὸς ἀγαπᾶ, ὄχι ἀπὸ ἕνα καπρίτσιο ἐφήμερο ποτὲ νὰ ἀνοιξῇ τὸν τὴν καρδιά σου. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ πονέσῃ κι' αὐτὸς μαζί σου καὶ θὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσότερο γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σου.

Εὐριπίδην: Ὄχι δὲν εἶστε τόσο κακὸς καὶ ἄσωτος ὅσο φαντάζεστε τὸν ἑαυτό σας. Ἦταν μιὰ περιπέτεια που ἐπέβαλε νὰ φανῆτε τόσο σκληρός. Κι' ὅπως εἴδοστε πρ' ὀλο τὸν πόνο που νοιώσατε σταθῆκατε στὸ ὕψος τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως καὶ μὲ μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία ἐσώσατε μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια.

Ἀποσυρθῆτε, λοιπόν. Πρέπει καὶ ζητήσετε στὴ μοναξιὰ νὰ καμπόσο καιρὸ τὴν ψυχικὴ σας γαλήνη.

Ἡ Μαρία Κ. μοῦ γράφει: «... Δὲν μπορῶ μὰ τώχω μέσα μου... Τί νὰ κάνω; Ὅταν μιλάει μὲ ἄλλην, νομίζω ὅτι μὲ ἀπατᾶ... Ὑποφέρω, μοῦ ἔρχεται νὰ κάνω ἔγκλημα. Δὲν μπορῶ... δὲν ὑποφέρω πειά...»

Ἡ Μαρία ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα της τόσο πολὺ ποὺ φοβᾶται νὰ μὴ τῆς τὸν πάρουν. Φόβοι ἀδικαιολόγητοι. Πρόσεξε λοιπόν, ἀγαπητὴ μου, τὸ ἐλάττωμα αὐτό, γιατὶ ἐλάττωμα εἶνε. Πρόσεξε γιατὶ αὐτὸ ἡ ζήλεια σου θὰ σοῦ κάμη κακό.

Μόνα-Λιζὰ Πάτρας: Συχνὰ μᾶς παρουσιάζεται μιὰ τέτοια περιπτωσι σὰν τὴ δική σου. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ μπερδεύωμε τὸ ἕνα αἴσθημα μὲ τὸ ἄλλο. Ἀλλοιῶς θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα ἂν ἤσουνα μιὰ κυρία. Ἐδῶ εἶσαι ὅμως μιὰ δεσποινὶς ἑνὸς κοριτσακιοῦ καὶ ἑπομένως θὰ πρέπει νὰ κρατήσῃς γιὰ τὸν πωτὸ τὴν ἀγάπη καὶ γιὰ τὸ δεύτερο μιὰ φιλία. Ἂν βλέπῃς ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ φιλία βγαίνει ἀπὸ τὰ ὅρια καὶ καταντᾶ ἐπικίνδυνη, τότε νὰ ἀποφύγῃς τὸ δεύτερο ὁπωσδήποτε, γιατὶ ὁ πρῶτος συγκεντρώνει πολλὰ χαρίσματα ἐνῶ ὁ δεύτερος ἡ γοητεία καὶ τὴν κατάκτησι ἄνευ ὅρων.

Ἔρασμον Μαθητήν: Ἤσουν καὶ εἶσαι ἕνα λογικὸ παιδὶ μὲ ἠθικὲς ἀρχὲς καὶ τίμιο χαρακτῆρα. Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκες, λοιπόν, ἐνωρίτερα ὅτι εἶχες ὑποχρεώσεις στὴν οἰκογένειά σου; Δυστυχῶς αὐτὸ συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου. Τοὺς παρασέρνει ὁ ἐνθουσιασμὸς κάνουν ὄνειρα καὶ τέλος ὅταν βγάλουν τὸ γυμνάσιο πέφτουν στὴν ὠμὴ πραγματικότητα. Τελείωσε λοιπὸν τὸ Γυμνάσιο καὶ πήγαινε νὰ σπουδάσῃς καὶ νὰ βοηθήσῃς τὸ σπίτι σου. Κι' ὅταν θἀρθῇ ὁ καιρὸς θὰ βρεθῇ ἡ γυναίκα που θὰ γίνῃς ὁ «σύζυγός» της.

Π Τ Λ. Σάμον: Ὅλη ἡ ἱκανότης τῆς γυναίκας εἶνε τὸ πῶς νὰ μαζεύῃ τὸν ἄντρα της καὶ ὄχι νὰ τὸν διώχνῃ στὴν ταβέρνα. Προσπάθησε, λοιπόν, μὲ τὴ γοητειά σου, μὲ τὰ γλυκά σου λόγια μὲ τὴν εὐχαριστη συντροφιά σου νὰ τὸν κρατήσῃς.

Ι. Κ. Γ. Σάμον: Ἂν ἔχετε σχέσεις μὲ τοὺς γονεῖς νὰ φανῆτε κοιλὴ καὶ περιποιητικη. Κάθε γονιὸς νομίζει ὅτι θὰ τοῦ πάρῃ ἡ νύφη τὸ παιδί τους. Ὅταν δοῦν ὅμως ὅτι ἡ νύφη εἶνε καλὴ καὶ ὅτι θὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι μαζί της τότε δὲν θὰ τὴν μισοῦν, ἀλλὰ θὰ τὴν πάρουν στὴν ἀγκαλιά τους.

Γ. Π. Β. Σάμος: Πρέπει ν' ἀκούσῃ τί τῆς λένε οἱ γινεῖς της γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ γίνῃ πολὺ δυστυχισμένη. Πολλὲς φορὲς ὁ ἐνθουσιασμὸς μᾶς παρασύρει, ἀγαποῦμε τυφλὰ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ διακρίνωμε κανένα ἐλάττωμα. Ἐνῶ οἱ γονεῖς κρίνουν ψύχραιμα καὶ συνήθως παίρνουν καὶ τὶς πληροφορίες τους.

Π. Λ. Α. Σάμον: Νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ μυαλό σας αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Προκειμένου νὰ κάνετε ἕνα ὁλόκληρο σπίτι δυστυχισμένο εἶνε προτιμώτερο νὰ ὑποφέρετε ἐσεῖς λιγάκι. Ἐξ ἄλλου χάθηκαν τὰ ἀνύποντρα παλληκάρια;

Δ. Γ. Β. Πάρος: Νὰ τὸν πάρετε. Ἀφοῦ σᾶς ἀγαπᾶ θὰ σᾶς κάνῃ εὐτυχισμένη. Καὶ σεῖς ἐσ τὸν ἀγαπήσετε μὲ τὸν καιρό. Φτάνει νὰ τὸν σέβεστε καὶ νὰ τὸν ἀκοῦτε, νὰ τὸν δεχόσαστε μὲ τὸ χαμόγελο καὶ νὰ εἶστε περιποιητικὴ. Κι' ὅλα θὰ πάνε καλά.

Γ. Β. Π. Πάρον: Ὅλα εἶνε τυχερά. Δὲν βρέθηκε ἀκόμα ὁ νέος που θὰ σᾶς συγκινήσῃ. Ἐξ ἄλλου εἶστε ἀκόμη τόσο νέα! Δὲν πρέπει λοιπόν, οὔτε νὰ στενοχωρῆστε οὔτε νὰ ἀπογοητεύεστε. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ παρουσιαστῆ καὶ σὲ σᾶς τὸ ὡμορφο πριγκηπόπουλο.

Ἀθανάσιον Δρ. Π.: Τὸ πρῶτο γράμμα της ἀσφαλῶς θὰ χάθηκε, γιατὶ ἂν ἐρχόταν ἀργὰ ἡ νρηγορα θὰ εἴχατε μιὰν ἀπάντησι. Κρατῆστε τὴ φιλία σας ἀγνή. Μὴν παραούρεστε. Πρέπει νὰ τελειώσετε καὶ τὶς σπουδές σας. Ὅπως γνωρίζετε ὅλα τὰ κοριτσια πηγαίνουν γιὰ κάποιο σκοπό: τὸ γάμο! Λοιπὸν ἐσεῖς εἶστε ἀνέτοιμος γιὰ ἕνα τέτοιο πράγμα. Μὴν πελογοδρομεῖτε, λοιπόν.

Μιᾶς στιγμῆς ἀπελπισία. Μ. Β.: Ὅταν θὰ γυρίσῃ νὰ τὸν δεχθῆτε μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβῃ ὅτι θὰ τὸν περιμένετε πάντοτε μὲ ἀγάπη. Δόστε του τὴ χαρὰ καὶ μὴ τὸν πικράνετε.

Ἀπελπισμένον, Μ. Σ.: Ἐν πρώτοις δὲν σᾶς ἐπιτρέπετε νὰ στενοχωρῆστε. Κυττάχτε νὰ γίνετε καλά. Βοηθῆστε ὅσο μπορεῖτε μὲ γλυκόλογα τὴν ἀγαπημένη σας, ὅταν θὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ Σανατόριο κι' ἂν εἶναι τυχερὸ νὰ παντρευθῆτε. Θὰ γίνῃ. Μὴν ἐπιδεινώνετε ὅμως τὴν κατάστασί σας.

Δειλὴν Ζ. Ζ. Ἀχαΐαν: Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια δοκιμάσατε τὸ χαρακτῆρα τοῦ πρώτου. Ἦταν ἐπιπόλαιος κι' ὅταν ἐβίγατε τὸ ζήτημα τοῦ γάμου ἔκανε τὸν κουτό. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἀρραβωνιάστηκε κι' ὅλας δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὸν σκέπτεσθε κάν.

Μαραμένο Τριαντάφυλλο Κ. Κ.: Ὅλη ἡ ντροπὴ θὰ μείνῃ στὴ φίλη σας, γιατὶ ὁπωσδήποτε ἐκείνος θὰ τὴν κακολογήσῃ πρῶτος. Σεῖς νὰ τοῦ φερεσθῆ τρυφερὰ φιλικά, τίμια καὶ νὰ εἶστε βεβαία ὅτι μιὰ μέρα θὰ γυρίσῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ συγγνώμην. Νὰ τοῦ μιλήσετε πάντως φιλικά.

Ἀνάκι Κ. Β. Τ. Σ. Κ.: Δὲν ξέρετε τί κακὸ μοῦ κάνετε ὅταν γράφετε μὲ μολύβι. Ἄλλη φορὰ νὰ γράφετε καθαρὰ καὶ μὲ μελάνι. Ἀσφαλῶς, ἔτσι λένε ὅτι ὁ ἄντρας πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ γυναίκα. Ὄχι ὅμως καὶ τόσο ὅσο τὸ θέλετε σεῖς. Ὁπωσδήποτε ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας εἴτε μεγάλη εἶναι εἴτε μικρὴ δὲν παίζει κανένα ρόλο στὴν εὐτυχία τοῦ ἀνδρογύνου. Διαλέξετε, λοιπόν, καλὸ καὶ ἠθικὸ χαρακτῆρα, ἄνεο ὑλικὴ καλὸν ἄνθρωπο μ' ὅλα τὰ λόγια, καὶ μὴ μετράτε τὰ χρόνια.

Λουλούδι τοῦ Βράχου Καβάλα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γράψετε ἀπ' εὐθείας, ἀφοῦ ἐξ ἄλλου δὲν ζητοῦν προκαταβολικὸ χρήματα καὶ ὅταν τὰ παραλάβετε θὰ πληρώσετε.

Ἄμνε Μαχίν Ἀθήνας: Συμφωνῶ ἀπόλυτα μαζί σας. Δυστυχῶς τὸ κακὸ διαιωνίζεται καὶ δὲν παίρνει καμμιὰ γιατρειά, οὔτε μὲ τὰ λόγια τὰ δικά μας, οὔτε μὲ τὰ βιβλία τῶν σοφῶν. Χιλιάδες ἑκατομμύρια φράσεις ἔχουν γραφῆ κι' ἔχουν μείνει χαμένες τυπωμένο.

Κλάρα Μαντώ: Ζητᾶστε πληροφορίες ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Πρεσβεία.

Πράσινο Τριφύλλι, Πύργος: Μὴ στενοχωρεῖστε. Τὸ κακὸ εἶναι προσωρινὸ καὶ ὅλα θὰ περάσουν ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ ἄντρας σας στὸ σπίτι. Φάνετε καλὴ καὶ πρόσχαρη μαζί του.

Πράσινο Ἀροακειάδα: Εἶστε γεμάτη ἀναμονή. Θυμόσαστε τὰ φλέρτ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὶς εὐχάριστες στιγμὲς στὸ Ζάππειο. Πιστεύτε μὲ πὼς τίποτα δὲν ἄλλαξε. Ἀλλάξαμε ἐμεῖς ποὺ μᾶς πῆραν τὰ χρόνια καὶ ζοῦμε μὲ τὶς ἀναμνήσεις.

Λούλα, Τριπολιν: Μὴν κλαίτε. Τὸ κλάμα κάνει κακὸ καὶ μαυρίζει τὶς σκέψεις. Ἐπωφελεῖσθε ἀπὸ τὴν ἀπουσία του νὰ σκεφθῆτε τί κακὸ μπορούσατε νὰ κάνετε. Κι' ὅταν ἐπιστρέψῃ δώσετέ του ὁ,τι τοῦ ὑστερήσατε.

Ἐντελβάϊς Θεσσαλονίκην: Κατανοῦν ἀπίστευτα ὅσα μοῦ γράφετε. Τέτοια τόλμη δὲν θὰ τὴν φαντάζονταν κανεὶς ποτέ. Κρατῆστε ὁπωσδήποτε τὰ προσχήματα καὶ προπάντων τὴν φυχραιμία σας.

Θεσσαλονικιώτισσαν Σάνθη: Ὅπως μοῦ γράφετε ὁ νέος αὐτὸς ἔχει πάρα πολλὰ προσόντα. Γιατί, τότε, νὰ εἶστε διστακτική; Ἡ εὐτυχία σᾶς περιμένει καὶ σεῖς τὴν ἀποφεύγετε.

Κ. Γ. Δ. Ε. Ρ 821: Μιὰ καλὴ φιλία σὰν τὴ δική σας, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φέρῃ τὰ καλὰ ἀποτελέσματά της. Ὁ χρόνος θὰ τὸ δείξῃ.

Λίνα ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι: Τί σημαίνει ἂν αὐτὸς κατάγεται ἀπὸ χωριό; Ὅπως μοῦ γράφετε εἶναι ἕνας καλὸς ἐπιστήμων ἀξιοπρεπής, ἀγαπητὸς καὶ ἐκεῖ ὅλα τὰ προσόντα καὶ ἀρέσει. Λοιπόν;

Κόκκινο Ἀστροπελέκι: Ἡ φίλη σας ἔκανε ἕνα πείραμα. Σεῖς πέσατε στὴν παγίδα καὶ τώρα πληρώνετε τὰ ἐπακόλουθα μιᾶς ἀνοησίας. Σταθῆτε, λοιπόν λιγάκι ψηλότερα ἀπὸ τὸ κουτὸ ἐπίπεδο τῆς φίλης σας καὶ πληρῶστε τὴν μὲ τὴν περιφρόνησί σας.

Κότυ-Γκερλέν: Ἡ ἀδιαφορία του φανερώνει ὅτι δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὰ λόγια σας. Μὴν ἐπιμένετε, λοιπόν περισσότερο. Ἂν δὲ ἤτο ἀπομακρυνθήκατε Ἴσως σᾶς πλησίαση τότε ἐκεῖνος.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Πρώτη ἀγάπη

Μοῦ γράφει μιὰ νέα ἀπὸ τὰ ὄρφανοτρόφα μὲ τὸ ψευδώνυμο «Κρυφὴ ἀγάπη»: «...εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀγαπῶ καὶ μὲ κατατρώνει ἡ ἀμηχανία, κοντεύω νὰ πεθάνω...». Καὶ ζητάει μιὰ συμβουλὴ γιὰ τὴν αἰσθηματικὴ της ὑπόθεσι ποὺ τώρα θ' ἀρχίσῃ γιατὶ τὸ παλληκάρι τῆς ἐκλογῆς της δὲν ζέρει ἡ δὲν ἔχει καταλάβει τίποτα ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχει ἐμπνεύσει στὴν κοπέλλα.

Ἔχω διαπιστώσει, ἀπὸ πολλὰ γράμματα ποὺ παίρνω, πὼς οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ δοκιμάζουν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πικρὴ πεῖρα τῆς ζωῆς εἶνε οἱ περισσότερο εὐαίσθητοι στὰ ἐρωτικὰ βέλη καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνονται μεγαλύτερη ἀνάγκη νὰ ζητήσουν ἕνα καταφύγιο, κάποια συμβουλή. Ἀλλὰ πρὸ πάντων, ὅτι δοκιμάζουν ἐπιμονώτερα εἶνε ἡ ἐσωτερικὴ πίεσι κάπου νὰ ἐξομολογηθοῦν. Ἡ ἐξομολόγησι τῆς ἐπιστολογράφου μου εἶνε στὴ συντομία της (ἐδῶ βλέπετε δὲν ὑπάρχουν ἀνακατεμένες ἄλλες προϊστορίες καὶ ἱστορι

νε την καρδιά της να κτυπήση ερωτικά. Γιατί δέν τον βρήκε; Μήπως έχει μεγάλες απαιτήσεις στή ζωή πού τήν κάνουν νά βρίσκεται σέ απόσταση μεγάλη, φοβουμένη μήπως δέν ήμπορεί νά ικανοποιήση κάθε επιθυμία της; "Αν συμβαίνη αύτό τότε κάνω πάσσο). Κι' εγώ... πάσσο δηλώνω. Δέν μπορώ νά τής ζητήσω τό λόγο κ. Ρούλη τώρα, άφού τότε, στήν απάντησί μου δχι μόνο δέν κάκισα τίς δέες της, μά, άντίθετα τίς επαίνεσα σάν υποδειγματικές μέ τήν τετράγωνη καί άσάλευτη λογικότητά τους. Θέλετε τήν διεύθυνσί της; Λυπάμαι. Ή στήλη αύτή δέν έχει καμμίας επιστολογράφου διεύθυνσι. Αύτό τό είπα καί άλλοτε.

Σανθήν άμαζόνα Γ.Ε.Γ., Άθήνας: Οί φίλες σας άς κρατήσουν γιά τόν εαυτό των τίς γνώμες πού σας δίνει ή κρατήσετε γιά λογαριασμό σας τίς δικές σας πού είνε σίγουρα, καλύτερες. Τή μητέρα σας πού σάς είνε καί φίλη, συγχρόνως καλή, καί νά τήν έμπιστεύεστε καί νά τήν άκούτε. Όταν θά έλθη ή ώρα σας θ' άγαπήσετε.

Ενα γνήσιο Α. Β. Άθήνας: Κάποια άπό τίς δύο, θ' άγαπάτε ή θ' άγαπήσετε περισσότερο. Μόνος θά τό διακρίνετε αύτό. Είσαστε καί τίμιος καί σοβαρός — άν θελήσω νά σάς κρίνω άπ' όσα μοΰ γράφετε — καί ούτε θ' άδικήσετε ούτε θ' άδικηθήτε σ' αύτή την αίσθηματική σας υπόθεσι.

Αναποφάσιστον Ήράκλειον Κρήτης: Πρώτα-πρώτα σάς συγχαίρω γιά την έξυπνη επιστολή σας. Ή έρώτησις όμως, όπως μοΰ την θέτετε, δέν είνε σωστή. Μ' ερωτάτε ποιά άπό τίς δύο νά διαλέξετε γιά γυναίκα σας: την ώμορφη καί φτωχή ή την άσχημη καί πλουσία. "Οταν πρόκειται νά παντρευτή κανείς δέν κυττάζει έξωτερικήν έμφάνισιν, ψυχικά χαρίσματα θά κυττάξετε. Καί θά παντρευτήτε έκείνην πού σάς άγαπά περισσότερο, πού έχει καλό χαρακτήρα πού θά σάς κάνη εύτυχισμένον. Ποιά είνε αύτή; Ή ώμορφη ή ή άσχημη; Αύτό, φυσικά, τό ξέρετε σείς. Συνεπώς πάρτε την ώμορφότερη ψυχικώς. "Αν αύτή είναι καί ή έξωτερικώς ώραία τόσο τό καλύτερο γιά σάς. "Οσο γιά τή φτώχεια μήν την τρομάζετε. Είσαστε νέος, έργατικός έξυπνος καί συνεπώς μέ τή δουλειά σας θά δημιουργήσετε σιγά-σιγά μιά δική σας δουλειά, έχοντας πλάϊ σας τόν καλό σας άγγελο, την γυναίκα σας.

Τσιγγάνα ν. Πάτρας: Συγχαρητήρια γιά τό ερωτικό γράμμα σας. Ναί, νά τοΰ δώσετε όπως σωστά γράφετε. μιά κλωτσιά. Γιατί τό αίσθημα τό δικό του δέν είνε έρωτας, όπως καλά τό καταλάβατε, άλλά... επιχείρησις. Ή άγάπη δέν κρύβεται. Δέν περιμένει. Δέν γνωρίζει έμπόδια. Άντιθέτως τά έμπόδια τήν δυναμώνουν. Θέλω νά πώ, ότι ό πονηρός αύτος "Ασκληπιάδης δέν σάς άγαπά. Θέλει νά περάση τόν καιρό του. Λακτίσατέ τον λοιπόν.

Χαμένο όνειρο Ιεράπετραν: Μέ άνορθωμένας τάς τρίχας τής κεφαλής μου σάς γράφω: Χαρά στό κουράγιο σας! "Επαφε νά σάς άγαπά ό φιλαράκος καί σάς ζήτησε νά τον συνδέσετε μέ μιάν άλλη. Καί σείς — τί άνοητη μεγαλοψυχία! — τόν βοηθήσατε, τόν ζευγαρώσατε καί τώρα σάς ζητάει νά τοΰ γράψετε καί ποίημα γιά την καινούργια κόρη τών όνείρων του. Σάς έπαναλαμβάνω πώς δέν καταλαβαίνω τίποτε. Μοΰ λέτε ότι όλες αύτές τίς θυσίες τίς έκάματε γιατί τον άγαπάτε. "Οχι, κορη μου, επτά άδύνατον νά τόν άγαπάς. Ό έρωτας είνε αίσθημα ενωϊστικό καί δέν κάνει τέτοιου είδους θυσίες. Έκτός άν έχετε ψυχασύνθεσι μεγαλομάρτυρος. Πάντως σταματήστε τίς θυσίες. Ό "αγαπημένος" σας δέν είνε άξιος τής μεγαλοψυχίας σας.

Θαμμένην Ζωντανή ν, Χίου: Βεβαίως δέν πρέπει νά γυρίσετε κοντά του έπειτα άπ' όσα συνέβησαν καί συμβαίνουν άκόμα. Έκτός άν δεχθή νά μείνετε οί δύό σας μέ τά παιδιά σας καί νά κατοικήσουν χωριστά ή μητέρα του, ό άδελφός του καί ή άδελφή του. Διαφορετικά ή ζωή μαζί του θά σάς ζαναστέλνε στό φθισιατρείο. "Αν δέν δεχθήτε τή λύσι αύτή, κι' άν ό νέος έχει καλούς σκοπούς γιά σάς νά φροντίσετε γιά την εύτυχία σας. Πρώτα άπ' όλα όμως συνεννοηθήτε μέ τον άνδρα σας. Έννοεί νά πάψη νά ζή τή ζωή πού ζοΰσε ώς σήμερα; Έννοεί νά σάς λυτρώση τής τυραννίας τής μαμάς του; "Αν όχι, όμολογώ ότι ή συμβίωσις μεταξύ σας είνε άδύνατη κι' ότι πρέπει νά φροντίσετε τό ταχύτερον γιά την ύγεία σας καί την εύτυχία σας. Όσο γιά τά παιδιά θά σάς παραχωρήση ό νόμος τό ένα τουλάχιστον άπό αύτά καί τό άλλο θά τό βλέπετε, σύμφωνα μέ τό νόμο πάλι, συχνότατα.

Άνίδεον Θ. Κ.: Μάς άδικείτε. Σ' όλες τίς επιστολές άπαντοΰμε, γιά όλους ένδιαφερόμεθα. Μήπως παράπεσε τό γράμμα σας; Νά μή γράψετε στή νέα, γιά την όποία μάς κάνετε λόγον στην επιστολή σας. Διότι άπλούστατα δέν σάς συμπαθεί, όπως καλώς νομίζετε. "Αν σάς συμπαθοΰσε δέν θά ήρνειτο νά σάς δή ιδιαιτέρως. Πάψτε λοιπόν, νά την σκέπτεσθε καί ζητήστε άλλοΰ την άγάπη.

Κ. Θ. Θ. Κ. Αϊνίγμα, Ένταΰθα: Βεβαιωθήτε πρώτα άπολύτως ότι έχετε δίκηο καί κατόπιν περιφρονήστε την ή μάλον χωρίστε φιλικά γιά νά τής δείξετε ότι είσαστε ποτέ λιτιμένος άνθρωπος. Τά περί έκδικήσεως κτλ. κτλ., όχι άνδρικά όχι συνετά, άνάξια κυρίου. Γιατί στό κάτω τής γραφής μιά γυναίκα είνε έλευθερη νά δώση την καρδιά της όπου θέλει. "Η γιά νά είμαι περισσότερο σαφής μάς κυβερνάει ή καρδιά μας καί δέν είμαστε καθόλου υπεύθυνοι γιά τίς α'σθηματικές μας προτιμήσεις.

Πονεμένην Πατρίτσια: "Οπως μαντεύω, ό έν στολή «θεός σας» δέν ένδιαφέρεται γιά σάς. "Αν ένδιαφέρόταν δέν θάμενε ψυχρός στή πρώτη κρούσι πού τοΰ κάνατε. Θά τόν συγκινούσατε καί θ' άνταποκρινόταν στό αίσθημά σας. Σάς δίνω λοιπόν τή συμβουλή νά ζητήσετε, άλλοΰ τίς γλυκές συγκινήσεις τής άγάπης, γιατί έρωτας χωρίς άνταπόκρισιν είνε βιολί χωρίς χορδές χωρίς ήχο.

Νίκον Χ. Τό γράμμα της είνε σαφές ρητό καί κατηγορηματικό. Συνεπώς δέν χρειάζεται καί πολλή σκέψις. Πρέπει νά θεωρήσετε τελειωμένο όριστικά τό ρομάντζο σας. Τώρα, άν ή περί ής ό λόγος σάς άποχωρίζεται γιά νά μείνη κοντά στό σύζυγό της ή γιατί υπερδεύτηκε σέ κάποια καινούργια περιπέτεια, αύτό τό ξέρει ή ΐδια καί ό θεός. Πάντως σείς έχετε την υποχρέωσι νά υποχωρήσετε κανονικά σάν τέλειος ίππότης, σάν κύριος πού είσαστε.

Δυό θύματα ναυτών, Βόλου. Νά διακόψετε. Γιατί είνε παράλογο νά περιμένετε νά καταλήξη ή ίστορία σας αύτή σέ αποκατάστασι. Γιά τούς ναυτικούς κάθε λιμάνι είνε καί μιά καινούργια άγάπη. Ζήστε λοιπόν τον έρωτα καί την άποκατάστασι στό περιβάλλον σας στόν κύκλον σας.

("Εγώ κι' ό Κοκκός"). Χανιά: Δέν ξέρω άν μιλάτε σοβαρά ή άν μέ δουλεύετε. Πάντως ποιό είνε ό καθήκον σας τό ξέρετε. Νά παντρευτήτε τή Βεατρίκη καί την Έστέλλα, νά έπανορθώσετε έτσι τό κακό πού έκάματε καί νά ζήσετε εύτυχισμένοι.

Παραπονεμένον διαβαστή: Πώς είνε δυνατόν νά σάς άρνήται τά πειό στοιχειώδη χάδια τοΰ έρωτος; Ύπάρχουν βέβαια καί τέτοιου είδους «άγρίμια». Πάντως όπως κι' έσείς λέτε, αύτό τό βιολί δέν μπορεί νά κρατήση πολύ. Δώστε της νά καταλάβη ότι θά χωρισθήτε όριστικώς άν έξακολουθή νά τηρή.... άφιονγο στάσιν.

Μικρή μαμά: Τό γράμμα σας μέ συγκίνησε βαθύτατα. Θά ήθελα όμως νά ήξερα ένα πράγμα: Είνε ό χαρακτήρας τοΰ συζύγου σας τέτοιος ή πρόκειται περί παθολογικής καταστάσεως; Είνε μήπως έξ ιδιοσυγκρασίας μισογύνης; Τί συμβαίνει άπό όλα αύτά; Άπό αύτό θά έξαρτηθή καί το ποιός θά κρατήση τό παιδί. "Αν είνε άγόρι θά τό πάρετε σείς ό πιωδήποτε. Άλλά τό πρώτιστον είνε ή έξακρίβωσις τής αίτίας πού κάνει τον σύζυγό σας «άλόκοτον»" καί «άνεζήγητον». Δέν έχετε ο'κογενειακό γιατρό; Αύτός δέν θά μπορούσε νά σάς διαφωτίση σχετικώς; Κι' οποιοσδήποτε άλλος γιατρός θά σάς κατετόπιζε κάπως άν τοΰ έζιστορούσατε τά πράγματα. Πηγαίνετε σ' έναν καλό καί σοβαρό επιστήμονα καί έξομολογηθήτε του τή δυστυχία σας, χωρίς νά τοΰ πήτε ποιά είσαστε. Άφαλώς θά σάς πή τί πρέπει νά κάμετε.

Τσίφτηδες τών Σοφάδων: Κάνετε φτηνό πνεΰμα... Καί... δέν έχετε τοιοΰτον, δυστυχώς.

Λίντα Μόντι: Μέ άδικείτε. Δέν είμαι καθόλου μισογύνης. Άντιθέτως έκτιμώ καί συμπαθώ τό φύλον σας. Αύτό θά τό διεπιστώσετε διαβάζοντας τίς άπαντήσεις μου στό Έρωτικό Γραμματοκιβώτιο. Έπαναλαμβάνω: Μ' έχετε παρεξηγήσει τραγικά.

Ώμορφη Κορινθίαν Α.Γ.: Δέν είνε σαδισμός, άγαπητή μου, είνε ή πειό έξυφρενική μορφή τής ζηλειας. Ύπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι. Θέλουν τό πρόσωπο πού άγαπούν ρυπαρό καί ρακένδυτο σχεδόν γιά νά μην προκαλή τά βλέμματα τών άλλων άνδρών. Άλλ' αύτό είνε παραφροσύνη. Έπειτα οί είρωνείες τοΰ κυρίου αύτοΰ είνε έντελώς άδικαιολόγητες. Δέν είρωνευόμαστε συστηματικά τό πρόσωπο πού άγαπούμε, έκτός άν θέλουμε νά κάνουμε τον «ξυπνάκια». Θά σάς συμβούλευα συνεπώς νά σκολάσετε τον κύριο αύτον καί νά ζητήσετε την άγάπη σ' ένα πολιτισμένο καί ίσορροπημένον νέο.

Άρμένισσαν: Δέν έχετε δίκηο, κυρία. Πλέον άφωμένα άκακη σάτυρα είνε άδύνατον νά γίνη.

Κικήν Β.Σ.Τ. 13 Ένταΰθα: Άγαπητή μου δεσποινίς τέσσερες σελίδες μεγάλης κόλλας χαρτιοΰ πυκνοδακτυλογραφημένες δέν λέγονται έπιστολή. άλλά μυθιστόρημα, ένα είδος Ροκαμβόλ νά πούμε. Τά κόκκαλα τοΰ Πανσόν ντέ Τεράϊγ θά τρίζουν άπό ήδονή γιατί άκολουθήσατε τό παράδειγμά του. Γιά όνομα όλων των θεών τοΰ Όλύμπου, πώς νά διαβάσω αύτό τό μυθιστόρημα; Άν τό έκαναν όλες κι' όλοι αύτό θά έπρεπε νά έχω θυσιάσει χάριν τής σελίδας αύτής καί φαγητόν καί ύπνο καί πάσαν άπόλαυσιν καί πάσαν άνεσιν τής ζωής καί νά διαβάζω νυκτός τε καί ήμέρας τά ερωτικά σας μακαρόνια γιατί μακαρονάδα κι' όχι επιστολήν σκαρώσατε. Κι' όλα αύτά γιατί ό Μίμης άγαπά την Άλίκη κι' ή Άλίκη έκτιμά τον Μίμη άλλ' άδυνατεί νά τον άγαπήση καί κινδυνεύει νά διαλυθή ή παρέα καί ανοίξετε ή γή καί τρέμει ό ούρανός!... Δέν σάς παρεζηγώ ώστόσο. Προχθές μόλις άφήσατε τά μαθητικά θρανία. Καί συνεπώς δέν ζέρετε τή ζωή καί παραδόνετε στό πέλαγος... μιάς κουταλιάς νερού! Θέλετε μιά καλή συμβουλή; Άφήστε τούς έρωτας κι' άποσχοληθήτε μέ τά μαθήματά σας. Κι' ούριο μέ τό καλό όταν τελειώσουν οί σπουδές σας τούς ξαναβοίσκετε. Όσο γιά την φίλη σας δίδα Άλίκη πού «είνε υπερμοντέρνα καί δέν θ' άγαπήση ποτέ καί θά παντρευτή 30 φορές». Ύπάρχει φάρμακο άμέσου θεραπείας της. Μερικές καλές ζυλειές... όπου δεί! Σκεφθήκατε ποτέ άλήθεια πώς θγαινει τό καρβέλι πού σάς φέρνει κάθε πρωί ό κύριος μπουπάς σας; Όχι βέβαια γιατί τό τρώγετε έτσιμο, άνευ κόπου καί μόχθου. Ρωτήστε όμως τούς μεγαλειτέρους σας νά σάς πούν άν ύπάρχη χώρος στίς καρδιές τους, έστω καί μιά μικρή γωνία γιά τέτοιου είδους αίσθηματικές μανούβρες. Ή ζωή δέν είνε τόσο χαρούμενη όσο την φαντάζόσαστε δεσποινίς Κική. Κύτταξε τό φροντιστηριό σου καί τίς Πανεπιστημιακές σου σπουδές πλέον. Καί θά βρής αύριο καί σύ άλλους πολλούς καί τεφτνούς Άλέκους γιά νά συγκινήσουν την καρδιά σου. Κι' όταν γράφης,—δακτυλογραφής θέλω νά πώ — κάρη μου, ολοκληρες σελίδες μήν προλογίζης έτσι: «Γλυκυτάτε μου κύριε χωρίς προλόγους γιά νά μή σάς κουράσω περισσότερο κτλ.κτλ.» Χωρίς προλόγους; Μά όλο τό γράμμα σας πρόλογος είνε. Καί, σύσι καί άλλοίμονον, αν φτάση κι' ό έπίλογος!... Είνε άλήθεια πανευτυχής ή ήλικία σας. "Ολα γύρω σας μειδιοΰν. Άκόμη κι' έγώ ό μάρτυς της έπιστολογραφικής σας πολυλογίας. Μάλιστα, άξιέραστος καί χειμαρρώδης, δίς Κική.

Κισσαβίτην Βόλον: Δηλαδή στό Στρατ. Νοσοκομείο Λαρίσης πού πήγατε θεραπεύθηκε ή πληγή τής μάχης κι' άνοιξε άλλη πληγή στην καρδιά σας. Καί ή ώραία νοσοκόμος πού σάς... έτρωμπάτισε είνε σήμερα κι' αύτή σ' έξαλλη κατάστασι γιατί πληροφορήθηκε ότι είσαστε έγγαμος! Καί σάς ρωτώ, φίλε κύριε: Είνε τίμια πράγματα αύτά; Πρίν "σάς τά χαλάση όλα» ή νεαρά νοσοκόμα γιατί δέν τής λέγατε την άλήθεια; Τί θά γίνη τώρα τό φτωχό κοριτσάκι; Τιμή μεταξύ των δύο γυναικών, τής νοσοκόμου σας πρέπει ή μιά νά θυσιασθή. Έμπρός λοιπόν, κ. αφεγγές των άλώων θηλέων. Ποιά άπό τίς δύό θά θυσιάσετε; Την σύζυγον; Την νοσοκόμο; Καί τίς δύο; Γιατί κι' αύτό συμβαίνει καμμιά φορά όταν ό άνδρας είνε χωρίς καρδιά καί χωρίς συνείδησι. Μήν σάς κακοφαίνεται, φίλε μου. Δέν έπρεπε νά δεχθήτε τή θυσία τής νοσοκόμου. Άλλ' άφήνει ό εγωϊσμός τοΰ άνδρος —Δόν Ζουάν; Έδρέψατε τόν καρπό καί τώρα ζητάτε νά λύσω εγώ τό πρόβλημα σας. Έγώ πού δέν εύτύνομαι σχετικώς, άφοΰ άλλωστε δέν ένεψήθην ούτε τίς φλοΰδες τοΰ εύχύμου μήλου τής αύαρτίας σας.

Γ. Κορακην. Ν. Φάληρον: Είσαστε πλούσιος, εύφυέστατος κτλ. κτλ. Κι' άγαπήσατε γνωστήν σας νέαν πού — όπως γράφετε — μοιάζει «μέ βεζυβιοπούλαν τής Άνατολής»!! Γλυστρήσατε μιά νύχτα στήν ταράτσα της καί έξομολογηθήκατε τόν έρωτά σας. Κι' έπειτα, αίφνιδίως, ή νέα έφυνε νιά την Αίδηψό όπου θά μείνη γιά πάντα. Καί μέ ρωτάτε τί νά κάμετε. Λίγο άφελής έρώτησις. Μεταβήτε καί σείς στην Αίδηψό. Γράψτε της ή ξεχάστε την. Άλλη λύσις, λύσις ενδιάμεσος δέν ύπάρχει.

Βολιώτικο ένθουσιασμένο γιασεμί, Βόλον: Άγαπάτε ένα νέο πού είνε στρατιώτης καί δέν ζέρετε άν πρέπει νά τό πή στόν πατέρα σας. "Αν σάς άγαπά άληθινά νά έπισκεφθή τόν πατέρα σας καί νά σάς ζητήση. Αύτό είνε τό καλλίτερο άφοΰ μάλιστα, όπως μοΰ γράφετε, ό νέος είνε «ώραίος, σοφούρα μαλλιά, σάν δαχτυλίδια καί θά τόν έρωτευθή κι' έγώ άν τόν δώ...»! Γι' αύτό τό τελευταίο δεσποινίς Γιασεμί, νά μοΰ έπιτρέψετε νά έχω άντιρρήσεις. Χτυπώ μάλιστα καί ξύλο.

Σφίνκα. ΔΖΟ: Είσαστε καί σείς άπό τούς ματαίως προσπαθοΰντας νά κάμουν πνεΰμα. Έπιμένω ότι οί μικροί μαθηταί πρέπει νά κυτταζουν τά μαθήματά τους κι' όχι τον έρωτα. Καθήστε λοιπόν στ' αύγά σας καί μή ζητάτε νά συμβουλεύεστε τούς άπό πάσης απόψεως καί έπόψεως μεγαλειτέρους σας, όταν μάλιστα άνορθογραφήτε κατά τρόπον άνατριχιαστικό.

Ζοζεφίνα Μπαίκερ Ένταΰθα: Καί σείς μάς δουλεύετε έρωτας. Τί νά γίνη; Κι' αύτό θά περάση.

Δόνα-Λίζα Ένταΰθα: Άφοΰ σείς είχατε την έμπνευσι νά ζητήσετε τή συμβουλή μας θά πή ότι είσαστε καί ή πιό λονική καί συνετή. Ύποχωρήσετε λοιπόν χάριν τής «άδελφικής» φίλης σας. Άσφαλώς δέ θά έχετε την άμοιβή σας γι' αύτό. Ή Μοίρα θά σάς χαρίση την άνάπη της όποίας είσαστε άξία, τρισαξία.

Βοκάκιον Β. Δ. Γρεβενά: Τί νά σάς ποΰμε έμείς; Άφοΰ άλληλογραφείτε μαζί της πρέπει νά καταλάβετε τίς διαθέσεις της. Στά γράμματά της μιά νέα — καί κάθε άνθρωπος — αφήνει νά φανοΰν τά αίσθήματά της. Δέν είσαστε λοιπόν σέ θέσι νά μαντέψετε τί συμβαίνει στην καρδιά της; Κάμετε τότε κάτι άλλο: Προτείνατέ της γάμο. Κι' άπ' την άπάντησί της θά φανοΰν καί πάλιν οί διαθέσεις της. Πέραν αύτοΰ τί άλλο νά σάς συμβουλέψουμε; Νά σκίσετε τό στήθος της, νά βγάλετε την καρδιά της καί νά την μελετήσετε πισταμένως; Θά έπρεπε νά είσαστε όλίγον χειροδύναμος.

Παλόμα Ένταΰθα: Μάλιστα. Ή διευθυνσις θά σάς δοθή άπό τό γραφείο τοΰ «Θησαυροΰ».

Γλυκό Όνειρο, Βόλον: Πολύ ύποπτη ίστορία. Όποιος άγαπά δέν ζητάει τέτοιου είδους παραχωρήσεις πρό τοΰ γάμου. Γιατί δέν τοΰ λέτε όρθά-κοφτά νά δή τούς γονείς σας; Διστάζετε; Κι' έχετε δίκηο άσφαλώς γιατί είσαστε πολύ μικροί μαθηταί άκόμη, στά σπάργανα νά τό είποΰμε έτσι. Προσέχετε λοιπόν, προσέχετε μήπως πέσετε θύμα τής άθωότητος καί τής άφελείας σας.

Φοιτήτην Στρατιώτην: Όχι, προς θεοΰ, νά μήν κάμετε τό «μεγάλο εντο πήδημα» το «άλτο μορτάλε» όπως λένε οί Ίταλοί γιατί θά μετανοήσετε πικρά. Τέτοιου είδους γάμοι άπαγορεύονται σύστηρώς άπό την Έκκλησία. Άλλά καί ή κοινωνία θά σάς καταδίκαση άμειλίκτως καί οί «αύστηρών άρχών» γονείς σας θά σάς άποκηρύξουν. Έχετέ τα ύπ' όψιν σας όλα αύτά πρίν προβήτε στό άπονενοημένο πήδημα.

Ερωτευμένο Διαβολάκι, Μ. Π. Ένταΰθα: Όχι δέν άντιπαθοΰμε τίς μαθήτριες. Τίς συμβουλεύουμε μόνον νά κυττάζουν πρώτα τά μαθήματά τους. Τό ζήτημά σας είνε πολύ μπερδεμένο. Άναπάτε ένα νέο κι' έκείνος σάς άγαπά, άλλά δέν τοΰ είπατε ποτέ σχετικώς, δέν σάς είπε σχετικώς τίποτε. Κι' άν κάνετε λάθος; "Αν ό νέος δέν σάς άγαπά; "Αν ίσως καί τό δικό σας αίσθημα τό παρεξηγήτε; Εξηγηθήτε πρώτα άγαπητή μου κι' έπειτα κανονίζετε τά τοΰ μέλλοντος. Τό νά θεθήτε σέ μιάν άγάπη πού δέν σάς προσεφέρθη πού δέν έκδηλώθηκε. δέν μίλησε, δέν σάς έγραψε δέν σάς έγνεψε κάν είνε κάτι πού θυμίζει τούς πλανοδίους ιππότας τοΰ μεσαίωνος πού άγαποΰσαν παραφόρως την πρώτη δεσποινίδα πού άκουγαν νά γίνεται λόγος γι' αύτή καί έθεταν σ' την ύπηρεσία της τό ζίφος τους καί θυσίαζαν άκόμα καί τή ζωή τους πρός χάριν της χωρίς νά την έχουν δή ούτε ζωγραφιστή!...

Οί άναποφάσιστοι

Πονεμένο φανταράκι, Δεκ. Παπ.»): "Αν έχουν τά πράγματα άκριβώς έτσι όπως μοΰ τά περιγράφεις, φίλε μου, δέν μένει παρά νά συμφωνήσω μαζί σου καί νά συμπληρώσω τό «κατηνορώ» σου μέ τά έξής: Πρόκειται περί ένός άσυνειδήτου καί έπιπολαίου κοριτσιοΰ, χωρίς καμμιά συναίσθησι τών υποχρεώσεών του καί της σπιεριάνης πού πάντων, κατοστάσεως. Ένας λόγος περισσότερο πού νά σέ κάνη στό μέλλον νά την περιφρονήσης. Μοΰ γράφεις: «Είνε προστυχιά αύτή πού μοΰ κάνει ή όχι; Δέν θάπρεπε νά αίσθανθώ ένα μίσος γι' αύτην; Ή καρδιά μου φυχράθηκε τόσο πολύ άπό τή συμπεριφορά της ώστε νά φέρνωμαι φυχρά κι' απέναντι όλων των άλλων κοριτσιών. Μοΰ φαίνεται πώς όλες οί γυναίκες μοΰ φταίνε». Έγώ τουλάχιστον νομίζω πώς δέν άξίζει κάν τόν κόπο νά σπαταλάη κανείς καί τό μίσος του άκόμα γιά ένα τέτοιο πλάσμα. Καί δέν συμφωνώ μαζί σου πώς πρέπει νά τά βάλης μ' όλα τά κορίτσια τοΰ κόσμου. Έχε ύπ' όψει σου πώς παρόμοιοι τύποι ύπάρχουν καί στό άλλο φύλο. Ύπάρχουν άνδρες πού φέρνονται στίς γυναίκες κατά τόν ίδιο καί χειρότερο τρόπο πού σοΰ φέρθηκε τό έπιπόλαιο αύτό κορίτσι. Σοΰ έπαναλαμβάνω λοιπόν τή σύστασι νά την άγνοήσης.

Λέλα Κ. 5102»: Στά έρωτευμένα κορίτσια τής ήλικίας σου δέν ύπάρχει ποτέ «διέξοδος» όπως νομίζεις. Άπεναντίας ύπάρχουν πολλές «διέξοδοι». Έφ' όσον άγαπάς τον φοιτητή σέ συμβουλεύω νά τον προτιμήσης. Ύπό τον όρον όμως νά σ' άγαπάη κι' έκείνος πολύ.

Σ. Γ. Γ. 7: Πολύ μέ συνεκίνησαν τά παιδικά σου, βασανισμένα χρόνια καί ή τωρινή δύσκολη θέσι στην οποία βρίσκεσαι. Θά σοΰ συνιστοΰσα νά τον παντρευθούνα αύτόν τόν κύριο μόνον σέ περίπτωσι κατά την όποίαν θά ήσουν βέβαιη ότι σ' άγαπάει πραγματικά. Αύτός όμως, όπως μοΰ γράφεις, άγαπάει άλλον. Προβλέπω πώς ένας τέτοιος «καταναγκαστικός γάμος» θά είνε άτυχής καί προσωρινός. Γι' αύτό πρέπει πολύ νά τό σκεφθής. "Αν επιθυμής έναν νάμο άπλώς καί μόνον, γιά νά νομιμοποιήσης τίς σχέσεις σου άδιαφορώντας γιά τά επακόλουθα τότε επιδιώξε τον. Είδ' άλλως ξέχασε τον. Άπαλλάξου άπό τον «τύραννο» σου. Ύπάρχουν πολλοί τρόποι. Έργάσου (άν δέν έργάζεσαι) γιά νά κερδίσης τή ζωή σου, άπότε νάσαι βέβαιη ότι κάποιο άλλο παλικάρι θά βρεθή νά σ' άγαπήση. Έχεις τόσα χρόνια μπροστά σου.

Πονεμένη Καρδούλα»: Θ. Π.: Είσαι πολύ μικρή άκόμα καί έχεις άνάγκη άπό συμβουλές. Πρίν: Πάψε νά τοΰ δείχνης την άγάπη σου κατά τρόπο φορτικό. Φαντάζομαι νά ζέρης την παροιμία: «Τό πολύ τό Κύριε ελέησον, το βαρυέται κι' ό Ίδιος ό Θεός». Δεύτερον: Πάψε νά τον ζηλεύης. Μάθε νά συγκρατής τά αίσθήματά σου. Προσποιήσου κάποτε-κάποτε καί τήν άδιάφορη. Καί, πρό παντός, πρέπει νά σοβαρευτής. Είνε τό μόνον πού μπορεί ν' άλλάξη την κατάστασι. Πρέπει νά ζέρης πώς ύπάρχουν άνδρες — άρκετοί Ίσως — πού δέν άγαποΰν τά... «σαλιαρίσματα». Άκολούθησε λοιπόν την τακτική πού σοΰ ύποδεικνύω, καί ύπομονή. Τό τίμιο αύτό φέρσιμο τοΰ νέου νομίζω πώς πρέπει μάλλον νά σ' εύχαριστή.

Δυό τρελές πεταλουδίτσες Μ. Μ., Σ. Π. Κρήτην: Αύτό πού κάνατε δέν είνε καθόλου εύγενικό (τό νά μή δεχθήτε τά γράμματα δύο παιδιών πού ύπάρχουν τό αίσθημα τους έκεί έξω). Καί πολύ άνάπτο έφόσον τούς άγαπάτε τόσο πολύ. Θά σάς συνεβούλευα νά τούς γράψετε άμέσως. Αύτό θά τούς προξενοΰσε μεγάλη άνακούφισι.

Πληγωμένη καρδιά Μ. Ρ. Μ. Σ.»: Σέ βεβαιώ πώς πολύ μέ συγκίνησε τό γράμμα σου — διατυπωμένο μέ τόση περίσκεψι καί σοβαρότητα παρά τή νεαρά σου ήλικία, σοΰ νεσαι πυαλωμένη γυναίκα καί σοβαρή καί νομίζω πώς θά μπορέσης νά χειρισθής όπως πρέπει τό ζήτημά σου. Σέ συμβουλεύω λοιπόν ν' άφήσης τή δειλία καί την ντροπή κατά μέρος καί νά τοΰ όμολογήσης μέ ειλικρίνεια ότι τόν άγαπάς καί νά άπαιτήσης νά σοΰ πή κι' έκείνος καθαρά τίς σκέψεις του καί τούς σκοπούς πού έχει γιά σένα.

("Απονοπτευμένον ΕΚΤ—Α': Θά σέ συμβούλευα, άγαπητέ μου, νά μή την ζαναντήσης αύτή την κοπέλλα. Έδώ ύπάρχουν δύο λύσεις οί έξής: Ή θά άνέχεσαι έφ' όρου ζωής άλλα τά όσα σοΰ κάνει — γιατί έχω τή γνώμη πώς αύτή θά έξακολουθήση γιά πάντα την ΐδια τακτική — μένοντας κοντά της, ή θά την παρατήσης καί θά συντάξης τό μέλλον σου. Σοΰ συνιστώ λοιπόν νά προτιμήσης τό δεύτερο. Είδ' άλλως θά ζήσ' σέ μιά διαρκή άγωνία θά φθείρεσαι μέ τον καιρό καί θά βαδίζης μοιραίως πρός την καταστροφή. Κατανάλωσες πώς δέν μπορούν άλλοιώς νά συμβιβασθοΰν τά πράγματα. Νομίζω πώς θάνε ντροπή γιά σένα μιά άπόλυτη ύποταγή πού θά σέ κάνη συχνά νά επαναστατής καί νά ντρέπεσαι γιά τον έαυτό σου. Είσαι άντρας καί πρέπει νά ζήσης θάρρος.

("Σανθή Ρολίτα Α.Δ.»: Άφοΰ ή άγάπη σας δέν έσβυσε έντελώς ύπάρχουν πολλές πιθανότητες νά ζαναμιζέτε. Φαντάζομαι πώς κάποιος σπινθήρας μπορεί νά την άνάψη έκ νέου. Άς προέλθη έστω κι' άπό σένα. Προσπάθησε λοιπόν, άφοΰ τόσο τό έπιθυμείς.

("Άνθος τοΰ Ρέννυ»): Τί νά σοΰ πώ. Δέν άποκλείεται νά τό έκαμε γιά νά σέ δοκιμάση όπως ύποθέτεις. Ένά τουλάχιστον αύτόν τον τρόπο δοκιμής δέν τον βρίσκω τόσο σοβαρό. Πάντως αύτό θά έξαρτηθή άπό τή διάρκεια τοΰ χρόνου. Άν ό χωρισμός κράτηση πολύ καιρό θά τή πής πώς δέν είνε δοκιμή άλλά διάθεσις πραγματικοΰ χωρισμοΰ.

("Τζόνεϋ Τζόι Παλ. όδ. Λητρον»): Νομίζω πώς δέν είνε καθόλου άπρεπον, όπως λές, νά τή κανείς μέ τρόπο στην κατάλληλη εύκαιρία σέ μιά γυναίκα ότι την άγαπάει. Έπειδή όμως φοβάσαι πώς μπορεί νά χάσης καί τή φιλία της άκόμα, άν αύτή δέν τό δεχτή σέ συμβουλεύω νά κάνης προηγουμένως μερικές κρούσεις. Σέ τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται στρατηγική. "Αν καταλάβης ότι δέν θά τό δεχθή — κι' αύτό θά σημαίνη πώς δέν θά ύπάρχη διάθεσις άνταποκρίσεως — τότε ρίζτε μέ τρόπο στό άστείο. Τέτοια πράγματα λέγονται καμμιά φορά καί στ' άστεία.

Άπό τό φευδώνυμό σου ("Αοκεφτη Μικροΰλα» συμπεραίνω ότι τό άναγνωρίζεις καί σύ ή ΐδια ότι φέρθηκες άπερίσκεπτα πολύ άπερίσκεπτα μέ την κατάστασι την οποία δημιούργησες. Είσαι πολύ νέα άκόμα, αχεδόν παιδί, καί νομίζω πώς ύπάρχει καιρός νά διορθωθοΰν τά πράγματα. Τό καταλαβαίνεις καί μόνη σου πώς δέν πρέπει νά καταστρέψης μιά οικογένεια όλκληρη. Δέν ύπάρχει λοιπόν άλλη λύσις. Πρέπει νά τον ξεχάσης. Είσαι πολύ μικρή άκόμα καί θά σοΰ είνε πολύ εύκολο νά άνεπήσης άλλον, όύνε λοιπόν άπό κοντά του καί θά μέ θυμηθής μιά μέρα.

("Λαβωμένο Χελιδόνι ΚΠ.Ω.»: Δέν μπόρεσα άπό τό γράμμα σου νά καταλάβω πολλά πράγματα. Μοΰ άμιλεις περί γκρινιας. Άλλά αύτό νομίζω πώς δέν είνε λόγος άρκετός γιά νά δημιουργήσης μιά μεγάλη οικογενειακή περιπέτεια. Σκέψου πρό παντός, τά παιδιά σου. Έξ άλλου τό σχέδιο γιά τό όποιον μοΰ γράφεις είνε νομίζω, απραγματοποίητο. Σοΰ συνιστώ νά μελετήσης ψύχραιμα καί ύπομονητικά τά πράγματα καί νά σοΰ δουλευθής γιά την περιπτωσι σου τούς στενούς συγγενείς σου.

Εν αναμονή!

(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Η θέλις της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Η ιστορία σας, καλή μου φίλη είναι καί ή ιστορία πολλών όμοφύλων σας μέ μικρές μεταλλαγές: Στό γραφείο πού έργαζεσθε έργαζεται καί ένας συμπαθητικός νέος πού στήν άρχή κίνησε τήν προσοχή σας γιατί ξεχώριζε άπ' όλους τούς άλλους. Ήταν σοβαρός, λιγόλογος είχε μελαγχολικά μάτια. Μιά μέρα σάς μίλησε γιά τή ζωή του, σάς έμπιστεύθηκε πώς δέν ήταν εύτυχισμένος μέ τή γυναίκα του, γιατί δέν μπορούσε νά τόν νοιώση κι' άρχίσατε νά αίσθάνεσθε μεγάλη συμπόνοια γι' αύτόν. Δέν χορεύσατηκε πολύ γιά νά συνδεθήτε — οί έκμυστηρεύσεις συνδεουν πάντα — καί χωρίς νά τό καταλάβετε άφήσατε καί γεννηθήκε μέσα σας μία άκατανίκητη συμπάθεια. Ή συμπάθεια μεγάλωσε, άρχισε νά γίνεται άγάπη καί νά πού βρεθήκατε μπλεγμένη σέ μιά ίστορία πού δέν είναι διόλου τού χαρακτήρος σας καθώς μού λέτε. Τώρα βρίσκεσθε μπρός σ' ένα μεγάλο δίλημμα. πρέπει νά διακόψετε άπότομα κάθε σχέσι καί φοβάσθε πώς αύτό θά δώση μιά πολύ μεγάλη λύπη στόν φίλο σας ή νά συνεχίσετε, πράγμα πού μοιραίως θά έχη μιά έξέλιξι πολύ έπικίνδυνη γιά σάς, γιατί όπως λέτε δέν είσθε άπό μάρμαρο;

Άφού ζητάτε τή συμβουλή μου θά σάς πώ ότι πρέπει νά έπιθληθήτε στόν έαυτό σας τώρα πού βρισκεσθε άκόμη στήν άρχή αύτής τής ίστορίας, γιατί άν συνεχίσετε βέβαια θά έχετε δυσάρεστα άποτελέσματα. Καί άν άκόμη ύποτεθή ότι ό φίλος σας χωρίση γιά νά σάς πάρη τό βρίσκετε σωστό νά στηρίξετε τήν εύτυχία σας πάνω σέ μιά δυστυχία; Τό ότι ή γυναίκα του δέν τόν νοιώθει καί τά παρόμοια είναι προφάσεις έν άμαρτίαις. Πολλοί άνδρες μετακειρίζονται παρόμοια κόλπα όταν θέλουν νά κερδίσουν τήν άγάπη μιάς γυναίκας. Άφού λοιπόν σείς έχετε τή δύναμι νά σκέπτεσθε φύχραιμα καί νά μέ ρωτάτε τί πρέπει νά κάνετε σημαίνει ότι είσθε άκόμη σέ καιρό νά σταματήσετε κάτι πού δέν πρέπει νά συνεχισθή. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Τό κυριώτερο χαρακτηριστικό τής άνοιξιάτικης μόδας είναι τά ρομπντέ στύλ πού λανσάρουν όλοι οί Παρισινοί. Οί οικοφαίνεται ότι θά φορεθούν "ό" όλες τίς έπίσημες συγκεντρώσεις παρουσιάζουν δέ μία ποικιλία άφάνταστη.

Κατ' άρχήν όλες αύτές οί τουαλέττες θά έχουν όλα τά χρώματα παστέλ. Δέν θά άποκλείεται όμως καί ό συνδυασμός δύο χρωμάτων ή καί τριών σ' ένα καί τό αύτό φόρεμα. Δηλαδή μπορεί τά τρία τέταρτα τού κορσάζ νά είναι κιτρίνου χρώματος τό κορσελέ έλιοτρόπ. Ύστερα μία φάσα πιό σκούρα κατοπιν μία φάσα κίτρινη καί συνεχίζεται μέ έπανάληψιν έλιοτρόπ κλπ. Ό λαιμός είναι κλειστός ώς έπάνω καί τό σύνολο συμπληρώνεται μέ κίτρινα μεταξωτά γάντια.

Άλλο σχέδιο είναι μπούστος έφαρμοστός, μικρή μπάσκα αν φόρμ, ίσιο άμπισσιόν καί φούστα μέ πολλές σούρες.

Άλλο έχει τό κορσάζ καί τό κάτω μέρος τής φούστας άπό ταφτά καί τό πάνω μέρος τής φούστας καθώς καί τό άνοιγμα τού λαιμού άπό μουσελίνα σέ άνοιχτότερο χρώμα.

Συνηθίζονται έπίσης οί ρομπ πρεσσές μέ κορσάζ κιμονό πολύ έφαρμοστό καί φούστα μέ γκοντέ.

Άλλο σχέδιο είναι κεντημένο σέ τέτοιον τρόπο πού νά δίνη τήν έντύπωσι ότι κορσάζ καί μέρος τής φούστας καλύπτονται μέ πελερίνα.

Τά ύφάσματα πού θά χρησιμοποιηθούν γιά τίς ρομπ ντέ στύλ είναι ό ταφτάς ή μουσελίνα, τό φάϊγ τά διάφορα κρέπ καί τά πολύ λεπτά μεταξωτά βελούδα σέ πολύ άνοιχτά χρώματα.

Συνηθίζονται έπίσης τά ναρνιρίσματα μέ βελούδινες κορδέλλες πού περιβάλλουν μπούστο καί φούστα καί καταλήγουν σέ φιογκάκια.

Τό μάκρος τής φούστας

Το ζήτημα τού μάκρους τής φούστας παραμένει άλυτο. Τόσον τό "ύπέρ" όσον καί τά "κατά" τού μάκρους τής φούστας παρουσιάζουν ίσοφηφία. Πρέπει λοιπόν νά περιμένωμε τά νέα μοντέλα γιά ν' άποφανθούμε.

Τό γεγονός είναι ένα: ότι όλες οί νέες δέχονται μ' ένθουσιασμό τίς μακρυές φούστες, όπως δέχονται κάθε νεωτερισμό. Φαντασθήτε όμως πόσο άστείο θά είναι νά βλέπωμε κοπελλίτσες είκοσι χρόνων μέ μακρυές φούστες καί πενηντάρες μέ κοντές. Έπειδή λοιπόν αύτή ή παρουσία πρέπει ν' άποφευχθή φανταζόμεθα πώς ή Μόδα ή μάλλον οί λανσάροντες τήν μόδα θά βροῦν μιά συμβιβαστική λύσι καί ή λύσις αύτή θά είναι ή έξής:

Τά φορέματα περιπάτου καί τά ταγιέρ θά έχουν φούστες μετρίου μάκρους δηλαδή 35 έκ. τού μέτρου άπό τό έδαφος καί όσο προοχωρούμε στίς βραδυνές ώρες κατεβαίνουμε μερικά έκατοστά τού μέτρου γιά νά φτάσουμε στούς άστραγάλους.

Κυρίως όμως ή νέα γραμμή τής μόδας δέν βασίζεται στό μάκρος τής φούστας. άλλά στίς άπαραίτητες έκείνες λεπτομέρειες πού συντελούν στήν τελεία μεταμόρφωσι τής σιλουέττας. Π. χ. ό κορσές γίνεται σέ τέτοιον τρόπο πού δίνει έντελώς διαφορετικό σχήμα στό σώμα: σφίγγει τή μέση καί πετά πολύ τούς γοφούς, κάποτε δέ πιό πολύ τόν δεξί άπό τόν άριστερό. Γιά τίς ρομπ ντέ στύλ προσθέτει "τουρνύρ" καί άν θέλουμε ν' άκολουθήσωμε πιστά τή μόδα πρέπει νά έχωμε 2 ή καί 3 διαφορετικούς κορσέδες ώστε νά φορούμε όποιον άπαιτεί τό κάθε φόρεμα άνάλογα μέ τό σχεδιό του.

Τά καπέλλα

Τά καπέλλα πού φοριοῦνται καί θά φορεθοῦν όλη τήν άνοιξι είναι βέβαια χαριτωμένα.

Ποτέ δέν φόρεσαν οί γυναίκες πιό σκερτσόζικοι καπέλλα. Έχουν όλα τήν χάρι τους καί μεγάλη κομψότητα. Τά περισσότερα είναι πολύ κατεβαστά στό ένα πλαί παρουσιάζουν δέ άφάνταστο πλούτο σέ παγέττες τούλι, δαντέλλα, αίγκρέτες, φτερά.

Ή συνήθης γραμμή είναι ή γραμμή τής τόκας άλλοτε χωρίς καθόλου μπόρ καί άλλοτε μέ ένα μικρό πολύ μικρό μπόρ. πού είναι κάπως μεγαλειτερο άπό τό ένα πλαί.

Έπάνω σ' αύτή τήν τόκα βλέπομε τά πολυποίκιλα αύτά στολίδια πού δίνουν τόν τόνο στή σημειονή μόδα τών καπέλλων. Κοντά στίς τόκες όμως θά ίδοῦμε καί άλλα σχήματα καπέλλων. Άπαρτίζονται άπό έναν τεπέ καί ένα διόρρυθμο μπόρ πού ύπάρχει μόνον στά πλάγια καί κατεβαίνει πολύ χαμηλά θυμίζοντας κατάπληκτικά τήν εφάνισι τού άεροπόρου πριν δέση τελειωτικά τήν κάσκα του γιά νά μπή στό άεροπλάνο.

Ή μόδα καθώς ζέρετε δέν ξεφεύγει άπό τίς γενικές έπιδράσεις τής έποχής καί αύτό άκριβῶς είναι έκείνο πού συντείνει στήν ζωντάνια της.

Τά ὑποδήματα

Νά πού ξαναῆρθαν στή μόδα τά γοβάκια μέ φιούμτες ή μέ φιογκάκια. Αύτά θά φορεθοῦν μέ τίς βραδυνές τουαλέττες καί πολλά σάνδαλα σέ όλα τά χρώματα άπό δέρματα ή ύφασμα.

Τά άπογεύματα θά φορεθοῦν σκαρπίνια άρκετά ντεκολτέ καί γόβες μέ μπαρετες. Όσο γιά τά σποστίφ, θά είναι ώς έπί τό πλείστον σάνδαλα, είτε λινά είτε σουέντ, μέ φαρδιά πέτσινα τακούνια καί πολύ ζώραφα. Δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε πόσο πρακτικά καί δροσερά είναι τά λινά ύποδήματα όταν άρχίση τό ξεκάλτωσμα.

Ἐξ ἀρτίας α τῆς μόδας

Καθώς ζέρουμε άν τό φόρεμα ή τό καπέλλο είναι ή βάσις τής τουαλέττας καί τά δύο ώστόσο θά παρέμεναν άψυχα άν δέν συνωδεύοντο άπό τά χίλια δυό άλλα έξαρτήματα τής γυναικείας έμφανίσεως πού δίνουν στήν κάθε γυναίκα μιά ίδιαίτερη χάρι ύπογραμμίζοντας τήν προσωπικότητά της.

Πρόκειται βέβαια, γιά λεπτομέρειες γιά μικροπράγματα. Άλλ' αύτά τά μικροπράγματα συμπληρώνουν τό στολισμό. δίνουν μία ξεχωριστή χάρι κι' όμορφιά.

Οί μεγάλοι Παρισινοί Οίκοι λανσάρουν διάφορα τέτοια έξαρτήματα πού ξετρελλαίνουν τίς γυναίκες.

Άνάμεσα σ' αύτά σημειώνουμε τά κυριώτερα :

Στόλισμα τῶν μαλλιῶν μέ πέρλες καί στράς. Στόλισμα τοῦ λαιμοῦ μέ πολλές σειρές μαργαριτάρια ("μισισιόν"). Ή πρώτη σειρά θ' άρχίζη άπό τό άνοιγμα τοῦ λαιμοῦ. Εἶναι τά περιδέραια, πού ἐλέγοντο ἄλλοτε κολλιέ ντέ σιέν.

Ἐπάνω: Κολλιέ ἀπό πέρλες πού τοποθετεῖται πάνω σ' ένα ντραπέ πρόσθετο πού στολίζει τό λαιμό. Κάτω: Τό μοντέρνο σκαρπίνι πού θά φορεθῆ τήν ἀνοιξι.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μαρκέλλαν. Τ. Τ: Αὐτή ἡ κρέμα εἶναι κατάλληλη γιά τό πρόσωπό σας: Lanoline 10 gr. Cire vierge 10 gr. Blanc de baleine 10 gr' Huile d' amandes douces 50 gr. Essence de roses 5 gouttes. Γιά τά χεῖλη σας ἀγοράσετε ἀπό ἕνα φαρμακεῖο λίγο Beurre de cacao καί μέ αὐτό νά τά ἀλείφετε προτοῦ χρησιμοποιήσετε τό κραγιόν σας. Γιά τό χνοῦδι δέν ὑπάρχει ριζική θεραπεία.

Συρομάλαν: Γιά τά μπιμπίκια σας συνιστῶ ἀντιόλουτρα τοῦ προσώπου. Ὑστερα μέ ἐλαφρό πίεσι φεύγουν. Γιά ν' ἀργοῦν νά ξανασφανισθοῦν χρησιμοποιῆτε αὐτή τή λοσιόν: Γάλα ἀμυγδάλων 200 γρ., βάμμα βενζόης 5 γρ. Ὅσο γιά τίς πανάδες αὐτή ἡ κρέμα τίς ἐξαλείφει σιγά σιγά τῶ χρόνω : Precipité blanc 10 Sous nitrate de bismuth 2.0 Coldcream 20.0. Ὅσο γιά νά μέ ἰδῆτε, ὅταν ἔρθετε στήν Ἀθήνα εἰδοποιῆστε στά γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ» νά σᾶς ὁρίσω μιά ὥρα.

Λάουρα ν 14: Πόσες θά ζηλεύουν τά μαλλιά σας καί σείς παρασπονιέσθε. Γιά νά μαλακώσουν μετά τό λουσιμο νά τά ξεβγάζετε μέ νερό καί ζύδι. Γιά τήν διατήρησι τοῦ χρώματος κιλό εἶνε τό χαμομῆλι.

Ξενούλαν Κ.: Τά μαλλιά σας ἔχουν ἀνάγκην ἀπό τόνωσιν. Λοιπόν. κάτι πού θά τά δυναμώση εἶνε τρίψιμο στίς ρίζες μέ τά δάκτυλα σας βουτηγμένα σέ λίγο ρετσινόλαδο. Αὐτό τό κάνετε 2 . 3 βράδυα καί τό ἄλλο πρωί λούζεσθε.

Ἀγριολούλουδο Μ.: Δυστυχῶς γιά τόν λοιμό μόνον μασάζ ἀπό εἰδικόν θά σᾶς ὠφελοῦσε. Τό ἄλλο ζήτημα πού σᾶς ἀπασχολεῖ θά διορθωνόταν μέ ἀσκήσεις τοῦ θώρακος πού μπορεῖ νά σᾶς τίς δείξη μιά γυμνάστρια ἐξ παγγελματος. Τά ἄλλα συμπτώματα εἶνε ἐντελῶς φυσιολογικά.

Γ. Β. Ἀπογοητευμένην: Τά κοντά μάλλον πηγαίνουν στή σιλουέττα σας. Γιά τίς ρυτίδες τοῦ μετώπου λίγο μασάζ "στά κόντρα" μέ λανολίνη τουαλέττας. Ἰδίως μή κάνετε μορφασμούς.

Μάρτεν: Ἄν πρόκειται περί ἀρχῆς φαλάκρας δέν θά τήν προλάβετε δυστυχῶς. Ἐν τούτοις ρωτήσετε καί ἕνα δερματολόγο γιατρό.

Λίλιαν Χάρβεϋ: Δέν μπορῶ νά συμφωνήσω μέ τήν ἰδέα σας ν' ἀλλάξετε τό χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ὁ δεύτερος γάμος

Οἱ νέες, οἱ ζωντοχῆρες, οἱ χῆρες

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι, παρ' ὅλα ὅσα λέγονται ἡ γράφονται ἐναντίον της, σοβαρά ἡ εὔθυμα, ἡ συζυγικὴ ζωὴ εἶνε τόσο εὐχάριστη, ὥστε ὅποιος τὴ δοκιμάση μιά φορά, δέν μπορεῖ πιὰ νὰ τὴ στερηθῆ. Αὐτὸ τουλάχιστον τὸ συμπέρασμα βγαίνει ἀπὸ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαμαν στὴν Ἀμερικὴ δυὸ δημοσιογράφοι καὶ κοινωνιολόγοι. Οἱ μισὲς ἀπ' τὶς διαζευγμένες γυναῖκες ποὺ ρώτησαν, καὶ περισσότεροι ἀπ' τοὺς μισοὺς διαζευγμένους ἄντρες, εἶχαν ἤδη ξαναπαντρευθῆ. Κι' ἀπ' ὅσους ἔμειναν ἀκόμη ἀνύπαντροι, τὰ 60% τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ 63% τῶν γυναικῶν εἶπαν ὅτι σκόπευαν νὰ παντρευτοῦν γιὰ δεύτερη φορά.

Οἱ λόγοι ποὺ ξαναπρώχνουν πρὸς τὸ γάμο ζωντοχήρους καὶ ζωντοχῆρες εἶνε: ἐπιθυμία οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος καὶ ἀσφαλείας, προβλήματα ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν, ἀνάγκη συντροφιᾶς. Νὰ μερικὲς ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις τους:

«Ἤθελα πάντα ἕνα σπίτι καὶ κάποιον ποὺ νὰ μὲ κυττάζη». «Ὁ γυιός μου χρειάζεται ἕνα πατέρα». «Μ' ἀρέσει ἡ ἔγγαμη ζωή, θέλω παιδιά».

Τὰ 73% τῶν διαζευγμένων κι' ὄχι ξαναπαντρεμένων γυναικῶν ἀπάντησαν ὅτι τοὺς εἶχε γίνει ἤδη πρότασις γάμου, ἀλλὰ τὴν εἶχαν ἀπορρίψει γιατὶ ὁ ὑποψήφιος δὲν τὶς ἱκανοποιοῦσε ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς. ἢ φυσικῆς ἐμφανίσεως, ἢ χαρακτῆρος.

Ὑπάρχουν, βέβαια, καὶ γυναῖκες ποὺ δὲν σκοπεύουν νὰ ξαναπαντρευτοῦν. Οἱ δικαιολογίες τους γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί τους εἶναι: δυσκολία στὴν ἐκλογὴ κατάλληλου πατριοῦ γιὰ τὸ παιδί τους, φόβος μήπως κάνουν κι' ἄλλο λάθος, ἐπιθυμία ἀνεξαρτησίας, οἰκονομικὴ κατάστασις ἐξασφαλισμένη.

«Ἐφ' ὅσον γελάστηκα τὴν πρώτη φορά μπορεῖ νὰ ξαναγελαστῶ καὶ πάλι—εἶπε μιὰ ἀπ' αὐτές Καὶ τότε εἶχα νὰ διαλέξω μόνον ἕνα σύζυγο. ἐνῶ τώρα θὰ πρέπη νὰ διαλέξω ἕνα πατέρα γιὰ τὸ παιδί μου. πρᾶγμα ποὺ εἶνε πολὺ σπουδαιότερο».

«Θέλω νὰ μείνω κυρία τοῦ ἑαυτοῦ μου—δήλωσε ἄλλη—κι' ὄχι, νἄχω κάποιον ποὺ νὰ μοῦ λέη διαρκῶς πότε πρέπει νὰ σηκωθῶ καὶ πότε νὰ καθήσω».

«Θἄθελα ἕναν ἄντρα τέλειο. Ποῦ νὰ τὸν βρῶ ὅμως;» προσθέτει μιὰ τρίτη.

Ἐξ ἄλλου, ἀπ' τὴ μελέτη τῶν στατιστικῶν, βγαίνει ἕνα ἐνδιαφέρον κι' ἀπρόοπτο συμπέρασμα: Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει τὶς περισσότερες πιθανότητες νὰ βρῆ σύζυγο, δὲν εἶναι ἡ ἀνύπαντρη κοπέλλα, οὔτε ἡ χήρα ἀλλὰ ἡ ζωντοχήρα! Γιὰ μιὰ γυναῖκα 30 ἐτῶν, ἀνύπαντρη ἀκόμη, οἱ πιθανότητες νὰ παντρευτῆ εἶνε 48%. Γιὰ μιὰ χήρα τῆς ἴδιας ἡλικίας εἶνε 60%. Καὶ γιὰ μιὰ ζωντοχήρα φτάνουν τὰ 94%.

Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται καὶ στὸ ἰσχυρὸ φῦλον: "Ενας ἀνύπαντρος ἄντρας 30 ἐτῶν ἔχει πιθανότητες 67% νὰ χορέψη τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα. Ὁ χῆρος ἔχει 92% κι' ὁ ζωντοχῆρος 96%.

"Ἐχει παρατηρηθῆ γενικῶς ὅτι, ὅσο προχωρεῖ ἡ ἡλικία, ἐλαττώνονται οἱ πιθανότητες τοῦ γάμου. Ἔ, λοιπόν, ὁ κανόνας αὐτὸς δὲν ἰσχύει ἀπόλυτα γιὰ τοὺς καὶ τὶς διαζευγμένες. Κι' ἔτσι, μιὰ ἀνύπαντρη κοπέλλα 30 ἐτῶν ἔχει ἴσες πιθανότητες γάμου μὲ μιὰ χήρα 33 ἐτῶν καὶ μὲ μιὰ ζωντοχήρα 45 ἐτῶν. Οἱ πιθανότητες αὐτὲς εἶνε 50%. Ἐπίσης, σ' ἕνα ἀνύπαντρο 30 ἐτῶν, ἕνα χῆρο 40 κι' ἕνα ζωντοχῆρο 45, οἱ πιθανότητες γάμου εἶνε 35%.

Ἡ πεῖρα τῆς προηγουμένης συζυγικῆς ζωῆς φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ ἐπίσης σπουδαιότατο παράγοντα ποὺ εὐνοεῖ τὸ δεύτερο γάμο. Ἐξ ἄλλου, τὰ παιδιὰ ἀπὸ πρῶτο γάμο δὲν εἶναι διόλου σοβαρὸ ἐμπόδιο. Ἡ ἔρευνα τῶν δύο κοινωνιολόγων ἀπέδειξε ὅτι ἐλάχιστοι ἄντρες καὶ γυναῖκες δίστασαν νὰ παντρευτοῦν ἐκείνην ἢ ἐκεῖνον ποὺ εἶχαν διαλέξει, ἐπειδὴ εἶχε ἤδη παιδιά.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἕνα μεγάλο ποσοστὸ διαζευγμένων χώρισαν ἀκριβῶς μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ξαναπαντρευτοῦν Ἡ ἀναλογία τους εἶνε 14% γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ 22% γιὰ τὶς γυναῖκες.

Αὐτοὶ κι' αὐτὲς ποὺ ξαναπαντρεύονται, γνώρισαν τὸν ἢ τὴν καινούργια σύντροφό τους μετὰ τὸ διαζύγιό τους;

"Η μήπως εἶχαν κάμει ἤδη τὴν ἐκλογή τους, ἐνσυνείδητα ἢ ὑποσυνείδητα, ἀπ' τὸν καιρὸ ἀκόμη τοῦ πρώτου γάμου τους;

Οἱ ἀπαντήσεις σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἦσαν:

Πρὶν ἀπ' τὸ διαζύγιο ἄντρες 40% γυναῖκες 43%.

Μετὰ τὸ διαζύγιο ἄντρες 60%, γυναῖκες 57%.

"Οσο γιὰ τὸ ἰδιαίτερος θέλγητρο ποὺ ἔχουν οἱ ζωντοχῆρες, φαίνεται ὅτι ἡ πεῖρα τους τὶς προίκισε μὲ μιὰ αὐτοπεποίθησι καὶ μιὰ φυσικότητα στοὺς τρόπους, ποὺ δὲν τὶς ἔχουν τὰ ἀνύπαντρα κορίτσια. "Εμαθαν ν' ἀρέσουν στὸν ἄντρα—ἔστω κι' ἂν τὸ διδάχθηκαν αὐτὸ μὲ δοκιμὲς καὶ σφάλματα—καὶ φροντίζουν νὰ ἐπωφεληθοῦν.

Θὰ ἀναρωτηθῆτε ἴσως: «Μὰ ὁ ἄντρας ποὺ νοιώθει νὰ τὸν τραβᾶη μιὰ ζωντοχήρα, δὲν διστάζει στὴ σκέψι ὅτι ἡ ἀποτυχία τοῦ πρώτου γάμου της ὠφείλετο σ' αὐτήν;». "Οχι, γιατὶ ὁ ἔρως του τὸν κάνει νὰ πιστεύη ὅτι ὅλο τὸ σφάλμα ἦταν τοῦ πρώτου συζύγου τῆς ἐκλεκτῆς του, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ἐκτιμήση τὴν ἀξία της καὶ νὰ τῆς προσφέρη τὴν εὐτυχία ποὺ ἄξιζε.

"Ετσι σκέπτονται συνήθως οἱ ἄντρες.

Εἶνε ὅμως ἀλήθεια αὐτό;

Γιὰ τὴ διάλυσι ἑνὸς γάμου φταίει πάντα ὁ σύζυγος; Οὐδέποτε ἡ σύζυγος. Ἡ σύζυγος εἶνε πάντοτε τὸ ἀθῶο θῦμα.

Αὐτὴ εἶνε ὅμως ἡ παγίδα ποὺ στήνει στοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀγάπη. Τοὺς κάνει νὰ βλέπουν τὸ μαῦρο ἄσπρο ἢ καλύτερα νὰ μὴν βλέπουν καθόλου.

Γιατί νὰ εἴμαστε ἐπιφυλακτικοὶ σχετικῶς; Δὲν εἶνε μόνον ὁ ἔρωτας τυφλός. Τυφλοὶ εἶνε καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ἢ φορεῖ χρωματιστὰ γυαλιὰ ποὺ τοὺς κάνουν νὰ τὰ βλέπουν ὅλα ρόδινα. ὅλα ὡραῖα καὶ τερπνά.

Ἀλλὰ γιατί ὄχι; "Ετσι παρασύρονται στὸ γάμο καὶ διαιωνίζεται τὸ εἶδος ἐπὶ τῆς γῆς. Θἄλεγε δηλαδὴ κανεὶς ὅτι πρόκειται μᾶλλον γιὰ ἕνα νόμο τῆς φύσεως.

Γιὰ μιὰ γυναῖκα 30 ἐτῶν ἀνύπαντρη ἀκόμη. οἱ πιθανότητες νὰ παντρευτῆ εἶνε 48 %. Γιὰ μία χήρα τῆς ἴδιας ἡλικίας εἶνε 60 %. Καὶ γιὰ μιὰ ζωντοχήρα φθάνουν τὰ 94 %.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του αθλητισμού στις Ηνωμ. Πολιτείες, Σουηδία, Ρωσία, Γερμανία και Γαλλία

Στο προηγούμενο τεύχος είδαμε, πώς λόγω της εθνολογικής συνθέσεως αλλά και των ιδιαιτέρων κλιματολογικών και κοινωνικών συνθηκών, ωρισμένες προηγμένες αθλητικά χώρες, διαπρέπουν σε ωρισμένα αγωνίσματα ενώ ύστερούν σε άλλα. Συνεχίζουμε σήμερα, με σχετικά παραδείγματα άλλων χωρών.

Οι Αμερικανοί αθλητάι θεωρούνται ως οι καλλίτεροι του κόσμου. Η υπεροχή δ-μως των Αμερικανών αθλητών έναντι των αθλητών των άλλων χωρών οφείλεται κυρίως στην τεραστία συμβολή των μαύρων, «φαινομένων» του στίβου.

Πριν από τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, οι Αμερικανοί κλείδωσαν τον μαύρο «σπρίντερ» Ντιού στα αποδυτήρια γιατί ήσαν βέβαιοι πώς οι λευκοί αθλητάι Λού Μέγιερ και Λίππινκοτ θα έξασφάλιζαν τη νίκη υπέρ των αμερικανικών χρωμάτων. Το 1920 όμως πρωτοεμφανίσθηκε ο «Βοεττανικός κίνδυνος». Τότε οι Αμερικανοί έξαπέλυσαν την τρομερή τους εφεδρεία, τους «κόλορεντ μέν», τους νέγρους δηλαδή και τους μιγάδες αθλητάς.

Στους Ολυμπιακούς αγώνες του 1924, ο μαύρος Χούπαστ νίκησε στο άλμα είς μήκος με 7 μ. 445. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1932, ο Αμερικανός νέγρος Έντυ Τόλαν απέσπασε διπλή ολυμπιακή νίκη στα 100 μ. με 10΄΄ 3)10, και στα 200 μ. με 21΄΄ 2)10. Και στα δύο αυτά αγωνίσματα δεύτερος τερμάτισε ο επίσης Αμερικανός νέγρος Μέτκαλφ.

Εκεί όμως που πραγματικά θριάμβευσαν οι Αμερικανοί νέγροι ήσαν οι Ολυμπιακοί αγώνες του 1936. Το μαύρο «φαινόμενο» Τζέσυ Όουεν, κέρδισε τα 100 μ. με 10΄΄ 3)10 τα 200 μ. με 20΄΄ 7)10, και το άλμα σε μήκος με 8 μ. 06. Ο νέγρος Γουίλιαμς κέρδισε τα 400 μ. με χρόνο 46΄΄5)10 και ο επίσης νέγρος Γούντρουφ τα 800 μ. με χρόνο 1΄52΄΄ 9)10.

Τέλος η «μαύρη λιάνα» Κορνέλιους Τζόνσον ανακηρύχθηκε Ολυμπιονίκης στο άλμα σε ύψος με 2 μ. 03.

Σήμερα οι Αμερικανοί μαύροι εξακολουθούν να σημειώνουν εκπληκτικές επιδόσεις. Ο Χάρισον Ντίλαντ σημείωσε 13΄΄9)10 στα 110 μ. μετ' εμποδίων, ο Μπίλλ Μάτις ισοφάρισε το παγκόσμιο ρεκόρ στα 100 μ. 10΄΄2)10 και ο Μακ Κίνλεϋ σημείωσε νέο ρεκόρ στις 440 γυάρδες με 46΄΄ 2)10.

Οι γνωστοί και στους Αθηναίους φιλάθλους Μπόλεν και Γουίτφιλντ έχουν επιδόσεις 48΄΄ στα 400 και 1΄49΄΄ στα 800 μ.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες όμως ανέδειξαν και πολυάριθμους λευκούς αθλητάς παγκοσμίου κλάσεως. Αθλητάς των οίκων σαν τον Τόρσαν, κάτοχο του παγκοσμίου ρεκόρ στη σφαιροβολία με 17 μ. 40 τον Ολυμπιονίκη στη δισκοβολία κατά την Ολυμπιάδα του 1932 Κάοπεντεο με επίδοσι 30 μ. 48. Τον κάτοχο του παγκοσμίου ρεκόρ στη δισκοβολία Μπόμπ Φίτλ με 54 μ. 93 τον ύπερχρονο αθλητή Γκάρντεν με επιδόσεις 16 μ. 70 στη σφαιροβολία και 54 μ. 64 στη δισκοβολία. Το «ρέκορντμαν» του κόσμου στο άλμα επί μακρόν Τζούρμεροντα με επίδοσι 4 μ. 77. Τους επίσης περιφήμους άλτες επί κοντώ Σέφτον και Μίντος με επίδοσι 4 μ. 54. Τους λευκούς «σπρίντερς» όπως ο Μέλβιν Πάττον και ο Χάρολντ Ντάβις με επιδόσεις 10΄΄3)10 στα 100 μ. και 20΄4)10 στις 220 γυάρδες. Τους άσσους στους δρόμους ημιαντοχής Μπόθρον (1΄48΄΄ 3)10 στα 1500 μ.) Κάνιγκαμ (1΄49΄΄ στα 1500 μ.) τον «ιπτάμενο διάκο» Ντάντε που κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ του ενός μιλλίου (1609 μ.) σε κλειστό στίβο με 4΄6΄΄2)10 κ. ά.

Ο αμερικανικός αθλητισμός όμως ένει κι' αυτός τις αδυναμίες του. Οι καλλίτεροι Αμερικανοί δρομείς των μεγάλων αποστάσεων Ντον Λας, Μακ Κλάσκυ και Τασλάν Μπρόουν είνε κατά δύο τουλάχιστον κλάσεις κατώτεροι από τους Ευρωπαίους πρωταθλητάς.

Η Σουηδία, έβγαζε πάντοτε καλούς δρομείς άντοχής.

Από καιρό σε καιρό παρουσιάζόταν κανένας εμποδιστής παγκοσμίας κλάσεως όπως ο Λίντσεϋ «ρεκορντμαν» Ευθυμίης στα 110 μ. με 14΄΄. Το 1934, ο Σουηδός Άντερσον ανακηρύχθηκε πρωταθλητής Ευρώπης στη δισκοβολία με 50 μ. 38 και ο Στούντμπεργκ Ισοφάρισε το ευρωπαϊκό ρεκόρ στα 100 μ. με 10΄΄3)10.

Η Σουηδία όμως ήταν πάντοτε πτωχή σε δρομείς ταχύτητος. Ωστόσο στα τελευταία χρόνια προκάλεσε σωστή επανάσταση στους δρόμους ημιαντοχής. Δημιούργησε όχι μόνο τους εκπληκτικούς ρεκορντμαν στα 1500 μ. Γρούτερ Χαϊνς και Λέναστ Στράντ με 3΄43΄΄ αλλά και μια σειρά άκρων από παγκοσμίας κλάσεως δρομείς ημιαντοχής, όπως ο Άντερσον (3΄45΄΄ στα 1500 μ.), ο Έρίξον (3΄45΄΄4)10 στα 1500 μ.), ο Μπέγκστον (1΄50΄΄ στα 800 μ.), ο Γκούσταβσον κλπ.

Η Ρωσσία εμφανίσθηκε το 1945 στους διεθνείς στίβους. Έξαιρετικές αθλητικές μονάδες όπως ο πρωταθλητής Ευρώπης του 1946, στα 200 μ. με 21΄΄6)10. Καρακούλωφ, ο κάτοχος του ευρωπαϊκού ρεκόρ στη σφαιροβολία Χέϊνο Λίππ με 16 μ. 73, ο άλτης επί κοντώ Όζόλιν με επίδοσι 4 μ. 21, ο μαραθωνοδρόμος Πούνκο (3ος στο πρωτάθλημα Ευρώπης του 1946, στο Όσλο με επίδοσι 2 ώρες 28΄΄) διέπρεψαν σε διεθνείς αγώνες.

Γενικά συμπεράσματα όμως γιά το ρωσσικό αθλητισμό θα βγούν μόνον μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου.

Προπολεμικά, η Γερμανία, έβγαζε πολλούς δρομείς ταχύτητος, όπως ο Γιόναθ και ο Νέκκερμαν (κάτοχοι μαζί με τον Ολλανδό Μπέργκεο και το Σουηδό Στράνμπεργκ του ευρωπαϊκού ρεκόρ στα 100 μ. με 10΄΄ 3)10, όπως ο Καϊνιγκ (10΄΄4)10 στα 100 και 20΄9)10 στα 200 μ.), οι Έλντσαγερ και Χούμπεν (10΄΄5)10 στα 100 μ.).

Επίσης η Γερμανία έβγαλε πολλούς δρομείς των 400, των 800 και των 1500 μ. όπως ο Όττο Πέλτσερ με επίδοσι 1΄51΄΄3)10 στα 800μ., ο Μέτσνερ (πρωταθλητής Ευρώπης στα 400 μ. το 1934 με 47΄΄9)10), ο κάτοχος του παγκοσμίου ρεκόρ στα 400 μ. με 46΄΄ και στα 800 μ. με 1΄46΄΄6)10 Χάρμπιγκ. Στα τελευταία πριν από τον πόλεμο χρόνια, οι Γερμανοί έβγαλαν και μεγάλους αθλητάς πεδίου. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1936, ανακηρύχθηκαν Ολυμπιονίκαι οι Γερμανοί. Σταϊκ στο άκοντιο με 71 μ. 84, Χάϊν στη σφυροβολία με 56 μ. 49 Βαΐλκε στη σφαιροβολία με 16 μ. 20. Επίσης ο Μπλάσκ κατέχει το ρεκόρ Ευρώπης στη σφαιροβολία με 59 μ.

Στους δρόμους όμως άντοχής οι Γερμανοί ήσαν πάντοτε κατώτεροι από τους Φινλανδούς.

Η Γαλλία ποτέ δεν μπόρεσε να συναγωνισθή τις άλλες χώρες στους δρόμους ταχύτητος. Ωστόσο όμως είχε πάντοτε έξαιρετικούς δρομείς ημιαντοχής και άντοχής. Ο «ιπτάμενος Φινλανδός» Παάβο Νούρμι μόλις το 1928 κατώρθωσε να καταρρίψη το παγκόσμιο ρεκόρ της μιάς ώρας που ο καταπληκτικός γιά την εποχή του Γάλλος Ζάν Μπουέν κατείχε από το 1913.

Και η Ελλάδα; Κατά καιρούς η χώρα μας έβγαλε μεγάλης κλάσεως αθλητάς σε όλα σχεδόν τα αγωνίσματα. Φυσικά εθνικό μας άνώνισμα θεωρείται ο Μαραθώνειος. Η νίκη του Σπύρου Λούη στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1896 δημιούργησε παράδοσι στο δύσκολο αυτό άνώνισμα. Μαραθωνοδρόμοι όπως ο Σάρρας ο Στεφάνου και τελευταία ο Κυδωνιακίδης και ο Ραγάζος δόξασαν επάνειλημμένως το εθνικά μας χρώματα στους Βαλκανικούς και άλλους διεθνείς αγώνες. Η χώρα μας όμως δημιούργησε μεγάλους αθλητάς σε άλλα αγωνίσματα: Ο Φραγκούδης π. χ. με επίδοσι 10΄΄6)10 στο 200 μ. ήταν από τους καλλίτερους Ευρωπαίους αθλητάς το 1932 - 33. Ο Σύλλας στη δισκοβολία και ο Μάντικας στα 400 μ. μετ' εμποδίων συναγωνίσθηκαν με τους μεγαλείτερους αθλητάς του κόσμου στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1936. Και οι δύο κατέλαβαν την 6η θέσι στο άνώνισμά τους.

Ο Παλαιώτης έξ άλλου, το 1939 νίκησε στο πρωτάθλημα Αγγλίας στο άλμα τριπλούν με 15 μ. 03 και ή περουσινή επίδοσι 14 μ. 81 του Γιαταγάνα στη σφαιροβολία ήταν από τις καλλίτερες που σημειώθηκαν το 1947 στην Ευρώπη.

Είνε φανερό λοιπόν, πώς η χώρα μας παιδά τις δύσκολες συνθήκες που πάντοτε επικρατούσαν σ' αυτή έβγαλε κατά καιρούς άλλά και σήμερα άκόμη βγάζει αθλητικά ταλέντα.

ΤΑΚΜ

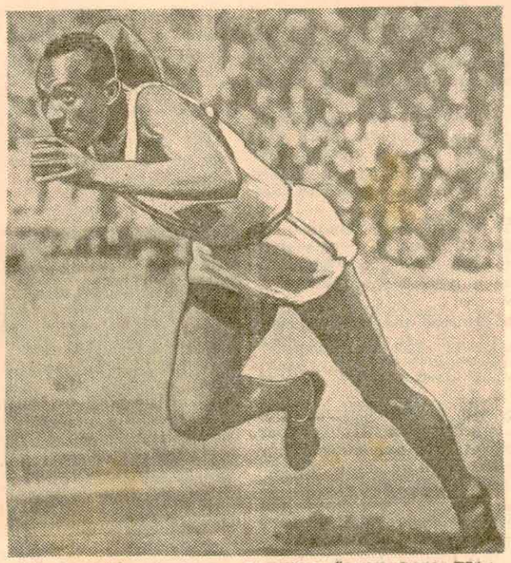

Μια θυελλώδης έκκίνησι του μαύρου «φαινομένου» Τζέσυ Όουενς.

Πώς γίνονται οι ταινίες «ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ»

Το ατελιέ του Ντισνεϋ

Πρέπει εν πρώτοις να σάς έξηγήσωμε ότι πρόκειται γιά τα φίλμ μικρού μήκους: η προβολή των οποίων διαρκεί 10—15 λεπτά της ώρας και όχι γιά τα έργα μεγάλου μήκους τύπου «Χιονάτης» και «Πινόκκιο», που άπαιτούν άγκον αφάνταστον έργασίας.

Σήμερα θα άσχοληθούμε λοιπόν με τα «Μίκυ» και σε άλλο άρθρο θα μιλήσωμε γιά τα έργα μεγάλου μήκους, από τα όποία ο Ντίσνεϋ μάς παρουσιάζει ένα κάθε χρόνο.

Και το μικρό όμως αυτό φίλμ που περνά μπροστά στά μάτια σας μέσα σε δέκα λεπτά, άπαιτεί μιά έργασία καταπληκτική σε όγκο. Δέν πρόκειται έδώ περί άπλής φωτογραφίσεως των κινήσεων της "Ίγγκριντ Μπέργκμαν ή των πειδημάτων του Ντούγκλας Φαίρμπανξ. Οι «τρελλές συμφωνίες» γυρίζονται με τρόπο έντελώς διαφορετικό και τα στούντιο των χαστίνων ηρώων δέν έχουν καμμιά άπολύτως όμοιότητα με τα λοιπά κινηματογραφικά έργαστήρια.

— Σπουδαίο πράγμα! θα σκεφθούν μερικοί. Κόβουν με το ψαλλίδι λίγα μέτρα ναστόνι, συνιστίζουν μερικά καουτσούκια και αυτό είνε όλο. Τα βάζουν να κουνιώνται και η ταινία είνε έτοιμη.

Ελάτε όμως να παρακολουθήσωμε τον Ντίσνεϋ στην κατασκευή ενός «Μίκυ - Μάους», μέσα στο ατελιέ του και θα ίδήτε πόσο πέσατε έξω.

Πεντακόσιοι περίπου σχεδιαστάι έργάζονται μέσα στο άπέραντο αυτό ατελιέ. Πεντακόσιοι άνθρωποι που ζωγραφίζουν κουνέλια, γάτες ποντίκια, ψάρια, καρέκλες φίδια ταπεία και όλων των είδών τα έμψυχα και άψυχα άντικείμενα σε διάφορες πόζες ούτως ώστε να μπορή με τα σχέδια αυτά να δημιουργηθή μιά σειρά διαδοχικών εικόνων που άργότερα θ' άποτελέσουν την ταινία. Κάθε ταινία «Μίκυ» που η προβολή της διαρκεί δέκα λεπτά άπαιτεί 150.000 σκίτσα, τα όποία φυσικά δέν κατασκευάζονται μέσα σε μιά μέρα, άλλ' ούτε και σε μιά βδομάδα.

"Αν έπιχειρούσε ένας άνθρωπος να σχεδιάση μόνος του όλες αυτές τις εικόνες, δέν θα μπορούσε να παρουσιάση μιά ταινία παιδά ύστερα από έντατική έργασία δυό τουλάχιστον χρόνων.

Γι' αυτό, γίνεται άναγκαστικά μεγάλος καταμερισμός της έργασίας. Ο κάθε σχεδιαστής ειδικεύεται στο σχεδίασμα των κινήσεων ωρισμένων ζώων κι' έτσι γίνεται παραγωγικότερος.

Και να τώρα πώς γίνεται η έργασία αυτή: Ο «πρώτος» καλλιτέχνης σχεδιάζει π. χ. την εικόνα ενός άνθρώπου που στέκεται άρθιος και καπνίζει ένα τσιγάρο. Στην εικόνα αυτή, το δεξί γέρι του καπνιστού είνε κοντά στο στόμα του. Ύστερα ζωγραφίζει τον καπνιστή με το γέρι κατεβασμένο και παραδίδει τα δυό αυτά σχέδια στον βοηθό του, ο όποίος οφείλει γά σχεδιάση τριάντα περίπου ένδιάμεσες εικόνες τοποθετώντας το γέρι του καπνιστού σ' όλα τα σημεία της νοητής καμπύλης που διαγράφει μεταξύ της πρώτης και της τελευταίας πόζας που σχεδίασε ο «πρώτος» καλιτέχνης.

Το σχεδίασμα αυτό είνε φυσικά εύκολο. Ο βοηθός άντιγράφει πιστά όλα τα μέση του σώματος του καπνιστού και δέν μεταβάλλει παρά τη θέσι του γεριού.

Και πώς γίνεται κατόπιν η κινηματογράφησις: Κατά τον έξής τρόπο: Συγκολλούν όλες τις εικόνες κατά τρόπον ώστε ν' άποτελέσουν μιά συνεχή ταινία και ξετυλίγουν κατόπιν την ταινία αυτή μπροστά στον είδικό κινηματογραφικό φακό. Έτσι δημιουργείται μιά νέα ταινία ή όποία με την προσθήκη της μουσικής είνε έτοιμη γιά προβολή.

Η μουσική και οι λοιποί ήχοι που συνοδεύουν τις ταινίες των «Γελλών Συμφωνιών» δέν είνε εύκολα πράγματα. Γιά την κίνησι κάθε ζώου, γιά τη φωνή του και γιά τις κραυγές του, χρειάζονται είδικοί και ξεχωριστοί ήχοι, που γά τέρπουν το αύτί του θεατού. Γι' αυτόν άκοιβώς το σκοπό, στο άτελιέ του Ντίσνεϋ ύπάρχει άλόκληρο έπιτελείο μουσικών που άσχολούνται με τη μουσική των ταινιών του. Ένα φιλί του Μίκυ ή μιά γροθιά του Προσπέρο πρέπει ν' άκουστούν καλά και καθαρά!

Η φωνολήψία και η ήχοληψία δέν γίνονται ταυτόχρονα με την κινηματογράφησι των έμψύχων σχεδίων. Γίνονται ή κάθε μιά χωριστά κι' οι μηχανικοί του ήχου κάνουν κατόπιν την άπαραίτητη προσαρμογή.

Κάθε σχέδιο, άρχικό, ένδιάμεσο και τελικό, φωτογραφίζεται χωριστά από την κινηματογραφική μηχανή. Κάθε γύρος της μανιβέλλας είνε και μιά φωτογραφία. Με την ταχύτητα όμως που ξετυλίγεται το φίλμ μπροστά στά μάτια μας κατά την προβολή οι χαστίνοι φαίνεται πώσες γίνονται έμψυχοι, πηδούν, γελούν, κλωτσούν, τρέχουν, πίνουν καπαζώνονται και μάς κάνουν να γελούμε με τον καημό μας.

Θά το πιστεύατε ποτέ ότι πρόδρομος των ταινιών του είδους αυτού είνε ο γνωστός μας καραγκιόζης; Και όμως ο ίδιος Ντίσνεϋ το δήλωσε αυτό: Στην έμπνευσί του γιά τη δημιουργία του «Μίκυ» συνετέλεσε πολύ ο Καραγκιόζης. "Οσο γιά τον «Μίκυ», τον Βοΐκα κι' αυτόν έτοιμο σε μιά άγγλική έφημερίδα όπου ένας ζωγράφος δημοσίευε καθημερινώς άπό μιά περιπέτεια ένός ποντικού στον τύπο των «ιστοριών γνωίς λόγια».

Τον προσεχή Όκτώβριο ο Μίκυ πρόκειται να πανηγυρίση τα εικοσάχρονά του. Ούσιαστικά έγινε πασίγνωστος το 1929. Την πρώτη του δειλή έμφάνισι την έκανε όμως σ' έναν μικρό κινηματογράφο της Νέας Υόρκης τον Όκτώβριο του 1928.

ΠΩΛ ΛΑΤΟΥΡ

Το καράβι της φρίκης

Κατά τα ξημερώματα της τοίτης ημέρας ο Σούλιβαν τινάχθηκε έαφνικά κι' ώρμησε προς την πλώρη της μικρής βάρκας, με κίνδυνο να την άναποδογυρίση. Στάθηκε έκεί, άγριος κι' άναμαλλιασμένος. Το τεντωμένο γέρι του πού έτεμε, έδειξε ένα μαύρο σπιάδι στον άπέναντον όρίζοντα.

— "Ενα καράβι!... ούρλιασε. Ο Χόουαντ άνοιξε με κόπο τα μάτια του.

—Είνε όφθαλμαπάτη... μουμούρισε. "Οπως γθές το Βράδυ.

— "Οχι, όχι! Κύτταξε!... Ολοένα διακρίνεται καθαρότερα... Κύττα, σύντροφε! Σωθήκαμε!...

— Θεέ μεγαλοδύναμε! "Εγεις δίκηο, Σούλιβαν!... Είνε καράβι... Τώρα μπορώ να μετρήσω τα κατάστια του... Γολέτα είνε!... Βλέπω κι' άνθρώπους σκαφαλωμένους στά ξάρτια... Πρέπει να μάς δούν, σύντροφε!

Οι δυό ναυαγοί ξέσνισαν με πυρετώδη βία τα πουκάμισά τους κι' έδεσαν τα κομμάτια τους στην άκρη μιάς άσπάγης, που την κρατούσε φηλά ο Χόουαντ, ένώ ο Σούλιβαν, με τις τελευταίες δυνάμεις που τού άπόμεναν, τσαβούσε κουτί προσπαθώντας να διευθύνη τη βάρκα προς τη γολέτα.

— Πειτώ! είπε σε λίγο ο Σούλιβαν.

Ο άλλος νέλασε βοαγγά κι' άπάντησε:

— Σε λίγο θα φάς!... Κουράγιο! Θα φάμε και θα πιούμε όσο θέλουμε...

Γι' άρκετή ώρα, οι δυό ναυαγοί δέν πρόφεραν λέξι. Όταν τα μπροστά του Σούλιβαν παρέλυσαν, τον άντικατέστησε στά κουπιά ο Χόουαντ.

Τώρα η γολέτα φαινόταν ολοκάθαρα. Τίποτε όμως δέν έδειχνε ότι είχαν διακοίνει άπ' αύτήν τους ναυαγούς.

Πέρασαν κάπου δυό ώρες άκόμη. Η άπόστασι που χώριζε τη βάρκα άπ' το καφάδι, είχε λιγοστέψει σημαντικά. Ο Χόουαντ άφισε γιά λίγο τα κουπιά.

— Παράξενο!... μουμούρισε.

Οι ναυαγοί δες της γολέτας ήσαν στ' άλήθεια περίεργες. Γιά ένα διάστημα φαινόταν σάν να δίστασε, σάν να μην ήξερε το δρόμο της. "Επειτα, έαφνικά, ξεκινούσε πάλι όλοταχώς, έκανε άπότομες στροφές, κλυδωνιζόταν πήγαινε κόντρα στον άνεμο...

— Τη βλέπεις καθαρά, σύντροφε... δέν είν' έτσι; ούρλιαξε σιγά ο Σούλιβαν.

Τώρα η γολέτα διαγραφόταν μ' όλες τις λεπτομέρειές της. Τα πανιά της άστοαφαν στον ήλιο.

— Τη βλέπω!... μουμούρισε ο Χόουαντ. Τη βλέπω!...

— "Ωστε δέν άμφιβάλλεις πιά:

— Γιά τί ν' άμφιβάλλω:...

— Μήπως δέν είνε άληθινό καφάδι... Μήπως είνε...

— Σώπαινε, Σούλιβαν!...

— Μήπως είνε το Στοιχειωμένο καφάδι!... "Ω, δόκτορ μου πώς δέν το πιστεύεις!...

— Κουτέ! Είδες ποτέ σου φάντασμα τόσο καθαρά:... Το διακοίνω καλά σού λέω! Το φλόκο... τα σχοινιά... την άγκυρα... Νά, κύττα! Δέν βλέπεις τους άνθρώπους στά ξάρτια:

— Ναί, ναί!... "Εμπρός σύντροφε!

Οι δυό άντρες οίγηθηκαν με μανία στα κουπιά... Πέρασαν μερικά λεπτά... "Ενα θαλάσσιο πεύμα έσπρωχνε τώρα μ' άσκετη ταχύτητα τη βάρκα προς τη γολέτα.

Εαφνικά μιά βοή δυνατή, τραγική, παράξενη, έστασε στ' αύτιά των δύο ναυαγών, που άφισαν τα κουπιά και γύρισαν νά κυττάξουν, με την καοδιά σφιγμένη.

Η βάρκα άπεχε τώρα μόλις έκατό όργυιές άπ' τη γολέτα. Οι ναυαγοί έβλεπαν καθαρά τί

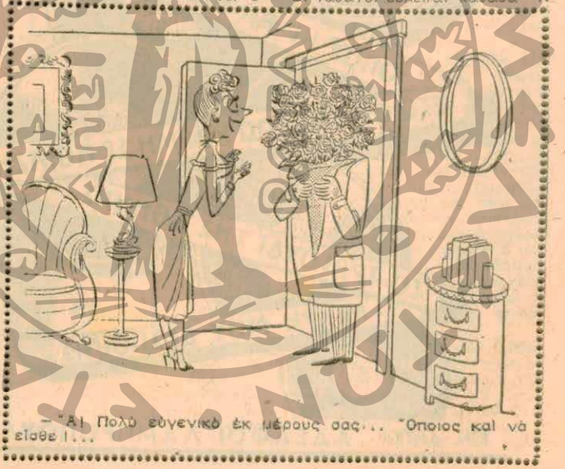

"Αι, πολύ ευγενικό έκ μέρους σας... "Οποιος και να είσαι!...

γινόταν πάνω στὸ κατάστωμά της...

Καρφωμένοι ἀπ' τὴ φρίκη, στέκονταν ἀκίνητοι, κυττοῦσαν κι' ἄκουγαν, ἀποσβολωμένοι... Δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν! Εἶχε σαλέψει τὸ λογικό τους:...

Στὸ κατάστωμα τῆς γολέτας, κοπάδια ἀπὸ τίγρεις, ἀρκοῦδες καὶ ζαΐνες ἀλληλοσπαράζονταν μὲ λύσσα, μὲ βουγηθμούς καὶ οὐρλιάσματα! Πάνω στὰ ξάρτια, γορίλλες καὶ οὐρακοτάγκοι πηδοῦσαν, ἐσκουζαν καὶ μόρφαζαν ἀπαίσια...

Ὁ Χόουαντ μίλησε πρῶτος:

— Μοῦ φαίνεται πὼς καταλαβαίνω! Ἡ γολέτα αὐτὴ τσαβούσε, δίχως ἄλλο, γιὰ τὸ Ἀμβούργο, μὲ φορτίο ἀγρίων θηρίων. Στὸ βοῦμο, κάτι συνέβη... ποιὸς ξέρει τί... καὶ τὰ θηρία βγήκαν ἀπ' ἀπ' τὰ κλουβιά τους καὶ καταπάτραξαν τοὺς ναύτες! Νά... μοῦ φαίνεται πὼς διακρίνω σκελετοὺς πάνω στὸ κατάστωμα... Κι' ὅσοι δὲν κομματιάσθηκαν ἀπ' τὰ θηρία, θάπεσαν στὴ θάλασσα καὶ θὰ πνίγηκαν. Ἔτσι τὸ καράβι ἔμεινε ἀκυβέρνητο, μὲ μόνους ἐπιβάτες τὰ θηρία, ποὺ ἀλληλοτρώγονται γιὰ νὰ ζήσουν!...

Ἡ Βάρκα πλησίαζε ὁλοένα. Τὰ οὐρλιάσματα κι' οἱ βουγηθμοὶ κυριαρχοῦσαν τώρα, πνίγοντας τὸ βουητὸ τῆς θάλασσας. Ὀρθιο στὴν ἄκρη τῆς πλώρης, σὰν ἀπαίσια γοργόνα, ἕνα τεράστιο λιοντάρι δέσποζε μέσα στὴ φοβερὴ ἐκείνη σκηνή, τινάζοντας κάθε τόσο τὴ γαίτη του καὶ μαστιγώνοντας τὸν ἀέρα μὲ τὴν οὐρά του...

— Κι' ἐμεῖς;... Τί θὰ γίνουμε τώρα: φώναξε ὁ Σούλιβαν.

Ὁ Χόουαντ ἀνατρίγιασε.

— Τί θὲς νὰ γίνουμε: μουμιοῦδια.

— Εἴμαστε γαμένοι, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα:... Ἄ, ὄχι! Δὲν τὸ δέχομαι αὐτό!... Ποιὸς ξέρει!... Ἴσως ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι, κλεισμένοι σπ' ἀμπάρια καὶ στὶς καμπίνες... Θὰ πάω νὰ δῶ!...

— Τρελλάθηκες, σύντροφε!...

— Τὸ ἔρευνα!... Θάσθε μοῦ:

— Σούλιβαν!...

Ἡ Βάρκα προηγοῦσε. Τὰ θηρία εἶχαν ἀντιληφθῆ τοὺς ναυαγούς. Καὶ, μὲ τὰ νύγια τους ναντζωμένα στὴν κουπαστή, ρουθουνίζαν λαίμαργα.

— Σούλιβαν!...

— Γιὰ τελευταία φορὰ σὲ ρωτάω: Θ' ἀνέβης:

— Σ' ἐξορκίζω, σύντροφε!...

Ἡ Βάρκα πλεύρισε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴ γολέτα. Ὁ Σούλιβαν ἄρπαξε ἕνα σγοινὶ ποὺ κοεμόταν κι' ἄρχισε νὰ σκαφαλώνη...

Ὁ Χόουαντ ἔκλεισε τὰ μάτια του... Ἕνα μεγάλο κῦμα ἀπομάκρυνε τὴ Βάρκα ἀπ' τὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ...

— Βοήθεια!...

Ἡ σπαρακτικὴ αὐτὴ φωνὴ τοῦ Σούλιβαν εἶχε ξεγωρίσει ἀνάμεσα στὰ φοενιασμένα οὐολιάσματα τῶν θηρίων...

Ὁ Χόουαντ ἔφοαξε τ' αὐτιά του κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐαπλωμένος στὸ βάθος τῆς Βάρκας μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Τὸ ρεῦμα πασέρνυε τώρα τὸ ἐλαφρὸ σκάφος μακρυὰ ἀπ' τὸ καράβι τῆς φρίκης καὶ τοῦ θανάτου...

Μ. ΝΟΥΡΥ

Columbia

ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ἡ ζωὴ τῆς ἄσπρης ἀρκούδας

Οἱ περίεργες συνήθειές της

Ἡ ἄσπρη ἀρκούδα εἶνε τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο ζῶο τοῦ Ἀρκτικοῦ. Εἶνε ἄγρια κι' ἁπλοϊκὴ συγχρόνως, ἀφοβη καὶ πονηρή. Ἔχει δυναμι τεραστία, δυσανάλογη ἀκόμη καὶ γιὰ ἕνα ζῶο ποὺ ζυγίζει μισὸ τόννο. Κολυμπάει περίφημα σὰν ψάρι. Ὑπάρχουν περιπτώσεις τέτοιων ζώων ποὺ κολύμπησαν σὲ ἀπόσταση 100 μιλλίων, χωρὶς κανένα σταθμό.

Μόνον οἱ πολικὲς κουκουβάγιες τὴν ὑπερβαίνουν στὴν ὀξύτητα τῆς ἀκοῆς κι' οἱ ἄσπρες ἀλεποῦδες στὴν ὅρασι. Ὅσο γιὰ τὴν ὀσφρησι, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μαζί της κανένα ἄλλο ζῶο τῶν πολικῶν περιοχῶν. Ἡ ἀλεποῦ π. χ. μυρίζεται τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο μακρυά. Ἐνῶ ἡ πολικὴ ἀρκούδα ἀντιλαμβάνεται τὶς διάφορες ὀσμὲς ἀπὸ ἀπόσταση 15 χιλιομέτρων, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη! Καθὼς περιπλανᾶται στὶς ἀπέραντες παγωμένες ἐκτάσεις, σκαρφαλώνει κάθε τόσο σ' ἕνα ὕψωμα καὶ μυρίζει τὸν καθαρὸ καὶ κοῦο ἀέρα. Ἔπειτα κάθεται στὰ πισινά της πόδια καὶ ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ μυρίση καλλίτερα.

Κινεῖται ἀθόρυβα, σὰν φάντασμα, παρ' ὅλο τὸ βάρος της — ἰδίως ὅταν τὸ γιόνι ποὺ σκεπάζει τὸ ἔδαφος σχηματίζει στρῶμα παχὺ καὶ μαλακό. Κι' ἔτσι ἐπιτίθεται αἰφνιδιαστικὰ στὴ λεία της, ποὺ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ φώκες. Ἀλλὰ κι' αὐτὲς φροντίζουν νὰ λάβουν τὰ μέτρα τους. Ἔνουν δίπλα τοὺς συνήθως μιὰ τρύπα ἀνοιγμένη στὸν πάγο, ποὺ φτάνει ὡς τὸ νερὸ ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω. Καὶ γώνονται μέσα, μόλις ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνο.

Ὅλο τὸ καλοκαίρι, ἡ ἀρκοῦδα κυνηγάει, γιὰ νὰ χορτάση τὴν πεῖνα της καὶ συγχρόνως γιὰ νὰ σχηματίση ἕνα ἀπόθεμα λίπους στὸ σῶμα της, ποὺ θὰ τῆς χρησιμεύση γιὰ τὴ συντήρησί της κατὰ τὸ γειωνα. Ὅταν πιὰ πλησιάζη νὰ γαθῆ ὁ ἥλιος, τὸ Νοέμβριο, σκάβει μιὰ καλύβα στὸ σκληρὸ γιόνι, κι' ἐκεῖ μέσα γεννάει τὸν Ἰαγουάριο τὰ παιδιά της, ποὺ εἶνε μικρὰ σὰν κουνέλια.

Ὅλο τὸ γειωνα, ἡ μητέρα τὰ κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της, τὰ γλύφει καὶ τὰ θηλάζει. Τοὺς μῆνες αὐτούς, συντηρεῖται ἀπ' τὸ λίπος της—τὸ ὁποῖο μάλιστα μεταβάλλεται ἀπ' τὸν ὀργανισμό της μὲ περίεργες χημικὲς ἀντιδράσεις σὲ γάλα γιὰ τὰ παιδιά της. Δὲν τρώει τίποτε, ἀπ' τὸ Νοέμβριο ὡς τὸ Μάρτιο. Δὲν μπορεῖ ἄλλωστε νὰ δνῆ μέσα ἀπ' τὴ φωλιά της, γιατὶ ἡ ζεστὴ ἀναπνοή της, εἰσχωρῶντας στὸ γιόνι, τὸ μεταβάλλει σ' ἕνα συμπαγὲς δγκο πάγου, ποὺ λυώνει μόνο τὸ Μάρτιο. Ἔτσι δρίσκεται φυλακισμένη.

Τὰ μικρὰ ἀρκουδάκια μεγαλώνουν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Ὡς τὸν Αὔγουστο, ἔχουν φτάσει σὲ βάρος 300 κιλῶν (τὰ δύο τρίτα δηλαδὴ ἐκείνου ποὺ πρόκειται ν' ἀποχτήσουν ἐν ὅλῳ).

Ὁ μόνος ἐχθρὸς τῆς ἀρκούδας, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φάλαινα, εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Τὴν κυνηγάει γιὰ τὸ κρέας της, προπάντων δμως γιὰ τὸ πυκνὸ καὶ λιπαρό της τρίχωμα.

Τὸ ἐλάττωμα τῆς περιεργείας ποὺ ἔχει ἡ ἀρκούδα καὶ ποὺ τὴν κάνει νὰ ἐξετάζη λεπτομερῶς κάθε ὕποπτο ἀντικείμενο, πληρώνεται συχνὰ μὲ τὴ ζωή της. Πραγματικά, οἱ κυνηγοὶ συνηθίζουν νὰ κρεμοῦν ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα ὅπου εἶναι κουμμένοι, ἕνα κουμάτι κρέας φώκιας καὶ δυό—τρία ἀδειανὰ κουτιὰ ἀπὸ κονσέρβες. Ἡ ἀρκοῦδα πλησιάζει, περίεργη. Ἐξετάζει ἀπὸ κοντὰ τὰ κουτιά, κι' ἔτσι προσφέρει ἐξαίρετο στόχο στὸν κυνηγό.

Ἄλλοτε πάλι, γιὰ νὰ προσελκύση τὶς ἀρκοῦδες, ὁ κυνηγὸς καίει ξύγκι. Τὰ ζῶα βλέπουν ἀπ' μακρυὰ τὸν καπνὸ καὶ μαζεύονται στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ ἀκτῖνα πολλῶν χιλιομέτρων, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν περὶ τίνος πρόκειται.

Θάγαν ἐξοντωθῆ ὁλότελα οἱ ἄσπρες ἀρκοῦδες—παρ' ὅλα τὰ προστατευτικὰ μέτρα τῶν καναδικῶν ἀρχῶν—ἂν δὲν ἦταν ἀραιότατος ὁ πληθυσμὸς τῶν πολικῶν γωρῶν. Πράγματι, λευκοὶ Ἐσκιμῶοι καὶ Ἰνδιάνοι, μαζὶ δὲν ὑπερδαίνουν τὶς 10 χιλιάδες. Τὰ προστατευτικὰ μέτρα ποὺ ἀναφέρουμε πιὸ πάνω, ἐλήφθησαν μόνον ὅταν οἱ εἰδικοὶ ὑπέδειξαν στὶς ἀρχὲς ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀρκούδας θὰ σημάνη καὶ τὴν ἐξόντωσι τῶν πολύτιμων ἄσπρων ἀλεπούδων. Γιατὶ οἱ ἀλεποῦδες συντροοῦνται κυρίως ἀπ' τὰ ὑπολείμματα τῶν γευμάτων τῆς ἀρκούδας.

Ἡ ἀρσενικὴ ἀρκοῦδα ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ἀφοσιωμένου συζύγου. Ἂν σκοτωθῆ ἡ συντρόφισσά του, πατάει τὰ μπροστινά του πόδια πάνω στὸ πτῶμα της καὶ δὲν ἔννοεῖ μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφίση νὰ τοῦ τὴν πάρουν. Οἱ κυνηγοὶ ἀναφέρουν μάλιστα περιπτώσεις ποὺ ἡ ἀρσενικὴ ἀρκοῦδα ἔμεινε ξαπλωμένη δίπλα στὴ νεκρὴ θηλυκὴ ὡς ποὺ ψόφησε ἀπὸ ἀσιτία!

ΟΟΟ

Φίλτρο γιὰ τοὺς ἐραστὲς

Ἕνα νέο «φίλτρο» προστατεύει ἄριστα τοὺς ἐραστὲς τῶν διαφόρων βιομηχανιῶν ἀπ' τὶς δηλητηριώδεις ἢ βλαδερὲς σκόνες ποὺ τοὺς περιδάλλουν στὴ δουλειά τους. Εἶνε 40 φορὲς ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ κάθε προηγούμενο. Συγκρατεῖ μόνια σκόνης, διαμέτρου μικρότερης ἀπὸ 6 ἑκατομμυριοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου. Προστατεύει ἀπ' τὸ δηλητηριώδες ἀρσενικό, μόλυβδο, κάδμιον καὶ χρώμιον, ἀπ' τὶς σκόνες ποὺ προκαλοῦν «σιλίκωσι», ἀπ' τὴν καρδουνόσκονη τὶς σκόνες ἀσβέστη, σιδήρου, ἀλουμινίου, κλπ.

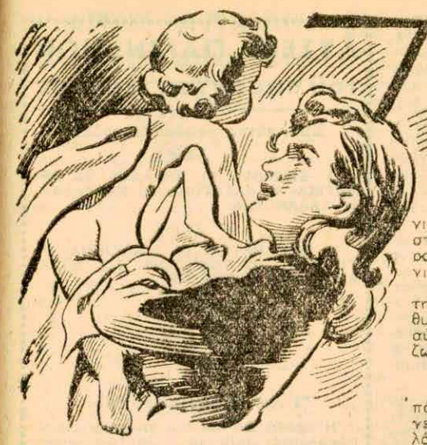

Τραγικὴ ἐπιστροφὴ

— Τί τόκανες τὸ παιδί μου;

Ἦταν ἕνα οὐρλιαχτὸ ἀπελπισίας, μιὰ κραυγὴ πόνου ποὺ ἔδγαινε μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή του.

Γονατιστὴ μπροστὰ στὸν ἄντρα της, ἡ Ἄννα τὸν κύτταζε σαστισμένη, ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη παρουσία του. Ἡ καρδιά της δὲν ἄνθεξε περισσότερο καὶ κύλησε, στὸ τέλος, στὸ πάτωμα λιπόθυμη.

★

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ δράματα ἐκεῖνα ποὺ δὲν συμδαίνουν ταχτικά, μὰ ὅταν συμδοῦν, φέρνουν στοὺς ἀνθρώπους τὴν καταστροφή, τὴν τσαλλα.

Καὶ νὰ πῶς συνέδησαν τὰ πράγματα:

Ὁ Ἀντρέας Φτέρης ἀγωνίστηκε δυὸ γρόνια, νὰ πείση τὴ μητέρα τῆς Ἄννας νὰ τὸν κάνη γαμπρό της. Ἦταν ἄνεργος, χωρὶς περιουσία κι' ἔπρεπε νὰ πάρη τὸ δίπλωμά του τῆς Ἰατρικῆς.

Ἔλα δμως ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ ἡ Ἄννα καὶ ὑπόφερε τρομερὰ αὐτὰ τὰ δυὸ γρόνια. Ἔτσι μὲ τὰ πολλὰ καὶ μὲ τὴν ἐπέμβασι μιᾶς ἀδελφῆς της, δέχτηκε ἡ μητέρα νὰ τοὺς παντρέψη καὶ νὰ τοὺς δώση τὴ μεγαλύτερη κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἕνας γρόνος πέρασε πολὺ εὐτυγισμένος γιὰ τὸν Ἀντρέα καὶ τὴν Ἄννα. Ἕνας γρόνος ποὺ τοὺς ἔφερε στὸ κατακόρυφο τῆς εὐτυγίας. Ἀλλὰ ὅταν ἀπόκτησαν ἕνα ἀγγελούδι, τὸ Γιωγάκη. Μὰ ἡ μοῖρα ζήλεψε τὴν εὐτυγία τους καὶ πάνω στὶς πρῶτες γαρὲς ποὺ ὁ Γιωγάκης τους ἄρχιζε νὰ περπατᾶ, ἄρχισε κι' ὁ πόλεμος κι' ὁ Ἀντρέας σὰν τελειόφοιτος τῆς Ἰατρικῆς πῆγε μὲ τοὺς πρώτους στὰ Γιάννενα, στὸ νοσοκομεῖο.

Τὸ καρδιοντύπι καὶ ὁ πόνος τῆς Ἄννας ἦταν ἀφάνταστο. Περίμενε μ' ἀγωνία τὰ γράμματά του. Κι' ἡ ἀγωνία της τὸ θέριεψε ὅταν τῆς ἔνοιαξε ὅτι τὸν ἔστειλαν στὴν πρώτη γραμμὴ νὰ φροντίζη τοὺς τραυματίες.

Κι' ἔπειτα... Ἔπειτα ἔζησε τὸ δράμα ἐκείνων ποὺ περίμεναν κι' ἔναναν τελικὰ κάθε ἐλπίδα πὼς θὰ γύριζε ὁ δικός τους.

Φόρεσε τὰ μαῦρα καὶ τὸν ἔκλαινε. Ξαναφόρεσε τὰ μαῦρα γιὰ τὴ μητέρα της ποὺ δὲν ἄντεξε στὶς στεοήσεις. Ὁ πόνος δμως τὴν ἔσφιξε ἀλύπητα τρομερὰ ὅταν ἔνασε ἀπὸ μηνιγγίτιδα τὸ παιδί της μέσα σὲ λίγες μέρες.

Ἕνα φάντασμα θλιδερὸ εἶνε καταντήσει τώρα ἡ Ἄννα!...

Πέρασαν πέντε γρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔνασε τὸ παιδάκι της τὸν τελευταῖο κοῖκο, ποὺ τὴν ἔδεσε μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἀναπαμένου της.

Πῆγε ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Στὴν ἀρχὴ ὡς πωλήτρια, ἔπειτα ταμίας καὶ στὸ τέλος ἔγινε σύζυγος τοῦ Κώστα Ἀφεντάκη, ποὺ εἶνε τὸ κατάστημα καὶ ποὺ ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἀπὸ σεδασμὸ στὴν πονεμένη αὐτὴ ψυχὴ θέλησε νὰ τὴν ὑποστοῦ.ξη καὶ νὰ τῆς προσφέρη μιὰ νέα εὐτυγία.

Καὶ ἡ Ἄννα συνήθισε πιὰ στὴν καινούργια της αὐτὴ ζωή. Βοηθοῦσε τὸν ἄντρα της στὸ μαγαζί, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ σπίτι, γιατὶ θὰ γινόταν μητέρα.

Φίλησε μὲ καρδιοντύπι τὸ καινούργιο της παιδί, καὶ δάκρυσαν τὰ μάτια της σὰν θυμήθηκε τὸ Γιωγάκη της. Ὅλα, δμως, αὐτὰ ἀνῆκαν πιὰ στὸ παρελθὸν καὶ μιὰ νέα ζωὴ τῆς γαμογελοῦσε τώρα.

★

Ἦταν μιὰ Κυριακὴ μεσημέρι. Ἕνα βαπόρι στὸν Πειραιᾶ ξεπαρκάρισε πρόσφυγες ἀπὸ τὴ Ρουμανία. Ἕνας ἄντρας, ψηλός, μελαγροινός, ἀδύνατος ξεγώρισε μ' ἕνα βαλιτσάκι στὸ γέρι καὶ μπῆκε στὸν ἠλεκτρικό. Πῆρε ἕνα ταξὶ στὴν Ὁμόνοια κι' ἔφτασε στὸ τέρμα Κολοκυνθοῦς μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι. Προγώρησε διαστικὰ καὶ γτύπησε τὴν πόρτα.

Μιὰ ὑπηρέτρια τοῦ ἄνοιξε καὶ προγώρησε πρὸς τὴν τραπεζαρία.

Ἐκεῖ σταμάτησε. Ἡ Ἄννα βοισκόταν ἀνάμεσα σ' ἕναν ἄντρα καὶ σ' ἕνα παιδάκι δυὸ γρονῶν, ποὺ ἦταν καθισμένο στὰ γόνατά της.

Ἦταν ὁ Ἀντρέας ποὺ ἐργόταν νὰ ξαναβρῆ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του. Μὰ ἡ γυναίκα του ἄνῆκε τώρα σ' ἕναν ἄλλο καὶ τὸ παιδί του εἶχε πεθάνει.

Τινάχθηκε ἡ Ἄννα ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ πῆγε κοντά του. Τὴ σταμάτησε, δμως, τὸ βλέμμα του τὸ σκληρό.

Ὅλα τὰ κατάλαβε ὁ Ἀντρέας κι' ἔνοιωσε τὴν τρομερὴ μοναξιὰ ποὺ τὸν περιμένε.

Κι' ἔτσι σπαραγμένος ἔβγαλε μιὰ ἀπεγνωσμένη κραυγή:

— Τὸ παιδί... Τὸ παιδί μου τί τόκανες:

★

Ὅταν μετέφεραν τὴν ἀναίσθητη γυναῖκα στὸ κρεββάτι της οἱ δυὸ ἄντρες παραμέρισαν κι' ὁ καινούργιος σύζυγος διηγήθηκε τὸ δράμα τῆς Ἄννας μέσα στὰ ἀγτω γρόνια ποὺ πέρασαν.

Ναί, ἔτσι ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ γίνη τίποτε πειά. Ἔτσι τὸ θέλησε ἡ Μοῖρα.

Ὁ Ἀντρέας ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται, νὰ βαραίνη, νὰ βαραίνη.

Ἦταν ἀλήθεια πολὺ τρομερό. Καὶ τώρα τί θὰ γινόταν;

Τί μποροῦσε νὰ γίνη ἀλήθεια; Μπορεῖ νὰ τὰ βάλη κανεὶς μὲ τὴ Μοῖρα, μὲ τὸ ἀνεπανόρθωτο;

Κύτταξε τὸν δεύτερο ἄντρα τῆς Ἄννας.

— Λοιπόν;...

Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του λυπημένος.

— Τί πρέπει νὰ γίνη τώρα: ξαναρώτησε ὁ Ἀντρέας.

— Τί λέτε σεῖς ὅτι πρέπει νὰ γίνη τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος.

— Μήπως ἔέρω;...

— Μιλᾶτε ἐλεύθερα. Μὴ διστάζετε νὰ πῆτε τὴ γνώμη σας.

— Ναί, ἔτσι εἶναι.

— Λοιπόν;

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυό μας πρέπει ν' ἀποθαδηγτῆ. Μὴν ἀνησυγῆτε δμως...

Χαμογέλασε πικρά, πονεμένα καὶ πρόσθεσε μὲ ἀπόφασι:

— Ναί, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ φύγη, ἐκεῖνος ποὺ θὰ θυσιαστῆ εἶμαι ἐγώ. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνη. Πρέπει νὰ φύγω, νὰ ἐξαφανιστῶ...

Ἀναστέναξε καὶ συνέχισε:

— Φεύγω. Χαίρετε γιὰ πάντα. Σᾶς εὔγουαι νὰ ζήσητε εὐτυγισμένα...

Σκυφτός, μὲ τὸ κεφάλι γαμηλά, κρατῶντας στὸ γέρι τὸ βαλιτσάκι του, τράδηξε ὁ Ἀντρέας πρὸς τὴν Ὁμόνοια καὶ γάθηκε μέσα στὸ πλῆθος, σέρνοντας μαζί του τὸν πάνο του ἀνάμεσα σὲ τόσους πόνους καὶ δράματα ἄγνωστα ποὺ τὸν τριγύριζαν σιωπηλὰ κι' ἀνέκφραστα.

Τίποτε πειὰ δὲν τὸν ἐνδιέφερε. Ὅλα εἶταν γι' αὐτὸν γκρεμιστῆ. Ἦταν μόνος. Ξένος ἀνάμεσα σὲ ξένους, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη.

Γύρισε νὰ βρῆ τὴ θαλπωρὴ τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν ἀγάπη καὶ βρῆκε τὴ συμφορά.

— Ἄννα!.. Παιδί μου!... ψιθύρισε.

Τὰ μάτια του βούρκωσαν.

Ὁ κόσμος εἶνε γαθῆ γι' αὐτόν, εἶνε σβέστι γιὰ πάντα ὁ ἥλιος.

ΜΙΡΑΝΤΑ

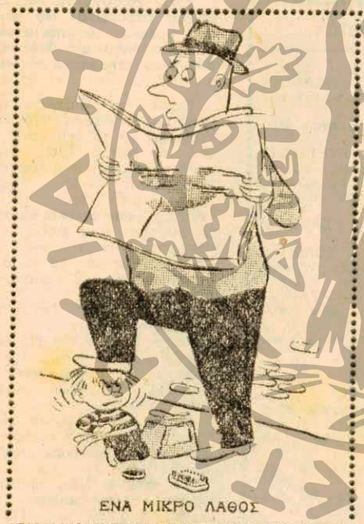

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

ΟΟΟ

Ἕνας τρελλὸς ἐπιστήμων τρομοκρατεῖ τὴν Ὀξφόρδη

Ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἕνας ἀπερίγραπτος πανικὸς ἐπικρατεῖ στὴν πανεπιστημιακὴ πολὶ τῆς Ὀξφόρδης. Κάθε τόσο, ἐκδηλώνονται σὲ διάφορα κεντρικὰ σημεῖα βόμβες ποὺ ἔγουν προκαλέσει ὡς σήμερα σοβαρώτατες καταστροφές, χωρὶς εὐτυγῶς ἀνθρώπινα θύματα.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ἡ ἐξέτασις τῶν συντριμμάτων αὐτῶν τῶν βομβῶν ἀπεκάλυψε ὅτι πρόκειται νὰ κατασκευασθοῦν ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ γνωρίζει πολὺ καλὰ τὶς τελευταῖες προόδους τῆς ἐπιστήμης σχετικὰ μὲ τὴ γρησιμοποίησι τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν. Ὑποτίθεται συνεπῶς ὅτι θὰ πρέπη νὰ εἶνε ἔργον κάποιου μετρὸ τῶν καθηγητῶν ἢ τῶν ἐπιμελητῶν τῶν πανεπιστημιακῶν ἐργαστηρίων, ποὺ ἄγνωστον γιὰ ποιὸ λόγο, θέλει νὰ τρομοκρατήση τὸν πληθυσμὸ τῆς πόλεως. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἀποκλείουν ἐπίσης τὴν ὑπόθεσι ὅτι πιθανὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ἔγη πάθει διασάλευσι τρόνων. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι οἱ καθηγηταὶ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς γημείας, καθὼς καὶ οἱ ἐπιμεληταί των, παρακολουθοῦνται ἀνοιμπώς ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

Πρόκειται ἄραγε γιὰ μιὰ νέα ἔκδοσι τοῦ διαβόητου Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη; Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ κανένα κάτοικο τῆς Ὀξφόρδης ποὺ γει πάθει δικασμὸ τοῦ ἐγώ; Ἢ οἱ λόγοι τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἐπιστήμονος — τρομοκράτου εἶνε πολιτικοί;

Τὸ μυστήριο αὐτὸ θὰ τὸ διαφωτίση πολὺ γρήγορα ἡ ἀστυνομία.

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ τοῦ καρδιναλίου Σπέλμαν

"Αρχισε τὴ ζωή του ὡς ἐφημεριδοπώλης καὶ μπεξὲρ

Ὁ καρδινάλιος Σπέλμαν ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς μορφὲς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δυναμικοὺς ἱεράρχες τῆς ἐποχῆς μας. Πολλοὶ βλέπουν σ' αὐτὸν, ἀλλωστε, τὸν μελλοντα διάδοχο τοῦ Πίου 12ου στὸν παπικὸ θρόνο.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ὁ καρδινάλιος Σπέλμαν ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία του σὰν ἕνα ὁποιοδήποτε Ἀμερικανόπουλο ἀπὸ φτωχὴ οἰκογένεια, ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξη μὲ τὶς δικές του δυνάμεις καὶ γνωὶς καμιὰ βοήθεια ἕνα δρόμο στὴ ζωή.

Ὁ πατέρας του εἶνε ἕνα μικρὸ μπακάλικο — νιὰ τὴν ἀκρίβεια μιὰ καντίνα, ὅπου μόλις θὰ μποροῦσαν νὰ σταθοῦν δυὸ ἢ τρεῖς ἄνθρωποι — στὴν πόλι Οὐάϊτμαν τῆς Μασσαχουσέτης. Στὸ πίσω μέρος αὐτοῦ τοῦ μπακάλικου Βοισκόταν ἕνα δωμάτιο, ποὺ χρησίμευε ὡς κατοικία τῆς οἰκογενείας Σπέλμαν. Ἐκεῖ μέσα ζοῦσαν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα Σπέλμαν μαζὶ μὲ τὰ τέσσερα παιδιά τους. Ὁ Φράνσις - Ἰωσὴφ ποὺ γεννήθηκε στὶς 4 Μαΐου 1889, αὔξησε τὸν ἀριθμὸ τῶν παιδιῶν σὲ πέντε.

Τὰ παιδικά του χρόνια πέρασαν ἀναμεσα στὰ σάκκους μὲ τὰ φασόλια τὰ δοχεῖα μὲ τὸ βούτυρο καὶ τὶς κονσέρβες τοῦ πατοικοῦ μπακάλικου.

Ἀλλ' ὁ πατέρας Σπέλμαν δὲν τὰ ἔβγαζε περα. Τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὸ μικρὸ μπακάλικο ἦσαν πενιχρὰ καὶ τελείως ἀνεπαρκῆ γιὰ νὰ διαθέσουν μιὰ οἰκογένεια τόσο πολυμελῆ.

Ἔτσι, ὁ Φράνσις - Ἰωσὴφ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήση δουλειά, προτοῦ ἀκόμη συμπληρώση τὰ ἕντεκα χρόνια του. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε νὰ κάνη τίποτε ἄλλο, ἔνιγε ἐφημεριδοπώλης.

Σὲ λίγο, ὅμως βρῆκε ἕνα ἄλλο πιὸ προσοδοφόρο ἐπάγγελμα.

Τὸ Οὐάϊτμαν εἶνε μερικὰ ἱστορικὰ μνημεῖα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦ Ἐμφυλίου πολέμου καὶ οἱ περιηγηταὶ δὲν ἔλειπαν ποτὲ ἀνεβοκατέβαινε τὸν μὲ διάφορες ἐμπιστευτικὲς ἀποστολές.

Ἀλλ' ὁ Φράνσις - Ἰωσὴφ Σπέλμαν δὲν εἶνε ἔτσι νὰ ἀποκληθῆ «ὁ δυναμικὸς κυνηγός».

✪

Τοὺς πῆρε μαζί του στὸν τάφο του...

Στὸν Ἀκράγαντα τῆς Σικελίας ἐπρόκειτο νὰ γίνη πρὸ ἡμερῶν ἡ κηδεία κάποιου Ἀντόνιο Φιρέντζε, πλουσίου κτηματίου τῆς περιοχῆς.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του ὁ Φιρέντζε εἶνε καταρθώσει νὰ τὰ ἔχη κακὰ μ' ὅλο τὸν κόσμο. Γιατὶ ἦταν πολὺ τσιγκούνης καὶ δύστροπος. Ὅταν πέθανε ὅμως, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώην ἐχθρούς του ἀκολουθοῦσαν τὴ σύσταση ἑνὸς ἀόδα πῆγαν στὸ σπίτι του νιὰ νὰ «συγχωρεθοῦν μὲ τὸ νεκρὸ» ὅπως γίνεται σὲ παρόμοιες περιστάσεις.

Ξαφνικά, ὅμως ἔπεσε τὸ πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ κι' ὅλοι ὅσοι, ἦσαν γύρω στὸ λείψανο βρέθηκαν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια. Ἀνέσυραν κατόπιν ἀπὸ ἐκεῖ 9 νεκροὺς καὶ 57 τραυματίες!

Κατὰ μιὰ περίεργη σύμπτωση, αὐτοὶ οἱ 9 νεκροὶ ἦσαν οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροὶ τοῦ Φεσέντζε.

Τί πρέπει νὰ ὑποθέση κανεὶς κατόπιν αὐτοῦ; Οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρη;

Γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα

★ Ὁ ἔρως ἀποστρέφεται πᾶν ὅτι δὲν εἶνε αὐτός. ΜΠΑΛΖΑΚ

★ Ὅλα τὰ συγχωροῦν οἱ γυναῖκες ἐκτὸς ἀπ' τὴν περιφρόνησι.

★ Ὁ ἔρως εἶνε ὀκνηρὸς κι' ἐχθρὸς τῆς ἐργασίας. Βρίσκεται διαρκῶς μπρὸς στὸν καθρέφτη. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

★ Ὁ μικρὸς ζυπολήπτος καὶ τυφλὸς ἔρωτας τρέχει παντοῦ μέρα καὶ νύχτα. Βγάζει δὲ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ μάτια, γιατὶ ἔχασε κι' αὐτὸς τὰ δικά του καὶ εἶνε θεότυφλος. ΣΑΙΞΠΗΡ

★ Ὁ ἔρωτας εἶνε δυνατὸς ὅπως ὁ θάνατος. ΣΟΛΟΜΩΝ

★ Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ δὲν γνωρίζει τὴ γλυκεία καὶ ὀλέθρια δύναμι τοῦ ἔρωτα! ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

★ Οἱ γυναῖκες εἶνε φιλαληθεῖς ὅταν.. δὲν λένε ψεύματα.

★ Τὸ πρῶτο συστατικὸ τοῦ ἔρωτα εἶνε τὸ ψεῦμα καὶ τὸ δεύτερο ὁ ἐγωϊσμός.

★ Ἡ γυναῖκα μπορεῖ σὲ 24 ὧρες νὰ παρασύρη τὸν ἄνθρωπο στὴν αὐτοκτονία καὶ σὲ διάστημα δυὸ λεπτῶν τῆς ὥρας νὰ τὸν ξαναφέρη στὸν Παράδεισο.

★ Ὅταν ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα τσακώνονται ἀδιάκοπα, δυὸ πράγματα μπορεῖ νὰ συμβαίνουν: ἢ δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν πειὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἢ λατρεύονται τρελλά.

★ Ἕνας ἄντρας ἀγάπησε ἀληθινὰ στὸν κόσμο... ὁ Ὀθέλλος!

★ Ἂν οἱ γυναῖκες ἦσαν ἀθανατες ποτὲ δὲν θὰ γνώριζαν τὸν τελευταῖο τους φίλο.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ ρεμέσταυρέλεξο

Α' ΣΕΙΡΑ

1) ΔΙΑΔΗΜΑ. 2) ΑΡΚΑΔΙΑ. 3) ΟΡΜΗΤΙΚΑ. 4) ΚΑΤΑΤΟΜΗ. 5) ΧΑΡΑΜΑΤΑ. 6) ΣΑΛΑΜΟΥΡΑ.

Β' ΣΕΙΡΑ

7) ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ. 8) ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ. 9) ΤΙΜΑΡΙΑ. 10) ΤΟΚΟΣΗΜΑ. 11) ΜΑΝΑΒΙΚΟ. 12) ΜΟΥΣΕΛΙΝΑ.

Κυβέλεξον

Λ Α Β Η
Α Ρ Η Σ
Β Η Μ Α
Η Σ Α Υ

Ἕνας τριψήφιος ἀριθμὸς

Ἡ πρώτη ἰδιότης τοῦ ἀριθμοῦ μᾶς ἀποκαλύπτει πὼς τὸ τελευταῖο ψηφίο του εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο.

Ἡ δεύτερη πὼς τὸ μεσαῖο ψηφίο εἶνε μεγαλύτερο τοῦ πρώτου. Ἔχουμε δηλαδὴ ἕνον ἀριθμὸ τοῦ εἴδους 123.

Κάνοντας μιὰ δοκιμὴ βλέπουμε πὼς ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐχει τὶς ἰδιότητες ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ πρόβλημα ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ μόνος. Τὶς ἴδιες ἰδιότητες παρουσιάζουν καὶ τὰ πολλαπλάσια τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ 246 καὶ 369.

Οἰκογενειακὸ αὐτοκίνητο

Τὸ αὐτοκίνητο μετοφέρει δυὸ ἀδελφὲς ποὺ παντρεύτηκαν δυὸ ἀδέλφια. Κάθε δὲ ἀνδρόγυνο ἐχει μιὰ κόρη.

Γεωγραφικὸ σύμπλεγμα

1) Ρόδος. 2) Κῶς. 3) Ρόδος. 4) Λέρος. 5) Κάσος. 6) Χάλκη. 7) Κάλυμνος. 8) Σύμη. 9) Νισυρος. 10) Πάτμος. 11) Τήλος.

Καθέτως σχηματίζεται το ὄνομα τοῦ συμπλέγματος:

«ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ»

Ἀποσοδέκητα

1) Ὁ ἄνδρας ἐχει πνεῦμα ἀστό. Ἀ. ἐνῶ ἡ γυναῖκα δὲν ἐχει γιατὶ ἀρχίζει ἀπὸ σύμφωνο. 2) Τὸ παπούτσι. 3) Ὁ Λεωνίδας (Λέων ἢ δας). 4) Οἱ πρόκες τῶν παπουτσιῶν. 5) Ὅσοι ἔχουν ὑποτροφία (ἱπποτροφεία).

Δημῶδες αἴνιγμα

Το χελιδόνι.

Συλλαβόγριφος

ΦΙ + ΝΥΞ = ΦΟΙΝΙΞ.

Μεταγραμματισμὸς

ΒΟΑΣ — ΒΙΑΣ.

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ 63ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΟΡΕΑ — ΜΕΚΚΑ — ΒΙΚΟΣ. 2) ΙΒΚΕΡΑΤΑ. 3) ΙΚΤΕΡΟΣ — ΑΗΡ — ΤΥΡΟΣ. 4) ΕΛΟΣ — ΣΩΙ. 5) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΝΙΚΗΤΗΣ. 6) ΙΟΝ — ΔΕΝ — ΣΑΛΟΣ. 7) ΒΙΣΩΝ — ΔΩΡΟΝ — ΝΟΝ. 8) ΟΛΟΝ — ΜΕΝ — ΝΟΘΟΣ — ΜΑ. 9) ΛΟΣ — ΑΗΡ — ΤΩΝ — ΤΑΝ. 10) ΙΣ — ΑΜΝΑΣ — ΜΙΣ — ΑΣΚΙ. 11) ΣΥΝ — ΣΗΠΙΑ — ΚΡΕΑΣ. 12) ΠΥΡΗΝ — ΣΑΣ — ΜΟΙ. 13) ΠΑΓΑΣΑΙ — ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ. 14) ΤΙΝΑ — ΛΙΤΑ. 15) ΠΑΡΚΕ — ΔΙΣ — ΑΡΚΑΔΙΑ. 16) ΙΣΟΤΗΣ — ΑΕ. 17) ΝΗΣΣΑ — ΣΩΣΤΑ — ΣΠΑΤΑ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΛΙΜΑ — ΒΟΛΙΣ — ΠΑΠΕΝ. 2) ΝΕΙΛΟΣ — ΠΑ. 3) ΡΗΤΡΑ — ΣΟΣ — ΣΥΓΓΡΟΣ. 4) ΣΙΩΝ — ΑΥΡΑ. 5) ΑΙΡΕΤΟΝ — ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ. 6) ΒΟΛΑΝ — ΜΗΝ — ΝΑΙ 7) ΣΟΣ — ΔΕΡΑΣ — ΙΝΔΟΣ. 8) ΕΚ — ΣΙΔΩΝ — ΣΗΣ — ΑΙΤΩ. 9) ΚΕΑ — ΣΕΡΠΑΣ — ΣΗΣ. 10) ΚΡΗΣ — ΝΟΝ — ΜΙΣΕΛ — ΣΤ. 11) ΑΑΡΩΝ — ΝΟΤΙΑ — ΜΙΑ 12) ΟΙΣ — ΘΩΣ — ΜΙΤΡΑ. 13) ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ — ΚΟΡΑΚΕΣ. 14) ΗΛΟΣ — ΑΡΙΑ 15) ΚΑΡΩΤΟΝ — ΤΣΕ — ΜΗΔΙΑ. 16) ΗΣ — ΜΑΚΑΡΙ. 17) ΣΗΣΙΣ — ΠΑΝΙΣ — ΣΤΑΛΑ

ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ τὸ γάλα - σοκολάτα

Τί πρέπει νὰ ξέρουν οἱ μητέρες

Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ πίνουν τὸ γάλα τους μὲ σοκολάτα; Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐξετάσθηκε ἀπο τὰ ἀμερικανικὰ ἱνστιτοῦτα παιδικῆς ὑγειας καὶ ἰδοὺ τὸ πορισμα τῶν σχετικῶν ἐρευνῶν:

Ὅπως εἶνε γνωστὸν τὸ νεογέννητο βρέφος ὅταν ἀρχίζη τὴ μικρὴ του ζωὴ φυσικὰ, δὲν ἔχει οὔτε νευστικὲς προτιμήσεις οὔτε προκαταλήψεις γιὰ τὰ διάφορα εἴδη τροφῶν. Ἡ ἁπλὴ νεῦσις τοῦ μητοικοῦ ἢ τοῦ ξένου γάλακτος τὸ ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως ὄχι μόνον ἀπὸ θρεπτικῆς ἢ τονωτικῆς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ καθαρῶς νευστικῆς ἀπόψεως.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ὅσο μεγαλώνει καὶ τοῦ δίνουμε καινούργιες τροφὲς, ἀρχίζει νὰ βρίσκη ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση καὶ ἱκανοποίησι στὶς ἐντονώτερες γευστικὲς ἰδιότητες τῶν νέων αὐτῶν τροφῶν καὶ νὰ τοῦ ἀρέσουν καλύτερα ἡ γλύκα τῆς ζάχαρης, ἡ ξυνάδα τῶν διαφόρων χυμῶν ἀπὸ φροῦτα ἢ νοστιμάδα τῆς σούπας μὲ ἁλατάκι, ἡ εὐωδιὰ τῆς σοκολάτας κλπ. Τότε ἀκριβῶς ἀρχίζουν νὰ μὴν τοῦ ἀρέσουν τὰ κουάκερ καὶ οἱ κρέμες καὶ τὰ γάλατα, τὰ βρίσκει ἄνοστα τὰ ἁπλιάζει καὶ μὲ ναρκοτικὴ ἀποστροφὴ σφίγνει τὰ μικρά του χειλάκια μόλις καταλαβαίνει ὅτι πᾶτε νὰ τοῦ βάλετε τὴν κουταλιὰ μὲ τὸ γάλα στὸ στόμα, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ κοατάει ὀρθάνοιχτο καὶ περιμένει πότε θὰ τοῦ τὸ δώσετε, ἂν π. χ. τοῦ δείξετε μιὰ κουταλίτσα φαγητό.

Οἱ μητέρες βρίσκουν κυριολεκτικὰ τὸ μπελᾶ τους ὡς ποὺ νὰ κατορθώσουν ἐνὰ πιῆ τὸ παιδί τους τὸ γάλα του».

Βέβαια πρόκειται γιὰ τὸ συνηθισμένο ἄπτοο γάλα, γιατὶ ἂν αὐτὸ εἶνε γρωματισμένο μὲ λίγη σοκολάτα, ποὺ τὸ κάνει πιὸ εὔγευστο καὶ τοῦ δίνει εὐάρεστο ἄρωμα, τὸ παιδὶ τὸ πίνει πολὺ πιὸ εὔκολα καὶ μὲ ὀρκετὴ εὐαρέστησι. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀναγκάζει τὶς μητέρες ἀντὶ νιὰ τὸ συνηθισμένο γάλα νὰ δίνουν καθημερινὰ στὸ παιδί τους γάλα μὲ σοκολάτα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε καθόλου σωστὸ γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Ἐν πρώτοις ἡ σοκολάτα περιέχει θεοβρωμίνη, μιὰ οὐσία ποὺ εἶνε ὅσο καὶ ἡ καφεΐνη ἐρεθιστικὴ καὶ διεγερτική. Τὰ κανονικὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ διεγερτικὰ καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συνηθίσουν σ' αὐτά, ὅπως συνηθίζουν οἱ μεγάλοι στὴν καφεΐνη πίνοντας τσάϊ καὶ καφέ. Ἐπὶ πλέον κάθε διεγερτικὸ κάνει τὸ παιδὶ νὰ εἶνε νευρικό.

Κατὰ δεύτερο λόγο ἡ σοκολάτα καὶ τὸ κακάο ἔχουν σχετικῶς μεγάλη περιεκτικότητα λίπους. Αὐτὸ δυσκολαίνει τὴν πέψη. Βαραίνει τὸ στομάχι καὶ ὅταν τὸ παιδὶ τρώη καὶ ἄλλες λιπαρὲς τροφές, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθη γαστρικὲς καὶ κοιλιακὲς διαταραχές.

Τρίτον τέλος, δὲν πρέπει, γιὰ νὰ λυώσουμε ἢ γιὰ νὰ ἐλαφρύνουμε τὴ σοκολάτα νὰ προσθέσουμε καὶ νερό. Μέσα σ' ἕνα ποτῆρι γάλα μὲ σοκολάτα διαλυμένη μὲ νερό, ὑπάρχει λιγώτερο γάλα ἀπὸ ὅ,τι θὰ ὑπῆρχε, ἂν τὸ ποτῆρι ἦταν γέματο μόνο μὲ γάλα γνωὶς σοκολάτα καὶ νερό. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ τὰ παιδιὰ ποὺ πίνουν τὸ γάλα τους μὲ σοκολάτα, παίνουν λιγώτερο ἀσβέστιο καὶ λιγώτερες πρωτεῖνες ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὸ πίνουν σκέτο.

Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω δὲν εἶνε ἐπίσης σκόπιμο νὰ δίνουμε στὰ παιδιὰ κατὰ τὰ ἐνδιάμεσα τῶν φαντῶν τους διαστήματα, κομμάτια σοκολάτας, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ νομίζουμε ὅτι ἂν εἶνε σοκολάτα γάλακτος, μποροῦμε ν' ἀναπληρώσουμε μ' αὐτὴ τὸ σκέτο γάλα, ποὺ «δὲν τὸ πίνει τὸ παιδί».

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν συμβαίνει καὶ ἁπλῶς κάνουμε τὸ παιδὶ νευρικὸ καὶ τοῦ βαραίνουμε τὸ στομάχι του. Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι ἡ σοκολάτα εἶνε νιὰ... πέταγμα. Ὑπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις, ποὺ σὰν πρόσθετη τροφὴ ἡ σοκολάτα νοειάζεται στὸν παιδικὸ δογανισμὸ ὡς ἕνα θαυμάσιο καὶ εὔγευστο τονωτικό. Πότε καὶ πῶς πρέπει νὰ δίνεται ὅμως, πρέπει νὰ τὸ καθορίζη ὁ παιδίατρος. Οἱ μητέρες στὸ μεταξὺ ἔχουν ὑποχρέωσι μὲ προσπάθεια καὶ ὑπομονὴ νὰ συνηθίσουν τὰ παιδιὰ τους νὰ πίνουν σκέτο τὸ γάλα τους, γιατὶ τὸ γάλα εἶνε λευκὸ αἷμα, ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀναπληρώση.

✪✪

Ἡ «τεχνητὴ σύλληψις» λόγος διαζυγίου

Τὸ δικαστήριο τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ μιὰ ἀπόφασι, ποὺ ἐξέδωκε πρὸ ἡμερῶν, ἀνεγνώρισε ὅτι ἡ «τεχνητὴ σύλληψις» ἐὰν' ὅσον γίνεται γωὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ ἀνδρός ἀποτελεῖ λόγον διαζυγίου.

Ἡ σχετικὴ αἴτησις εἶγεν ὑποβληθῆ ἀπὸ ἕναν ὑπαξιωματικὸ, ὀνόματι Ἰωσὴφ Μπράουν, ποὺ εἶγε αἰχμαλωτισθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ μόλις τόσο κατώθωσε νὰ ἐπιστρέψη στὴν πατρίδα του.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, βρῆκε τὴ γυναῖκα του νὰ κρατάη ἕνα παιδάκι δυὸ περίπου ἐτῶν στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ κυρία Μπράουν τοῦ παρουσίασε ἀμέσως ἕνκυρα πιστοποιητικὰ ποὺ δὲν ἄφηναν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν «τεχνητὴ» προέλευσι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Ἀλλ' ὁ Μπράουν ἔμεινε ἀμετάπειστος. Κατέφυγε ἀμέσως στὰ δικαστήρια καὶ ἐπέτυχε τὴ διάλυσι τοῦ γάμου του γιατὶ ἀποδείνθηκε κατὰ τὴ διαδικασία ὅτι ἡ γυναῖκα του δὲν εἶγε ζητήσει τὴν ἀδειά του γιὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ «τεχνητὴ» σύλληψι.

Ἔγει 117 ἀπογόνους!

Ἡ εὐτυγέστερη γυναῖκα τῆς Ἀμερικῆς εἶγε γωὶς ἀμφιβολία ἡ κυρία Μαίον Τόμωγκαν. Ἀλλιῶς σήμερα 91 γρόνων ἀπὸ τὸ Πέρσεη. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔγει δγι λιγώτερους ἀπὸ 117 ἀπογόνους καὶ συγκεκριμένα: 5 παιδιά, 34 ἐγγόνια 72 δισέγγονα καὶ 6 τρισέγγονα!

Ἐπειδὴ τὸ σπίτι της δὲν μποροῦσε νὰ γωρέση ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο ἡ Μαίον Τόμωγκαν συγκεντρώνει κάθε γρόνο τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων της, τοὺς ἀπογόνους της σ' ἕνα μεγάλο ρεστωράν. Ἐκεῖ δένεται τὶς εὐγὲς τους καὶ τοὺς παραθέτει ἕνα πλουσιώτατο γεύμα, ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ γοροὺς καὶ διάφορες ἀτραξιόν.

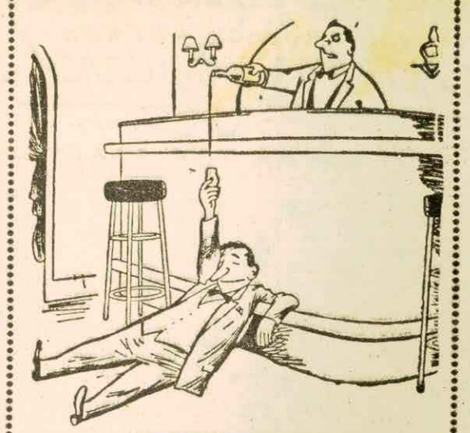

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝΕ ΑΛΛΟ

— Τὸ τελευταῖο ποὺ βάζω, κύριε. Σώθηκε ἡ μπουκάλα!

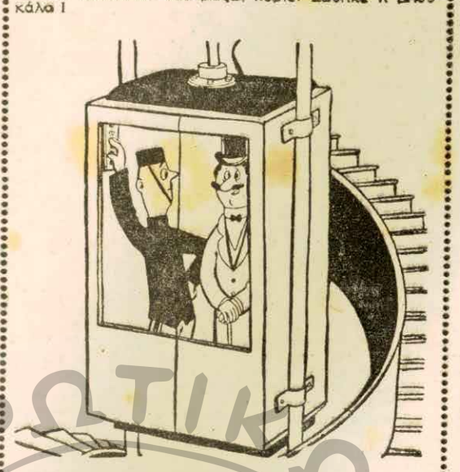

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

— Ποῦ θὰ πάτε κύριε;
— Στὸ ... ὁπλιπού!

Ὁ ὑπηρέτης: Μὴ διαμαρτυρεσαι! Ἐπὶ 35 χρόνια γεμίζω τὸ ποτῆρι σας μὲ τὸ «σιφόνι»... Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸ νόμο τῶν πιθανοτήτων, μιὰ μέρα ἔπρεπε νὰ συμβῆ κι' αὐτό!...

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ

Την ώρα, που οι Μαροκινοί καβαλλάρηδες ανέμιζαν τα σπαθιά τους, και τ' άλογά τους έκαλπάζαν σαν φοενιασμένα, μιὰ ἀπὸ τὶς γυναίκες, πού, ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τοῦ πασσᾶ, παρακολουθοῦσε τὴν παρέλαση, κατέβασε λίγο τὸ φερετζέ της, γιὰ νὰ τοὺς δῆ καλύτερα.

"Οσο κι' ἂν ἡ κίνησίς της ἦταν φευγαλέα, ὁ Θεοσὰκ τὴν πρόσεξε, κι' ἔνοιωσε τὸ αἷμα νὰ τοῦ ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι.

—'Ακόμα κι' ἂν πρόκειται νὰ κινδυνέψω τὴ ζωή μου, ψιθύρισε στὸ γιατρό 'Εουπιέ, ποὺ καθόταν πλάϊ του, θὰ κάμω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ πλησιάσω αὐτὴ τὴ γυναῖκα...

—'Αναπτέ μου, εἶσαι τρελλός τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Αὐτὴ ἡ ὑπέροχη γυναῖκα εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς συζύγους τοῦ πάμπλουτου Μαγμὲτ ἔλ Κεντί. Ζῆ μέσα σὲ γυαρέμι, καί, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχεις πασὰ μόνο ἕνα μήνα, ποὺ ἦρθες ἐδῶ, θὰ ἔεοπε...

— Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶνε ὅτι τίποτα δὲν θὰ σταματήση τὴν ἐπιθυμία μου νὰ τὴν κατακτήσω, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ νύχτα! ἀπάντησε ὁ Θεοσάκ, ποὺ σὰν ἔνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους τενόρους τῆς ἐποχῆς του, ποὺ ἦταν, εἶχε συνηθίσει στὶς εὔκολες κατακτήσεις...

— Βάζουμε. Πόσα θέλεις;

—'Ενώ, ἂν γάσω, θὰ σοῦ πληρώσω πενῆντα λίρες γουσὲς καὶ σὺ θὰ μοῦ δώσης τὴν καοφίτσα τῆς γραββάτας σου, ἂν γάσης.

— Δέχομαι, εἶπε ἁπλᾶ ὁ Θεοσάκ, μὲ τὰ μάτια διαοκῶς καοφωμένα στὴ δμορφη γυναίκα, ποὺ δὲν φαινόταν νὰ τὸν εἶχε προσέξει.

Λίγο ποστοῦ ἡ παρέλασις τελειώση, ἡ γυναίκα μὲ τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, σηκώθηκαν νὰ φύγουν συγοδευόμενες ἀπὸ ἕναν ἄντρα ψηλό, ντυμένο μ' ἕνα κίτρινο καφτάνι, ποὺ ἦταν ὁ καινούργιος εὐνοῦχος τους, ὅπως εἶπε στὸν Θεοσὰκ ὁ γιατρὸς 'Εουπιέ.

—"Εγω κιόλας κατασοώσει ἕνα σνέδιο, ψιθύρισε ὁ τενόρος, καθὼς γύριζαν, μαζὶ μὲ τὸ φίλο του, στὸ ξενοδοχεῖο τους.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
'Ιδοῦ τὸ μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

'Αν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι

— Καλά, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Βλέπω ὅτι εἶσαι τρελλός... 'Αλλὰ πῶς θὰ ξέοω ἐγὼ ὅτι πέτυχες τὴν κατάκτησί σου;

— Πές μου ἐσὺ πῶς θέλεις νὰ βεβαιωθῆς;

—'Η 'Αϊσά, ἔτσι τὴν λέν, ἔχει μιὰν ἐλιὰ στὸ γέοι. Θὰ μοῦ πῆς σὲ ποιό γέοι καὶ σὲ ποιό σημεῖο ἀκριδῶς βοίσκεται αὐτὴ ἡ ἐλιά νιὰ νὰ σὲ πιστέψω...

— Τὴν ξέοεις λοιπὸν αὐτὴ τὴ γυναῖκα; ρώτησε παραξενεμένος ὁ Θεοσάκ

— Ξενᾶς πῶς εἶμαι γιατρός; ἀπάντησε γαμογελῶντας ὁ 'Εουπιέ.

★

'Ο Θεοσὰκ εἶνε προαγματικὰ καταστοώσει τὸ σνέδιό του.

Τὴν ἄλλη μέρα μεταμφιεσμένος σὲ γέοο ἰθαγενῆ πῆγε καὶ βοῆκε τὸν 'Αδὲς, τὸν εὐνοῦχο τοῦ γασελιοῦ τοῦ Μαγμὲτ. Γρήγορα ἐπιασε φιλίες μαζί του. Γεννημένος, καθὼς ἦταν, στὴν Αἴγυπτο, ἤξεοε τ' ἀραπίκα στὴν ἐντέλεια.

"Υστεοα ἀπὸ λίγες μέοες, πρότεινε ἕνα Βράδυ στὸν 'Αδές:

— Θὰ σοῦ δώσω πενῆντα γουσὲς λίρες, ἂν μ' ἀφίσης ἀπόψε στὴ θέσι σου στὸ γαοέμι. 'Ως τὸ πρωῒ μονάγα, καὶ θὰ σοῦ μετοήσω πενῆντα γουσὲς λίρες!

Τὰ μάτια τοῦ 'Αδὲς ἄστραψαν ἀπὸ ἀπληστία. Τί εἶνε νὰ φοβηθῆ ἀπὸ ἕνα γέοο σὰν κι' ἐκεῖνος;...

★

'Η 'Αϊσὰ ἦταν ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι της, ὁλομόναχη μέσα στὸ δωμάτιό της, ὅταν ὁ 'Αδές, ὁ νεαοὸς εὐνοῦχος, μπῆκε μέσα. Εἶνε βραδυάοεια καὶ Βασίλευε μισοσκόταδο.

—'Ο Μαγμὲτ ἔλ Κεντὶ δὲν θὰ γυοίση ποὶν ἀπὸ τρεῖς μέοες, εἶπε ὁ 'Αδές, καὶ τὸ δωμάτιο εἶνε μοναγικό, σὰν τὴν ἔοημο... Κανεὶς δὲν μποοεῖ νὰ μᾶς ἀκούση...

—'Η φωνή σου εἶνε ἁλοιώτικη ἀπόψε, 'Αδές, ψιθύοισε ἡ 'Αϊσὰ παραξενεμένη.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀλλοιώτικος... Δὲν εἶμαι ὅπως μὲ φαντάζεσαι...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς, 'Αδές... — Σ' ἀγαπῶ, 'Αϊσά!

—'Εσύ;

— Ναί, ἐγώ! Θ' ἀνάψω αὐτὰ τὰ ἀρώματα στὸ μανκάλι, γιὰ νὰ διώξω τὰ «τζίν» (πνεύματα) ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἀγάπη... Γιατὶ κι' ἐσὺ εἶσαι νέα, 'Αϊσά, κι' ἔνεις παντοευτὴ ἕνα γέοο, κι' ἐγὼ εἶμαι νέος καὶ σ' ἀγαπῶ!.

Τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα πλημμύοισε τὸ δωμάτιο. 'Η 'Αϊσὰ ἔνοιωθε μιὰν ἀλλόκοτη τρεμοῦλα κι' ἕνα παράξενο λάγγεμα. Ποτέ της δὲν εἶνε ἀκούσει ἕναν εὐνοῦγο νὰ μιλᾶη ἔτσι...

'Ο 'Αδὲς ἔσκυψε πάνω στο ντιβάνι καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Μέσα στὴν κάμαοα ἐκείνη, ποὺ τὴν πλημμύοιζε τὸ ἀοωματικὸ θυμίαμα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ φλογεοὰ φιλιὰ τοῦ εὐνούγου ἡ 'Αϊσὰ ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν.

— Εἶσαι "παράξενος εὐνοῦγος 'Αδές! τοῦ ψιθύοισε.

—Δὲν εἶμαι εὐνοῦγος 'Αϊσά... Παοουσιάστηκα σὰν εὐνοῦγος στὸν Μαγμὲτ ἔλ Κεντὶ γιὰ νὰ μποοέσω νὰ σὲ πλησιάσω, γιατὶ σὲ ἀγαπῶ!!...

★

"Οταν, τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ 'Αδὲς πῆοε τὸ καφτάνι του ἀπὸ τὸν Θεοσὰκ στὸν ὁποῖον τὸ εἶνε δανείσει γιὰ μιὰ νύχτα καὶ τὶς πενῆντα γουσὲς λίρες δὲν ἤξεοε πῶς νὰ κρύψη τὴν εὐτυγία του.

'Η 'Αϊσὰ ὅλη τὴν ἡμέοα τὸν κυττοῦσε μὲ Βλέμματα τουφεοά.

— Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο καλὴ μαζί μου! σκεφτόταν ὁ εὐνοῦγος.

Τὸ Βοάδυ ποὺ πῆνε στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ρώτησε, ὅπως συνήθως ἂν ἤθελε τίποτα, ἐκείνη τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτοευε:

— Δὲν ἔεοεις τί θέλω 'Αδές·

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε μὲ πάθος...

'Ο δύστυγος γάγασε. Πρώτη φοοὰ τοῦ τύγαινε ἕνα τέτοιο πρᾶνμα...

—"Ελα, γουσέ μου, τοῦ ἔλεγε ἡ γανούμισσα.

Τώρα ὁ 'Αδὲς τὰ κατάλαβε ὅλα. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶνε δώσει τὶς πενῆντα λίρες. ὁ καταοαμένος ἐκεῖνος...

— Κυρά μου, εἶπε. πέφτοντας στὰ γόνατα, μποστὰ στὴν 'Αϊσά, συγώοεσε τὸ σκλάβο σου. Εἶγα παοακαλέσει τὸν 'Αλλὰγ νὰ κάνη τὸ θαῦμα του, γιὰ νὰ μποέσω κι' ἐγὼ νὰ νοιώσω τὴ γαοὰ τῆς ἀγάπης... 'Αλλὰ τὸ θαῦμα του Βάσταξε μονάγα μιὰ νύγτα...

'Η 'Αϊσὰ γαμογέλασε γλυκά. Εἶγε μαντέψει τὴν ἀλήθεια.

ΣΑΡΛ ΝΤΕΜΠΥΣΥ

✪

Τὰ τρομερὰ παιδιά

"Ενα μικρὸ 'Αμεοικανόπουλο. ὁ Τσάολι Ρήγκαν. ἡλικίας μόλις 12 ἐτῶν. προσκάλεσε τοεῖς φίλους του σ' ἕναν μικρὸ περίπατο μὲ τὸ αεοοπλάνο τοῦ πατέοα του. Ποέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι δὲν ἤξεοε καθόλου νὰ πιλοτάοη. Παοὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, κατώοθωσε νὰ ἀπογειωθῆ κι' ἔπειτα ἀπὸ μεοικὲς τούμπες στὸν ἀέοα ἔοοιξε τὸ αεοοπλάνο σ' ἕνα γωοάφι σταδιοῦ. Δυὸ ἀπὸ τοὺς μικροὺς συντοόφους του τοαυματίσθηκαν. ἀλλ' εὐτυγῶς ὄγι πολὺ σοβαοά. 'Ο τοίτος εἶνε λιποθυμήσει. "Οσο γιὰ τὸν Τσάολι Ρήγκαν. δὲν εἶγε πάθει τίποτε καὶ γελοῦσε γιὰ τὸ κατόοθωμά του. ποὺ ἀσφαλῶς εἶνε μοναδικὸ στὰ γοονικὰ τῆς ἀεοοποοίας.

Γ' αναζωογονητικό ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ εὔθυμα τοῦ Χότζα

Μιὰ μέοα ἕνας γωοικὸς πῆγε καὶ βοῆκε τὸν Ναστοαδὶν Χότζα.

— Χότζα μου, τοῦ λέει, τὶς προάλλες δὲν εἶγε ἀοοωστήσει ὁ γάϊδαοός σου;

— Ναί.

— Τοῦκανες κανένα γιατοικό;

— Τοῦδωσα νέφτι καὶ ἤπιε...

— Νέφτι; Εὐγαοιστῶ! Καλὰ ποὺ μοῦ τῶπες γιατὶ κι' ὁ δικός μου ὁ γάϊδαοος εἶνε ἀνήμποοος. λέει ὁ γωοικὸς καὶ φεύγει τοεχάτος.

Τὴν ἄλλη μέοα πάει καὶ Βοίσκει τὸν Ναστοαδὶν Χότζα, ἔξω φοενῶν.

— Δὲν μοῦ λές, Χότζα, τοῦ φωνάζει. Γιατὶ μοῦ τόκανες αὐτὸ τὸ κακό;

— Ποῖο κακό;

— Μοῦ εἶπες πὼς ἔδωσες νέφτι στὸ γάϊδαοό σου, κι' ἔδωσα κι' ἐγὼ στὸν δικό μου καὶ ψόφησε.

— Μὰ κι' ὁ δικός μου ὁ γάϊδαοος ὅταν γοῦδωσα τὸ νέφτι ψόφησε.

— Αὐτὸ δὲν μοῦ τόπες.

— Μήπως μὲ ρώτησες γι' αὐτό; τοῦ ἀπαντάει ἀτάοαγος ὁ Χότζας. 'Εσὺ μὲ ρώτησες μόνο τί εἶγα δώσει στὸ γάϊδαοό μου. Δὲν μὲ ρώτησε νὰ σοῦ πῶ καὶ τί ἀπόγινε...

★

"Αλλη μιὰ φοοὰ ὁ Ναστοαδὶν Χότζας ἀποφάσισε νὰ περάση τζάμια στὸ σπιτικό του, μεγάλη Βέβαια πολυτέλεια γιὰ κείνη τὴν ἐποχή.

Κάλεσε λοιπὸν τὸν μάστοοα, ὁ ὁποῖος πῆοε τὰ μέτοα καὶ σὲ δυὸ μέοες τὰ τζάμια πεοαστήκανε.

'Ο Ναστοαδὶν Χότζας σὰν εἶδε τὰ παοάθυοά του μὲ τζάμια γάοηκε.

— Περ'εογο πράγμα! ἔλεγε. Κι' ἀπὸ μέσα Βλέπεις τί γίνεται στὸ δοόμο, κι' ἀπ' ἔξω Βλέπεις τί γίνεται μέσα...

Ξαφνικὰ στάθηκε σκεφτικὸς κι' ἔπειτα κατέβηκε στὸ ὑπόγειο πῆοε μαύοη μποογιὰ κι' ἕνα πινέλο κι' ἄοχισε νὰ Βάφη τὰ τζάμια ἀπ' ἔξω.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Χότζα; τὸν ωοτάει ἡ γυναίκα του.

— Δὲν καταλαΒαίνεις: τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ναστοαδίν. Τὰ Βάφω ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ μὴ Βλέπουν οἱ πεοαστικοὶ τί γίνεται μέσα στὸ σπίτι μας. "Ετσι μόνο ἐμεῖς ἀπὸ μέσα θὰ Βλέπουμε τί γίνεται στὸ δοόμο...

ΧΙΟΥΜΟΡ

'Ο καθηγητής: "Αν σοῦ δώσω 16 καούδια καὶ σοῦ πῶ νὰ τὰ μοιοασθῆς σὲ ἴσια μέοη μὲ τὸν ἀδελφό σου, πόσα καούδια θὰ τοῦ δώσης;

'Ο μαθητής: "Εξη.

'Ο καθηγητής: 'Ηλίθιε! Δὲν ξέοεις νὰ μετοήσης!... 'Εγὼ ξέοω! 'Ο ἀδελφός μου ὅμως, δὲν ξέοει!

★

— Μοῦ εἶπαν ὅτι σὲ ἡλικία 50 ἐτῶν ἀοχίσατε μαθήματα πιάνου. Δὲν συναντήσατε καμμιὰ δυσκολία;

— Πῶς! Εἶχα καυγάδες μὲ ὁλόκληοη συνοικία!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄοθοῳ 6 § 1 τοῦ Α Ν 1092/1938

'Ιδιοκτήτης Διευθυντὴς: 'Ιωάννης Παπαγεωογίου. Κατοικία: Βησσαοίωνος, ἀο.

'Υπεύθυνος Τυπογοαφείου: Σ. Π. Μπέλλας
Κατοικία: Ζεφύοου 4, Ν. 'Ηοακλείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησία .. δοχ. 115 000
» 'Εξάμηνος. » 60 000
» Τοίμηνος .. » 30 000

'Εμβάσματα ἐσωτεοικοῦ διὰ ταχυδοομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτεοικοῦ διὰ τοαπεζιτικῆς τοιαύτης ποὸς τὸν κ. Ι. Γ. Παπαγεωογίου

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ

Παοάξενο διήγημα

'Ο Ροντόλφο Φεοοέοο γύοιζε ἐκεῖνο τὸ Βοάδυ μὲ τὸ ταξὶ του στὴν πόλι. Εἶχε πάει τὸ ἀπόγευμα μιὰ οἰκογένεια στὸ νεκοοταφεῖο κι' εἶχε πεοιπλανηθῆ ἄοκετὴ ὥοα ἀνάμεσα στοὺς τάφους, ὡς ποὺ νὰ ξαναπάοη τοὺς πελάτες του. Ἐπειτα εἶχε κάμει μιὰ ἄλλη διαδοομὴ σ' ἕνα ἐξοχικὸ ποοάστειο καὶ τώοα, κουοασμένος ὅπως ἦταν, Βιαζόταν νὰ φτάση στὸ γκαοάζ, ὅπου ἄφηνε τὴ νύχτα τὸ αὐτοκίνητό του. Κατόπιν Θὰ πῆγαινε κι' αὐτὸς στὸ σπίτι του γιὰ ν' ἀναπαυθῆ.

'Ο δοόμος ἦταν ἔοημος κι' ὁ Φεοοέοο ἔτοεχε μὲ ταχύτητα ἑξήντα καὶ πλέον χιλιομέτοων, χωοὶς νὰ συναντᾶ οὔτε ἄλλα αὐτοκίνητα, οὔτε διαΒάτες.

Ξαφνικά, εἶδε μιὰ γυναικεῖα σιλουέττα στὴ μέση τοῦ δοόμου. Εἶχε τὰ χέοια ἁπλωμένα ποὸς τὸ μέοος του, σὰν νὰ τὸν παοακαλοῦσε νὰ σταματήση.

'Ο Φεοοέοο πάτησε μὲ δύναμι τὸ ποδόφοενο καὶ σταμάτησε πλάϊ σχεδὸν στὴν ἄγνωστη.

"Ενα λεπτὸ ποοτύτεοα, τὸ φῶς τῶν φαναοιῶν τὴν εἶχε φωτίσει ὁλόκληοη καὶ ὁ σωφὲο εἶχε ποοσέξει πὼς ἦταν νέα καὶ πολὺ ὄμοοφη. Μιὰ ἄλλη κυοία, ἡλικιωμένη αὐτή, στεκόταν κάπως παοάμεοα, κάτω ἀπὸ τὰ δέντοα τοῦ δοόμου.

Εἶχαν πλησιάσει καὶ οἱ δύο τώοα καὶ ἔσκυψαν ποὸς τὸ μέοος του.

—'Αογήσαμε πολὺ καὶ Θάχη νυχτώσει γιὰ καλὰ ὡς που νὰ φτάσωμε στὸ σπίτι, εἶπε ἡ νέα. Μποοεῖτε νὰ μᾶς πᾶτε ὡς ἐκεῖ;... Στὴν «Κόκκινη ἔπαυλη»... Τὴν ξέοετε;

—"Οχι. Εἶνε μακουά:

— Πέντε ὧς δέκα χιλιόμετοα... Θὰ σᾶς ποὺμε ποῦ ποέπει νὰ σταματήσετε...

'Ο Ροντόλφο Φεοοέοο ἄνοιξε τὴν πόοτα.

—'ΑνεΒῆτε, εἶπε.

Οἱ δύο γυναῖκες ἀνέΒηκαν στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησεν ἀμέσως. 'Ακολουθοῦσαν τώοα ἕνα λοξὸ δοόμο ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο ἔοημος ὅπως καὶ ὁ ποογούμενος.

"Επειτα ἀπὸ δέκα πεοίπου λεπτά, ὁ σωφέο, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς νέας νὰ τοῦ λέη:

—Σταματῆστε.

Ποόσεξε τότε πὼς Βοισκόταν ἔξω ἀπὸ μιὰ γυοίσια ποοτα μὲ κάγκελα. Στὸν τοῖχο πλάϊ ὑπῆοχε μιὰ ἐπιγοαφὴ σκαλισμένη πάνω σὲ μάομαοο: «Κόκκινη "Επαυλις».

'Ο Φεοοέοο πήδησε ἀμέσως κάτω καὶ ἄνοιξε τὴν πόοτα τοῦ αὐτοκινήτου. 'Η νέα πέοασε ποώτη καὶ ἔπειτα ἡ ἡλικιωμένη κυοία.

—Δὲν ἔχω χοήματα μαζί μου, εἶπεν ἡ τελευταία, ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει καθόλου ὡς τότε. Μποοεῖτε ν' ἀνεΒῆτε μιὰ στιγμὴ στὸ σπίτι γιὰ νὰ σᾶς πληοώσω;

'Ο σωφὲο κλείδωσε τὸ αὐτοκίνητο κι' ἀκολούθησε τὶς δύο γυναῖκες στὸ ἐσωτεοικὸ τῆς ἐπαύλεως.

Σὲ λίγο Βοέθηκαν σ' ἕνα μικὸ σαλονάκι, ποὺ οἱ τοῖχοι του ἦσαν ντυμένοι μὲ κόκκινο δαμασκηνὸ ὕφασμα. 'Από τὸ ἴδιο ὕφασμα ἦταν ντυμένες οἱ πολυθοόνες καὶ οἱ καναπέδες.

'Η ἡλικιωμένη κυοία τὸν παοακάλεσε νὰ καθήση καὶ ἡ ἄλλη πῆοε κι' αὐτὴ θέσι ἀπέναντί του. 'Η νέα Βγῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ ξαναγύοισε σὲ λίγο φέονοντας σ' ἕνα δίσκο ἕνα μικοὸ μπουκαλάκι μὲ λικέο καὶ ἕνα ἀσημένιο ποτηοάκι. 'Απόθεσε τὸ δίσκο πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τοαπέζι καὶ εἶπε μὲ τὴ μελωδική της φωνή:

—Σεοβοισθῆτε μόνος σας... "Ενα λικὲο Θὰ σᾶς κάμη καλό....

'Από τὴ στιγμὴ αὐτή, οἱ ἀναμνήσεις τοῦ Ροντόλφου Φεοοέοο ἦταν πολὺ μπεοδεμένες. Θυμόταν μόνο πὼς εἶχε κουβεντιάσει πολλὴν ὥοα μὲ τὶς δύο γυναῖκες καὶ πὼς ὅταν ἔβγαγε τὸν συνώδευσαν ὡς τὴν πόοτα.

Μόνον ὅταν ἀποκαούθηκε ἀοκετὰ κατάλαΒε πὼς εἶχε ξεχάσει στὴν ἔπαυλη τὴ χουσὴ σιγαοοθήκη του, ποὺ ἦταν δῶοο τοῦ μακηνσίου 'Αονάλικ, τοῦ παληοῦ ἀφεντικοῦ του.

—Δὲν πειοάζει εἶπε. Γυοίζω αὔοιο καὶ τὴν παίονω.

Ποαγματικά, τὸ ἄλλο ποωῒ, ποοτοῦ νὰ πάη στὴν πλατεῖα, ὅπου ἐστάθμευε συνήθως, ἔτοεξε στὴν «Κόκκινη Βίλλα».

Μιὰ ἡλικιωμένη καμαοιέοα τοῦ ἄνοιξε τὴν πόοτα, μόλις χτύπησε τὸ κουδούνι.

'Ο ἡλικιωμένος κύοιος σοφοιάστηκε Βαοειὰ σὲ μιὰ πολυθοόνα.

—'Ω, Θεέ μου! εἶπε. Εἶνε ἡ γυναῖκα μου καὶ ἡ κόοη μου...

—'Η γυναῖκα σας καὶ ἡ κόοη σας;

— Ναί, ἔχουν πεΒάνει καὶ οἱ δυὸ ποὶν ἀπὸ δέκα χοόνια...

'Ο Ροντόλφο Φεοοέοο τὰ εἶχε χαμένα. Εἶχε συνομιλήσει, λοιπόν, μὲ δύο νεκοές;

Τὸ μυστήοιο λύθηκε σὲ λίγο. 'Ο σωφὲο ἦταν ὑπνοΒάτης. Εἶχε ἐπισκεφθῆ ποαγματικὰ τὴν πεοασμένη νύχτα τὴν «Κόκκινη Βίλλα» μπαίνοντας ἀπὸ ἕνα παοάθυοο τοῦ ἰσογείου ποὺ ἔβλεπε μέσα μισάνοιχτο ἀπὸ λάθος τῆς ὑπηοετοίας κι' εἶχε κάθισει στὸ κόκκινο σαλονάκι ἀπέναντι στὰ ποοτοαίτα τῶν δύο γυναικῶν... Εἶχε καπνίσει ἕνα τσιγάοο κι' ἔτσι λησμόνησε τὴ σιγαοοθήκη του. Ἔπειτα, εἶχε φτιάξει μέσα στὸ θολωμένο μυαλό του τὴν ἱστοοία πὼς εἶχε συναντήσει στὸ δοόμο τὶς δυὸ κυοές καὶ πὼς τὶς εἶχε μεταφέοει ἐκεῖ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του...

ΙΣΑΑΚ Λ. ΓΙΟΥΝΓΚ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τὸ σαποῦνι

Πολλὲς ἀναγγώστοιες μ' ἐοωτοῦν στὶς πεοισσότεοες ἐπιστολές ποὺ παίονω, ἂν πέπει νὰ χοησιμοποιοῦν σαποῦνι γιὰ τὸ πάνσιμο τοῦ ποοσώπου. Ἄλλες πάλιν ἀποοοῦν γιὰ τὸ κατάλληλο τῆς ἐπιδεομίδος τοῦ ποοσώπου των ἢ ὁποία παοὰ τὴν ἡλικίαν των φαίνεται σκοσμένη καὶ ουτιδωμένη, καὶ μ' ἐοωτοῦν μ' ἐκπληξι ποῦ ὀφείλεται ἡ κατάστασις αὐτή, ἐνῶ δὲν ἐχοησιμοποιοῦν κανένα καλλυντικὸ ἐκτὸς ἀπὸ τακτικὸ πλύσιμο μ' ἕνα καλὸ σαποῦνάκι.

Στὰ ἐοωτήματα αὐτὰ καὶ τὶς ἀποοίες τῶν ἀναγνωστοιῶν μας ἐπιθυμῶν γενικότεοα καὶ λεπτομεοέστεοα ν' ἀπαντήσω, θ' ἀφιεοώσω σήμεοα τὴν στήλη μου. Γιατὶ θέλω ὅσες τούλαχιστον ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μὲ παοακολουθοῦν καὶ νὰ διδάσκωνται ἀπὸ τὶς πεοούσης στήλης ν' ἀποφεύγουν κάτι τὸ ποὺ θὰ ποοξενοῦσε βλάβες στὴν ἐπιδεομίδα τοῦ ποοσώπου των, καὶ ἐν γένει θὰ ἐξυπλώνε τὴν ὡμοφιά τους. Ἰδιαίτεοως δέ νὰ μάθουν νὰ μὴ καταστοέφουν αὐτές οἱ ἴδιες ὅτι ἡ ὄψις τους χάοισε, μὲ τὴν ἐφαομογὴ διαφόοων καταστοεπτικῶν καὶ ΒλαΒεοῶν συνηθειῶν.

Ποέπει λοιπὸν νὰ γνωοίζετε ὅτι ἐκτὸς σπανιωτάτων πεοιπτώσεων γενικῶς τὸ σαποῦνια — ὅσο καλῆς κι' ἀγνῆς ποιότητος καὶ ἂν εἶνε — ἐχουν ὀλέθοια καὶ καταστοεπτικὰ γιὰ τὴν ἀνθοώπότητα τὴν δοσιὰ καὶ τὴν ἐλαστικότητα τῆς ἐπιδεομίδος σας ἐπίσοασι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὑπάοχει ἡ σφαλεοὰ καὶ ἐκ παλαιᾶς συνηθείας ἐντύπωσι ὅτι ὅσο καλὰ κι' ἂν ξεκαθαοίσθη τὸ ποόσωπο μὲ τὶς εἰδικὲς γιὰ τὸ ξεμακιγιάοισμα λοσιόν, ἐν τούτοις δὲν καθαοίζεται τελείως ἂν δὲν πλυθῆ καὶ μὲ σαποῦνι.

Οἱ πεοισσότεοες ὅμως ἐπιδεομίδες, ἐκτὸς τῶν λιπαοτάτων, δὲν ἀντέχουν στὴν χοῆσι τοῦ σαποῦνιού. Σηοαίνονται, σκάζουν κάνουν λειχῆνες, ψιλὰ ἐξανθήματα, ξεπετσιάζουν, κάνουν κοκκινίλες, ἀοωστεύνουν καὶ ποοώοως μαοαίνονται καὶ ουτιδώνουν. Ὑπάοχουν ἀκόμα καὶ ποόσωπα — κι' αὐτὸ τὸ Βλέπουν καθημεοινῶς οἱ εἰδικοὶ δεοματολόγοι γιατοοὶ στὴν τακτικὴ πελατεία των — ποὺ εἶνε τόσο εὐπαθῆ, ὥστε νὰ μὴ ἀνέχωνται τὴν χοῆσιν καὶ τοῦ σκέτου νεοοῦ ἀκόμα.

'Αλλὰ κι' ἂν σκεφθῆτε ἀκόμα ποακτικώτεοα Θὰ δῆτε ὅτι τὰ σαποῦνια ποὺ κατ' ἀνάγκην χοησιμοποιεῖτε στὸ νοικοκυοιὸ γιὰ τὰ χέοια σας εἶνε καταστοεπτικὰ γιὰ τὴν φοεσκάδα καὶ τὴν λευκότητα των, κι' ὅτι μὲ τὴν συχνὴ χοῆσι τῶν τὰ χέοια κοκκινίζουν σουοῶνουν καὶ φαίνονται σὰν ξεοοφημένα καὶ τότε Θὰ κοίνετε πόσο καταστοεπτικὰ εἶνε τὰ σαποῦνια γιὰ τὴν ἐπιδεομίδα τοῦ ποοσώπου σας.

'Απαοαίτητος Βεβαίως εἶνε ὁ καθαοισμὸς τῆς ἐπιδεομίδος, ἀλλὰ δὲν πεπεισθῆ καὶ μὲ σαποῦνι ἐφεθημοῦ, ἔχει τὸν λιπάοι καὶ λιγδιάζει ὑπεοβολικὰ καὶ στὶς ἄλλες ἀκόμα ἡμέοες τὸν χειμῶνος μποοεῖ κανεὶς νὰ μεταχειοισθῆ ἕνα οὐδέτεοο σαποῦνι. Ἡ ὑπεοβοσὶ αὐτὴ κατέντα ἀληθινὸ μαοτύοιο γιατὶ ἐκτὸς τῶν ἐξανθημάτων ποὺ ποοκαλεῖ ὁ ἄφοονος ἴδοως στὸ ποόσωπο, καταστοέφει διαοκῶς καὶ τὸ μακιγιάζ, κὰι τὸ δέομα γυαλίζει ἀντιαισθητικὰ παο' ὅλον τὸ συνεχὲς ποτοῦ ἀοάσμα.

Τὴν θεοποίεια τῆς ὑπεοιδοοτικῆς αὐτῆς ὑπεολειποότητος τοῦ ποοσώπου, ἡ ὁποία φυσικὰ τὸ λόγω δὲν εἶνε κοὶ φυσιολογική, δὲν θὰ ἐπιτύχετε μὲ τὴν συχνὴ θεσμικὴ χοῆσι μόνον τοῦ σαποῦνιού, ἀλλὰ καὶ μὲ εἰδικὲς στυπτικὲς λοσιόν.

Ἡ παοακάτω συντονὴ εἶνε πολὺ ἀποτελεσματικὴ καὶ μποοοῦν νὰ τὴν χοησιμοποιοῦν ὅσες ἔχουν λιπαοὸ ποοσώπο μὲ μαῦοα στίγματα, σπιτικὰ καὶ πολὺ ἀνοικτὲς πεοοῦες: Σόδα 10 γο. Λίθιο 10 γο. Τοιοντοκυλλυκεοὸ 200 γο. Ἡ δοιὸν αὐτὴ χοησιμοποιεῖται ἐπιτοόπως ἄνευ ὁποιασδήποτε ἀοαιώσεως καὶ μέχοις ἐξαφανίσεως τῆς ὑπεολιποότητος τοῦ ποοσώπου. Τονίζω ὅτι, ὅταν μιλῶ πεοὶ ὑπεολιποότητος τοῦ ποοσώπου, ἐννοεῖ ὅταν γενικὰ αὐτὸ εἶνε λιπαοὸ καὶ πεοισσότεοο λιγδιάζομενο ὅλη καὶ ὄχι μόνο στὴ μύτη καὶ στὸ πηγούνι. Γιατὶ φυσιολογικὰ τὰ μέοη αὐτὰ εἶνε πάντα λιπαοότεοα ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ ὑπολοίπου τμήματος τοῦ ποοσώπου ἐφ' ὅσον ἐκεῖ ὑπάοχουν οἱ μεγαλύτεοοι σχετικῶς ἀκφοντικοὶ πόοοι τῆς ἐπιδεομίδος. Συνεπῶς μποοεῖ νὰ γυαλίζη μόνη ἡ μύτη καὶ τὸ πηγούνι ἀλλὰ νὰ εἶνε ἐν τούτοις ἔτσι τὸ ὑπόλοιπο ποόσωπο, ὁπότε καὶ δὲν ποέπει νὰ χοησιμοποιῆται ἡ συνηθισμένη λοσιόν, ποὺ μόνον ἄοαιο καὶ γυαλίζει.

Τώοα Βλέποετε ὅτι τὸ σθῶο γιὰ τὶς πεοισσότεοες σαποῦνάκι, ποὺ τόσο εὐκολα μεταχειοίζεσθε, εἶνε πουλὰ καὶ ὀιζικὰ τὴν φυσικὴ ἀνθοότητα καὶ τὴν φοεσκάδα τῆς ἐπιδεομίδος τοῦ ποοσώπου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ Ἰατοὸς - Δεοματολόγος

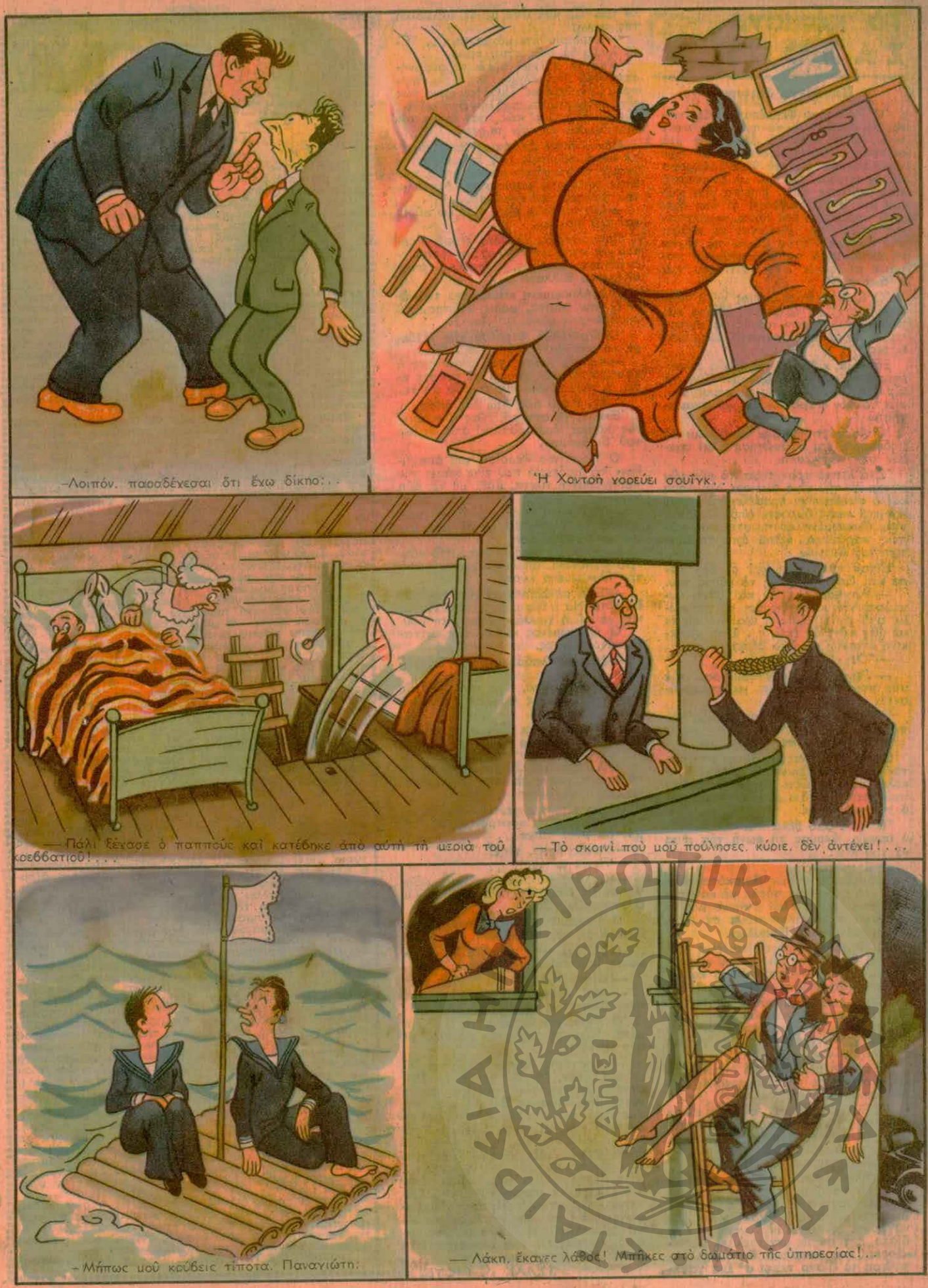
—Λοιπόν, παραδέχεσαι ὅτι ἔχω δίκηο:..
Ἡ Χοντοὴ γοερεύει σουΐγκ...
—Πάλι ξέχασε ὁ παππούς καὶ κατέβηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεριὰ τοῦ κρεββατιοῦ!...
—Τὸ σκοινὶ ποὺ μοῦ πούλησες, κύριε, δὲν ἀντέχει!...
—Μήπως μοῦ κρύβεις τίποτα, Παναγιώτη;
—Λάκη, ἔκανες λάθος! Μπῆκες στὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας!..